

Ellen G. White Estate

VIDNESBYRD FOR MENIGHEDEN

Bind. 2

ELLEN G. WHITE

**Vidnesbyrd for
menigheden bind 2**

Ellen G. White

**Copyright © 2014
Ellen G. White Estate, Inc.**

Information about this Book

Overview

This eBook is provided by the [Ellen G. White Estate](#). It is included in the larger free [Online Books](#) collection on the Ellen G. White Estate Web site.

About the Author

Ellen G. White (1827-1915) is considered the most widely translated American author, her works having been published in more than 160 languages. She wrote more than 100,000 pages on a wide variety of spiritual and practical topics. Guided by the Holy Spirit, she exalted Jesus and pointed to the Scriptures as the basis of one's faith.

Further Links

[A Brief Biography of Ellen G. White](#)
[About the Ellen G. White Estate](#)

End User License Agreement

The viewing, printing or downloading of this book grants you only a limited, nonexclusive and nontransferable license for use solely by you for your own personal use. This license does not permit republication, distribution, assignment, sublicense, sale, preparation of derivative works, or other use. Any unauthorized use of this book terminates the license granted hereby.

Further Information

For more information about the author, publishers, or how you can support this service, please contact the Ellen G. White Estate at mail@whiteestate.org. We are thankful for your interest and feedback and wish you God's blessing as you read.

Indhold

Information about this Book	i
Vidnesbyrd 15 (1868)	
Indledning	5
Erfarings skildringer	6
Arbejdet for Kristus	17
Sælger fødselsretten	28
Slet tale	38
Selviskhed og kærlighed til verden	42
Kødspiser og stimulanser	46
Helsereformen forsømmes	52
Kærlighed for den fejlende	58
Hverdags religion	62
Fornyelse i hjemmet	67
Krænket samvittighed	71
Advarsler og irettesættelser	75
Vidnesbyrd 16 (1868)	
Formålet med de personlige vidnesbyrd	89
Flytter til Battle Creek	91
Advarsel til prædikanter	94
Se hen til Jesus	96
Adslillelse fra verden	101
Sand kærlighed	109
Underholdning på institutionn	112
Forsømmelse af Hannah More	115
Bøn for de syge	120
Præstens mod	124
Lukkethed i sin behandling	126
Lejesvenden undertrykkes	129
Kamplyst irettesættes	134
Ansvarshavende i menigheden	137
Stolthed hos de unge	144
Verdslighed i menigheden	152
Vidnesbyrd 17 (1869)	
Kristi lidelser	165

Advarsler til menigheden	178
Overvejelse af ægteskab	186
Rigdommenes farer	189
Kristelig nidkærhed	192
De unges ansvar	195
Mammoms tjenere	197
Følelser og pardannelse	205
Hård familieledelse	210
Et fødselsdagsbrev	217
Rigdommens bedrag	223
Selvbedragede unge	239
Sand omvendelse	241
Mandens og hustruens pligter	246
Fare for at familieproblemer røbes	249
Brev til en forældreløs dreng	255
Det uregerlige medlem	261
Trøst i sorgen	264
En selvcentreret og diktatorisk ånd	266
En glemsom tilhører	268
Midler mod sentimentalitet	270
Pligten for forældreløse	274
Appel til prædikanter	280
Moralsk besmittelse	289
Vidnesbyrd 18 (1870)	
Kristelig afholdenhed	295
Yderligheder i helsereformen	314
De unges sanselighed	325
Sand kærlighed til hjemmet	342
Ledelse af bedemøder	349
Vigtigheden af selvbeherskelse	351
Flid og sparsommelighed	359
Modstand opflammet	363
En appel til menigheden	366
Et kors antager sandheden	405
Vidnesbyrd 19 (1870)	
En henvendelse til prædikanter	412
Legemsøvelser og frisk luft	431
Irettesættelse mod egenkærlighed	445

Fanatisme og uvidenhed	456
Råd til en nydelsessyg datter	460
Til en prædikanthustru	466
Upålidelig i forvaltning	470
Forfejlet følsomhed	472
Konferensmøder	474
Vidnesbyrd 20 (1871)	
Vidnesbyrds møder	477
Hvordan skal vi holde sabbaten?	482
Kristelig adspredelse	485
En slående drøm	492
Vore lejr møder	495
En alvorlig drøm	501
Prædikanters klæder og opførsel	505
Trang til vinding	513
Sagen i Vermont	523
Overførsel af jordiske rigdomme	559
Ingen prøvetid efter Kristi komme	566
Lyset medfører ansvar	573

Vidnesbyrd 15 (1868)

Indledning

INDLEDNING

Mine brødre og søstre vil forvente at dette nummer af mine *Vidnesbyrd* kommer snart. Men jeg har mange personlige vidnesbyrd at give af, nogle af dem er givet på de efterfølgende sider. Og jeg kender ikke nogen bedre måde at give mine personlige synspunkter på almindelige farer og vildfarelser og på den opgave alle har der elsker Gud og holde hans bud, end at give dem i disse vidnesbyrd. Måske er der ikke en mere direkte og overbevisende måde at viderebringe hvad Herren har vist mig.

Det lod til at være vigtigt at nr. 14 nåede jer flere dage før general konferensen. Derfor var det nummer hurtigt kommet gennem trykken, før jeg kunne få tid til at forberede de betydningsfulde ting som det var tiltænkt. Faktisk var der ikke plads for den sag i nummer 14. Derfor giver jeg, med tilstrækkeligt materiale i hånden, det til jer med den bøn at Guds velsignelse vil følge med det til gode for hans dyrebare folk.

[10]

Erfarings skildringer

ERFARINGS SKILDRINGER

Fra den 7.februar, 1868 til den 20.maj, 1868

Efter at vi kom hjem og ophørt med at mærke den inspirerende påvirkning fra rejser og arbejdede, følte vi meget mærkbart det betyngende arbejde fra vor østlige tur. Mange bad mig indtrængende om at skrive i breve det som jeg havde fortalt dem hvad Herren havde vist mig om dem. Og der var mange andre som jeg ikke havde talt med hvis sager var ligeså betydningsfulde og presserende. Men i min trætte tilstand synes det store arbejde at være mere end jeg kunne udholde. En modløshed overvældede mig og jeg sank ned i en svækket tilstand og blev der i nogle dage og besvimelede ofte. I den legems- og sindstilstand drog jeg min pligt til at skrive så meget i tvivl, mod så mange mennesker, nogle af dem uværdige. Det var for mig som om der var noget bestemt galt, et eller andet sted.

Om aftenen den 5. februar talte bror Andrews til folkene i vort gudsdyrkelseshus. Men det meste af aftenen var jeg i en mat, åndeløs tilstand og blev støttet af min mand. Da bror Andrews kom tilbage fra mødet, havde de en særlige bedestund for mig og jeg fandt nogen lindring. Den nat sov jeg godt og om morgnen følte jeg, skønt svag, mig vidunderligt hjulpet og opmuntret. Jeg havde drømt at en person bragte mig hvidt vævet stof og bad mig om at skære det til klæder til mennesker i alle størrelser og af al slags karakter og omstændigheder i livet. Jeg fik fortalt at jeg skulle skære dem ud og straks hænge dem op rede til at blive fremstillet når det påkrævedes. Jeg havde det indtryk at mange som jeg var pålagt at skære klæder for var uværdige. Jeg spurgte efter om det var det sidste stykke klæde jeg skulle skære og fik fortalt at det var det ikke; da netop jeg havde færdiggjort det ene, var der andre jeg skulle tage fat på. Jeg følte modløshed over den arbejds mængde der var for mig og oplyste at jeg havde været i gang med at skære klæder for andre i mere end tyve år og at mit arbejde ikke var blevet værdsat, jeg kunne heller ikke se at mit arbejde havde udrettet meget godt. Jeg talte til den person

som bragte klæderne til mig, især var det en kvinde, for hvem han havde bedt mig om at skære et klæde. Jeg forklarede at hun ikke ville værdsætte klæderne og at det ville være spild af tid og materialer at give dem til hende. Hun var meget fattig, af dårlig intellekt og usoigneret i hendes dragt og ville snart ødelægge dem.

Personen svarede: »Skær klæderne ud. Det er din pligt. Tabet er ikke dit, men mit. Gud ser ikke som mennesker ser. Han tilrettelægger det arbejde som han vil have gjort og du ved ikke om det vil lykkes, dette eller hint. Det vil vise sig at mange ligeså stakkels sjæle vil komme i riget, medens andre, som er begunstiget med alle livets velsignelser og har et godt intellekt og behagelige omgivelser, der giver dem de bedste fordele for fremskridt, at de vil blive udeladt. Det vil ses at disse stakkels sjæle har levet op til deres det svage lys som de har haft og har udnyttet de begrænsede midler der var inden for deres rækkevidde og har levet meget bedre end nogen andre som har nydt fuldt lys og rigelige midler for forbedring.«

Så holdt jeg mine hænder oppe, barkede som de var efter megen klippen og oplyste at jeg kun kunne gyse over tanken af at udføre den slags arbejde. Personen gentog: »Skær klæderne ud. Din udfrielse er endnu ikke kommet.«

Med stor træthedsfølelse rejste jeg mig for at gå i gang med arbejdet. Foran mig lå der nye, blanke, stykker, som jeg begyndte at bruge. Med et forlod mine træthedsfølelser og mismod mig; og stykkerne synes at kunne skæres næsten uden anstrengelser fra min side og jeg skar klæde efter en skabelon med relativ lethed.

[12]

Med den opmuntring som den drøm gav mig, besluttede jeg med det samme at ledsage min mand og bror Andrews til Gratiot, Saginaw og Tuscola lande og stole på at Herren gav mig styrke til at arbejde. Således forlod vi hjemmet den 7. Februar og red otte og firs kilometer til vort bestemmelsessted i Alma. Her arbejdede jeg som sædvanlig, med en veltilpas grad af styrke og frihed. Vennerne i Gratiot Land synes at være interesseret i at høre, men mange af dem er langt bagefter i helsereformen og i idet hele taget i beredelsesarbejdet. Der lod til at være blandt dette folk en mangel på den orden og effektivitet der var nødvendig for at få fremgang i værket og ånd i budskabet. Bror Andrews besøgte dem dog tre uger senere og havde en god stund sammen med dem. Jeg vil ikke lade en for mig så opmuntrende sag gå forbi, da et meget tydeligt vidnesbyrd som jeg

har skrevet til en familie, blev modtaget til glæde for de personer det var henvendt til. Vi nærer stadig en dyb interesse for den familie og ønsker brændende at de må nyde Herrens velsignelse og selvom vi føler nogen modløshed i Herrens Gratiot Lands tilfælde skal vi være ivrige efter at hjælpe brødrene når de vil hjælpes.

[13] Ved Alma mødet var der brødre tilstede fra St. Charles og Tittabawasse, Saginaw Land, som opfordrede os til at besøge dem. Vi havde ikke planlagt at tage til det land lige nu, men at besøge Tuscola Land hvis vejen åbnede sig. Da vi ikke hørte noget fra Tuscola, besluttede vi at besøge Tittabawasse og skrev i mellemtiden til Tuscola Land og spurgte efter om vi behøvedes der. I Tittabawasse blev vi glædeligt overrasket over at finde et stort gudsyndkelseshus, som for nylig var bygget af vore folk, fyldt godt op med sabbatsholdere. Brødrene lod til at være velvillige overfor vort vidnesbyrd og vi nød friheden. Et stort og godt arbejde har været gjort på dette sted ved [13] bror A's trofaste medarbejdere. Megen bitter modstand og forfølgelse havde fulgt efter, men dette synes at smelte bort hos dem som kom for at høre og vort arbejde synes at give alle et godt indtryk. Jeg deltog i elleve møder på det sted i en uge og talte adskillige gange fra en til to timer og tog del i andre måder. Ved et møde blev der gjort noget særligt ud af at få nogle bestemte personer, som overholder sabbaten, til at gå frem og tage korset op. Det som skulle gøres for de fleste af disse, var dåb. I mit sidste syn så jeg steder hvor sandheden vil blive forkyndt og bringe menigheder frem som vi skulle besøge. Jeg nærede en særlig interesse for dette folk. Problemerne hos nogle af de personer der var i forsamlingen blev åbnet for mig og en arbejdsiver for dem, som jeg ikke kunne kaste fra mig, kom over mig. I tre timer arbejdede jeg for dem og det meste af tiden appellerede til dem med den dybeste omsorg. Alle tog deres kors på sig ved den anledning og kom frem i bøn og næsten alle talte. Den næste dag blev femten døbt.

Ingen kan besøge dette folk uden at der lægges mærke til bror A's redelige arbejde i denne sag. Hans arbejde kommer ind på steder hvor sandheden aldrig har været forkyndt og jeg håber at vort folk vil holde op med at trække ham væk fra hans særlige arbejde. I ydmyghedens ånd går han frem, lærer ved Herrens vælde og redder mange sjæle fra mørkets kræfter. Måtte Guds velsignelse stadig være hos ham.

Da vore mødeserier på det sted var ved at slutte, kom bror Spooner fra Tuscola til os for at besøge det land. Vi sendte vore aftaler med ham idet han vendte tilbage om mandagen og vi fulgte efter tirsdagen efter dåben. I Vassar holdt vi vort møde om sabbaten og den første dag i unionsskolehuset. Dette var et ugenert sted hvor vi kunne tale og vi såede gode frugter for vort arbejde. Den første dag om eftermiddagen kom omkring tredive frafaldne og børn som ikke havde gjort nogen bekendelse, frem foran. Dette var et meget interessant og udbytterigt møde. Nogle trak sig tilbage fra sagen, for hvem vi ville arbejde særlig for. Men tiden var kort og det var for mig som om at vi skulle forlade arbejdet, ufærdigt. Men vore aftaler var nået ud til Sct Charles og Alma og for at imødekomme dem måtte vi slutte vort arbejde i Vassar om mandagen.

[14]

Den nat fik jeg genopfrisket i en drøm det som jeg havde set i et syn om visse personer i Tuscola Land og jeg var stadig mere overbevist om at mit arbejde for det folk ikke var gjort. Alligevel så jeg ingen anden vej end at følge vore aftaler. Tirsdag rejste vi fem og tredive kilometer til St. Charles og standsede for natten hos bror Griggs. Her skrev jeg femten sider vidnesbyrd og deltog i mødet om aftenen. Onsdag morgen besluttede vi at vende til Tuscola hvis bror Andrew ville følge aftalen i Alma. Dette indvilgede han sig i. Den morgen skrev jeg femten sider mere, deltog i et møde og talte i en time og vi red tre og halvtreds kilometer sammen med bror og søster Griggs til bror Spooner's i Tuscola. Torsdag morgen tog vi til Watrousville, en rejse på seks og tyve kilometer. Jeg skrev seksten sider og deltog i et aftenmøde, hvor jeg gav et meget klart vidnesbyrd til en tilstedeværende. Den næste morgen skrev jeg tolv sider før morgenmaden og vendte tilbage til Tuscola og skrev otte sider mere.

Om sabbaten talte min mand om formiddagen og jeg fulgte efter i to timer før vi spiste. Møderne ophørte i nogle få øjeblikke og jeg tog lidt mad og derefter talte til en sammenkomst i en time og frambar et tydeligt vidnesbyrd for adskillige tilstedeværende. Disse vidnesbyrd blev i almindelighed modtaget med ydmyghed og taknemmelighed. Jeg kan dog ikke sige at alle, i almindelighed, var sådan.

Den næste morgen, da vi var ved at forlade gudsyndershuset for at gå i gang med dagens vanskelige arbejde, kom en søster, for hvem jeg havde et vidnesbyrd om at hun manglede betænksomhed, varsomhed og diskretion og ikke til fulde styrede hendes ord og

[15]

handling, sammen med sin mand og tilkendegav stor uforsønelighed og uro. Hun begyndte at tale og græde. Hun knurrede en smugle og gjorde en smugle bekendelser og retfærdiggjorde selvet betydeligt meget. Hun havde forkerte tanker om mange af de ting jeg havde sagt til hende. Hendes stolthed var rørt idet jeg bragte hendes fejl frem på en så åbenlys måde. Her var øjensynligt den største vanskelighed. Men hvorfor følte hun det sådan? Brødrene og søstrene vidste at det var sådan, derfor fortalte jeg dem ikke noget nyt. Men jeg tvivlede ikke på at det var nyt for denne søster selv. Hun vidste det ikke selv og kunne ikke bedømme sin egne ord og handlinger ordentligt. Dette er i en vis grad rigtigt for næsten alle, derfor er det nødvendigt med nøjagtig og redelig dadel i menigheden og at dets medlemmer opelskes i kærlighed for det klare vidnesbyrd.

Hendes mand synes at være uforligt med at jeg bragte hendes fejl frem for menigheden og sagde at hvis søster White havde fulgt Herrens retningslinier i Matthæus 18,15-17 ville han ikke være krænket: »Hvis din broder forsynder sig, så gå hen og sæt ham i rette under fire øjne. Hører han dig, så har du vundet din broder. Men hører han dig ikke, så tag endnu én eller to med dig, for at enhver sag kan blive afgjort efter to eller tre vidners udsagn.« Men er han dem overhørig, da sig det til menigheden, men er han også menigheden overhørig, så lad ham være for dig som en hedning og en tolder.«

[16] Min mand sagde da at han skulle forstå at disse Herrens ord henviser til den personlige overtrædelse og kunne ikke anvendes i denne søsters tilfælde. Hun havde ikke forbrudt sig mod Søster White. Men det som var blevet irettesat åbenlyst var åbne fejl som truede menighedens og sagens fremgang. Her er, sagde min mand, en tekst der kan bruges i dette tilfælde: 1 Timoteus 5,20: »Irettesæt i alles nærværelse dem, der forsynder sig, så også de andre må frygte.«

Broderen erkendte, som en kristen, sine fejl og synes til at være forligt med den sag. Det var tydeligt siden mødet sabbats eftermiddag havde de fået mange ting i stor målestok og fejlene. Det blev derfor foreslået at det skrevne vidnesbyrd blev læst op. Da dette var gjort, spurgte den søster som var blevet sat i rette af det: »Var det hvad du sagde i går?« Jeg svarede at det var det. Hun synes overrasket og helt forligt med det skrevne vidnesbyrd. Jeg gav hende dette, uden at tage en kopi. I dette gjorde jeg fejl. men jeg havde en sådan ømhed

for hende og hendes mand og så brændende ønsker og håb for deres vækst, at, jeg, i dette tilfælde, brød en fastslået sædvane.

Mødetiden nærmede sig hurtigt og vi skyndte os to og en halv kilometer hen til den ventende forsamling. Læseren kan se hvilket sted for den morgen der var bedst til at hjælpe os til at samle tanker og nerverne så vi kunne stå for folket. Men hvem tænkte på dette. Nogle gjorde det og viste en smugle barmhjertighed, skønt de impulsive og bekymringsløse kommer med deres byrder og trængsler, oftest før vi begynder at tale, eller når man er fuldstændig afkræftet til at tale. Min mand, samlede alle sine kræfter, hvordan han end kunne og på opfordring talte frit ud om loven og evangeliet. Jeg havde fået en invitation til at tale om aftenen i det nye gudsdyrkelseshus der for nylig var bygget og indviet af metodisterne. Denne rummelige bygning var overfyldt og mange var nød til at stå op. Jeg talte frit ud i omkring halvanden time over det første af de to store bud gentaget af vor Herre og var overrasket over at erfare at det var det samme som metodistpræsten havde talt om formiddagen. Han og hans folk var tilstede for at høre hvad jeg havde at sige.

Om aftenen havde vi en værdifuld samtale hos bror Spooner's med brødrene Miller og Haskell og søstre Sturges, Bliss, Harrison og Malin. Vi mærkede nu at vort arbejde var blevet gjort i Tuscola Land. Vi blev meget interesseret i dette dyrebare folk og frygtede alligevel at den søster vi har refereret til, for hvem jeg har et vidnesbyrd til, vil lade Satan få gavn af hende og give dem problemer. Jeg nærer et alvorligt ønske om at hun må se sagen i dets sande lys. Den retning som hun har stræbt hen imod har ødelagt hendes indflydelse i menigheden og uden for den. Men, hvis hun nu vil modtage den manglende dadel og ydmygt søge at udnytte den, vil menigheden påny tage hende til deres hjerter og folk vil tænke mere på hendes kristenhed. Og hvad er bedre end dette, hun kunne nyde hendes dyrebare Forløser's bifaldende smil. Vil hun til fulde tage imod vidnesbyrdet? er min ængstelige spørgsmål. Jeg frygtede at hun ikke ville og at brødrene i det land vil blive bedrøvet for hendes skyld.

Efter at være kommet hjem igen, sendte jeg en kopi af vidnesbyrdet til hende og den 15. april modtog jeg det efterfølgende, dateret i Danmark den 11, april 1868: »Søster White: Dit brev af den 23.

[17]

forrige måned er lige ved hånden. Jeg er ked af at jeg ikke kan gå ind på din anmodning.«

Jeg vil stadig bevare de ømmeste følelser over for denne familie og vil være glad for at hjælpe dem når jeg kan. Det er rigtigt at en sådan behandling fra dem jeg giver mine livsholdninger til sender en bedrøvende skygge over mig; men min kurs har været så tydelig for mig at jeg ikke kan lade sådanne ting holde mig fra pligtens sti. Idet jeg vendte hjem fra postkontoret med det ovenstående brev, blev jeg meget nedslået, jeg tog bibelen og åbnede den med den bøn at jeg måtte finde trøst og støtte deri og mine øjne hvilede direkte på disse profetens ord: »Så omgjorde dine lænder og stå frem og tal til dem, alt hvad jeg byder dig! Vær ikke ræd for dem, at jeg ikke skal gøre dig ræd for dem! Og jeg, se, jeg gør dig i dag til en fast stad, [18] til en jernstøtte og en kobbermur mod hele landet, Judas konger og fyrster, præsterne og Almuen; de skal kæmpe imod dig, men ikke kunne magte dig; thi jeg er med dig for at frelse dig, lyder det fra HERREN.« Jeremias 1,17?19.

Vi vendte hjem fra den tur lige før et stort regnfald som fjernede sneen. Dette uvejr forhindrede det næste sabbatsmøde og jeg begyndte straks at forberede tingene for *Vidnesbyrd* nr. 14. Vi havde også det privilegium at tage os af vor kære bror King, som vi bragte til vort hjem med en frygtelig skade i hoved og ansigt. Vi tog ham til vort hjem så han kunne dø, for vi tænkte at det ikke var muligt for et kranie, brudt så frygteligt, at det kunne helbredes. Men med Guds velsignelse på en meget nænsom brug af vand, en meget mager kost til feberfaren var forbi og velventilerede lokaler dag og nat, var han efter tre uger i stand til at vende hjem igen og gå i gang med hans landbrug. Han tog ikke et gran medicin fra først til sidst. Selvom han var betydelig svækket af blodtab fra hans sår og af mager kost, kunne han alligevel tage større mængder mad og komme hurtigt op igen.

Omkring på det tidspunkt begyndte vi at arbejde for vore brødre og venner nær Greenville. Som det er tilfældet mange steder, behøver vore brødre hjælp. Der var nogle som holdt sabbaten og dog ikke hørte til menigheden og også nogle som havde opgivet sabbaten, som behøvede hjælp. Vi følte at vi måtte hjælpe disse stakkels sjæle, men de ledende brødres tidligere fremgangsmåde og nuværende stilling i forhold til disse personer, gjorde det næsten umuligt for os

at komme ind til dem. Under arbejdet med de fejlende, har nogle af vore brødre været for strenge, til at skære sig igennem. Og når nogle var ved at forkaste deres råd og adskille sig fra dem, ville de sige: »Hvis de ønsker at gå, så lad dem gå.« Så længe en sådan mangel på Jesu medlidenhed, langmodighed og ømhed blev vist af hans bekendende efterfølgere, var disse stakkels, fejlende uerfarne sjæle, slået af Satan, sikre på at lide troens skibbrud. Hvor store de fejlendes fejl og synder end måtte være, må vore brødre ikke blot lære at vise vor Store Hyrdes nænsomhed, men også hans udødelige kærlighed for stakkels, omstrefjende får. Vore prædikanter slider i det og holder forelæsninger uge efter uge og glæder sig over at nogle få sjæle antager sandheden; og dog ødelægger brødrene, som ellers er så beslutsomme, deres arbejde på nogle få minutter, ved at lade deres ord få frit løb, som har disse ord i sig: »Hvis de ønsker at gå, så lad dem gå.« [19]

Vi fandt at vi intet kunne gøre for de spredte får der stod os så nært, før vi havde rettet fejlene hos mange af menighedens medlemmer. De havde ladet disse stakkels sjæle strejfe omkring. De har ikke følt nogen byrde for dem. Faktisk, var det som om de skubbede det fra sig selv og døde en åndelig død af mangel på åndelig virksomhed. De elskedet stadig den almindelige sag og var rede til at støtte den den. De ville tage sig godt af Guds tjenere. Men der var en absolut mangel på omsorg for enker, forældreløse og de svage i flokken. Ved siden af nogen interesse for sagen i almindelighed, var der kun en lille åbenbar interesse for nogen andre end deres egen familie. Med en så smålig religion døde de en åndelig død.

Der var nogle som holdt sabbaten, deltog i møder og betalte systematisk godgørenhed og alligevel var uden for menigheden. Men selv om nogle ledende menighedsmedlemmer stod sådan som nogle i den menighed gjorde og gav dem lidt eller ingen hjælp, var det næsten umuligt for dem at stå frem i Guds kraft og gøre det bedre. Idet vi begyndte at arbejde med menigheden og lære dem at de måtte have en arbejdsånd for de fejlende, åbnedes meget af det jeg havde set med hensyn til det steds problem sig for mig og jeg skrev et tydeligt vidnesbyrd ned ikke kun for dem som havde fejlet så stærkt og var ude af menigheden, men for de medlemmer i menigheden som havde fejlet så stærkt ved ikke at have gået ud og søgt efter de tabte får. Og jeg var aldrig mere skuffet over den måde hvorpå disse [20]

vidnesbyrd blev modtaget på. Når dem som havde begået så store fejl blev rettet af det tydeligste vidnesbyrd, blev de læst åbent op og de blev modtaget og de kom til bekendelse med tårer. Men nogle af dem i menigheden, som påberåbte sig at være sagens og *Vidnesbyrdets* faste venner, kunne næsten ikke tro at det var muligt at de havde været ligeså forkerte som vidnesbyrdet erklærede at de var. Når det blev sagt at de bekymrede sig om sig selv, holdt sig inde for dem selv og deres familier; så at de havde svigtet i omsorgen for andre, havde været afvisene og havde ladet dyrebare sjæle gå tabt, så at de var i fare for være hovne og selvretfærdige, kom de i stor uro og fik vanskeligheder.

Men dette var lige hvad de behøvede at lære i tålmodighed mod andre i lignende vanskeligheder. Der er mange som er sikre på at de ikke vil have nogen problemer med *Vidnesbyrdene* og fortsætter med at have det sådan indtil de prøves. De tror at det er mærkeligt at nogen kan tvivle. Ved at de er strenge mod dem som udviser tvivl og skærer og hugger, for at vise deres nidkærhed for *Vidnesbyrdene*, tilkendegiver de mere selvretfærdighed end ydmyghed. Men når Herren sætter dem i rette for deres fejl, finder de sig selv svage som vand. Derfor har de svært ved at udholde prøvelsen. Disse ting burde lære dem ydmyghed, selvfornedrelse, ømhed og udødelig kærlighed for de fejlende.

[21] For mig er det som om at Herren giver de fejlende, de svage og skælvende og selv dem som er faldet fra sandheden, et særligt kald til at komme helt ind i folden. Men der er kun få i vore menigheder som føler at dette er tilfældet. Og der er endnu mindre som står der hvor de kan hjælpe disse. Der er flere som står direkte i vejen for disse stakkels sjæle. Rigtig mange er strenge og krævende. De kræver at de skal opfyldte netop den og den betingelse før de vil række dem den hjælpende hånd. De har ikke lært at de har en særlig pligt for at gå ud og søge efter disse tabte får. De må ikke vente på at de kommer til dem. Læs den rørende lignelse om det fortabte får. Lukas 15,1-7: »Alle toldere og syndere plejede at holde sig nær til ham for at høre ham. Og både farisæerne og de skriftkloge knurrede og sagde: »Den mand tager imod syndere og spiser sammen med dem.« Da fortalte han dem denne lignelse og sagde: »Hvis en af jer har hundrede får og mister ét af dem, forlader han så ikke de nioghalvfems i ørkenen og går ud efter det, han har mistet, indtil han

finder det? Og når han har fundet det, lægger han det på sine skuldre med glæde. Og når han kommer hjem, kalder han sine venner og naboer sammen og siger til den: »Glæd jer med mig; thi jeg har fundet mit får, som jeg havde mistet.« Jeg siger jer: Således bliver der mere glæde i himmelen over én synder, som omvender sig, end over nioghalvfems retfærdige, som ikke trænger til omvendelse.«

Farisæerne knurrede fordi Jesus tog imod toldere og almindelige syndere og spiste med dem. I deres selvretfærdighed afviste de disse stakkels syndere som med glæde hørte på Jesu ord. Herren gav denne lignelse om det fortabte får, for at dadle de skriftkloges og farisæernes tanker og give alle en indtryksfuld lektie. Læg i særlig grad mærke til disse punkter:

De ni og halvfems får er forladt og der gøres en omhyggelig eftersøgning af det som er mistet. Således burde anstrengelserne for menigheden rettes til gode for de medlemmer som står uden for Kristi fold. Og er de strejft langt væk, så vent ikke på at de vender tilbage før du prøver at hjælpe dem, men gå ud og søg efter dem.

[22]

Da det sidste får var fundet, blev det med glæde båret hjem og megen glæde fulgte efter. Dette illustrerer det velsignede og glædefulde arbejde med de fejlende. Den menighed som engagerer sig succesfuldt i dette arbejde er en glad menighed. Den mand eller kvinde hvis sjæl er draget ud i en medfølelse og kærlighed for de fejlende og som arbejder på at bringe dem til den Store Hyrdes fold, er i gang med et velsignet arbejde. Og, oh, hvilken sjæls?henrykkelse kunne der være, når en synder omvender sig, er der mere glæde i himlen end over bare ni og halvfems personer! Selviske, afvisende, fordringsfulde sjæle som synes at være bange for at hjælpe dem som fejler, som om de ville blive besmittet ved at gøre sådan, har ikke smag for det gode i dette missionsarbejde; de føler ikke at den velsignelse der fylder hele himlen med glæde over at en som har var gået bort er reddet. De er lukket inde i deres snævre synskreds og følelser og er lige så tørre og ufrugtbare som Gilboabjergene, der aldrig får dug eller regn. Lader I en stærk mand holdes ude fra arbejde, bliver han svag. Den menighed eller de personer som lukker sig selv væk fra at bære byrder for andre, som holder sig selv væk fra sig selv, vil snart lide åndelig svaghed. Det er arbejde som holde den stærke mand stærk. Og åndeligt arbejde, slid og byrdeopløftning, er hvad vil give styrke til Kristi menighed.

Sabbaten og den første dag, den 18. og 19. april, nød vi en god stund med vore folk fra Greenville. Brødrene A og B var sammen med os. Min mand døbte otte. Den 25. og 26. var vi med menigheden i Wright. Dette dyrebare folk er altid beredt til at byde os velkommen. Her døbte min mand otte.

[23] Den 2. maj mødte vi en stor forsamling i gudsdyrkelseshuset i Monterey. Min mand talte med klarhed og kraft over lignelsen af det fortabte får. Ordet blev til stor velsignelse for folk. Nogle som havde forvildet sig var uden for menigheden og der var ingen arbejdsiver til at hjælpe dem. I virkeligheden var det tilregnet dem, som havde hårdnakkede og strenge standpunkter i menigheden, at de ikke skulle komme tilbage. Problemet rørte alles hjerter og alle viste et ønske om at tingene skulle få sin ret. På den første dag talte vi tre gange i Allegan til gode forsamlinger. Vor aftale var at vi skulle mødes med menigheden i Battle Creek den 9, men vi følte at vort arbejde i Monterey var lige begyndt og derfor besluttede vi at vende tilbage til Monterey og arbejde med den menighed en anden uge. Det gode arbejde skred frem og overgik vore forventninger. Huset var fyldt op og vi har aldrig før været vidne til et sådant arbejde i Monterey på så kort tid. Første dag, kom halvtreds frem til bøn. Brødrene følte det dybt for de fortabte får og erkendte deres kulde og ligegyldighed og tog et godt ståsted. Brødrene G.T.Lay og S.Rummery gav gode vidnesbyrd og blev glædeligt modtaget af deres brødre. Fjorten blev døbt, en af dem en midaldrende mand, som havde noget imod sandheden. Arbejdet skred fem med alvor, bekendelser og megen gråd og overvandt al modstand. Således sluttede det vanskelige arbejde i det konferensår. Og vi følte stadig at det gode arbejde i Monterey på ingen måde var afsluttet. Vi havde aftaler om at vende tilbage og bruge adskillige uger i Allegan Land.

[24] Det konferensår som lige var gået havde været en bemærkelsesværdig tid. Min mands arbejde havde været meget stort i løbet af dets mangfoldige samlinger og han måtte have hvile. Vort arbejde for det forløbne år blev taget godt imod af vort folk og der blev vist forståelse, venlig forståelse og velgørenhed over for os ved konferensen. Vi nød en stor frihed sammen med dem og vi delte og nød gensidig tillid og kærlighed.

Arbejdet for Kristus

ARBEJDET FOR KRISTUS

Ud fra det som er blevet vist mig, bliver sabbatsholdere mere selviske når de får flere rigdomme. Deres kærlighed for Kristus og hans folk aftager. De ser ikke de trængendes behov og mærker heller ikke deres lidelser og sorger. De indser ikke at når de forsømmer den fattige og den lidende forsømmer de Kristus og at de ved at afhjælpe den fattiges mangler og lidelser så langt som muligt, tjener de Kristus.

Kristus siger til sit forløste folk: »Kom hid, min Faders velsignede! arv det rige, som har været jer beredt, fra verdens grundvold blev lagt. Thi jeg var sulten og I gav mig at spise; jeg var tørstig og I gav mig at drikke; jeg var fremmed og I tog jer af mig; jeg var nøgen og I gav mig klæder; jeg var syg og I så til mig; jeg var i fængsel og I besøgte mig.«

»Da skal de retfærdige svare ham og sige: »Herre! når så vi dig sulten og gav dig mad, eller tørstig og gav dig at drikke? Når så vi dig fremmed og tog os af dig, eller nøgen og gav dig klæder? Når så vi dig syg eller i fængsel og besøgte dig?« Og Kongen skal svare og sige til dem: »Sandelig siger jeg eder: hvad I har gjort imod en af mine mindste brødre dér, har I gjort imod mig.«

At blive en slider, at forsætte tålmodigt i gode handlinger som kræver selvfornægtende arbejde, er et ærefuldt arbejde, som himlen smiler af. Trofast arbejde er mere acceptabelt for Gud end den nidkæreste og en tilsigtet hellig gudsyndelse. Det er at arbejde sammen med Kristus der er sand gudsyndelse. Bøn, formaning og tale er billige frugter, som ofte stilles lige; men frugter som vises i gode gerninger, ved at bekymre sig for de trængende, faderløse og enkerne, er uforfalskede frugter og vokser naturligt på et godt træ.

Dette er ægte religion og ubesmittethed for Faderen er dette: »at besøge faderløse og enker i deres trængsel og bevare sig selv uplettet af verden.« Gode gerninger er de frugter at Kristus kræver vi skal bære: venlige ord, godgørende gerninger, et godt hensyn til den fattige, den trængende, den bedrøvede. Når hjerter føler med hjerter

[25]

bebyrdet med modløshed og sorg, når hænderne rækkes ud til den trængende, når den nøgne klædes, den fremmede bydes velkommen til at side i den dagligstue og et sted i dit hjerte, kommer engle meget nær og et tilsvarende træk findes i himlen. Faderen ser fra sin trone dem som gør disse barmhjertighedshandlinger og tæller dem sammen med hans dyrebareste rigdomme. »Den dag jeg griber ind, skal de tilhøre mig som mit eje, siger Hærskarers HERRE« Enhver barmhjertig handling for den trængende og den lidende betragtes som om det gøres for Jesus. Når du kommer den fattige til hjælp, føler med de lidende og undertrykte og er venner med forældreløse, bringer du dig selv i tættere forbindelse med Jesus.

»Da skal han sige til dem ved den venstre side: »Gå bort fra mig, I forbandede! til den evige ild, som er beredt Djævelen og hans engle. Thi jeg var sulten og I gav mig ikke at spise; jeg var tørstig og I gav mig ikke at drikke; jeg var fremmed og I tog jer ikke af mig; jeg var nøgen og I gav mig ingen klæder; jeg var syg og i fængsel og I så ikke til mig.« Da skal også de svare og sige: »Herre! når så vi dig sulten eller tørstig eller fremmed eller nøgen eller syg eller i fængsel uden at tjene dig?« Da skal han svare dem og sige: »Sandelig siger jeg eder: hvad I ikke har gjort imod en af de mindste der, har I heller ikke gjort imod mig.« Og disse skal gå bort til evig straf, men de retfærdige til evigt liv.« Matthæus 25,41?46.

[26] Jesus identificerer sig selv med sit lidende folk. Det var mig som var sulten og tørstig. Det var mig som var en fremmed. Det var mig som var nøgen. Det var mig som var syg. Det var mig som var i fængsel. Når du nyder maden fra dit rigeligt veldækkede bord, sultede jeg i mit usle hjem eller på gaden ikke så langt fra dig. Når du lukkede din dør for mig, skønt dit velmøblerede værelse var uoptaget, havde jeg intet sted jeg kunne lægge mit hoved. Dit klædeskab var rigelig fyldt med forsyninger af forskellige klædedrager, hvorpå midler var blevet unødigt formøblet, som du burde have givet til de trængende. Jeg var blottet for behagelige klæder. Når du nød din gode sundhed, var jeg syg. Ulykke kastede mig i fængsel og bandt mig med lænker, bøjede mig ned, berøvede mig for frihed og håb, medens du gik frit omkring. Hvilken forunderlig enhed er det ikke Jesus her giver udtryk for, som hersker mellem ham selv og hans lidende disciple! Han gør deres til sit eget. Han identificerer sig selv i den stærkt lidendes sted. Bemærk, selviske kristen: enhver

forsømmelse over for den stærkt trængende, den forældreløse, den faderløse, er for dem selv det samme som at forsømme Jesus.

Jeg kender personer som giver store bekendelser fra sig, hvis hjerter er så indhyllet i egenkærlighed og selviskhed så de ikke kan fatte det som jeg skriver. De bekymrer sig for hele livet og lever kun for selvet. At ofre sig for at gøre godt mod andre og unde sig selv noget så andre får noget, tænker de slet ikke over. De har ikke den mindste idé om at Gud kræver det af dem. Selvet er deres afgud. dyrebare uger, måneder og år går over i evigheden, men de har ikke fået nedskrevet nogen venlige handlinger i himlen. Handlinger som ofres for andres gode, ved at føde den hungrende, klæde den nøgne, eller tage den fremmede ind. Denne denne måde at underholde fremmede på er ikke god. Hvis de vidste at dem som forsøger dele i deres gavmildhed var det værdig, så vil de selv formå at gøre noget i den retning. Men der er en dyd i at vove noget. Måske underholder vi engle.

[27]

Der er forældreløse som der burde tages af; men nogle vil ikke vove at påtage sig dette, for det vil give dem mere arbejde end de har lyst til og giver dem kun lidt tid til at behage sig selv. Men når kongen skal gøre sin undersøgelse, vil disse intetarbejdende, smålige og selviske sjæle erfare at himlen er for dem som har arbejdet, dem som fornægtet sig selv for Kristi skyld. Intet er gjort for dem som altid har taget særlig omsorg for at elske og se efter sig selv. Den frygtelige straf som Kongen truer dem med på sin højre hånd, i dette tilfælde, er ikke på grund af deres store kriminalitet. De er ikke dømt for de ting de har gjort, men for det de ikke har gjort. I gjorde ikke de ting som himlen havde tænkt sig at I skulle gøre. I behagede jer selv og kan tage plads sammen med de selvbehagede.

Til mine søstre vil jeg sige: Vær godgørenhedens døtre. Menne-skesønnen kom for at opsøge og frelse det som var tabt. I kan godt tænke jer et barn uden fejl, I ville tage imod det og drage omsorg for det; men at forvirre jeres sind med et fejlende barn, befri det for mange ting og lære det på ny og at lære det selvbeherskelse, er et arbejde som I afviser at påtage jer. At lære den uvidende at ynkes og forny dem som altid har lært ondt, er ikke nogen let opgave; men himlen har sat netop sådanne frem for jer. De er skjulte velsignelser.

For nogle år siden fik jeg vist at Guds folk ville prøves på dette punkt, om de ville danne hjem for den hjemløse; da der ville blive

mange uden hjem som følge af deres tro på sandheden. Modstand og forfølgelse ville drive de troende fra deres hjem og det var deres pligt som havde hjem at åbne en vid dør for dem som ikke havde et hjem. Jeg er ganske for nylig blevet vist at Gud på en særlig måde ville prøve sit bekendene folk med hensyn til dette. Kristus blev [28] for vor skyld fattig så at vi gennem hans armod kunne blive rige. Han gjorde et offer så han kunne fremskaffe et hjem for pilgrimme og fremmede, i verden, der søger efter et bedre land, endog et himmelsk. Skal dem som er genstand for hans nåde, som venter at blive arvinger af udødelighed, afvise, eller endog nære modvillighed mod, at dele sit hjem med de hjemløse og trængende? Skal vi som er Jesu disciple, nægte fremmede en adgang til vor dør fordi de ikke har noget bekendtskab med de indsatte beboere?

Har apostlenes formaninger ingen kraft i denne tidsalder: »Glem ikke gæstfriheden; thi ved den har nogle, uden at vide det, haft engle til gæster.«? Jeg smertes daglig med at selvisheden viser sig blandt vort folk. Der er en foruroligende mangel på kærlighed og omsorg for dem som er berettiget til det. Vor himmelske Fader lægger skjulte velsignelser på vor stivej, men nogle vil ikke betræde disse af frygt for at forringe deres glæder. [Engle venter for at se om vi vil benytte de muligheder som ligger indenfor vor rækkevidde - om vi vil hjælpe og glæde andre, så at de også kan være til velsignelse for os. Herren har gjort os forskellige - nogen er fattige, andre er rige og nogen er hårdt prøvet, for at alle skal have mulighed til at udvikle sin karakter. Gud har tilladt at nogen er fattige, for at vi kan sættes på prøve og få anledning til at udvikle det som bor i os. *Det Kristne hjem* side 348]

[Jeg har hørt mange undskylde sig for ikke at kunne bede trosfæller med hjem. De klager over at de ikke er forberedt eller har noget at servere, så andre bør hellere tag sig af dem. Men de andre har også undskyldninger. De vil heller ikke bede dem som behøver gæstfrihed. På denne måde bliver de besøgendes følelser dybt såret og de må gå sin vej med ubehagelige indtryk af brødres og søstres gæstfrihed. Dersom du ikke har brød i huset, så følg det råd som Guds ord giver. Gå til naboen og sig: »Kære! lån mig tre brød, for [29] en ven af mig er kommen rejsende til mig og jeg har ikke noget at sætte for ham!« Vi har ikke et eneste eksempel på at mangel på brød skulle være en undskyldning for ikke at tage imod en som trængte det. Da Elias kom til enken i Sarepta, delte hun det lille hun havde,

med profeten. Han udførte et under og fordi hun åbnede sit hjem for denne Guds tjener, blev hun selv underholdt og både hun og sønnen overlevede. Sådan vil det være for mange når vi gør dette med glæde for at ære Gud.

Nogen skylder det på dårlig helse. De ville gerne gøre det om de bare havde haft kræfter til det. Sådanne mennesker har i så lang tid lukket sig inde i sig selv, tænkt på sine egne følelser og snakket så meget om sine lidelser, prøver og sorger, at det er blevet selve sandheden for dem. De er ikke i stand til at tænke på noget andet end sig selv, uanset hvor stort behov andre har for sympati og hjælp. Der findes et bodsmiddel for dem som er plaget af dårlig helse. Dersom du klæder den nøgne og hjælper den fattige uden for din stuedør og deler dit brød ud til de sultne, så BRYDER »Som Morgenrøden... dit Lys da frem, da læges hastigt dit Sår.« At gøre godt er et vidunderligt middel mod sygdom. De som er optaget i Herrens tjeneste, kan vende sig til Gud og han har lovet at svare. De skal blive læsket midt i tørketiden og de skal blive som en vandrig have, hvor vandet aldrig slipper op. *samme* s 347]

[Vågn op, brødre og søstre! Vær ikke ængstelige for at gøre det som er godt. »Når vi gør det rette, da lad os ikke blive trætte, thi vi skal høste til sin tid, såfremt vi ikke giver tabt.« Vent ikke til at andre peger på pligterne. Luk øjnene op og se hvem som er rundt omkring dig. Bliv kendt med de hjælpeløse, de plagede, de trængende. Forsøg ikke at undgå dem eller glemme deres behov. Hvem opfylder kravene Jakob nævner om at have en ren tro som ikke er mærket af selvished og ondskab? Hvem ønsker at gøre alt det de kan for at være med til at fremme frelsens plan? *samme* s 351]

[30]

Jeg kender en enke som har to små børn at forsørge og er helt på spanden. Hun ser bleg og forgræmmet ud. På trods af vinteren har hun kæmpet for at forsørge sig selv og hendes børn. Hun har kun fået lidt hjælp, men hvem vil føle nogen mangel hvis en endnu større mangel blev vist i denne sag? Her er hendes to drenge, på en alder af ni og elleve år, som behøver et hjem. Hvem er, for Kristi skyld villig til at give dem et hjem? Moderen burde hjælpes ud af denne knibe og dette snarlige nedstyrt i af grunden. Disse drenge er i en landsby, deres eneste beskyttelse er deres hårdt?arbejdende moder. De behøver at få lært hvordan de skal arbejde, sådan som deres alder tillader. De behøver at lære tålmodighed, venlighed og

elskelighed. Nogle kan sige: »Oh, jeg vil da gerne tage dem og lære dem at arbejde.« Men de behøver ikke miste syn fra andre ting som disse børn behøver udover at lære at arbejde. De behøver at blive oplært i at udvikle god kristen karakter. De mangler kærlighed og hengivenhed, de behøver at være brugbare her og til sidst at være beredt til himlen. Klæd jer selv af for selvished og se om der ikke er mange I kan hjælpe og velsigne med jeres hjem, jeres forståelse, jeres kærlighed og med at vise dem hen til Guds Lam, som tager verdens synder bort. Ønsker I at gøre et offer for at frelse sjæle? Jesus, den dyrebare Frelser, bereder et hjem for jer; og hvorfor vil I så for jeres del ikke berede et hjem for dem som behøver det og i dette efterligne jeres Mesters eksempel? Hvis I ikke er villig til at gøre dette, vil ingen, skønt I vil føle at I behøver en bolig i himlene, påskønne jer. For Kristus erklærer: »Sandelig siger jeg eder: hvad I ikke har gjort imod en af de mindste der, har I heller ikke gjort imod mig.« I som har været selviske, tænk på jeres egen magelighed og fordele i jeres liv, jeres prøvetid får hurtig ende. Hvad gør I for at forløse jeres selviske og unyttig liv? Vågn op! Vågn op!

Efterhånden som I tager hensyn til jeres evige interesse, vækker I jer selv op og begynder at så god sæd. Det som I sår skal I også høste. Høsten kommer - den store høsttid, hvor vi skal høste hvad vi har sået. Høsten vil ikke slå fejl; høsten er sikker. Nu er det såtid. Nu skal der anstreges for at være rige i gode gerninger, »at øve godgørenhed, være rige på gode gerninger«, »og således samle sig skatte, der kan blive en god grundvold for den kommende tid, så de kan gribe det virkelige liv.« Jeg bønfaller jer, mine brødre på et hvert punkt, befri jer selv fra jeres isnende kulde. Opelsk i jer selv en gæstfrihedens kærlighed, en kærlighed for at hjælpe dem der behøver hjælp.

Du kan måske sige at du er blevet modtaget og har brugt dine midler på dem som er din barmhjertighed uværdig og har derfor tabt lysten til at hjælpe de trængende. Jeg præsenterer Jesus for jer. Han kom for at frelse faldne mennesker, for at bringe frelsen til hans eget folk; men de ville ikke tage imod ham. De nedtrådte hans barmhjertighed med hån og foragt og til sidst lagde de ham i døden - han som kom i den hensigt at give dem evigt liv. Vendte vor Herre sig fra den faldne slægt på grund af dette? Selv om jeres anstrengelser for det gode har mislykkedes ni og halvfems gange og

I kun fik hån, skam og had og den ethundrede gang alligevel viste sig at være vellykket og en sjæl er frelst, oh, hvilken sejr er dog nu udrettet! En sjæl er vristet ud af Satans greb, en sjæl har fået hjælp, en sjæl er opmuntret. Dette vil tilbagebetale dine anstrengelser et tusinde gange. Jesus vil sige til dig. »Sandelig siger jeg eder: hvad I har gjort imod en af mine mindste brødre dér, har I gjort imod mig.« Burde vi ikke gladelig gøre alt hvad vi kan for at efterligne vor guddommelige Herres liv? Mange gyser ved tanken om at gøre et offer for andres gode. De er ikke villig til at lide for at hjælpe andre. De bilder sig selv ind at det ikke kræves af dem at forulempe sig selv for andres fordel. Til disse siger vi: Jesus er vort eksempel.

[32]

Da spørgsmålet blev stillet fra de to Zebedæussønner om den ene skulle sidde ved hans højre hånd og den anden ved hans venstre i hans rige, svarede Jesus: »I ved ikke, hvad I beder om. Kan I tømme den kalk, som jeg skal tømme?« De svarer ham: »Ja, vi kan.« Da siger han til dem: »Min kalk skal I vel tømme; men sædet ved min højre og ved min venstre side står det ikke til mig at bortgive; men det gives til dem, hvem det er beredt af min Fader.« Hvordan kan mange svare: Vi kan drikke af kalken; vi kan tømme den kalk han skal tømme; og gøre svaret forståeligt? Hvor mange efterligner det store eksempel? Alle som har bekendt sig til at være Kristi efterfølgere, har, ved at tage dette skridt, forpligtet sig selv til endda at vandre der hvor han gik. Dog viser mange at de vedkender sig stærkt til sandheden, at de kun tager lidt hensyn til og tilpasser sig kun en smule til dette Forbillede. De tildanner kun deres levned til at imødekomme deres eget livs ufuldstændighed. De efterligner ikke den selvfornektende Kristus eller hans for andres gode opofrende liv.

De fattige, de hjemløse og enkerne er blandt os. Jeg hørte en velhavende gårdejer beskrive en fattig enkes situation iblandt dem. Han beklagede hendes trange kår og sagde så: »Jeg ved ikke hvordan hun skal klare sig alene denne kolde vinter. Nu har hun vanskelige tider.« Disse har glemt Forbilledet og siger igennem deres handlinger: Nej, Herre, vi kan ikke tømme selvfornektelsens, ydmygelsens og opofrelsens bæger som du drak af, ejheller blive døbt med den lidelse som du blev døbt med. Vi kan ikke klare at gøre andre godt. Det er vor opgave at tage os af os selv.« Hvem skulle vide hvordan enken skulle klare sig hvis ikke det er dem som har opfyldte kornkamre?

[33] De midler der skal til for at hun kan klare sig er lige ved hånden. Og tør de som Gud har gjort til sine husholdere, hvem han har betroet midler, holde noget tilbage fra Kristi trængende disciple? Hvis de gør dette, tilbageholder de det for Jesus. Forventer du at Herren lader korn regne ned fra himlen for at forsyne de trængende? Har han ikke snarere lagt det i dine hænder, for at hjælpe og velsigne dem gennem dig? Har han ikke gjort dig til sit redskab i dette gode arbejde for at prøve dig og give dig privilegiet at samle skatte i himlen?

Faderløse og moderløse børn kastes i menighedens arme og Kristus siger til sine efterfølgere: Tag disse nødlidende børn og før dem frem for mig og I vil få jeres løn. Jeg har set at der har været udvist meget selvished i disse ting. Med mindre der er særlige tegn på at de *selv* får gavn af at optage dem, som behøver hjem, i deres familie, så vil nogle vende sig bort og svare: Nej. De lader ikke til at kende til eller bekymre sig om hvorvidt disse er frelst eller tabt. Dette, tror de ikke er deres anliggende. Sammen med Kain siger de: »Er jeg min brors vogter?« De er ikke villige til at komme i ulempe eller at gøre noget offer for de forældreløse og de overlader ligegyldigt disse i verdens arme, som nogen gange er mere villig til at tage imod dem, end de bekendende kristne er. På Guds dag, vil de blive undersøgt hvem himlen gav anledninger til at frelse andre. Men de ønskede at blive fritaget og ville ikke involveres i det gode arbejde, medmindre de kunne gøre det til fordel for dem selv. Jeg er blevet vist at dem som afviser anledninger til at gøre godt vil høre fra Jesus: »Sandelig siger jeg eder: hvad I ikke har gjort imod en af de mindste der, har I heller ikke gjort imod mig.« Læs venligst Esajas 58:

[34] »Er det faste efter mit sind, en dag, da et menneske spæger sig? At hænge med sit hoved som siv, at ligge i sæk og aske, kalder du det for faste, en dag, der behager Herren? Nej, faste efter mit sind er at løse gudløsheds lænker. at løsne ågets bånd, at slippe de kuede fri og sønderbryde hvert åg, at bryde dit brød til de sultne, bringe hjemløse stakler i hus, at du klæder den nøgne, du ser, ej nægter at hjælpe dine landsmænd. Som morgenrøden bryder dit lys da frem, da læges hastigt dit sår, foran dig vandrer din retfærd, Herrens herlighed slutter toget. Da svarer Herren, når du kalder; på dit råb er hans svar: »Her er jeg!« Fjerner du åget fra din midte, holder op at tale ondt og pege fingre, rækker du den sultne dit brød og mætter en

vansmægtende sjæl, skal dit lys stråle frem i mørke, dit mulm skal blive som middag; Herren skal altid lede dig, mætte din sjæl, hvor der er goldt og give dig nye kræfter; du bliver som en vandrig have, som rindende væld, hvor vandet aldrig svigter.«

Dette er det særlige arbejde foran os nu. Alle vore bønner og afholdenhed fra mad vil ikke nytte noget, medmindre vi resolut tager vare på dette arbejde. Hellige pligter hviler på os. Vor opgave er tydelig angivet. Herren har talt til os ved sin profet. Herrens tanker og hans veje er ikke hvad blinde og selviske mennesker tror de er eller ønsker at de skal være. Herren ser på hjertet. Hvis selvished dvæler der, ved han det. Vi kan forsøge at skjule vor sande karakter for vore brødre og søstre, men Gud kender den. Intet kan skjules for ham.

Den faste som Gud kan godtage er beskrevet. Det er at give dit brød til de sultne og at bringe de fattige det som er kastet ud af dit hus. Vent ikke på at de skal komme til dig. Det påhviler ikke dem at opsøge dig og bede dig om et hjem til dem selv. Du skal opsøge dem og føre dem til dit hjem. Du skal drage din egen sjæl ud efter dem. Du skal række den ene hånd ud og ved tro tage fat i den mægtige arm som bringer frelse, medens du med den anden rækker den undertrykte en kærlighedens hånd og hjælper ham. Det er umuligt for dig at fæstne dig til Guds arm med en hånd medens den anden er beskæftiget med at tjene dit eget behag.

Hvis du indvolverer dig i dette barmhjertigheds og kærlighedsarbejde, vil arbejdet så vise sig at være for hårdt for dig? Vil du blive svag og knuses under byrden og din familie blive berøvet din hjælp og indflydelse? Oh, nej; Gud har omhyggeligt fjernet al tvivl om dette spørgsmål, ved et løfte til dig, på betingelse af din lydighed. Dette løfte dækker alt det den mest fordringsfulde og mest betænkelige kunne bede om. »Som Morgenrøden bryder dit Lys da frem, da læges hastigt dit Sår« Tro blot at han er trofast han som har lovet dette. Gud kan forny fysisk styrke. Og mere end det, han siger at han vil gøre det. Og løftet ender ikke her, »foran dig vandrer din Retfærd, HERRENS Herlighed slutter Toget.« Gud vil bygge en befæstning omkring jer. Selv ikke her stopper løftet. »Da svarer HERREN, når du kalder; på dit Råb er hans Svar: »Her er jeg!« Hvis I nedlægger al undertrykkelse og ophører med forfængelig snak, hvis I drager jeres sjæl til den hungrende, »Fjerner du Åget fra din Midte, holder

[35]

op at tale ondt og pege Fingre, rækker du den sultne dit Brød og mætter en vansmægtende Sjæl, skal dit Lys stråle frem i Mørke, dit Mulm skal blive som Middag; HERREN skal altid lede dig, mætte din Sjæl, hvor der er goldt og give dig nye Kræfter; du bliver som en vandrig Have, som rindende Væld, hvor Vandet aldrig svigter.«

Læs Esajas 58, I som gør krav på at være lysets børn. Især I som har næret en så stor modvillighed mod at besvære sig selv til fordel for de trængende, bør læse det igen og igen. I hvis hjerter og hjem er for smålige til at være hjem for hjemløse, læs det; i som kan se faderløse og enkerne nedtrykt af fattigdommens lænker og bøjet ned af hårdhjertede verdsligsindede, læs det. Er du bange for at en påvirkning vil komme ind i din familie, en indflydelse som vil koste dig mere arbejde, læs det. Din frygt kan være ubegrundet og en velsignelse kan komme, kendt og erkendt af dig hver dag. Hvis det var på den anden måde, hvis ekstra arbejde blev påkrævet, kan du nærme dig En som har lovet: »Som morgenrøden bryder dit lys da frem, da læges hastigt dit sår« Grunden til hvorfor Guds folk ikke er mere åndeligt indstillede og ikke har mere tro, er jeg blevet vist, er fordi de er snævret ind af selviskhed. Profeten henvender sig til sabbathholdere, ikke syndere, ikke ikke-troende, men den som gør store krav på gudfrygtighed. Det er ikke overfloden af jeres møder at Gud godtager. Det er ikke de mangfoldige bønner, men gøre det rigtige, den rigtige ting og på rette tidspunkt. Det er at være mindre selvoptaget om mere gavmild. Vore sjæle må foldes ud. Så vil Gud forme dem ligesom en vandet have, hvor vandet ikke slipper op.

Læs Esajas 1: »Breder I hænderne ud, skjuler jeg øjnene for jer. Hvor meget I så end beder, jeg hører det ikke. Eders hænder er fulde af blod; tvæt jer, rens jer, bort med de onde gerninger fra mine øjne! Hør op med det onde, lær det gode, læg vind på, hvad ret er; hjælp fortrykte, skaf faderløse ret, før enkens sag! Kom, lad os gå i rette med hinanden, siger Herren. Er eders synder som skarlagen, de skal blive hvide som sne; er de end røde som purpur, de skal dog blive som uld. Lyder I villigt, skal I æde landets goder; står I genstridigt imod, skal I ædes af sværd. Thi Herrens mund har talt.«

Guldet omtalt af Kristus, det sande vidne, som alle må have, er blevet vist mig at være tro og kærlighed forbundet til hinanden og kærlighed går foran tro. Satan arbejder hele tiden på at fjerne disse dyrebare gaver fra hjerterne i Guds folk. Alle er i gang med at spille

livets spil. Satan er velvidende om at kan han fjerne kærlighed og tro, og erstatte deres sted med selvished og vantro, vil alle de bestående, dyrebare træk snart være behændigt fjernet af hans svigefulde hånd og spillet vil være tabt.

[36]

[37]

Mine kære brødre, vil I tillade at Satan udfører sine mål? Vil I tillade at det spil tabes, hvori I ønsker at vinde evigt liv? Hvis Gud nogen sinde har talt igennem mig, vil I ganske sikkert som Guds trone står sikkert fast, overvindes af Satan, i stedet for at I er dem der overvinder, med mindre I er fuldstændig forvandlet. Tro og kærlighed må vindes tilbage. Vil I påny involvere jer i den kamp og vinde de dyrebare gaver tilbage som I nu lider mangel på? I må anstrenge jer mere alvorligt, mere udholdende og utrættelig, end I nogen sinde før har gjort. I skal ikke blot bede og faste, men at være lydige, afklæde jer selvished og holde den faste som Gud har udvalgt, som han vil godtage. Mange vil føle sig bedrøvet fordi jeg har talt så tydeligt; men dette skal jeg fortsætte med at gøre, hvis Gud lægger byrden på mig.

Gud kræver at dem som har ansvarsbetyngede stillinger bør helliges arbejdet; for hvis nogen handler forkert, vil folk føle sig fri til at gå i deres fodspor. Hvis folk er forkert på den og lederne ikke oplader røst mod de fejlende, vil de billige det og synden lægges på dem så vel som forbryderne. Dem som besidder ansvarsbetyngede stillinger bør være gudfrygtige mennesker, som til stadighed føler at værkets byrde hviler på dem.

Sælger fødselsretten

SÆLGER FØDSELSRETTE

Kære bror D: Jeg havde tænkt mig at skrive til dig i nogen tid, men vort arbejde har hele tiden presset på så jeg ikke har haft tid og heller ikke styrke til at gøre dette. I mit sidste syn blev dit tilfælde vist mig. [38] Du var i en kritisk tilstand. Du kendte sandheden, du forstod din pligt og du har kunne glæde dig over sandhedens lys; men fordi det konfliktede med din verdslige jagen, var du ved at ofre sandheden og pligten, for egen bekvemmeligheds skyld. Du så på din egen pengemæssige fordel og mistede øjet for den evige herlighedsvægt. Du var ved at gøre et overmåde stort offer med nuværende vinding for øje. Du var lige ved at sælge din førstefødselsret for en ret linser. Havde du vendt dig fra sandheden for jordisk vindings skyld, ville det ikke, fra din side, have været en uvidenhedssynd, men en tilsigtet overtrædelse.

[Esau længes efter sin livret og han ofrede sin førstefødselsret for at tilfredsstille appetitten. Men da den grådige appetit havde fået det den begærede, indså Esau sin dårskab. »I ved jo, at skønt han siden hen ønskede at arve velsignelsen, blev han vraget; thi han fandt ingen lejlighed til at omvende sig, skønt han med tårer søgte derefter.« Der findes mange som ligner Esau. Han repræsenterer en gruppe mennesker som har særlig værdifulde velsignelser indenfor sin rækkevidde, den uforgængelige arv, et evig liv som er ligeså varigt som Guds liv, hans som er universets Skaber. De har muligheden til at opnå den højeste grad af lykke og en evig fylde af herlighed, men de har føjet deres appetit, deres lidenskaber og deres tendenser så længe at deres evne til at forstå de evige værdier og kunne værdsætte dem, er blevet sløvet og afstumpet.

Esau var særlig glad for en bestemt slags mad og han havde dyrket selvet så længe at han ikke kunne se at det var nødvendigt at give afkald på den dejlige ret som fristede ham. Han tænkte nok på det, men han gjorde ingen særlige anstrengelser for at holde appetitten i tømme. Til sidst fik appetitten fejlet alle andre hensyn

væk og gjorde ham til sin slave. Han bildte sig ind at han ville komme til at lide store kvaler, ja endog dø, hvis han ikke kunne få sin livret. Jo mere han tænkte på dette, desto stærkere blev hans madlyst og den hellige førstefødselsret mistede tilsidst både sin værdi og sin hellighed for ham.] Han tænkte, Hvis jeg nu kan sælge den, kan jeg let købe den tilbage. Han byttede den væk for en livret og smigrede sig selv med at han kunne skille sig af med den når han ville og købe den tilbage når det behagede ham. Men da han prøvede at købe den tilbage, selv med et stort offer fra hans side, var han ikke i stand til at gøre det. Han fortrød da bitterligt sin ubesindighed, hans tåbelighed, hans vanvid. Han så sagen fra alle sider. Han søgte omhyggeligt efter omvendelse og med tårer, men det var altsammen forgæves. Han havde foragtet velsignelsen og Herren fjernede den fra ham for stedse. Du tænkte, at hvis du skulle ofre sandheden nu og fortsætte med åbenlys overtrædelse og ulydighed, så ville du ikke bryde alle bånd over, men dog være hensynsløs; og skulle du skuffes i dine håb og forventninger til verdslig vinding, kunne du igen interessere dig for sandheden og blive en kandidat til evigt liv. Men i dette har du bedraget dig selv. Du har ofret sandheden for verdslig vindings skyld, det kunne have været på bekostning af af evigt liv. [*Råd og vink* side 117]

[39]

Under lignelsen af et stort festmåltid, viser vor Frelser at mange vil vælge verden fremfor ham selv og som følge deraf, vil miste himlen. Vor Frelseres nådige indbydelse ringeagtedes. Han har været i trængsler og sat i udgift for at gøre store forberedelser til at umådelig stort offer. Så sender han sin indbydelse; men »Men de begyndte alle som én at undskyldte sig. Den første sagde til ham: »Jeg har købt en mark og er nødt til at gå ud og se på den; jeg beder dig have mig undskyldt!« Og en anden sagde: »Jeg har købt fem par okser og nu skal jeg ud og prøve dem; jeg beder dig have mig undskyldt.« Og en sagde: »Jeg har taget mig en hustru til ægte og derfor kan jeg ikke komme« Herren vendte sig så fra de velhavende og verdenselskende, hvis mark, okser og hustru var af så stor værdi hos dem, så de vejer tungere end de fordele de ville få ved at tage imod den nådige indbydelse han har givet dem, til at tage del i hans festmåltid. Husmesteren er vred og vender sig fra dem som sådan har forhånet hans venlighed han gav dem og han indbyder en klasse som ikke er mættede, som ikke er i besiddelse af marker og huse, som er

[40]

lemlæstede og halte og blinde og som vil værdsætte den gavmildhed de får og til gengæld vil give mesteren oprigtig taknemmelighed, uforstilt kærlighed og hengivenhed.

Der er stadig plads. Befalingen er dem givet: »Gå ud på vejene og ved gårderne og nød dem til at gå ind, så mit hus kan blive fuldt. Thi jeg siger jer, at ingen af de mænd, som var indbudt, skal smage mit måltid.« Her er en klasse der er forkastet af Gud fordi de foragtede Mesterens indbydelse. Herren erklærede for Eli: »Nej, dem, som ærer mig, vil jeg ære og de, som ringeagter mig, skal beskæmmes.« Kristus siger: »Vil nogen tjene mig, da skal han følge mig og hvor jeg er, der skal også min tjener være; vil nogen tjene mig, ham skal Faderen ære.« Gud er ikke til at spøge med. Hvis dem som har lyset afviser det, eller undlader at følge det, vil det blive til mørke for dem.

Et umådeligt stort offer blev gjort fra Guds dyrebare Søns side, så han kan have kraft til at frelse faldne mennesker og ophøje dem til hans egen høje hånd og gøre dem til en verdensarving og til en indehaver af herligheds vægt. Sproget kan ikke udtrykke den udødelige arvs værdi. Den herlighed, de rigdomme og den ære der blev ofret af Guds Søn er af en så uendelig værdi at det er udover menneskers eller endda engles magt at blot give en idé om deres værdi, deres fortrinlighed og deres herlighed. Hvis mennesker, faldet i synd og fordærv, afviser disse himmelske fordele, afviser et liv i lydighed, træder på de nådige barmhjertighedsindbydelse og vælger jordens usle ting fordi de kan ses og det er bekvemt for deres nuværende fornøjelse til at udøve synd, vil Jesus uddrage mønsteret i lignelsen; disse skal ikke smage hans herlighed, men indbydelsen vil omfatte en anden klasse.

Dem som vælger at undskylde sig og fortsætte i synd og i overensstemmelse med verden vil overlades til deres afguder. Der vil være en dag hvor de ikke vil bede om undskyldning, hvor ikke én eneste vil ønske at de var undskyldt. Når Kristus skal komme i sin herlighed og hans Faders herlighed, med alle de himmelske engle omkring sig, der ledsager ham på sin vej med sejrende stemmer, medens tonerne af den mest fortryllende musik falder i øret, vil alle blive interesseret; der vil ikke være én ligegyldig tilskuer. Dér vil spekulationer ikke optage sjælen. Gnierens guldmængder, som har tiltrukket hans øjne, er ikke længere tiltrækkende. De paladser som

de stolte mennesker på jorden har grundlagt og som har været deres afguder, er vendt bort med væmmelse og afsky. Ingen forsvarer sit land, sit kvæg, sin hustru han lige har giftet sig med, som en grund til hvorfor han skulle fritages fra at dele den herlighed, der går op for mig i hans forbavsende syn. Alle ønsker en part, men ved at det ikke er til dem.

I alvorlig og pinefuld bøn, råber de til Gud om at han ikke må gå dem forbi. Kongerne, de mægtige mænd, det overlegne, det stolte, det ringe menneske ligesom presses sammen under smertens, forladthedens, elendighedens ubeskrivelige tryk; og stærkt forpinte bønner presses ud af deres læber: Nåde! Nåde! Frels os fra en krænkets Guds vrede. En stemme svarer dem med frygtelig tydelighed, strenghed og majestæt: »Fordi jeg råbte og I stod imod, jeg vinkede og ingen ænsede det, men I lod hånt om alt mit råd og tog ikke min revselse til jer, derfor ler jeg ved eders ulykke, spotter, når det, I frygter, kommer.«

Kongerne og adelsmændene, det mægtige menneske og det stakels menneske, næsten skriger på samme måde og den på tarveligste allerbittereste måde. De som i deres velmagtsdage foragtede Kristus og de ydmyge som fulgte i hans fodspor, mennesker som ikke ville fornedre deres værdighed til at bøje sig for Kristus, som hadede hans foragtede kors, er nu slået ned i jordens dynd. Deres storhed har på een gang forladt dem og de tøver ikke med at bøje sig til jorden for fødderne af de hellige. De indser nu med frygtelig bitterhed at de spiser af frugterne fra deres egen karakter og er fyldt med deres egne påfund. I deres formodede klogskab vendte de sig væk fra den høje evige løn, afviste den himmelske foranledning, for jordisk vinding. Jordens glans og glitter fascinerede dem og i deres formodede klogskab blev de tåber. De jublede i deres verdslige velstand, som om deres verdslige fordele var så store at de ved dem kunne anbefales til Gud og således sikre sig himlen.

Penge var magt blandt jordens tåber og penge var deres gud; men netop deres velstand har ødelagt dem. De blev tåber i Guds og hans hellige engles øjne, skønt mennesker af verdslig ærgerrighed anså dem for at være kloge. Nu er al deres formodede klogskab dårskab og deres velstand er deres ødelæggelse. Igen kommer frygtsomhedens og hjerteafsmeltningspinens hyl frem: »Bjerge og klipper: Fald over os og skjul os for hans åsyn, som sidder på tronen og for Lammets vrede! Thi deres vredes store dag er kommet; hvem kan da bestå?«

[42]

Til jordens huler flyer de som et tilflugtssted, men det er det slet ikke.

[43] Kære bror, liv eller død er over for dig. Ved du hvorfor dine skridt har valket? hvorfor du ikke holdt tappert og vedholdende ud? Du har en misligholdt samvittighed. Din løbebane har ikke været fremadrettet. Der er noget du skal gøre her. Din far ser ikke på forretningsprincipperne i det rette lys. Du ser på dem som verdslige gør i almindelighed, men ikke som Gud ser på dem. »Du skal elske din næste som dig selv.« Har du gjort dette? »Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og med hele din sjæl og med hele din styrke og med hele dit sind.« Hvis dette bud adlydes, beredes hjertet til at adlyde det andet, som er lig dette: »Du skal elske din næste som dig selv.« Alle de ti bud er udtrykt i de to anførte. Det første omfatter de første fire bud, som viser menneskets pligt til sin Skaber. Det andet omfatter de sidste seks, som viser menneskets pligt over for sit medmenneske. På disse to bud hænger hele loven og profeterne. De er to store arme der støtter alle ti bud, de første fire og sidste ti. Disse må absolut adlydes.

»Vil du gå ind til livet, så hold budene!« Rigtig mange som vedkender sig at være Kristi disciple vil tilsyneladende glide over til denne verden og dog betragtes som oprigtige, gudfrygtige mennesker selvom de er befængt med pest i det inderste, hvilket inficerer hele deres karakter og fordærver deres religiøse erfaring. »Du skal elske din næste som dig selv.« Dette forbyder os at tage fordel af vore medmennesker for at hjælpe os selv. Det er os forbudt at gøre vor næste uret, i hvilket som helst. Vi bør ikke se tingene fra den verdsliges ståsted. At behandle vore medmennesker, i enhver henseende, ligesom vi ønsker at blive behandlet, er en regel som vi, i praksis, bør sætte for os selv. Guds lov skal adlydes efter bogstaven. I al vor omgang med og behandling af vore medmennesker, hvadenten det er troende eller ikke-troende, må denne regel gælde: »Elsk din næste som dig selv.«

Her vil mange som vedkender sig at være kristne ikke holde Guds mål; når de vejes på helligdommens vægtskåle, vil de findes for lette. Kære bror, »Drag bort fra dem og skil jer ud, siger Herren, Og »rør ej noget urent, så vil jeg tage imod jer og være jer en Fader og I skal være mine sønner og døtre, siger Herren, den Almægtige.« Hvilket løfte dette er! Men vi må ikke tabe den kendsgerning af

syne at det er baseret på lydighed til befalingen. Gud kalder dig til at skille dig fra verden. Du skal ikke fly dens skikke, ejheller, i nogen henseende, tilpasse din handlemåde efter den. »Men lad jer forvandle gennem en fornyelse af jeres sind, så I må kunne skønne, hvad der er Guds vilje: det gode, velbehagelige og fuldkomne.«

[44]

Gud kalder os ud af verden. Vi du adlyde? Vil du komme ud af den og forblive adskilt og borte fra den? »Thi hvad har retfærdighed og lovløshed med hinanden at skaffe? eller hvad fællesskab er der mellem lys og mørke?« Du kan ikke blande dig med verdslige, tage del i den ånd de har og følge deres eksempel og samtidig være et Guds barn. Universets Skaber henvender sig til dig som en kærlig fader. Hvis du lader din hengivenhed adskille sig fra verden og forbliver fri fra dens forurening, undgår den fordærv der er i verdens som kommer af lysten, vil Gud være din far, han vil optage dig i sin familie og du vil være hans arving. I stedet for verden vil han give dig riget under alle himlene, hvis du lever i lydighed. Han vil give dig et evigt herlighedsvægtslod og et liv som er ligeså varig som evigheden.

Din himmelske Fader agter at gøre dig til medlem af den kongelige slægt, så du gennem hans overmåde store og dyrebare løfter kan blive deltager i hans guddommelige natur og er sluppet ud af verdens fordærv der kommer af lysten. Jo mere du nyder de himmelske engles rene og syndfrie karakter, jo mere levende vil du bære det guddommelige aftryk og jo svagere vil verdens lighed være. Verden og Kristus er i strid med hinanden, fordi verden ikke vil være i harmoni. Verden vil også være i strid med Kristi efterfølgere. I vor Frelsers bøn til sin far, siger han: »Jeg har givet dem dit ord; og verden har hadet dem, fordi de ikke er af verden, ligesom jeg ikke er af verden.«

[45]

Dit kald er stort, et ophøjet kald, der forherliger Gud i dit legeme og sind, som er hans. Du skal ikke måle dig selv med andre. Guds ord har overbragt dig et ufejlbarligt mønster, et fejlfrit eksempel. Du har frygtet korset. Det er et ubekvemt redskab at løfte og fordi det er dækket med skændsel og skam, har du undgået det. [Du tænger til at gennemføre helsereformen i det praktiske liv. Vi må fornægte selvet og spise og drikke til Guds ære. Afstå fra kødelige lyster som strider mod sjælen. Du må praktisere mådehold i alle ting. Men dette er et kors som du har nægtet at tage op. At gå over til sund og enkel mad

som kan holde kroppen i den allerbedste form, er en vigtig opgave for os alle. Hvis du havde levet op til det lys som himlen har ladet skinne på din vej, kunne din familie have undgået adskillige lidelser. Men din forkerte levemåde har fået slemme følger. Så længe du fortsætter med at leve på en sådan måde, vil Gud ikke kunne være til stede i den familie for at give dem sin specielle velsignelse. Han vil ikke gøre et mirakel for at redde familien fra lidelse. Enkel mad uden krydderier og uden kød og fedt af nogen slags vil vise sig at være til velsignelse for jer og din hustru vil blive sparet for store lidelser, sorg og fortvivlelse. *Råd og vink* side 67]

Du har ikke gået en vej som sikrer dig Guds velsignelse. Hvis du vil have hans velsignelse til af ledsage dig og hans nærvær til at blive i din familie, må du adlyde ham, gøre hans vilje, uanset om dit eget behag taber eller vinder. Du skal ikke rådføre dig med dine ønsker, heller ikke gå efter de verdsliges bifald, som ikke kender Gud og ikke forsøger at forherlige ham. Hvis du vandrer modsat Gud, vil han gå modsat dig. Hvis du har andre guder før Herren, vil dit hjerte vendes bort fra at tjene den eneste sande og levende Gud, som forlanger hele hjertet, den udelte hengivenhed. Gud behøver hele hjertet, hele sjælen, hele sindet og al styrken. Han vil ikke sige ja til en lille del af det. En adskillelse tillades ikke, intet halvhjertet arbejde accepteres.

[For at kunne give Gud en helhjertet tjeneste må vi have en klar forståelse af hans krav. I må kun spise den aller?enkelste mad og tilberede den på den aller?enkelste måde. Dette er nødvendigt for at de fine nerver i hjernen ikke skal blive svækket, afstumpet eller lammet. Hvis I ikke følger dette princip, vil det blive umuligt for jer at fatte hellige ting eller forstå værdien af forsoningen og Jesu blod som renses fra al synd. »Ved I ikke, at de, der løber på væddeløbsbanen, ganske vist alle løber, men kun én får sejrprisen? Løb således, at I kan vinde den! Enhver, der deltager i idrætskamp, er afholdende i alt; de andre for at få en sejrskrans, der visner, vi for at få en sejrskrans, der aldrig visner. Jeg løber derfor ikke på må og få; jeg kæmper som en nævekæmper, der ikke støder i luften, men jeg er hård mod mit legeme og holder det i ave, for at ikke jeg, der har prædikeret for andre, selv skal blive forkastet.«

Når mennesker kan undertvinge sit legeme og være afholdende i alle ting bare for at vinde en forgængelig krans som løn for sin

ærgerrighed, hvor meget mere skulle så ikke de som bekender sig til at kæmpe for en krone af uforgængelig herlighed, være villige til at praktisere selvfornægtelse? De bekender sig jo til at kæmpe ikke bare for en herlig sejrskrans, men også et liv som skal vare så længe som Jehovas trone varer. De kæmper jo for rigdomme som aldrig mister sin værdi, æresbeviser som er uforgængelige og en evig fylde af herlighed. Burde ikke denne opmuntring til dem som tager del i den kristnes væddeløb, lede dem til at praktisere selvfornægtelse i alle ting, for at de kan holde deres dyriske tilbøjeligheder i tømme, undertvinge deres legeme og kontrollere appetitten og alle deres drifter? Når de gør dette, kan de få del i guddommelig natur og undgå fordævelsen i verden, som kommer af lysten. *Råd og vink* side 67-68]

Hvis den udlovede kostbare og herlige løn ikke vil lede os til at byde et større afsavn velkommen og udholde større selvfornægtelse der med glæde bæres af verdslige mennesker som blot søger efter jordiske bagateller, en fordævelig sejrskrans som nogle få i verden bringer ære og had fra flere, er vi uværdige for det evige liv. Med alvoren og iveren i vor nidkærhed, udholdenhed, tapperhed, kraft, selvfornægtelse og opofrelse burde vi overgå dem som er engageret i andre virksomheder hvor det mål vi søger er af højere værdi end deres. Den skat vi søger er ufordævelig, evig, udødelig, overmåde herlig; medens den de verdslige stræber efter, bare holder en dag; den falmer, den er fordævelig og flygter som morgenskyen.

[47]

Korset, korset; Løft det, bror D og idet du rejser det op vil du blive forbavset over at det er korset der rejser dig op, det støtter dig. I modgang, nød og sorg, vil det være en styrke og støtte for dig. Du vil finde ud af at det var forbundet med barmhjertighed, medlidenhed, forståelse og uudsigelig kærlighed. For dig vil det vise sig at være et pant på udødelighed. Måtte du blive i stand til at sige sammen med Paulus: »Men det være langt fra mig at rose mig af noget andet end vor Herres Jesu Kristi kors, ved hvem verden er korsfæstet for mig og jeg for verden.«

Herrens ånd har stridt med din hustru i nogen tid. Hvis du vil overgive alt til Gud, vil hun få styrke til at tage sit standpunkt og søge at leve sandheden ud. Hvis du vælger at vende dig fra sandheden, vil du ikke være den eneste der bryder ned, du vil ikke blot miste din egen sjæl, men du vil være et middel der vender andre væk fra

vejen og sjælenes blod vil være på dine klæder. Havde du bevaret din renhed, kunne din mor, din bror E og én som nu vakler ved gravens rand, nu nyde Guds Ånds trøst og have haft en god oplevelse om sandheden. Alle husker på at vi står til ansvar for den indflydelse vi udøver. Vor indflydelse samles om Kristus eller spredes. Vi enten hjælper sjæle på den smalle hellighedssti eller også var vi en hindring, en anstødssten for dem og vender dem bort fra vejen. Du, min højagtede bror, har ingen tid at miste. Arbejd alvorligt på at få tiden tilbage, fordi dagene er onde. Dine omgangsfæller, dem hvis selskab du har valgt, har været en hindring for dig. Kom ud fra dem og vær adskilt. Drag nær til Gud og kom i nærmere forening med hans folk. lad dine interesser og din hengivenhed centrere sig i Kristus og hans efterfølgere. Elsk dem mest som Kristus elsker mest. Bryd de bånd som har bundet dig til dem som ikke elsker Gud og sandheden. Hvilken forbindelse er der mellem lys og mørke? eller hvilken del har han som troede sammen med en ikke-troende?

Du er i overhængende fare for at lide troens skibbrud. Du behøver al den styrke som du kan få fra Guds folk, den som har håb, mod og tro. Men forsøm ikke bøn, bøn i det skjulte. Vær umiddelbar i bønner, fremskynd en sand gudsfrygt. I din dagligdag har du et arbejde at gøre. Hvad der er galt er jeg ikke stand til at fortælle dig; men noget er galt. Ransag dig omhyggeligt. Vi gør et arbejde der fører til evighed. Alle vore handlinger og alle vore ord, skal vejes på helligdommens vægt. En retfærdig og upartisk Gud skal afgøre vore sager, enhver begivenhed i vor livshistorie. »Den, som er tro i det små, er også tro i det store og den, som er uretfærdig i det små, er også uretfærdig i det store.«

Lad intet være i vejen for evigt liv. Din evige interesser er på spil. Der må udføres et gennemgribende arbejde i dig. Du må være helt omvendt, ellers vil du miste himlen. Men Jesus tilbyder dig at være din styrke og din støtte. Han vil for dig være en forhåndenværende hjælp på ethvert tidspunkt der er brug for det. For dig vil han være som skyggen af en stor klippe i et øde land. Lad det ikke være din bekymring at få fremgang i denne verden, men lad din sjælsbyrde være dette: Hvordan kan jeg sikre mig den bedre verden? hvad skal jeg gøre for at blive frelst? Ved at frelse din egen sjæl, frelser du andres. Ved at løfte dig selv op, løfter du andre op. Ved at du fæstner dit greb på sandheden og på Guds trone, hjælper du andre til

at fæstne deres ellers så bævende tro på hans løfter og hans evige trone. Det standpunkt du må komme til er at værdsætte frelse højere end jordisk vinding og regne alt andet for tabt, så du kun kan vinde Kristus. Fra din side må du være fuldt ud indviet. Gud giver plads for, ingen forbehold, intet delt offer; du kan ikke værne om nogen afgud. Du må dø i selvet og i verden. Forny daglig din indviethed til Gud. Evigt liv er livslange, udholdende og utrættelige anstrengelser værdige.

Jeg fik vist at din bror var i nogen tid blevet overbevist om sandheden, men påvirkninger holdt ham tilbage. Hans hustru havde hindret han i at lyde hans overbevisning. Men i hendes plager opsøgte hun Herren og han stolede på hende. Så blev hun bange for at hendes mand skulle gribe sandheden; hun angrede at hun havde modsat ham, da hendes stolthed og kærlighed til verden, i lang tid, havde holdt ham fra at tage imod sandheden. Ligesom et lille barn der søger efter hvile, men ikke er i stand til af opnå den, efterkom hun langt om længe den nådige indbydelse. »Kom hid til mig, alle I, som er trætte og tyngede af byrder og jeg vil give jer hvile.« Hendes tunge, bebyrdede sjæl søgte sin Herre og med anger, ydmyghed og alvorlig bøn, kastede hun byrden på den store Byrdebærer og fandt hvile i ham; hun fik det vidnesbyrd at hendes ydmygelse og alvorlige anger blev accepteret af Gud og at han for Kristi skyld havde tilgivet hendes synder.

Jeg fik vist, bror D, at du kun har kort tid at arbejde i. Gør dit arbejde, få tiden tilbage. Efterlad ikke en bar plet på din kristne karakter, i det daglige. Hold dine klæder uplettede fra verden. Våg og bed, så du ikke ledes i fristelse. Fristelser kan være omkring dig, men du er ikke tvunget til at ledes ind i dem. Du kan få styrke fra Kristus til at stå uplettet iblandt denne fordærvede tids besmittelse. »Og derved har han også skænket os sine dyrebare og største forjættelser, for at I ved dem skal undfly fordærvelsen i verden, som skyldes det onde begær og få del i guddommelig natur.« Hold øjet til stadighed fæstnet på Kristus, på det guddommelige billede. Efterlev hans pletfrie liv og du vil tage del i hans herlighed og sammen med ham arve det rige der er dig beredt fra verdens grundlæggelse.

Slet tale

SLET TALE

Bror F har haft Guds sag i sinde, men han er faldet dybt og har påtaget sig mange byrder som han ikke skulle have båret. Her har han lidt af et dårligt helbred. Nogle gange har han set tingene i et stærkt lys og har været meget alvorlig og ivrig for at få alle til at se som han gjorde og fordi de var tilbageholdende i dette, er han næsten knust. Han faldt dybt ned og er i fare for at fremhæve sine synspunkter for stærkt.

Søster F ønsker at være en kristen, men hun har ikke opelsket takt og tone og sand belevenhed. Hun har et meget sangvinsk temperament, brændende og selvsikker. Hun viser den uslebne side af sin karakter og har ikke vist nogen fremskridt. Hun har bevæget sig ud fra impulser, bare handlet som hun føler og nogen gange har hendes følelser været ophidsede og stærke. Hun har stærke ligheder og modsætninger og har ladet dette uheldige karaktertræk udvikle sig selv, helt til skade for hendes egen åndelige fremgang og til skade for menigheden. Hun har talt for meget og for uklogt, kun som hun følte det. Dette har en stærk indflydelse på hendes mand og til tider [51] har det har rørt ham til ophidselse, skønt havde han ventet og roligt set på sagerne og vejte dem rigtigt, ville det have været bedre for ham selv og for menigheden. Intet opnås ved at handle hastigt, ud fra impulser, eller stærke følelser.

Søster F tilskyndes ved impulser og finder fejl og har haft for meget at sige imod sine brødre og søstre. Dette vil skabe forvirring i en menighed. Hvis hun kunne styre sine egne tanker, vil en stor sejr nåes. Hvis hun ville søge efter den himmelske prydelser, endda et sagmodighedens og fredens smykke, som Gud, himmelens og jordens Skaber, sætter stor pris på, vil hun da være en virkelig hjælp for menigheden. Hvis hun ville værne om Kristi Ånd og blive en fredsskaber, ville hendes egen sjæl blomstre op og hun vil være en velsignelse for menigheden hvor hun end kommer hen. Hvis hun ikke er omvendt og en fuldstændig forandring arbejder sig inde

i hende, vil hendes påvirkning, med mindre hun oplærer sig selv til at være træg at tale og træg til vrede og opelsker sand kristen belevenhed, vise sig at være skadelig og de menneskers lykke som er knyttet til hende vil lide skade. Hun viser en uafhængighed som er til skade for hende og støder hendes venner bort. Denne uafhængighed har skabt hende mange problemer og har såret hendes bedste venner.

Hvis dem som havde midler til det, var sparsomme med at hjælpe hendes mand og ikke begunstige ham mere end verdslige i deres forretningsanliggender, havde hun mærket og givet udtryk for og vækket mishag hvor der ikke var noget tidligere. Dette er i bedste fald en selvisk verden. [Mange af dem, der bekender sig til sandheden, er ikke blevet helligede ved den og er måske ikke mere tilbøjelige til at foretage en endog ubetydelig prisreduktion, når de handler med en fattig broder, end de ville være over for et velstillet verdensmenneske. De elsker ikke deres næste som sig selv. Det ville have været mere velbehageligt for Gud, om der var mindre egoisme og mere uegennyttig godgørenhed. *Vejl f menigh* bd. 1 side 83]

Idet søster F så en selviskhed vise sig i handel med hinanden, har hun tilladt en større synd ved at føle og tale om sagen som hun har gjort. Hun har fejlet ved at forvendte for meget. Tungen har sandelig været et uregerligt medlem, en uretfærdig verden, sat på helvets ild, utæmmet og utæmmelig. Søster F har haft en hævnerrighed, som viser sig i hendes opførsel da hun var fornærmet. Hun var helt forkert. Hun havde gemt på bitre følelser, som er fremmed for Kristi ånd. Vrede, bitterhed og al slags uvenlighed tillades, ved at tale mod dem imod som vi ikke kan lide og ved at berette om vor næstes synder og skavanker. Den liderlige ønsker at tilfredsstilles.

[52]

Søster F, hvis du ikke bedrøves fordi dine naboer eller venner handler forkert til deres egen skade, hvis de gribes i at lave fejl, så følg bibelreglerne: »Sæt ham i rette under fire øjne.« Idet du går til ham som du mener begår fejl, sørg for at du taler til ham i sagtomdighed og ydmyghed; for menneskets vrede bearbejder ikke Guds retfærdighed. De fejlende kan ikke rettes på nogen anden måde end ved sagtomdighed, mildhed og øm kærlighed. Vær forsigtig i dine metoder. Undgå hvad som helst i udseende, fakter og ordenes betoning der smager af stolthed og selvtilstrækkelighed. Vogt dig selv mod ord og øjne som vil ophøje dig selv og sætte din godhed og retskaffenhed i modsætning til deres fejl. Vogt dig mod den fjerneste

[53] trang, til at underkue eller foragte. Undgå med omhu enhver udtryk af vrede; og selvom du taler tydelig, så lad det ikke være nogen bebrejdelse, ingen udskældende anklage, ingen tegn på heftighed men på alvorlig kærlighed. Frem for alt, lad der ikke være nogen form for skygge af had eller dårlig vilje, ingen udtryk af bitterhed eller surhed. Intet uden venlighed og mildhed kan flyde fra et kærlighedens hjerte. Alligevel bør disse dyrebare frugter ikke hindre dig fra at tale på den alvorligste og højtideligste måde, som om engle havde rettet deres øjne på dig og du arbejdede med henblik på den kommende dom. Hav i tanke at resultatet af irettesættelser er stærkt afhængig af den måde de gives på. Forsøm ikke alvorlig bøn så du kan have et ydmygt sind og så Guds engle kan gå foran dig og arbejde på de hjerter du prøver at nå og blødgøre dem ved himmelske indtryk så dine anstrengelser kan nytte. Hvis der bliver gjort noget godt så giv ikke dig selv æren. Gud har gjort det hele.

Du undskylder dig selv for at tale ondt om din bror eller søster eller næste over for andre, før du går til ham og tager de skridt som Gud så absolut har befalet. Du siger: »Hvorfor, jeg taler ikke til nogen før jeg er så bebyrdet at jeg ikke kan lade være.« Hvad bebyrder dig? Var det ikke en klar forsømmelse af et »så siger Herren«? Du var under syndens skyld, fordi du ikke gik hen og fortalte synderen sin fejl mellem dig og ham alene. Hvis du ikke gør dette, hvis du ikke adlyder Gud, hvordan kunne du ellers overbebyrdes, hvis ikke dit hjerte var forhærdet, medens du trådte Guds bud under fode og i dit hjerte hadede din bror og næste? Og hvilken måde har du fundet på at aflaste dine byrder? Gud irettesætte dig for ikke at fortælle din bror hans fejl og du undskylder og trøster dig selv med en synd mod din pligt ved at fortælle din brors fejl til en anden person! Er dette den rette måde at få frisag? ved at begå synd?

[54] Alle dine anstrengelser for at redde den fejlende kan være frugtesløse. De kan give ondt igen for godt. De kan snarere ophidses end blive overbevist. Hvad om de ikke lytter til nogen gode hensigter og fortsætter den kurs de har begyndt. Dette vil ofte forekomme. Nogen gange vil den mildeste og ømmeste irettesættelse ikke have nogen god effekt. I det tilfælde at den velsignelse du ønsker at andre skal modtage ved af tilstræbe en retfærdighedens kurs, ophøre med at gøre ondt og lære at gøre godt, vil den vende sig til dit eget bryst. Hvis de vildfarende vedholder at være i synd, behandl dem så venligt og

efterlad dem sammen med din himmelske Fader. Du har befriet din sjæl; deres synd hviler ikke længere på dig; du tager ikke længere del i deres synd. Men hvis de går tabt, er deres blod på deres egne hoveder.

Kære ven, en fuldstændig forvandling må finde sted i dig, ellers vil du blive vejet på vægten og fundet for let. Menigheden i ____, især snakkesagelige kvinder, har en lektie at lære. »Hvis nogen mener at dyrke Gud og ikke tøjler sin tunge, men bedrager sit hjerte, hans gudsyndelse er intet værd.« Mange vil blive vejet på vægten og fundet for lette i denne ret betydningsfulde sag. Hvor de kristne som vandrer efter denne regel? Hvem vil tage Guds side mod de slet?snakkende? hvem vil behage Gud og sætte en vagt, en stadig vagt, foran munden og holde læbernes dør? Ingen ond tale af mennesker. Ingen mennesker hører slet tale. Hvis der ikke var nogen lyttere, ville der ikke være nogen slet tale. Hvis nogen taler slemt i dit nærvær, så stands ham. Afvis at høre på ham også hvis hans måde er nok så blid og hans tonefald mildt. Han kan få tiltrækning og alligevel kaste hentydninger ud og slå karakteren ud i mørket.

Afvis resolut at lytte også hvis bagtaleren beklager sig over at han ikke kan komme ud med det med en forbistret hemmelighed som frastøder gode venner. Gå, I bebyrdede og befri jer selv fra byrderne på Guds fastlagte vej. Gå først og fortæl din bror hans fejl - mellem dig og ham alene. Hvis dette ikke hjælper, så tag en eller to venner med dig og fortæl ham det i deres nærvær. Hvis disse skridt ikke hjælper, så sig det til menigheden. En ikke-troende må ikke gøres bekendt med sagens mindste enkeltheder. At sige det til menigheden er det sidste skridt der skal tages. Offentliggør det ikke til vor tros fjender. De har ingen ret til kundskab i menighedens anliggender, så ikke Kristi efterfølgeres svagheder og fejl afsløres.

Den som bereder sig til Kristi komme bør være ædru og våge i bøn, for vores fjende, djævelen, går omkring som en brølende løve og søger hvem han kan opsluge; hvem vi standhaftigt skal modstå i troen. »Den, som vil elske livet og se lykkelige dage, skal holde sin tunge fra ondt og sine læber fra at tale svig; skal vende sig fra ondt og gøre godt; skal søge fred og jage efter den! Thi Herrens øjne hviler på retfærdige og hans øren hører deres bøn; men Herrens åsyn er mod dem, der gør ondt.« [55]

Selviskhed og kærlighed til verden

SELVISKHED OG KÆRLIGHED TIL VERDEN

Kære bror og søster G: Jeg har i nogen tid tænkt på at skrive til jer. Da det lys som Herren havde givet mig kom tydeligt til mig, pressede nogle ting sig kraftigt ned i mit sind medens jeg stod for forsamlingen i _____. Jeg havde håbet at du ville komme til et andet møde og at arbejdet som der var begyndt kunne være fortsat. Men jeg er ked af at se at da vore brødre deltog i et konferencemøde, følte de ikke i almindelighed betydningen af at berede sig til mødet. I stedet for at hellige sig til Gud før de kom, ventede de med at berede sig til de var kommet til mødet. De kommer *hjem* sammen med de andre og de ting som de har ladet bag sig betragtes af meget større værdi og betydning end hjertets beredelse for hans komme. Derfor går næsten alle derfra uden at have det bedre end da de kom. Disse møder er forbundet med store udgifter og hvis dem som kommer [56] ikke har fået et udbytte, er der et tab for dem og de gør arbejdet usædvanligt hårdt for dem som mærker arbejdets byrde på sig. Vore folk forlod det konferencemøde meget hurtigt. Vi kunne have set et særligt arbejde fra Gud, hvis vore folk var blevet der og engageret sig i arbejdet.

Søster G, jeg har et budskab til dig. Du er langt fra riget. Du holder af denne verden og denne verden har gjort dig, kold, selvisk, streng og gerrig. Den store interesse for dig er de kraftfulde og mægtige dollars. Du ved så lidt om hvordan Gud ser på én i din tilstand. Du er i et frygteligt bedrag. Du er tilpasset verden i stedet for at forvandles ved fornyelse af dit sind. Der er i stor grad eksempler på selviskhed og egenkærlighed i dit liv. Du har ikke overvundet denne ulykkelige mangel i din karakter. Hvis dette ikke afhjælpes, vil du miste himlen og din lykke her vil blive helt spoleret. Dette har allerede været tilfældet. Den mørke sky som har fulgt dig og har overskygget dit liv, vil blive større og mørkere indtil hele din himmel er fuld af skyer. Du kan vende dig til højre og der vil ikke være noget lys og til venstre og du kan ikke opdage en stråle.

Du laver problemer for dig selv når der ikke er problemer, fordi du ikke har ret. Dine beklagelser og gerrighed gør dig ulykkelig og mishager Gud. Igennem dit liv har du set på dig selv og søgt efter at gøre dig selv lykkelig. Det er usselte arbejde, der ikke har noget udbytte. Jo mere tid du bruger her des værre vil tabet være. Jo mindre du gør ud af at tjene dig selv, des større vil frelsen være fra din side. Du er fremmed over for uegennyttig, uselvisk kærlighed og fordi du ikke ser nogen særlig synd ved ikke at have disse dyrebare træk vil du ikke være omhyggelig med at opelske dem.

[Du var glad for din mand og giftede dig med ham. Du vidste at dette også var et løfte om at blive mor til hans barn. Men jeg indså at du ikke strakte til dette område. Du mangler flere væsentlige egenskaber. Du er ikke virkelig glad for barnet til den mand du har knyttet dig til. Medmindre der sker en fuldstændig forandring med dig og dersom du ikke ændrer din opførsel og din måde at styre hjemmet på, kommer du til at ødelæggere dyrebare ædelstene som er overladt til dig. Kærlighed, udtryk for hengivne følelser, er en væsentlig del af opdragelsen.] Du er gennemgående for selvisk til at elske andres børn. Jeg fik vist at frugten af dit ægteskab ikke trivedes og bliver velsignet med styrke, liv og sundhed og Guds Ånd vil overlade dig til dig selv, medmindre du forsøges og prøves helt igennem og retter de ting op som du er mangelfuld i. Idet din selviskhed lammer og ødelægger de unge hjerter omkring dig, så vil Guds forbandelse også lamme også ødelægge din selviske kærligheds og ægteskabsløfte. Og hvis du fortsætter din selviske kurs, vil Gud komme endnu tættere til dig og fjerne dine afguder, den ene efter den anden fra dit ansigt, indtil du må ydmyge dit stolte, selviske ikke?undertrykte hjerte for ham. [*Det kristne hjem* side 211]

[57]

Jeg så at du ville få et frygteligt regnskab at aflægge på Guds dag på grund af din ufuldendte hverv. [Du gør livet surt for de små - særlig for døtrene. Hvor er varmen og hengivenheden, den kærlige omsorg og den tålmodige overbærenhed? Hadet er flyttet ind i dit vanhellige hjerte og drevet kærligheden ud. Din mund flyder over af dømmende ord. Der er længe imellem hver gang du taler rosende og opmuntrende til barnet. Den hårde og frastødende måde du opfører dig på og den ufølsomme holdning, virker på dine døtre som vinterstøve og hagl på en lille blomst. Den bøjer sig hid og

did i stormkastene indtil livet ebber ud og den ligger der knust og ødelagt.

[58] Den måde du styrer hjemmet på, vil gradvis udtørre kærlighedens kilde og knuse glæden og håbet i barnesindet. Det sørgmodige udtryk i dine døtres øjne vækker ikke medfølelse hos dig. I stedet behandler du dem med utålmodighed og åben afsky. Om du blot vil, kan du forandre deres ansigtsudtryk fuldstændig, sådan at det bærer præg af liv og tillidsfuld glæde.] »Ser Gud ikke? Har han ingen kendskab til dette?« var englens ord. Han vil hjemsøge for disse ting. Du tog dette ansvar frivilligt på dig, men Satan har benyttet sig af din ulykkelige, uindtagende og ikke?elskende natur, og det viser sig nu i al sin vanskabthed og urigtigt og ukueligt omhegner du det som med jernbånd. [Børn er som regel flinke til at læse ansigtsudtrykket hos moderen. De mærker straks om hun er glad for dem eller ikke. Du er ikke klar over hvad du virkelig gør. Skal man ikke vise ømhed når man ser det sørgmodige ansigt og hører sukkene fra et nedtrykt hjerte som længes efter kærlighed?] Nej du gør ikke. Det sætter barnet i en stadig større afstand fra dig og det samme bliver du. *samme* s 211]

Jeg så at faderen ikke gjorde det som en far skal. Gud er ikke tilfreds med hans stilling. Andre har stjålet faderens hjerte fra blodet af hans blod og ben af hans ben. Bror G, din skarpsindighed har været meget mangelfuld. Som hjemmets overhoved, burde du have taget et standpunkt og ikke ladet tingene gå som de har gjort. Du har set at tingene ikke var rigtige og har nogen gange været bekymret, men frygten for at mishage din nuværende hustru og lave en ulykkelig strid i din familie har ledt dig til tavshed hvor du burde tale. Du er ikke afklaret i den sag. Dine børn har ingen mor som kan tale for deres sag, som med kloge ord kan beskytte dem fra kritik.

[59] Dine børn og alle andre børn [som er blevet frarøvet moderens ømme kærlighed, har lidt et næsten uopretteligt tab. Ingen kan fylde pladsen efter en mor. Men når en kvinde vover at påtage sig moderens ansvar, hviler der en særlig stor byrde på hende. Ved at anstrenge sig til det yderste for at behandle børnene så kærlig og overbærende som mulig, kan stedmoderen til en vis grad erstatte tabet af moderen.] Du, bror G har været lige som en sovende mand. Tag dine børn til dit hjerte. Omfavn dem med dine beskyttende arme, elsk dem ømt. Hvis du ikke gør dette, vil »fundet for let« være skrevet imod dig. [*samme* s 58]

Der er et arbejde for jer *begge* der skal gøres. Læg for evigt jeres knurren bort. Bror G, lad ikke din hustrus nøjeregnende og gerri-ge indstilling styre *dine* handlinger. Du har drukket af det samme åndsbæger og I har begge bestjålet Gud. Armodets forsvar er over jeres læber, men himlen ved at det er forkert, alligevel vil dine ord være ganske ægte; I vil blive virkelige fattige, hvis I fortsætter med at værne om verdenskærlighed. »Skal et Menneske bedrage Gud? I bedrager mig jo! Og I spørger: »Hvorved har vi bedraget dig?« Med Tienden og Offerydelsen! I trues med Forbandelse og bedrager dog mig, ja alt Folket gør det!« Fjern denne handlemåde så hurtig så muligt.

Bror G, som Guds forvalter, se på ham. Det er ham du skal aflægge regnskab til for din forvaltning, ikke til din hustru. Det er Guds midler du handler med. Han har blot lånt dig det en lille stund for at sætte dig på prøve, for at se om du vil »være rige på gode gerninger, gerne give og dele med andre«, danne sig en god grundvold mod den kommende tid, så I kan gribe et evigt liv. Gud vil afkræve sine egne med renter. Måtte han hjælpe jer til berede jer for dommen. Lad selvet blive korsfæstet. Lad Åndens dyrebare nådegaver leve i jeres hjerter. Vend jer fra verden med dens fordærvede lyster. »Elsk ikke verden, ej heller det, der er i verden! Hvis nogen elsker verden, så er Faderens kærlighed ikke i ham.« Hvis jeres bekendelse er lige så stor som himlen og I alligevel er selviske og verdens?elskende, kan I ikke få nogen del i det rige som er helliget, den rene og hellige. »Thi hvor din skat er, der vil også dit hjerte være.« Hvis din skat er i himlen, vil dit hjerte være der. I vil tale om himlen, evigt liv, den udødelige krone. Hvis I samler jer rigdomme på jorden, vil I tale om jordiske ting og bekymre sig om tab og vinding. »Thi hvad gavner det et menneske at vinde den hele verden og at bøde med sin sjæl? Thi hvad kan et menneske give til vederlag for sin sjæl?«

Der er lys og frelse til jer hvis I blot føler at I *må* få det og hvis ikke - gå fortabt. Jesus kan frelse til det yderste. Men søster G, hvis Gud nogen sinde har talt til mig, så er du, for dig selv, frygteligt bedraget og du *må* have en gennemgribende omvendelse, ellers vil du aldrig være én af dem som kommer sig efter stor trængsel og har vasket sine klæder og gjort dem hvide i Lammets blod.

Kødspiser og stimulanser

KØDSPISER OG STIMULANSER

[*Kære broder og søster H!* Jeg husker jeres ansigter blandt flere, som jeg har set, der behøver at udføres et værk for, før de kan blive helligede i sandheden. I sluttede jer til sandheden, fordi I så, at det var sandhed, men den har ikke grebet jer. I har ikke erfaret dens helliggørende indflydelse i jeres liv. Lyset angående helsereformen og angående den forpligtelse, der påhviler Guds folk i disse sidste dage til at øve afholdenhed i alle ting, har skinnet på jeres sti. Jeg så, at I var blandt dem, der ville stå tilbage med hensyn til at se lyset og rette på jeres vaner i spise, drikke og arbejde. Når sandhedens lys bliver modtaget og efterlevet, vil det bevirke en fuldstændig forvandling i liv og karakter hos alle, som helliges i det. *Vejl f menigh* bd. 1 side 164]

Jeres travlhed er af en karakter som ikke er god for fremskyndelsen i det guddommelige liv, men den vil forhindre nådens vækst og sandhedens kundskab. Den har en tendens til at fornede og forringe mennesket og gøre det mere dyrisk i dets tilbøjeligheder. Sindets højere kraft er overmandet af den lavere. Den dyriske del af jeres natur hersker over den åndelige. Dem som bekender sig til at være egnede for forvandling bør ikke være blive dyriske.

[61] Din familie har deltaget i mange kødrige måltider og de dyriske tilbøjeligheder er styrket, medens den intellektuelle er svækket. Hvis vi er sammensat af hvad vi spiser og hvis vi for det meste lever af kød fra døde dyr, vil vi tage del i deres natur. Du har fremhjulpet den store del af din organisme, medens den finere del er blevet svækket. [Du har gentagne gange sagt til forsvar for din lyst til at spise kød: »Selv om kød er aldrig så skadelig, så vil det ialfald ikke skade mig, for jeg har spist kød i hele mit liv.« Men du ved jo ikke hvor frisk du kunne have været, om du ikke havde spist kød.] [I er som en familie slet ikke fri for sygdomme. I har spist dyrisk fedt som Gud udtrykkelig har forbudt i sit ord. »En evig anordning skal det være for eder fra slægt til slægt, hvor I end bor: Intet fedt og intet

blod må I nyde!« »Og I må heller ikke nyde noget som helst blod af fugle eller kvæg, hvor I end opholder eder; enhver, der nyder noget som helst blod, skal udryddes af sin slægt.« *Råd og vink* side 316, 317]

[I er ganske tykke, men I er ikke bygget op af gode materialer. Dette er kun til skade for jer. Hvis I ville spise noget mindre, kunne I gå ned ca. 10-15 kg i vægt. Hvis I gjorde dette, ville I blive mindre udsat for sygdomme. I spiser kød og det har givet jer både dårlig blod og dårlige muskler. Organismen er betændt og disponeret for alle slags sygdom. I er modtagelige for akutte angreb af sygdomme og I er udsat for at kunne rammes af en pludselig død, fordi I ikke har modstandskraft i organismen til at kunne kæmpe mod sygdommene. Der vil komme en tid da den styrke som I har kastet fra jer, vil vise sig at være svaghed.] Det er ikke menneskets store mål at forherlige sin mave. Du har dyriske ønsker om at blive tilfredsstillet; men skal mennesket på grund af denne nødvendighed så klæde sig for alle dyr? [*Råd og vink* side 311]

Du har sat et bord for dine børn med usund mad, tilberedt på en usund måde. Du har sat kødmat foran dem og hvad er resultatet? Har de kultiverede, intellektuelle, lydige, samvittighedsfulde og religiøse tilbøjeligheder? Du ved dette ikke er tilfældet, men stik modsat. Din levemåde har styrket det dyriske i din natur og svækket det åndelige. Du har overført en sørgelig arv til dine børn, en fordærvet natur der er endnu mere fordærvet af dine store vaner for spise og drikke. Dit bord har fuldendt arbejdet med at gøre dem til det de er. Den synd ligger ved din dør. Du ved at de ikke har religiøse tilbøjeligheder, så de ikke vil underkaste sig tvang, men har tilbøjelighed til ulydighed og vanære din autoritet. Særlig din ældste søn er fordærvet, han spiser i stor grad dyr. Der kan knap nok ses et guddommeligt spor i hans organisme. Du har opdraget dine børn til at føje appetitten når de finder det for godt og sådan som det behager dem. Dit eksempel har lært dem at de lever for at spise, at appetittens tilfredsstillelse er næsten alt hvad der er værd at leve for. Der er et arbejde til dig at gøre, bror H. Du har været som et sovende eller lamslået menneske. Det er på tide at du gør en stor anstrengelse for at redde de yngre medlemmer i din familie. Over for dem er din ældste søns påvirkning ganske dårlig. Du må korrigere dit bord. En fordærvet og pirrende kost styrker dine børns dyriske lidenskaber. Af alle de familier jeg

[62]

kender til, har din mest brug for at klare sig uden kødspiser og fedt og lære at tilberede maden hygiejnisk.

[63] [Søster H er en kvinde med dårligt blod. Hendes organisme er fuldt af skrofuløse vædsker som følge af kødspisning. Brugen af svinekød i jeres familie har medført dårligt blod. Søster H trænger til at holde sig strengt til en kost bestående af kornsorter, frugt og grønsager tilberedt uden kød eller fedt af nogen art. Det vil kræve en temmelig lang tid med en strengt sundhedsmæssig diæt for dig at opnå en bedre helbredstilstand, hvorved du vil komme i det rette forhold til livet. For dem, der bruger rigeligt af kødspiser, er det umuligt at have en klar hjerne og en aktiv intelligens.]

Vi tilråder jer at gøre en forandring i jeres livsvaner; men når I gør dette, råder vi jer til at gå frem på en forstandig måde. Jeg kender familier, som er gået over fra kødspiser til en udmarvet kost. Deres mad er så dårligt tilberedt, at maven afskyr den og sådanne mennesker har sagt til mig, at helsereformen ikke passede for dem og at deres fysiske kræfter aftog. Her har vi een af grundene til, at nogle ikke har været heldige i deres bestræbelser for at gøre deres kost enklere. De bruger en mangelfuld kost. Maden tilberedes uden omhu og der er en stadig ensformighed. Der bør ikke være mange slags retter til eet måltid, men ikke alle måltider bør være sammensat af samme slags fødemidler uden nogen variation. Maden bør tilberedes enkelt, men samtidig velsmagende, så den tiltaler appetitten. I bør undgå fedt i jeres kost. Fedt fordærver enhver ret, som I måtte tillave. Spis rigeligt med frugt og grøntsager.

Efter at deres fysiske kræfter er aftaget som følge af en kost, der var reduceret i mængde og tillige af dårlig kvalitet, drager mange den slutning, at deres tidligere levevis er den bedste. Organismen må ernæres. Alligevel tager vi ikke i betænkning at sige, at kødspiser ikke er nødvendige for sundhed eller styrke. Når disse anvendes, skyldes det, at en fordærvet appetit kræver dem. Deres brug ophidser de dyriske lyster til forøget virksomhed og styrker de dyriske lidenskaber. når de dyriske lyster således tiltager, aftager de intellektuelle og moralske kræfter. Brugen af dyrs kød bidrager til at fremkalde legemlig plumphed (a grossnes of body) og lammer sindets fine følsomhed.

Vil det folk, som bereder sig til at blive helligt, rent og lutret for at kunne indføres i de himmelske engles selskab, fortsætte med

at tage livet af Guds skabninger for at ernære sig af deres kød og nyde det som en delikatesse? Ifølge det Herren har vist mig, vil dette forhold blive ændret og Guds ejendomsfolk vil øve afholdenhed i alle ting. De, der i stor udstrækning lever af kød, kan ikke undgå at spise kød af dyr, som er mere eller mindre syge. Den måde, dyrene opfedes på med slagting for øje, påfører dem ofte sygdom og selv om opdrætningen fremgår på en så sundhedsmæssige måde som muligt, bliver dyrerne ophedede og sygelige under transporten til slagteriet. Vædskerne og kødet af disse syge dyr indføres direkte i blodet og går over i kredsløbet i det menneskelige legeme og bliver vædsker og muskler deri. Disse sygelige stoffer indføres i organismen. Og dersom de pågældende allerede har dårligt blod, forværres tilstanden i høj grad ved spisningen af disse dyrs kød. Tilbøjeligheden til at pådrage sig sygdom forøges ti-fold ved kødspisning. De intellektuelle, moralske og fysiske kræfter forringes ved en vanemæssig anvendelse af kødspiser. Kødspisning bringer forstyrrelse i organismen, omtåger åndsevnerne og afstumper de moralske følelser. Kære broder og søster, den sikreste fremgangsmåde for jer er at afstå derfra.

[64]

Brugen af kaffe og te er også skadelig for organismen. til en vis grad frembringer te beruselse. Den indgår i kredsløbet og den vil gradvis skade de legemlige og de åndelige kræfter. Den stimulerer, ægger og sætter fart i det levende maskineri og tvinger det til unaturlig virksomhed, tedrikkeren får således det indtryk, at den yder han stor hjælp ved at styrke ham. Dette er en fejltagelse. Teen trækker veksler på nervekræfterne og svækker dem i høj grad. Når dens virkning er ophørt og den forøgede virksomhed, som dens brug medførte, er aftaget, hvad er så følgen? En mathed og svækkelse svarende til den kunstige livlighed, som teen frembragte. Når organismen allerede er overanstrengt og trænger til hvile, vil teen ansprore naturen til uvant, unaturlig virksomhed og derved formindske dens styrke til at handle og dens evne til at holde ud; og dens kræfter slår klik, længe før Gud havde bestemt. Te er giftig for organismen. Kristne bør ikke bruge den. Kaffe øver i nogen grad den samme indflydelse som te, men dens indvirkning på organismen er endnu værre. Den virker æggene og netop i samme grad, som den giver en ekstra stimulans, vil den bagefter udmatte og trykke en tilsvarende ned under det normale. De, der drikke kaffe og te, bærer mærkerne deraf i deres

[65]

ansigter. Huden bliver guden og får et livløst udseende. Sundhedens glød viser sig ikke i ansigterne.

Kaffe og te tilfører ikke organismen næring. Den lettelse, man opnår deraf, indtræder pludselig, inden fordøjelse har kunne finde sted. Dette viser, at det, som brugerne af disse stimulanser kalder styrke, kun skyldes pirring af mavens nerver, der formidler pirringen til hjernen, der så igen ansporer hjertet til forøget virksomhed og det medfører en kortvarig stimulering af hele organismen. Alt dette er falsk styrke, som kun forværrer vor stilling. De bringer os ikke en smugle naturlig styrke.

Den næste virkning af tedrikning er hovedpine, søvnløshed, dårlig fordøjelse, hjertebanken, urolige nerver og mange andre onder.] »Så formaner jeg jer da, brødre! ved Guds barmhjertighed, til at bringe jeres legemer som et levende, helligt, Gud velbehageligt offer; dette er jeres åndelige gudsyndelse.« Gud kræver et levende offer, ikke et dødt, eller døende. Når vi erkender Guds krav, vil vi se at han kræver vi skal være mådeholdne i alt. Skabelsens fuldendelse skal forherlige Gud ved vore legemer og ånd, som er hans. Hvordan kan vi gøre dette når vi føjer appetitten til skade for fysiske og moralske kræfter? Gud kræver at vi giver vore legemer som et levende offer. Så vil det vil være pålagt os at beskytte dette legeme i den allerbedste sundhedstilstand, at vi kan samtykke i hans krav. »Enten I nu spiser eller drikker, eller hvad I gør, så gør det alt til Guds ære!« [*Vejl f menigh* bd. 1 side 164-166]

[66] I har et arbejde at gøre med at bringe jeres hjem i orden. Rens jer selv fra al køds og ånds snavs og udvikel hellighed i frygt for Gud. I bør gøre alvorlige anstrengelser for at opdage jeres fejl og i guds frygt, stole på hans styrke og aflægge disse fejl. Kære bror og søster, I behøver at forny jer i ordnensspørgsmålet. I bør opelske en kærlighed for orden og streng renhed. Gud er en ordenens Gud. Han vil ikke godtage slappe og uordenlige vaner blandt nogen af hans folk. Vis i jeres klæder, i jeres hjem og i alle ting smag og orden. Der bliver set på os som et særligt folk. Klædereformen er en stik modsætning til verdens moder. Dem som antager disse klæder bør vise god smag og orden og streng renhed i alle deres klæder. Man bør ikke tage disse klæder med mindre de er fremstillet korrekt og sat pænt. For vi bør forsøge ikke at vække mishag hos ikke-troende ved ligegyldighed og slaphed i vort udseende, men bør klæde os

ærbart, med henblik på sundhed og ordenlighed, så vore klæder kan anbefale sig selv for den uvildige persons bedømmelse.

[I trænger til klare, kraftige åndsevner for at kunne værdsætte sandhedens ophøjede natur, vurdere forsoningen og rettelig påskønne evige ting. Dersom I følger en forkert fremgangsmåde og derved svækker de åndelige evner, vil I ikke sætte så stor pris på frelsen og det evige liv, at det vil inspirere jer til at skikke jeres liv efter Kristi liv; I vil ikke gøre de alvorlige, selvopofrende bestræbelser for at være i fuld overensstemmelse med Guds vilje, som hans ord kræver, som er nødvendige for at gøre jer moralsk skikkede til at få udødelighed til sidst. *Vejl f menigh* bd. 1 side 166]

Helsereformen forsømmes

HELSEREFORMEN FORSØMMES

[67] Kære bror og søster I: Herren har vist nogen ting om jer som jeg føler det er en pligt at skrive. I var blant dem som blev vist mig som stod tilbage i helsereformen. Lys har skinnet på den stivej som Guds folk går på. Alligevel vandrer alle ikke i lyset og følger det så fast som Guds forsyn viser og åbner vej for dem. Før de gør dette må de være i mørket. Hvis Gud har talt til sit folk, har han tænkt sig at de skal høre og adlyde hans røst. [Sidste sabbat da jeg talte til menigheden, så jeg tydelig for mig jeres blege ansigter. Jeg kendte jer igen, for jeg så jer ligesom I var blevet åbenbaret for mig. jeg så hvordan det står til med jer og jeg så de sygdomme som I har lidt under så længe. Det blev vist mig at I ikke har levet efter helseprincipperne. I har en usund appetit og I har dækket for smagen på mavens bekostning. I har spist mad som ikke kan give godt blod. Og dette har været en alt for stærk belastning på leveren. Følgen af dette er at fordøjelsesorganerne er blevet svækket. I har begge to en sygelig lever. Helsereformen ville have blevet en stor velsignelse for jer, om I bare ville gennemføre den. Men I har ikke gjort dette. I har en sygelig appetit. I krænker naturens love som gælder for organismen. I gør dette, fordi I ikke kan lide enkel, almindelig mad, som består af usigtet hvedemel, grøntsager og frugt, som bliver tilberedt uden krydderier og fedt. Men så længe I synder mod disse love, må I lide straffen for overtrædelsen. Husk at for hver overtrædelse er der en bestemt straf. Alligevel undres I over at I har så dårlig helse.

[68] Men I kan være sikker på at Gud ikke vil gøre noget mirakel for at redde jer fra følgerne af jeres egen, urigtige adfærd.] I har ikke fået rigelig med frisk luft. Bror I har arbejdet i sin butik, nøje engageret i sine forretninger og kun givet sig selv en begrænset mængde luft og legemsøvelser. Hans kredsløb er hæmmet. Han ånder kun fra toppen af sine lunger. Det er sjældent at han bruger bug?musklerne når han ånder. Mave, lever, lunger og hjerne lider af mangel af dyb og fuld luftindånding, som vil oplive blodet og give det en klar livlig farve

og dette alene kan give holde det rent og give farve og liv kraft til enhver del af det levende maskineri. [*Råd og vink* side 98-99]

I, min kære bror og søster, kunne have en meget bedre sundhedstilstand end I nu nyder og kan undgå rigtig mange dårlige ture, hvis I blot vil udøve mådehold i alle ting - mådehold i arbejde, mådehold i spise og drikke. Varme drikke er svækkende for maven. ost burde aldrig introduceres for maven. Finmelet brød kan ikke give organismen den næring som du vil finde i brød af usigtet hvedemel. Almindelig brug af sigtet hvedebrød kan holde organismen i en sund tilstand. I har begge trægt arbejdende leverer. Brugen af fin mel forværrer de vanskeligheder som I arbejder under.

[Der findes ingen behandling som kan hjælpe jer eller lindre jeres plager så længe I spiser og drikker sådan som I gør, I må regulere kostvanen. I dækker for smagen og lægger en alt for stor byrde på fordøjelsesorganerne ved at spise usund mad og somme tider alt for meget. men ved en sådan behandling af maven bliver den overanstrengt og uskikket til at fordøje selv den sundeste og bedste mad. I udspiler maven til stadighed fordi I praktiserer uheldige spisevaner. I bruger mad som er alt for koncentreret og rig på næringsstoffer. Den mad I bruger, er ikke tilberedt på en enkel og naturlig måde. Den er fuldstændig uskikket for maven. I har tilberedt den for at behage smagen. Hele organismen er blevet overanstrengt i sin kamp for at stå imod det ødelæggelsesværk den bliver udsat for. I må lide straffen for at have overtrådt naturens love. Gud har fastsat love for organismen og I kan ikke krænke disse love uden at måtte tage straffen som følger med overtrædelsen. I har kun tænkt på smagen uden at tage hensyn til sundheden. I har nok gjort en del forandringer i kostholdet, men dette er bare det første skridt i retning af kostreform. Gud kræver at vi skal vise mådehold i alt. »Enten I nu spiser eller drikker, eller hvad I gør, så gør det alt til Guds ære!«

[69]

Af alle de familier som jeg kender, er der ingen som behøver helsereformen mere end I gør. I klager over smerter og plager som I ikke kan fatte er årsagen til og så prøver I at affinde jer med plagerne så godt I kan. I mener at disse lidelser er kommet over jer som en følge af skæbnens eller forsynets lune. Men hvis I kunne åbne øjnene og se de uheldige livsvaner som I har praktiseret i årenes løb og som har ført jer ind i denne sørgelige tilstand, vil I blive forbavset over at I virkelig har været så blinde at I ikke har set den virkelige årsag. I har

lagt jer til en unaturlig appetit og maven får ikke halv så meget nytte af maden som den kunne have haft, hvis ikke appetitten ødelagt. I har fordrevet den naturlige smag og I må lide straffen for dette, selv om den er temmelig smertefuld.

Naturen affinder sig med misbrug så længe den kan tåle det. Men når det går for vidt, rejser den sig i protest og gør kraftige anstrengelser for at blive kvit med de byrder som er lagt på den. Organismen prøver at undgå den dårlige behandling som den bliver udsat for. Da bliver det hovedpine, kuldegysninger, feber, nervøsitet, lammelse og andre plager i utal. Urigtige spise- og drikkevaner ødelægger helsen og dermed også glæden og tilfredsheden i livet. Mange gange har I købt det som I kalder »et godt måltid mad« og har måttet betale med feber i kroppen og tab både af appetit og søvn. Bare for at nyde et måltid mad som behager smagen, måtte I betale med appetitløshed, søvnløse nætter, ubehag og mange timers lidelse. Tusinder af mennesker har føjet deres forvente appetit ved at spise et såkaldt »et godt måltid mad« og resultatet har været at de har fået feber eller måske en akut sygdom med døden til følge. Det er en dyrtkøbt glæde. Men mange har gjort netop dette og når disse selvmordere er døde, bliver de lovprist af venner og præster, som forsikrer at de bliver båret direkte til himlen ved døden. Sikke en tanke! Frådsere i himlen! Nej, nej, sådanne mennesker vil næppe komme ind gennem perleporten til Guds stad. Sådanne mennesker vil næppe blive stillet ved den højre side af Jesus, vor dyrebare Frelser. De passer ikke sammen med den lidende sorgens mand fra Golgata, han som levede sit liv i selvforsagelse og selvopofrelse. Det findes et andet sted som er bestemt for alle de uværdige, som ikke skal få del i det evige liv og den uforgængelige arv. *Råd og vink* side 99-100]

[70]

Gud kræver at alle mennesker skal give deres legemer som et levende offer til ham, ikke et dødt eller et døende offer. Et offer som deres egne handlemåder svækker og fylder op med urenheder og sygdomme. Gud forlanger et levende offer. Han siger at legemet er et Helligåndens tempel, hans Ånds bolig og han forlanger at alle som bærer hans afbillede skal tage vare på deres legemer under hensyn til hans tjeneste og herlighed. »I tilhører ikke jer selv?« siger den inspirerede apostel, »I er jo købt og prisen betalt; ær derfor Gud i jeres legeme!« For at gøre dette, så forøg kundskabens kraft,

kundskaben til mådeholdenhed og til udholdenheden i mådehold. [Det er vor pligt at kende til hvordan vi kan holde kroppen i den bedst mulige form og det er en hellig pligt at leve op til det lys som Gud i sin nåde har givet os. hvis vi lukker vore øjne for lyset af frygt for at vi skal se vore fejl som vi er uvillige til at rette på, bliver vore synder ikke mindre, men større. hvis vi vender os bort fra lyset i et tilfælde, vil vi også ringeagte det i et andet. Det er nøjagtig lige så meget synd at krænke legemets love som det er at bryde et af de ti bud, for vi kan ikke gøre hverken det ene eller det andet uden at bryde Guds lov. Vi kan ikke elske Gud af hele vort hjerte, sind, sjæl og styrke, så længe vi elsker appetitten og smagen højere end Gud. Vi svækker daglig vor kraft til at forherlige Gud, men Gud kræver hele vor styrke og hele vort sind. Ved vore uheldige vaner svækker vi selve livskraften og alligevel bekender vi os til at være Kristi efterfølgere som gør de sidste afsluttende forberedelser for udødelighed.]

[71]

Min bror og søster, I står foran et arbejde som ingen andre end i selv kan gøre. Vågn op fra sløvheden og Kristus vil give jer nyt liv. I må forandre livskurs. Jeres vaner i mad og drikke og arbejde er forkastelige. Hvis I fortsætter i samme spor som I har gjort i årevis, bliver I ikke i stand til at fatte de hellige og evige værdier. Jeres følsomhed er afstumpet og jeres åndsevner er omtåget. I har ikke vokset i nåde og i kundskab om sandheden sådan som I burde have gjort. Jeres åndelige vækst er ikke tilfredsstillende og mørket har efterhånden fået mere magt over jer.] I har hastet jer for meget for at få ejendomme og var ved at blive bedraget, kun set efter jeres egen interesse og ikke taget hensyn til andre, som i vil at andre skal mod jer. I har ophjulpet selviskhed i jer selv, som må overvindes. Undersøg nøje jeres egne hjerter og efterlign i jeres liv det ufejlbarlige mønster og alle vil have det godt med jer. Bevar en ren samvittighed for Gud. Forherlig hans navn i alt hvad I gør. Afklæd jer selviskhed og selvisk kærlighed. [*Råd og vink* side 36-37]

»Skik jer ikke lige med denne verden, men lad jer forvandle gennem en fornyelse af jeres sind, så I må kunne skønne, hvad der er Guds vilje: det gode, velbehagelige og fuldkomne.« Menneskers sæder og skikke skal ikke være dit kriterie. I hvor prøvende forhold du end måtte være i så ,så lad dig aldrig bedrage. Satan er lige ved siden af for at friste dig til dette og han vil ikke tillade at du får hvile.

[72] Det er muligt for en købmand at blive kristen og bevare sin renhed over for Gud. Men for at gøre dette, er fuldstændig årvågenhed nødvendig og alvorlig bøn sendes til Gud for at holdes væk fra denne degenererede tidsalders onde tilbøjeligheder til at give selvet fortrin til andres ulempe. Du er i en situation hvor det er svært at fremme det guddommelige liv. Du har et princip, men nu lægger ikke hele din vægt på Gud. Du stoler for meget på dine egne svage kræfter. Du har stor brug for guddommelig hjælp, for en kraft der ikke er funderet i dig selv. Der er een du kan få råd hos, hvis klogskab er ufejlbarlig. Han har indbudt dig til at komme til ham, for han vil dække dine behov. Hvis du i tro kaster alle dine bekymringer på ham som lægger mærke til den faldne spurv, vil din tillid ikke være forgæves. Hvis du vil hvile på hans sikre løfter og bevare din renhed, vil Guds engle være rundt omkring dig. Hold fast i gode gerninger i tro på Gud; så vil dine skridt blive ledt af Herren og hans vældige hånd vil ikke blive fjernet fra dig.

Hvis du skulle overlades til at lægge din egen handle måde, ville du gøre et dårligt arbejde i sagen og ville hurtig lide et troens skibbrud. Tag alle dine bekymringer og byrder til Byrdebæreren. Men tillad ikke en plet der besmitter din kristne karakter. Påtryk aldrig, aldrig for vindings skyld din livsoptegnelse i himlen med grisk, gerrisk, selvisk eller falsk adfærd. Optegnelsen ses af hele engehæren og af den selvornægtende Forløser. En sådan kurs kan give dig fremgang så langt som denne verden ser sagen; men set i himlens lys, vil det vise sig at være et umådeligt stort og uopretteligt tab. »Gud ser jo ikke, som Mennesker ser.« At hele tiden stole på Gud er sikkert, der vil ikke være en uafbrudt frygt for at noget ondt kommer. Denne lånte bekymring og ængstelse vil ophøre. Vi har en himmelsk Fader som bekymrer sig for sine børn og vil og gør sin nåde fyldestgørende når der er brug for det. Når vi tager ledelsen af de ting der angår os i vore egne hænder og stoler på vor egen kundskab om fremgang, kan vi med rette være bekymrede og forvente farer og tab, for det vil med sikkerhed komme over os.

[73] Vi afkræves en hel og fuldstændig indvielse til Gud. Skønt de syndfulde menneskers Forløser arbejdede og led for os, fornægtede han sig selv og hele hans liv var et vedvarende slid og han måtte undvære meget. Han valgt at gøre det sådan. Han kunne have ladet sine dage gå her på jorden i behagelighed og i overflod og givet sig

selv dette livs fornøjelser og glæder. Men det gjorde han ikke; han tog ikke hensyn til sin eget behag. Han levede ikke for at fornøje sig selv, men for at gøre godt og for at redde andre fra lidelse, for at hjælpe dem som må have brug for hjælp. Han holdt ud til enden. Vor revselse var over ham og han har båret alle vore misgerninger. Det bitre bæger var bestemt os at drikke. Vore synder blandede det. Men vor dyrebare Frelser tog bægeret fra vore læber og drak det selv og i stedet for det gav han os et barmhjertighedens, velsignelsens og frelsens bæger. Oh hvilket umådelig stort offer var dette for den faldne slægt! Efter denne lidelsens demonstration der viser hans kærlighed, skal vi så unddrage os fra de små prøvelser vi skal bære? Kan vi elske Kristus og nægte at løfte korset? Kan vi holde af at være sammen med ham i herligheden og endog ikke følge ham fra domssalen til Golgata? Hvis Kristus er herlighedens håb inden i os, skal vi endog vandre som han har vandret; vi skal efterligne hans opofrende liv til velsignelse for andre; vi skal drikke af bægeret og blive døbt med dåben, vi skal tage imod et helligsens, prøvelsens og selvfornægtelsens liv, for Kristi skyld. Himlen vil blive god nok uanset hvilket offer vi kan give for at få den.

Kærlighed for den fejlende

KÆRLIGHED FOR DEN FEJLENDE

[74] Jeg fik vist at selvom søster J og Bror og søster K har set fejl i andre, har de ikke gjort sig møje for at rette disse fejl og hjælpe dem som de burde have hjulpet. De har overladt dem for meget til sig selv og holdt dem på afstand og følt at det ikke var til nogen nytte at prøve at gøre noget for dem. Dette er forkert. Ved dette begår de fejl. Kristus siger: »Jeg er ikke kommen for at kalde retfærdige, men syndere til omvendelse.« Herren vil at vi skal hjælpe dem som mest trænger til hjælp. Når I har set på andres fejl, har I holdt jer selv for meget ude og har været for selviske i jeres glæde for sandheden. Gud billiger ikke denne tilfredshed for sandheden og manglende opofrelse for at hjælpe og styrke dem som behøver styrke. Vi er ikke alle disponeret på samme måde og mange er ikke rigtig oplærte. Deres opdragelse har været mangelfuld. Nogle har fået et hidsig temperament og deres opdragelse i barndommen har ikke lært dem at beherske sig. Med dette iltre temperament, støder misundelse og jalousi ofte sammen. Andre er mangelfulde i andre henseender. Nogle handler uærligt og bedrager når de håndterer deres ting. Andre er egenmægtige i deres familier og elsker at herske. Deres livsførelse er langt fra det rigtige. Deres opdragelse var helt forkert. De er ikke blevet fortalt om eftergiveness synd der styrer disse onde træk; derfor er synd for dem ikke så overordentlig syndigt som for andre. For andre, hvis opdragelse ikke har været så mangelfuld, som har haft en bedre oplæring, har udviklet en noget mindre stødende karakter. Alle de kristnes liv er ganske meget påvirket til at gøre godt eller til at gøre ondt, fra deres tidligere opdragelse.

Jesus, vor forsvarer, kender til alle de forhold som vi er omgivet af og behandler os efter det lys vi har haft og de forhold vi er sat i. Nogle har en meget bedre organisme end andre. Selv om nogle til stadighed er fortravlet, plaget og i uro på grund af deres uheldige karaktertræk og er i krig med indre fjender og deres naturs fordærv, har andre ikke det halve at kæmpe imod. De går fri for næsten

alle de vanskeligheder som deres brødre og søstre der ikke er så godt indrettet må arbejde under. I rigtig mange tilfælde arbejder de ikke halvt så hård for at overvinde og leve en kristens liv som nogen af de uheldige, jeg har nævnt, gør. De sidstnævnte viser sig at være til ulempe hver gang, medens de førstnævnte viser sig at være langt bedre fordi det er naturligt for dem at gøre sådan. De skal ikke arbejde halvt så hårdt for at våge og holde legemet nede, alligevel sammenligner de deres levned med andres som er mindre heldigt indrettet og dårligt oplært og de smigrer sig selv med denne modsætning. De taler om de uheldiges fejl og mangler, men føler ikke at de har nogen større byrde i den sag end at dvæle ved de fejl og undgå dem som er de skyldige.

[75]

Den fremtrædende stilling som I som en familie har i menigheden gør at det er yderst nødvendigt for jer at bære byrder. Ikke at I skal tage byrder for dem som selv er i stand til at bære sine egne byrder og hjælpe andre; men I skal hjælpe dem som har mest brug for hjælp, dem som er mindre gunstigt placeret, som begår fejl og er mangelfulde og som kan have skadet dig og prøvet din tålmodighed til det yderste. Det er netop sådanne mennesker som Jesus ynkes over, fordi Satan har mere magt over dem og benytter sig hele tiden af deres svage egenskaber og skyder sine pile mod dem for at såre dem der hvor de er mindst beskyttet. Jesus udøver sin magt og barmhjertighed i netop disse ynkværdige tilfælde. Da han spurgte hvem elskede mest, svarede Simon: »Jeg tænker den, som han eftergav mest.« Således vil det være. Jesus unddrog sig ikke for den svage, uheldigt stillede og hjælpeløse, men han hjalp dem som behøvede hjælp. Han begrænsede ikke sine besøg og arbejde til en intilligere og mindre fejlende klasse, så de uheldigt stillede blev forsømt. Han forhørte sig ikke om hvorvidt det passede sig for ham at være i ven med de fattigste, de mest trængende. Disse er dem hvis selskab han søger, det mistede får af Israels hus.

Dette er arbejdet som I har forsømt. I har undgået ubehagelige ansvar og har ikke gået til den som fejler og besøgt dem og vist interesse og kærlighed for dem og gjort jer selv fortrolig med dem. I har ikke haft en Kristi?lig tilgivelse. I har markeret den kurs at alle må komme frem for jer før I kan brede jeres barmhjertighedskåbe ud over dem. I er ikke pålagt at skjule synder, men at udøve den

[76]

medfølelse kærlighed for den fejlede som Kristus har udvist mod jer.

I er sat under de gunstigste forhold til at udvikle en god kristen karakter. I føler ikke en trykkende mangel, eller jeres sjæle er hudløse eller forpinte af ulydige og oprørske børns opførsel. I jeres familie er der ingen skarpe stemmer. I har alt hvad hjertet kan ønske. Til trods for jeres gode omgivelser har I alligevel mangler og fejl og meget at overvinde for at være fri fra åndelig stolthed, selvished, opfarende, jalousi og onde tanker.

Bror K har ikke den onde tales synd at omvende sig fra, som så mange har, men han mangler en villighed til at hjælpe dem som aller mest behøver hjælp. Han er selvish. Han elsker sit hjem, elsker stille fred, friheden for bekymringer, forviklinger og prøvelser; derfor behager han sig selv så meget. Han bærer ikke de byrder som himlen har tiltænkt ham. Han undgår ubehagelige ansvar og lukker sig selv for meget inde i sin kærlighed til fred og ro. Han har været ganske gavmild med sine midler, men når det er nødvendigt at fornægte selvet for at gøre det gode der er brug for, når et virkeligt offer kræves fra hans side, har han kun en lille erfaring og må få den.

[77] Han frygter at han vil blive bebrejdet hvis han vover at hjælpe den vildfarende. »Men vi, som er stærke, er skyldige at bære de svages skrøbeligheder og ikke gøre, hvad der er os selv til behag. Enhver af os skal gøre, hvad der behager sin næste og er til gavn og opbyggelse. Thi Kristus gjorde heller ikke, hvad der var ham selv til behag; men som der står skrevet: »Spotten fra dem, der spotter dig, er faldet på mig.« Alle som tager del i denne store frelse har noget at gøre med at hjælpe dem som hænger ved Zions udkant. De bør ikke slippe deres greb og skubbe dem væk uden at hjælpe dem til at overvinde sig og berede sig for dommen. Nej, slet ikke. Selv om disse bræger i folden, bør de opmuntres og styrkes ved al den hjælp det er i vor magt at yde. I som en familie har ret strenge regler og stive ideer som ikke kan bruges i ethvert tilfælde. I mangler kærlighed, mildhed, ømhed og medynk for dem som ikke handler så hurtigt som de burde. Denne ånd har hersket i en sådan grad at I visner åndeligt i stedet for at blomstre i Herren. Jeres interesser, jeres møje og bekymringer er for jeres familie og jeres slægtninge. Men I har ikke overvejet at række ud over andre omkring jer, overvinde jeres uvilje mod at øve indflydelse uden for den særlige kreds. I

for guder jeres egne og lukker jer inde med jer selv. Om Herren kan frelse mig og mine er den store byrde. Disse tanker må dø før I kan blomstre i Herren og gøre åndelig fremgang og før menigheden kan vokse og sjæle kan lægges til som skal frelses.

I er alle indsnævrede med hensyn til at arbejde for andre og I må ændre jeres arbejdesgrundlag. Jeres slægtninge er ikke mere dyrebare i Guds øjne end nogen andre stakkels sjæle som behøver frelsen. Vi må lægge selvet og selvisheden under vore fødder og ved eksempel i vore liv vise den opofrelsens og uegennyttighedens godgørenhed der var vist af Jesus da han var på jorden. Alle bør have en interesse for sine slægtninge, men bør ikke lade sig selv lukke inde i dem som om de var de eneste Jesu kom for at frelse.

[78]

Hverdags religion

HVERDAGS RELIGION

Bror og søster L: Jeg fik vist at I har et arbejde at gøre med at sætte jeres hjem i orden. Bror L, du har ikke rigtigt omvendt dit til sandheden; du har holdt af sandheden, men den har ikke haft den helligende indflydelse på dit liv som den må havde hvis du skal være egnet til de himmelske engles selskab i herlighedens rige. Du er en grov een og behøver megen tilhugning og har brug for at blive i Guds værksted indtil de grove hjørner er fjernet, den ujævne overflade er gjort glat og du er erklæret for egnet til bygningen.

Du bør være forsigtig med ikke at indføre den nærværende sandheds emner overalt. Du kan gøre mere ved at efterleve sandheden end at fortælle den til andre. Du kan udrette rigtig meget ved dit eksempel. Du behøver at være meget forsigtig i dine forretninger og gennemføre din tros principper i dem. Vær redelig i dine handlinger, gennem dit arbejde, hav i sinde at det ikke altid er din arbejdsgivers der skal have opsyn med dit arbejde, men at det er Guds øjne der overalt i dit livs handlinger. Guds engle ser dit arbejde og det bør være den del af din religion at have ethvert stykke arbejde mærket med sandhed og trofasthed. »Den, som er tro i det små, er også tro i det store og den, som er uretfærdig i det små, er også uretfærdig i det store.« Gud ønsker at rette dig, gøre dig hellig og sand.«

Du taler ikke vist og klogt til din kone og børn. Du bør opelske venlighed og mildhed. Dine børn har ikke haft den bedste indflydelse og det bedste eksempel for sig. De bør ikke herske over dig, men du over dem, ikke hårdt, ikke bydende, men med fasthed og besindighed.

[79] Søster L, du har en stor kamp du skal have bugt med. Du har ladet selvet sejre. Din hårdnakkede vilje er den største fjende du har. Du har et ukueligt temperament og styrer ikke din tunge. Manglen på selvkontrol har været en stor skade for dig selv og for din familie. Lykke, ro og fred har kun i en kort periode været i din bolig. Hvis din vilje bliver modsagt bliver du let irriteret og så taler og handler

du som havde en dæmon taget dig i besiddelse. Engle vender sig fra disharmoniens scene hvor vrede ord udveksles. Du har mange gange drevet de dyrebare, himmelske engle fra din familie ved at give efter for udbrud og anfald.

Det samme avler det samme. Den samme ånd som du har udvist har genspejlet sig i dig igen. Dine børn har kun set så lidt hengivenhed, ømhed og venlighed at forædlerne ikke har noget at vinde dem for sandheden med eller indgyde dem respekt over for jeres myndighed. De har i så lang tid fået del i de onde frugter, der kommer af jer, at de er bitre af natur. De er ikke helt fordærvet; der er neden under det uudviklede ydre gode impulser, som må nås og bringes til overfladen. Hvis jeres religiøse liv havde været jævne og eksemplificeret Kristi liv, ville tingene være anderledes i jeres familie. »Hvad et menneske sår, det skal han også høste.« Netop sådan som de frø du vil så, vil være den høst du vil samle. Hvis milde ord hører til dagens orden i jeres hjem, vil det også være frugterne I får.

Et tungt ansvar hviler på jer. I betragtning af dette, hvor forsigtige burde I så ikke være i alle jeres ord og handlinger. Hvilken slags frø sår I i jeres børns hjerter? Høsttiden - oh! husk, høsttiden er ikke langt væk. Så ingen fordærvede frø. Satan er rede til at gøre dette. Så kun rensede og rene frø.

Du, min kære søster, har været jaloux, misundelig og kværulestisk. Du har ment at du blev forsømt og foragtet. Der er blevet meget forsømt, men du har et arbejde at gøre for dig selv som ingen anden kan gøre for dig. Det vil kræve anstrengelse, udholdenhed og alvor at opnå sejr over langtidsvaner der er kommet som anden natur. Vi har de ømmeste følelser for dig, med alle dine vildfarelser og fejl; og selvom vi skal tage os den frihed det er at fortælle om dine fejl, forpligter vi os selv til at hjælpe dig på enhver måde vi kan.

Jeg fik vist at du ikke har den barnlige kærlighed som du burde have. Det onde i din natur udvises på den mest onde måde. Du er ikke blid og respektfuld over for dine forældre. Hvad der end er deres fejl, har du ingen undskyldning for den opførsel du har udøvet imod dem. Det har været den mest hårdhjertede og respektløse. Engle vender sig fra dig i bedrøvelse og gentager ordene: »Hvad et menneske sår, det skal han også høste.« Skal det fortsætte, vil du få den samme behandling af dine børn, som dine forældre har fået af dig. Du har ikke tænkt over hvordan du bedst kan gøre dine forældre lykkelige

og så ofre dine ønsker og fornøjelser her. I det yderste er deres dage på jorden få og vil være fuld af bekymring og besvær selv hvis du gør alt hvad du kan for at jævne deres overgang til graven. [»Ær din fader og din moder, for at du kan få et langt liv i det land, Herren din Gud vil give dig!« Dette er det første bud som der er knyttet et bestemt løfte til. Det er bindende for alle mennesker, for børn og unge, for midaldrende og ældre. Der findes ikke noget afsnit i livet da børn er fritaget for at hædre deres forældre. Denne forpligtelse er rettet til alle sønner og døtre som en betingelse for at de skal få lov til at leve i det land som Herren vil give sine trofaste. Vi må ikke overse dette forhold, for det er af livsvigtig betydning. Gud har givet løftet på betingelse af lydighed. Dersom vi er lydige, skal vi få lov at leve længe i det land som Herren vor Gud vil give os. Men dersom vi er ulydige, skal vi aldrig komme ind i løftets land. *Det kristne hjem* side 227]

Her, min søster, er et emne for dine fromme overvejelser og alvorlige betragtninger. Ransag nøje dit eget hjerte som i evighedens lys. Skjul intet for din ransagelse. Søg, oh! søg, som for dit liv og døm dig selv, lad dommen gå over dig selv og afkræv ved tro Kristi rensende blod til fjernelse af pletter fra din kristne karakter. Smiger ikke eller undskyld ikke dig selv. Behandl din egen sjæl oprigtigt. Og idet du ser dig selv som en synder, så fald, helt sønderbrudt, ned for korsets fødder. Jesus vil tage imod dig, så tilsmudset som du er og vil vaske dig i hans blod og rense dig for al snavs og gøre dig egnet til himmelske engles selskab, i en ren og harmonisk himmel. Dér er der ingen skuren eller uenighed. Alt er sundhed, lykke og glæde.

Søster L, du har ikke været ligegyldig med din frelse. Du har til tider gjort alvorlige bestræbelser og har ydmyget dig selv for menigheden og for Gud. Men du har ikke fået den opmuntring du har haft brug for og som Jesus frit ville have givet dig, om han var her på jorden. Kærligheden mangler i menigheden. Kærligheden for de fejlende er omgivet af selvished. Der er en stor mangel af denne dyrebare gave blandt Guds folk. Du har troet at Guds folk var ligeglade med dig og din sjæl har gjort oprør imod det. De har ikke følt det rigtige og heller ikke sagt det rigtige. De har ikke udøvet den rette kurs. De er ikke retfærdiggjort i dette. Himlen misbilliger det. Jesus ynkes over dig. og han indbyder dig, tung og byrdebetyngt,

til at komme til ham og lære af ham som er sagtmødig og ydmyg i hjertet og du skal finde hvile for din sjæl. Kristi åg er nem at bære og hans byrde er let. Når du er rådvild, bekymret og besværet så fly til byrdebæreren; sig det hele til Jesus. Dine brødre og søstre kan ikke værdsætte dine anstrengelser og kan aldrig vide hvor meget du prøver på at opnå sejr; alligevel bør dette ikke tage modet fra dig. Hvis Jesus ved det, hvis han kender til dine oprigtige anstrengelser, så vær tilfreds. [82]

Der må gøres en gennemgribende reformation i dit liv, en forvandling ved fornyelse af dit sind. Gud forlanger at hans folk hjælper dig fordi du behøver hjælp og du bør være ydmyg nok til at blive hjulpet af dem. Når man fristes til at give løse tøjler for uregerlige medlemmer, oh! hav i tanke at sekretæren nedskriver ethvert ord. Alt bliver skrevet i bøgerne og medmindre det bliver vasket væk af Kristi blod, vil du møde det igen. Du har nu en plettet optegnelse i himlen. Oprigtig anger for Gud vil blive godtaget. Når du skal til at tale under et anfald, så luk din mund. Sig ikke et ord. Bed før du taler og himmelske engle vil komme dig til hjælp og drive de onde engle væk. De engle som leder dig til at vanære Gud, bebrejde hans sag og svække din egen sjæl.

Især har du et arbejde at gøre med at bekende under ydmyghed din respektløse fremgangsmåde over for dine forældre. Der er ingen grund for denne unaturlige opførsel over for dem. Det er en ren satanisk ånd, og du har føjet dig med den fordi din mor ikke har fastlagt din kurs. Dine følelser beløber sig ikke kun til direkte uvilje, en afgjort respektløshed, men til hadefulde ord, ondsindethed, misundelse og jalousi som vises i dine handlinger og får dem til at lide og have afsavn. Du har det ikke som om du gør dem lykkelige, eller blot gør dem det behageligt. Dine følelser er foranderlige. Nogle gange blødgøres dit hjerte, så lukkes det til hårdhed når du ser nogle fejl hos dem og englene kan ikke indgyde det nogen kærlighedsfølelse. En ond dæmon kontrollerer dig og du hades og er forhadet. Gud har lagt mærke til dine respektløse ord, dine uvenlige handlinger mod dine forældre, hvem han har befalet dig at ære og hvis du undlader at se denne store synd og angre fra den, vil du få det mørkere indtil du overlades til dine onde veje. [83]

Herren er rede til at hjælpe alle som behøver hjælp og nærer det behov. Hvis du ser din armod og usselhed over for Gud og alvorligt

[84] tager vare på hans styrke, vil han hjælpe og velsigne og tildele dig styrke, så du ved gode gerninger må lede andre til at forherlige vor fader som er i himlen. Vil du se på dig selv? Vil du underkaste din vilje og dine veje under Gud? Vil du søge efter en ren og ubesmittet religion hos Gud? Oh, hvad vil det gavne dig at gå frem i denne ulykkelige tilstand. Du har ikke selv nogen lykke i den levemåde og dem omkring dig har ingen lykke i dit selskab. Du gør dig med sikkerhed selv stor elendighed; og et sådant liv som du har ført er ikke meget værd. Hvorfor ikke blive forsonet med Gud? Dø i selvet og bliv omvendt, så Jesus kan helbrede dig. Han ønsker at frelse dig, hvis du vil indvillige i at blive frelst på hans bestemte måde. Måtte Herren hjælpe dig til at se og rette enhver fejl er min bøn.

Bror L, du bør være hurtig til at høre og langsom til tale, langsom til vrede. Vær forsigtig med dine ord. Lad ikke Satan gøre dig til en anstødssten for andre. Der er en fejl i dine forretningsanliggender. Du forsømmer dit arbejde. Du kommer igennem så hurtigt som du kan og tror at det vil gå, skønt det ikke er gjort ordentligt. Du mangler grundighed. Du bør opelske smag og orden i alt hvad du gør. Det som i det hele taget er gjort vel, er gjort vel. Hvis du mangler redelighed i dit forretningsliv vil du mangle det i dit religiøse liv og på Guds dag vil helligdommens vægtskåle afsløre den kendsgerning at du er for let. Denne mangel er en skændsel for din tro. Ikke-troende beskylder det for at være uærlighed og siger: »Hvis det er sådanne mennesker der holder sabbaten, så ønsker jeg ikke at være af den slags.«

Idet mennesker ser dit arbejde efter og finder ud af at det ikke er holdbart, nøjagtigt og ordentligt, siger de at du er en snyder og mange hårde udtalelser er gjort over det. Mange eder er blevet sagt over dit arbejde og Gud er blevet bispottet. Du har ikke i sinde at være uærlig, men der er en slaphed i dit arbejde. Du tror at dine arbejdsgivere er så fordringsfulde, så du ligesom dem ved hvad er passende; og således er denne slappe, løse og ufærdige stil, i høj grad din arbejdsmåde. Du bør forbedre dig i dette. Du bør være ærlig i al dit arbejde og slutte op om dit arbejde på en måde så det kan bære Guds eftersyn. Foragt at slække af i noget job. Vær trofast i det som er småt.

Prøv at hjælpe din hustru i den kamp der ligger foran hende. Vær forsigtig med dine ord, opelsk dannelse, høflighed, venlighed og du vil blive belønnet for at gøre dette.

Fornyelse i hjemmet

FORNYELSE I HJEMMET

Bror M: Ud fra det der er vist mig, skal der udrettes et stort arbejde for dig før du kan accepteres i Guds øjne. Selvet er for iøjnefaldende. Du har et iltert og lidenskabeligt temperament og er egenmægtig og hoven i din familie. Søster M er forsømmelig og uordentlig i sit hjem. Hun har ikke ordenssans i hendes organisering. Hun kan endnu forbedre sig i disse ting. Bror M, du kritiserer din hustru, du er diktatorisk og har ikke den kærlighed som du burde have. Hun frygter for din undertrykkelse, men gør ikke hvad hun kunne for at rette sine forkerte vaner, hvilket gør hjemmet ubehageligt og modbydeligt.

Bror M, du har ikke holdt en klog kurs for din familie. Dine børn elsker dig ikke. De har mere had end kærlighed. Din kone elsker dig ikke. Du praktiser ikke en fremgangsmåde så du kan elskes. Du er en person med yderliggående meninger. Du er streng, fordringsfuld og egenmægtig mod dine børn. Du taler sandheden til dem, men fører ikke dens principper ud i dit hverdagsliv. Du er ikke tålmodig, overbærende og tilgivende. Du har så længe føjet din egen ånd, du er lige ved at flyve i flint hvis du provokeres, så det ser yderst tvivlsomt ud hvorvidt du vil gøre tilstrækkelige anstrengelser for at antage Kristi sindelag. Du har ikke udholdenhedens, overbærenhedens, mildhedens og kærlighedens kraft. Disse kristne nådegaver må du have før du virkelig kan blive en kristen. Du sparer på dine opmuntrende ord, dine venlige handlinger og bruger dem for dem som ikke er dem nær så berettiget end din egen hustru og børn. Fremelsk venlige ord, venlige blikke, ros og bifald til din familie, for dette vil virkelig påvirke din lykke. Lad aldrig kritiske eller irriterede ord fare ud af dine læber. Undertryk dette ønske om at herske og sætte din jernhæl hvor du kan. Du har den ubehageligste ånd, en vanskelig ånd. Nogle er du egoistisk og skarp over for, andre som du tror gør sig store tanker om dig vil du ofre hvad som helst for, endda præcis de ting din familie behøver. Her er du fri så du kan få menneskers ros og

[85]

højagtelse. Hvis du kunne købe himlen for et stort offer for dem til hvem du vælger at være frisindet over for, ville du med sikkerhed få den. Du har ikke noget imod at blive sat i største besvær for at gavne andre, ved dette kan du ophøje dig selv. I disse ting kræver du en tiendedel af mønt og kommen, selvom du forsømmer de tungere ting: retfærdighed og Guds kærlighed.

[86] Du er ikke rimelig i din familie. Dér har du et arbejde at gøre. Gør det først bekvemt for din kone og gør hende lykkelig, tænk så på dine børns vilkår. Giv dem god mad og bekvemme klæder. Så kan du uden at du sætter grænser for din kone og børn, hjælpe dem som allermest behøver hjælp og give din gunst hvor den vil blive værdsat; for dig er det prisværdigt at være gavmild. Men din første og mest indviede forpligtelse skal tilfalde din familie. Andre bør ikke frarøve dem deres gunst. Lad din godgørenhed og gavmildhed blive set i din egen familie. Giv dem håndgribelige udtryk for din hengivenhed, interesse, omsorg og kærlighed. Dette har meget at gøre med din lykke. Stop med at bebrejde og skælde din kone ud, for dette gør det kun meget sværere for dig og et helvede for din hende.

Guds engle vil ikke forblive i din familie før der er en anden orden i tingene. Det er ikke dine penge der er mangel på. Når du blev irettesat har du alligevel troet at det var dine penge menigheden manglede. Her er du bedraget. Du har været for gavmild med dine midler, men den egentlige grund er at du har tænkt at du kunne opnå frelse og købe dig til en position i menigheden. Nej, sådan er det i virkeligheden ikke, det er dig som lider nød, ikke de små midler du har. Om du ville lade dig forvandle ved en fornyelse af dit sind og blive omvendt, behandel din sjæl oprigtigt. Det er alt hvad menigheden forlanger. Du har bedraget dig selv. Hvis nogen lader til at være religiøse og ikke tøjler deres tunge, så er deres religion tomhed. Behandl din familie på en måde som himlen kan godkende og således kan denne fred være i din bolig. Der behøver at blive gjort alt for din familie. Dine børn har haft dit dårlige eksempel for sig; du har bebrejdet og kritiseret og udvist en hidsighed i hjemmet, selv om du samtidig ville tale til nådens trone, deltage i møder og frembære vidnesbyrd for sandheden. Disse udfoldelser har ledt dine børn til at foragte dig og den sandhed du bekender dig til. De har ikke tillid til din kristendom. De tror at du er en hykler og det er

rigtigt at du er en sørgeligt bedraget mand. Du kan ikke længere komme ind i himlen uden du er fuldstændig forandret. Og ikke som Simon Magnus, som troede at Helligånden kunne købes for penge. Din familie har stået mål med din bedrageriske ånd, din hurtighed til at tage fordel af andre, din gerrighed mod dem som du nogen gange giver til og de foragter dig for det; alligevel vil de absolut følge i dit fejlagtige fodspor. [87]

Din handlemåde er ikke som den burde være. Det er svært for dig at handle retfærdigt og elske barmhjertighed. Du har vanæret Guds sag i dit liv. Du har søgt efter sandheden, men ikke i den rette ånd. Du har hindret sjæle i at antage sandheden, sjæle som ellers ville have fået den. De har undskyldt sig selv ved at pege på Sabbatsholdernes fejl og sige: »De er ikke bedre end jeg, de vil lyve, snakke af, overdrive, blive vrede og pralende tale om deres egen ros; en religion som denne ønsker jeg ikke.« Således bliver disse fejlende sabbatsholderes uindviede liv en anstødssten for syndere.

Det arbejde som nu ligger foran dig må begynde i din familie. Du har ihærdigt forsøgt at forbedre dig udad til; men arbejdet har været for overfladisk, et arbejde udenfor og ikke et hjertets arbejde. Bring dit hjerte i orden, ydmyg dig selv for Gud og bed indtrængende hans nåde at hjælpe dig. Gør ikke, ligesom de hykleriske farisæerere, tingene for at få det til at se opbyggeligt og retfærdigt ud i andres øjne. Bryd dit hjerte for Gud og vid at det er umuligt for dig at bedrage de hellige engle. Alle dine ord og handlinger er åbne for deres inspektion. Dine motiver og dit hjertes hensigter står afsløret for deres åsyn. Den mest skjulte ting er ikke skjult for dem. Oh sønderriv dit hjerte og vær ikke for ivrig med at få dine brødre til at tro at du har ret når du ikke har det! Vær forsigtig med din familie. Du vogter på at se andres fejl, men gør ikke dette mere. Det arbejde du har at gøre nu er at overvinde dine egne fejl, at kæmpe mod dine stærke indre fjender. Behandl enken og den faderløse retfærdigt. Kast ikke over dine handlinger, et overfladisk bedrag, for influere dem som du virkelig ønsker skal mene at du har ret, medens dine motiver og handlinger ikke kan bære den fortolkning, som du har lagt i det. Dine motiver og handlinger vil alligevel ikke bære den konstruktion du ville have sat på dem. [88]

Opgiv al strid og prøv at være fredsstifter. Elsk ikke i ord, men i handling og i sandhed. Dine gerninger skal kunne holde i dommens

gennemsyn. Vil du behandle din sjæl i oprigtighed? Bedrag ikke dig selv. Oh, husk at Gud ikke kan forhånes! Dem som har evigt liv vil gøre alt for at bringe deres huse i orden. De må begynde med deres egne hjerter og følge dette arbejde op indtil sejre, alvorlige sejre er nået. Selvet må dø og Kristus må leve i dig og være i dig en vandkilde der springer til evigt liv. Du har nu fået nogle dyrebare stunder i din prøvetid til at danne en rigtig karakter, endda i din fremskredne alder. Du har nu fået tildelt dig en periode hvor du kan genløse tiden. I din egen styrke kan du ikke lægge dine fejl væk; de har vokset hos dig år for år, fordi du ikke har set dem i deres skjul og i Guds styrke resolut har lagt dem væk. I levende tro må du holde fast i en arm der er mægtig til at redde. Ydmyg dit stakkels, stolte, selvretfærdige hjerte for Gud. Stig ned, langt ned, alle knuste syndere i jeres syndighed til hans fødder. Hellig dig selv beredelsesarbejdet. Hvil ikke før du i sandhed kan sige: Min Forløser lever og fordi han lever, skal jeg også leve.

Hvis du mister himlen mister du alt; hvis du vinder himlen, vinder du alt. Tag ikke fejl af dette, jeg bønfalder dig. Her er evige interesser indblandet. Vær grundig. Måtte al nådens Gud således oplyse din forståelse så at du kan erkende de evige ting, så dine fejl, der er mange af, kan blive åbenbaret for dig lige som de er, så du kan gøre de nødvendige anstrengelser for at lægge dem væk og i stedet for dette onde, af bitre frugter kan bringe frugter frem som er dyrebare til evigt liv. »Af deres frugter skal I kende dem.« Ethvert træ kendes på dets frugter. Hvilken slags frugter skal der fra nu af findes på dette træ? Den frugt du bærer vil være bestemmende uanset om du er et godt træ, eller et hvor Kristus skal sige til sin engel: »Hug det om; hvorfor skal det tilmed tage kraften af jorden?«

[89]

Krænket samvittighed

EN KRÆNKET SAMVITTIGHED

[*Kære bror N!* Drevet af pligtfølelse ser jeg mig nødsaget til at sende dig nogle linier. Enkelte ting, som jeg ikke vover at tilbageholde, er blevet vist mig vedrørende din sag. Jeg så, at Satan benyttede sig af, at din hustru ikke antog sandheden. Du kom i selskab med en fordærvet kvinde, en kvinde, hvis trin fører til helvede. Hun tilkendegav stor medfølelse mod dig på grund af den modstand, du mødte hos din hustru. Ligesom slangen i Eden gjorde hun sin optræden fortryllende. Hun bibragte dit sind det indtryk, at du blev urigtigt behandlet, at din hustru ikke satte pris på dine følelser og gengældte din kærlighed og at dit ægteskabsforhold var en fejltagelse, indtil du indbildte dig, at ægteskabsløftet om livsvarigt troskab mod hende, som du havde taget til hustru, var som gnavene lænker. Du søgte medfølelse hos denne tilsyneladende engel i tale. Du fyldte hendes øren med ting, som du kun burde have betroet din hustru, hvem du havde lovet at elske, hædre og beskytte, så længe I begge var i live. Du glemte at våge og bede, for at du ikke skulle *Gå ind i* fristelse. Din sjæl var fordærvet ved en forbrydelse. Du satte en frygtelig plet på dit livsregnskab i himmelen. Men dyb ydmygelse og omvendelse for Gud vil han antage. Kristi blod formår at aftvætte disse synder.

Du er falden og frygteligt er faldet. Satan lokkede dig ind i sit garn og overlod det så til dig selv at vikle dig ud deraf, som du bedst kunne. Du har været plaget og besværet og i en frygtelig grad fristet. En skyldig samvittighed besværer dig. Du mistror dig selv og indbilder dig, at alle andre nærer mistro til dig. Du er nidkær for dig selv og indbilder dig, at der råder nidkærhed i andres hjerter for dig. Satan stiller ofte fortiden frem for dig og siger, at det ikke nytter for dig at forsøge at efterleve sandheden, idet vejen er for trang for dig. Du er blevet overvundet; nu søger den onde at drage fordel af din syndige færd for at lede dig til at tro, at du har overskredet genløsningens grænse.

[90]

Du befinder dig på Satans slagmark, indviklet i en alvorlig kamp. Den skranke, der er opført omkring enhver familiekreds og gør denne hellig, har du nedbrudt. Og nu plager Satan dig næsten uophørligt. Du har ingen hvile. Du har ingen fred og du søger at gøre dine brødre ansvarlige for dine modstridende følelser og tvivl og din ængstelighed; du synes, de er at bebrejde og at de ikke tager hensyn til dig. Vanskeligheden ligger hos dig selv. Du vil have din egen vilje og du sønderriver ikke dit hjerte for Gud; du overgiver dig ikke til hans barmhjertighed med sønderknuselse og bodfærdighed, fuldstændig nedbrudt, syndig og besmittet. Dine bestræbelser for at frelse dig selv vil, hvis de fortsætter, føre til din visse ruin.

Bortlæg din ængstelighed og din kritik. Vend opmærksomheden mod din egen sag og frels din sjæl ved ydmyg omvendelse, idet du forlader dig ene og alene på Kristi blod. Gør grundigt arbejde for evigheden! Vender du dig bort fra sandheden, er du en ødelagt mand; og din familie er ødelagt. Efter at de hellige skranke, der beskytter familieforholdets privatliv og forrettigheder, først er blevet nedbrudt, er det vanskeligt at bygge dem op igen; men i Guds kraft og kun i hans kraft, kan du gøre det. Sandheden, den hellige sandhed, er dit anker, som vil redde dig fra at drive med strømmen nedad mod forbrydelse og undergang.

[91] En samvittighed, der engang er krænket, er meget svækket. Den trænger til den styrke, der ligger i stadig årvågenhed og vedholdende bøn. Du står på en farlig plads. Du behøver al den styrke, sandheden kan give, for at styrke dig og frelse dig fra at lide fuldstændigt skibbrud. . Livet og døden ligger foran dig; hvad vil du vælge? Havde du indset nødvendigheden af at holde godt fast ved principper og ikke handlet efter indskydelse og ikke let var blevet modløs, men havde været forberedt på at tåle genvordigheder, ville du ikke var blevet overvundet, således som du er blevet. Du har handlet efter indskydelse. Du har ikke, således som vort ulastelige guddommelige mønster, været villig til at tåle modsigelse af syndere. Vi formaner til at erindre ham, som udholdt dette, for at vi ikke skal blive trætte og forsagte i vort sind. Du har været svag som et barn, blottet for kraft til udholdenhed. Du har ikke følt nødvendigheden af at være grundfæstet, styrket og opbygget i troen.

Du har følt, at det måske var din pligt at undervise andre om sandheden i stedet for selv at blive undervist. Men du må være villig

til at blive lærling og til at modtage sandheden fra andre. Og du må ophøre med din kritik, din ængstelighed og dine klager og i ydmyghed modtage det inspirerede ord, som er i stand til at frelse din sjæl. Det står til dig, om du vil opnå lykke eller ulykke. Du har en gang givet efter for fristelse og kan ikke nu forlade dig på din egen styrke. Den onde har stor magt over dit sind og du vil ikke have noget at holde dig til, hvis du løsriver dig fra sandhedens hæmmende indflydelse. Denne har været dig et værn til at afholde dig fra forbrydelse og ugudelighed. Dit eneste håb ligger i at søge en grundig omvendelse og at genoprette fortiden ved et velordnet liv og en gudelige vandel.

Du har handlet efter indskydelse. Det spændende har tiltalt dit væsen. Dit eneste håb nu er en oprigtig omvendelse fra dine tidligere overtrædelser af Guds lov, samt at du renser din sjæl ved lydighed mod sandheden. Opelsk renhed i tanke og renhed i liv. Guds nåde vil give dig styrke til at tøjle dine lidenskaber og lægge bånd på dine lyster. Alvorlig bøn og årvågenhed deri vil bringe Helligånden til din hjælp, til at fuldføre værket og gøre dig lig dit ufejlbarlige guddommelige mønster. [92]

Dersom du vælger at afkaste sandhedens hellige, hæmmende indflydelse, vil Satan lede dig i fangenskab efter sin vilje. Du vil stå i fare for at give dine lyster og lidenskaber råderum, give lysterne løse tøjler til ond og afskyelig attrå. Istedet for ligesom den trofaste Enok at have en stille fred i dit ansigt under prøvelse og trængsel, således at dit ansigt stråler af håb og af den fred, som overgår al forstad, vi du præge dit ansigt med kødelige tanker, med vellystige ønsker. Du vil bære præg af det djævelske i stedet for ar det guddommelige.

»Og derved har han også skænket os sine dyrebare og største forjættelser, for at I ved dem skal undfly fordærvelsen i verden, som skyldes det onde begær og få del i *guddommelig natur*.« 2.Pet 1,4 Det er nu din forret ved ydmyg bekendelse og oprigtig omvendelse og anger atter at vende dig til Herren. Kristi dyrebare ord kan rense dig fra al urenhed, fjerne al din besmittelse og gøre dig fuldkommen i ham. Kristi barmhjertighed er endnu opnåelig for dig, om du vil tage imod den. For din forurettede hustrus skyld og af hensyn til dine børn, som er dit eget legemes frugt, hør op med at gøre ondt og lær at gøre godt. Hvad du sår, skal du også høste. Dersom du sår i

kødet, skal du høste fordærvelse af kødet. Dersom du sår i ånden, skal du høste evigt liv af ånden.

[93] Du må overvinde din ømfindtlighed og kritik. Du er ængstelig for, at andre ikke skal vise dig den opmærksomhed, som du mener, du bør have. Den erfaring, der bunder i følelser og smager af sværmeri, må du ikke holde fast ved. Den er upålidelig. Lad dig lede af principper, af grundig forståelse. Ransag skifterne, så du kan være i stand til at forsvare dig med sagtomdighed og frygt over for enhver, som spørger dig om, grundene for det håb, som er i dig. Lad selvophøjelse dø. »Tvæt hænderne, I syndere! og rens hjerterne, I tvesindede! Klag jeres nød og sørg og græd; jeres latter skal vendes til sorg og jeres glæde til bedrøvelse!« Jak. 4,8.9. Når fristelser og onde tanker plager dig, er der kun én, du kan ty til for at finde lindring og trøst. Fly til ham i din svaghed. Når du er i hans nærhed, sønderbrydes Satans pile og kan ikke skade dig. Båret i Gud vil dine prøvelser og fristelser rense og ydmyge, men ikke ødelægge dig eller stille dig i fare. *Vejl. f menigh* bd. 1 side 167-170]

Advarsler og irettesættelser

ADVARSLER OG IRETTESETTELSE

Kære bror O: Jeg fik vist at du var indhyllet i mørke, som ikke blev afløst af lysstråler fra Jesus. Du lader dig ikke mærke af den fare du er i, men var i en ligegyldighed, ufølsom og ligegyldig tilstand. Jeg forhørte mig om denne meget for at blive bange tilstand og blev vist nogle år tilbage og fik vist at du siden du antog sandheden ikke har været helliget ved den. Du har fornøjet din appetit og dine udsvævende lyster til ødelæggelse af din egen åndelighed. Jeg fik vist at Gud har givet lys gennem de gaver som menigheden havde, som vil belære, rådgive, vejlede, irettesætte og advare. De vidnesbyrd som du vedkender er fra Gud, har du ikke levet ud. At ignorere lys er at forkaste det. Forkastelse af lys efterlader mennesker fangne bundet af mørkets og vantroens lænker.

Jeg blev vist at du har øget din familie uden at erkende det ansvar du bringer på dig selv. Det har været umuligt for dig at gøre ret mod din ledsager og til dine børn. Din første kone burde ikke dø, men du lagde bekymringer og byrder på hende som endte med at hun ofrede sit liv. Din nuværende kone har en svær lod; hendes livskraft er næsten opbrugt. Ved at forøge din familie så hurtigt, har du bragt den i en fattigdomstilstand og moderen, som skal opfostre de unge medlemmer, har ikke haft en rimelig chance for sin liv. Hun har ammet sine børn under de ugunstigste forhold, ved varmen fra en madlavningsovn.. Hun kunne ikke opdrage som hun skulle, heller ikke styre deres spise og arbejds vaner. Resultatet af ikke at spise den sundeste mad og iøvrigt overtræde de love som Gud har givet for vor eksistens, har bragt sygdom og for tidlig død over dine ældre børn. Sygdomme er ført over til dine efterkommere og den frie brug af kødspiser har forøget vanskeligheden. Indtagelsen af flæsk har vækket og styrket den farligste legemsvæske som var i organismen. Dit afkom er blevet berøvet al livskraft før de er født. Du har ikke lagt til i god kundskab og dine børn har ikke lært hvordan de skal

[94]

beskytte sig selv så de er i den bedste sundhedstilstand. Der burde aldrig lægges det mindste stykke svinekød på dit bord.

[95] Dine børn er selv kommet frem i stedet for at blive opdraget frem og uddannet til at de må blive kristne. I mange henseender har dit kvæg fået en bedre behandling end dine børn. Du har ikke gjort din pligt over for dine børn, men ladet dem vokse op i uvidenhed. Du har ikke indset det ansvar du tog på dig, ved at bringe en så mangfoldig flok i verden, at du i stor grad er ansvarlig for deres frelse. Du kan ikke kaste dette ansvar fra dig. Du har frarøvet dine børn deres rettigheder ved ikke at interessere sig for deres uddannelse og belære dem tålmodigt og redeligt så deres karakter formes for himlen. Din fremgangsmåde har ødelagt meget for deres tillid til dig. Du er fordringsfuld, bydende, tyrannisk; din irritation og udskælden og kritik fjerner deres hengivenhed. Du behandler dem som de ikke har nogen egentlige rettigheder, som om de var maskiner, der indgår i dine hænder efter dit behag. Du opirrer dem til vrede og tager ofte modet fra dem. Du giver dem ikke kærlighed og hengivenhed. Kærlighed afføder kærlighed, hengivenhed afføder hengivenhed. Den ånd du viser mod dine børn vil spejle igen på dig.

Din tilstand er kritisk og du har ingen egentlig fornemmelse om det. Det er umulig for et umådeholdent menneske at være et tålmodigt menneske, først mådehold, så tålmodighed. Du har længe levet for selvet og fulgt dit eget hjertes indbildning, så kan du ikke erkende de hellige ting. Din umådeholdne appetit og lidenskaber har styret dig. De åndelige organers højere orden er blevet svækket og kontrolleret af de lavere organer. De dyriske tilbøjeligheder har vundet styrke. Når fornuften styres af appetitten, forringes den fine sans for hellige ting. Sindet forringes, hengivenhed er uhellig og ord og handlinger bevidner hvad der er i hjertet. Gud har været utilfreds og blevet vanæret ved din tale og din opførsel. Dine ord har ikke været ud? og velvalgte; nedrig, vulgær tale kommer naturligt fra dine læber, endda i børn og unges nærhed. I denne henseende har din indflydelse været dårlig.

Dit eksempel var ikke korrekt og du har stået direkte i vejen for dine egne børn og sabbatsholderes børn, mod at søge Herren. Din fremgangsmåde, i dette, kan ikke kritiseres stærkt nok. »Hvad hjertet er fuldt af, løber munden over med. Et godt menneske tager gode ting frem af sit gode forråd; og et ondt menneske tager onde ting frem af

sit onde forråd. Men jeg siger jer, at menneskene skal gøre regnskab på dommens dag for hvert unyttigt ord, de taler. Thi ud fra dine ord skal du frikendes og ud fra dine ord skal du fordømmes.« Dit hjerte behøver at blive rengjort og helliggjort ved lydighed mod sandheden. Intet andet kan redde dig uden en fuldstændig omvendelse - en ægte fornemmelse af dine syndige veje og en gennemgribende forvandling ved fornyelse af dit sind.

[96]

Du har i stor iver bedt for nødvendigheden ikke, at fornægte vor tro ved vore gerninger og har gjort din tro til en undskyldning, for ikke at give dine børn en anledning til at få en opdragelse i selv de simple ting. Kendskab til dig selv er hvad du behøver og du vil alligevel have brug for at se nødvendigheden for at have den. Kundskab er hvad dine børn behøver, men ikke opgaven at skaffe sig kundskaben. Med denne store mangel kan de ikke blive brugbare medlemmer i samfundet og de vil have mangler i deres religiøse uddannelse. Et tungt ansvar hviler ved din dør. Du afkorter din kones liv. Hvordan kan hun forherlige Gud i sit legeme og i sin ånd, som er hans?

[Gud har givet dig lys og kundskab om at fornægte appetitten. Du har selv sagt at denne kundskab er kommet fra Gud. Du ved at det er i strid med Guds udtrykkelige befaling at spise svinekød. Gud har ikke givet dette forbud bare for at vise sin autoritet, men fordi det er usundt at bruge svinekød til mad. Svinekød gør blodet urent og det er en af årsagerne til skrofuløse og urene væsker som forstyrrer hele organismen, som derfor må lide. Ved at spise svinekød vil de sarte, følsomme nerver i hjernen blive afstumpet og den vil blive så omtåget at den ikke kan skelne mellem det som er hellig og det som er almindelig.] Lys som, viser at sygdomme fremkaldes på grund af grove madvarer, er kommet på det tidspunkt hvor Guds folk kunne bære det. Har du givet agt på dette lys? [*Råd og vink* side 316]

Du er gået direkte modsat det lys som Gud har fundet for godt at give om brugen af tobak. Appetittens glæder har fordunklet det lys der er givet af himlen og du har gjort denne skadelige last til en gud. Den er din afgud. Du har bøjet dig for denne i stedet for mod Gud, samtidig bekender du en tro på synerne, men handler fuldstændig modsat dem. I årevis har du ikke gået et skridt frem i det guddommelige liv, men blev svagere og svagere, mørkere og mørkere. Du har følt dig pinlig berørt over den måde bror P modsætter sig

[97]

sandheden på. Du har tillagt menighedens svage, modløse tilstand hans modstand. Det er sandt at han har været en stor hindring for Guds sags fremme i _____. Men den fremgangsmåde du har udøvet er, skønt du vedkender at kende sandheden og har en oplevelse i Guds sag, er en større hindring end hans fremgangsmåde. Hvis du havde stået i Guds rådssamling og været helliget igennem den sandhed du vedkender dig at tro, ville bror P ikke have haft al den tvivl han har haft. Din rolle som forsvarer for synerne har været en anstødssten for dem som var vantro. Jeg fik vist at din bror prøvede at rejse sig under de tunge byrder som du ved menighedens sørgelige tilstand havde bragt på ham indtil han næsten faldt under brydernes vægt og gik bort. Jeg så at Guds omsorg var for bror og søster R og hvis deres tro forblev uden bølger, ville de endnu kunne se Guds frelse i deres eget hus og i menigheden.

[98] Jeg fik vist kære bror og søster S sag. De har været igennem vanskeligheder og bølgerne har næsten gået over deres hoveder; alligevel elskede Gud dem og hvis de blot ville stole på ham ville han føre dem rensede fremad fra lidelsens ovn. Bror S har set på den mørke side og været i tvivl hvorvidt han var et Guds barn - betvivlet sin frelse. Jeg så at han ikke skulle arbejde så hårdt for at tro, men skulle stole på Gud som et barn har tillid til sine forældre. Han bekymrer sig for meget - han spekulerer sig selv ud af Jesu arme og giver fjenden en chance til at friste og genere ham. Gud kender legemets og sindets svagheder og vil ikke kræve mere af ham end han giver ham styrke til. Han har prøvet at være trofast og oprigtig over for sin bekendelse. I nogen ting i sit liv har han svigtet, alt i uvidenhed. Med hensyn til hans børns opdragelse har han anset det for sin pligt at være striks og har ført denne disciplin for langt. Han har behandlet små forseelser for strengt. Denne indflydelse har i nogen grad vænnet sønnens hengivenhed fra faderen. I løbet af hans sygdom har bror S haft en sygelig indbildning. Hans nervøse organisme har været helt forstyrret og han har troet at hans børn ikke følte for ham og elskede ham som de skulle; men dette var følgen af sygdomme. Satan ønskede at ødelægge ham og gøre hans stakkels børn modløse. Men Gud har ikke pålagt ham dette. Hans børn har større byrder at bære end mange ældre end dem har og de fortjener omhyggelig disciplin, retfærdig opdragelse, opblandet med sympati, kærlighed og stor ømhed.

Moderen har haft særlig styrke og visdom fra Gud til at opmuntre og hjælpe sin mand og til at gøre meget for at binde sine børn til sit hjerte og stryke deres hengiven til deres forældre og for hinanden. Jeg så at barmhjertighedens engle svævede over den familie, selv om udsigterne så, så mørke og ildevarslende ud. Dem som inderst inde har haft medlidenhed med bror S vil aldrig få grund til at fortryde det, for han er et Guds barn og elsket af ham. Menighedens nedslående tilstand har været meget skadelig for hans helbred. Jeg så at han kikkede på den mørke side, mistroisk på sig selv og så ned i graven. Han må ikke dvæle ved disse ting, men se på Jesus, et ufejlbarligt mønster. Han må ophjælpe glæde og tapperhed i Herren - tale for tro, tale for håb; hvile i Gud og ikke føle at hårde og bebyrdene anstrengelser kræves for hans del. Alt hvad Gud kræver er simpel tillid - til at falde i hans arme i al sin svaghed, sønderbrydelse og ufuldkommenhed og Jesus vil hjælpe den hjælpeløse og styrke og opbygge dem som føler at de i sig selv er meget svage. I hans hengivenhed vil Gud forherliges, ved at tålmodighed, tro og lydighed eksemplificeres i ham. Oh! dette vil vise sig at være den sandhedens kraft vi bekender os til; det er grundfæstelse når vi behøver det. Det er støtte når enhver støtte af jordisk art, som har været en målbar støtte, er fjernet.

[99]

Jeg fik også vist bror T's sag. Han har sat sig selv i trældom hvad Gud ikke har kaldt ham til. Gud er ikke tilfreds når aldrende fædre giver deres forvaltning i hænderne på uindviede børn, selv dem der vedkender sandheden. Men når de midler som Herren har betroet sit folk sættes i hænderne hos ikke-troende børn, som er fjender for Gud, er han vanæret; for det som burde forblive i Herrens rækker er nu kommet i fjendens rækker.

Jeg siger det igen, bror T har spillet en bedragers rolle. Han har brugt tobak, men ville have sine brødre til at tro at han ikke brugte det. Jeg så at dette har forhindret hans fremskridt i det guddommelige liv. Han har et arbejde at gøre, i sin fremskredne alder, at afholde sig fra kødelige lyster som bekriger sjælen. Han har elsket sandheden og har lidt for sandhedens sag. Nu bør han således vurdere den evige løn, rigdommen i himlene, den udødelige arv, herlighedens krone som er uvisnelig, så han med glæde kan ofre den fordærvende appetits tilfredsstillelse, lade følgen eller lidelsen være nok så stor, for at udrette kødets og åndens renselsesarbejde.

[100] [Jeg fik derefter hans svigerdatter at se. Hun er dyrebar i Guds øjne, men hun er undertrykt og slavebundet, skælvende og fryktsom, nervøs og fuld af tvivl. Denne søster bør ikke føle at hun må give sig ind under en gudløs ungdom som har færre år på nakken end hun selv. Ægteskabet tilintetgør ikke den personlige selvstændighed. Guds fordringer står over alle jordiske krav. Kristus har købt hende med sit eget blod. Hun tilhører ikke længere sig selv. Det er til stor skade for hende at hun ikke sætter hele sin lid til Gud, men giver efter for en hovmodig og herskesyg mand. Hun bør ikke ofre sin overbevisning og undertrykke samvittighedens stemme for at føje sig efter en mand som er sat i fyr og flamme af Satan for at underkue hendes skælvende frygtsomme sind på en virkningsfuld måde. Gang på gang er hun blevet opskræmt og oprevet. Nervesystemet er nedbrudt og hun er nærmest et vrag. Et det Guds vilje at denne søster skal være i en sådan tilstand at hun ikke længere kan tjene ham? Nej. Hendes ægteskab var resultatet af et djævelsk bedrag. Og alligevel bør hun nu gøre det bedste ud af situationen. Hun bør behandle i mand med ømhed og gå ind for at gøre ham lykkelig så længe det ikke strider mod hendes samvittighed. For om han fortsætter med at gøre modstand, er denne jord den eneste himmel han vil få del i. Men at give afkald til retten til at gå til møder bare for at tilfredsstille en hovmodig ægtemand som er besat af en satanisk ånd, er ikke i overensstemmelse med Guds vilje.] Han ønsker at denne skælvende sjæl skal fly til ham. Han vil være et tilflugtssted for hende. Han vil være som en stor klippes skygge i et øde land. Hav blot tro, stol på Gud og han vil styrke og velsigne. Alle hendes tre børn er modtagelige for sandhedens påvirkning og Guds Ånd. Kunne disse tre børn være ligeså gunstig stillet som mange sabbatsholderes børn er, ville blive omvendt og melde sig i Herrens hær. [*Det kristne hjem* side 274-275]

[101] Jeg fik vist en ung pige fra det samme sted, som havde forladt Gud og var indhyllet i mørke. Englen sagde: »Det gik godt for hende i en stund; men hvad hindrede hende?« Jeg blev vist tilbage og så at det var en omskiftning af omgivelser. Hun var sammen med unge som hende selv, som var fyldt med løssluppen munterhed og verdens lystighed, stolthed og kærlighed. Havde hun lagt mærke til Kristi ord, behøvede hun ikke at overgive sig til fjenden. »Våg og bed, for, at I ikke skal falde i fristelse!« Fristelser kan være

overalt omkring os, men denne nødvendiggør ikke at vi skal falde i fristelse. Sandheden er værd i alt. Dens indflydelse sigter ikke mod fornædrelse, men mod opløftning, lutring, renselse og fører til udødelighed og Guds trone. Englen sagde: »Vil I have Kristus eller verden?« Satan fremstiller verden i dens mest tiltrækkende smigrende charme for de stakkels mennesker og de stirrer på det og dens glimmer og flitterstads fordunkler himlens herlighed og det liv som er ligeså varigt som Guds trone. Et liv i fred, lykke, usigelig glæde, som intet kender til sorg, smerte eller død, ofres for en kort livstid i synd. Alle som vender sig fra jordens fornøjelser og sammen med Moses hellere vælger pine med Guds folk end at nyde syndens fornøjelser for en stund, påskønner større rigdomme i Kristi skam end i verdens skatte, vil, sammen med den trofaste Moses, få den ufordærlige udødelighedskrone og den langt mere betydelige og evige æresvægt.

Moderen til denne pige har forskellige gange været påvirkelig over for sandheden, men hun mistede hurtigt indtrykket på grund af ubeslutsomhed. Hun mangler beslutsomhed, er meget svingende og er påvirket for meget af ikke-troende. Hun må fremelske beslutsomhed, sjælsstyrke, standhaftighed, som ikke vil svinge fra højre til venstre efter omstændighederne. Hun må ikke have en sådan holdningsløshed. Hvis hun ikke fornyer sig i dette vil hun let falde i snaren og tages til fange af Satan i hans vilje. Hun må vise udholdenhed og fasthed, i overvindelsen, ellers vil hun blive overvundet og miste sin sjæl. Frelsesarbejdet er ikke en børneleg der skal tages vare på efter forgodtbefindende og efterlades i fornøjelser. Det er det faste mål, den utrættelige anstrengelse, som til sidst vil vinde [102] sejren. Det er ham som holder ud til enden som skal frelles. Det er de som tålmodigt forsætter med at gøre vel der skal have evigt liv og uforgængelig løn. Hvis denne kære søster har haft en ægte overbevisning og var i besiddelse af fasthed, kunne hun have haft en frelsende indflydelse på sin familie, over sin mand og hun kunne være en særlig hjælp for sin datter. Alle som er involveret i denne krig med Satan og hans hær har et omhyggeligt arbejde for sig. De må ikke være påvirkelige som voks, så ilden kan smelte det i en hvilken som helst form. De må udholde hårdhed som trofaste soldater, stå på deres post og til enhver tid være tro.

Guds Ånd stræber efter hele denne familie. Han vil frelse dem hvis nogen er villig til at blive frelst på hans bestemte måde. Nu er prøvetiden inde. Nu er frelsens dag der. Nu, nu er Guds tid. I Kristi sted bønfaller vi dem om at blive forsonet med Gud så længe de kan og i ydmyghed, med frygt og bæven, arbejde på deres frelse. Jeg fik vist at det var Satans værk at holde menigheden hen i sløvhed, så de unge sikres i hans egne rækker. Jeg så at de unge var modtagelige for sandhedens påvirkning. Hvis forældrene kunne indvie sig selv til Gud og arbejde med henblik på deres børns omvendelse, ville Gud åbenbare sig selv for dem og give sit navn til kende blandt dem.

[103] Jeg fik vist bror U's sag, at Satan havde fæstnet sine bånd omkring ham og ledt ham væk fra Gud og hans brødre. Bror V har haft en påvirkning der, ved sin vantro, formørker denne brors forståelse meget. Jeg blev vist tilbage og vist at denne bror i sit tilfælde ikke havde den klogeste fremgangsmåde. Der var ikke tilstrækkelig grundlag for at han skulle få lov til at forlade menigheden. Han burde være opmuntret, endda tilskyndet til at forene sig med sine brødre i menighedens fællesskab. Han var i bedre stand til at komme ind i menigheden end adskillige andre som var inde i den. Han forstod ikke tingene så klart og fjenden brugte denne manglende forståelse til hans skade. Gud, som ser på hjerterne, har været bedre tilfreds med Bror U's liv og optræden, end med nogle andre som var i menigheden. Det var Herrens vilje at han skulle komme tættere til sine brødre, så han kan være en styrke for dem og de for ham.

Bror U's kone kan nåes af sandheden. I mange henseender er hendes opførsel ikke så tvivlsom som nogles som bekender sig til at tro hele sandheden. Hun må dog ikke se på fiaskoerne og fejlene hos dem som bekender sig til bedre ting, men spørge alvorligt? Hvad er sandhed? Hun kan udøve en indflydelse til det gode i forbindelse med hendes medmenneskelighed. Disse sjæle, helliget igennem sandheden, kan i Guds styrke være støtter i menigheden og have en frelsende indflydelse på andre. Disse dyrebare sjæle står til regnskab over for Gud for den indflydelse de udøver. De enten samler med Kristus eller spreder. Gud forlanger at vægten af deres indflydelse i hans sag skal være på sandhedens side. Jesus har købt dem ved sit eget blod. De er ikke deres egne, for de er blevet købt for en pris. Derfor ligger det arbejde foran dem, at forherlige Gud i deres legeme og ånd som er hans. Vi udretter et arbejde for evigheden. Det er af

største betydning at enhver stund må blive udnyttet i Guds tjeneste og således sikre sig en skat i himlen.

Jeg fik vist din sag, bror V, i forbindelse med menigheden i ___- __, for to år siden. Synet angik fortiden, nutiden og fremtiden. Idet jeg rejste og stod foran folk på forskellige steder, bringer Herrens Ånd mig klart de sager jeg er blevet vist og gennemgår de sager der før var givet mig. Jeg fik vist at du antog sabbaten, selvom du modsatte dig betydningsfulde sandheder knyttet til sabbaten. Du var ikke befæstet med hele sandheden. Jeg så da at dine tanker var rettet mod vantroens, tvivlens, mistroens kanal og du forsøgte at opnå de ting som var beregnet til at styrke vantro og mørke. I stedet for at søge efter beviser der styrker troen, tager du den modsatte kurs og Satan retter dine tanker så de passer til hans egne hensigter. Du elsker at kæmpe og når du kommer ud på slagmarken ved du ikke hvornår du skal lægge armene ned. Du elsker at diskutere og du har hengivet dig i dette indtil det har ledt dig fra lyset og ledt dig fra sandheden og fra Gud, til du er blevet indhyllet i mørke og vantro har taget dit sind i besiddelse. Du er blevet forblændet af Satan. [104]

Ligesom den troløse Tomas, har du anset det for en dyd at tvivle hvis du ikke har et umiskendeligt bevis der fjerner al årsag til tvivl i dit sind. Påbød Jesus den vantro Tomas at han skulle tro, da han gav ham det bevis han erklærede han ville have før han troede? Jesus sagde til ham: »Vær ikke vantro, men troende!« Tomas svarede og sagde til ham: »Min Herre og min Gud!« Han er nu tvunget til at tro; der er ingen plads til tvivl. Jesus siger til ham: »Fordi du har set mig, tror du; salige er de, som *ikke har set og dog tror*.« Du blev fremstillet for mig som forenet med oprørslederen og hans hær for at besvære, forvirre og tage modet fra og kuldkaste dem som kæmper for det rette, som står under Prins Immanuels blodstængte banner. Jeg fik vist at din indflydelse havde vendt sjæle fra at holde det fjerdes buds sabbat. Du har brugt dine talenter og din dygtighed til at fremstille våben til at sætte i hænderne på Guds fjender, til at bekæmpe dem som prøver at adlyde Gud i at holde hans bud. Medens engle var blevet hvervet til at styrke de ting som holder din indflydelse i ro, til at modvirke den, har de med den største sorg set på din gerning med at bedrøve og ødelægge. Du har fået de stakkels, syndfrie, hellige engle til at græde. [105]

Dem som lever iblandt de sidste dages farer, dage der kendes ved at masserne vender sig fra Guds sandhed til fabler som er udarbejdet for enhver og som har lyst til at udbrede upopulære sandheder. Dem som vender sig fra disse fabler foragtes, hades og forfølges af dem som frembringer fablerne for folk. Satan er i krig med restfolket som bestræber sig på at holde Guds bud og Jesu vidnesbyrd. Onde engle er hvervet til at beskæftige mennesker som deres repræsentanter på jorden. Disse kan med held påvirke andre så Satans angreb er mest virksomme mod restfolket hvem Gud kalder »en udvalgt slægt, et kongeligt præsteskab, et helligt folk, et ejendomsfolk, for at I skal forkynde hans guddomskraft, som kaldte jer fra mørket til sit underfulde lys.« Dette er Satan fast besluttet på at forhindre. Han vil sætte enhver i arbejde som vil involvere sig i hans tjeneste med at forhindre Guds udvalgte folk i at fremvise hans gaver som har kaldt dem ud af mørke ind i hans underfulde lys. At skjule, at dække om det lys, at få folket til at nære mistillid til det, til at ikke at tro det, er den store oprører og hans hærs store arbejde. Selv om Jesus renser sit folk til sig selv og forløser det fra al uretfærdighed, vil Satan bruge sine kræfter på at hindre dette arbejde og forhindre fuldkommeligførelsen af de hellige. Han bruger ikke sin kraft på dem som er helt tildækket med bedrag og muret inde af fabler og vildfarelse og ikke gør nogen anstrengelser for at modtage og adlyde sandheden. Han ved at han er sikker på dem; men dem som søger sandheden, så de kan adlyde den i kærlighed til den, er dem som opflammer hans ondsindethed og oprører hans vrede. Han kan aldrig svække dem så længe de holder sig tæt til Jesus; derfor er han veltilfreds når han kan lede dem til ulydighed.

[106]

Når vi synder imod Gud, falder vi som regel en dagsrejse bag Jesus, vi forsøger at adskille os fra hans selskab fordi det er usmægtigt, for enhver lysstråle fra hans guddommelige nærværelse peger på den synd vi er skyldig i. Satan jubler over synder som han har fået sjæle til at begå og han laver de fleste af alle disse fejl og synder. Han fortæller dem til Guds engle og håner deres svaghed og fiaskoer. Han er i enhver henseende en brødrenes anklager og han jubler over enhver synd og fejl som Guds folk narres til at begå. Du, bror V, har været involveret i dette i stort omfang. Du har taget det som for dig ser ud som fejl, svagheder og vildfarelser i sabbetsholdende adventisters rækker og har ført dem til vor tros fjendes opmærksomhed som

fører krig mod det selskab som himmelens engle tjener for og hvis sag Jesus deres forsvarer fører for sin Fader. Han råber: »Skån dem, Fader, skån dem, de er købt for mit blod,« og løfter sine sårede hænder til sin Fader. Du har været Gud skyldig for en stor synd. Du har taget fordele af de ting som bedrøver, som bringer sorg over Guds folk idet de ser nogle af deres folk uindviet og hyppigt overvindes af Satan. I stedet for at hjælpe disse sjæle til at blive rigtige, har du triumferende gjort deres fejl iøjnefaldende for dem som hadede dem fordi de bekendte til sig at holde Guds bud og antage Jesu tro. Du har gjort det meget svært for dem som er involveret i arbejdet med at frelse den fejlende og opsøge det fortabte får af Israels hus.

På grund af Israels ulydighed og bortgang fra Gud, fik de lov til at være på lukkede steder og lide modgang; deres fjender fik lov til at føre krig imod dem, ydmyge dem og lede dem til at søge Gud i deres trængsler og kval. »Derefter kom Amalekiterne og angreb Israel i Refidim.« Dette fandt sted straks efter at Israels børn havde overgivet sig selv til oprørske knurren og til uretfærdige og urimelige klager mod deres ledere hvem Gud havde oplært og udvalgt til at lede dem gennem ørknene til Kanaens land. Herren ledte deres vej hvor der ikke var vand, for at prøve dem og se, efter at have fået så mange beviser på hans kraft, om de havde lært at vende sig til ham i deres lidelse og havde angret deres tidligere oprørske knurren mod ham. De havde i deres selvskhed beskyldt Moses og Aron for at bringe dem ud af fra Ægypten og dræbe dem og deres børn med hunger, så de kan blive beriget med deres besiddelser. Ved dette tilskrev israelitterne, mennesker, det som de havde fået som umiskendeligt bevis fra Gud alene, hvis kraft er ubegrænset. Disse vidunderlige tilkendegivelser af Guds kraft havde Gud gerne set tilskrevet ham alene og hans navn på jorden blev lovprist. Herren bragte dem gentagende gange over den samme prøvelsesgrund for at se om de havde lært af hans behandling og angret deres syndfulde ulydighed og oprørske knurren. I Refidim, da folket tørstede efter vand, var de igen hovmodige og viste at de stadig var i besiddelse af et ondt hjerte af vantro, knurren, oprør, som afslørede at det stadigt ikke ville være sikkert at etablere dem i Kanans land. De ville ikke forherlige Gud i deres prøvelser og modgang, i deres rejser gennem ørknene med Kanaen i sigte, selvom Gud til stadighed gav dem umiskendelige beviser på sin kraft og herlighed. I Guds bekymring for dem, kunne

[107]

de lovprise hans navn og forherlige ham når de havde bosat sig i Kanaens land, omgivet med velsignelser og ejendomme. Fordi folket tørstede efter vand, blev de provokeret, så Moses frygtede for sit liv.

[108] Da Israel blev angrebet af amalekitterne, gav Moses Josua ordre til at kæmpe mod deres fjende medens han ville stå med Guds stav i sin hånd, med sine hænder oprejst mod himlen for folkets åsyn og viste det oprørske knurrende Israel at deres styrke og kraft var i Gud. Han var deres kraft og deres styrkes kilde. Der var ingen kraft i den stav, Gud arbejdede gennem Moses. Moses måtte få al sin styrke ovenfra. Når han holdt sine hænder oppe, sejrede Israel, når han lod sine hænder falde, sejrede Amalek. Da Moses blev træt, var hjælp nødvendig for at holde hans trætte arme stadigt oprejst mod himlen. Aron og Hur beredte en stol for Moses og så holdt de begge hans hænder oppe indtil solen var gået ned. Disse mænd viste således Israel deres pligt mod at støtte Moses i hans vanskelige arbejde så længe han skulle modtage ordet fra Gud for at tale til dem. Denne handling skulle også vise Israel at Gud alene holdt deres skæbne i sine hænder, da han var deres anerkendte leder. »Da sagde Herren til Moses: »Optegn dette i en bog, for at det kan mindes og indskærp Josua, at jeg fuldstændig vil udslette Amalekiternes minde under himmelen!«... Og han sagde:... Herren har krig med Amalek fra slægt til slægt!« »Kom i hu, hvad Amalekitterne gjorde imod dig undervejs, da I drog bort fra Ægypten, hvorledes de kom imod dig undervejs og uden at frygte Gud huggede alle dine udmattede efternølere ned, da du var træt og nødig. Når derfor Herren din Gud giver dig ro for alle dine fjender rundt om i det land, Herren din Gud vil give dig i arv og eje, da skal du udrydde ethvert minde om Amalek. Glem det ikke!«

[109] Idet Gud fremstillede disse kendsgerninger for Israels børns under deres rejser og i deres erfaring, blev jeg dybt påvirket af Guds særlige opmærksomhed for sit folk. Til trods for deres fejl, deres ulydighed og deres oprør, var de stadig Guds udvalgte folk. Han havde æret dem på en særlig måde ved at komme ned fra sit hellige sæde til Sinajs bjerg og i majestæt og herlighed i en vældig storhed forkynde de ti bud i hele folkets nærhed og skrive dem med sin egen finger på stentavlerne. Herren siger om sit folk Israel: »Thi du er et Folk, der er helliget Herren din Gud; dig har Herren din Gud udvalgt til sit Ejendomsfolk blandt alle Folk på Jorden. Det er ikke, fordi

I er større end alle de andre Folk, at Herren har fattet Velbehag til eder og udvalgt eder, thi I er det mindste af alle Folk; men fordi Herren elskede eder og fordi han ville holde den Ed, han tilsvor eders Fædre.«

Jeg fik vist at dem som prøvede at adlyde Gud og rense deres sjæle gennem lydighed til sandheden er Guds udvalgte folk, hans moderne Israel. Gud siger til dem gennem Peter: »I er en udvalgt slægt, et kongeligt præsteskab, et helligt folk, et ejendomsfolk, for at I skal forkynde hans guddomskraft, som kaldte jer fra mørket til sit underfulde lys.« Da det var forbrydelse af Amalek at tage fordel af Israels børns svaghed og træthed og plage, forvirre og gøre dem modløse, så er det for dig ikke nogen lille synd at være på vagt for at opdage Guds plagede folks svaghed, usikkerhed og fejl og fremvise dem for deres fjender. Du har gjort Satans arbejde, ikke Guds arbejde. Mange sabbatsholdende adventister i ___ har været meget svage. De har ikke været en ære for den nærværende sandheds sag og sagen ville have det bedre uden dem. Du har taget dig de ikke?indviede sabbatsholderes liv som en undskyldning for dit tvivlende og vantroende standpunkt. Det har også styrket din vantro [110] til at se at nogle af disse ikke?indviede personer vedkende sig stærk tro til synerne, forsvarede dem når de blev modsagt, forsvarede dem med varme, selv om de samtidig med at de tilkendegav så megen iver, lod hånt om den lære der var givet gennem synet og de gik direkte imod dem. I dette var du en anstødssten for bror U og bragte synerne i dårligt ry, ved din handle måde.

Bror V, jeg fik vist at du havde et stolt hjerte og når du troede at dine skrifter blev ringeagtet i Review kontoret, blev din stolthed rørt og du begyndte en krig som var ligesom Saulus' stampe mod brodden. Du har taget dem i hånden som vender Guds sandhed til en løgn. Du har styrket synderes hænder og sat Guds råd op imod din egen sjæl. Du har ført krig imod det som du ikke kender noget til. Du har ikke været klar over hvilket arbejde du har udført. Jeg så at din kone brydes med Gud i bøn, hendes tro greb dig og samtidig holdt dig fast på troen og bad indtrængende om Guds aldrig svigtende løfter. Hendes hjerte har gjort ondt idet hun havde set dig fastholde din krig mod sandheden. Jeg fik vist at du gjorde dette i uvidenhed, forblændet af Satan. Medens du var inde i denne krig voksede du ikke i åndelighed og helligelse til Gud. Du havde ikke

det vidnesbyrd at dine veje behagede Gud. Du har en iver, men ikke i overensstemmelse med kundskaben. Du har ingen erfaring med mit kald, du har knapt nok set mig og har ingen kendskab til mit arbejde.

[111] Bror V, du har egenskaber som kunne bruges til særlig tjeneste for menigheden i ____, eller i nogen andre menigheder, om dine talenter var helliget opbygningen af Guds sag. Jeg så at dine børn nu kunne indprentes sandheden og Jesus bad for dig, bror V: »Skån ham lidt længere.« Jeg så at hvis du var omvendt til sandheden, ville du være en støtte i menigheden og kunne ære Gud ved din indflydelse, der er helliget gennem sandheden.

Jeg så barmhjertighedens engle svæve omkring Bror V. Jeg fik vist at han var stærkt bedraget i moralsk henseende og stod for Gud i den klasse som er trukket bort fra legemet. Nogle få retskafne var iblandt dem; disse vil blive befriet; men de fleste af dem har længe været uhellige i hjertet og det nøjagtige vidnesbyrd har på deres vej været som et trældomsåg for dem. De har kastet åget fra sig og beholdt deres fordærvende veje. Gud kalder dig til at skille dig ud fra dem. Befri dig fra dem hvis glæde det er at bekrige Guds sandhed. Borte fra dette, vil sand karakter udvikledes. De er fra den klasse som holder af at lyve.

[112] Hvis hele din interesse ligger i sandheden og beredelsesarbejdet for denne tid vil du blive helliggjort gennem sandheden og modtage en duelighed for udødeligheden. Du er i fare for at være for nøjereggenende med dine børn og ikke så tålmodigt som det er nødvendigt. Den gennemgribende beredelse må ske hos alle som vedkender sig sandheden, indtil vi står foran Guds trone uden fejl, uden en plet, eller rynke eller noget sådant. Gud vil rense dig hvis du vil underkaste dig renselsesprocessen.

Vidnesbyrd 16 (1868)

Formålet med de personlige vidnesbyrd

FORMÅLET MED DE PERSONLIGE VIDNESBYRD

Kære brødre og søstre: Herren har igen manifesteret sig selv for mig. Den 12 juni 1868 medens jeg talte til brødrene i menighedshuset i Battle Creek, Michigan, kom Guds Ånd over mig og straks var jeg i et syn. Synet var omfattende. Jeg havde begyndt at skrive det femte bind af *Åndelige gaver*; men da jeg havde vidnesbyrd af en praktisk art, som I straks skulle have, forlod jeg det dette arbejde for at udarbejde denne lille pjece.

I det sidste syn fik jeg vist det som til fulde retfærdiggør min måde at udgive mine personlige vidnesbyrd på. Når Herren udpeger de forskellige problemer og påpeger deres fejl, tager andre, som ikke har været vist i synet, ofte det for givet at de er rigtige, eller næsten rigtige. Hvis een irttesættes for en særlig fejl, burde brødre og søstre ransage sig selv omhyggeligt for at se hvori de har fejlet og hvori de har været skyldig i den samme synd. De burde være i besiddelse af en ydmyg bekendelsesånd. Hvis andre tror om dem at de er fejlfrie, bliver de ikke rene af det. Gud ser på hjertet. Han forsøger og prøver sjæle i disse ting. Når han irttesætter éns fejl, har han tænkt sig at rette manges fejl. Men hvis de undlader at tage irttesættelsen på sig selv, bilder de sig selv ind at Gud går forbi deres fejl, fordi han ikke på en særlig måde peger dem ud og de bedrager deres egne sjæle og vil blive spærret inde i mørke og blive overladt til deres egne veje og følge deres egne hjerters indbildning.

[113]

Mange behandler en del sjæle forkert og er stærkt bedragede med hensyn til deres sande tilstand over for Gud. Han går veje og bruger midler der bedst tjener hans hensigt og efterprøver derigennem hvad der er i hans bekendende efterfølgeres hjerter. Han gør nogles fejl tydelige så andre kan blive advaret, så de kan frygte og undgå disse fejl. De vil ved selvransagelse finde at de gør de samme ting som dem Gud fordømmer hos andre. Hvis de virkelig ønsker at tjene Gud og ikke støde ham, vil de ikke vente og lade deres synder angive før

de går til bekendelse og med ydmyg anger vender tilbage til Herren. De vil, efter det lys der er givet til andre, opgive de ting som har mishaget Gud. Hvis de som ikke er skyldige, i modsat fald, ser at de er skyldige i de synder som er blevet irettesat hos andre, stadig fortsætter den samme uhellige kurs når de ikke på en særlig måde er blevet nævnt, bringer de deres egne sjæle i fare og de vil blive ledt fangne af Satan i hans vilje.

Flytter til Battle Creek

FLYTTER TIL BATTLE CREEK

I det syn der blev givet mig den 12. juni 1868, fik jeg vist at, blev der gjort den rette anstrengelse, måtte et stort arbejde udrettes med at bringe sjæle til sandhedens kundskab. I enhver by, storby og landsby er der personer som vil gribe sandheden hvis den blev bragt til dem på en klog og skønsom måde. Iblandt os behøves missionærer, selvopofrende missionærer, der, ligesom vort store Eksempel, ikke vil behage sig selv, men leve for at gøre andre godt. [114]

Jeg fik vist at vi som et folk er mangelfuldt. Vore gerninger er ikke i overensstemmelse med vor tro. Vor tro vidner om at vi lever under proklamationen af det mest højtideligste og betydningsfulde budskab der nogen sinde er givet mennesker. Alligevel måler vore anstrengelser, vor iver vor selvopofrelse sig ikke med arbejdets art. Vi burde vågne op af døde og Kristus vil give os liv.

Hos mange af vore brødre og søstre er der en stærk tendens til at bo i Battle Creek. Familier er kommet til fra alle retninger for at bo dér og mange flere har deres ansigter rettet mod dette sted. Nogle som er kommet til Battle Creek havde embeder i de små menigheder de kom fra og deres hjælp og styrke behøvedes der. Når disse kommer til Battle Creek og mødes der med mange sabbatsholdere, føler de ofte at der ikke er brug for deres vidnesbyrd og deres talenter således graves ned.

Nogle vælger Battle Creek på grund af dets religiøse privilegier og alligevel undres over deres åndelige tilbagegang efter få måneders ophold. Er der en årsag? Manges mål havde været at komme særlig langt frem - at gøre forretninger som vil gøre større udbytte. Deres forventninger i dette kan indfries, selv om de har sjælsdøden og bliver åndelige dværge. De påtager sig ikke nogen særlige byrder fordi de føler de ikke hører til. De ved ikke hvor de skal begynde at arbejde i en så stor menighed og bliver således lediggængere i Mesterens vingård. Alle dem som gør det på denne måde forøger blot arbejdet for dem som har værkets byrde i menigheden. De er

som mange døde vægtlodder. Der er mange i Battle Creek som hurtigt bliver til visne grene.

[115] Nogle som har været arbejdere og som har en erfaring i den nærværende sandheds sag, flytter til Battle Creek og lægger deres byrder fra sig. I stedet for at føle nødvendigheden for den dobbelte kraft, påpasselighed, bøn og omhyggelig udførelse af pligter, gør de næsten ingen ting. Dem som har byrder at bære i embeder og ikke har tid til pligter uden for deres arbejde, er forpligtet til at varetage ansvarlige embeder i menigheden og må udføre betydningsfuldt, belastende arbejde. Ellers vil arbejdet ligge ugjort for disse andre påtager sig ikke byrden.

Brødre som ønsker at skifte bopæl, som har Guds herlighed for øje og mærker at et personligt ansvar påhviler dem, til at gøre andre godt, til at gavne og frelse sjæle, for hvem Kristus ikke tilbageholder sit dyrebare liv for, burde flytte ind i byerne og landsbyerne hvor der kun er lidt eller intet lys og hvor de kan være til virkelig tjeneste og velsignelse for andre med deres arbejde og erfaring. Der mangler missionærer som kan gå ind i byerne og landsbyerne og oprejse sandhedens standard, så Gud kan have sine vidner spredt over hele landet, så sandhedens lys kan trænge ind hvor det ikke er nået hen og sandhedens standard oprejses hvor den endnu ikke er kendt. Brødrene burde ikke samles i flokke fordi det er behageligere, men burde forsøge at fuldbyrde deres høje kald til at gøre godt mod andre og medvirke i frelsen af mindst en sjæl. Men mere end en kan frelses.

[116] Det eneste mål i dette arbejde burde ikke alene være at forøge vor løn i himlen. I denne henseende er nogle egenkærlige. Med det for øje som Kristus har gjort for os og hvad han har lidt for syndere, burde vi uanset en ren, uegennyttig kærlighed for sjæle, efterligne hans eksempel ved at ofre vor eget behag og vor egen bekvemmelighed for deres skyld. Den glæde og lykke som støttede Kristus i hans lidelser, var de stakkels synderes frelse. Dette burde være vor glæde og vor ambition i vor Mesters tjeneste. Gør vi dette, behager vi Gud og, som hans tjener, manifestere vor kærlighed og hengivenhed til ham. Han elskede os først og nægtede os ikke sin elskede søn, men gav ham fra sit skød til at dø så vi kunne leve. Kærlighed, sand kærlighed røber kærlighed til Gud. Vi kan gøre store bekendelser, men uden kærlighed er det intet. Vor tro må lede os til at endda give vore legemer til at brændes og uden den

---

selvopofrende kærlighed, sådan som den var efterlevet i Jesu skød og var eksemplificeret i hans liv, vil vi være som rungende malm og en klingende bjælde.

Der er familier som får åndelig styrke af at flytte til Battle Creek. Det er et sted der hjælper nogle, medens det er et forkert sted for andre. Bror og søster A er et mønster på dem som gavnnes af at flytte til dette sted. Herren har ledt dem til at tage denne kurs. Battle Creek var lige stedet der gavtede dem og har vist sig at være en velsignelse for hele familien. Ved at komme her til, har de fået styrke til at plante deres fødder fast på sandhedens platform og hvis de fortsætter på den rige lydighedssti, kan de glæde sig over den hjælp de har fået i Battle Creek.

Advarsel til prædikanter

ADVARSEL TIL PRÆDIKANTER

I det syn der blev givet mig dem 12.juni 1868, blev jeg stærkt imponeret over det store arbejde der skulle udrettes til beredelsen af et folk for Menneskesønnens komme. Jeg så at høsten er stor, men arbejderne få. Mange som for øjeblikket er i marken og arbejder på sjæles frelse, er svage. De har båret tunge byrder, som har bundet dem og har slidt på dem. Alligevel fik jeg vist at der har været brugt for mange kræfter hos nogle af vore prædikanter, - flere kræfter end påkrævet. Nogle beder for længe og for højt, hvilket opbruger deres svage kræfter og unødigt tærer deres livskraft; andre gør deres prædikener ofte en tredjedel eller en halv gang længere end de burde. Gør [117] de dette bliver de alt for trætte, folks interesse aftager før prædiken slutter og de mister meget for de kan ikke huske det. Halvdelen af det som blev sagt ville have været bedre end hvis det var det hele. Selv om det halve kan være betydningsfuldt, ville det have været meget bedre hvor bøn og tale ikke var så lang. Virkningen kunne opnås uden det var så kedeligt. De opbruger deres styrke og livskraft unødigt, som, for sagens skyld, ellers er så nødvendig at beholde. Det er den langtrukkene anstrengelse, arbejdet efter træthedspunktet som trætter og ødelægger.

Jeg så at det var ekstra arbejde når organismen blev udmattet, at det opbrugte kære bror Sperrys liv og det bragte ham alt for tidligt til graven. Havde han arbejde under sunde forhold kunne han for øjeblikket have arbejdet. Det var også denne ekstra arbejdsbyrde der opbrugte kære bror Cransons livskraft og fik hans nyttige liv udslettet.

Megen sang, såvel som udmattende bøn og tale, er stærkt belastende. I de fleste tilfælde burde vore prædikanter ikke fortsætte mere end en time. De burde udelade indledningen og komme til emnet med det samme og bør bestræbe sig på at afslutte prædikenen når interessen er størst. De bør ikke fortsætte anstrengelserne før tilhørerne ønsker talen stoppet. Meget af dette ekstra arbejde går

hen over hovederne på dem, som ofte er for trætte til at få nytte af hvad de hører; og hvem kan fortælle hvor stort tabet, fra disse prædikanters arbejde, er? I sidste ende vindes intet når livskraften slides op på denne måde.

I starten af en forhalende anstrengelse er styrken ofte opbrugt. Og når det tidspunkt kommer hvor meget skal vindes eller tabes, kan den Kristus indviede tjener, som har en vilje og interesse for at arbejde ikke opmane sig styrke. Han er brugt op af sange, lange bønner og udmattende prædikener og der vindes ikke sejre på grund af mangel [118] på alvorligt og veltilrettelagt arbejde på det rigtige tidspunkt. De gyldne øjeblikke er mistet. De indtryk folk fik blev ikke fuldt op. Det ville have været bedre om der ikke havde været vækket nogen interesse; for når folks overbevisning en gang er blevet modarbejdet og overvundet, er det meget svært at indprænte sandheden en gang til.

Jeg fik vist at hvis vore prædikanter ville være omsorgsfuld for deres styrke, i stedet for at den unødigt opbruges, ville deres skønssomme og veltilrettelagte arbejde udrette mere på et år end der ville udrettes ved lange taler, bønner og sange, som er så bebyrdene og udmattende. I det sidste tilfælde kan man ofte ikke arbejde skønt man har brug for det, fordi medarbejderen mangler hvile og vil bringe sin sundhed og hvile i fare hvis han fortsætter sin anstrengelse.

Vore kære brødre Matteson og D. T. Bourdeau har her gjort en fejltagelse og burde forny sig i deres måde at arbejde på. De burde tale i kort tid og bede kort. De burde straks komme til pointen og undgå udmattelse af deres arbejde. Ved at gøre dette kan de både udrette mere godt og samtidig have kræfter til at fortsætte det arbejde de holder af, uden at bryde helt sammen.

Se hen til Jesus

SE HEN TIL JESUS

[119] I det syn der blev vist mig den 12. juni 1868, fik jeg vist Guds folks farer med henblik på bror og søster White og mente at de måtte komme til dem og søge råd af. Sådan burde det ikke være. De er indbudt af deres medfølende og kærlige Frelser til at komme til ham, når de er bebyrdede og han vil lindre dem. I ham vil de finde hvile. Ved at lægge deres rådvildhed og prøvelser til Jesus, vil de finde at det løfte, der er dem givet, fuldbyrdes. I deres kvaler hvor de mærker den hjælp der alene er funderet i Jesus opnår de en erfaring der er af højeste værdi for dem. Bror og søster White kæmper livets renhed, kæmper for at bringe frugterne frem til hellighed; og dog er de fejlende mennesker. Mange kommer til os med spørgsmålet: Skal vi gøre dette? Skal vi gå i gang med dette? Eller med hensyn til klæder, Skal jeg bære det eller det? Jeg svarer dem: I bekender jer til at være Kristi disciple. Studér jeres bibler. Forstå omhyggeligt og under bøn vor dyrebare Frelseres liv da han boede iblandt mennesker på jorden. Efterlign hans liv og du vil ikke forvilde dig fra den smalle sti. Vi afviser fuldstændig at være samvittighed for jer. Hvis vi siger præcis hvad I skal gøre, vil se på os som vejledere, i stedet for selv at gå direkte Jesus. Vil jeres erfaring blive funderet i os. I må selv have en erfaring, som skal funderes i Gud. Så vil I kunne modstå de sidste dages farer og blive rensat og ikke fortæres af lidelsens ild hvilken alle de hellige må gå igennem for at få urenhederne fjernet fra deres karakter og beredes til at modtage den endelige udødelighedsberøring.

Mange af vore kære brødre og søstre tror at de ikke kan have en stor sammenkomst uden at bror og søster White er med. På mange steder indser de at noget må gøres for at bevæge folk til mere alvorlige og beslutsom handling i værket og sandhedens sag. De har haft prædikanter til at arbejde blandt dem, alligevel erkender de at et større arbejde må gøres og de venter at bror og søster White gør det. Dette, så jeg var ikke som Gud ville have det. Først og fremmest er

der mangeler hos nogle af vore prædikanter. De mangler grundighed. De tager ikke arbejdets byrde på sig og prøver at hjælpe lige der hvor folk behøver hjælp. De besidder ikke dømmekraften til at se og ramme lige der hvor folk behøver at blive rettet, iredtesat, opbygget og styrket. Nogle af dem arbejder i uger og måneder på et sted og der er i virkeligheden mere at gøre når de forlader det end da de begyndte. Den systematiske godgørenhed går trægt. Det er en del af prædikantens arbejde at holde grenen oppe; men fordi dette ikke er behageligt, forsømmer nogle deres pligt. De taler sandheden ud fra Guds ord, men indprenter ikke folk lydighedens nødvendighed. Derfor er mange hørere men ikke gørere. Folk føler manglen. Hos dem sættes tingene ikke på plads og de ser hen til bror og søster White for at rette op på deres mangler.

[120]

Nogle af vore tjenende brødre er glidet let hen over det uden at gå dybt ned i arbejdet og få tag i folks hjerter. De har undskyldt sig med den tanke at bror og søster White vil få det frem som manglede; at de på en særlig måde egnede sit til dette arbejde. Disse folk har arbejdet, men ikke på den rette måde. De har ikke båret byrden. De har ikke hjulpet til hvor der behøvedes hjælp. De har ikke rettet mangler op hvor de behøvede at blive rettet op. De har ikke sat sig ind i folks behov, med hele deres hjerte, sjæl og energi. Tiden er gået og de har intet fået ud af det. Problemerne ved deres mangler falder over på os. Og de opmuntrer folk til at se på os og giver den tanke at intet andet end vort særlige vidnesbyrd kan udrette arbejdet. Ved dette er Gud ikke tilfreds. Prædikanter burde påtage sig et større ansvar og ikke nære den tanke at de ikke kan frembære det budskab som vil hjælpe folk dér hvor de behøver hjælp. Hvis de ikke kan dette, bør de blive i Jerusalem indtil de er udstyret med kraft fra det høje. De bør ikke gå ind i et arbejde de ikke kan gennemføre. De burde gå grædende frem, fremføre en dyrebar sæd og vende glade tilbage og have deres neg med sig.

Prædikanter bør indprente folk nødvendigheden af den personlige anstrengelse. Ingen menighed kan opblomstre, uden at dens medlemmer er arbejdere. Folk må løfte op hvor prædikanten løfter op. Jeg så at der ikke kunne udrettes noget varigt [for menigheder på forskellige steder med mindre de kan vækkes op til forståelse af at der hviler et ansvar på dem. Enhver som er lem på legemet, bør føle at hans egen sjæls frelse afhænger af sin egen personlige

[121]

bestræbelse. Sjæle kan ikke frelses uden anstrengelse. Prædikanten kan ikke frelse folket. Han kan være et middel hvorigennem Gud vil meddele lys til sit folk; men eftersom lyset er givet, overlades det til folket at tilegne sig dette lys og så i sin tur lade det skinne for andre.] Folk burde mærke at et personligt ansvar hviler på dem, ikke blot for at frelse deres egne sjæle, men for alvorligt at engagere sig i deres sjæles frelse som stadig er i mørke. I stedet for at se hen på bror og søster White, så de kan hjælpe dem ud af deres mørke, burde de alvorligt hjælpe sig selv. Hvis de begyndte at finde dem der var værre end de selv er og prøve at hjælpe dem, ville det være den hurtigste måde at hjælpe sig selv på. Hvis folk støtter sig til bror og søster White og stoler på dem, vil Gud ydmyge dem midt i blandt jer eller fjerne dem fra jer. I må se hen til Gud og stole på ham. Støt jer til ham og han vil ikke svigte jer. Han vil ikke lade jer gå tabt. Dyrebar er Guds ord. »I ransager skifterne, fordi I mener i dem at have evigt liv.« Dette er Kristi ord. De inspirerende, omhyggelige, bønligt indlæste og praktisk adlydte ord, vil på en gennemgribende måde hjælpe (furnish) dig til alle gode gerninger. Prædikanter og folk må se på Gud. [*Evangeliets tjenere* side 144]

[122] [Vi lever i en ond tid.] De sidste dages farer tager til omkring os. [Fordi lovløsheden tager overhånd, bliver kærligheden kold hos de fleste. Enok vandrede med Gud i tre hundrede år. Nu synes man at lægge tidens korthed til grund for at søge retfærdighed. Skulle det være nødvendigt at fremholde rædslerne på Herrens dag for at tvinge os til at handle ret? Vi har eksemplet med Enok. Han vandrede med Gud i tre hundrede år. Han levede i en fordærvet tid, hvor umoral florerede overalt og alligevel øvede han sig i gudsfrygt og i at elske renhed. Hans samtaler drejede sig om himmelske ting, han øvede sig i at tænke i disse baner og han bar præg af det guddommelige.] Ansigtet blev oplyst med det lys der skinner på Jesu ansigt. [Enok blev ligesom vi udsat for fristelser. Hans omgivelser var ikke mere venligt stemte over for retfærdighed, end vore er det. Selve luften, han indåndede, var besmittet af synd og umoral, ligesom det er for vores vedkommende. Alligevel levede han et helligt liv. Han var tilsmudset af de herskende synder i hans samtid. Også vi kan holde os rene og ubesmittede. Han var et forbillede på de hellige, som lever i de sidste dages farer og umoral. Han blev forvandlet som følge af sin trofaste lydighed mod Gud. De trofaste, som lever og bliver

tilbage, vil også blive forvandlede.] Således vil også den trofaste, der er i live og bliver tilbage også forvandles. De vil fjernes fra en syndig og fordærvet verden til himlens rene glæder. [*Herren kommer* 26.feb]

Guds folks kurs bør være rettet opad og fremad mod sejr. En der er større end Josva leder Israels hære. Een er i vor midte, endda vor frelses leder, der til vor opmuntring har sagt: »Og se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende.« »Vær frimodige, jeg har overvundet verden.« Han vil lede os til sikker sejr. Hvilke Guds løfter. Han er til enhver tid i stand til at opfylde dem. Og det arbejde han giver sit folk at udføre, er han i stand til at udrette ved hjælp af dem. Hvis vi lever et liv i fuldkommen lydighed, vil hans løfter til os blive opfyldt.

Gud kræver at hans folk skal skinne som lys i verden. Dette er ikke blot prædikanter påkrævet, men enhver Kristi discipel. Deres samtale bør være himmelsk. Og medens de nyder forbindelsen med Gud vil de gerne have samkvem med deres medmennesker så de ved deres ord og handlinger kan udtrykke Guds kærlighed som besjæler deres hjerter. På denne måde vil de være lys i verden og det lys der videregives gennem dem vil ikke gå ud eller tages bort. Det vil i virkeligheden være mørke for dem som ikke vil vandre i det og det vil skinne klarere på deres sti som vil adlyde og vandre i lyset.

[123]

Guds Ånd, visdom og godhed, åbenbaret i sit ord, skal eksemplificeres af Kristi disciple og skal således fordømme verden. Gud forlanger det af sit folk som det har fået i nåde og sandhed. Al hans retfærdige forlangende må imødekommes til fulde. Ansvarlige væsner må vandre i det lys der skinner på dem. Hvis de undlader dette, bliver deres lys til mørke og deres mørke er i samme grad stort, som deres lys var rigt. Ophobet lys har skinner på Guds folk; men mange har undladt at følge lyset og af den grund er de i en stærk åndelig svækket tilstand.

Det er ikke af mangel på kundskab at Guds folk nu går til grunde. De vil ikke blive dømt for ikke at kende vejen, sandheden og livet. Den sandhed der har nået deres forståelse, det lys som har skinner på sjælen, men som er blevet sat til side eller afvist, vil dømme dem. Dem som aldrig har haft et lys de kan forkaste vil ikke komme under dom. Hvad mere kunne der være gjort for Guds vingård end der er gjort? Lys, dyrebart lys, skinner på Guds folk; men det vil ikke frelse dem, med mindre de indvilger i at frelses ved det, til fulde

[124] leve op til det og videregive det til andre i mørke. Gud kalder sit folk til handling. Det er et personligt arbejde med at bekende og forlade synder og vende tilbage til Herren der behøves. Den ene kan ikke gøre dette arbejde for andre. Den religiøse erfaring har ophobet sig, og dette har forøget den tilsvarende forpligtelse. Stort lys har skinnet ned på menigheden og ved den fordømmes de fordi de afviser at vandre i dette lys. Var de blinde ville de være uden synd. Men de har set lys og har hørt megen sandhed og er dog ikke forstandige og hellige. Mange har i årevis ikke gået frem i kundskaben og sand hellighed. De er åndelige dværge. I stedet for at gå fremad til fuldkommenhed, går de tilbage til mørke og Ægyptens fangenskab. Deres tanker er ikke optaget af guds frygt og sand hellighed.

Vil Israels Gud vågne op? Alle vi som vedkender os guds frygt søger efter at aflægge sig enhver fejl, bekende enhver skjult synd for Gud og hjemsøge sjælen overfor ham. Vil de under stor ydmyghed, undersøge motiverne for enhver handling og kende at Guds øjne ser det hele og finde enhver skjult ting. Lad arbejdet være grundigt, helligelsen til Gud være hel. Han forlanger fuld overgivelse af alt det vi har og hvad vi er. Prædikanter og folk behøver en ny omvendelse, en forvandling af sindet, uden hvilken vi ikke kan være en duft af liv til liv, men af død til død. Store privilegier tilhører Guds folk. Stort lys er dem givet, så de kan nå deres høje kald i Kristus Jesus; alligevel er de ikke det som Gud gerne vil have dem til at være og hvad han udtænker at de skal være.

Adslillelse fra verden

ADSKILLELSE FRA VERDEN

Kære brødre og søstre: Gud planlagde at menighedens lys skulle forøges og blive klarere og klarere helt til fuldkommenhedens dag. Dyrebare løfter gives til Guds folk på betingelse af lydighed. Hvis I, ligesom Kaleb og Josua, havde fulgt Herren helt, ville han have vist sin kraft midt iblandt jer. Syndere ville have fået omvendelse og frafaldne være vendt tilbage, på grund af jeres indflydelse. Selv vor tros fjender, selvom de modsætter sig og taler imod sandheden, kunne godt indrømme at Gud var med jer. [125]

Mange af Guds bekendende og specielle folk er så tilpassede verden at deres særegne karakter ikke erkendes og det er svært at se »forskell på retfærdig og gudløs, på den, som tjener Gud og den, som ikke tjener ham.« Gud vil gøre store ting for sit folk hvis de vil drage ud fra verden og adskille sig. Hvis de ville underkaste sig og lade sig lede af ham, vil han prise dem overalt på jorden. Det sande vidne siger: »Jeg kender dine gerninger.« Guds engle som tjener dem der skal være frelsens arvinger er bekendt med alles tilstand og forstår netop det mål af tro som enhver enkelt bekender. Verdens vantro, stolthed, begærlighed og kærlighed, som er gået ind i Guds bekendende folks hjerter, har bedrøvet syndfrie engle. Idet de har set at frygtelige og formastelige syndere er i mange Kristus bekendende efterfølgere og at Gud har været vanæret ved deres uoverensstemmelser og uhæderligheder, har dette fået dem til at græde. Og dog synes dem som fejler mest, dem som forårsager den største svaghed i menigheden og sætter en plet på deres hellige bekendelse, ikke at være foruroliget eller kendt skyldig, men at blomstre op i Herren.

Mange tror at de er på det rette fundament, at de har sandheden; de kan glæde sig ved dens klarhed og praler af kraftfulde argumenter som bevis for vort standpunkts korrekthed. Disse regner sig selv for at være blandt Guds udvalgte, særlige folk, alligevel erfarer de ikke hans nærhed og kraft til at redde dem fra fristelser og tåbeligheder. Disse vedkender sig at kende Gud, alligevel fornægter de ham i

[126] gerninger. Hvor stort dog deres mørke er! Kærlighed til verden hos mange, rigdommes bedrageri hos andre, har kvalt ordet og de er blevet ufrugtbare.

Jeg fik vist at menigheden i ____ har taget del i den verdslige ånd og i en alarmerende grad er blevet lunken. Når der gøres noget for at sætte tingene i menigheden i orden og bringe folket frem til den position Gud vil have dem til at have, vil en klasse påvirkes af dette arbejde og vil gøre alvorlige bestræbelser for at presse mørket frem til lyset. Mange er ikke udholdende nok i deres anstrengelser for at erkende sandhedens helligende indflydelse på deres hjerter og i deres liv. Verdens bekymringer optager sindet i en sådan grad at selvransagelse og bøn i det skjulte forsømmes. Rustningen er taget af og Satan har fri adgang til dem og lammer deres sanser og får dem til at være umistænksomme for hans bedrag.

Nogle viser ikke noget ønske om at kende deres sande tilstand og undslippe Satans snarer. De er sygelige og ved at dø. Af og til er de varmet op af andre og alligevel er næsten afkølede af formaliteter, stolthed og verdens indflydelse at de ikke har nogen fornemmelse om deres behov for hjælp.

Der er mange som er mangelfulde i åndelighed og de kristne nådegaver. En alvorlig ansvarsbyrde burde hvile på dem til daglig idet de ser den farefulde tid vi lever i og den fordærvende påvirkning der vrimler vildt omkring os. Deres eneste håb for at få del i den guddommelige natur er at de løber bort fra fordærvelsen i verden. Disse brødre behøver en dyb og gennemgribende erfaring i Guds sager og denne kan kun opnås ved anstrengelse fra deres side. Deres position forlanger at de skal have alvor og uformindsket flid, så at de ikke kan findes sovende på deres post. Satan og hans engle sover ikke.

[127] Kristi efterfølgere bør være retfærdighedens redskaber, arbejdsfolk, levende stene, udsende lys, så at de kan fremhjelpe, at himmelske engle kan være til stede. De er pålagt at være kanaler, igennem hvilke sandhedens og retfærdighedens ånd skal flyde. Mange har deltaget så meget i verdens påvirkninger indflydelser og ånd at de handler ligesom verden. De har deres sympatier og antipatier og ser ikke karakterens fortræffelige egenskaber. Deres opførsel styres ikke af kristenhedens rene principper; derfor tænker de kun på sig selv, deres fornøjelser og glæder, på andres bekostning. De er ikke

helliget gennem sandheden og ser derfor ikke Kristi efterfølgeres lighed verden over. Dem som er højest elsket af Gud er dem som har den mindste selvsikkerhed og er besmykket med en sagtmødig og stille ånd; hvis liv er rene og uselviske og hvis hjerter, gennem det overflødigste mål af Kristi Ånd, har lyst til lydighed, retfærdighed, renhed og sand helliged.

Hvis alle var helliget til Gud, ville der skinne et dyrebart lys ud fra dem; et lys der ville have en direkte indflydelse på alle som kommer i kontakt med disse mennesker. Men behøver et arbejde udført for dem. Nogle er langt fra Gud, ustadige og ustabile som vand; de har ingen ide om opofrelse. Når de har lyst til en særlig nydelse eller fornøjelser, eller en beklædningsgenstand, overvejer de ikke om de kan klare sig uden denne ting eller ej, eller fornægter sig selv den fornøjelse og gøre et frivilligt offer til Gud. Hvor mange har overvejet at de er blevet pålagt at gøre nogle ofre? Selv om det kan være af mindre værdi end den velhavende mands offer som har sine tusinder og dog det som virkelig koster selvfornægtelse vil være et kostbart offer, en gave til Gud. Den ville være en liflig?duftende smag og stige fra hans alter som liflig røgelse.

De unge har ikke lov til at bruge af deres midler efter deres forgodtbefindende, uden hensyn til Guds krav. Sammen med David skulle de sige: »Jeg vil ikke bringe Herren min Gud brændofre, som intet koster mig!« Ret mange midler har været brugt til at lave flere kopier af deres billeder. Kunne alle regne den mængde ud der var givet til kunstneren til disse ting, ville det løbe op til en ret stor sum. Og dette er blot en af måderne midlerne forødes og bliver brugt til selv?tilfredsstillelse, hvorfra der ikke modtages noget udbytte. Med denne udgift, får de ikke klæder eller føde, enken og den faderløse hjælpes ikke, den sultne får ikke mad, den nøgne bliver ikke klædt.

Medens penge smides ud til selvtilfredsstillelse, bringes der næsten uvilligt små ofre til Gud. Hvor meget af de unges løn finder vej til Guds skatkammer til hjælp for sjælevindende arbejdes fremme? De giver en skærv hver uge og føler at de har gjort meget. Men de har ingen fornemmelse af at de er lige så meget Guds forvaltere over deres småting som de velhavende er over deres større ejendomme. Gud er blevet frarøvet og de selv har givet efter, under rådføring af deres behag, for deres smagsglæder, uden at gøre sig tanke om at han nøje undersøger hvordan de har gjort nytte af hans goder. Så

længe disse uden tøven tilfredsstillere deres formodede mangler og tilbageholder det offer fra Gud som de burde give, vil han ikke acceptere den lille almisse, de lægger i hans skatkammer, mere end han accepterede Ananias og hans hustru Saffiras, som havde til hensigt at frarøve ham i deres ofrer.

[129] I almindelighed er de unge blandt os forbundet til verden. Men få fastholder en særlig krig mod den indre fjende, få har et alvorligt, inderligt ønske om at kende og gøre Guds vilje. Men få hungre og tørster efter retfærdighed og få kender til Guds Ånd som een der irrettesætter eller trøster. Hvor er missionærerne? Hvor er de selvfor-nægtende og selvopofrende? Hvor er dem som bærer korset? Jeget og egenkærligheden har opslugt høje og ædle principper. Ting med evig betydning har ingen særlig vægt i tankerne. Gud kræver at de hver for sig skal komme hen til det punkt hvor der gøres fuldstændig overgivelse. »I kan ikke tjene både Gud og mammon«. I kan ikke tjene selvet og samtidig være Kristi tjenere. I må dø i selvet og dø i jeres fornøjelseskærlighed og lære at spørge: Vil Gud være tilfreds med de ting jeg har i sinde at bruge mine midler til? Vil jeg herliggøre ham?

[Enten vi spiser eller drikker, eller hvad vi gør, pålægges det os at gøre alt til Guds ære. Hvor mange har samvittighedsfuldt handlet efter principper i stedet for efter indskydelse og fulgt dette påbud efter bogstaven? Hvor mange af de unge disciple i ___ har gjort Gud til deres fortrøstning og del og med alvor søgt at kende og gøre hans vilje? Der er mange, som af navn er Kristi tjenere, men ikke er det i handling. Hvor religiøse principper råder, er der ringe fare for, at man begår store fejl, fordi egoismen, der altid forblinder og bedrager, er underordnet. Det oprigtige ønske om at gøre godt mod andre, er så fremherskende, at selvet glemmes. Besiddelsen af faste religiøse principper er en uvurderlig skat. Det er den reneste, den højeste og den mest opløftende indflydelse, dødelige mennesker kan eje. Sådanne mennesker har et anker. Hver handling bliver vel overvejet, for at den ikke skal virke til skade for en anden og lede bort fra Kristus. Det spørgsmål, der stadig lyder i ens sind er: Herre, hvorledes kan jeg tjene dig på den bedste måde og herliggøre dit navn på jorden? Hvorledes skal jeg leve mit liv, så at det tjener dit navn til pris på jorden og leder andre til at elske, tjene og ære dig? Lad mig kun ønske din vilje og vælge den! Lad min Genløseres ord

og eksempel være mit hjertes lys og styrke. Når jeg følger ham og har tillid til ham, vil han ikke overlade mig til at gå fortabt. Han vil være min glædes krone.

Dersom vi forveksler menneskers visdom med Guds visdom, ledes vi på vildspor af menneskevisdommens dårskab. Deri ligger den store fare for mange i _____. De har ingen personlig erfaring. De har ikke haft for sædvane under bøn og med uheldet, fordomsfrit skøn selv at overveje spørgsmål og emner, som er nye og som altid kan opstå. De venter for at se, hvad andre vil mene. Dersom de andre har en afvigende mening, er det nok til at overbevise dem om, at det foreliggende emne ingen som helst betydning har. Skønt antallet af sådanne mennesker er stort, forandrer det ikke den, kendsgerning, at de er uerfarne og åndeligt svage, fordi de har bøjet sig for fjenden og de vil altid være svage som små børn, vandre i andres lys, leve på andres erfaring, føle som andre føler og handle, som andre handler. De handler, som om de ingen personlighed havde. Deres personlighed går helt op i andres; de er kun skyggebilleder af sådanne, som de mener er omtrent, som man bør være. Dersom sådanne ikke bliver opmærksomme på deres vaklende karakter og retter på dem, vil de alle gå glip af det evige liv; de vil være ude af stand til at tage kampen op med de sidste dages farer. De vil ikke besidde nogen styrke til at modstå djævelen; for de ved ikke, at det er ham. Der må stå nogen ved deres side for at oplyse dem om, hvorvidt det er en fjende eller en ven, der nærmer sig. De er ikke åndelige og derfor bliver åndelige ting ikke forstået. De besidder ikke visdom angående det, som hører Guds rige til. Hverken for ung eller gammel er det undskyldeligt at stole på, at en anden skal have erfaring for dem. Engelen sagde: »Forbandet være den mand, som stoler på mennesker og som holder kød for sin arm.« I en kristens erfaring og kamp er en ædel selvstændighed påkrævet.

I mænd, kvinder og unge, Gud kræver af jer, at I skal besidde moralsk frimodighed, et fast forsæt, sjælsstyrke og ihærdighed, et sind, der ikke kan lade sig lede af andres påstande, men selv vil undersøge, før det antager eller forkaster, et sind, som vil granske beviserne og veje dem og lægge sagen frem for Herren i bøn. »Men hvis nogen af jer står tilbage i visdom, da skal ham bede om at få den fra Gud, der giver alle gavmildt og uden bebrejdelser og så vil den blive ham givet.« Og mærk betingelsen: »Men han skal bede i

[131] *tro*, uden at tvivle; den, der tvivler, ligner nemlig en havets bølge, som jages og kastes hid og did af vinden; og et sådant menneske må ikke vente at få noget fra Herren.« Denne påkaldelse om visdom må ikke være en bøn uden mening, glemt, så smart den er afsluttet. Det er en bøn, som udtrykker hjertets stærke, alvorlige ønske og som skyldes bevidstheden om mangel på visdom til at afgøre, hvad der er Guds, vilje.

Bliv ikke træt af at vente og vær ikke vaklende, om svaret ikke erfares straks, når bønnen er opsendt. Lad dig ikke rokke. Klyng dig til løftet: »Trofast er han, som kaldte eder, han vil også gøre det,« Træng på med din bøn ligesom den påtrængende kvinde og vær fast i dit forsæt. Er sagen vigtig og af stor betydning for dig? Ja, visselig! Vær derfor ikke vaklende; for din tro vil måske blive prøvet. Hvis det, du ønsker dig, er værdifuldt, er det en stærk, alvorlig bestræbelse værd. Du har løftet: Våg og bed! Vær standhaftig, så vil bønnen blive besvaret; for er det ikke Gud, som har givet løftet? Dersom det koster dig noget at opnå det, vil du værdsætte det så meget højere, når det er opnået. Det er tydeligt sagt til dig, at dersom du tvivler, behøver du ikke at mene, at du skal få noget af Herren. Her gives der en advarsel om, at man ikke skal blive træt, men stole fast på løftet. Hvis du beder, vil han give dig gerne og uden at bebrejde.

Her er det, mange begår en fejl. De vakler i deres forsæt og deres tro svigter. Dette er grunden til, at de ikke får noget af Herren, som er kilden til vor styrke. Ingen behøver at gå i mørke og famle som en blind; for Herren har sørget for lys, dersom de vil tage imod det på den af ham bestemte måde og ikke vælge deres egen vej. Han kræver af alle, at de skal udføre hverdagens pligter med flid. Særlig kræves dette af alle, der beskæftiger sig med den højtidelige, vigtige gerning i bogforlaget, både af dem, på hvem det mere værdige ansvar i arbejdet hviler og af dem, der bærer det mindste ansvar. Dette kan [132] kun ske ved, at de hos Gud søger den dygtighed, der vil sætte dem i stand til med troskab at udføre, hvad der er ret i himmelens øjne, idet de gør alle ting beherskede af uegennyttige bevæggrunde og som om Guds øje var synligt for alle, så på alle og granskede alles handlinger.

Den synd, som har den største udbredelse og som skiller os fra Gud og fremkalder så mange smitsomme åndelige lidelser, er egenkærlighed. Der kan ikke ske nogen omvendelse til Herren uden

ved selvfornektelse. Af os selv kan vi intet gøre, men når Gud styrker os, kan vi leve for at gøre godt mod andre og på denne måde undgå egenkærlighedens onde. Vi behøver ikke at rejse til hedenske lande for at vise vort ønske om at hellige alt til Gud i et nyttigt, uselvsk liv. Dette bør vi gøre i familiekredsen, i menigheden, i vor omgangskreds og blandt dem, vi har forbindelse med i vor forretning. Netop i livets daglige gøremål er det, jeg'et skal fornægtes og holdes undertrykt. Paulus siger: »Dag efter dag dør jeg.« Det er den daglige afdøen fra selvet i livets små handlinger, der gør os til sejrvindere. Vi bør glemme os selv i ønsket om at gøre godt mod andre, Hos mange er der en afgjort mangel på kærlighed til andre mennesker. I stedet for trofast at udføre deres pligt søger de hellere, hvad der er dem selv til behag.

Gud pålægger alle sine efterfølgere som en bestemt pligt, at de skal velsigne andre med deres indflydelse og midler og at de hos ham skal søge den visdom, der vil sætte dem i stand til at gøre alt, hvad der står i deres magt, for at højne tanker og sindelag hos dem, der kommer under deres indflydelse. Ved at gøre noget for andre vil de erfare en liflig tilfredshed, en indre fred, som vil være en tilstrækkelig belønning. Når de ledes af et højt og ædelt ønske om at gøre godt mod andre, vil de finde sand lykke i en trofast udførelse af livets mange hårde pligter. Dette vil bringe dem en mere end jordisk belønning, idet enhver trofast, uegennyttig udførelse af pligter bliver påagtet af englens og vil stråle i vedkommendes livsregnskab. I himmelen vil ingen tænke på sig selv eller søge sit eget behag; af ren og sand kærlighed vil alle derimod søge, hvad der tjener til lykke for de himmelske væsener omkring dem. Ønsker vi at have himmelsk selskab på den nye jord, må vi beherskes af himmelske principper hernede.

[133]

Enhver handling i vort liv indvirker på andre til godt eller til ondt. Vor indflydelse leder opad eller nedad; den mærkes, fører til handling og gentager sig i større eller mindre grad hos andre. Dersom vi ved vort eksempel hjælper andre i udviklingen af gode principper, bibringer vi dem kraft til at gøre det gode. Derefter vil de øve den samme gavnlige indflydelse over andre og således påvirkes hundreder og tusinder af vor ubevidste indflydelse. Dersom vi ved vore handlinger styrker de onde kræfter hos vore omgivelser eller tvinger dem til virksomhed, har vi del i deres synd og vil komme

til at gøre regnskab for det gode, vi kunne have gjort for dem, men undlod at gøre, fordi vi ikke gjorde Gud til vor styrke, vor vejleder, vor rådgiver.

Sand kærlighed

SAND KÆRLIGHED

Sand kærlighed er ikke en stærk, ildfuld, voldsom lidenskab. Den er tværtimod rolig og dyb i sin art. Den ser længere end blot til det rent ydre og tiltrækkes kun af egenskab og karakter. Den er klog og skønsom og i hengivenhed er den virkelig og varig. Gud prøver og forøger os ved livets almindelige tildragelser. Det er de små ting, som åbenbarer hjertets indhold. Det er de små opmærksomheder, de talrige små hændelser og den ligefremme, enkle høflighed, der til sammen udgør livets lykke; og det er forsømmelsen af venlige opmuntrende, kærlige ord og af de små høfligheder i livet, der bidrager til at danne summen af livets elendighed. Det vil tilsidst vise sig, at fornægtelsen af selvet af hensyn til vore omgivers ve og vel udgør en stor del af livsregnskabet i himmelen. Og det faktum vil også afsløres at bekymringen for selvet er, uanset andres gode og lykke, ikke upåagtet for vor himmelske Fader.

[134]

Br. B, Herren arbejder for dig og vil velsigne og styrke dig på den rette vej. Du forstår sandhedens teori og bør samle al den kundskab du kan, om Guds vilje og hans værk, for at du må kunne beredes til at fylde en mere ansvarsfuld stilling, ifald han skulle kræve det af dig, når han ser, at du bedst kan herliggøre hans navn derved. Men endnu er der en erfaring for dig at opnå. Du er for impulsiv og påvirkes for let af omstændigheder. Gud er villig til at styrke, grundfæste og stadfæste dig, der som du alvorligt og ydmygt søger visdom hos ham, som ikke tager fejl og som har lovet, at du ikke skal søge forgæves.

Når du fremholder sandheden for andre, står du i fare for at udtale dig for skarpt og på en måde, som ikke står i forhold til din korte erfaring. Du opfatter ting ved et øjekast og kan let se sammenhængen i et emne. Ikke alle er indstillet på samme måde, som du er og formår ikke dette. Du vil ikke være beredt til tålmodigt og roligt at vente, til de, der ikke kan se så hurtigt, har overvejet beviserne. Du vil være udsat for at tilskynde andre for stærkt til på een gang at se, ligesom

du ser og til at føle den nidkærhed og den nødvendighed af handling som du føler. Dersom dine forventninger ikke opfyldes, vil der være fare for, at du bliver mismodig og rastløs og ønsker forandring. Du må modarbejde tilbøjeligheden til at dadle og bebrejde. Hold dig borte fra alt, hvad der smager af tilbøjelighed til at fordømme. Det er ikke Gud til behag, at en sådan ånd skal findes hos nogen af hans tjenere, som har lang erfaring. Det er på sin plads for de unge at vise ildfuldhed og iver, hvis de bisidder ydmyghed og den indvortes prydelser; men dersom en, der er ung, åbnebarer en ubesindighed nidkærhed og en hang til at fordømme, når han kun har nogle få års erfaring, er det i højeste grad upassende og afgjort frastødende. Intet andet kan så hurtigt ødelægge hans indflydelse. Venlighed, mildhed, [135] overbærenhed, langmodighed, at man ikke let forbitres, men tåler alt, håber alt og udholder alt - disse ting er den frugt, som vokser på kærlighedens kostelige træ, som er en himmelsk vækst. Når dette træ bliver omhyggeligt plejet, vil det vise sig at være et stedsegrønt træ. Dets grene vil ikke uddø, dets blade vil ikke visne. Det er udødeligt, evigt, fordi det stadig vandes af dug fra himmelen.

Kærlighed er magt. Intellektuel og moralsk styrke er indbefattet i dette princip og kan ikke skilles derfra. Rigdommens magt har en tendens til at fordærve og ødelægge; ydre magt er tilbøjelig til at gøre skade; men den rene kærligheds fortrinlighed og værdi ligger i dens evne til at gøre godt og ikke noget andet end godt. Alt, hvad der bliver gjort af ren kærlighed, det være aldrig så småt og ringeagtet i menneskers øjne, er helt igennem frugtbringende; for Gud agter mere på, med hvor meget kærlighed man arbejder, end på, hvor meget man udretter. Kærlighed er af Gud. Det uomvendte hjerte kan ikke undfange eller frembringe denne plante fra himmelen; den lever og trives kun, hvor Kristus hersker.

Kærligheden kan ikke leve uden handling, den som forøger kærlighedshandlingen, styrker og udvider den. Kærligheden vil opnå sejr, hvor argumenter og autoritet er magteløse. Kærligheden virker ikke for at opnå fordel eller belønning; dog har Gud forordnet det således, at stor vinding vil blive den sikre følge af enhver kærlighedsgerning. Den er opofrende i sit væsen og stille i sin virkning, men stærk og mægtig i sit forsæt om at overvinde store onder. Den er smeltende og forvandlende i sin indflydelse og vil gribe syndere og påvirke deres hjerter, når ethvert middel har vist sig at være unyttigt.

Overalt, hvor forstand, myndighed eller tvang anvendes alene og kærligheden ikke er åbenbaret til stede, vil følelserne og viljen hos dem, vi søger at påvirke, indtage en forsvarsstilling og sætte sig til modværge og deres modstandsevne forøges. Jesus var fredsfyrsten. Han kom til verden for at underlægge sig magt og myndighed. Han rådede over visdom og styrke; men det middel, han benyttede for at overvinde det onde, var kærlighedens visdom og styrke. Tillad ikke noget at aflede dine interesse fra din nuværende gerning, får det behager Gud at give dig en anden opgave på det samme virkefelt. Søg ikke efter lykken, for den findes aldrig ved, at man søger efter den. udfør din pligt! Lad troskab kendetegne alle dine handlinger og vær iført ydmyghed!

[136]

»Alt hvad I vil, at menneskene skal gøre mod jer, det samme skal I gøre mod dem.« Velsignede følger vil vise sig at være frugten af en sådan fremgangsmåde. »Og det mål, I måler med, med det skal I selv få tilmålt.« Her er stærke bevæggrunde, der skulle drive os til at elske hverandre inderligt og af et rent hjerte. Kristus er vort eksempel. Han drog omkring og gjorde vel. Han levede for at velsigne andre. Kærlighed prydede og forædlede alle hans handlinger. Det pålægges os, ikke at gøre mod *os selv*, hvad vi ønsker, at andre skal gøre mod os; men vi skal *gøre mod andre*, hvad vi ønsker, at de under lignende omstændigheder skulle *gøre mod os*. Med det mål, vi måler med, vil der altid blive os tilmålt igen. Ren kærlighed er ligefrem i sine virkninger og den adskiller sig fra ethvert andet princip for handling. Lyst til indflydelse og ønsket om andres agtelse kan frembringe et velordnet liv og tit en ulastelig vandel; selvrespekt kan lede os til at undgå skin af ondt; et egoistisk hjerte kan udføre godgørende handlinger, anerkende den nærværende sandhed og i det udvortes give udtryk for ydmyghed og hengivenhed; men bevæggrundene kan være bedrageriske og urene; de handlinger, der udstrømmer fra et sådant hjerte, kan være blottede for livets duft og for frygten af sand herlighed, fordi de er blottede for den rene kærligheds principper. Kærligheden bør næres og dyrkes, for dens indflydelse er guddommelig. *Vejl f menigh* bd. 1 side 129-136]

[137]

Underholdning på institutionen

UNDERHOLDNING PÅ INSTITUTIONEN

Da underholdningen blev indført på institutionen, viste nogle i ___ _ deres overfladiske karakter. De var meget tilfredse; de var netop blevet fulgt op i deres overfladiske anlæg. De ting invaliderne blev anbefalet, anså de gode for dem selv; og Dr. C er ikke ansvarlig for alle de resultater, der kommer fra hans råd til patienterne. Dem i de forskellige menigheder rundt omkring, var uindviede og greb efter det der så umiddelbart pænt ud så de kunne fornøje sig. Lige så snart det blev bekendt at lægerne på institutionen anbefalede leg og fornøjelser for at adsprede patienternes sind til en gladere tankegang, gik det som ild i halm; de unge i ___ og i andre menigheder tænkte at de trængte til netop disse ting og hos mange blev retfærdighedens rustning lagt til side. Da de ikke længere var i bidsel og tøjler, engagerede de sig i disse ting med megen iver og vedholdenhed som om evigt liv afhængede af deres iver i dette. Her var der en lejlighed til at skelne mellem Kristi efterfølgeres og de selv?bedragedes samvittighed. Nogle har ikke Guds sag på hjerte. De havde ikke fået udført sand hellighedsarbejde i sjælen. De havde undladt at stole på Gud og var vaklende og mangler kun en bølge til at slå deres fødder væk og kaste dem hid og did. Disse viser at de kun har lidt stabilitet og moralsk selvstændighed. De har ikke selv fået erfaring og vandrer derfor i andres gnister. De har ikke Kristus i deres hjerter, som de kan vedkende sig til overfor verden. De bekender sig at være hans efterfølgere, men jordiske og timelige ting tvinger deres overfladiske og selviske hjerter.

[138]

Der var andre der lod til ikke at have bekymringer om underholdningsspørgsmålet. De nærrede en sådan tillid til at Gud ville gøre alt godt at deres sindsro ikke blev forstyrret. De havde afgjort at patienternes forskrifter ikke for dem, derfor ville de ikke forstyrres. Lige meget hvad andre i menigheden eller i verden gjorde var det for dem ingenting; for, sagde de, hvem udover Kristus skal vi følge? Han har givet os en befaling om at vandre netop som han vandrede.

Vi lever idet vi ser på ham som er usynlig, gøre det vi gør af hjertet, for Herren og ikke for mennesker.

Når sådanne ting fremkommer udvikles karakteren. Den moralske værdi kan da vurderes oprigtigt. Det er ikke svært at konstatere hvem, som bekender sig gudsfrygt og alligevel har deres glæder og lykke i denne verden, hvor de findes. Deres hang ligger ikke til de ting som er oventil, men til tingene på jorden, hvor Satan regerer. De vandrer i mørke og kan ikke holde af og nyde himmelske ting fordi de ikke kan se dem. De er fremmede overfor Kristi liv og har deres forståelse formørket. Åndens anliggende er tåbelighed for dem. Deres stræben er efter denne verden og deres interesse og udsigt er forenet med verden og med verdslige sager. Hvis disse kan komme frem med de kristnes navn på sig og både tjene Gud og mammon, er de tilfredse. Men tingene vil afsløre deres hjerter som kun er til byrde og forbandelse for menigheden.

Den ånd som er i menigheden er sådan at den leder væk fra Gud og hellighedens sti. Mange i menigheden har tilskrevet deres åndelige blindhed den påvirkning der kommer fra de principper som læres på institutionen. Dette er ikke helt rigtigt. Havde menigheden fulgt Guds råd, ville institutionen have været under kontrol. Lyset fra menigheden ville være spredt til denne gren af værket, og vildfarelserne ville ikke have gjort sig gældende som de har. Det har været menighedens moralske mørke der har den største indflydelse på at skabe moralsk mørke og åndelig død på institutionen. Havde menigheden været i en sund tilstand, ville hun have sendt en livgivende og sund strøm til den arm på legemet. Men menigheden var syg og nød ikke Guds velvilje ej heller lyset fra hans ansigt. En sygelig og dødelig indflydelse har cirkuleret helt igennem det levende legeme indtil sygdommen kunne ses overalt.

Kære bror D har ikke forstået sit eget hjertes tilstand. Egenkærlighed har der fundet sit sted og fred, sundhed og stilhed er gået bort. I mangler alle kærlighedens bestanddel - kærlighed til Gud og kærlighed til jeres næste. Det liv du nu lever, lever du ikke i troen på Guds søn. Der er en mangel på fast tillid, en frygt der underkaster alle Guds hånd, som om han ikke kunne holde på det som er ham betroet. Du er bange for at noget udtænkt ondt vil skade dig hvis du ikke forsvarer dig og begynder en krig til din egen fordel. Guds børn er vise og magtfulde alt efter deres tiltro til hans visdom og magt.

De er stærke og lykkelige alt efter om de er adskilt fra menneskers visdom og hjælp.

[140] Daniel og hans venner var fanger i et fremmed land, men Gud lod ikke deres fjenders misundelse og had få overhånd. De retfærdige har altid fået hjælp ovenfra. Hvor ofte har Guds fjender ikke forenet deres klogskab og styrke på at ødelægge karakteren hos og indflydelen fra disse få personer der stoler på Gud. Men fordi Herren var for dem, kunne ingen herske over dem. Lad dem blive adskilt fra deres afguder og fra verden, og verden vil ikke adskille dem fra Gud. Kristus er vor nuværende tilstrækkelige Frelser. I ham dvæler al fylde. Det er kristnes privilegium at kende Kristus, at han i virkeligheden er hos dem. »Dette er den sejr, som har sejret over verden: vor tro.« Alt er muligt for den som tror; og hvad som helst vi ønsker når vi beder, hvis vi tror at vi skal få det får vi det. Denne tro vil trænge ind i den mørkeste sky og bringe lysstråler og håb til den kraftsløse og fortvivlede sjæl. Det er udeblivelsen af denne tro og tillid som bringer forvirring, lidelse, frygt og onde anelser. Gud vil gøre store ting for sit folk når de lægger hele deres tillid til ham. »Gudsfrygt er virkelig en stor vinding sammen med nøjsomhed.« Ren og ubesmittet religion vil blive eksemplificeret i livet. Det vil vise sig at Kristus er en aldrig?svigtende styrkekilde, en forhåndenværende hjælp i enhver trængelsestid.

Forsømmelse af Hannah More

FORSØMMELSE AF HANNAH MORE

For søster Hannah Mores vedkommende fik jeg vist at forsømmelse af hende er forsømmelse af Jesus. Var Guds søn ikke kommet på den ydmyge og beskedne måde som han gjorde da han rejste fra sted til sted da han var på jord, ville han ikke have fået nogen bedre modtagelse. Det er det dybe kærlighedsprincip der dvæler i det ydmyge Golgata?menneske der behøves. Levede menigheden i lyset, ville den have påskønnet denne ydmyge missionær hvis hele væsen glødede efter at blive engageret i mesterens tjeneste. Hendes alleralvorligste interesse blev misforstået. Hendes ydre var ikke ligesom den verden har med øjnenes billigelse på smag og mode, for hendes fortrolighed med streng sparsommelighed og fattigdom har efterladt sit aftryk på hendes udseende. Hendes surttjente penge har været opbrugt lige så hurtigt som de tjenes, så andre får gavn af dem, så de får lys som hun håbede at lede til sandhedens kors. [141]

Selv Kristi bekendende menighed, med deres ophøjede privilegier og høje bekendelser, så ikke Kristi billede i dette selv?fornægtende Guds?barn fordi de fjernede sig så langt fra Kristus at de ikke genspejlede hans billede. De dømte efter det ydre udseende og gjorde sig ingen umage for at se den indre besmykkelse. Her var der en kvinde hvis kundskabsforråd og ægte erfaring i gudfrygtighedens mysterier overgår enhver der bor i ___ og hvis henvendelsesmetoder til børn og unge var tiltalende, belærende og gavnlige. Hun var ikke hård, men korrekt og sympatisk og ville have vist sig at være en af de mest brugbare medarbejdere på marken som lærer for unge og en forstandig og brugbar kammerat og rådgiver for mødre. Hun kunne nå hjerter ved sine alvorlige, realistiske fremstillinger af begivenheder i hendes religiøse liv, hvilket hun havde helliget til sin Forlørsers tjeneste. Havde menigheden stået frem fra mørke og bedrag og gået ind i det klare lys, ville deres hjerter have været strukket ud mod den ensomme fremmede. Hendes bønner, hendes tårer, hendes pine, ved at ikke kunne se en nyttig vej åbne sig for hende, er blevet set og

[142] hørt i himlen. Herren gav sit folk talentfuld hjælp, men de var rige og overfyldt med goder og havde ikke brug for noget. De vendte sig bort og forkastede den dyrebareste gave som de alligevel vil mærke manglen af. Havde Ældre E stået i Guds klare lys og været gennemtrængt af hans Ånd og han var blevet opmærksom på denne Jesu tjener, ensom, hjemløs og hungrende efter et arbejde at gøre for sin mester, som hun gjorde og ånd ville svare til ånd, som ansigt svarer til ansigt i et spejl; ville hans hjerte være strakt ud efter denne Kristi discipel og han ville have forstået hende. Således er det også med menigheden. De har været i en sådan åndelig blindhed at de har mistet øreforbindelsen til den sande Hyrdes stemme og har fulgt en fremmeds stemme, som har ledt dem fra Kristi fold.

Mange ser på det store værk der skal udrettes for Guds folk og deres bønner går op til ham efter hjælp til den store høst. Men, hvis hjælpen ikke lige kommer på den måde de venter, vil de ikke tage imod den, men vende sig fra den, som det jødiske folk vendte sig fra Kristus da de var skuffet over hans tilsynekømt. Rigtig megen fattigdom og ydmyghed markerede hans komme og i deres stolthed afviste de ham som kom for at give dem liv. Ved dette ville Gud have at menigheden skulle ydmyge sine hjerter og se det store behov for at rette deres veje efter ham, så han ikke hjemsøger dem i dommen. Mange der vedkender gudfrygtighed gør den ydre besmykkelse langt mere betydningsfuld end den indre. Havde menigheden helt ydmyget sig selv for Herren og rettet deres tidligere fejl så meget så sindet kunne imødekommes ville de ikke være så mangelfulde i at overskue karakterens gode moralske egenskaber.

Hannah Mores lys er gået ud, hvor det nu burde have skinnet tydeligt for at oplyse manges stivej som vandrer på mørke vildledende og oprørske stier. Gud kalder på menigheden at den må vækkes fra dens slummer og med dyb alvor udforske årsagen til dette selvbedrag iblandt bekendende hvis navne er i menighedsbøgerne. Satan vildleder og bedrager dem i det store frelsesanliggende. Intet er mere svigefuldt end syndsbedrag. Det er denne verdens gud der bedrager og forblinder og leder til ødelæggelse. Satan kommer ikke på én gang ind med sine fristelser. Han forklæder disse fristelser med udseende af godt; han blander nogle små fremskridt med dårskab og forlystelser og bedragede sjæle tilskyndes som en undskyldning for at antage disse fremskridt da meget godt skal opnås. Det er blot

den bedrageriske del; Satans djævelske handlinger er markerede. [143]
 Bedragede sjæle tager et skridt, derfor er beredt for det næste. Det er meget behageligere at følge deres egne hjerters tilbøjeligheder end at stå i forsvarsposition og modstå den listige fjendes første antydning og således lukke hans indtrængen ud. Oh, hvor Satan er på udkik efter at hans lokkemidler hurtigt må antages og se sjæle vandre på den sti han har beredt! Han ønsker ikke at de skal opgive bøn og formelle religiøse pligter, for fastholdes disse er de til større nytte i hans tjeneste. Han forener sit sofisteri og sine bedrageriske fæller med deres erfaring og bekendelse og således fremmer de hans sag forunderligt. De hykleriske farisæere bad og fastede og overholdt gudfrygtige former, medens de var fordærvede i hjertet. Satan står og spotter Kristus og hans engle med sine forhånelser og siger: »Jeg har dem! Jeg har dem! Jeg har forberedt mit bedrag for dem. Her er dit blot værdiløst. Din mellemkomst og kraft og underfulde gerninger kan lige så godt ophøre; jeg har dem! De er mine! Uanset deres høje bekendelse som Kristi undersåtter, uanset de tidligere har nydt oplysningen af hans tilstedeværelse, vil jeg selv sikre mig dem for himlens åsyn, hvilket de taler om. Det er undersåtter som disse som jeg kan bruge til at ødelægge andre med.«

Salomon siger, »Den, der stoler på sit vid, er en tåbe.« Og der er hundrede af disse der skal findes blandt bekendende gudfrygtige. Apostlen siger: »at vi ikke skal overlistes af Satan.« Oh, hvilken list, hvilken dygtighed, hvilken snuhed udøves der ikke for at lede Kristi bekendende efterfølgere til at forene sig med verden, ved at de søger lykke i verdens forlystelser, under det bedrag at noget godt vindes! Og på den måde går den uopmærksomme direkte i nettet og har bildt sig selv ind at der intet ondt er på den vej. Disses hengivenhed og forståelse er påvirket og dette lægger en spinkel [144]
 grund som de bygger den tillid de har på at de er Guds børn. De sammenligner sig selv med andre og slår sig til tåls med at de er lidt bedre end mange oprigtige kristne. Men hvor skinner Kristi kærlighed frem i deres liv, dets klare stråler til velsignelse for andre? Hvor er deres bibel? og hvor meget er den studeret? Hvor er deres tanker? Er de i himlen og på himmelske ting? Det er ikke naturligt for deres sind at gå frem i den retning. For dem er studiet af Guds ord uinteressant. Det opflammer ikke og sætter deres sind i bevægelse. Og det naturlige, ufornyeede hjerte foretrækker andre bøger end Guds

ord. Deres opmærksomhed er fordybet i selvet. De har ingen dyb, alvorlig længsel efter en indflydelse af Guds Ånd på sind og hjerte. Gud er ikke i alle deres tanker.

Hvordan kan jeg udholde den tanke at de fleste af de unge i denne tidsalder ikke vil nå evigt liv! Oh, måtte lyden fra instrumentalmusik ophøre og at de ikke længere måtte fordrive så megen kostbar tid på at behage deres egen fantasi. Oh, om de ville hellige mindre tid til klæder og tom snak og sende deres alvorlige og forpinte bønner op til Gud om sunde oplevelser. Der er stærkt brug for nøje selvransagelse i lyset af Guds ord; lad enhver stille spørgsmålet: »Er jeg sund, eller er jeg rådden i hjertet? Er jeg fornyet i Kristus, eller er jeg stadig kødelig af hjertet, med blot nye klæder på udvendig?« Hold dig selv i tømmerne for den store domstol og undersøg om du i Guds lys kan se en skjult synd du skulle værne om, nogen afgud du ikke har ofret. Bed, ja, bed som du aldrig før har bedt, at du ikke føres bag lyset af Satans bedrag, så du ikke må overlades til uagtsomhed, skødesløshed og tomhed men lægge mærke til religiøse pligter der beroliger din samvittighed.

[145] For kristne er det upassende til enhver tid i verden at være fornøjelseselskere, men hvor meget mere ikke netop nu, hvor dramaet for denne jords historie er ved at afslutte. Fundamentet for dit håb om evigt liv kan uden tvivl ikke lægges for grundigt. Din sjæls og din evige lykkes velfærd er afhængig af hvorvidt det fundament er bygget på Kristus. Medens andre gisper efter jordiske fornøjelser, så gisp I efter Guds kærligheds umiskendelige forsikring, alvorlige og inderlige råb: Hvem vil vise mig hvordan mit kald og min udvælgelse gøres rigtigt? En af de sidste dages tegn er at kristne mere er fornøjelsens elskere end Guds elskere. Tag oprigtigt af din egen sjæl. Søg omhyggeligt. Hvor få kan, efter en nøje ransagelse, se op mod himlen og sige: Jeg er ikke een af dem der er beskrevet sådan! Jeg er ikke mere fornøjelseselsker end en Gudselsker!« Hvor få kan sige: »Jeg er død for verden; det liv jeg nu lever er ved tro på Guds søn! Mit liv er skjult sammen med Kristus i Gud og når han som er mit liv viser sig, så skal jeg også vise mig sammen med ham i herlighed.« Guds kærlighed og nåde! Oh, dyrebare nåde! dyrebare end fint guld. Den ophøjer og forædler ånden over alle andre principper og er hengiven overfor himlen. Selv om dem omkring os kan være pralende og søger fornøjelser og dårskab, er vor omgang

i himlen, hvorfra vi ser efter Frelseren. Sjælen rækker ud til Gud efter tilgivelse og fred, efter retfærdighed og sand hellighed. Tal med Gud og de tænkte ting som er oventil vil forvandle sjælen til Kristi lighed.

Bøn for de syge

BØN FOR DE SYGE

[146] [For søster F's vedkommende var det nødvendigt, at der blev udført et stort arbejde. De, som forenede sig i bøn for hende, trængte til, at der blev gjort et arbejde for dem. Havde Gud besvaret deres bønner, ville det have vist sig at være til deres ulykke. I sådanne sygdomstilfælde, hvor Satan behersker sindet, bør der forud for bønnen ske en yderst indgående selvransagelse for at opdage, om der ikke skulle være synder, som må angres, bekendes og forsages. En dyb sjælens ydmygelse for Gud samt en fast, ydmyg fortrøstning til Kristi blods fortjeneste alene er nødvendig. Faste og bøn vil intet udrette, så længe hjertet er gjort fremmed for Gud ved en fejlagtig handlemåde. »Nej, Faste efter mit Sind er at løse Gudløsheds Lænker. at løsne Ågets Bånd, at slippe de kuede fri og sønderbryde hvert Åg, at bryde dit Brød til de sultne, bringe hjemløse Stakler i Hus, at du klæder den nøgne, du ser, ej nægter at hjælpe dine Landsmænd. Da svarer Herren, når du kalder; på dit Råb er hans Svar: »Her er jeg!« Fjerner du Åget fra din Midte, holder op at tale ondt og pege Fingre, rækker du den sultne dit Brød og mætter en vansmægtende Sjæl, skal dit Lys stråle frem i Mørke, dit Mulm skal blive som Middag; Herren skal altid lede dig, mætte din Sjæl, hvor der er goldt og give dig nye Kræfter; du bliver som en vandrig Have, som rindende Væld, hvor Vandet aldrig svigter.«

Det er hjertets gerning, Gud kræver, gode gerninger, der udgår fra et hjerte, som er fyldt med kærlighed. Alle bør omhyggeligt og under bøn overveje de ovenfor anførte skriftsteder og de bør undersøge deres bevæggrunde og deres handlinger, Guds løfte til os er betinget af lydighed, efterlevelse af alle hans fordringer. »Råb højt.« siger profeten, »spar ikke din strube, løft røst som basunen, forkynd mit folk dets brøde og Jakobs hus deres synder! Mig søger de dag efter dag og ønsker at kende mine veje, som var de et folk, der øver retfærd, ej svigter, hvad dets Gud fandt ret. De spørger mig

[147]

om lov og ret, de ønsker, at Gud er dem nær: »Hvi faster vi, uden du ser os, spæger os, uden du ænser det?«

Her tales der til et folk, som fører en høj bekendelse, som har for sædvane at bede og som finder behag i religiøse øvelser; og dog er der noget, som mangler. De forstår, at deres bønner ikke bliver besvaret; Deres nidkære, alvorlige bestræbelser bliver ikke påagtet i himmelen og de spørger alvorligt, hvorfor Herren ikke svarer dem. Det skyldes ikke, at der sker nogen forsømmelse fra Guds side. Vanskeligheden ligger hos folket. Selv om de bekender sig til gudsfrygt, bærer de ikke frugt til Guds ære; deres gerninger er ikke, hvad de burde være. De forsømmer positive pligter i deres liv og medmindre disse bliver udført, kan Gud ikke besvare deres bønner til sin ære. Men hensyn til forbøn for søster F var der forskellige meninger, som gjorde sig gældende. Nogle var fanatiske og handlede efter indskydelse. De havde nidkærhed, men ikke med forståelse. Nogle så på det store, som skulle ske i dette tilfælde og begyndte at triumfere, før sejren var vundet. Der viste sig meget af Jehus ånd: »Følg mig og se min nidkærhed for Herren!« 2. Kong. 10, 16. I stedet for at følge denne selvtillidsfulde forvisning skulle man have lagt sagen frem for Gud med et ydmygt sind, uden selvtillid og med et sønderbrudt og bodfærdigt hjerte.

Jeg så, at i sygdomstilfælde, hvor vejen er klar for forbøn for den syge, bør sagen overlades til Herren i stille tro, ikke med en storm af stærk sindsbevægelse. Han alene kander den pågældendes forbigangne liv og ved, hvordan hans fremtid vil blive. Han, som kender alle menneskers hjerter, ved, hvorvidt den syge i tilfælde af helbredelse vil herliggøre hans navn eller vanære ham ved afvigelse og frafald. Alt, hvad der kræves af os, er, at vi beder Gud om at helbrede den syge, dersom det er i overensstemmelse med hans vilje, idet vi tror, at han hører de grunde, vi fremholder og de inderlige bønner, der opsendes. Hvis Herren ser, at det vil tjene hans ære bedst, vil han høre vore bønner. Men at forlange helbredelse uden underkastelse under hans vilje er ikke ret. [148]

Hvad Gud lover, er han i stand til når som helst at udføre og den gerning, han giver sit folk at gøre, er han i stand til at udføre gennem dem. Hvis de vil leve i overensstemmelse med hvert ord, han har talt, vil hvert eneste godt ord og løfte blive opfyldt for dem. Men

dersom de ikke viser fuldkommen lydighed, er de dyrebare løfter langt borte og de kan ikke gå i opfyldelse.

Det eneste, der kan gøres, når man beder for de syge, er at bede alvorligt til Gud for dem og i fuldkommen tillid lægge sagen i hans hænder. Ser vi uret i vore hjerter, vil Herren ikke høre os. Han kan gøre, hvad han vil, med sit eget. Han vil herliggøre sig ved at virke i og gennem dem, der følger ham helt, således at det kan erkendes, at det er Herren og at hans gerninger er gjort i Gud. Kristus sagde: »Vil nogen tjene mig, ham skal Faderen ære.« Når vi kommer til ham, bør vi bede om, at vi må kunne indtræde i og fuldføre hans forsæt og at vore ønsker og interesser må gå op i hans, Vi bør erkende vor antagelse af hans vilje og ikke bede ham om at føje sig efter vor. Det er bedre for os, at Gud ikke altid besvarer vore bønner netop på den tid og på den måde, vi ønsker. Han vil gøre noget mere og bedre for os end at opfylde alle vore ønsker; for vor visdom er dårskab.

[149] Vi har forenet os i alvorlig bøn omkring mænds, kvinders og børns sygeleje og vi har følt, at de blev givet os tilbage fra døden som svar på vore alvorlige bønner. I disse bønner mente vi, at vi måtte være bestemte og at vi, om vi øvede tro, ikke måtte bede om mindre end livet. Vi vovede ikke at sige: »Hvis det vil herliggøre Gud,« af frygt for, at det ville give rum for en skygge af tvivl. Vi har med spænding fulgt dem, der så at sige kom tilbage fra de døde. Vi har set nogle af disse, navnlig unge mennesker, blive oprejst til sundhed og de har glemt Gud, har ført et udsvævende liv til sorg og ængstelse for forældre og venner og er blevet en skam for sådanne, som var bange for at bede. De levede ikke for at ære og herliggøre Gud, men for at forbande ham ved deres lastefulde liv.

Vi afmærker ikke længere en vej, ej heller søger vi at bringe Herren til at følge vore ønsker. Dersom de syges liv kan herliggøre ham, beder vi om, at de må leve, dog ikke som vi vil, men som han vil. Vor tro kan være lige så fast og mere tilforladelig, når vi overlader ønsket til den alvise Gud og uden urolig ængstelse forlader os på ham i fuldkommen tillid. Vi har forjættelsen. Vi ved, at han hører os, hvis vi beder overensstemmende med hans vilje. Vore påkaldelser må ikke antage form af en befaling, men af en bøn om, at han vil gøre det, som vi ønsker af ham. Når menigheden står forenet, vil den have styrke og kraft; men når en del af den er forenet med verden og mange er henfaldne til begærlighed, som Gud afskyer, kan han kun

udrette lidt for dem. Vantro og synd udelukker dem fra Gud. Vi er så svage, at vi ikke kan tåle megen åndelig medgang, for at vi ikke selv skal tilegne os æren og regne vor egen godhed og retfærdighed for årsagen til Guds åbenbare velsignelse, når det alt sammen skyldes vor medlidende himmelske faders barmhjertighed og ikke noget godt hos os selv. *Vejl f menigh* bd. 1 side 178-181]

Vi burde altid udøve en påvirkning som er helligende på dem omkring os. Den frelsende og forædlende indflydelse har været meget svag i _____. Mange har blandet sig med verden og taget del i dens ånd og indflydelse og dens venskab har adskilt dem fra Gud. Jesus har gået en dagsrejse forud for dem. De kan ikke længere høre hans rådene og advarende røst og de følger deres egen visdom og bedømmelse. De følger en kurs som er rigtig i deres egne øjne, men senere viser sig at være tåbelig. Gud vil ikke tillade at hans arbejde blandes med verdslig politik. Verdens kløgtige, beregnende mennesker er ikke mennesker der skal tage ledende stillinger i dette højtideligste, hellige arbejde. Enten må de omvendes, eller tage det kald op som passer til deres vedenselskede tilbøjeligheder og som ikke har det evige til følge. Gud vil aldrig indgå partnerskab med verdslige. Kristus giver enhver sit kald: Vil du have mig eller verden? Vil du lide bebrejdelse og skam, være noget særligt og nidkær for gode gerninger, endda dem der er hadet af verden og antage mit navn, eller vil du vælge den agtelse, den ære, det bifald og vinding som verden kan give af og ikke have del i mig? »I kan ikke tjene både Gud og mammon«.

[150]

Præstens mod

PRÆSTENS MOD

Kære bror G: Jeg fik vist at du var meget mangelfuld i dine pastorale pligter. Du mangler nogle betydningsfulde kvalifikationer. Du har ikke missionsånden. Du har ikke anlæg til at ofre din bekvemmelighed og fornøjelser for at frelse sjæle. Dette er mænd, kvinder og unge, der skal bringes til Kristus, som vil gribe sandheden dersom de havde fået lidt lys. De som har øre til at høre, er i din egen nærhed.

Jeg så at du forsøgte at belære nogle; men da du behøvede udholdenhed, mod og kraft, blev du forknytt, mismodig og opgav arbejdet. Du ønskede dit eget behag og tillod en interesse gå ned, som kunne være blevet større. Der burde have været en indsamling af sjæle; men den gyldne anledning er gået for den tid, fordi du mangler kraft. Jeg så at medmindre du beslutter dig at tage hele rustningen på og være villig til at udholde hårdhed som en god Kristi kors soldat og føle at du kan bruges og blive brugt til at bringe sjæle til Kristus, burde du opgive din ansættelse som præst og vælge et andet kald.

[151]

Din sjæl er ikke helliget til arbejdet. Du tager ikke værkets byrde på dig. Du vælger en lettere lod end den der er bestemt en Kristi prædikant. For sig selv regnede han ikke sit liv dyrebart. Han behagede ikke sig selv, men levede for andres bedste. Han gjorde ikke sig selv noget omdømme og tog en tjeners skikkelse på sig. Det er ikke nok at kunne overbringe vort standpunkt for folk. En Kristi prædikant må have en udødelig kærlighed for sjæle, en selvfornægtende og selvopofrende ånd. Han burde være villig til at give sit liv, hvis det behøves, for arbejdet med at frelse sine medmennesker, hvem Kristus døde for.

Du behøver en forvandling til Guds værk. Du behøver visdom og dømmekraft til at komme ind i arbejdet og finde ud af hvor der skal sættes ind. Det arbejde du gør er ikke brugbart blandt menighederne. Du skulle gå ud til nye steder og afprøve dit arbejde. Gå ud med arbejdsiver for at omvende sjæle til sandheden. Hvis du mærker sjælens værdi, vil den mindste antydning af godt glæde dit hjerte og

du vil kunne holde det ud, selv om der kan være møje og besvær med i det. Når nu du en gang har agiteret for sandhedens emne, så forlad ikke det sted hvis der er den mindste antydning af godt. Forventer du en høst uden arbejde? Forventer du at Satan uden videre vil lade sine undersåtter gå over fra sine rækker til Kristi rækker? Han vil gøre enhver anstrengelse for at holde dem bundet i mørkets lænker under sit sorte banner. Forventer at du på en sejrende måde kan vinde sjæle til Kristus uden alvorlige anstrengelser, når du har en sådan fjende at stå over for og kæmpe med?

Du må have et større mod, mere iver og lægge større anstrengelser i dit arbejde, ellers må du gøre dig klart at du ikke har taget dit kald op. En prædikant der er let at gøre modløs, er til skade for den sag han ønsker at arbejde for og gør sig selv uret. Alle som bekender sig til at være Kristi prædikanter bør lære visdom ved at studere Nazaretmenneskets historie og også Martin Luthers historie og andres reformatoreres liv. Deres møjsommelige arbejde var vanskeligt, men de udholdt hårdhed som Kristi kors trofaste soldater. Du burde ikke undgå ansvar. Uden at stille fordringer skulle du være villig til at få råd og få undervisning. Efter at du har fået råd fra den vise, den kloge, er der stadig en Rådgiver hvis visdom er ufejlbarlig. Undlad ikke at lægge din sag for ham og bed om hans tilrettevisning. Han har lovet, hvis du mangler visdom og beder ham, vil han give den gavmildt og uden bebrejdelser. Det hellige, højtidelige arbejde som vi er engageret i, kræver helhjertede, grundigt omvendte mænd, hvis liv er indvævet i Kristi liv. De trækker saft og næring fra den levende Vin og vokser i Herren. Selvom de mærker arbejdets vigtighed og forledes til at udbryde, »Hvem er duelig hertil?« vil de alligevel ikke unddrage sig slid og møje, men vil arbejde alvorligt og uselvvisk på at frelse sjæle. Hvis underhyrderne er trofaste i alle deres pligter, vil de gå ind til deres Herres glæde og have den tilfredshed det er at se sjæle frelst i himlen på grund af deres redelige anstrengelser.

[152]

Lukkethed i sin behandling

LUKKETHED I SIN BEHANDLING

[153] Kære bror H: Jeg har set efter en anledning til at skrive til dig, men jeg har været forhindret. Efter mit sidste syn følte jeg det som min pligt hurtigt at forelægge dig hvad Herren fandt for godt at bibringe mig. Jeg blev vist tilbage og vist at der tidligere i årevist, endda før du var gift, havde været en tilbøjelighed hos dig til at snyde i dit fag. Du har en begærlighedens ånd, en tilbøjelighed for nøjeregenethed, som var skadelig for din åndelige vækst og skadede stærkt din indflydelse. Din fars familie så disse ting snarere fra verdens ståsted end fra den høje ophøjede standard sagt af vor guddommelige Herre: »Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og med hele din sjæl og med hele din styrke og med hele dit sind og din næste som dig selv.« I dette har du svigtet. At være nøjeregnende og uretfærdig er for Gud ubehagelig. I den retning vil han ikke bære over med fejl og synder uden en fuldstændig bekendelse og overgivelse.

Jeg blev vist langt tilbage og fik vist den løse måde du betragtede tingene på. Herren pegede din dårlige handlemåde, dengang der var nogle dyr det ikke kunne betale sig at beholde. Derfor blev de tilberedt som føde og ført til markedet for at blive solgt og ført i den menneskelige mave. Noget af dette var sat på vort bord for at det under fattige tider skulle føde vor store familie. Du var ikke den eneste der skal have skyld for dette. Andre i din familie har samme skyld. Det kommer ikke sagen ved om det var tiltænkt at købes og spises af os eller verdslige. Det er princippet som mishager Gud; du overtrådte hans befaling. Du elskede ikke din næste som du elskede dig selv, for du ville ikke at det samme blev gjort mod dig selv. Du ville føle dig selv forhånet. En gerrighed leder til denne afvigelse fra kristne principper og har fået dig til at nedværdige dig til en handelsform der fremmer dig på andres bekostning.

Da spørgsmålet om kødspiser blev præsenteret for mig for fire år siden og viste hvor lidt folk ved om hvad de spiser af mad i form af kødspiser, blev dine handlemetoder vist mig. Følgen af at

spise disse usunde dyr er sygt blod, sygdomme og feber. Mange af den slags tilfælde, blev det vist mig, blev udført daglig af verdslige. Du, min kære bror, har ikke set fejlen fra din side, som Herren ser den. Du har aldrig følt at det fra din side var en stor synd. Mange andre ting af lignende art har taget plads i dit liv, som du vil finde at sekretærenglen har nedskrevet nøjagtigt og som du vil møde igen, med mindre du ved anger og bekendelse vil gøre disse ting rigtige. [154]

Jeg blev påbudt at vente og se. Jeg blev pålagt at tale tydeligt, give grundlæggende principper og lade dig selv drage konklusionen. Jeg fik vist at Gud ikke særlig tit ville pege de fejl ud som begås af hans folk, men lade dem gives medens de hører de mere grundlæggende principper, nøje præcise sandheder og alle burde overbevises til at kunne se, til at føle og forstå, hvorvidt de er fordømt eller ej. Du har ikke handlet nøje og redeligt med din egen sjæl. Englen sagde: »Jeg vil forsøge ham, jeg vil prøve ham, jeg vil gå imod ham, indtil han erkender Guds hånd i den behandling han får.«

Jeg så på det tidspunkt i ___ dem som er tilknyttet din familie ikke handlede rigtigt. Du viste en nøjeregnethed der smagte af bedrag og uærlighed. Du ville ikke have nogen mulighed for at gøre godt på det sted før du havde vundet det tidligere tilbage ved en fuldstændig ændring af den måde du behandler dine medmennesker på. Dit lys var for folk mørke og din indflydelse medens du var der var til stor skade for den nærværende sandheds sag. Du bragte skam over sandheden og din smålighed bevirkede at dit navn blev et mundheld blandt folk. Du falder ofte under mange verdslige menneskers normer med hensyn til ærlig handlemåde. Ældre I kan ikke gøre noget godt i ____. Hans ord er som vand spildt ned på jorden, af den grund at han var tilknyttet dig og tog del i denne smålige behandling. I mange henseender blev han ligesom verdslige er i forretningsanliggender. Han var nøjeregnende og blev hurtig egenkærlig. I mange ting ødelagde hans fremgangsmåde den indflydelse han kunne have og blev ikke en Kristi tjener. Englen sagde til mig i synet der blev givet mig i Roshester, New York, i 1866: »Min hånd skal bringe ulykke. Han kan samle, men jeg vil sprede indtil han vinder sin fortid tilbage og gør rent arbejde for evigheden.« Enhver sand kristen burde føle sig for ophøjet overfor den verdsliges lave, tiltuskede, handlemåder. [155]

Du er ikke en gnier; du holder af at være gavmild, fri åbenhjertet og rundhåndet; men det som er galt med dig er den ånd der nævnes i dette brev, med at ikke elske sin næste som sig selv; det er at undlade at se dine egne fejl og retfærdiggøre dem selvom det klare og kraftige sandhedsllys tydelig har vist din pligt. Du holder af at vise gæstfrihed og Gud vil overgive dig til at bedrages af den store menneskehedens bedrager, men vil komme direkte til dig og vise dig hvor du fejler så du kan tilbagespore dine skridt. Han kalder dig nu til at genvinde det tabte og komme op til et højere handlingsniveau og lade din optegnelse over livet være uplettet for gerrighed eller selvisk kærlighed til vinding.

Din bedømmelse af verdslige sager vil blive til tåbelighed medmindre du helliger alt til Gud. Du og din kone er ikke opbyggelige. Jeres åndelighed er ikke hvad Gud vil have den til at være. Det er som om I er lammede; alligevel er I begge i stand til at udøve en stærk indflydelse for Gud og for hans sandhed, hvis I besmykker jeres bekendelse med et velordnet liv og en gudfrygtig omgang med andre. Ofte får I meget travlt og bliver da overilede og irriterede og giver jeres hjælp på en forhastet måde. Dette er skadelig for jeres åndelige vækst.

[156] Tiden er kort og du har ikke tid til at udskyde den hjertets beredelse som er nødvendig for alvorligt og trofast arbejde for din egen sjæl og for dine venners og naboers og alle vil komme under din indflydelse. Hav altid i sigte at leve sådan i lyset så din indflydelse kan være helligende på dem du omgås enten i forretningsøjemed eller i almindelig omgang. I Jesus er der fylde. Fra ham kan du få styrke, som vil sætte dig i stand til at vandre som han har vandret, men kærligheden fra ham må ikke adskilles. Han forlanger det hele menneske, sjæl, legeme og ånd. Når du for din del gør alt hvad han kræver, vil han arbejde for dig og velsigne og styrke dig ved hans rige nåde.

Lejesvenden undertrykkes

LEJESVENDEN UNDERTRYKKES

Kære bror J: En stor alvor har hvilet på mit sind siden synet fredag aften den 12 juni 1868. Jeg fik vist at du ikke kendte dig selv. Du har ikke været forsonet med det vidnesbyrd der blev givet til dit tilfælde og har ikke gjort et grundigt arbejde til fornyelsen. Jeg blev henvist til Esajas: »Nej, faste efter mit sind er at løse gudløshedens lænker, at løsne ågets bånd, at slippe de kuede fri og sønderbryde hvert åg, at bryde dit brød til de sultne, bringe hjemløse stakler i hus, at du klæder den nøgne, du ser, ej nægter at hjælpe dine landsmænd.« Hvis du gør dette, vil de lovede velsignelser gives.

Du må rejse spørgsmålet, »Hvi faster vi, uden du ser os, spæger os, uden du ænser det?« Gud har givet dig grunde til hvorfor dine bønner ikke besvares. Du troede at du fandt begrundelserne i andres liv og har lagt skylden over på dem. Men jeg så at der hos dig selv var tilstrækkelige grunde. Du har et arbejde at udføre med at bringe dit eget hjerte i orden. Du burde indse at arbejdet skulle begynde med dig selv. Du har undertrykt den nødlidende og gavnet dig selv ved at udnytte det de nødlidende mangler. Med hensyn midler, har du været nøjeregnende og handlet uretfærdigt. Du har ikke været i besiddelse af den venlige, ædle og ædelmodig ånd som altid skulle karakterisere en Kristi efterfølgers liv. Du har holdt lejesvendens løn nede. Du så en fattig påklædt, hårdt arbejdende person som du vidste var samvittighedsfuld og gudsfrygtende; alligevel tog du fordel af hende fordi det kunne du gøre. Jeg så at synet og forståelsen af hendes mangler blev forsømt og den lille løn hun fik udbetalt er nedskrevet i himlen som var det gjort mod Jesus i stedet for hans hellige. Som du har gjort mod Kristi mindste disciple, har du gjort mod ham. Himlen har set al din tilbageholdenhed mod dem som har tjent i dit hus og det vil nøjagtig stå nedtegnet imod dig, medmindre det angres og det gives tilbage. Et forkert træk gør mere skade end var det ugjort i årevis. Hvis den der begår fejl kunne se omfanget af det onde, ville det vriste sig fra hans kvalfulde sjælsråb. Med hensyn

[157]

til midler er du egenkærlig. I Bror K's tilfælde pegede Guds engle på dig og sagde: »Hvad I har gjort imod en af mine mindste brødre dér, har I gjort imod mig.«

Disse tilfælde jeg nu har nævnt er ikke de eneste. Jeg ville gerne om du kunne se disse ting som himlen har åbnet for mig. Sindende er sørgeligt bedragede. Det er Kristi religion du behøver. Han behagede ikke sig selv, men levede for at gavne andre. Du har et arbejde at gøre og du burde ikke miste tid hvor du skal ydmyge dit hjerte for Gud og ved ydmyge bekendelser fjerne pletterne fra din kristne karakter. Så kan du engagere dig i det højtidelige arbejde i at arbejde for andres frelse uden at gøre så mange fejltrin.

[158] Hvad er din tid blevet brugt til, brugt til det noget Gud ikke har se sendt dig ud til? Dine tanker er blevet præget, oplevelser er opnået, som det vil kræve megen arbejde at udviske. Sjæle vil flakke om i mørke, forvirring og vantro og nogle vil aldrig komme sig over det. Med faste og alvorlig bøn, med dyb hjertegranskning, streng selvransagelse, blotlæg sjælen, lad ingen handling undvige din kritiske gennemgang. Så kan du, med selvet dødt og livet skjult i Kristus, ofre dine ydmyge bønner. Hvis du viser hensyn til synden i dit hjerte, vil Herren ikke høre dig. Havde han hørt dine bønner, ville du være ophøjet. Satan står stadig parat til at få det meste ud af det han har vundet.

Oh, hvor betydningsfuldt det er at trofasthed i det små kendetegner vort liv, så sand renhed viser sig i alle vore handlinger og at vi altid har i tanke at Guds engle tager enhver handling til efterretning! Det som vi tildeler andre skal igen tildeles os. En ængstelighed burde du altid nære så du ikke handler uretfærdigt og selvisk. Ved sygdomme og modgang fjerner Herren meget mere fra os, end det vi opnår ved binde op om de fattiges ydre. En retfærdig Gud vurderer nøjagtig alle vore motiver og handlinger.

Bror og søster L blev fremstillet for mig. Kærlighed til verdens havde sådan spist sand gudfrygtighed ud og lammet sindes kræfter at sandheden ikke kunne have en forvandlende indflydelse på liv og karakter. Kærlighed til verden har lukket deres hjerter for medfølelse og for et hensyn til andres behov; dens ånd har adskilt dem fra Gud. Bror og søster, I har et arbejde at gøre med at komme op fra verdens snavs; I behøver at gøre jer alvorlige bestræbelser på at overvinde jeres kærlighed til verden, jeres selviskhed og jeres gerrighed. Det-

te er synder der forbander Guds folk. Jeg blev vist tilbage til den menneskegruppe i levede i tidligere indtil i rejste til _____. I var der nøjeregnende og fordringsfulde med jeres omgang med andre og udnyttede det hver gang I kunne det. Jeg prøvede at finde de ædle selvopofrende og godgørende træk i jeres liv, men kunne ikke, de var så sjældne. Jeres lys har skinnet for andre på en sådan måde at de har følt væmmelse for jer og jeres tro. Sandheden har været gjort til skamme på grund af jeres nøjeregnethed og overlist. Måtte Gud hjælpe jer til at se alt og til at have had til dette onde som han har. Lad jeres lys skinne sådan at andre ledes til at forherlige jeres Fader som er i himlen, når de ser jeres gode gerninger. Gud er blevet vanæret med jeres fremgangsmåde, for den er afmærket af egenkærlighed. Han er stadig mishaget ved den og vil behandle jer derefter i dommen, medmindre I frigører jer selv fra denne smålighed og søger at helliges ved sandheden. Tro uden gerning er død. Tro vil aldrig frelse medmindre den underbygges af gerninger. Gud forlanger af jer at I skal øve godgørenhed, være rige på gode gerninger, gerne give og dele med andre og således samle sig skatte, der kan blive en god grundvold for den kommende tid, så I kan gribe det virkelige liv.

[159]

Jeg fik vist at I holdt daglejerne nede i deres løn. I har taget fordele af omstændighederne og skaffet jer hjælp for den mindste betaling. Dette har ikke behaget Gud. I burde gavmildt betale for den hjælp I har fået, al den hjælp I har opnået. Gud ser og ved det. Hjertetes Ransagelsesmand kender til dets tanker og hensigter. Enhver dollar vundet på den måde, vil hvis den holdes tilbage spredes i ulykke og sorg. Verden, verden, verden, har for jer været dagens orden. Sjælens frelse blev underordnet. Oh, om I kunne, i evighedens lys, se præcis, hvordan Gud ser på disse ting. I ville være skrækslagne og ikke hvile før I gav pengene tilbage.

I har fået lys vedrørende helsereformen, men tog ikke imod det og levede op til det. I tilfredsstillede appetitten og lærte jeres dreng en kedelig lektie ved at lade ham spise hvad han valgte og hvornår han ville. Af kærlighed for verden fortsatte I med at arbejde på højtryk. Guds hånd var fjernet, og I var overladt til jeres egen svaghed. Således vaklede I begge ved gravens rand, alligevel undlod I at lære den lektie i mange henseender som Gud ville have I skulle. I beholdt jeres kærlighed for verden. Jeres egenkærlighed for vinding, jeres

[160]

smålige, nøjeregnende handlemåde, blev ikke lagt væk. I værdsatte ikke hendes forståelse, venlige omsorg, årvågne ømhed, som var bekymrede for jeres sygdomme. Hvis i ville, så kunne det lede jer til at vise en ædel godgørenhed udover den tarvelige behandling hun fik, som havde været tro mod jer. I har baseret jer på den fattige; i har handlet uden grund. »En strør om sig og gør dog fremgang, en anden nægter sig alt og mangler.«

Idet disse ting blev fremstillet for mig, var det som om at Satan havde været i besiddelse af en magt til at forblænde sindende ved kærlighed til verden, så selv de bekendene kristne glemmer, eller mister al sans for kendsgerningen om Guds eksistens og at hans engle skriver alle menneskebørnenes gerninger ned, så enhver simpel, lille handling, er skrevet i livets bog. Hver dag har sin nedtegnelse af uopfyldte pligter, forsømmelse, egenkærlighed, bedrag, svig, list. Hvor mange onde gerninger vil ikke hobe sig op til den endelige dom! Når Kristus skal komme, er »hans løn... med ham, hans vinding foran ham,« for at sætte ethvert menneske til regnskab efter hans gerninger. Hvilken revolution vil det ikke blive! Hvilken forvirring vil der ikke være for nogle, idet deres livs handlinger afsløres på historiens sider!

[161] »Hør dog, mine elskede brødre! Har Gud ikke udvalgt dem, der er fattige i verdens øjne, til at være rige i tro og arvinger til det Rige, han har lovet dem, der elsker ham? Men I har vist ringeagt for den fattige!« »Hvad nytter det, mine brødre! om en siger, han har tro, når han ikke har gerninger? kan troen måske frelse ham? Hvis en broder eller søster mangler klæder og dagligt brød og en af jer siger til dem: »Gå bort i fred, klæd jer varmt og spis jer mæt, men ikke giver dem det, legemet behøver hvad nytter det så? Sådant er det også med troen; hvis den ikke har gerninger, er den i sig selv død.« I må tro på hele sandheden; også selvom dens grundsætninger ikke er ført helt ud i jeres liv, jeres bekendelse vil ikke frelse jer. Satan tror og skælver. Han arbejder. Han ved at hans tid er kort og han er kommet ned i stor kraft for at udføre sine onde gerninger alt efter hans tro. Men Guds bekendende folk understøtter ikke deres tro ved deres gerninger. De tror at tiden er kort og griber alligevel begærligt efter denne verdens goder, som om verden skulle stå et tusinde år som den er nu.

Egenkærlighed markeres i manges handlemåde. »Men den, der har jordisk gods og ser sin broder lide nød og lukker sit hjerte for ham, hvorledes kan Guds kærlighed blive i ham? Børnlille, lad os ikke elske med ord, ej heller med tunge, men i *gerning og sandhed*. Derpå skal vi kende, at vi er af sandheden; og da kan vi for hans åsyn stille vore hjerter tilfreds, hvad end vort hjerte måtte fordømme os for; thi Gud er større end vort hjerte og kender alt. I elskede, hvis vort hjerte ikke fordømmer os, har vi frimodighed over for Gud og hvad vi end beder om, får vi af ham, fordi vi holder hans bud og gør det, der er ham velbehageligt.«

Afklæd jer selv egenkærlighed og arbejd gennemgribende for evigheden. Gør rent bord for fortiden og fremstil ikke den hellige sandhed I bekender at leve i nu, som I gjorde før. Lad jeres lys skinne således at andre, ved at se jeres gerninger, ledes til at forherlige vor Fader i himlen. Stå på den evige sandheds ophøjede platform. Få styr på alle jeres forretningsanliggender i dette liv i streng overensstemmelse med Guds ord.

Kamplyst irettesættes

KAMPLYST IRETTESETTES

Kære bror M: Da vi mødte dig i ____, var vi spændt på at hjælpe dig og vi var bange for at du ikke ville tage imod den hjælp du behøvede. Jeg foreslog at du kom til vort sted og arbejdede sammen med os og andre af Guds dyrebare børn, så du kan lære de for dig så dyrebare lektier før du er stærk nok til at udholde de sidste dages fristelser og farer. Jeg erindrede dit ansigtsudtryk som fra een, Herren havde vist mig, der havde kæmpet for herredømme over stærke onde vaner, som ikke blot ledte til dit legemes fordærv men dit fordærv efter dette liv. Du har vundet store sejre, men du har endnu store sejre at vinde; du har kampe at udkæmpe med indre fjender som, hvis de ikke kan besejres, ødelægger din egen lykke og andres lykke som du omgås med.

[163] De onde træk i din karakter må overvindes. Du må tage vare på arbejdet med alvorlig, ydmyg bøn til Gud og mærke hjælpeløsheden uden hans særlige nåde. Sandhedens tro har allerede udført en reformation i dit liv, alligevel er denne fornyelse ikke så grundig at du kan møde Guds målestok. Du elsker sandheden, men den må få dybere tag i dit liv og påvirke dine ord og hele din optræden. Du har en stor lektie at lære og bør ikke tabe tid så det ikke læres. Du har ikke opøvet dig selv i selvkontrol. Her er en særlig sejr du må vinde. Hos dig er der flere elementer af krig end fred. Du mangler at fremelske høflighed og sand kristen belevenhed. »Kom hverandre i forkøbet med at vise ærbødighed!« »Gør intet af egennytte eller lyst til tom ære, men agt i ydmyghed hverandre højere end jer selv.«

Du er meget krigerisk og du står spændt, rede til at slå tilbage overalt hvor du har chancen. Du prøver ikke på at finde ud af hvor nært du kan lade dine tanker og synspunkter harmonere med andres, men du er altid parat til at være uenig, om der dog var en mulig chance. Dette skader din egen sjæl, forsinker din åndelige vækst og ikke blot bedrøver og sårer dem som ville være dine oprigtige venner, men en gang imellem væmmes de, så dit selskab ikke er

behageligt, men besværligt. For dig er det ligeså naturligt at anse andres meninger og synspunkter for dårligere som du trækker vejret. På dette punkt fejler du ofte, for du har ikke al den visdom og kundskab som du giver dig ud for. Du sætter ofte dine meninger over mænd og kvinder som har mange flere års erfaringer end du selv og som er langt bedre rustet til at styre og give kloge bedømmelser end du selv. Men du har ikke set disse ubehagelige angreb og har derfor ikke set den dårlige og bitre frugt de har affødt. Du har længe givet efter for en krigerisk og stridbar ånd. Dit særlige sindelag leder dig til at juble over modstandere.

Din opdragelse har været elendig; den har ikke været heldig for den nuværende religiøse forståelse. Du har næsten alt at få ud af hovedet og lære på ny igen. Du har et heftigt temperament, som bedrøver dine venner og de hellige engle og sårer din egen sjæl. det er alt i modsætning til sandhedens og sand helligheds ånd. Du må lære at udvise, mådehold i din tale. Selvet må underkues og holdes dernede. En kristen vil ikke stræbe hen imod skænderi og en forbindelse med selv allerondeste og ikke-troende. Det er så forkert at tillade dette sammen med dem som tror sandheden og som søger efter fred, kærlighed og harmoni! Paulus siger: »Hold fred med hverandre!« Denne lyst til strid er i fjendtlig for alle himlens principper. I Kristi bjergprædiken siger han: »Salige er de, som stifter fred, thi de skal kaldes Guds børn.« »Salige er de sagtmodige, thi de skal arve jorden.« Du vil få problemer hvorsomhelst du går, hvis du ikke lærer den lektie Gud vil at du skal lære. Du bør være mindre selvsikker og pågående med din egen mening og du bør have en elevs lærvillighed. »Større end Helt er sindig Mand, større at styre sit Sind end at tage en Stad.« »Den sindige er rig på Indsigt, den heftige driver det vidt i Dårskab.« Jakob siger: »Det ved I, mine elskede brødre. Enhver skal være snar til at høre, sen til at tale, sen til vrede; thi et menneskes vrede virker ikke det, som er ret for Gud.«

[164]

En selvsikkerhedens ånd hersker hos dig. Havde du en større erfaring i Guds sager ville du indse at de frugter du bærer er dårlige. De indeholder ingen næring, men dem, som får del i dem, fyldes med bitterhed. Du må overvinde din bydende og diktatoriske ånd. Du min kære bror, som selv har bevist at du har mod til at møde en fjende og har styrke til at kæmpe mod appetittens og de meget dårlige vaners fjende som har bundet op omkring dig med stålbånd,

har jeg håb for at du netop nu vil gå til arbejdet og vinde sejr. Du har været i besiddelse af en hensynsløs ånd og du har følt at ingen bekymrede sig særlig for dig, så næsten alle var dine fjender og at det var uden betydning hvad der kom fra dig.

andheden fandt du var elendig. Du så at der var en magt i den der ville ophøje dig og give dig den kraft og styrke som du ikke havde. Du holdt fast ved lysstråler der skinnede på dig; og hvis du nu vil overgive dig helt til sandhedens påvirkning; vil den fuldstændig forvandle og hellige dig, berede dig for udødelighedens endelige berøring. Du har mange gode karaktertræk; du har et gavmildt hjerte.

[165] Gud ønsker at du skal være rigtig, helt rigtig. Du er uvillig mod at lade dig diktere og styre. Du vil gerne selv diktere det hele. Men du må have en ydmyg og lærvillig ånd og være venlig, tålmodig, langmodig, fuld af mildhed, venlighed og barmhjertig.

Vi interesserer os for dig og ønsker at hjælpe dig. Jeg beder dig om at tage imod disse retningslinier i den rette ånd og lade dem passende påvirke dit hjerte og liv.

SVAR:

Søster White: Det vidnesbyrd jeg fik i går betragter jeg som en velfortjent irettesættelse, for hvilke jeg føler mig dybt taknemmelig. Jeg håber alvorligt at få bugt med det. Jeg har fuld forståelse for betydningen af det arbejde jeg skal udrette og stoler på at jeg ved Guds hjælpende nåde skal være i stand til at vinde sejr.

Ansvarshavende i menigheden

ANSVARSHAVENDE I MENIGHEDEN

Kære bror og søster N: Den 12. juni, 1868 fik jeg vist nogle ting med hensyn til jer. I har et arbejde at udføre men I kan ikke se det; I har ikke båret byrderne. I bør nære en større interesse for Guds arbejde og hans sag, end I gør nu. I er så forblændet af verdenskærlighed at I ikke ser hvor stor en påvirkning verden har over jer. I føler ikke at en særlig ansvarsbyrde hviler på jer, ejheller erkender I vigtigheden af tiden og det arbejde der skal udrettes. I er ligesom mennesker der sover. Enighed gør stærk. Der er stor afmatning i menigheden fordi der er så mange tilbageholdende personer i den der ikke påtager sig byrder. I er ikke arbejdere sammen med Kristus. Verdens ånd lukker af for den påvirkning sandheden burde have på jeres hjerter.

Det er vigtigt at alle nu kommer frem til handling og gerning som om de var levende mennesker, der arbejder for fortabte sjæles frelse. Hvis alle i menigheden ville komme frem for at hjælpe Herren, ville vi se en så stor vækkelse, i hans værk, vi aldrig før havde været vidne til. Dette er hvad Gud forlanger af jer og ethvert medlem i menigheden. Det er ikke overladt jer at afgøre hvorvidt det er bedst for jer at adlyde Guds kald eller ej. Lydighed forlanges og hvis I ikke adlyder vil I stå på det der er værre end neutral grund. Hvis ikke I er begunstiget med Guds velsignelse vil få hans forbandelse. Han forlanger at I skal være villige og lydige og siger at I skal tage af det gode fra landet. En bitter forbandelse er afsagt over dem som kommer ikke for at hjælpe Herren. »Forband«, sagde Herrens engel »forband Meroz og dem, der bor deri! fordi de ikke kom Herren til hjælp kom Herren til hjælp som helte!« Satan og hans engle er på på stedet til at modvirke enhver skridt Guds folk tager fremad, derfor er alles hjælp påkrævet.

Bror og søster N, indflydelsen fra ikke-troende venner påvirker jer mere end I er klar over. De giver jer ingen styrke, men mørke og vantro. I har et personligt arbejde i Herrens vingård. I har tænkt og bekymret jer for meget over jer selv. Bring jeres hjerter i orden og

[166]

vær da i alvor. Spørg: »Herre, hvad vil du have at jeg skal gøre?« Gud forlanger af jer at I rækker ud efter ham. Han påbyder at I flittigt skal ransage jeres egne hjerter så I opdager alt hvad der hindrer jer i at bringe megen frugt frem og det som vil blive tilbage. Grunden til at I ikke har mere af Guds Ånd er at I ikke bærer Kristi kors med glæde. I det sidste syn så jeg at I var bedragede med hensyn til styrken af jeres kærlighed for denne verden. Dette livs bekymringer og righedommenes bedrag kvæler ordet og I bliver ufrugtbare. Gud forlanger at vi skal bære megen frugt. Han vil ikke give befaling fra sig uden også at give dem kraft til at udføre dem. Han vil ikke gøre vor del af arbejdet, han forlanger heller ikke at vi skal gøre hans del.

[167] Det er Gud der arbejder i os, men vi må selv finde ud af det med frygt og bæven. »Sådan er det også med troen; hvis den ikke har gerninger, er den i sig selv død.« Tro må understøttes af gerninger; gerningens gørere retfærdiggøres for Gud. Du vanærer Gud ved at tale om fattigdom, selv om du har overflod. Alt hvad du ejer tilhører ham. Alligevel har han fundet det for godt at sætte dig som forvalter over det for en kort tid. Han forsøger og prøver dig. Hvordan vil du stå denne prøve? Han vil kræve sint eget, med renter.

Du har fæstnet dine øjne på det du har givet til forskellige virksomheder og for dig ser det ædelt ud. Men gjorde du meget mere, ville dit hjerte blive større og dine hænder ville give til Guds sag og til de trængende. Du ville ikke have gjort mere end det, som er din pligt og du ville være langt lykkeligere. Gud kalder at du skal bringe dit offer til alteret og ikke bare holde det inden for egen rækkevidde, men sætte det på alteret. Gaven helliges af alteret når den sættes på det og ikke før.

Du er ikke så adskilt fra verden som Gud forlanger, for I ser og forstår ikke jeres farer. I er ledt på vildspor af jeres kærlighed til verden. I behøver begge at tage en større slurk af sandhedens kilde. Hvis I ikke kommer under andre forhold hvor I kan ære Gud med jeres indflydelse og med jeres ting, vil hans forbandelse komme over jer. I kan samle, men han vil sprede. I stedet for at jeres sundhed springer sprudlende frem, vil I blive som en visnende gren. Herren kalder på sine arbejdere - mennesker som kan og vil føle for sjæles frelse og som vil ofre hvad som helst bare de frelses. Ingen andre kan udføre dette arbejde end jer; andres ofre, om de er nok så gavmilde, kan ikke gøre det ud for jeres ofre. Det er en overgivelse til Gud som

I må udføre, det kan ingen andre gøre for jer. Det er kun Åndens kraft, der baner en vældig vældig vej tro, som kan sætte jer i stand til at modstå de mange snarer Satan har lagt for jeres fødder. Jeres Forlørsers ord og eksempel vil være lys og styrke for jeres hjerter. Hvis I følger ham og stoler på ham, vil han ikke lade jer gå fortabt. I er alt for bange for mishag fra dem som ikke elsker og tjener Gud. Hvorfor ønske at have venskab med sin Herres fjender eller blive påvirket af deres meninger? »Ved I ikke, at venskab med verden er fjendskab med Gud?« Hvis hjertet var retsindet, ville der være en klarere adskillelse fra verden.

[168]

Herren ville have gjort et stort og godt arbejde i denne omegn sidste forår om alle havde følt behovet for dette arbejde og kommet frem for at hjælpe Herren. Der var ikke enighed for handling. Alle følte ikke nødvendigheden for arbejdet og nødvendigheden for at engagere sig hjerteligt i det. Alt blev ikke overgivet til Gud. Det blev vist mig at du var i trængsler og forvirret og et slør af mørke samlede sig over dig. Du var draget i tvivl og var ikke selv i stand til at modtage styrke og heller ikke at give den til andre. Dette er en alvorlig og farefuld tid. Der er ikke tid til at passe afguder, ingen plads til at samles om Belial eller venskab med verden. Dem, som Gud tager imod og helliger sig selv, er kaldet til at være flittige og trofaste i hans tjeneste, være sat til side og helliget ham. Der er ikke formel gudfrygtighed, heller ikke et navn i menighedsbøgerne, som gør det ud for at være »levende stene« i den åndelige bygning. Det er at være fonyet i kundskaben og sand hellighed, at være korsfæstet til verden og gjort levende i Kristus, der forener sjælen med Gud. Kristi efterfølgere har et ledende mål for øje, dette store arbejde: Frelsen af deres medmennesker. Enhver anden interesse burde være mindre end denne, den burde involvere de allermest alvorlige anstrengelser og have den dybeste interesse.

Gud behøver først hjertet, hengivenheden. Han forlanger at hans efterfølgere skal holde af ham og tjene ham, af hele deres hjerte, med hele deres sjæl, med hele deres styrke.

[169]

Hans bud og nåde er tilpasset vore fornødenheder og uden kan vi ikke frelses, uanset hvad vi gør. Kærkommen lydighed er hvad han forlanger. Goders ofring eller nogen tjeneste, vil uden hjerte ikke godtages. Viljen må underkastes. Herren forlanger af jer en større

helligelse til ham og en større adskillelse fra verdens indflydelse og ånd.

»Men I er en udvalgt slægt, et kongeligt præsteskab, et helligt folk, et ejendomsfolk, for at I skal forkynde hans guddomskraft, som kaldte jer fra mørket til sit underfulde lys.« Kristus har kaldt jer til at være hans efterfølgere, til at efterligne hans selvopofrende og selvornøgtende liv, til at interessere jer for det store forløsningsarbejde for den faldne slægt. I har ingen rigtig fornemmelse af det arbejde Gud forlanger i skal udføre. Kristus er jeres mønster. Hvor I her er utilstrækkelige, er der kærlighed. Denne rene og hellige bestanddel sonder kristnes karakter og opførsel fra de verdslige. Guddommelig kærlighed har en magtfuld og rensende påvirkning. Den er kun at finde i fornyede hjerter og blomstrer naturligt til deres medmennesker.

»I skal elske hverandre,« siger vor Frelser,« ligesom jeg har elsket jer. Større kærlighed har ingen end den der sætter livet til for sine venner.« Kristus har givet os et eksempel på ren og uegennyttig kærlighed. I har endnu ikke set jeres mangelfuldhed i dette og jeres store mangel på denne himmelske evne; uden hvilken jeres gode hensigter og jeres iver, endda hvis det var for at give jeres goder for at brødføde de fattige og jeres legeme brændes, er intet. I behøver den kærlighed for næsten som udholder meget, som ikke er let at irritere, den tåler alt, tror alt, håber alt, udholder alt. Uden kærligheden, kan ingen blive som Kristus. Med dette levende princip i sjælen, kan ingen være som verden.

[170] Kristnes opførsel er ligesom deres Herres. Han lagde normen og det er overladt os at sige om vi vil samle os omkring den eller ej. Vor Herre og Frelser lagde sin magt til side, sine rigdomme og herlighed og søgte efter os, så han kunne frelse os fra ulykke og gøre os lig han kom selv. Han ydmygede sig selv og tog vor natur på sig så vi kunne lære af ham, efterligne hans næstekærlige og selvornøgtende liv og følge ham skridt for skridt til himlen. I kan ikke efterligne fuldstændigt; men I kan ligne det og, efter evne, gøre det samme. »Du skal elske Herren din Gud af *hele* dit hjerte og med *hele* din sjæl og med *hele* din styrke og med *hele* dit sind og din næste som *dig selv*.« En sådan kærlighed må dvæle i jeres hjerter, så I vil være rede til at afgive denne verdens rigdom og ære hvis I derved kan påvirke en sjæl til at gå i Guds tjeneste.

[Gud byder jer, at I med den ene hånd, troen, skal gribe hans mægtige arm og med den anden hånd, kærlighed, skal nå fortabte sjæle. Kristus er vejen og sandheden og livet. Følg ham. vandre ikke efter kødet, men efter Ånden. Vandre, som han vandrede. Dette er Guds vilje: Jeres helliggørelse. Det arbejde, I har at udføre, er at gøre hans vilje, der ophøjer jeres liv til sin ære. Hvis I arbejder for jer selv, kan det intet gavne jer. At I arbejder for andres vel, tænker mindre på jer selv og med større alvor helliger alt til Gud, vil være ham velbehageligt og blive gengældt med hans rige nåde. *Vejl f menigh* bd. 2 side 110]

Gud har ikke udpeget jer blot til at våge over og bekymre jer for jer selv. I er pålagt at tjene for og våge over andre og i denne gerning vil I vise fejl i jeres karakter som behøver at blive rettet og det vil styrke de svage punkter der behøver at blive styrket. Dette er den del af arbejdet vi må udrette; ikke utålmodigt, irriteret, uvilligt, men med glæde for at nå kristen fuldkommenhed. Det er ikke at efterligne Kristus, når alt, som ikke er helt behageligt, fjernes fra os. I burde være meget ivrige efter Guds ære. I bør vandre meget forsigtigt, nu hvor jeres vej ikke er som den burde være. Hvis I kunne se de rene engle med deres klare, undersøgende øjne rettet intens på jer, for at skrive når den kristne forherliger sin Mester; eller kunne I iagttage de onde engles jubel og spotske smil, idet de opsporer enhver kroget vej og så citerer skriften som er overtrådt og sammenligner livet med dette skriftsted som I bekender jer at følge men hvilket i afviger, vil i være overrasket og foruroliget for jer selv. Det kræver hele mennesket at være en tapper kristen. Oh, hvilke blinde og kortsynede skabninger er vi! Hvor lidt kan vi se de hellige ting og hvor svagt fatter vi hans nådes rigdomme!

[171]

Én ting ønsker jeg at indprente jer. I har Satans særlige medier tæt tilknyttet jer, deres kraft og påvirkning har en manifesterede virkning på jer, fordi I ikke forbliver nær nok til Gud og sikrer jer englens særlige hjælp som er en fremragende styrke. Jeres enhed med jeres Herres fjender er i det hele taget for stærk og I ser ikke at I er i fare for at lide jeres tros skibbrud. Hvis I i virkeligheden hjælper Satans fristelser, vil I sætte jer selv på hans slagmark og så vil kampen være lang og smertelig før I kan opnå sejr i Jesu navn, som har besejret ham.

[172]

[Satan har store fordele. Han var i besiddelse af en engels vidunderlige intellektuelle kræfter, som få danner sig en rigtig forestilling om. Han var sig sin magt bevidst, for ellers ville han ikke have indladt sig i kamp med den mægtige Gud, den evige fader og fredsfyrsten. Satan holder skarpt øje med begivenhederne og når han finder nogen, der i sin ånd er en særlig stærk modstander af Guds sandhed, vil han endog åbenbare uopfyldte begivenheder for ham, for at han kan sikre sig en endnu fastere plads i hans hjerte. Han, som ikke betænkte sig på at vove en kamp med ham, som holder skabningen i sin hånd, er ond nok til at kunne forfølge og bedrage. Han holder dødelige mennesker i sin snare i denne tid. I sin næsten seks tusind år lange erfaring har han ikke mistet noget af sin kunst og skarpsindighed. I al denne tid har han været en skarp iagttager af alt, hvad der vedrører menneskeslægten.

Som sine medier benytter Satan dem, der har gjort bitter modstand mod Guds sandhed, For sådanne vil han vise sig ved at påtage sig en andens skikkelse og udseende, måske en ven af mediet. Han vil styrke deres tro ved at bruge denne vens ord og ved at fortælle begivenheder, der smart vil indtræffe, eller som i virkeligheden er indtruffet og som mediet ikke kender noget til. Forud for et dødsfald eller en ulykke giver han undertiden en drøm, eller han samtaler med mediet i en andens skikkelse og kan endog meddele kundskab ved hjælp af sine suggestioner. Men det er en visdom, som er nedenfra og ikke ovenfra. Den visdom, Satan meddeler, er i modstrid med sandheden, undtagen når han for at gavne sin sag tilsyneladende iklæder sig det lys, der omgiver englene. Til mennesker med en vis åndelig indstilling vil han komme og bifalde en del af, hvad Kristi efterfølgere tror er sandhed, medens han opfordrer dem til at forkaste den anden del som farlig og fordævelig vildfarelse.

Satan er en mester i sit arbejde. Han bruger sin helvedsvisdom med god fremgang. Han er rede til og i stand til at undervise dem, der forkaster Guds råd angående deres egne sjæle. Det lokkemiddel, har han fundet til at lede sjæle ind i sine garn, for at han kan holde dem fast i sit djævelske favntag, vil han besmygge med ethvert muligt gode og gøre så tiltrækkende som muligt. Alle, der således besnæres, vil for en frygtelig pris lære, hvilken dårskab det er at sælge himmelen og udødeligheden for et bedrag, hvis udfald er døden.

Vor modstander, djævelen, er ikke blottet for visdom eller styrke. Han går omkring som en brølende løve og søger, hvem han kan opsluge. Han vil virke »med al løgnens magt og tegn og undere og med al uretfærdighedens forførelse over for dem, der fortabes, fordi de ikke tog imod kærlighed til sandheden, så de kunne blive frelst.« [173] Fordi de forkastede sandheden, »sender Gud over dem en vildfarende magt, så de tror løgnen, for at de skal rammes af dommen, alle de, som ikke troede sandheden, men fandt behag i uretfærdigheden. Vi har en mægtig, bedragerisk fjende at kæmpe imod og vor eneste redning findes i ham, som skal komme og som vil fortære denne ærkeforfører med sin munds ånde og tilintetgøre ham ved sit synlige komme. *Vejl f menigh* bd. 1 side 182-183]

Jeg betror dette til jer i frygt for Gud og beder jer indtrængende om at rejse jer op fra døde og Kristus skal give jer liv.

Stolthed hos de unge

STOLTHED HOS DE UNGE

Kære Søster O: Jeg ville gerne have haft talt med dig før vi forlod ____, men jeg var forhindret af mange ting. Jeg skriver ikke med en særlig stor forhåbning om at dette brev vil gøre en særlig forandring i din adfærd så vidt det angår din religiøse erfaring.

Med hensyn til dig har jeg følt mig ret bedrøvet. Ved møderne i ____, dvælte jeg ved generelle principper og søgte at nå hjerter ved at fremføre et vidnesbyrd jeg håbede ville udrette en forandring i dit religiøse liv. Jeg har prøvet at skrive, som det er givet i *Vidnesbyrd* nr. 12, om farerne de unge er i. Dette syn blev givet i Rochester. Der fik jeg vist at der var gjort en fejltagelse i din børnelærdom. Dine forældre havde undervist og fortalt dig at du var en naturlig kristen. Dine søstre havde kærlighed for dig der smagte mere af forgudelse end af helligelse. Dine forældre har haft en uheldig kærlighed for sine børn og har forblindet deres øjne for deres mangler. Når de ind[174] imellem er lidt vågne, har dette været anderledes. Men du er blevet rost og forkælet så meget at din evige interesse er på spil.

Jeg så at du ikke kendte dig selv. Du har en selvretfærdighed som binder dig i bedraget om din åndelige færdighed. Til tider har du mærket lidt til Guds Ånds påvirkning. Men du er fremmed overfor forvandlingen ved sindets fornyelse. »Skik jer ikke lige med denne verden, men lad jer forvandle gennem en fornyelse af jeres sind, så I må kunne skønne, hvad der er Guds vilje: det gode, velbehagelige og fuldkomne.« Du har ikke haft denne erfaring, derfor intet anker. Du er ikke en kristen og alligevel er det blevet fortalt dig i hele dit liv at du var en naturlig kristen. Du har taget det for givet at du var rigtig på den, selv om du langt fra var accepteret af Gud. Dette bedrag er vokset med din opvækst og har styrket sig med din styrke og truer med at vise sig som en ruin. Dine forældre har været nidkære for sine børn og hvis de havde hørt de havde svigtet deres børn, ville de blive interesseret og være på vagt og vise forståelse for børnene og dermed stå direkte i vejen for deres åndelige velfærd.

Du og din søster P har haft megen stolthed som vil være en anstødssten på Guds dag. Egenkærlighed og hovmod, stolthed over klæder og udseende, har fået overhånd. Selviskhed har holdt dig fra det gode. I må begge omdannes fuldstændigt, en gennemgribende fornyelse af sindet, en gennemgribende forvandling, ellers vil du ikke få del i Guds rige. Din optæden, dit gode udseende, dine kælder vil ikke begunstige dig for Gud. Det er den moral værdi den store JEG ER lægger mærke til. Væk fra Kristus er der ingen egentlig person? eller karakterskønhed, ingen virkelig fuldkommenhed i måder eller adfærd uden ydmyghedens, sympatiens og den sande helligheds helligende nåde.

[175]

Jeg er blevet vist at sjæle vil gå tabt ved din påvirkning og eksempel. Du har haft lys og fået privilegier og for disse må du aflægge et regnskab. Du er ikke naturlig religiøs eller opbyggelig, du må gøre særlige anstrengelser for at holde dit sind på de religiøse sager. Selvet er hos dig fremstående. Din selvfølelse er meget stor; men husk at himlen ser på det moralske værd og vurderer karakteren som dyrebar og værdifuld ved den indvendige besmykkelse, en sagtmødig og stille ånds smykke, som i Guds øjne har stor pris. Kostelig klædedragt, ydre besmykkelse, personlig tiltrækning, går ned i betydningsløshed i sammenligning med denne værdifulde evne: en ydmyg og stille ånd. Din kærlighed til din egen nydelse og tilfredsstillelse, din mangel på indvielse og helligelse, har været skadelig for mange. Dem som var faldet fra kunne du ikke gøre godt imod, for dit liv var som alle andre verdsliges.

Dem som besøger ___ går væk med det indtryk, fra dig og andre unge som ikke nyder den erfaringsmæssige religion, at der ikke er nogen realitet i religionen. Hovmodet styrket hos dem; kærlighed til forlystelser, kærlighed til lethed og fornøjelser bliver større og hellige ting erkendes ikke. De får det indtryk at de har været ret samvittighedsfulde, ret nøjeregnende. Hvorfor er de som bor lige i det store værks center ikke påvirket så meget af de højtidelige sandheder der så ofte præsenteres og dermed blevet mere omhyggelige? Hvorfor skulle de ikke kunne glæde sig ved sig selv, når dette tilsyneladende er til hjælp for dem i ___ som har større erfaring?

De unges indflydelse i ___ strækker sig ligeså langt som de er kendt og deres uhellige livsførelse er legendarisk; og ingen har haft mere indflydelse i denne forkerte retning end du. Du har vanæret

[176] din bekendelse og været en elendig repræsentant for sandheden. Det sande vidne siger: »Jeg kender dine gerninger: du er hverken kold eller varm. Gid du var kold eller varm! Derfor, fordi du er lunken og hverken varm eller kold, har jeg i sinde at udspy dig af min mund.« Var du kold, ville der være håb om at du ville omvendes; men hvor selvretfærdighed binder op omkring, i stedet for Kristi retfærdighed, er bedraget så svært at se og selvretfærdigheden så svær at lægge væk, at det er allersværest at nå. En uomvendt, gudløs synder stor i gunstigere forhold en disse.

Du er en anstødssten for syndere. Din mangel på helligelse lægges der mærke til. Du spreder for Kristus i stedet for at samle med ham. Hvis Gud vil hjælpe mig med at rive dine selvretfærdige klæder af, vil jeg håbe at du nu indløser tiden og fører et eksemplarisk liv. Ofte er du blevet vækket, men lige så ofte er du sunket tilbage til din tidligere passive, selvretfærdige tilstand, med et levende navn skønt du er død. Din stolthed truer med at blive din ruin. Gud har talt til dig på dette punkt. Hvis du ikke gør en fornyelse, vil plager komme over dig og din glæde vil vendes til tungsind, indtil du ydmyger dit hjerte under Guds hånd. Gud tager ikke imod dine bønner. De kommer fra hjerter fyldt med stolthed og selviskhed. Du, min kære søster, er frugtesløs; du har levet et formålsløst liv, endskønt, havde du været ydmyg og levet for at velsigne andre, ville du have været en velsignelse for dig selv og for alle omkring dig. Måtte Gud tilgive dine forældre og søstre for det de har gjort så du er blevet til det du er - præcis det som Gud ikke kan acceptere og som, hvis du forbliver den samme, vil være brænde til Guds dags fortærende ild.

[177] Da jeg fik vist noget om selviskheden hos dem som arbejder på kontoret og der var nogle som kun arbejdede for lønnen, som om de var i en almindelig virksomhed, var I begge blandt. I var både selviske og bekymrede for jer selv. Jeres bekymring var at behage jer selv og at opnå en højere løn. Denne ånd har i stort omfang, sendt forbandelse over kontoret og himlen misbilliger det. Mange har været for ivrige efter midler. Alt dette er forkert. En verdslighed er kommet ind og Kristus er blevet lukket ud. Måtte Gud ynkes over sit folk. Og jeg håber at I vil omvendes.

Du har haft en overfladiskhedens ånd og været forfængelig og fjasende i din samtale med andre. Oh, hvor sjældent har Jesus ikke været omtalt! Hans forløsende kærlighed har ikke fremkaldt taknem-

melighed og pris og udtryk egnet til at lovprise hans navn og hans udødelige, selvopofrende kærlighed. Hvad har været dit samtale tema? Hvilke ting tænkes der på, med største velbehag? I sandhed kan det siges at Jesus og hans opofrende liv, hans overmåde store dyrebare nåde og den forløsning han så dyrt har opnået for dig, er sjældent i alle dine tanker; men tåbelige ting har dit sind i besiddelse. At behage sig selv, at nå mål i livet som passer dine fornøjelser, det er sindets byrde. Jeg ville blot ønske at du ikke havde bekendt dig til at oprejses med Kristus, for du oprejses med betingelserne. »Når I altså er opvakt sammen med Kristus, så søg det, som er oventil, hvor Kristus er, siddende ved Guds højre hånd. Tragt efter det, som er oventil, ikke efter det, som hører jorden til. I er jo døde og jeres liv er skjult med Kristus i Gud.« Stil dig selv spørgsmålene: Har jeg indvilget i de betingelser der lægges frem af den inspirerede apostel? Ha jeg bevist i mit liv, med død til verden, at mit liv er skjult sammen med Kristus i Gud? Er jeg forsvundet ind i Kristus? Får jeg næring og støtte fra ham som har lovet at være mig nærværende i enhver situation der er brug for? Du har ikke af naturen nogen særlig fornemmelse af din svaghed, dit fordærv og din usselhed.

[178]

»En naturlig kristen!« Denne bedrageriske tanke har for mange været som et selvretfærdighedens klæde og har ledt mange til et formodet håb i Kristus, som ellers ikke har nogen erfaringsmæssig kundskab om ham, af hans erfaring, hans prøvelser og hans selv-fornægtende og opofrende liv. Deres retfærdighed som de rener for så meget er kun snavsede pjalter. Kristus, den elskede Lærer, siger: »Hvis nogen vil gå i mit spor, skal han fornægte sig selv og tage sit kors op og følge mig!« Ja, følg ham igennem ondt så vel som godt. Følg hans eksempel med at hjælpe de mest trængende og venneløse. Følg ham uden at tænke på selvet, vær rig på selv-fornægtende og selvopofrende handlinger for at gøre andre godt; selvom du forhånes så hån ikke igen, vis kærlighed og medfølelse for den faldne slægt. Han regnede ikke sit eget liv for kært, men gav det hen for os alle. Følg ham fra den ringe krybbe til korset. Han var vort eksempel. Han fortæller dig at vil du være hans discipel må du tage korset op, det foragtede kors og følge ham. Kan I drikke af bægeret? Kan I tømme den kalk, som Jesus skal tømme?«

Dine handlinger vidner om at du er fremmed for Kristus. »Kan samme kildevæld give både velmagende og bittert vand? Kan et

figentræ, mine brødre! bære oliven, eller et vintræ figener? Ej heller kan en salt kilde give fersk vand. Er der nogen viis og forstandig iblandt jer, så skal han ved sin gode færd lade det komme frem i gerning med visdommens sagtmødighed. Men huser I bitter misundelse og egennytte i jeres hjerter, så ros jer ikke løgnagtigt på trods af sandheden! Den »visdom« kommer ikke ovenfra, men er jordisk, sjælelig og stammer fra de onde ånder. Thi hvor der er misundelse og egennytte, der er forvirring og alt, hvad ondt er. Men visdommen ovenfra er først og fremmest ren, dernæst fredselskende, mild, hensynsfuld, fyldt med barmhjertighed og *gode frugter*, fri for partiskhed og hykleri. Og retfærdighed er frugt af en sæd, der sår i fred til gavn for dem, som stifter fred.«

[179] Her er opregnet de frugter som beviser at den som har vandret med livsstyrke har mødt en forandring - en så markant forandring at den fremstilles som døden. Fra et levende, aktivt, liv til død! Hvilket slagkraftigt billede! Her behøver ingen at gå fejl. Hvis denne forvandling ikke har fundet sted i dig, så hvil ikke. Søg Herren af hele dit hjerte. Gør dette til det altafgørende i dit liv.

Du har et regnskab at aflægge for det gode du kunne have udført i dit liv, om du havde været i den stilling som Gud behøvede du skulle være i og som han har gjort store tilvejebringelser for at du kan få den. Men du har på denne jord undladt at forherlige Gud og ikke reddet de sjæle der er omkring dig, fordi du ikke benytter dig af den nåde og styrke, visdom og kundskab, som Kristus har forsynet dig med. Du kendte hans vilje, men udførte den ikke. Der må være en tydelig reformation i jer begge; ellers vil I aldrig høre Jesus sige: »Vel, du gode og tro tjener.«

Om aftenen den 12. juni, efter at have læst det foregående op i menigheden, fik jeg vist at nu hvor du er skødesløs, stolt, selvisk og ligegyldig over for sjæles frelse, gør døden sit arbejde. Den ene efter den anden forlader dig og går i graven. Hvad har din påvirkning været på disse som har været samlet dine sociale sammenkomster? Hvad er der blevet sagt og gjort for at lede sjæle til Kristus? Var du beredskabsvillig i rette øjeblik og uden for øjeblikket, til at gøre din fulde pligt. Er du rede til at mødes med dem du har blandet dig med under dine sociale møder på Guds dørtærskel, især den klasse som blev underkastet din påvirkning og som døde uden Kristus? Er du rede til at sige at dit tøj er rent for deres blod? Jeg vil nævne et

tilfælde, Q's. Vil ingen bebrejdelse falde fra hende på dig, du som var godt påvirket hjemmefra, som har haft enhver gunstig anledning til at udvikle kristen karakter, men som ikke har følt en byrde for sjæle? Stolthed, forfængelighed og kærlighed til fornøjelser blev opforstret af dig og du medvirkede til at vanære din bekendelse og lede denne stakkels sjæl, som er blevet kastet omkring og puffet af Satan, til at tvivle på sandhedens virkelighed og den kristnes religions ægthed. [180]

Dine intetsigende samtaler, i almindelig med andre af de unge mennesker, var modbydelige. Der var intet nobelt og ophøjet i den tankegang du havde. Det var tarvelig sludder og sladder, en dum tom latter, spøg og skæmt. Engle har nedskrevet de scener du har opført, igen og igen. Upåagtet af de alvorligste appeller du har fået og du er blevet irretesat, dadlet og advaret, så er du mere kritisk end andre unge. Du har haft en længere erfaring og større kundskab til sandheden. Du har i længst tid boet i _____. Du var blandt de første der bekendte og troede sandheden og blev Kristi efterfølger, og din forfængelighed og stolthed har ødelagt mere hos de unge end hos nogen andre. Som situationen var har du taget dem ved hånden, som er blevet omvendt til sandheden og forenet til verden

En stor skyld hviler på dig og på dine forældre, som har fyldt dig med stolthed og dumhed. De har sympatiseret med dig når de skulle irretesætte og har ladet dig forstå at de anså det for malplaceret. Du, søster O, har betragtet dig selv som anselig. Dine forældre har smigret dig. Du har søgt efter bekendtskab med ikke-troende. Bortset fra din bekendelse, har dine handlinger været, en klog og anstændig pige, uklædelige. Men når det tages i betragtning at du bekender dig til at være efterfølger af den sagtmødige og beskedne Jesus, har du ladet håndt om din bekendelse. Oh min søster, tror du disse ekspedienter ikke kunne se gennem den glans du kaster omkring dig? Tror du at de er så fortryllet af dit smukke ansigt at de ikke kan se under overfladen og læse din sande, overfladiske karakter? Når du sætter lånte smykker fra søster R's forråd på dit hoved og således viser dig som var du udstillet for disse ekspedienter, tror du så ikke at dette kan opdages? Glemmer du at Guds engle er i nærheden og deres rene øjne læser dine tanker, hjertets agt og hensigt og bemærker enhver handling og tegner for sig din sande overfladiske karakter. Selvom du var optaget med din lille tale til ekspedienten ved hvem du var optaget af, fordi han smigrede din [181]

forfængelighed, kunne du have stået foran spejlet og set fagterne, hvisken blandt dem som lagde mærke til dig og have leet fordi du lavede et så tåbeligt show. Du bringer pletter over sandhedens sag. Havde du gået ubemærket ind i den butik og kort tid efter være gået ud og hørt samtalen efter at du var blevet stående så længe som sømmeligt er, ville du have erfaret noget du aldrig før har erfaret. Du ville være såret og ydmyget ved at erfare hvordan der ses på dig med denne tåbelige ekspedient. Han som smigrerede dig for dit ansigt lo sammen sine kollegaer over din tåbelige opførsel.

I ____ må du have en påvirkning til det gode og til ære for din Forløser. Men i stedet for har du gjort dig selv til indbildske ekspedienters og skægløse unges samtaleemne. Denne upassende kurs har rigtig mange lagt mærke til og dem som har noteret sig disse uoverensstemmelser, selv om de kan være ikke-troende og giver dig respekt, foragtes du i deres ører. Du følger i S's fodspor og hvis ikke dine forældre vågner op og åbner deres øjne for din dumhed, vil de få del i din skyld. Synd er over dem og over dine søstre, for den kurs de har taget med at opfostre din stolthed og smigre din forfængelighed. Hvis du og dine søstre var i frelst tilstand, ville I alle mærke de ufrelstes frygtelige tilstand. Dagen vil komme, medmindre der sker en stor forandring i jer, hvor I vil høre dette fra mange læber: »Jeg omgås disse kristne, alligevel har de ikke fortalt mig om min fare. De har aldrig advaret mig. Jeg troede at var jeg i fare for at gå tabt, ville de ikke hvile dag eller nat uden at vække mig for at se efter min fortabte tilstand. Nu er jeg gået tabt. Havde jeg været i deres sted og havde set een i en lignende situation, ville jeg ikke hvile før jeg havde gjort deres tilstand klar for dem og vist dem hen til den eneste Ene som kan frelse dem.« Du har været god ved og behaget Satans tjenere selvom du vedkender dig at være Kristi tjener.

Søster O, du har været så begejstret over den agtelse du har fået at du ikke har haft en rigtig fornemmelse af den vurdering iagttagere har givet din karakters overfladiskhed. De regner dig for en lille en og du har med rette fortjent denne betegnelse. Det ville have været meget mere gavnligt for dig at give agt på aposelens formaning: »Jeres prydelse skal ikke være noget udvortes:... men hjertet, det skjulte menneske, med den uforgængelige prydelse, som en sagtmodig og stille ånd er; dette er meget værd i Guds øjne.«

Dine forældre har svigtet meget i opdragelsen af deres børn. De har ladet dem være fri for byrder som er yderst vigtigt for dem at bære. Fordi de ønsker at behage sig selv, fik de lov til at blive i sengen og døse morgnens bedste og dejligste timer væk, medens deres føjelige forældre var oppe og slide med livets byrder. Disse børn har ikke lært at modstå deres tilbøjeligheder og kæmpe mod deres ønsker; de har ikke lært at udholde strengthed. De er i stort omfang blevet fritaget for hjemmepligter og dette har været til skade for dem. De har aldrig lært selvfornægtelsens eller selvopofrelsens handling. De vil ikke underkaste sig og arbejde flittigt med en opgave som ikke er efter deres smag. Deres opdragelse er meget mangelfuld. Dog fylder stolthed - tom, pralende stolthed - deres hjerter. Søster O anså sig selv for at være over dem hun omgikkes, da de, for hende, ikke var så megen opmærksomhed værd. Sammen med dette har hun en hårdnakket vilje til at gøre hvad der behager hende uanset andres behagelighed, ønsker og fornødenheder. hun har et uheldigt gemyt, som, medmindre det overvindes fuldstændigt, vil være årsag til mange skygger på hendes stivej og forbitre hendes bedste venners tilværelse.

[183]

Verdslighed i menigheden

VERDSLIGHED I MENIGHEDEN

Kære brødre og søstre i ____: Den 12. juni, 1868 fik jeg vist at verdenskærlighed i stort omfang tog pladsen for Guds kærlighed. I er placeret i et godt land, et der nemt at få verdslig velstand i. Det sætter jer i den konstante fare I er i, at jeres interesser opsluges i verden, ved at samle på rigdomme. Jeres hjerter vil være hvor jeres skatte er. I er placeret der hvor der er fristelser for at synke dybere og dybere ned i verden og hele tiden samle ting sammen; og medens I er igang af dette, bliver sindet optaget af dette livs bekymringer i sådant omfang så sand gudfrygtighed lukkes ude. Men få erkender rigdommenes falskhed. Dem som er bekymrede for at skaffe sig midler er så bundet af dette mål så at Kristi religion gøres til en sekundær sag. Åndelige sager værdsættes ikke og efterspørges ikke, for kærlighed til vinding har fordunklet den himmelske skat. Hvis det evige livs pris blev værdsat under iver, udholdenhed og alvor blev udvist af kristendomsbekendere, ville det ikke være halvt så værdifuldt at have jordiske ejendomme. Sammenlign de alvorlige bestræbelser for jordiske ting med de matte, svage, virkningsløse anstrengelser for at vinde åndelighed og himmelsk rigdom. Intet under at vi erfarer så lidt af oplysningen fra den himmelske helligdom. Vore ønsker ligger ikke i den retning; de er mest afgrænset til jordisk udfoldelse, opsøgelse efter verdslige sager og forsømmelse af det evige. Fremgang forblænder øjnene og bedrager sjælen. Gud må tale, men jordens snavs forhindrer hans stemme fra at blive hørt.

[184]

Vor aldrende fader T hengiver sig til denne jords sager skønt de burde fjernes og han modnes til himlen. Det liv han nu lever burde han leve i troen på Guds søn; hans hengivenhed burde ligge til det bedre land. Han burde have en mindre og mindre interesse for jordens forgængelige rigdomme; mens evige sager, som er af største betydning, burde tage hele hans interesse. Dagene for hans prøvetid er snart til ende. Oh, hvor lidt tid er der tilbage til at hellige sig til Gud! Hans kræfter er udtømte, hans sind nedbrudt og i bedste

fald kan han kun arbejde en smugle; hvis kræfterne alligevel gives hjerteligt og fuldt, kan de accepteres helt. I din alder bror T, er en større selvished og en fastere kærlighed til denne fattige verdens rigdomme kommet ind.

Søster T elsker denne verden. Hun er selvisk af naturen. Hun har døjet meget med skrøbeligt legeme. Gud lod denne plage komme over hende og lod dog ikke Satan tage hendes liv. Gud havde tænkt sig at hun, ved plagerens ildsted, skulle slippe sit greb på jordiske rigdomme. Kun ved lidelser kunne dette lade sig gøre. Hun er en af dem hvis organismer har været forgiftet med stimulanser. Ved at tage disse har hun i uvidenhed gjort sig selv til det hun er; dog lod Gud ikke hendes liv tage, men har forlænget hendes prøvetidsår og tilladt at kunne helliges gennem sandheden, blive rensset, gjort hvid og prøvet og, gennem lidelsens ildsted, miste hendes affald og blive mere dyrebar end fint guld, mere end det gyldne ophir?stykke. Verdenskærlighed har slået så dybe rødder i hjerterne på denne bror og søster at det vil kræve en streng prøvelse at fjerne dem. Kære bror og søster, I mangler hengivenhed til Gud. I er syge over for verdslige sager. Verden har styrke til at danne jeres sind til den, medens det åndelige og himmelske ikke har tilstrækkelig vægt til at forvandle sindet.

[185]

Mand og kvinder i ____ som vedkender sig at være Kristi efterfølgere, hvorfor følger I ham ikke? Hvorfor er I så syge efter at erhverve jer jordiske rigdomme, hvis ulykke så let kan fjerne og vanrøgte himlens rigdomme, de udødelige, uforgængelige rigdomme?

Jeg fik vist bror U's hustrus tilfælde. Hun havde et ønske om at gøre det rette, men har skavanker som giver hende selv og hendes venner mange trængsler. Hun taler for meget. Hun mangler erfaring i Guds sager og hvis hun ikke omvendes og forvandles, ved sindets fornyelse, vil hun var ude af stand til at stå under de sidste dages farer. Et hjertearbejde behøves. Så vil tungen helliges. Der er megen tale som er syndigt og burde undgås. Hun burde sætte en streng vagt foran hendes læbers dør og holde tungen som med et bidsel, så hendes ord ikke udfører onde ting. Hun burde holde op med at tale om andres fejl, dvæle ved andres særligheder og opdage andres svagheder. For hvemsomhelst er en sådan tale under al kritik. Det er formålsløst og direkte syndigt. Det tjener kun til ondt. Fjenden ved

at hvis denne fremgangsmåde tilstræbes af Kristi efterfølgere, er der en åben dør for ham.

[186] Jeg så at der hvor snakkesagelige søstre samles var Satan som regel til stede; for der kan han finde arbejde. Han står ved siden af for at opildne sindet og få det mest mulige ud af det han vinder. Han ved at al denne snak og sladren og afsløren af hemmeligheder og den slags udbredelse, adskiller sjælen fra Gud. Det er dødeligt for åndelighed og stille religiøs påvirkning. Søster U synder meget med sin tunge. Hun burde ved sine ord give en god påvirkning, men hun taler ofte på må og få. Nogen gange hendes ord på en anden måde, uden at de kan bære. Nogen gange lugter det. Så er det sagt forkert. Det var ikke hensigten at fremstille det forkert, men vanen med at tale meget og tale om formålsløse ting er så gammel at hun er blevet ligeglad og hensynsløs med sine ord og ofte ved ikke hvad hun siger. Dette ødelægger enhver indflydelse af godt hun kunne give af. Det er på tide at der bliver en hel fornyelse i dette. Hendes selskab blev ikke værdsat som det kunne dersom hun ikke havde givet efter for denne syndige snak.

[187] [Kristne bør være forsigtige med deres ord. De bør aldrig bringe ufordelagtige rygter fra en af deres venner til en anden, især hvis de er vidende om, at der råder mangel på enighed mellem dem. Det er hensynsløst at lade sig mærke med eller at antyde, at man ved en hel del om denne ven eller hin bekendt, som andre er uvidende om. Sådanne antydninger går videre og gør mere ufordelagtige indtryk, end hvis man åbent omtaler kendsgerningerne uden overdrivelse. Hvor megen skade har ikke Kristi menighed lidt af sådanne ting! Dens medlemmers inkonsekvente, uforsigtige handlemåde har gjort den fuldstændig kraftsløs. Tillid er blevet forrådt af medlemmer i samme menighed og dog havde de skyldige ikke til hensigt at gøre fortræd. Mangel på visdom til at vælge samtaleemner har gjort megen skade. Samtalen bør dreje sig om åndelige og guddommelige emner; men sådan har det ikke været. Hvis omgangen med kristne venner hovedsagelig benyttes til sindets og hjertets udvikling, vil der ingen fortrydelse være bagefter og man kan se tilbage på sammenkomsten med en behagelig tilfredshed. Men dersom timerne anvendes til letsindighed og tom tale og man bruger kostbar tid til at sønderlemme andres vandel og karakter, vil det venskabelige samvær

vise sig at blive en kilde til det, som er ondt og jeres indflydelse vil blive en duft af død til død. *Vejl f menigh* bd. 1 side 406]

Jeg kan ikke tale til hver enkelt af personerne i jeres menighed som blev vist mig, men jeg så at mange havde et stort arbejde at udrette. Næsten alle taler for meget og der er for lidt andagt og bøn. Mange har for megen selvskhed i sig. Tankerne er helliget selvet og ikke til andres gode. Satans kraft er i høj grad over jer. Dog er der et dyrebart lys iblandt jer og blandt dem som forsøger at vandre efter Guds vilje. Verdenskærlighed og stolthed er de snarer som er hindring for åndeliggørelse og vækst i nåden.

Denne verden er ikke den kristnes himmel, men blot Guds værksted, hvor vi skal udrustes til forening med syndfrie engle i en hellig himmel. Vi bør hele tiden lære sindet op til rette, uselviske tanker. Denne oplæring er nødvendig for således at bringe de kræfter i anvendelse som Gud har givet os så hans navn forherliges på jorden. Vi er regnskabsskyldige for alle de gode egenskaber som Gud har givet os og bruger vi disse egenskaber på en måde han aldrig har tiltænkt er at vise ham en lav utaknemmelighed. Tjeneste for Gud kræver alle vore kræfter og vi imødekommer ikke Guds planer hvis vi ikke bringer dem i en høj opdyrkelses tilstand og oplærer sindet til kærlighed, til at have himmelske sager i tankerne og styrke og forædle sjælens kræfter ved rigtige handlinger og virke for Guds ære.

Kvinder, der vedkender sig gudsfrygt, undlader at oplære tankerne. De lader dem være ukontrollerede, til at gå hvor de vil. Dette er en stor fejl. Mange lader til ikke at have åndelig styrke. De har ikke oplært sindet til at tænke; og fordi de ikke har gjort dette, tror de, de ikke kan. Andagt og bøn er nødvendig for at vokse i nåden. Hvorfor der ikke er mere fasthed blandt kvinder er på grund af så lidt mental dannelse, så lidt eftertanke. Ved at lade tankerne være i en passiv tilstand, støtter de sig til andre og lader dem gøre hjernearbejdet, planlægge og tænke og huske for dem og således gør de mindre fyldest. De burde tvinge sig selv til at tænke. Medens de er afhængige af nogen til at tænke for dem, at klare deres vanskeligheder og afviser at belaste sindet med tanker, vil den manglende evne til at huske, til at se forud og skille tingene ad, fortsætte. Hver enkelt må gøre sig anstrengelser for at oplære sindet.

Jeg fik vist at bror V burde søge efter en større åndelighed. Du har ikke den klare tillid i Gud som du har brug for. Du oplærer ikke tankerne til at løbe i åndelighedens kannal. Du hengiver dig til for megen tom og unødigt snak, som skader din egen sjæl og skader din indflydelse. Du må opelske sindets klarhed og sjælsstyrke. Du opflammes let, du har stærke følelser og udtrykker dig i stærke vendinger hvad du kan lide og ikke kan lide. Du behøver en bedre religion der kan have en formildende påvirkning på dig. Du er blevet indbudt til at lære af Kristus, som er sagtmodig og ydmyg af hjertet. Hvilken dyrebar lektie! Hvis den læres rigtigt, vil den forvandle hele livet. Letsindighed og billig snak er skadelig for din åndelige vækst. Du burde søge efter karakterens fuldkommengørelse og i dine ord og handlinger tale for Gud. Du behøver i alvor at søge Herren og tage en større slurk i sandhedens kilde, så den kan påvirke til dit livs helligelse. Dine tanker ligger for meget til verden. Du burde have din interesse til den bedre liv. Du har ingen tid at miste; skynd dig og udnyt de få prøvetidstimer.

[189] Din kone har haft for megen stolthed og selvished. Gud har ført hende gennem pinslernes ildsted for at fjerne disse pletter fra hendes karakter. Hun må være meget forsigtig at pinslernes ild ikke, uden nytte, har antændt hende. Den burde fjerne slagterne og bringe hende nærmere Gud og gøre hende mere åndelighedsindet. Hendes kærlighed til verden må dø. Selvets kærlighed må overvindes og hun opluges i Guds vilje.

Jeg fik vist at verdenskærligheden i stort omfang har lukket Jesus ud af menigheden. Gud kræver en ændring, en overgivelse fra alle. Hvis sindet ikke oplæres til at dvæle ved religiøse emner, vil det, i den retning, være svagt og kraftsløst. Men når tankerne dvæler ved verdslige foretagender, vil sindet være stærkt; for sindet er udviklet i den retning og er styrket ved denne anvendelse. Grunden til at mænd og kvinder har så svært ved at leve et religiøst liv er at de ikke træner tankerne i gudsfrygt. De er oplært til at gå i den modsatte retning. Medmindre tankerne hele tiden trænes i at opnå åndelig kundskab og søge at forstå gudfrygtighedens mysterier, er de ude af stand til at fatte evige ting fordi de ingen erfaring har i den retning. Dette er grunden til at næsten alle anser det for en besværlig affære at tjene Herren.

Når hjertet er splittet og, for det meste dvæler ved verdens sager og kun lidt på Guds sager, kan der ikke være nogen særlig vækst af åndelige styrke. Verdslige foretagender fordrer en større del af sindet og lægger beslag på dets kræfter; således er der her et større og større krav på interessens og hengivenhedens styrke, medens mindre og mindre forbeholdes til helligelse af Gud. Det er umuligt for sjælen at trives når bøn ikke er en særlig sindsudfoldelse. Familie og offentlig bøn er ikke nok i sig selv. Bøn i det skjulte er ret betydningsfuld; i ensomhed er sjælen blottet for Guds undersøgende øje og ethvert motiv undersøges nøje. Bøn i det skjulte! Hvor dyrebart! Sjælen kommunikerer med Gud. Skjult bøn høres kun af den bøn hørende Gud. Intet nysgerrigt øre skal have byrden for sådanne anmodninger. Ved skjult bøn er sjælen fri for de omgivne påvirkninger, fri for uro. I stilhed, dog brændende, vil den række ud efter Gud. Bøn i det skjulte forvrænges ofte og ved højrrøstet bøn kommer dens liflige hensiger ikke frem. I stedet for en stille og rolig tillid til Gud, drages sjælen ud i simple, tarvelige toner, stemmen hæves til et højt stemmeleje og skjult bøn mister sin blødgørende, hellige indvirkning. Der vil være en storm af følelser, en storm af ord, der gør det umuligt at opfatte den lave vedvarende stemme som taler til sjælen under en skjult, sand hjertefølt helligelse. Skjult bøn, der føres rigtigt, forårsager meget godt. Men bøn der bedes åbent til hele familien og nabolaget er ikke stille bøn, selvom det er sådan tiltænkt og guddommelig styrke fås ikke derfra. Lifligt og til stadighed, vil påvirkningen strømme fra ham som ser på i det skjulte, som er lydhør for at svare bønnen der kommer af hjertet. Ved en stille enkel tro rådfører sjælen sig med Gud og samler sig guddommelige lysstråler til dens styrke og støtte og til at udholde Satans kamp. Gud er vor faste borg.

[190]

Jesus har givet disse ord: »Våg derfor! thi I ved ikke, når husets herre kommer, om det bliver ved aften efter ved midnat eller ved hanegal eller ved daggry. Lad ham ikke finde jer sovende, når han pludselig kommer« Hvad jeg siger til jer, det siger jeg til alle: våg!« Vi venter på og våger over vor Mesters tilbagekomst, som skal bringe os morgnen, så han ikke kommer med et og finder os sovende. Hvilket tidspunkt henvises der til her? Ikke til Kristi tilsynkomst i himmelens skyer og finder et sovende folk. Nej; men til hans tilbagekomst fra hans tjeneste i den himmelske helligdoms allerhelligste, hvor han lægger sit præsteklæde fra sig og klæder sig

[191] selv med hævnens klæder og når befalingen lyder: »Lad den, som gør uret, blive ved at gøre uret og lad den urene blive ved at leve i urenhed og lad den retfærdige blive ved at øve retfærdighed og lad den hellige blive ved at leve helligt.«

Når Jesus ophører med at gå i forbøn for mennesker, er alles sager for evigt afgjorte. Dette er opgørets time for hans tjenere. Solen går ned i mørket for dem som har forsømt at berede sig til renhed og hellighed, hvilket gør dem egnede til at afvente deres Herres velkomst og kommer ikke op igen. Nådedøren lukker; Kristi mellemkomst ophører i himlen. Til sidst kommer dette tidspunkt pludseligt over alle og dem som ikke har rensset deres sjæle ved at adlyde sandheden findes sovende. De blev trætte af at vente og våge; de blev ligegyldige med hensyn til deres Mesters komme. De længtes ikke efter hans tilsynekomst og tænkte at der ikke var brug for at våge længere og være udholdne. De blev skuffede i deres forventninger og måtte blive tilbage. De drog den slutning at der var nok tid til at vågne op i. De ville være sikre på ikke at miste chancen til at sikre sig en jordisk rigdom. Det ville være sikkert for dem at få alt fra denne verden de kunne. Og medens de sikrede sig dette, miste de al bekymring og interesse for deres Mesters tilsynekomst. De blev ligegyldige og ubekymrede, som om der var langt igen før han kom. Men medens deres interesser var fordybet i verdslig vinding, afsluttede arbejdet i den himmelske helligdom og de var uforberedte.

[192] Hvis disse blot havde vidst at Kristi arbejde i den himmelske helligdom ville afslutte så hurtigt, hvor anderledes ville de så ikke have opført sig, hvor alvorligt ville de ikke have våget! Mesteren, der forudser alt dette, giver dem advarsler i god tid, med bud om at våge. Han fortæller tydeligt om hans pludselige komme. Han måler ikke tid ud, for at vi skal tilsidesætte en øjeblikkelig beredelse og i vor magelighed ser fremad til tidspunktet hvor vi tror han vil komme og udsætte beredelsen. »Våg derfor! thi I ved ikke...« Alligevel undlader denne forudsagte uvished og pludselighed til sidst at vække os fra sløvhed til alvorlig årvågenhed og anspore til vagtsomhed over for vor forventede Mester. Dem som ikke findes ventende og vågende er helt overrumplet i deres utroskab. Mesteren kommer og i stedet for øjeblikkeligt at åbne op for ham, er de lukket inde i verdslig slummer og tabes til sidst.

[Der blev vist mig en gruppe, som] er modsat den jer før har beskrevet. De ventede og vågede. Deres [blik var rettet imod himmelen. Mesterens ord var på deres læber: »Hvad jeg siger til jer, det siger jeg til alle: våg!«] »Våg derfor! thi I ved ikke, når husets herre kommer, om det bliver ved aften efter ved midnat eller ved hanegal eller ved daggry. Lad ham ikke finde jer sovende, når han pludselig kommer« [Herren antyder en tøven, når dagen endelig gryder. Men han ønskede ikke, at de skulle give efter for træthed eller slække på deres alvorlige årvågenhed, fordi morgnen ikke oprinder så hurtigt, som de havde ventet.] Dem som ventede blev fremstillet for mig idet de så op. De opmuntrede hinanden ved at gentage disse ord: Den første og anden vagt er gået. Vi er i den tredje vagt og venter og våger for Mesterens tilbagekomst. Der er nu kun en lille periode tilbage at vente i.« Jeg så at nogle blev trætte; deres øjne var rettet nedad og de blev optaget af verdslige sager og blev upålidelige i deres vågen. De sagde: Første gang vi ventede, ventede vi vor Mester, men blev skuffede. Vi var helt sikre på at han ville komme under den anden vagt, men den gik hen og han kom ikke. Vi er skuffede igen. Vi behøver ikke at være så nøjeregnende. Han kommer nok ikke i den næste vagt. Vi er i den tredje vagt og nu tror vi det er bedst at samle vore jordiske rigdomme op, så vi er sikrede mod at komme i nød.« Mange sov, omgivet af dette livs bekymringer og lokket af rigdommes svigefuldhed væk fra deres vågne og vagtsomme position. [Herren kommer 17.feb]

[193]

Engle blev fremstillet for mig, idet de så på med stor interesse og lagde mærke til svage og dog trofaste vagtfolk, så de ikke blev for trætte og sank under for det dobbelt så strenge slid og genvordigheder fordi deres brødre var afledt fra vagten og blev fordrukken af verdslige bekymringer og fordrevet af verdslig velstand. Disse himmelske engle var bedrøvede over at disse som før vågede, skulle, på grund af deres magelighed og upålidelighed, øge byrderne for dem som alvorligt og udholdende bestræbte sig for at bevare deres ventende og vågende stilling.

[Jeg så, at det var umuligt at have sin hengivenhed og interesse fordybet i timelige bekymringer og forøge sine jordiske besiddelser og samtidig være i en vågende, ventende tilstand, som Frelseren befalede. Englen sagde: »De kan kun sikre sig én verden. Skal de vinde den himmelske skat, må de ofre den jordiske. De kan ikke

få begge verdener.«] Jeg så hvor nødvendigt en trofast forbliven i vagten var for at undgå Satans falske snarer. Han forleder dem som burde vente og våge, til at tage et skridt hen i mod verden; de ikke ønske om at gå længere, men det ene skridt fjernede dem så meget længere fra Jesus og gjorde det lettere at tage det næste; og således tages skridt efter skridt hen imod verden, indtil hele forskellen mellem dem og verden blot er en bekendelse, kun et navn. De har mistet deres særlige, hellige karakter og der er intet andet end deres bekendelse der adskiller dem fra verdenselkerne omkring dem. [*samme*]

[194] Jeg så, at den ene vagt var forløbet efter den anden. Skulle der af den grund være mindre årvågenhed? Oh nej! En uophørlig årvågenhed er så meget mere påkrævet, for nu er tiden kortere, end før den første vagt var til ende.] Nu er ventetiden nødvendigvis kortere end først. [Når vi vågede med uformindsket årvågenhed dengang, hvor meget mere påkrævet er da ikke dobbelt årvågenhed i den anden vagt. Forløbet af den anden vagt har bragt os til den tredje og nu er der ingen undskyldning for at slå af på vor årvågenhed. Den tredje vagt fordrer tredobbelt alvor. At blive utålmodige nu ville være ensbetydende med at miste hele den alvorlige, vedholdende årvågenhed, vi indtil nu har udvist. Den lange mørke nat er prøvende, men morgnen udsættes i nåde fordi så mange vil blive fundet uforberedte, hvis Herren skulle komme. Grunden til den lange tøven har været Guds uvilje til at lade sit folk gå fortabt.] Men morgnens komme er for den trofaste og natten for den utro, er lige over os. Ved venten og vågen skal Guds folk vise deres særlige karakter, deres adskillelse fra verden. I vor vagtposition skal vi vise at vi er rigtige fremmede og pilgrimme på jorden. [Forskellen mellem dem, der elsker verden og dem, der elsker Jesus, er så tydelig, at der ikke kan tages fejl. Medens de verdslige er ivrige og begærlige efter at sikre sig jordiske skatte, skikker Guds folk sig ikke lige med verden, men viser med deres alvorlige, vågende, ventende holdning, at de er blevet forvandlede; at deres hjem ikke er i denne verden, men at deres hu står til et bedre, nemlig det himmelske fædreland. *samme*]

Jeg håber, mine kære brødre og søstre, at I ikke vil lade jeres øjne gå over disse ord uden at deres ord overvejes grundigt. Idet Galilæas mænd stod og så trofast op mod himmelen, for at, om muligt, at få et glimt af deres opfarene Frelser, stod to hvidtklædte mænd,

himmelske engle hvervet til at trøste dem over tabet af deres Frelses nærværelse og spurgte: »I galilæiske mænd, hvorfor står I og ser op imod himmelen? Denne Jesus, som er optaget fra jer til himmelen, han skal komme igen på samme måde, som I har set ham fare til himmelen.«

Gud udtænker at hans folk skal have deres øjne rettet efter vor Herres og Frelser Jesus Kristi herlige tilsynekomst. Medens verdsliges opmærksomhed er rettet mod forskellige foretagender, bør vor [195] være mod himlene; vor tro bør række længere og længere ind i det himmelske skatkammers herlige mysterier og få de dyrebare guddommelige lysstråler til at skinne i vore hjerter, som de har skinnet på Jesu ansigt. Spotterne håner de ventende og vågende og spørger: »Hvor er løftet om hans komme?« I er blevet narret. Involver jer i ting sammen med os og I vil have fremgang i verdslige ting. Få vinding, få penge og blev æret af verden.« De ventende ser opad og svarer: »Vi venter.« Og ved at vende sig fra jordiske behageligheder og verdslig ry og fra rigdommes svigefuldhed, viser de sig selv det standpunkt. Ved at våge bliver de stærke; de overvinder lathed og selviskhed og hang til magelighed. Pinslernes ild fænger om dem og ventetiden synes lang. Nogen gange bedrøves de, troen vakler; men de kommer til kræfter igen, overvinder deres frygt og tvivl og medens deres øjne er rettet mod himlen, siger de til deres fjender: »Jeg våger, jeg afventer min Herres tilbagekomst. Jeg vil være stolt af trængsel, pinsler og nød.«

Vor Herres ønske er at vi skal være årvågne, så når han kommer og banker på kan vi straks lukke op. En velsignelse er afsagt over de tjenere som han finder vågende. »han skal binde op om sig og lade dem sætte sig til bords og selv gå hen og varte dem op.« Hvem blandt os i disse sidste dage vil æres sådan af de forsamledes Mester? Er vi rede til uden tøven at åbne op for ham straks og byde ham velkommen. Våg, våg, våg. Næsten alle har opgivet deres vågen og venten; vi er ikke rede til at åbne for ham straks. Verdenskærligheden har taget vore tanker så meget i besiddelse at vore øjne ikke er vendt opad, men nedad mod jorden. Vi iler afsted, involverer os med iver [196] og alvor i forskellige foretagsomheder, men Gud er glemt og det himmelske skatkammer er ikke værdsat. Vi er ikke i den ventende og vågende position. Verdenskærlighed og rigdommes svigefuldhed overgår vor tro og vi længes ikke efter og holder af vor Frelses

tilsynkomst. Vi prøver stærkt på at sørge for vort eget selv. Vi er urolige og mangler stærkt fast tillid til Gud. Mange bekymrer sig og arbejder, finder på og planlægger, er bange for at de vil lide nød. De kan ikke afse tid til at bede eller til at deltage i religiøse møder og i omsorgen for sig selv, ikke give Gud en chance for at yde dem omsorg. Og Herren gør ikke så meget for dem, for de giver ham ikke anledning til det. De gør for meget for sig selv og tror og stoler for lidt på Gud.

Verdenskærligheden har et frygteligt tag på det folk Herren har befalet altid at våge og bede, så han ikke pludseligt skal finde dem sovende. »Elsk ikke verden, ej heller det, der er i verden! Hvis nogen elsker verden, så er Faderens kærlighed ikke i ham. Thi alt det, der er i verden, kødets lyst og øjnenes lyst og pral med jordisk gods, er ikke af Faderen, men af verden. Og verden forgår og dens lyst; men den, der gør Guds vilje, bliver til evig, tid.«

Jeg er blevet vist at Guds folk som bekender sig til at tro nærværende sandhed ikke er i en afventende og vågende position. De forøger rigdomme og samler skatte på jorden. De bliver rige i verdslige ting, men ikke rige over for Gud. De tor ikke på at tiden er kort; de tror ikke at alle tings ende er nær, at Kristus er ved døren. De kan bekende sig til megen tro; men de bedrager deres egne sjæle, for de vil ikke omsætte den tro de virkelig har til handling. Deres gerninger viser karakteren af deres tro og vidner for dem rundt omkring at Kristi komme ikke skal være i denne slægt. Sådan som deres tro er, sådan vil deres gerninger være. Deres beredelse er at forblive i denne verden. De lægger hus til hus og land til land og er denne verdens beboere.

[197]

Den fattige Lazarus^o blev fødet med krummer fra den rige mands bord, er at foretrække frem for disse bekendere. Hvis de bekender en ægte tro, i stedet for at forøge deres rigdomme på jorden ville de sælge ud og befri sig selv for jordens besværlige ting og overføre deres rigdomme til himlen. Så vil deres interesse og hjerte være der, for et menneskes hjerte vil være der hvor hans største rigdomme er. De fleste af dem som bekender sig til sandheden bevidner at de værdsætter mest i denne verden. for de har bekymringer, tunge byrder og arbejde. At sikre sig og lægge til sine rigdomme er deres livs studium. De har overført så lidt til himlen købt så få aktier i de himmelske skatte, at deres tanker ikke er særlig tiltrukket til det

bedre land. De har købt store aktier i jordiske foretagsomheder og disse investeringer, drager, ligesom en magnet, deres tanker fra det himmelske og uforgængelige til det jordiske og fordærvelige. »Thi hvor din skat er, der vil også dit hjerte være.«

Egenkærlighed binder op omkring mange med jernbånd. Det er »min gård«, »mit gods«, »min levevej«, »min forretning«. Selv de almindelige menneskelige krav ignorerer de. Mænd og kvinder der bekender sig til at vente og holde af deres Herres tilsynekomst lukker sig selv inde. Det ædle og det gudfrygtige har de skilt sig af med. Verdenskærlighed, kødets lyster, øjnenes lyst, livets stolthed, har fæstnet sig så meget at de er blinde. De er fordærvet af verden, men ser det ikke. De taler om kærlighed til Gud, men deres frugter viser ikke den kærlighed de giver udtryk for. De røver ham i tiende? og gavebetaling og Guds knusende forbandelse er over dem. Sandheden har oplyst deres stivej på hver side. Gud har forunderligt arbejdet på deres sjæles frelse i deres eget hus, men hvor er deres ofre, til ham i taknemmelighed for hans tegn på barmhjertighed? Mange af dem er ligeså utaknemmelige som brutale folk. Ofret for mennesket var uendeligt, langt over sammenligning med det største intellekt, alligevel er mennesker, som påberåber at have del i de himmelske goder, som var købt for så stor en omkostning, gennemgående for egenkærlige til at gøre et reelt offer for Gud. Deres tanker ligger til verden, verden, verden. I den niogfyrretyvende salme læser vi: »Hvorfor skulle jeg frygte i de onde dage, når mine lumske fjender omringer mig med brøde, de, som stoler på deres gods og bryster sig af deres store rigdom? Visselig, ingen kan købe sin sjæl fri og give Gud en løsesum. (for indløsningen af deres sjæl er værdifuld og den er evig).« Hvis alle ville have i tanke og kunne fatte lidt af det umådelige offer udført af Kristus, ville de føle sig sat i rette for deres frygtsomhed og deres yderliggående selviskhed. »Vor Gud komme og tie ikke ! ? Foran ham gik fortærende ild, omkring ham rasede storm; han stævnede Himlen deroppe hid og jorden for at dømme sit folk: »Saml mig mine fromme, der sluttede pagt med mig ved ofre !« På grund af egenkærlig og kærlighed til verden er Gud glemt og mange har sjælens goldhed og råber: »Min støtte, min støtte.« Herren har lånt sit folk midler for at prøve dem. For at teste dybten af deres bekendende kærlighed til ham. Nogle vil opgive ham og deres himmelske rigdomme frem for at formindske deres jordiske

[198]

besiddelser og slutte pakt med ham ved offer. Han kræver et offer, men kærlighed til verden lukker deres ører og de vil ikke høre.

Jeg så frem for at se hvem af de trosbekendende der afventer Kristi komme der har villighed til at ofre af deres overflod til Gud. Jeg kunne se nogle få ydmyge og ringe personer der, ligesom den fattige enke, var fornægtende over for sig selv og lagde deres lille skærv i. Alle sådanne ofre regnes af

[199]

Gud som dyrebare rigdomme. Men dem som anskaffer sig midler og samler sig ejendomme, er langt bagefter. De gør intet i forhold hvad de skulle. De holder tilbage og frarøver Gud, for de er bange for at komme i nød. De tør ikke stole på Gud. Dette er den ene grund til at vi, som et folk, er så sygelige og så mange er faldet i deres grave. Begærligheden er blandt os. Verdenselskere er blandt os også dem som i hans tjeneste som er knappe på gerninger. Mennesker som havde intet af denne verden, som var fattige og afhængige af deres arbejde, er blevet behandlet nøjeregnende og uretfærdigt. Verdenselskeren, med en hård overflade og hårdere hjerte, har modvilligt overbetalt den lille sum der er optjent ved hårdt slid. Præcis sådan behandler de deres Mester, hvis tjenere de bekender sig til at være. På denne modvillige måde lægger de i Guds skatkammer. Manden i lignelsen ville ikke overdrage sit gods og Herren afbrød hans nyttesløse liv. Sådan vil han gøre med mange. Hvor svært er det ikke, i denne fordærvede tidsalder, at holde sig fra blive verdslig og egenkærlig. Hvor let er det ikke at blive alle gode gavers Giver utaknemmelig. Stor årvågenhed er tiltrængt og megen bøn, for at holde sjælen i flittigt arbejde. »Pas på, vær årvågne! thi I ved ikke, når tiden er der.«

[200]

Vidnesbyrd 17 (1869)

Kristi lidelser

KRISTI LIDELSER

[For fuldt ud at kunne forstå, hvad frelsen er værd, er det nødvendigt at forstå, hvad den har kostet. Som følge af indskrænkede begreber om Kristi lidelser tillægger mange forsoningens store værk ringe betydning. Den herlige plan til menneskets frelse blev virkliggjort ved Gud Faders uendelige kærlighed. I denne guddommelige plan ser man den mest vidunderlige åbenbarelse af Guds kærlighed til den faldne slægt. En sådan kærlighed som den, der åbenbarer sig i, at Gud gav sin elskede søn, forbavsede englene. »Thi således elskede Gud verden, at han gav sin Søn den enbårne, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv.« Denne frelser var glansen af faderens herlighed og hans væsens udtrykte billede. Han var i besiddelse af guddommelig majestæt, fuldkommenhed og ypperlighed. Han var Gud lig. »Thi Gud besluttede at lade hele fylden bo i ham.« »Da han var i guddomsskikkelse, holdt han det ej for et røvet bytte at være Gud lig, men han gav afkald og tog tjenerskikkelse på og blev mennesker lig. Og da han i fremtræden fandtes som et menneske, ydmygede han sig selv og blev lydig til døden, ja, døden på et kors.«

Kristus samtykkede i at dø i syndereens sted, for at mennesket ved et liv i lydighed kunne undslippe Guds lovs straf. Hans død gjorde ikke loven ugyldig; den slog ikke loven ihjel, svækkede ikke dens hellige krav eller formindskede dens hellige værdighed. Kristi død forkyndte, at Faderens lov var retfærdig, når den straffede overtræderen, idet han selv samtykkede i at lide lovens straf for at kunne frelse det faldne menneske fra dens forbandelse. Guds elskede søns død på korset viser Guds lovs uforanderlighed. Hans død løfter loven til højhed og ære og giver menneskene et synligt vidnesbyrd om dens uforanderlige karakter. Fra hans egne guddommelige læber lyder disse ord: »Tro ikke, at jeg er kommen for at nedbryde loven

[201]

eller profeterne; jeg er ikke kommen for at nedbryde, men for at fuldkomme.« Kristi død retfærdiggjorde lovens fordringer.

I Kristus var det menneskelige og det guddommelige forenet. Hans mission var at forlige Gud og menneskene, at forene det endelige med det uendelige. Dette var den eneste måde, hvorpå faldne mennesker kunne ophøjes til gennem Kristi blods fortjeneste at blive delagtige i guddommelig natur. At Kristus påtog sig menneskelig natur, gjorde ham skikket til at forstå menneskenes prøvelser og sorger og alle de fristelser, der omgiver dem. Engle, som ikke kendte synd, kunne ikke sympatisere med menneskene i deres særlige prøvelser. Kristus nedlod sig til at antage menneskelig natur og blev fristet i alle ting ligesom vi, for at han kunne hjælpe alle dem, der ville blive fristet.

[202] Fordi det menneskelige var i ham, følte han trang til at få styrke fra sin fader. Han havde udvalgte steder, hvor han bad. Han holdt af at pleje samfund med sin fader i bjergenes ensomhed. Ved denne religiøse øvelse blev hans hellige, menneskelige sjæl styrket til dagens prøvelser og pligter. Vor frelser tog selv del i vor trang og vore skrøbeligheder, idet han blev en bedende, hvis påkaldelser lød om natterne, når han søgte sin fader om nye forråd af kraft, for at han måtte kunne træde frem styrket, vederkvæget og udrustet til pligter og prøvelser. Han er en broder i vore skrøbeligheder, men ikke i besiddelse af de samme lidenskaber. Som den syndfri veg hans natur tilbage fra det onde. Han udholdt kampe og sjælekval i en syndig verden. Hans menneskelighed gjorde bøn til en nødvendighed og en forret. Han behøvede al den stærke, guddommelige støtte og trøst, som hans fader var beredt til at meddele ham - han, som til menneskenes bedste havde forladt himmelens glæder og valgt sit hjem i en kold og utaknemmelig verden. Kristus fandt trøst og glæde i samfundet med sin fader. Her kunne han aflaste sit hjerte for de sorger, der knugede ham. Han var en smertens mand og kendt med sorg.

Dagen igennem udførte han et alvorligt arbejde med at gøre godt mod andre og frelse mennesker fra ødelæggelse. Han helbredte de syge, trøstede de sørgende og bragte de fortvivlede frimodighed og håb. Han oprejste de døde til livet. Og når hans dagværk var endt, gik han aften efter aften bort fra byens forvirring og i en eller andet afsides beliggende lund lå han bøjet i bøn til sin fader. Undertiden

skinnede månens klare stråler på hans bøjede skikkelse; til andre tider udelukkede skyerne og mørket alt lys. Duggen og nattens rimfrost hvilede på hans hoved og skæg, medens han lå i bedende stilling. Ofte fortsatte han sine påkaldelser hele natten. Han er vort eksempel. Kunne vi erindre dette og efterligne ham, ville vi være meget stærkere i Gud.

Dersom menneskenes frelser, der besad guddommelig styrke, følte trang til bøn, hvor meget mere bør ikke svage, syndige mennesker erkende nødvendigheden af bøn! Når Kristus blev hårdest anfægtet af fristelse, spiste han intet. Han overgav sig til Gud og i alvorlig bøn og fuldkommen underkastelse under faderens vilje vandt han sejr. De, som bekender sig til sandheden for disse sidste dage, bør fremfor alle andre, der bekender sig til at være kristne, efterligne det store guddommelige mønster i bøn. [203]

»Disciplen må være tilfreds, når det går ham som hans mester og tjeneren, når det går ham som hans herre.« Vi dækker vore borde med overdådige retter, som hverken er sunde eller nødvendige fordi vi synes bedre om disse ting end om selvfornægtelse om frihed for sygdom og om et sundt sind. Jesus bad alvorlig til sin fader om styrke. Guds søn, som var guddommelig, anså dette, endog for sit eget vedkommende, for at være af større betydning end at sidde ved det mest overdådige bord. Han har givet os et synligt bevis for, at bøn er nødvendig, om vi skal få styrke til at kæmpe med mørkets magter og til at udføre den gerning, der er bestemt for os. Vor egen styrke er svaghed, men den kraft, Gud skænker, er mægtig og vil give enhver, som opnår den, mere end sejr.

Da Jesus bøjede sig og indtog en bedende stilling i Getsemane, fremtvang hans usigelige angst sveden som store bloddråber fra hans porer. Det var her, et stort mørkes rædsel omgav ham. Verdens synder lå på ham. Han led i menneskenes sted ligesom en overtræder af faderens lov. Her var fristelsens valplads. Det guddommelige lys fra Gud forsvandt for hans syn og mørkets magter fik ham i deres vold. I sin sjæleangst lå han udstrakt på den kolde jord. Han oplevede sin faders mishag. Han havde taget lidelsens kalk fra brødefulde menneskers læber og det var hans hensigt selv at drikke den og at give menneskene velsignelsens kalk i stedet. Den vrede, som ville være kommen over menneskene, faldt nu på Kristus. Det var her, hans skælvende hånd holdt den hemlighedsfulde kalk.

[204]

Sammen med sine disciple var Jesus ofte tyet ind i Getsemane for at hengive sig til betragtning og bøn. Dette hellige tilflugtssted var vel kendt af dem alle. Også Judas vidste, hvor han skulle lede morderskaren hen for at forråde Jesus i deres hænder. Aldrig før havde Frelseren besøgt dette sted med et hjerte så fuldt af sorg. Det var ikke legemlig lidelse, Guds søn veg tilbage for og som i disciplens nærværelse fremtvang disse sørgmodige ord fra hans læber: »Min sjæl er dybt bedrøvet til døden.« »Bliv her,« sagde han, »og våg med mig!«

Idet han forlod sine disciple, gik han et lille stykke bort fra dem, dog inden for hørevidde og faldt på sit ansigt og bad. Der var angst i hans sjæl og han bad: »Min Fader! er det muligt, så lad denne kalk gå mig forbi; dog ikke, som jeg vil, men som du vil.« En fortabt verdens synder lå på ham og overvældede ham. Det var en følelse af faderens vrede på grund af synden, der sønderrev hans hjerte i en frygtelig ængstelse og i hans ansigt fremtvang store blodråber, som randt ned ad hans kinder og faldt ned og vædede jorden.

Idet han rejste sig op fra sin udstrakte stilling, gik han hen til disciplene og fandt dem sovende. Han sagde til Peter: »Så kunne I da ikke våge én time med mig! Våg og bed, for at I ikke skal falde i fristelse! ånden er villig, men kødet er skrøbeligt.« I den allervigtigste stund - den stund, da Jesus havde rettet en særskilt henvendelse til dem om at våge med ham - fandt han disciplene sovende. Han vidste, at alvorlige kampe og frygtelige fristelser ventede dem. Han havde taget dem med, for at de kunne være til at styrke for ham og for at de begivenheder, de i denne nat ville blive vidne til og de lærdomme, de kunne høste, måtte kunne blive uudsletteligt indprentet i deres hukommelse. Dette var nødvendigt, for at deres tro ikke skulle svigte, men blive styrket til den prøve, som var umiddelbart forestående.

[205]

Men i stedet for at våge med Kristus var de betyngede af sorg og faldt i søvn. Selv den ildfulde Peter, som blot nogle få timer i forvejen havde erklæret, at han ville lide og om nødvendigt dø for sin herre, lå og sov. I det mest kritiske øjeblik, da Guds søn behøvede deres medfølelse og hjertelige forbønner, blev de fundne sovende. De tabte meget ved således at sove. Vor frelser havde til hensigt at styrke dem til den hårde trosprøve, de snart ville blive udsat for. Havde de tilbragt denne sorgens tid i årvågenhed og bøn til Gud

sammen med den kære frelser, ville Peter ikke være blevet overladt til i sin egen svage styrke at fornægte sin herre i prøvens stund.

Jesus gik bort anden gang, bad og sagde: »Min Fader! hvis denne kalk ikke kan gå mig forbi, men jeg skal drikke den, så ske din vilje!« Og atter kom han til disciplene og fandt dem sovende. Deres øjne var tunge. Disse sovende disciple er en fremstilling af en sovende menighed, når Guds hjem søgelses dag er nær. Det er en dag med skyer og tykt mørke, da det vil være yderst farligt at findes sovende.

Jesus har efterladt os denne advarsel: »Våg derfor! thi I ved ikke, når husets herre kommer, om det bliver ved aften efter ved midnat eller ved hanegal eller ved daggry. Lad ham ikke finde jer sovende, når han pludselig kommer« Det kræves af Guds menighed, at den fuldbyrder sin nattevagt, uanset hvor farlig, enten den bliver lang eller kort. Sorg er ingen undskyldning for, at den skulle være mindre årvågen. Trængsel bør ikke lede til ligegyldighed, men til dobbelt årvågenhed. Kristus har ved sit eget eksempel henvist menigheden til den guddommelige kilde, hvor den har sin styrke i nødens, modgangens og farens tid. Årvågenhedens ånd skal udpege menigheden som Guds sande folk. Ved dette tegn udmærkes de ventende fremfor verden og viser, at de er pilgrimme og fremmede på jorden.

Atter gik Frelseren bedrøvet bort fra de sovende disciple og bad tredje gang de samme ord. Derpå kom han til dem og sagde: »Sover I stadig og hviler jer? Se, timen er nær, da Menneskesønnen skal forrådes i synderes hænder.« Hvor grusomt handlede disciplene ikke, idet de tillod søvnen at lukke deres øjne og slummer at lænkebinde deres sanser, medens deres guddommelige herre gennemgik en så usigelig ængstelse! Havde de holdt sig vågne, ville de ikke have mistet troen, da de så Guds søn døende på korset. Denne vigtige vågenat burde have udmærket sig ved ædel åndelig kamp og bøn, hvilket ville have givet dem styrke til at bevidne Guds søns usigelige angst og kval. Den ville have forberedt dem til at overvære hans lidelser på korset og de ville da i nogen grad kunne forstå den overvældende ængstelse, som han udholdt i Getsemane have. Og de ville have været bedre i stand til at erindre de ord, han havde talt til dem angående sine lidelser, sin død og opstandelse; og midt i den forfærdelige, prøvende times mørke ville en og anden håbets stråle have oplyst mørket og holdt troen oppe.

[206]

Kristus havde tidligere fortalt dem, at disse ting ville indtræffe; men de forstod ham ikke. Synet af hans lidelser skulle blive en ildprøve for hans disciple og derfor var årvågenhed og bøn nødvendig. Deres tro behøvede at støttes af en usynlig kraft, når de kom til at opleve, at mørkets magter triumferede. Vi kan kun have dunkle begreber om Guds kære søns usigelige sjæleangst i Getsemane, da han følte adskillelse fra sin fader som følge af, at han bar menneskets synd. Han blev synd for den faldne slægt. Følelsen af, at Faderens kærlighed havde forladt ham, fremtvang disse sørgmodige ord fra hans angstfyldte sjæl: »Min sjæl er dybt bedrøvet til døden.« »Er det muligt, så lad denne kalk gå mig fobi!« I fuld underkastelse under Faderens vilje tilføjede han derpå: »Dog ikke som jeg vil, men som du vil.«

[207] Guds guddommelige søn var afmægtig, døende. Faderen sendte et sendebud fra sit åsyn til at styrke den guddommelige lidende og sætte ham i stand til at gå den blodplettede sti. Kunne dødelige mennesker have set engleskarens forfærdelse og bedrøvelse, idet den med stum sorg gav agt på, at Faderen holdt sine stråler af lys, kærlighed og herlighed tilbage fra sin hjertenskære søn, ville de bedre kunne forstå, hvor anstødelig synden er i hans øjne. Retfærdighedens sværd skulle nu vågne op imod hans dyrebare søn. Med et kys blev han forrådt i sine fjenders hænder og skyndsomt ført til domhuset og stillet for en jordisk ret for der at blive hånet og dømt til døden af syndige, dødelige mennesker. Der blev Guds herlige søn »såret for vore overtrædelser, knust for vor brødes skyld«. Han udholdt krænkelser, spot og skammelig mishandling, indtil »han ligned ej menneskenes børn«, »så umenneskelig ussel så han ud«.

Hvem kan fatte den kærlighed, som her udfoldes! Med forundring og sorg så engleskaren ham, som havde været himmelens majestæt og båret herlighedens krone, nu bære tornekrone, et blødende offer for vold øvet af en rasende pøbel, som en satanisk vrede havde ophidset til afsind. Se den tålmodige lidende! På hans hoved sidder tornekransen. Hans livsblod flyder ud af hver sønderreven blodåre. Alt sammen som følge af synd! Intet uden en evig, forløsende kærlighed, som stedse vil vedblive at være en gåde, kunne have formået Kristus til at forlade sine hænder og højhed i himmelen og komme ned til en syndig verden for at blive tilsidesat, foragtet

og forkastet af dem, han kom for at frelse og for til sidst at lide på korset.

Forundrer jer, I himle og forbavses, du jord! Se undertrykkeren og den undertrykte! En stor skare omslutter verdens frelser. Hånsord og spydigheder blandes med grove, gudsbespottelige eder. Uslinge der er blottede for følelser, gør bemærkninger om hans ringe byrd og uanselige stilling. Ypperstepræsterne og de ældste latterliggør hans påstand om at være Guds søn og tarvelig skæmt og fornærmelig spot går fra mund til mund. Satan havde fuldstændigt herredømme over sine tjeneres sind. For på en virkningsfuld måde at opnå dette begynder han med ypperstepræsterne og de ældste og besjæler dem med religiøst vanvid. De drives af den samme sataniske ånd, der bevæger de sletteste og mest forhærdede niddinger. Der råder en unaturlig samstemmighed i alles følelser, fra de skinhellige ypperstepræster ned til de mest fordærvede. Kristus, Guds dyrebare søn, førtes frem og korset blev lagt på hans skuldre. Blodet, der flød fra hans sår, efterlod mærker ved hvert trin. Trængt af en skare forbitrede fjender og ufølsomme tilskuere føres han bort for at korsfæstes. »Han blev knust og bar det stille, han oplod ikke sin mund som et lam, der føres hen for at slagtes, som et får, der er stumt, når det klippes - han oplod ikke sin mund.«

[208]

Hans sørgende disciple følger ham i nogen frastand, bag efter morderskaren. Han nagles til korset og hænger svævende mellem himmel og jord. Deres hjerter er ved at briste af angst, idet deres elskede lærer lider som en forbryder. Nær ved korset står de forblindede, fanatiske, troløse præster og ældste, der håner og spotter ham og udslynger spydigheder: »Du, som nedbryder templet og bygger det op i tre dage, frels nu dig selv, hvis du er Guds Søn og stig ned af korset!« Sådan spottede også ypperstepræsterne tillige med de skriftkloge og de ældste og sagde: »Andre har han frelst, sig selv kan han ikke frelse. Han er jo Israels konge! Lad ham nu stige ned af korset, så vil vi tro på ham. Han har sat sin lid til Gud; lad ham nu udfri ham, hvis han har velbehag i ham; han har jo sagt: »Jeg er Guds Søn«

Til alt dette svarede Jesus ikke et eneste ord, medens naglerne blev drevet gennem hans hænder og angstens sved trængte frem af hans porer, lød der fra den lidendes blege, skælvende læber en bøn om tilgivelse for hans mordere: »Fader! tilgiv dem; thi de ved

[209]

ikke, hvad de gør.« Hele himmelen betragtede denne scene med den dybeste interesse. Den herlige Genløser af en fortabt verden led straffen for menneskenes overtrædelse af Faderens lov. Han var i færd med at løskøbe sit folk med sit eget blod. Han betalte Guds hellige lovs retfærdige krav. Dette var det middel, der til sidst skulle gøre ende på synden og Satan og ved hvilket hans hærskere skulle besejres.

Oh, var der vel nogen sinde en lidelse og sorg lig den, som den døende frelser udholdt? Det var følelsen af Faderens mishag, der gjorde ende på Kristi liv på korset. Det var den knusende vægt af verdens synder og følelsen af Faderens vrede. Faderens herlighed og styrkende nærværelse havde forladt ham og fortvivlelsen tyngede ham med sin knusende vægt af mørke og fremtvang fra hans blege, skælvende læber det angstfulde råb: »Min Gud! min Gud! hvorfor har du forladt mig?«

Jesus havde i forening med Faderen skabt verden. Blinde og bedragne mennesker er alene om at forblive ufølsomme under Guds søns kvalfulde lidelser. Yperstepræsterne og de ældste håner Guds kære søn i hans kvaler i dødens stund. Men den livløse natur sukker i medfølelse med sin blødende, døende skaber. Jorden ryster. Solen nægter at beskue denne scene. Himmelen klæder sig i sort. Engle har været vidne til synet af lidelsen, indtil de ikke formår at se mere og skjuler deres åsyn for det grufulde skue. Kristus er ved at dø! Han er i fortvivlelse! Faderens bifaldende smil er borte og engle får ikke tilladelse til at oplyse mørket i denne forfærdelige time. De kan kun med forfærdelse se, at deres elskede befalingsmand, himmelens majestæt, lider straffen for menneskenes overtrædelse af Faderens lov.

[210] Guds døende søn blev endog anfægtet af tvivl. Han kunne ikke se igennem gravens porte. Intet lyst håb viste ham hans udgang af graven som sejrherre eller Faderens godkendelse af hans offer. Guds søn skulle i fuldt mål mærke synden i hele dens frygtelighed. Faderens mishag over synden tilligemed dens straf, som er døden, var det eneste, han kunne opfatte i dette forfærdende mørke. Han blev fristet til at frygte for, at synden var så anstødelig i Faderens øjne, at han ikke ville kunne forsones med sin søn. den voldsomme følelse af, at hans egen fader for stedse havde forladt ham, var årsag til det

gennemtrængende råb fra korset: »Min Gud! min Gud! hvorfor har du forladt mig?«

Kristus havde noget nær de samme følelser, som syndere ville opleve, når Guds harmes skåler engang udgydes over dem. Den sorte fortvivelse vil lægge sig som et ligklæde omkring deres brødefulde sjæle og da vil de i fuldelste mål forså, hvor syndig synden er. Frelse er blevet købt til dem ved Guds søns lidelse og død. Denne frelse kunne have tilhørt dem, dersom de villigt og med glæde havde taget imod den; men ingen bliver tvunget til at vise lydighed mod Guds lov. Hvis de forsmår den himmelske gave og vælger syndens vellyst og bedrag, er valget frit og til sidst vil de få deres løn, som er Guds vrede og evig død. De vil for stedse være afskåret fra Jesus, hvis offer de har foragtet. De vil have mistet et liv i lyksalighed og ofret en evig herlighed for en kortvarig nydelse af synd.

Troen og håbet bævende under Kristi sjælekamp i dødens stund, fordi Gud har borttaget den forvisning, han hidtil havde givet sin elskede søn om sit velbehag og sin anerkendelse. Verdens Genløser forlod sig nu på de synlige beviser, der hidindtil havde styrket ham, *Vidnesbyrdene* om, at Faderen havde godkendt hans gerning og fundet behag i hans værk. Idet han i sine dødsqualer opgiver sit dyrebare liv, har han kun troen at holde sig til og må alene stole på ham, som det altid har været hans glæde at adlyde. Ingen klare, lyse håbets stråler opmuntrer ham fra nogen kant. Alt er indhyllet i trykkende mulm. I dette forfærdelige mørke, som en medfølelse natur fornemmer, tømmer Genløseren den hemmelighedsfulde kalk lige til bærm. Berøvet endog det lyse håb og tilliden til den sejr, som i fremtiden skal blive hans del, råber han med høj røst: »Fader! i dine hænder betror jeg min ånd.« Han kender sin faders karakter, hans retfærdighed, hans barmhjertighed og hans store kærlighed og i underkastelse falder han i hans hænder. Under naturens krampe-trækninger hører de forfærdede tilskuere de ord, der i dødsøjeblikket lød fra manden på Golgata.

Naturen viste medfølelse med sin skaber i hans lidelse. Den gyngende jord og de sønderrevne klipper kundgjorde, at det var Guds søn, der døde. Der skete et mægtigt jordskælv. Forhængen i templet revnede i to stykker. Forfærdelse greb bødlerne og tilskuerne, idet de så solen indhyllet i mørke og følte, at jorden rystede under deres fødder og da de så og hørte klipperne revne. Ypperstepræsternes og

[211]

de ældstes spot og hån forstummede, da Kristus befalede sin ånd i Faderens hænder. Den forfærdede skare begyndte at trække sig tilbage og famle sig frem i mørket ad vejen til byen. De slog sig for brystet, medens de gik, talte næsten hviskede og sagde til hinanden: »Det er et uskyldigt menneske, der er blevet myrdet. Tænk, om han virkelig skulle være Guds søn, således som han påstod?«

Jesus opgav ikke sit liv, før han havde fuldbyrdet den gerning, han var kommet for at gøre og med sit sidste åndedræt udbrød: »Det er fuldbragt!« Da var Satan slagen. Han vidste, at hans rige var tabt. Englene frydede sig, da ordene lød: »Det er fuldbragt!« Den store genløsningsplan, der var afhængig af Kristi død, var således blevet gennemført så vidt. Og der var glæde i himmelen over, at Adams børn ved et liv i lydighed til sidst ville kunne ophøjes til Guds trone.

[212] Oh, hvilken kærlighed, hvilken forunderlig kærlighed, som bragte Guds søn ned til jorden for at blive gjort til synd for os, således at vi kunne blive forligte med Gud og ophøjes til et liv sammen med ham i hans herligheds boliger! Oh, hvad er dog mennesket, at der skulle betales en sådan pris for dets genløsning!

Når menneskene i fuldere mål kan fatte omfanget af den store opofrelse, himmelens majestæt gjorde, da han døde i deres sted, vil frelsens plan blive ophøjet og tanken om Golgata vil vække ømme, hellige og levende følelser i de kristnes hjerter. Pris til Gud og lammet vil være i deres hjerter og på deres læber. Stolthed og selvgodhed kan ikke vokse i de hjerter, der bevarer mindst om begivenhederne på Golgata i frisk erfaring. Denne verden vil kun have ringe værdi i deres øjne, der ret vurderer den store pris, som blev betalt for menneskets genløsning, Guds kære søns dyrebare blod. Alle verdens rigdomme er ikke af tilstrækkelig værdi til at genløse en eneste fortabt sjæl. Hvem kan måle den kærlighed, Kristus nærede til en fortabt verden da han hang på korset, lidende for skyldige menneskers synder. Denne kærlighed var uden mål, uden grænser.

Kristus har vist, at hans kærlighed var stærkere end døden. Han var i færd med at udvirke menneskenes frelse og skønt han var midt i den frygtelige kamp med mørkets magter, blev hans kærlighed stærkere og stærkere. Han udholdt, at Faderen skjulte sit åsyn for ham, indtil han i sin sjæls bitterhed måtte udbryde: »Min Gud! min Gud! hvorfor har du forladt mig?« Hans arm bragte frelse. Den pris, for hvilken menneskets genløsning blev købt, var betalt, da han i

sin sidste sjælekamp udtalte de velsignede ord, der syntes at lyde gennem hele skabningen: »Det er fuldbragt!«

Mange, der bekender sig til at være kristne, bliver stærkt optaget af timelige foretagender og de fatter interesse for nye og spændende fornøjelser, medens deres hjerter er kolde og synes at være som stivfrosne over for Guds sag. Her, du arme navnkristne, er et emne, som er af tilstrækkelig betydning til at gribe dig. Det drejer sig om evige interesser. Angående dette emne er det synd at være rolig og lidenskabsløs. Begivenhederne på Golgata appellerer til de dybeste følelser. Hvad dette emne angår, vil det være undskyldeligt, om du lægger begejstring for dagen. At Kristus, der var så ophøjet, så uskyldig skulle lide en så smertefuld død og bære vægten af verdens synder, vil vore tanker og vor fantasi aldrig til fulde kunne fatte. Vi kan ikke begribe længden, bredden dybden og højden af en så forbavsende kærlighed. Tanken om de umådelige dybder i Frelserens kærlighed bør fylde sindet, røre og smelte sjælen, forædle og højne følelserne og fuldstændig forvandle hele karakteren. Apostelens erklæring var: »Jeg havde fattet det forsæt ikke at ville vide af noget andet, medens jeg var iblandt jer, end Jesus Kristus og det som korsfæstet.« Også vi kan se hen til Golgata og udbryde: »Det være langt fra mig at rose mig af noget andet end vor Herres Jesu Kristi kors, ved hvem verden er korsfæstet for mig og jeg for verden.«

[213]

Hvad må deres skæbne, der ikke bryder sig om så stor en frelse, blive i betragtning af den enorme pris, for hvilken vor frelse blev købt? Hvad vil deres tro blive, som bekender sig til at følge Kristus, men dog undlader at bøje sig i ydmyg lydighed for deres Genløseres krav og ikke tager korset op som Kristi ydmyge disciple og følger ham fra krybben til Golgata? »Den, som ikke samler med mig, spreder,« siger Kristus.

Nogle har mangelfulde anskuelse angående forsoningen. De mener, at Kristus kun led en ringe del af Guds lovs straf; de antager at medens Guds kære søn følte hans vrede, havde han gennem alle sine smertefulde lidelser vidnesbyrdet om Faderens kærlighed og bifald, at gravens porte foran ham var oplyste af et klart håb og at han havde et blivende vidnesbyrd om sin fremtidige herlighed. Dette er en stor fejltagelse. Kristi stærkeste ængstelse skyldes en følelse af Faderens mishag. Hans sjælekval på grund af dette var så voldsom, at mennesket kun kan have en svag forestilling derom.

[214]

Hos mange vækker beretningen om vor guddommelige Herres fornedrelse, ydmygelse og opofrelse ingen dybere interesse og griber ikke sjælen eller påvirker livet mere end beretningen om Jesu martyrs død. mange har lidt døden under langsommere pinsler; andre har lidt døden ved korsfæstelse. hvori adskiller Guds søns død sig fra disse andres? Det er sandt, at han led en yderst grufuld død på korset; men andre har dog for hans kære sags skyld lidt lige så meget, hvad legemlig pine angår. Hvorfor var så Kristi lidelse mere frygtelig end andres, der har givet deres liv for hans skyld? Dersom Kristi lidelser bestod af legemlig smerte alene, var hans død ikke mere pinefuld end nogle af de andre martyres.

Men legemlig smerte udgjorde kun en ringe del af Guds kære søns kvaler. Verdens synder hvilede på ham tillige med følelsen af Faderens vrede, da han led straffen for lovens overtrædelse. Det var dette, som knuste hans guddommelige sjæl. At Faderen skjulte sit åsyn - en følelse af, at hans egen kære fader havde forladt ham - var det, der påførte ham fortvivelse. Denne adskillelse, synden afstedkommer mellem Gud og mennesket, blev i fuldt mål erkendt og dybt følt af det uskyldige, lidende Gud?menneske på Golgata. Han blev trængt af mørkets magter. Han havde ikke en eneste stråle til at lyse over fremtiden. Og han kæmpede med Satans magt, mod ham, som erklærede, at han havde Kristus i sin vold, at han var Guds søn overlegen i styrke, at Faderen havde fornægtet sin søn og at denne lige så lidt som han selv længere stod i yndest hos Gud. Dersom han virkelig fremdeles stod i yndest hos Gud, hvorfor skulle han så behøve at dø? Gud kunne jo frelse ham fra døden!

[215] Selv i sin bitreste angst gav Kristus ikke i mindste måde efter for den martrende fjende. Legioner af onde engle var overalt omkring Guds søn, men de hellige engle fik dog påbud om ikke at bryde deres rækker og inklade sig i kamp med den hånende, spottende fjende. Himmelske engle fik ikke tilladelse til at tjene Guds ængstede søn. Det var i denne forfærdelige mørkets time, medens Faderens åsyn var skjult, medens legioner af onde engle omsluttede ham og medens verdens synder lå på ham, at disse ord blev tvunget fra hans læber: »Min Gud! min Gud! hvorfor har du forladt mig?«

Martyrernes død tåler ingen sammenligning med de kvaler, Guds søn udholdt. Vi bør anlægge et bredere og dybere syn på Guds kære søns liv, lidelser og død. Når forsoningen ses i det rette lys, vil man

erkende at sjælens frelse er af ubegrænset værdi. I sammenligning med det foretagende, der gælder det evige liv, bliver alt andet intetsigende. Men hvor er ikke denne kærlighedsfulde frelsers råd blevet forsmået! Hjertet har været helliget til verden og egoistiske interesser har tillukket døren for Guds søn. Tomt hykleri og hovmod, egenkærlighed og vinding, misundelse, nag og lidenskab har således fyldt manges hjerter, at Kristus ikke kan få nogen plads.

Han var evigt rig, men for vor skyld blev han fattig, for at vi ved hans fattigdom kunne blive rige. Han var iført lys og herlighed og var omgivet af herskare af himmelske engle, der ventede på at fuldbyrde hans befalinger. Dog påtog han sig vor natur og kom for at opholde sig blandt syndige mennesker. Dette er en kærlighed, som intet sprog kan udtrykke. Den overgår al kundskab. Stor er gudsfrygtens hemmelighed. Vore sjæle bør oplives, højnes og betages af dette emne: Faderens og Sønnens kærlighed til menneskene. Kristi efterfølgere bør her lære i nogen Grad at genspejle denne hemmelighedsfulde kærlighed som en forberedelse til engang at forene sig med de genløste i at tilskrive »ham, som sidder på tonen og Lammet« »lov og pris og ære og magt i evighedernes evigheder!« *Vejl fmenigh* bd. 1 side 184-196]

Advarsler til menigheden

ADVARSLER TIL MENIGHEDEN

Kære brødre i ____: I står ikke i det lys Gud vil have jer til. Jeg blev vist tilbage til indsamlingen af sjæle i ____ sidste forår og fik vist at jeres sind ikke var beredt for det arbejde. I forventede og troede ikke at et sådant arbejde kunne udrettes iblandt jer. Men arbejdet blev udført, upåagtet jeres vantro og uden at ret mange af jer arbejdede sammen.

Når I har sådanne beviser for at Gud ventede i nåde på sit folk, at barmhjertighedens røst indbød syndere og frafaldne til Kristi kors, hvorfor forener I jer så ikke med dem som har arbejdets byrde på sig? Hvorfor kom I ikke frem for at hjælpe Herren? Nogle af jer lod til at være valne, forbløffede og forbavsede og var ikke beredte til at fuldt ud deltage i arbejdet. Mange gjorde sit samtykke for det, men deres hjerter var ikke for det. Dette var et stort bevis på menighedens lunkne tilstand.

[Jeres verdslighed gør jer ikke tilbøjelige til at lukke døren til jeres hårde hjerter vidt op for Jesus, som banker på og søger at komme derind. Herlighedens herre, som har genløst jer med sit eget blod, ventede ved jeres døre på at få adgang; men I åbnede dem ikke vidt op og bød ham velkommen ind. Nogle åbnede døren lidt og tillod en smule lys fra hans åsyn at komme derind, men bød ikke den himmelske besøgende velkommen. Der var ikke plads til Jesus. Den plads, der skulle have været forbeholdt ham, var optaget af andre ting. Jesus bad jer indstændigt: »Om nogen hører min røst og åbner døren, da vil jeg gå ind til ham og holde nadver med ham og han ned mig.« Der var en gerning for jer at gøre med at åbne døren. I nogen tid følte I jer tilbøjelige til at høre og til at åbne døren; men selv denne tilbøjelighed veg bort og I forsømte at sikre jer det samfund med den himmelske gæst, som det var jeres forret at opnå. Der var imidlertid nogle, som åbnede døren og af hjertet bød deres frelser velkommen. *Vejl f menigh* bd. 1 side 75-76]

Jesus vil ikke tvinge døren op. I må selv åbne den og vise at I ønsker hans nærværelse med en oprigtig velkomst. Hvis alle har gjort et gennemgribende arbejde med at rense verdens smuds væk og berede en plads for Jesus, ville han være kommet ind og blevet hos jer og ville have gjort et stort arbejde, gennem jer, for andres frelse. Men upåagtet dette var I ikke rede til arbejdet, det begyndte blandt jer med mægtig kraft. Frafaldne blev genvundet, syndere blev omvendte og det genlød i områderne omkring. Fællesskabet kom i bevægelse. Var menigheden kommet frem for at hjælpe Herren, var vejen åbnet helt op for det videre arbejde, ville et værk være udrettet i ___ og ___ og i områderne rundt omkring, som I aldrig har været vidne til. Men brødrenes sind blev ikke vækket op og de var i høj grad ligegyldige over for sagen. Nogle har altid forsøgt at tilgodese sig selv og har ikke kunne tænke sig at have deres tanker draget andre steder end sig selv, selvom sjæles frelse kunne være på spil.

Herren har lagt byrden på os. Vi var villige til at give jer alt det vi havde den gang, hvis I blot ville komme frem sammen os for at hjælpe Herren. Men her var der et mærkbart svigt. Der blev vist stor utaknemlighed blandt jer for tilkendegivelserne af Herrens kraft. Havde I fået tegnene på Guds barmhjertighed og elskende godhed som I skulle, med taknemmelige hjerter og forenet jeres iver i arbejdet med Guds Ånd, ville I ikke være i jeres nuværende tilstand. Men siden dette dyrebare arbejde blev gjort blandt jer, er I gået ned og visnet åndeligt.

[218]

I forstår stadig ikke lignelsen om det mistede får. I har ikke lært den lektie den guddommelige Lærer har tiltænkt I skulle. I har været tungnemme elever. Læs lignelsen i Lukas 15: »Hvis en af jer har hundrede får og mister ét af dem, forlader han så ikke de nioghalvfems i ørkenen og går ud efter det, han har mistet, indtil han finder det? Og når han har fundet det, lægger han det på sine skuldre med glæde. Og når han kommer hjem, kalder han sine venner og naboer sammen og siger til den: »Glæd jer med mig; thi jeg har fundet mit får, som jeg havde mistet.«

Her var eksempler på adskillige som var faldet fra, som har været i mørke og som er faret vild af folden. Men bror A's tilfælde var især enestående. Alle de anstrengelser som skulle udføres for at forhindre hans vildfarelse blev ikke gjort; og efter han var faret vild, blev der ikke lagt ihærdige anstrengelser i, at få ham tilbage.

I hans tilfælde blev der snarere snakket om ham end oprigtig sorg blev næret for ham. Alt dette holdt ham væk fra folden og fik hans hjerte adskilt fra fader og fader fra sine brødre og hans frelse endnu vanskeligere. Hvor anderledes er dette ikke fra hyrden i lignelsen, fra hans fremgangsmåde, da han ledte efter det fortabte får. Alle ni og halvfems blev overladt til sig selv i ørknen, udsat for farer; dog var det eneste får, adskilt fra hjorten, i stor fare og for at sikre det eneste, blev de ni og halvfems efterladt.

[219] Nogle i menigheden bekymrer sig ikke så meget for om Bror A vender tilbage. De tænkte ikke om de skulle løsne sig fra deres værdighed og stolthed og anstrenge sig for at hjælpe ham til lyset. De stod tilbage med deres værdighed og sagde: »Vi vil ikke gå efter ham; lad ham komme til os.« I betragtning af de følelser hans brødre havde for ham, er det umuligt for ham at vende tilbage. Havde de givet agt på Kristi lektie, ville de havde været villige til opgive deres værdighed og stolthed og gå efter de omstrejfende. De ville have grædt over dem, bedt for dem, bedt dem indtrængende om at være trofast over for Gud og sandheden og forblive i menigheden. Men manges følelser var: »Hvis han ønsker at gå, så lad ham gå.«

Da Herren sendte sine tjenere for at udføre det arbejde for de vildfarende som I burde have udført, endda da I havde bevis for at Herren giver et nådebudskab til disse stakkels vildfarende mennesker, var I ikke rede til at opgive jeres ideer. I havde det ikke som om I efterlod ni og halvfems og eftersøgte det mistede får til det var fundet og I gjorde det heller ikke. Og da fåret blev fundet og med glæde bragt tilbage til folden, glædede I jer da? Vi prøvede at vække jer op. Vi forsøgte at kalde jer sammen, som hyrden kalder sine naboer og venner, for at I kunne glæde jer med os; men I lod til at være uvillige. I følte at fåret havde begået en stor fejl ved at forlade folden og i stedet for at glæde jer over dets tilbagekomst, bekymrede I jer for om dette menighedsmedlem var ked af at have gået bort og om at han skulle tilbage efter jeres metoder. Og siden han er kommet tilbage, har I været årvågne over for ham. I har holdt øje med om alt var rigtigt hos ham. Nogle har ikke været helt tilfredse, de har næret en uvillighed for tingene som de er.

I kender ikke til jer selv. Nogle besidder selvished, som indskrænker deres indflydelse og bestræbelser. Der er større glæde i himlen over en synder der omvender sig end over ni og halvfems

retfærdige som ikke behøver omvendelse. Havde menigheden været beredt til at påskønne det arbejde Herren udretter blandt den, ville den efter den bjærgning været vokset stærkere og stærkere. Men i stedet for at alle lægger hele deres sjæl i arbejdet og føler en særlig, oprigtig interesse for at gøre alt i deres magt for at følge arbejdet op efter os, handler de meget som om arbejdet ikke vedrører dem og som de kun var tilskuere, parate til at mistænke og finde fejl hvor der var anledning til det.

[220]

Jeg fik vist bror B's sag. Han føler sig ulykkelig. Han er utilfreds med sine brødre. Han har igen fået den tanke at det var hans pligt at fremføre budskabet. Han har evnen og så vidt det angår hans kundskab til sandheden er han egnet; men han mangler dannelse. Han har ikke lært at kontrollere sig selv. Det kræver stor visdom at omgås mennesker og han er ikke kvalificeret til dette arbejde. Han forstår teorien, men har ikke oplært sig selv i mildhed, tålmodighed, venlighed og sand høflighed. Hvis der er noget der støder ham, stopper han ikke op og overvejer om det er klogt at tage sig af det, eller lade det være indtil det skal have fuld opmærksomhed. Han strammer sig straks op til at slås. Han er hård, streng, anklagende og hvis noget ikke passer ham, laver han straks ballade.

Hos ham er det snarere krigens bestanddele end den liflige fred og harmoni. Han har ikke visdom til at give hele deres del af måltidet i rette tid. »Der er nogle, som I skal være barmhjertige imod: dem, der tvivler; frels dem, riv dem ud af ilden! Men der er andre, som I skal være barmhjertige imod med frygt, så I afskyer endog den kjortel, som er besmittet af kødet«. Bror B har kun lidt kundskab til denne lille forskel. I sine måder er han grov og ubetænksom i sin omgang med sjæle. Dette gør ham uegnet til at være en klog, omhyggelig hyrde. En hyrde må have en pæn ædelmodighed, mod, sjælsstyrke, kærlighed og nænsomhed knyttet til sig.

Bror B er i fare for at rive mere ned end han kan bygger op. Han har ikke underkastet al sin styrke under Guds vilje. Han er ikke blevet forvandlet ved fornyelsen af hans sind. Han er selv?tilstrækkelig og stoler ikke helt på Guds nåde; hans gerninger er ikke placeret hos Gud. At være en hyrde er at have en meget betydningsfuld, ansvarsbetyngt stilling; at føde Guds hjort er en ophøjet og hellig gerning. Bror B, Herren anser dig ikke for at være egnet til at før tilsyn med sin hjord. Havde du lært selvbeherskelsens lektie i din

[221]

religiøse erfaring, og havde du følt nødvendigheden for at ophøje dit sind og rens dit hjerte ved Åndens helligelse og bringe alle dine kræfter under Guds vilje, søge efter ydmyghed og sagthedsmodighed, kunne du nu være i stand til at gøre godt og udøve en indflydelse som ville være ophøjende og frelsende.

Bror og søster B, I har et arbejde at gøre for jer selv, som ingen andre kan udrette. I er tilbøjelige til at knurre og beklage jer. I må gøre noget for at underkue jeres naturlige følelser. Lev selv for Gud, vid at I ikke skal svare for andres fejl. Jeg så, bror B, at du med sikkerhed overvindes af Satan og vil lide fuldstændig troens skibbrud, medmindre du stopper din uvenlige kritik og søger efter ren og ubesmittet religion for Gud. Du behøver at ophøjes i dine tanker og omgang med andre; du behøver en gennemgribende omvendelse.

Det gælder liv eller død. I burde alvorligt overveje om I omgås den store Gud og burde altid huske på at han ikke er et barn, at spørge med. I kan ikke gå ind i hans tjeneste efter behag og kun efter behag. Jeres inderste sjæl behøver omvendelse. Alle som, ligesom du min bror, har undladt at vokse i Guds nåde og udvikler hellighed i hans navn, vil i disse farernes og prøvelsernes dage, lide store tab. Deres grundvold vil vise sig at være skridende sand i stedet for Klippen Kristus Jesus.

[222] Du handler ud fra impulser. Du føler dig uforenet med dine brødre fordi du ikke er sendt ud for at forkynde sandheden. Du er ikke egnet for denne tillid. Det vil kræve mere end en dygtig prædikant til at gå i dit kølvand og forbinde de sår og kvæstelser som din strenge behandling efterlader. Gud er ikke tilfreds med dig og jeg frygter at du vil miste det evige liv.

Du har ingen tid at tabe. Gør store anstrengelser for at udfri dig fra Satans snarer. Du behøver at lære af Jesus, som er ydmyg og sagthedsmodig i hjertet og så vil du få hvile. Oh, hvilket arbejde du skal udrette for at udvikle hellighed i Guds frygt og være beredt for de rene og hellige engles fællesskab. Du behøver at ydmyge dit hjerte for Gud og søge efter ydmyghed og retfærdighed, så du kan være skjult på Herrens voldsomme vredes dag.

Bror B, Herren lod sin velsignelse hvile på dig sidste forår; men du ser ikke den forbindelse som årvågenhed og bøn har til væksten i det guddommelige liv. Du har forsømt disse pligter og resultatet er at mørke har indhyllet dig. Du har været i uvished og mistro og

har ofte valgt deres selskab som er i mørke, dem som Satan bruger til at sprede fra Kristus. Du kunne leve blandt de mest fordærvede og forblive uplettet og ubesmattet, hvis Gud i sit forsyn havde anvist dig dette. Men det er farligt for dem som ønsker at ære Gud og finde fornøjelser sammen med kammerater som ikke frygter ham. Satan omgiver altid sådanne med stort mørke; og hvis dem som bekender sig til Kristus går frivilligt ind i mørket, frister de djævelen til at friste dem. Hvis Herren, for at gøre godt og forherlige hans navn, beder os om at gå ud blandt helvedes ånder, i det mørkeste mørke, vil han omgærde os med sine engle og holde os utilsølede. Men hvis vi søger synderes selskab og er tilfreds med deres grove spøg og underholdes og fornøjes med deres historier, spotterier og sjofelheder, fjerner hellige engle deres beskyttelse og efterlader os i det mørke vi har valgt.

Bror B, jeg vil gerne advare dig; jeg ønsker at vække dig til handling. Jeg vil bønfalde dig om at søge Gud når han indbyder dig til at komme til ham så du kan have livet. »Våg, bed arbejd,« [223] er den kristnes feltråb. Satan er vagtsom i sine anstrengelser; hans udholdenhed er utrættelig, hans nidkærhed alvorlig og usvækket. Han venter ikke på at hans bytte kommer til ham; han opsøger det. Hans bestemte mål er at vriste sjæle fra Kristi hånd; alligevel sover bekendende kristne i deres blindhed, vanvittige i deres stræben. Gud er ikke i deres tanker. En årvågen fjende er lige i hælene på dem; de er dog ikke i fare når de gør Gud til deres tillid. Men hvis de ikke gør dette, vil deres styrke svækkes og de vil overvindes af Satan.

Bror B, det er farligt for dig at overgive dig til tvivl. Du må ikke lade dig selv gå længere i den retning du har gået i. Du er i konstant fare. Satan er lige i hælene på dig og fremkalder tvivl og vantro. Stod du afklaret for Guds råd kunne du have haft en god påvirkning over dem som nu holder af dit selskab.

Den stakkels bror C følte Guds Ånds påvirkning, men manglede erfaring. Han fralagde sig ikke helt sine gamle vaner. Han gjorde ikke hele tiden Gud til sin styrke og hans fødder gled. Der er ingen overensstemmelse mellem Kristus og Belial. Havde du været knyttet til himlen, hvad du burde, kunne du have hjulpet ham. Men din passive handlemåde, din måde at omgås andre på, din indflydelse, har styrket ham i hans frafald og dæmpet samvittighedens stemme inde i ham. Din opførsel har ikke været en irettesættelse overfor hans

[224]

nedadgående kurs. Du kunne gøre godt, om du levede for Gud. Din styrke er ubetinget svag, din klogskab er dårskab; men du indrømmer det ikke. Du har været alt for tilfreds med en teori, en korrekt form af læren, men har ikke nærret nødvendigheden af Guds kraft; du har forsømt den åndelige del af religionen. Du skulle råbe efter Guds Ånd af hele den krop og ånd - religionens liv og kraft i sjælen, som ville lede til korsfæstelse af selvet og en fast tillid til din Forløser.

Du er i et frygteligt mørke og medmindre du rejser dig op i Guds navn og bryder Satans lænker i stykker og forsvarer din frihed, vil du lide troens skibbrud. Så stor er Herrens uvillighed mod at forlade dig og sådan er hans kærlighed mod dig, at uanset om dit liv ikke har været efter hans vilje og dine gerninger og veje har været imod ham, nedlader himmelens Majestæt sig til at bede om forret til at besøge dig og give dig hans velsignelse: »Se, jeg står for døren og banker.« Herlighedens boliger er hans og den glæde for den himmelske bolig; dog ydmyger han sig selv og søger om adgang ind af dit hjertedør, så han kan velsigne dig med hans lys og glæde sig ved dig i sin herlighed. Hans gerning er at opsøge og frelse dem som er tabt og ved at gå fortabt. Han ønsker at forløse så mange han kan fra synd og død, så han kan ophøje dem til hans trone og give dem evigt liv.

Bror B, du bedes om at rejse dig op og kaste din tvivl bort. Hvad får dig til at tvivle? Det er din afvigelse fra Gud, dit uindviede liv, din spøg og vanvid. Din mangel på nøgternhed er til fare for dit evige liv. Kristus indbyder dig til at vende dig fra disse tåber til ham. Du vokser ikke i nåden og i kundskaben til sandheden. Du er ikke til ære for sagen. Du ophøjes ikke, men synker lavere og lavere på vægten. Du danner ikke en karakter for himlen og evigt liv.

[225]

Du behager dig selv, lader den tid gå i toseri, som skulle være brugt på din familie, lære dine børn Guds veje og gerninger. Den tid du bruger til selskab som du kun gør fortræd med, skulle helliges bøn og studiet af Guds ord. Du burde føle et ansvar hvile på dig, som din families hoved, til at opdrage dine børn i Herrens opdragelse og formaning. Hvilket regnskab vil du aflægge Gud for den misbrugte tid? Hvilken indflydelse har du over for dem som ikke har gudsfrygt i sig? »Således skal jeres lys skinne for menneskene, for at de må se jeres gode gerninger og prise jeres Fader, som er i Himlene.« Må Gud salve dine øjne så du kan se din fare. Mit hjerte længes inderligt efter dig. Jeg længes efter at se dig komme på til den højere

standard da dette er dit privilegium at nå. Du kan gøre godt. Hvis din påvirkning udøves fra den rette side vil den sige meget. Bror B, dine fodspor er på den nedadgående sti. »Vend om, vend om,« »Hvorfor vil I dø.«

Hvis du længere fortsætter på den kurs du nu følger, vil du blive vantro over for sandheden og med hensyn til Guds ord. Altid våg og bed. Indvie dig uforbeholdent til Herren og så vil det ikke være svært at tjene ham. Du har et splittet hjerte. Det er derfor at det er mørke og ikke lys der omgiver dig. Det sidste nådesbudskab går nu ud. Det er et tegn på Guds langmodighed og medfølelse. Kom, nu er invitationen givet. Kom, for alt er nu rede. Dette er barmhjertighedens sidste kald. Det næste der kommer er en krænket Guds hævn.

Bror B, fremelsk, enkelhed, kærlighed, overbærenhed og en liflig enighed med dine brødre. Men sælg ikke, oh, sælg ikke det evige liv så billigt. Hvis du går fra sandheden vil du aldrig kende virkelig lykke; du vil i virkeligheden få det forfærdeligt. Himlen er værd at gøre et hvilket som helst offer for. Bryd Satans bånd. Jesus indbyder dig nu; vil du lytte til hans røst? Du vil tage et højere ståsted end hidtil. Gør det til din første opgave at vinde himmelens rige og Kristi retfærdighed. Lev for Gud og himlen og den evige løn vil være din ved slægtens ende.

Overvejelse af ægteskab

OVERVEJELSE AF ÆGTESKAB

Jeg blev vist tilbage til sidste maj, da Herren besøgte ___ og fik vist bror D's sag. Han var ikke rede til at tage del i det arbejde. Hans sind og hjerte var andre steder. Han overvejede at gifte sig og kunne ikke lytte til Jesu indbydelse. Hans påtænkte ægteskab optog hans opmærksomhed. Han havde ingen tid eller tendens til at åbne sit hjertes dør for den nådige Gæst. Havde han gjort dette, ville Kristus have givet ham gode råd, som, hvis de var påskønnet, ville have været af uvurderlig værdi for ham. Han ville have fremstillet, i det sande lys, den store fare han er i, for at overgive sig til en egensindig tilbøjeligheds påbud og sætte Guds herlighed og al sund fornuft til side. Han ville pålægge ham for at tage sig i agt hvordan han trådte i deres fodspor som er faldet og styrtet i fordærvelse. Men denne bror tog ikke hensyn til de pålæg Gud havde givet ham; at han ikke skulle gøre noget uden at rådføre sig med ham som havde købt ham. Vi er belært om at hvad vi end gør, skal vi gøre det hele til hans ære.

Gik du, bror D, som en discipel, en elev af Kristus, til ham i ydmyg, inderlig bøn og overlod dine veje til ham? Du gjorde det ikke. Du undersøgte ikke alle dine motiver og handlede med forsigtighed så du ikke bragte bebrejdelse over Kristi sag, din Forløser. Du tog ikke hensyn til om dette træk ville påvirke forøge din åndelige følsomhed, anspore din iver og styrke dit fundament i sandheden og dine anstrengelser for at fornægte selvet. Du var ligegyldig i dit eget hjerte. Guds arbejde kunne ses i menigheden, men du havde ingen længsel efter den guddommelige Ånd. Himlens sager var for dig ingenting. Du var forblindet af dine nye håb om at forene dine interesser med andres. Du tog ikke i betragtning at et ægteskab ville have en vital påvirkning for dit liv, hvor kort det liv måtte være.

[227] Du burde føle at du med dit eget onde underkuende hjerte ikke bliver påvirket til at overvinde selvet og gøre din sti op mod himlen bliver mere ujævn. Du har nu gjort din religiøse vækst ti gange vanskeligere end da du stod alene. Det er sandt du var alene, for du

havde mistet en dyrebar juvel. Men havde du rådført dig med dine brødre og lagt dine veje i Herrens hænder, ville han have åbnet vejen for dig og sat dig i forbindelse med en som kunne være dig til hjælp i stedet for til hindring.

Hvis du nu vil vende dig ydmygt mod Herren med hele dit hjerte, vil han ynkes og hjælpe dig. Men du er blot skåret ned i styrke og rede til at gå på akkord med din tro og din lydighed mod Gud for at behage din nye hustru. Gud vil ynkes over dig, for undergangen er lige foran dig medmindre du rejser dig op som en sand Kristi soldat og påny går i krig for evigt liv. Din eneste sikkerhed er at holde dig til dine brødre og få al den styrke du kan fra dem for at blive i sandheden. Du er ved at ofre sandheden for at have fred og lykke her. Du sælger din sjæl billigt på markedet. Nu er det din pligt at gøre alt hvad du kan for at gøre din hustru lykkelig og ikke ofre sandhedens principper. Du bør udvise overbærenhed, tålmodighed og sand belevenhed. Ved dette kan du vise den sande nådes kraft og sandhedens påvirkning.

Jeg fik vist at kærlighed til penge er en snare for dig. Penge, uanset om de udretter godt, velsigner den trængende og fremmer Guds sag, er af ganske lille værdi. Den smugle du har er en snare for dig og med mindre du bruger dem som en klog og trofast tjener i din Mesters tjeneste, vil de ikke give dig andet end ulykke. Du er nøjeregnende og nærig. Du behøver at opelske en ædel, gavmildhed og skille din kærlighed til verden fra ellers vil du blive overvundet. Rigdommenes bedrag vil fordærve din sjæl så meget at det gode vil overvindes af det onde. Selviskhed og kærlighed til vinding vil sejre.

[228]

Hvis du, min kære bror, er frelst, vil det faktisk være et nådens mirakel. Hos dig tager verdenskærligheden til. Tag Kristi ord omhyggelig til overvejelse: »Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte, af hele din sjæl og af hele dit sind.« Dette er det største og første bud. Der er et andet, som er dette ligt: »Du skal elske din næste som dig selv.« På disse to bud hviler hele loven og profeterne.« Min bror, du har hverken adlydt det første eller det andet af disse bud. Du ville ikke tøve med at række ud og hjælpe dig selv, selv om du vidste det ville skade din næste meget. Du ser på din egen selviske interesse og siger: »skal jeg vogte min Broder?«

Du samler dig ikke skatte i himlen og bliver rig overfor Gud. Selvet og selviske interesser jager stille sand guds frygt ud fra din

sjæl. Du bøjer dig for denne verdens gud. En inspireret skriver siger: »Men retfærdiges Sti er som strålende Lys, der vokser i Glans til højlys Dag.« En Kristens skridt kan til tider synes svage og vaklende, dog læner han i sin bevidste svaghed sig op af Den Mægtige efter støtte. Han støttes og gør god fremgang fremad og opad mod fuldkommenhed. Han vinder dagligt nye sejre og nærmer sig den fuldkomne helligheds norm. Hans øjne er ikke rettet nedad mod jorden, men opad og har altid det himmelske Mønster for øje.

[229] Bror D, jordens fordærlige glitter og stads har fordunklet himlens charme og gjort evigt liv til en kun lille værdi for dig. Som en Kristi tjener, bønfalder jeg dig at vågne op, så du kan se hvor du er. Udbyttet af det du gør nu vil være evigt tab. Til sidst vil du finde ud af at du har gjort et frygteligt tab som aldrig kan genoprettes.

Nu kan du se dig omkring, give agt på nådekaldet og leve. Glæd dig over at nådetiden ikke er til ende, at du nu kan, ved udholdende og vedvarende gode gerninger, søge efter ære, herlighed, udødelighed og evigt liv. Glæd dig over at hun som har været din trofaste ledsager i årevis skal rejse sig op igen, at dødelighed vil opsluges af livet. Se frem til opstandelsens morgen, hvor hun som har delt dine glæder og sorger efter mere end en årrække vil komme frem af sit fængelseshus. Vil du have hendes ansigt hendes ledesagelse i den rene tomhed? Vil du da savnes, når hendes røst opløftes i sejr: »Død, hvor er din sejr? død, hvor er din brod?« Oh den dag vil være en ære for de hellige! Ingen skam, ingen bebrejdelse, ingen lidelse; men fred, glæde og udødelig pris på enhver forløst tunge! Oh, om Gud ville tale til jeres hjerte og indprente dig med det evige livs værdi. Og måtte du blive ledt, min bror, til altid at have et ædelt sind, så du kan udføre din forvaltningspligter med trofasthed, have dine øjne rettet mod Gud, så Mesteren kan sige til dig: »Vel, du gode og tro tjener,.... gå ind til din herres glæde.«

Rigdommenes farer

RIGDOMMENES FARER

Jeg fik vist at nogle er bedraget med hensyn til sig selv. De ser op til dem som har megen rigdom og føler at disse er de eneste som har en verdenskærlighed og kan komme til at begære. Men dette er ikke grunden. Dem som har midler er hele tiden i fare og er regnskabsskyldig for alle de midler som Mesteren har betroet dem. Men dem som har lidt af denne verden er ofte selvoptagede og gør ikke det som er i deres magt og som Gud forlanger at de skal gøre. De har ofte anledninger til at gøre godt, men de har i så lang tid bekymret sig for selvet og taget hensyn til selviske interesser, at de tror at der ikke er nogen andre måder at gøre det på. [230]

Jeg fik vist at bror og søster E er i fare for at deres tanker var for meget over dem selv; søster E begår især denne fejl. Hun har næsten en yderliggående kærlighed for sig selv. Du, min søster, er ilde beredt til at modstå farerne på Guds dag. Du efterligner ikke det sande Mønster, Jesus. I hele hans liv var der ikke en egenkærlig handling. Du har et arbejde at udrette for dig selv, som ingen andre kan gøre for dig. Afklæd dig egenkærlighed og lær Guds vilje og sindelag. Bestræb dig på at være anerkendt af Gud. Du er impulsiv og er af naturen pirrelig, irritabel og gnaven. Du arbejder langt ud over din styrke. Dette er ingen dyd for Gud forlanger det ikke. Bag dette ligger egenkærlige tilbøjeligheder. Dine motiver er ikke prisværdige. Du undgår ansvar og opsyn og du har følt at du skulle favoriseres. Det er beklageligt at du fra din barndom er blevet forkælet og begunstiget og din vilje ikke underkuet. Nu må du i en mere fremskreden alder gøre det arbejde som skulle være gjort i din barndom. Din mand har givet efter for dine ønsker og føjet dine pludselige indfald, til skade for dig.

[Selviskheden giver sig i udslag på mange måder, alt efter omstændighederne og den enkeltes specielle indstilling. Hvis du havde børn og var nød til at se bort fra dig selv for at tage dig af dem under vise dem og være et eksempel for dem, ville det have været en fordel

[231] for dig.] Du har i dit hjem fremkaldt den opmærksomhed og tålmodighed som er forbeholdt børn. Denne opmærksomhed forlanger du og vil have den. Men på ingen måde har du tænkt på i dine pligter, at bekymre dig for, eller forsøge at fremhjælpe andre. Du er viljefast og meget opsat på at gennemføre dine egne planer. Når alt på din stivej går glat, viser du de frugter vi forventer en kristen bærer; men når noget går på tværs, er resultatet det modsatte. Ligesom et ødelagt barn der fortjener revselse, har du et anfald af trodsig egenrådighed. [Når to mennesker stifter hjem, som i jeres tilfælde og ikke har børn som kræver opmærksomhed, tålmodighed, overbærenhed og ægte kærlighed, er det bare en stadig årvågenhed og åndelig indsigt som kan hindre selvisheden at tage magten. Det er let at sætte sig selv i højsædet og kræve at andre skal være hensynsfulde og sympatiske, uden at vi selv føler os, forpligtet til at vise dem samme opmærksomhed.] Børnenes tarv i en familie gør det nødvendigt at en stor del af tiden bruges hjemme og sindet og hjertet kommer i forbindelse med det mere ordinære huslige liv. [*Det kristne hjem* side 120-121]

Du værner ikke om dig selv og gør ikke godt med de midler Gud har givet dig. Din indflydelse kunne være til gavn dersom du følte at noget forlanges af dig, for dem der behøver hjælp, dem som behøver opmuntring og styrke. Men du har så længe taget hensyn til dine behageligheder at du ikke kan glæde dem omkring dig. Du mangler at disciplinere dig selv for at din hengivenhed og tanker kan underkastes. Tage tid til selvransagelse, så du kan underlægge alle dine kræfter under Guds sind og vilje. Du er spærret inde hos dig selv. Det er enhver kristens privilegium at udøve godt overfor enhver han omgås.

[232] Du, min søster, vil belønnes efter som dine gerninger har været. Undersøg dine motiver nøje og gør oprigtigt op om du er rig på gode gerninger. Jeg blev vist tilbage til sidste forår, da Herren gjorde et godt arbejde i ___ og nabolaget. Barmhjertighedens engle svævede over hans folk og hjerter som ikke kendte til Gud og sandheden blev dybt rørte. Herren ville føre det værk frem som han så nådigt begyndte, dersom brødrene var i god stand. Du havde gået efter dine egne ønsker så længe og fået alt til at bøje sig efter dig, at den mulighed at du kunne være forstyrret ledte dig til at lukke den dør som du kunne have åbnet for sagens fremme.

Du gjorde din del og nogle andre trak sig tilbage, frygtede omkostningen var for stor og mente at de spildte deres tid ved at deltage i møderne. Kristen nidkærhed manglede. En verden stod foran os i ondskab, udsat for Guds vrede og stakkels sjæle var holdt tilbage af mørkets fyrste; og alligevel havde dem som burde vågne op og gå ind i den bedste af alle virksomheder, frelsen af fortabte sjæle, ikke interesse nok til at tage ethvert middel de kunne i brug for at rejse sig fra stien mod fordærv og rette opmærksomheden hen mod dem som snubler på livets sti. Evt liv burde vække den dybeste interesse i enhver kristen. At være medarbejder sammen med Kristus og de himmelske engle i den store frelsesplan! Hvilket arbejde kan sammenlignes med dette! Til Gud kommer fra enhver frelst sjæl en strøm af herlighed til genspejling på den frelste og også på dem der har været redskaber til hans frelse.

Kristelig nidkærhed

KRISTELIG NIDKÆRHED

Der gives en støjende nidkærhed, som er uden formål og hensigt, som ikke er med skønsomhed og som er blind i sin handlemåde og ødelæggende i sine følger. Dette er ikke kristelig nidkærhed. Kristelig nidkærhed beherskes af principper og er ikke ustadig. Den er alvorlig, dyb og stærk, optager hele ens sjæl og vækker de moralske følelser til virksomhed. Sjæles frelse og Guds riges interesser er anliggender af den højeste betydning. Hvilket øjemed kræver vel større alvor end sjæles frelse og Guds ære? Her står vi over for [233] hensyn, der ikke kan betragtes med ringeagt. De er betydningsfulde som evigheden. Evige skæbner står på spil. Mænd og kvinder fatter beslutninger til deres ve og vel. Kristelig nidkærhed vil ikke udtømme sig med tale, men den vil føle og handle med kraft og duelighed. Dog vil kristelig nidkærhed ikke handle for et syns skyld. Ydmyghed vil præge enhver bestræbelse og komme til syne i enhver gerning. Kristelig nidkærhed vil lede til alvorlig bøn og ydmygelse og til troskab i hjemmets pligter. I familiekredsen vil man se den mildhed og kærlighed, den velvilje og medlidenhed, som altid er frugterne af kristelig nidkærhed. *Vejl f menigh* bd. 1 side 197]

Jeg fik vist at du måtte gå et skridt fremad. Dine skatte i himlen, søster E, er ikke så mange. Du er ikke rig over for Gud. Måtte Herren åbne dine øjne til at se og dit hjerte til at føle og få dig til at vise kristelig nidkærhed. [Oh, hvor få der er, som indser sjæles værdi! Hvor få der er, som er villige til at bringe sjæle til erkendelse af Kristus! Der er megen tale, megen foregiven kærlighed til fortabte sjæle. Men tale er en billig vare. Det er alvorlig kristelig nidkærhed, der behøves - en nidkærhed, der ytrer sig ved at udrette noget. Alle må nu arbejde for sig selv og når de har Jesus i deres hjerter, vil de bekende ham for andre. En sjæl, der besidder Kristus, kan lige så lidt afholdes fra at bekende ham, som Niagaras vandmasser kan afholdes fra at strømme ud over faldet. *samme* s 197]

Jeg fik vist at bror F er begravet i verdens skidt og snavs. Han kan ikke afse tid til at tjene Gud, ikke engang undersøge og bede alvorligt for at vide hvad Herren vil have ham til at gøre. Hans talenter er gravet ned i jorden. Dette livs bekymringer opsluger hans interesse for evige sager. Guds rige og Kristi retfærdighed kommer i anden række. Han elsker forretninger; men jeg så at hvis ikke han lægger sin kurs om, vil Guds hånd være imod ham. Han kan samle, men Gud vil sprede. Han kunne gøre godt. Men mange har den idé at hvis deres liv er fyldt med arbejdskrævende forretninger, kan de intet gøre for sjæles frelse, intet for at fremme deres Forlørsers sag. De siger at de ikke kan gøre tingene halvt og derfor vender sig fra religiøse pligter og religiøs udøvelse og graver sig selv ned i verden. De gør deres forretninger til det vigtigste og glemmer Gud og han er mishaget med dem. Hvis nogen går ind i forretninger hvor de ikke kan gå fremad i det guddommelige liv fuldkommen hellighed i frygt for Gud, bør de andre gå ind i en forretning hvor de kan have Jesus med sig enhver stund.

[234]

Bror F, du ærer ikke din bekendelse. Din nidkærhed er verdslig, din interesse en verdslig interesse. Du dør åndeligt. Du forstår ikke den farlige tilstand du er i. Verdenskærlighed opsluger din religion. Du må vågne op; du må opsøge Gud og angre dit frafald. Tag ordene i anger og vend tilbage til Herren. Dine religiøse pligter er blot blevet en formssag. Du nyder ikke religionen; for denne nydelse er afhængig af villig lydighed. Den villige og lydige skal spise af det gode land. Du har ikke et klart bevis for at du skal dvæle sammen med Gud i hans rige. Lejlighedsvis gør du ydre religiøse pligter, men dit hjerte er ikke med. Af og til falder der et advarselsord til syndere, eller et ord til fordel for sandheden; men det er modvilligt, som om det er for en hård herres skyld, i stedet for at tjene i et barns hengivenhed. Hvis dit hjerte gløder af kristen iver, vil de vanskeligste pligter blive behagelige og lette.

At den kristnes liv er så svært for mange er fordi de har et splittet hjerte. De er splittede, hvilket gør dem usikre på alle deres veje. Var de rigeligt gennemsyrede med kristen iver, som er følgen af indvielsen til Gud, i stedet for det sorgfulde råb, »Jeg usle, jeg usle,« bør sjælens sprog være: »Hør hvad Herren har gjort for mig.« Endda hvis du var frelst, hvilket er ret tvivlsomt, med den kurs du lægger dig, hvor begrænset vil det gode du har gjort ikke være. Ikke en sjæl

[235] vil frelses ved din hjælp. Vil Mesteren sige til dig: »Vel(gjort), du gode og tro tjener«? Hvad har du gjort i trofasthed? Hårdt arbejde i dette livs forretninger og bekymringer. Vil dette bringe de nådige ord ud af Kristi læber: »Vel(gjort), du gode og tro tjener«?

Min bror, Jesus elsker dig og han indbyder dig til at vende om og tage dine øjne fra jorden og rette dem på mærket for dit høje kalds pris, som er i Jesus Kristus. Stop letsindighed og fjas. Lad et højtidelig lod af den tid vi lever i bæres af dig indtil krigen er ovre. Gå til arbejdet; hvis du er indviet Gud, din indflydelse vil give sig til kende.

Det meste af bror G's familie er på den nedadgående vej. H lever et planløst liv. Hun er fyldt med dårskab, tomhed og stolthed. Hendes indflydelse tjener ikke til det bedre, leder ikke til godhed og hellighed. Hun kan ikke lide den tvang som religion fører med sig; derfor vil hun ikke overgive sit hjerte til dets hellige herredømme. Hun elsker selvet, elsker velbehag og søger efter hendes egne fornøjelser. Sørgeligt, resultatet vil faktisk være sørgeligt, hvis hun ikke vender helt om og søger oprigtig gudsfrygt. Hun må udøve en formildende, forædlende og ophøjende indflydelse på sine brødre. Gud elsker disse børn, men de er ikke kristne. Hvis de ville prøve at leve et ydmygt kristenliv, kunne de blive lysets børn og arbejdere for Gud; de ville være missionærere i deres egen familie og blandt dem de omgås.

De unges ansvar

DE UNGES ANSVAR

[Dersom de unge blot kunne se, hvor meget godt der står i deres magt at udrette og dersom de ville gøre Gud til deres styrke og visdom, ville de ikke længere vedblive at færdes i ligegyldighed mod ham; de ville ikke længere lade sig påvirke af de uomvendtes indflydelse. I stedet for at føle, at det påhviler dem som et personligt ansvar at bestræbe sig for at gøre godt mod andre og føre andre til retfærdighed, hengiver de sig til at søge deres egen fornøjelse. De er unyttige medlemmer i samfundet og lever et formålsløst liv ligesom sommerfugle. De unge kan måske have noget kendskab til sandheden og tro på den, men dog ikke efter leve den. Sådanne har en død tro. Deres hjerter er ikke påvirket på en måde, som øver indflydelse over deres vandel og karakter i Guds øjne og de er lige så langt borte fra at gøre hans vilje, som tilfældet er med de vantro. Deres hjerter skikker sig ikke efter Guds vilje; de er hans fjender. De, som hengiver sig til fornøjelser og som gerne vil være sammen med de forlystelsessyge, har afsky for religiøse øvelser. Vil mesteren sige til disse unge, der bekender hans navn: vel, gode og tro tjener, medmindre de *er* gode og tro?

[236]

De unge er i stor fare. Deres morskabslæsning fører til meget ondt. Der spildes megen tid, som skulle havde været anvendt til nyttig beskæftigelse. Nogle af dem vil endog berøve sig søvn for at blive færdige med en latterlig kærlighedshistorie. Verden oversvømmes af romaner af enhver art. Nogle er af en mindre farlig karakter end andre. Nogle er umoralske, lave og vulgære; andre fremtræder i mere forfinet form; men alle øver en fordærvelig indflydelse. Oh, om de unge dog ville overveje den indflydelse, spændende historier har på sindet! Kan I efter sådan læsning åbne Guds ord og læse livets ord med interesse? Finder I ikke, at Guds bog er uinteressant? Fortryllesen fra hin kærlighedshistorie virker på sindet, ødelægger dets normale sundhed og gør det umuligt for jer at fæste sindet ved de vigtigt, højtidelige sandheder, som angår jeres evige interesser. I

synder mod jeres forældre ved at gøre så dårlig brug af den tid, der tilhører dem og I synder mod Gud ved en sådan anvendelse af den tid, der burde være benyttet i samfund med ham.

[237] Det er de unges pligt at opelske nøgternhed. Letsindighed, spøg og vittigheder vil føre til tomhed i sjælen og til tab af Guds velbehag. Mange af jer mener, at I ikke øver nogen slet indflydelse over andre og føler jer derfor i nogen grad tilfredse; men øver I en indflydelse til det gode? Søger I i jeres samtale og handlinger at lede andre til Frelseren, eller, hvis de bekender Kristus, at lede dem til at vandre nærmere sammen med ham?

De unge bør udvikle en andægtighedens og gudfrygtens ånd. De kan ikke herliggøre Gud, medmindre de stadig tilsigter opnåelsen af Kristi modenhed, hans fyldes mål af vækst - fuldkommenhed i Kristus Jesus. Lad de kristelige dyder være i jer og stadig tiltage! Giv Frelseren jeres bedste og helligste tanker. Gør hans vilje med fuldkommen lydighed. Noget mindre vil han ikke tage imod. Lad ikke spot og hånsord fra dem, hvis sind beskæftiger sig med tomhed, lede jer bort fra jeres troskab. Følg jeres frelser såvel i ondt som i godt; agt det for idel glæde og for en hellig ære at bære Kristi kors. Jesus elsker jer. Han døde for jer. Medmindre I tjener ham med udelte hengivenhed, vil I ikke kunne fuldkomme hellighed i hans frygt og I vil til sidst blive nødsaget til at høre de frygtelige ord: *Vig bort!* - *Vejl f menigh* bd. 1 side 198-199]

Mammons tjenere

MAMMONS TJENERE

Bror I's tilfælde er skrækkelig. Denne verden er hans gud; han dyrker penge. Han har ikke givet agt på den advarsel han fik for nogle år siden og overvundet hans verdenskærlighed da han brugte alle sine evner. De dollers han siden har sparet op er blevet ligesom mange snore indfiltret i hans sjæl og forblinder ham til verden. Idet han har vundet rigdom er han blevet mere begærlig for vinding. Alle hans sjæls kræfter er helliget det ene mål, tjene penge. Dette har været hans tankers byrde, hans livs bekymring. Han har rettet hele sin sjæls kræfter i denne ene retning indtil, alle mål og hensigter, han er en pengedyrker. Han er sindssyg efter dette. I hans eksempel for sin familie, leder han dem til at tro at ejendomme skal værdsættes før himlen og evigt liv. I årevis har han oplært sine tanker til at få besiddelser. Han ofrer sine evige interesser for jordens rigdomme. Han tror på sandheden, han elsker sandhedens grundsætninger og holder af at se andre vokse i sandheden; men han har gjort sig selv til så stor en slave af mammon at han føler sig bundet til at tjene denne mester så længe han lever. Men jo længere han lever jo mere helliget vil ham blive til hans kærlighed for vinding, medmindre han rives væk fra denne frygtelige gud, penge. Det vil være som at rive hans livsværdier ud, men det må gøres hvis han værdsætter himlen.

[238]

Han behøver ingens kritik, men alles medynk. Hans liv har været et frygteligt fejlgreb. Han har bildt sig ind at han mangler penge, medens han er omgivet af overflod. Satan har taget plads i hans sind og har, ved at opildne hans begærlighed, gjort ham sindssyg efter dette. De højere ædlere kræfter hos ham er på det sidste underkuet ret meget, tilbøjelig til egenkærlighed. Hans eneste håb er at bryde Satans bånd og overvinde dette onde i hans karakter. Der er blevet arbejdet på hans samvittighed og han har prøvet at gøre noget efter dette, men det er ikke nok. Blot at gøre en stor anstrengelse og kun skille sig af med nogle af hans penge og hele tiden føle at han skiller sig af med sin sjæl, er ikke den sande religions frugt. Han må oplære

sit sind til gode gerninger. Han må træne sig i ikke at erhverve sig ting. Ham må flette gode gerninger ind i sit liv. Han må opelske en kærlighed for at gøre godt og overvinde den lille gerrighed han har opfostret.

[239] Da bror og søster I handlede med købmændene i ____, handlede de ikke som det behagede Gud. De vil prutte sig så billigt til tingene som de kan og dvæle ved en lille forskel på nogle få pennies og tale om det som penge var deres *alt* - deres gud. Hvis de kun kunne komme ubemærket tilbage og høre de bemærkninger der blev gjort efter de var gået, ville de få en klarere ide om den pengegerrige indflydelse. Vor tro er kommet i dårligt ry og Gud er bespottet af nogen på grund af begærlig omgang med penge. Engle vender bort i afsky. Alt i himlen er ædelt og ophøjet. Alle søger efter andres interesser og lykke. Ingen tager sig agt for selvet og bekymrer sig for dette. Det er alle hellige væsners største glæde at være vidne til de omkringstående menneskers glæde og lykke.

Når disse engle kommer for at tjene dem som er frelsens arvinger og er vidne til selvished, begærlighed, bedrag og gavne selvet på andres skade, vender de bort i sorg. Når de ser dem der bekender sig som arvinger af en evig arv være så griske mod dem som ikke bekender et højere mål end at samle sig jordiske rigdomme, vender de bort i skam; for hellig sandhed er til skamme.

[240] Herren kan ikke bedre forherliges og sandheden æres mere end ved at ikke-troende ser at sandheden har udført et stort, godt arbejde på naturlig begærlige og pengegriske menneskers liv. Hvis det kunne ses at disses tro havde en påvirkning og formede deres karakter, ændrede dem fra nøjeregnende, egenkærlige, bedrageriske, pengekære mennesker til mennesker som holder af at gøre godt, som søger efter anledninger til at bruge deres midler til velsignelse for andre som behøver velsignelse, som besøger enker og faderløse i deres nød og holder sig selv uplettet fra verden, ville dette være et bevis for at deres religion er ægte. Disse ville lade deres lys skinne sådan at andre som ser deres gode gerninger vil ledes til at forherlige deres Fader som er i himlen. Denne frugt vil være til hellighed og de vil være levende repræsentanter for Kristus på jorden. Syndere vil overbevises om at der i sandheden er en kraft de er fremmede over for. Den som bekender sig til at vente og våge for deres Herres tilsynekomst bør ikke vanære deres bekendelse ved at spøge med

penge og være nøjeregnende. Sådanne frugter vokser ikke på det kristne træ.

Bror I, Herren vil ikke at du skal gå fortabt, men vil snarere at du skal tage fat i hans styrke og holde fred med ham ved at forener din vilje med hans guddommelige vilje. Hvis et nøjagtigt billede af din måde at skaffe dig penge på blev fremstillet for dig, ville du blive forfærdet. Du vil væmmes ved din kulde, din pengegærrighed, din kærlighed for penge. Du ville gøre det til din livsgerning at opnå Guds nådes forvandling, som vil gøre dig til et nyt menneske. De midler du fik fra dine bekendte var en forbandelse for dig. Det øgede kun din pengeelskende tilbøjelighed og var en ekstra vægt der bøjede dig ned mod evig fortabelse.

»Kærlighed til penge er en rod til alt ondt.« Når mennesker bruger deres ånds og legemes kræfter på at vinde rigdomme og kan nøjes med fornøjelsen at samle sig rigdomme de aldrig får brug for og som vil vise sig som en skade for deres børn, vil de misbruge de kræfter Gud har givet dem. De viser at deres karakter er besmudset af den opslugende jagt efter vinding. I stedet for at erkende hvor lykken er, er de ulykkelige. De har spærret deres sjæle ude fra den trængendes nød og bevist at de ikke har medfølelse for den lidende.

Min bror, dit hjerte er ikke ufølsomt for andres mangler og fornødenheder. Du har ædelmodige indskydelser og du holder af at give andre husly. Ofte har du let ved at gøre noget venligt for en bror eller nabo; men du gør penge til din gud og er i fare for at værdsætte himlen mindre end du værdsætter dine penge. Når man skaffer sig penge er man altid i fare medmindre Guds nåde er sjælens herskende princip. Når kristne kontrolleres af himlens principper, vil de give med den ene hånd, medens den anden får. Dette er den eneste fornuftige og sunde indstilling en kristen kan have når han har og skaffer sig penge. Vi vil spørge bror

[241]

I: Hvad vil du med dine penge? Du er Guds forvalter. Du har talenter og midler og kan gøre meget godt med dem. Du kan anbringe dem i himlens bank ved at blive rig på gode gerninger. Velsign andre med dit liv. »Saml jer ikke skatte på jorden, hvor møl og rust fortærer og hvor tyve bryder ind og stjæler, men saml jer skatte i himmelen, hvor hverken møl eller rust fortærer og hvor ingen tyve bryder ind og stjæler. Thi hvor din skat er, der vil også dit hjerte være.«

[242]

Husk på at skattene der samles i himlen ikke går tabt. De er dig sikret ved en klog brug af de midler som himlen har gjort dig til forvalter over. »Byd dem, der er rige i den nuværende verden,« siger apostlen, »ikke at være hovmodige eller sætte deres håb til den usikre rigdom, men til Gud, som i rigt mål giver os alt, for at vi må nyde godt deraf; byd dem at øve godgørenhed, være rige på gode gerninger, gerne give og dele med andre og således samle sig skatte, der kan blive en god grundvold for den kommende tid, så de kan gribe det virkelige liv.«

Der er fare for, bror E, at dit liv går tabt og de gaver som Gud har givet dig overgives til djævelen og du føres fangen efter hans vilje. Kan du holde den tanke ud? Kan du i dette korte liv vælge at tjene selvet og elske dine penge og så skille dig af med det hele og ikke have nogen ret til himlen, ingen ret til det liv der er evigt? Du har en mægtig kamp foran dig, med at skille din kærlighed fra denne jords rigdomme. Der hvor din skat er der ville også dit hjerte være. Våge, bede, arbejde er den kristnes feltråb. Jeg beder dig indtrængende, rejs dig selv op. Søg efter de varige ting. Tingene på denne jord forgår snart. Er du rede til at skifte verden? Hvis denne verdens ting til sidst mistes, skal du vide hvad forårsagede din ruin - kærlighed til penge. Du vil skribe i bitter pine: »Oh, rigdommenes bedrag! Jeg har mistet min sjæl. Jeg solgte den for penge. Min sjæl og mit legeme tuskede jeg for vinding. Jeg opgav himlen, da jeg måtte ofre mine penge for at opnå himlen.« Fra Mesteren høres dette: Tag den uduelige tjener, bind hans hænder og fødder og kast ham ud i mørket. Vi håber dette ikke vil være din skæbne. Vi håber du vil flytte dine skatte til himlen og overflytte din hengivenhed og fæstne den på Gud og de uforgængelige rigdomme.

Jeg har set at hele familien var i fare for at, til en vis grad, gøre ligesom faderen. Søster I, du følger allerede denne ånd. Gud hjælpe dig til at se det og ændre det helt. Opelsk en kærlighed for at gøre godt; søg efter at være rig på gode gerninger. Du kan i mange ting gøre mere godt end du gør. Du har et personligt ansvar over for Gud. Du har pligt til at gøre noget, hvilket du ikke kan undskyldes fra. Fasthold en nøje vandring med Gud; bed uden ophør. Du har et stort arbejde foran dig, hvis du vil frelse din sjæl. Forsøg at virke kontra i din familie. Tag dit standpunkt for Gud ædelt. Dit ståsted er ikke som din mands og du vil fordømmes af Gud medmindre du handler

for dig selv. Gør et ihærdigt arbejde for at frelse din egen sjæl og for at påvirke din familie til frelse. Lad dit eksempel vise at din skat er i himlen, at du har investeret i et bedre hjem og et bedre liv, som er evigt. Oplær dit sind til at sætte pris på himmelske ting, til at elske Gud og til at vise en villig lydighed for hans vilje.

Du kan forsøges; du kan prøves for at se hvor stærk din hengivenhed er for denne verdens sager. Du må forstå en side af dit hjerte som du ikke kender noget til nu. Gud kender dine trængsler idet du ser din mands og dine børns tilstand, som mangler frelsene tro så stærkt. Meget mere end hvad du erkender er afhængig af dig. Du bør tage rustningen på. Brug ikke din kostbare styrke på strengt arbejde som andre kan udføre. Opmunter din datter til nyttig beskæftigelse og til at hjælpe dig i at bære livets byrder. Hun behøver opdragelse. Hendes tanker er tomme. Hun behøver at afgive alt til Gud; så kan hun blive nyttig og behage sin Forløser.

[243]

Min søster, arbejd mindre og bed og mediter mere. Hos dig burde evige interesser være det primære. Gud forbød at dine børn skulle formes til pengekærlighed. Sand dannelse og venlighed kan aldrig findes i et hjem hvor egenkærlighed regerer. Dem som er rigtig dannede har altid hjerner og hjerter, viser altid hensyn til andre. Sand dannelse finder ikke tilfredsstillelse ved besmykkelse og fremvisning af legemet. Sjælens sande dannelse og ædelmodighed vil ses i anstrengelser for at velsigne og ophøje andre. De evige sagers vægt hviler meget let på dine børn. Måtte Gud vække den op før det er for sent og de i pinsel må udbryde: »Kornhøst er omme, Frugthøst endt og vi er ej frelst !«

Bror J, din sag blev fremvist for mig. Du har en ansvarsbetynget stilling. Du er betroet med talenter for penge og indflydelse. Ethvert menneske har fået et arbejde - noget at *udrette*, ikke kun for at engagere deres hjerner, ben og muskulatur i almindeligt arbejde; det er mere end det. Du kender til dette arbejde fra et verdsligt synspunkt og har nogen erfaring med på en religiøs vinkel. Men for nogle år siden tabte du noget tid og nu må du arbejde hurtigere for at indhente fortiden. At have talenter er ikke nok; du må bruge dem sådan at du ikke blot fremhjelper dig selv men ham som har betroet dig dem. Alt hvad du har er et lån fra din Herre. Han vil kræve det igen fra din hånd med renter.

[244]

Kristus har en rettighed til dine gerninger. Ved nåde er du blevet til hans tjener. Du skal ikke tjene dine egne interesser, men hans interesse som har ansat dig. Som bekendende kristen er du forpligtet overfor Gud. Det er ikke dine egne ejendomme som du er betroet at investere i. Var det således, kunne du rådføre dig efter dit behag om hvordan de skulle bruges. Kapitalen er Herrens og du er draget til ansvar for dets brug eller misbrug. Der er flere måder som denne kapital kan investeres på - læg det ud til vekselererne - så Herren tjener noget. Hvis man lader den grave ned i jorden, vil hverken Herren eller du få gavn af den og du vil miste alt hvad der er betroet dig. Måtte Gud hjælpe dig, min bror, til at erkende din sande stilling som Guds hvervede tjener. Ved sin egen lidelse og død har han betalt løn for at sikre sig din villige tjeneste og lydighed.

Under de sidste års trængsler, har du haft lidelser i dit sind og har følt det som en hjælp at vende dig mere mod verdens ting, til det at erhverve sig ejendomme. Gud har igen, i sin store kærlighed og barmhjertighed for dig, fået dig ind i hans fold. Nye pligter og ansvar lægges på dig. Du har en stor kærlighed for denne verden. Du har samlet dig skatte på Jorden. Nu indbyder Jesus dig til at overføre dine skatte til himlen; for hvor din skat er, der vil også dit hjerte være. Vogt dig selv i hele din omgang med dine brødre og med ikke-troende. Vær oprigtig over for din bekendelse og fasthold sand ædelmodighed i sjælen, som skal være et pant for den sandhed du bekender dig til.

[245] Du besidder en stilling hvor andre ser op til dig. Du har mere end et normalt intellekt. Du har en kvik opfattelse og du er dybsindig. Nogle af dine brødre har ikke handlet klogt. De har holdt øje med dig og har følt noget over for dig og har ønsket at du var mere gavmild med dine midler. De har gjort sig selv ulykkelige over dig. Alt dette er unødigt for dem. Disse mennesker mangler meget og hvis de er trofaste i den ydmyge tjeneste Mesteren kræver af dem vil de få alt hvad de kan få. De kan ikke tillade sig at spille tid på bekymring om de andre, som han har et større arbejde betroet, ikke gør deres arbejde godt. Medens de interesserer sig så meget for andres anliggender, forsømmes deres eget arbejde og de er virkelig dovne tjenere. De var bekymrede for deres næstes arbejde, i stedet for det de selv har fået lov at udrette.

De tror at havde de blot fem talenter at handle med, kunne de udrette meget mere end han som havde dem betroet. Men Mesteren vidste bedre end de. Ingen behøver at knurre over at de ikke kan forherlige Gud med de talenter han aldrig har givet dem og hvilke de ikke er ansvarlig for. De behøver ikke at sige: »Hvis jeg havde en anden stilling i livet ville jeg gøre en masse godt med min kapital.« Gud forlanger ikke mere af dem end at de benytter sig af det de har, som hans nådes tjenere.

Det ene talent, den ydmygeste tjeneste, ville hvis det helliges helt og bruges på at fremskynde Guds herlighed, være ligeså kærkomment, som de mange talenter er. De forskellige tillidsposter er afpasset vore forskellige evner. Hvert menneske har fået efter sine evner. Ingen skal negligere sit arbejde, anse det for så småt at han ikke skal gøre noget særligt for at udføre det ordentligt. Hvis han gør dette leger ham med sine moral?ansvar og foragter de små tings dag. Himlen tildeler alle deres gerning og det bør være deres mål at gøre denne gerning godt, alt efter deres evner. Gud forlanger at alle, de svage som den stærkeste, fuldbyrder deres fastlagte arbejde. Den interesse der forventes vil være i forhold til det betroede mål.

Enhver bør flittigt og interesseret passe sit eget arbejde, overlade det andet til deres egen Mester, til at stå eller falde. Der er ret mange nævenyttige mennesker i ____, ret mange som overvåger deres brødre og af samme grund hele tiden er svage. De vidner om dette til mødet og fordi de ikke har Jesus i deres hjerter at bekende sig til, vil de prøve at påtvinge deres brødre deres pligter. Disse stakkels sjæle kender ikke deres egne pligter og alligevel påtager de sig ansvar for at oplyse andre om deres pligter. Hvis sådanne ville passe deres eget arbejde og vinde Guds nåde i deres hjerter, ville der være en styrke i menigheden som nu mangler.

[246]

Bror J, du kan gøre godt. Du har en god dømmekraft og Gud leder dig ud af mørket ind i lyset. Brug dine talenter til Guds ære. Læg dem ud til vekselererne, så når Mesteren kommer kan han få sit tilbage med renter. Bryd dine slyngtråde fra jordens værdiløse ting og ret dem op til at vikle sig omkring Gud. Sjæles frelse er af større betydning end hele verden. En frelst sjæl, der lever helt igennem evighedens tidsaldre, der priser Gud og Lammet, er af større værdi end millioner i penge. Rigdomme bliver betydningsløse når de sammenlignes med sjæles værdi som Kristus døde for. Du er en

varsom mand og vil ikke handle ubesindigt. Offer dig for sandheden og bliv rig over for Gud. Måtte Herren hjælpe dig til at handle så fast som du bør og sætte den rette pris på evige sager.

Dine børn behøver et dybere nådearbejde i deres hjerter. De skal have fremhjulpet nøgternhed og fasthed i karakter. Hvis de er helliget Gud, kan de udrette gode ting og udøve en indflydelse som kan være frelsende på deres kammerater.

[247] Lad ikke den fattige føle at der er intet de kan udrette, fordi de ikke har deres brødres rigdomme. De kan ofre på mange måder. De kan fornægte selvet. De skal leve hellige og indviede liv og i deres ord og handlinger kan de ære deres Forløser. Især søstre kan udvise en stærk indflydelse hvis de vil holde op med deres sladder og hellige deres tid til årvågenhed og bøn. De kan ære Gud. De kan lade deres lys skinne således at andre, ved at se deres gode gerninger, vil ledes til at forherlige vor Fader som er i himlen.

Som illustration på at du for din del ikke kom frem til Guds arbejde, som var dit privilegium, blev jeg henvist til disse ord: »Forband«, sagde Herrens Engel »forband Meroz og dem, der bor deri! fordi de ikke kom Herren til Hjælp kom Herren til Hjælp som Helte!« Dommerbogen 5,23. Hvad har Meroz gjort? Ingenting. Og dette var deres synd. De kom ikke Herren til hjælp mod den mægtige.

Følelser og pardannelse

FØLELSER OG PARDANNELSE

Kære Søster K: I det syn jeg fik sidste juni fik jeg vist at du har karakterens fasthed og bestemthed der smagte lidt hen ad hårdnakkethed. Du vil ikke lade dig lede, alligevel er du ivrig efter at kende og gøre Guds vilje. Du er selv bedraget; og du har ikke forstået dit eget hjerte. Du troede at din vilje var underlagt Guds vilje, men i dette har du ikke dømt rigtigt. Du er stødt på prøvelser og har ladet dine tanker dvæle ved forpurrede håb. For nogle år siden tog dit liv en særlig vending. Det har været som om der har været en hvileløshed hos dig. Du har ikke været lykkelig selvom der intet har været i dine omgivelser der behøves at kaste en så sort skygge over dig. Du har ikke disciplineret dig til at dvæle ved de lyse ting. Du kan udøve en stærk indflydelse til fordel for sandheden hvid du blot vil træne dine tanker til at løbe i de rette baner. Alle dine ord og handlinger bør være sådan så din Forløser æres, ophøje hans kærlighed og lovprise hans undere. [248]

Du er faldet i den alvorlige vildfarelse som er så almindelig i denne fordærvede tidsalder, især hos kvinder. Du er meget svag over for det modsatte køn. Du holder af deres selskab; du virker smigerene over for dem er og du fremskynder, eller tillader en fortrolighed som ikke altid stemmer overens med apostlenes formaning, at »Hold jer fra det onde i enhver skikkelse!«

Du forstår egentlig ikke dig selv. Du vandrer i mørke. Du har haft lidt med pardannelser at gøre. Det er det mest usikre; for du kender ikke hjertet og kan gøre et meget slemt arbejde og derved hjælpe den store oprører i sit arbejde med at sætte par sammen. Han er stærkt engageret i at påvirke dem som slet ikke passer til hinanden med at forene deres interesser. Han jubler i dette arbejde, for ved det kan han skabe mere ulykke og håbløs smerte for menneskefamilien end ved at bruge hans dygtighed i anden retning.

Du har skrevet mange breve, som har bebyrdet dig meget. Disse breve omhandlede noget om vor tro og håb; men blandet med dette

har der været nøje spørgsmål og gætterier om den eller den var til at gifte sig og hentydninger om ægteskab. Du lader til at vide en del om mulige par og skriver og taler om disse ting. Dette virker død for din sjæl. »Hvad hjertet er fuldt af, løber munden over med.« Du har gjort stor skade for dig selv ved at lade dine tanker og samtale dvæle ved kærlighed og parforhold. Du har ikke været lykkelig, fordi du søgte efter lykken. Dette er ikke en udbytterig forretning. Når du alvorligt søger at gøre din pligt og rejser dig op for at tjene andre, så vil du finde en hvile. Dine tanker dvæler ved dig selv. De behøver at drages bort fra dig selv ved at lette andres sorger; og gøre dem lykkelige, du vil finde en lykke og glæde.

[249] Du har en sygelig fantasi. Du har tænkt dig selv syg, men det har været mere forestilling end realiteter. Du har været falsk over for dig selv. Du har ogivet dig med unge mænd og tilladet dig en frihed som kun skulle tillades en bror. Jeg fik vist at din indflydelse i ___ ikke var hvad den skulle være. Du lod dit sind have et lavt stade. Du kunne sludre og le og tale tarveligt, uværdigt for en kristen. Din opførsel er ikke hvad den skulle være. Du optræder som en person uden rygrad. Du lænede dig halvt op ad andre, som er forkert for en dame i andres nærhed. Dit sinds tilstand fører til lathed og til en skræk for motion, skønt dette vil være dit bedste helbrelsesesmiddel. Du vil aldrig helbredes hvis du aldrig denne ligegyldige, drømmeagtig sindstilstand til side og selv rejser dig for at *gøre noget*, for at arbejde før dagen er til ende. Gør det så godt du kan forstille dig det og planlæg. Vend dit sind bort fra romantiske planer. Du blander din religion med en romantisk elskovssyg følelse, som ikke ophøjer, men fornedrer. Det er ikke kun dig selv som er berørt; andre skades af dit eksempel og din påvirkning.

Egentlig er du opbyggelig. Hvis du vil oplære dit sind til at dvæle ved de ophøjede emner som intet har at gøre med dig selv, men er af himmelsk natur, kunne du bruges. Men meget af dit liv er spildt på drømme om at gøre noget stort i fremtiden, medens den nuværende pligt, endskønt den synes dig lille, er blevet forsømt. Du har ikke været trofast. Herren vil ikke overlade noget større arbejde til dig før du er gennemført og ses med en beredvillig, venlig vilje. Hvis ikke hjertet lægges i arbejdet, vil det gå trægt, uanset hvilket arbejde det er. Herren prøver vore evner ved at han først giver os små pligter [250] at udrette. Hvis vi i utilfredshed og knurren vender os fra disse, vil

intet mere betros os før vi gladeligt tager vare på disse små pligter og gør dem godt; så vil større ansvar betros os.

Du er blevet betroet talenter der ikke skal forødes, men lægges ud til vekselererne, så Mesteren ved sit komme kan få sit med renter. Gud har ikke delt disse talenter ud på må og få. Han har delt disse betroede hverv ud efter kendskabet til sine tjeneres evner. »Han gav enhver sin gerning.« Han gav uden parti for nogen, han forventer det tilsvarende tilbage. Hvis alle gør deres pligt efter deres mål af deres ansvar, den mængde der er dem betroet, stort som lille, vil opdobles. Deres troskab forsøges og prøves og trofastheden er et udtrykkelig bevis for deres forvaltning og for deres værdi til betroelse af de sande rigdomme, endda det evige livs gave.

Ved konferensmødet i New York, Oktober 1868, fik jeg vist mange som nu intet udretter, som kunne udrette godt. Der blev fremstillet en klasse for mig som er klar over at de besidder ædelmodige tilskyndelser, opbyggelige følelser og kærlighed til gode gerninger; dog gør de samtidig ingen ting. De har en selvbehagelighed, bilder sig selv ind at havde de en anledning eller havde bedre forhold kunne og ville de gøre et stort og godt arbejde; men de venter på anledningen. De foragter den fattige gniers snævre tankegang som ikke under den lille almisse, til den trængende. De ser at han lever for selvet, at han ikke vil kaldes fra sig selv for at gøre andre godt, så de velsignes med indflydelsesrige talenter og midler som er overladt ham til brug, ikke til misbrug, heller ikke til at ruste op, eller ligge begravet i jorden. Dem som overgiver sig selv til nærighed og egenkærlighed er regnskabsskyldige for deres gnieragtige handlinger og er ansvarlig for de talenter de misbruger. Men mere ansvarsbevidste er dem som har ædelmodige tilskyndelser og er af naturen hurtig til at se åndelige ting, hvis de forbliver passive og venter på en anledning de formoder endnu ikke er kommet og alligevel sætter deres beredvillighed i kontrast med gnierens uvillighed og betænker at de har bedre vilkår end deres middelbesjælede næste. Sådanne bedrager sig selv. Den rene besiddelse af egenskaber, som ikke bruges, gør blot deres ansvarlighed større; og hvis de holder deres Mesters talenter uudnyttet, eller hober dem sammen, er deres vilkår ikke bedere end deres næstes for hvem deres sjæle nærer en sådan foragt. Til dem skal dette siges: I kender jeres Mesters vilje, alligevel gjorde I den ikke.

[251]

Havde du oplært dit sind til at dvæle ved ophøjede emner, meditere over himmelske sager, kunne du have udrettet meget godt. Du kunne have haft en indflydelse på andres tanker, så de kunne vende deres selviske tanker og verdenselskende tilbøjeligheder ind i åndelighedens kanal. Var din hengivenhed og tanker underkastet Kristi vilje, ville du være i stand til at udrette godt. Din fantasi er sygelig fordi du har ladet den løbe i den forbudte kanal og blevet drømmerisk. Dagdrømmeri og romantisk opbygning af luftkasteller har gjort din brugbarhed uegnet. Du har levet i en indbildt verden; du har været en indbildt martyr og indbildt kristen.

Mange af disse lave følelser er opblandet med de unges religiøse erfaringer i denne tidsalder. Min søster, Gud forlanger, at du skal forvandles. Jeg bønfaller dig, ophøj dine følelser. Indvi dine åndelige og fysiske kræfter til din Forlørsers tjeneste, som har købt dig. Hellig dine tanker og følelser så alle dine gerninger kan udføres i Gud.

[252] Du har været frygteligt bedraget. Gud vil have at du nøje undersøger hver tanke og hensigt i dit hjerte. Behandl din egen sjæl i oprigtighed. Var din hengivenhed centreret om Gud, hvad han forlanger, ville du ikke have gennemgået det trængsler som du har. Der er en rastløshed hos dig, som ikke vil lindres før tanker er ændret; før dagdrømmeri og opbygning af luftkasteller ophører og du udretter det nærværende arbejde.

Lad være med at danne par og gætte dig til dine venners ægteskab i dine breve. [Ægteskabet er helliget af Gud, men i vor fordærvede tid giver det ofte rum for det usselste og skammeligste ved menneskenaturen. Det er misbrugt i en sådan grad at det i dag er blevet en forbrydelse og er et af de sikreste tegn på at vi lever i de sidste dage, på samme måde som de fleste ægteskaer før vandfloden var en hån mod Gud.] [Satan har stadig travlt med at få uerfarne unge mennesker til at indgå ægteskab. Men jo mindre vi roser de ægteskaber, som nu finder sted, desto bedre. Når ægteskabets hellige natur og de fordringer, det medfører, bliver virkelig forstået, kan et ægteskab selv nu blive anerkendt af himlen og resultatet vil blive lykke for begge parter og Gud vil blive æret. [*Det kristne hjem* side 252] [*Buds t unge* side 277] Måtte Herren sætte dig i stand til at udrette det arbejde der ligger foran dig.

Jeg er ved at skrive om dette forkerte bedrageriske arbejde som udføres under dække af religion. Kødets lyster har kontrollen over

mænd og kvinder. Sindet er blevet fordærvet ved forvrængning af tanker og følelser. Satans bedragene magt har forblændet øjnene så meget at disse fattige, bedragede sjæle bilder sig selv ind at de er åndeligt mindede, især helliget, skønt deres religiøse erfaring består mere af elskesyg sentimentalisme end af sjælens renhed, sand godhed og ydmyghed; sindet er ikke trukket ud af selvet, bruges og ophøjes ikke ved at velsigne andre, ved at gøre gode gerninger. »En ren og ubesmittet gudsdyrkelse for Gud, vor Fader, er dette: at besøge faderløse og enker i deres trængsel og bevare sig selv uplettet af verden.« [Sand religion forædler sindet, forfiner smagen, helliger dømmekraften og giver vedkommende del i himlens renhed og indflydelse. Den bringer englene nær til og adskiller os mere og mere fra verdens ånd og verdens indflydelse. *samme* s 278]

[253]

Battle Creek, Michigan.

Hård familieledelse

HÅRD FAMILIELEDELSE

Bror L: Sidste juni fik jeg vist at der var et arbejde med at rette dine måder. Du ser ikke dig selv. Dit liv er en fejltagelse. I din familie tilstræber du ikke en klog og barmhjertig vej. Du er streng. Hvis du fortsætter den kurs du har fulgt imod din hustru og børn, vil hendes dage afkortes og dine børn vil frygte dig og ikke elske dig. Du føler at din vej er i kristen klogskab, men heri har du bedraget dig selv.

[Du har mærkelige synspunkter når det gælder at styre din familie. Du udøver din myndighed på en uafhængig og vilkårlig måde, som lægger bånd på al frihed rundt om dig. Du tror at du af dig selv er i stand til at være overhovedet i familien og føler dig klog og indsigtfuld nok til at bestemme over alle familie medlemmer, på samme måde som man styrer en maskine. Du er alt for selvrådig og tillægger dig selv alt for stor myndighed. Det skaber sorg i himmelen. Du bedrøver Guds engle. Du har opført dig som om du var i stand til at være eneheriker i familien. Ofte har du følt dig opbragt over at din hustru har vovet at åbne munden for at modsige dine meninger eller sætte spørgsmålstegn ved dine afgørelser. *Det kristne hjem* side 171]

[254] Efter megen langmodighed fra hendes side og tålmodig afventning af dit lune, har hun sat sig op imod uretmæssig myndighed og er blevet nervøs og forvirret og viste foragt for dine måder. Du har været årsag til de fleste af hendes problemer og har beskyldt hende for at synde og være ledt af djævelskhed, medens du var den der havde skylden. Du drev hende næsten til vanvid og hånede hende derefter for det. Hvor nemt ville det ikke have været for dig at gøre hendes liv glædeligt og behageligt. Men det har været det modsatte af det.

Du har været temmelig lad. Du har ikke været ivrig efter at udøve den kraft Herren har givet dig. Det er din kapital. En klog brug af denne kraft og udholdende, flittige vaner, ville sætte dig i stand til at opnå livets bekvemmeligheder. [Du har gjort en stor fejl. Du

troede at det bare var af ren forfængelighed at din kone ville have det hyggeligt og komfortabelt omkring sig. Du har været for påholden og for gerrig. Hun trænger til at få en bedre og mere varieret kost end den hun har fået. Hun bør have en rigelig forsyning af forskellige slags god mad på bordet og hun trænger til at få bekvemme og komfortable ting omkring sig i huset. Du må gøre det så let og behageligt for hende som det er muligt for dig. Men du har set på dette fra en gal synsvinkel. Du har ment at næsten alt som går an at spise, var godt nok, så længe du selv kunne klare at spise det. Du har indprentet din sygelige kone hvor nødvendig det var at leve på en enkel og sparsom kost. Men hun er ikke i stand til at kunne danne hverken godt blod eller gode muskler af den magre kost som du kan klare dig med. Nogle mennesker kan ikke klare sig med den mad som andre kan nøje sig med, selv om den er tilberedt på den samme måde.

Du er i færd med at gå for langt. Du kan selv tåle en meget grov og mager kost og du kan omdanne den til godt blod. Dine bloddannende organer er friske. Men din kone har brug for en skånsom og mere varieret kost. Den mad som du kan tåle og være tilfreds med, passer ikke for hende. Hun er syg og mangler kræfter. Hun må have næringsrig og styrkende mad. Hun bør spise rigelig med frugt og hun må passe på at variere kosten fra dag til dag. Din kone er ikke robust. Hun er sygelig og de krav hendes organisme stiller, er helt forskellige fra friske menneskers behov. *Råd og vink* side 162]

Bror L, du besidder betydelig værdighed, men har du fortjent denne værdighed? Oh nej! Du har tilrevet dig den. Du har elsket din behagelighed. Du og hårdt arbejde har ikke passet sammen. Havde du ikke været doven med dine foretagender, kunne du have haft mange af livets bekvemmeligheder som du nu ikke kan forlange. Du har forurettet din hustru og dine børn med dine magelige vaner. Timer som skulle være brugt i alvorligt arbejde er forbigået dig med snak og gætterier og bekvemmeligheder.

Du er ligeså regnskabsskyldig for din mængde af styrke som velhavende mennesker er for deres rigdomme. I er begge forvaltere. Hver er betroet et arbejde. Du skal ikke misbruge din styrke, men bruge den for at få det så du rigeligt kan afhjælpe dine families behov og derved give til Gud i hjælp til den nærværende sandheds sag. Du var klar over der var stolthed og ydre pragt og forfængelighed

[255]

tilstede i ____ og har følt dig sikker på at dit eksempel ikke skulle billige denne stolthed og luksus. I dine anstrengelser for dette, har din synd været lige så stor som på den anden side.

Du har båret en stor del af skylden for din religiøse erfaring. Du har stået på den ene side som tilskuer og holdt øje med andres fejl og mangler og opbygget dig selv fordi du ser fejlene i dem. Du har været påpasselig og oprigtig med hvad du gør og idet du her har set forsømmelighed hos andre som bekender sig til meget, har du sat dine egne principper op som modsætning og har sagt i dit hjerte, »Jeg er bedre end de«, skønt du samtidig stod ud af menigheden, var på vagt og fandt fejl, gjorde alligevel intet selv, kom ikke Herren til hjælp, for at afhjælpe ondt. Du havde en standard du målte andre efter. Hvis de ikke indfrie dine ideer, havde du ikke sympati med dem og du var selvtilfreds.

[256] Du har været krævende i din religiøse udøvelser. Skulle Gud behandle dig som du har behandlet dem du regnede med begik fejl i menigheden og som du har behandlet din egen familie, ville din vilkår faktisk være dårlige. Men en nådig Gud, som har nænsom medynk og elskende godhed og er uforanderlig, har været tilgivende og har ikke kastet dig til side heller ikke bortskåret dig på grund af dine overtrædelser, dine talrige vildfarelser og frafald. Oh, nej! Han har stadig elsket dig.

Har du virkelig tænkt over at »det mål, I måler med, med det skal I selv få tilmålt«? Du har set stolthed og forfængelighed og en verdenskærlig ånd hos nogle som bekender sig at være kristne i ____ . Dette er et stort onde; og fordi dette forføjtes, er engle bedrøvede. Dem som således følger de uhelliges eksempel udøver en indflydelse der spreder fra Kristus og samler sjæles blod på deres klæder. Hvis de fortsætter den samme kurs vil de miste deres egne sjæle og vil en dag vide hvordan det er at have en forfærdelig byrde af andre sjæle på sig. Sjæle som har været ledt på vildspor på grund af deres uhellighed, skønt de bekender at være ledt af religiøse principper.

Du har god grund til at være bedrøvet over stolthed og mangel på enkelthed hos dem som bekender sig til de bedre sager. Men du har holdt øje med andre og talt om deres fejl og forsømt dig selv. Du er ikke regnskabsskyldig for nogen af dine brødres synder, medmindre dit eksempel har fået dem til at fejle, fået deres fødder til at vige fra den trange sti. Du har et stort og højtideligt arbejde foran dig med

at styre og undertvinge dig selv, til at blive sagtmødig og ydmyg af hjertet, i at oplære dig selv til godhed, medlidende for din familie og i at have den sjælens ædelmodighed og sande højsindethed som foragter alt gerrighed.

Du har ment at der skulle lægges meget arbejde i mødehuset og du har udtalt dig om unødige udgifter. Det er unødvendigt at du har disse særlige samvittigheds?skrupler. Der er intet i det hus som er lavet med megen omsorg, nydeligt og ordentligt. Arbejdet er slet ikke for pænt. Opstillingen er ikke overdådig. Tænk dem, som er lige ved at klage over dette gudsdyrkelseshus, over hvem det er bygget for? at det især var opført for at være et Guds hus; der skal tilegnes ham; for at være et sted hvor folk samles for at møde Gud? Mange handler som om himlens og jordens Skaber, han som har gjort alt i verden der er smukt og skønt, ville være tilfreds med at se et hus opført for ham uden orden eller skønhed. Nogle bygger store, bekvemme huse for sig selv, men kan ikke afse så meget til et hus som de skal tilegne Gud. Enhver dollar af de midler de har i deres hænder er Herrens. Han har lånt det dem for en stund, til brug til hans ære; alligevel udleverer de disse midler til Guds sags fremme som om enhver dollar til dette er det rene tab.

[257]

Gud vil ikke have at hans folk bruger midler vildt til fremvisning og besmykkelse, men han vil have dem til at følge nethed, orden, smag og tydelig skønhed når et hus indrettes for ham hvori han mødes med hans folk. Dem som bygger et hus for Gud bør vise ligeså meget interesse, omsorg og smag i dets indretning som det at huset er bygget til noget højere og helligere end de almindelige bolighuse er bygget til.

Herren kan se hvad mennesker har i sinde. Dem som har højere syn af hans karakter vil føle det som deres højeste fornøjelse at have alt som har forbindelse med ham med det allerbedste arbejde og fremvise den aller bedste smag. Men dem som modstræbende kan bygge et fattigere hus til Gud end de selv ville leve i, viser deres mangel på ærbødighed for Gud og for hellige ting. Deres gerninger viser at deres egen timelige sager er af mere værdi i deres øjne end sager af åndelig art. Evige sager gøres sekundært. Det anses ikke som væsentligt at have gode og praktiske ting i tjenesten for Gud, men de anses for betydningsfulde i dette livs anliggender. Mennesker vil afsløre den sande moralnuance i deres hjerters principper.

[258]

Mange af vore folk er blevet indsnævrede i deres syn. Orden, renhed, smag og bekvemmelighed kaldes som stolthed og verdenskærlighed. Her gøres et fejlgreb. Tom stolthed, som udvises i prangende pynt og unødige smykker behager ikke Gud. Men han som skabte en skøn verden for mennesket og plantede en smuk have i Eden med al mulig varietet af træer for frugter og skønhed og som pyntede jorden med de smukkeste blomster i enhver beskrivelse og anstrøg, har givet håndgribelige beviser på at han er glad for skønhed. Dog vil han godtage det ydmygeste offer fra det fattigste, svageste barn, hvis det ikke har noget bedre at give. Det er sjælens oprigtighed som Herren godtager. Det menneske som Gud har opbevaret i sit hjerte, sat op over alt andet, vil ledes til en fuldstændig underkastelse af hans vilje og vil gøre en fuldstændig afståelse af sig selv til Guds herskelse og regering.

Kortsynede dødelige mennesker fatter ikke Guds veje og gerninger. Deres øjne er ikke rettet opad mod ham som de skulle. De har ikke høje synspunkter for evige sager. De ser kun disse ting med et omtåget syn. De har ingen særlig glæde i beskuelsen af Guds kærlighed, himlens herlighed og glans, de hellige engles ophøjede karakter, Jesu, vor Forløser, majestæt og uudtrykkelige ynde. De har så længe holdt jordiske ting for deres syn at evige scenerier er ubetydelige og uklare for dem. De har et begrænset syn af Gud, himlen og evigheden.

[259] Hellige sager bringes ned på et tarveligt stade; derfor viser de i deres omgang med Gud den samme nøjeregnethed og geriskhed som når de omgås deres medmennesker. Deres ofringer til Herren er mangelfulde, syge eller utilstrækkelige. De udfører den samme udplyndring med ham som de har med deres medmennesker. Deres tanker når ikke op til en ophøjet moralsk standard, men forbliver på det lave stade; de indånder hele tiden den urene miasma fra jordens lavlande.

Bror L, du hersker med jernhånd over din familie. Du er streng i regeringen over dine børn. Du vil ikke vinde deres kærlighed med den måde at lede på. Du er ikke øm, kærlig, hengiven og venlig over for din hustru; men er hård, styrer hende med dadel og kritik. En velordnet familie er et behageligt syn for Gud og tjenende engle. Du må lære hvordan et hjem føres ordentligt, bekvemt og behageligt. Så besmykkes det hjem med passende værdighed og denne ånd føres

videre i børnene; og orden, regelmæssighed og lydighed vil I begge holde bedre fast ved.

Bror L, har du overvejet hvad et barn er og hvorhen det skal? Dine børn er de yngre medlemmer af Herrens familie - brødre og søstre betroet i din varetægt af din himmelske Fader til dig til oplæring og uddannelse til himlen. Når du behandler dem så groft som du ofte har gjort, tager du så ikke hensyn til at Gud vil drage dig til regnskab for denne behandling? Du burde ikke behandle dine børn så groft. Et barn er ikke en hest eller en hund der skal have ordre efter dine herskesyge vilje, eller skal styres under alle forhold af en stok eller pisk, eller af slag med hånden. Nogle børn er så ryggesløse at smertensstraf er nødvendig, men i rigtig mange tilfælde er det gjort meget værre med denne opdragelsesmetode.

Du bør kontrollere dig selv. Ret aldrig på dine børn når du er utålmodig eller irriteret, eller under vrede. Straf dem i kærlighed, vis den uvillighed du mærker for at smerte dem. Hæv aldrig din hånd for at slå medmindre du med god samvittighed kan bøje dig foran Gud og bede om hans velsignelse over den rettelse du er ved at give. Fremhjælp kærlighed i dine børns hjerter. Giv dem høje og rigtige motiver for selvbeherskelse. Giv dem ikke det indtryk at de må underkaste sig styring fordi det er din arbitrære vilje; fordi de er svage og du er stærk; fordi du er faderen, de børnene. Hvis du ønsker at ødelægge din familie, forsæt med at herske med rå magt og du vil helt sikkert få heldet med dig.

[260]

Din kone er blødhjertet og let at gøre nervøs. Hun mærker din disciplinhårdhed og det fører hende til den modsatte yderlighed. Hun forsøger at modveje din strengthed og du beskylder det for en stor mangel i hendes pligter og kontrol over hendes børn. Du anser hende for at være eftergivende, overkærlig og følsom. Du kan ikke hjælpe hende i denne henseende før du har rettet dig selv og vist den faderlige ømhed som du burde i din familie. Det er denne forkerte ledelse som fører din hustru til at være efterladende. Du må have din natur blødgjort. Du behøver at være rensset af Guds Ånds påvirkninger. Du behøver en gennemgribende forvandling; så kan du arbejde for det rigtige ståsted. Du behøver at lade kærlighed komme ind i din sjæl og lade den få selvværdighedens sted; selvet må dø.

[261] Din hustru behøver ømhed og kærlighed. Herren elsker hende. Hun er meget nærmere himlens rige end du. Men hun dør stykvis og du er den som langsomt tager hendes liv. Du kan gøre hendes liv lykkeligt om du vil. Du kan opmuntre hende til at lægge pres på din store hengivenhed, til at have tillid til dig og elske dig. Du vænner hendes hjerte fra dig. Hun kvier sig ved at åbne op for alle hendes sjæls følelser for dig; du har latterliggjort hendes frygt og arrogant fremmet din mening som om de ikke havde nogen tiltrækning i sig selv. Hendes respekt for dig vil uden tvivl forsvinde hvis du fortsætter den kurs du har lagt; og når respekten er væk, bliver kærligheden der ikke længe.

Jeg beder dig indtrængende at vende helt om og ydmyge dig selv og bekende at du har forurettet din hustru. Hun er ikke fuldkommen. Hun har fejl, men hun ønsker oprigtigt at tjene Gud og tålmodigt udholde din opførsel over for hende og jeres børn. Du er hurtig til at påvise dine hustrus fejl og kan du se en brist gør du det. Hun er svag; dog ærer hun Gud med sin svagere styrke mere end du med dine stærke kræfter.

Battle Creek, 17. jan. 1869.

Et fødselsdagsbrev

ET FØDSELSDAGSBREV

[Min kære søn! Jeg skriver dette til din nitten års fødselsdag. Det har været en glæde at have dig hos os nogle få uger i den sidste tid. Du står i begreb med at skulle forlade os, men vore bønner følger dig.

Endnu et år af dit liv afsluttes, i da:. Hvordan kan du se tilbage på dette år? Har du gjort fremgang i det guddommelige liv? Er du vokset i åndelighed? Har du korsfæstet jeget med lysterne og begæringerne? Nærer du en forøget interesse for granskning: i Guds ord? Har du vundet afgjorte sejre over dine egne følelser og over egensindighed? Oh, hvordan er beretningen om dit liv i det år, der nu går over i evigheden for aldrig, at kunne tilbagekaldes?

Når du begynder et nyt år, lad det så ske med en alvorlig beslutning om, at din vej skal gå fremad og opad. Lad dit liv blive mere ædelt og ophøjet, end det hidtil har været. Gør det til din opgave ikke at søge din egen interesse og lyst, men at fremme din Genløseres sag. Forbliv ikke i en stilling, hvor du selv altid behøver hjælp og hvor andre må værne dig for at holde dig på den trange vej. Du vil kunne være stærk til at øve en helliggørende indflydelse over andre. Du kan være i en stilling, hvor din sjæls interesse vækkes, til at gøre godt mod andre, til at trøste de sørgende, styrke de svage og til at bære dit vidnesbyrd for Kristus, når som helst der tilbyder sig en anledning. Gør det til dit mål at ære Gud i alt, altid og alle vegne. Lad din gudsfrygt være med i alt. Vær grundig i hvad som helst, du foretager dig.

[262]

Du har ikke erfaret Guds frelsende kraft således, som det er din forret at kunne, fordi du ikke har gjort det til dit livs store mål at herliggøre Kristus. Lad hvert fortsæt, du gør. hver gerning, du beskæftiger dig med og hver glæde, du nyder, gå ud på at herliggøre Gud, Lad dette være dit hjertes; sprog: Jeg er din, oh Gud, for af leve for dig, for at virke for dig og for at lide for dig.

Mange bekender sig til at være på Herrens side, men er det ikke; hovedparten af deres handlinger er på Satans side. Ved hvilket

middel skal vi kunne afgøre, på hvis side vi står? Hvem ejer vort hjerte? Hos hvem er vore tanker? Hvem vil vi gerne tale om? Hvem har vore varmeste følelser og vore bedste kræfter? Dersom vi er på Herrens side, er vore lifligste tanker hos ham. Vi har intet venskab med verden; vi hvad vi har og er, er til ham. Vi længes efter at bære hans billede, åbenbare hans ånd, gøre hans vilje og behage ham i alle ting.

[263] Du bør følge en så bestemt vej, at ingen behøver at tage fejl af dig. Du kan ikke øve en indflydelse på verden uden beslutsomhed. Dine beslutninger kan være gode og oprigtige, men de vil vise sig at mislykkes, medmindre du gør Gud til din styrke og går fremad med et fast og beslutsomt forsæt. Du bør lægge hele dit hjerte i Guds sag og hans gerning. Med alvor bør du søge at opnå en erfaring i kristenlivet. Du bør efterligne Kristus i dit liv.

Du kan ikke tjene Gud og mammon. Enten er du helt på Herrens side eller på fjendens side. »Den, som ikke er med mig, er imod mig; og den, som ikke samler med mig, spreder.« Nogle påfører sig nederlag i deres religiøse liv, fordi de altid står vaklende og ikke har beslutsomhed. De er ofte overbeviste og kommer næsten hen til det punkt, hvor de vil overgive sig til Gud; men fordi de ikke gør dette, falder de tilbage igen. Medens de befinder sig i denne tilstand, forhærdes samvittigheden og bliver mindre og mindre modtagelig for indtryk fra Guds Ånd. Hans ånd har advaret, den har overbevist og er blevet upåagtet, indtil den næsten drives bort i bedrøvelse. Gud lader sig ikke spotte. Han påviser pligten klart og dersom man forsømmer at følge lyset, bliver det til mørke.

Gud byder dig at blive en arbejder sammen med ham i hans vingård. Begynd, netop hvor du er! Kom til korset og giv der afkald på selvet, verden og enhver afgud. Lad Jesus få hele dit hjerte. Du befinder dig på et sted, hvor det er svært at bevare gudhengivenheden og at øve en indflydelse, der vil kunne lede andre bort fra synd og vellyst og dårskab ind på den trange vej, som er banet for Herrens genløste, for at de skal vandre på den.

Lad der ske en fuld overgivelse til Gud; overgiv alt uden forbehold og søg således den fred, som overgår al forstand. Du kan ikke hente næring fra Kristus, medmindre du er i ham. Hvis du ikke er i ham, er du en gren, som er visnet. Du føler ikke din trang til renhed og sand hellighed. Du bør føle et alvorligt ønske om at have

Helligånden og bede alvorligt om at få den. Du kan ikke vente Guds velsignelse uden at søge efter den. Dersom du gjorde brug af de midler, der er tilgængelige for dig, ville du erfare en vækst i nåden og stige op til et højere liv.

Det er ikke naturligt for dig at elske åndelige ting, men du kan tilegne dig denne kærlighed ved at bruge dit sind og din styrke i den retning. Handlekraft er, hvad du trænger. Sand uddannelse er kraften til at bruge vore evner for at opnå gavnlige resultater. Hvad er grunden til, at gudsfrygt optager så lidt af vor opmærksomhed, medens verden får den styrke, som findes i hjerne, ben og muskler? Det skyldes, at al kraften i vort væsen er indstillet i den retning. Vi har oplært os til med alvor og kraft at give os af med timelige foretagender, indtil det falder sindet let at gå den vej. Dette er årsagen til, at kristne mennesker synes, at det kristne liv er så svært og det verdslige liv så let. Evnerne er blevet oplært til at bruges i den retning. Hvad det kristne liv angår, har der vel været en indrømmelse af sandhederne i Guds ord men ingen praktisk fremstilling af disse i livet.

[264]

Udviklingen af religiøse tanker og andægtige følelser bliver ikke gjort til en del af opdragelsen. Disse burde påvirke og beherske hele ens væsen. Den *vane* at gøre det rette mangler. Der forekommer rykvis handling, når indflydelsen er gunstig; men naturligt og med lethed at tænke på guddommelige ting er ikke det herskende princip i sindet.

Det er ikke nødvendigt, at mennesker skal være åndelige dværge, dersom sindet stadig beskæftiger sig med åndelige ting. Men blot at bede derom vil ikke afhjælpe trangen i dette tilfælde. Du må vænne sindet til at samle sig om åndelige ting. Øvelse vil give styrke. Mange, der bekender sig til at være kristne, er godt på vej til at gå glip af begge verdener. At være halvvejs en kristen og halvvejs et verdsligt menneske vil gøre dig til omtrent een hundrededel kristen og for øvrigt helt verdslig.

At leve et åndeligt liv, er hvad Gud kræver, men tusinder råber: »Jeg ved ikke, hvad der er i vejen; jeg har ingen åndelig styrke, jeg besidder ikke Guds Ånd.« Og dog vil disse samme kunne blive ivrige og snaksomme, ja endog veltalende, når der tales om timelige anliggender. Lyt til sådanne ved et møde. Omtrent en halv snes ord bliver sagt med en næppe hørlig stemme. De er mænd og kvinder af

[265] denne verden. De har udviklet verdslige tilbøjeligheder, indtil deres evner er blevet stærke i den retning. Men med hensyn til åndelige ting er de svage som spædbørn, må de burde være stærke og forstandige. De holder ikke af at dvæle ved gudsfrygtens hemmelighed. De kender ikke himmelens sprog og oplærer ikke deres sind for at berede sig til at kunne synge himmelens sange eller til at glæde sig ved de åndelige øvelser, som dér vil optage alles opmærksomhed.

Så kaldte kristne, verdslige kristne, er uden kendskab til himmelske ting. De vil aldrig blive ført hen til portene i det nye Jerusalem for der at deltage i beskæftigelser, som hidtil ikke særlig har interesseret dem. De har ikke oplært deres sind til at finde glæde i andægtighed og i betragtning af det, som hører Gud og himmelen til. Hvordan skal de kunne have lyst til det åndelige, det rene, det hellige i himmelen, når det ikke var dem en særlig lyst på jorden? Selve atmosfæren der vil være den uplettede renhed. Men det er alt sammen ukendt for dem. Medens de var i verden og udførte deres timelige gøremål, vidste de netop, hvor de skulle tage fat og netop, hvad de skulle gøre. De underordnede evner, der så uafbrudt var i virksomhed, udvikledes, medens sindets højere og ædlere kræfter, der ikke styrkedes ved at komme til anvendelse, er ude af stand til straks at vågne op til åndelige beskæftigelser. Åndelige ting opfattes ikke, fordi de bliver betragtede med øjne, som har verden kær og som ikke kan beregne værdien og herligheden i det guddommelige fremfor det timelige.

[266] Sindet må opdrages og oplæres til at elske renhed. Kærlighed til åndelige ting bør opelskes, ja endog anspores, dersom du ønsker at vokse i nåden og i sandhedens erkendelse. Ønsker om godhed og sand hellighed er rigtige, så langt de rækker, men dersom de ikke kommer længere, vil de intet gavne. Gode forsætter er rigtige, men vil vise sig at være til ingen nytte, hvis de ikke resolut bliver gennemført. Mange vil gå fortabt, medens de håber og ønsker at blive kristne; men de gør ingen alvorlig anstrengelse og derfor vil de blive vejret på vægten og fundet for lette. Viljen må anvendes i den rigtige retning. Jeg vil være en udelt kristen. Jeg vil kende længden og bredden, højden og dybden af den fuldkomne kærlighed. Lyt til Jesu ord: »Salige er de, som hungrer og tørster efter retfærdigheden, thi de skal mættes.« Kristus har truffet rigelige foranstaltninger til at mætte den sjæl, som hungrer og tørster efter retfærdighed.

Kærlighedens rene element vil bibringe sjælen en højere udvikling og forøget kundskab om guddommelige ting, således at den ikke vil være tilfreds med mindre end hele fylden. De fleste, der bekender sig til at være kristne, har ingen forståelse af den åndelige styrke, de kunne opnå, hvis de var lige så begærlige, ivrige og ihærdige efter at komme til erkendelse af guddommelige ting, som de er efter at opnå de usle, forgængelige ting, som hører med til dette liv. Størstedelen af dem, der bekender sig til at være kristne, har ladet sig nøje med at være åndelige dværge. De har ingen tilbøjelighed til at sætte sig som mål først at søge Guds rige og hans retfærdighed; derfor er gudsfrygt for dem en skjult hemmelighed; de kan ikke forstå den. De kender ikke Kristus ifølge en erfaringsmæssig kundskab.

Lad de mænd og kvinder, som er tilfredse med deres forkrøblede, lamme tilstand i det, som angår guddommelige ting, pludseligt blive hensat til himmelen og et øjeblik være vidne til den høje, hellige fuldkommenhedstilstand, som altid råder der, hvor hver eneste sjæl er fyldt med kærlighed, hvert ansigt strålende af glæde, hvor betagende musik i melodiske strofer opstiger til Guds og Lammets ære, hvor uophørlige strømme af lys tilflyder de hellige fra hans åsyn, som sidder på tronen og fra Lammet; og lad dem erkende, at der er endnu højere og større fryd at opleve, for jo mere de får af glæden i Gud, desto mere tiltager deres evne til at stige højere op i evige glæder og således vedblive med at modtage nye og større forråd fra de ustandselige kilder til herlighed og lyksalighed, der ikke kan beskrives. Jeg spørger: Kunne sådanne mennesker omgås den himmelske skare, tage del i deres sange og udholde den rene, ophøjede, betagende herlighed, der udstrømmer fra Gud og Lammet? Oh, nej! Deres prøvetid var blevet forlænget i årevis, for at de måtte kunne lære himmelens sprog, så de kunne »undfly fordærvelsen i verden, som skyldes det onde begær.« Men de havde deres eget selviske gøremål, det optog deres tanker og de kræfter, de besad. De havde ikke råd til at tjene Gud uden forbehold og gøre dette til en opgave. Timelige foretagender må være det første og tage det bedste af deres kræfter og kun en flygtig tanke drejer sig om Gud. Vil sådanne kunne forvandles, efter at den endelige kendelse er faldet: »Lad den hellige blive ved at leve helligt,« »lad den urene blive ved at leve i urenhed?« Den tid kommer.

[267]

De, der vil få det i forvandlingen og ikke blive overvældede af himmelens renhed og ubegribelige herlighed, er sådanne, som har oplært sindet til at finde glæde i åndelige beskæftigelser. Du kan måske have godt kendskab til kunst og du kan være bevandret i de videnskabelige fag, du kan være en mester i musik og i skrivefærdighed og din optræden kan behage dine omgivelser, men hvad har disse ting med forberedelse for himmelen at gøre? I hvilken henseende bidrager de til at berede dig til at stå frem for Guds domstol?

[268] Lad dig ikke bedrage. Gud lader sig ikke spotte. Intet uden hellighed vil berede dig for himmelen. Oprigtig, erfaringsmæssig guds frygt alene vil kunne give dig en ren, ophøjet karakter og sætte dig i stand til at træde frem for Gud, som bor i et utilgængeligt lys, Den himmelske karakter må erhverves på jorden, for ellers kan den aldrig erhverves. Begynd derfor straks! Du må ikke smigre dig med, at der vil komme en tid, da du lettere end nu kan gøre en alvorlig anstrengelse. Hver dag forøges din afstand fra Gud. Bered dig for evigheden med en sådan nidkærhed, som du endnu ikke har lagt for dagen. Oplær dit sind til at elske bibelen, til at elske bedemødet, til at elske timen for betragtning og fremfor alt den time, da sjælen samtaler med Gud. Bliv himmelsindet, dersom du ønsker at slutte dig til det himmelske kor i de hinsidige boliger.

Et nyt år af dit liv tager nu sin begyndelse. Dem regnskabsførende engel blader om til en ny side i sin bog. Hvad skal der skrives på dens blade? Skal den blive plettet med forsømmelse af Gud, med uopfyldte pligter? Gud forbyde det! Lad der blive indført en beretning, som du ikke vil skamme dig ved at lade komme til syne for menneskers blik! *Vejl f menigh* bd. 1 side 200?205]

Greenville, Michigan, 27. juli 1868.

Rigdommens bedrag

RIGDOMMENS BEDRAG

[Kære søster M! Da Herren åbenbarede din sag for mig, blev jeg vist mange år tilbage i tiden, da du kom til troen på Kristi nære komme. Du forventede og elskede hans åbenbarelse. *Vejl f menigh* bd. 1 side 206]

Din mand var naturlig en hengiven og ædelsindet mand; men han stolede på sin egen styrke, som var svaghed. Han nærrede intet behov for at gøre Gud til sin styrke. Berusende drikke har lammet hans hjerne og til sidst lammet de højere kræfter i hans sind. Hans gudfrygtige manddom blev ofret til at fornøje hans tørst efter stærke drikke.

Du led modstand og mishandling, alligevel var Gud din styrkende kilde. Medens du stolede på ham, støttede han dig. I alle dine prøvelser blev du ikke overbebyrdet. Hvor ofte har de himmelske engle, når du fortvivles, ikke styrket dig ved at give dig levende skildringer fra skriften om Guds aldrig?svigtende kærlighed og give vidnesbyrd om at hans elskende venlighed ikke ændrer sig! Du stolede på Gud. Det var din mad og drikke at gøre din himmelske Faders vilje. Til tider havde du en fast tillid til Guds løfter og igen vil din tro prøves til det yderste. Guds handlinger synes mystiske, dog har du det vidnesbyrd at han ser på din hengivenhed og vil ikke gøre dine byrder større end hvad du kan bære.

[269]

Mesteren så at du ikke var helt egnet for hans himmelske rige. Han lader dig ikke blive i ildovnen og lader pinslernes ild fortære dig. Som lutrer og renser af sølv, har han sine øjne rettet på dig, ser på renselsesprocessen indtil han ser sit billede genspejlet i dig. Selv om du ofte har mærket pinslernes optændingsflamme på dig og du til tider har tænkt den ville fortære dig, har Guds elskende venlighed alligevel været lige så stor disse gange som da du var fri og triumferede i ham. Ovnens ild skulle rense og forædle dig og ikke fortære og ødelægge.

[Jeg så dig kæmpe med fattigdom, idet du søgte at underholde dig selv og dine børn. Mange gange vidste du ikke, hvad du skulle gøre; fremtiden så mørk og usikker ud. I din nød råbte du til Herren; han trøstede dig og hjalp dig og håbets lyse stråler skinnede omkring dig. Hvor dyrebar var Gud ikke for dig i sådanne stunder, hvor liflig hans trøsterige kærlighed! Du følte, at du havde en dyrebar skat henlagt i himmelen. Når du betragtede Guds plagede børns belønning, hvilken trøst var det da ikke at føle, at du kunne påberåbe dig ham som din fader! *Vejl f menigh* bd. 1 side 206]

[270] Din sag var i virkeligheden værre end hvis du havde været enke. Dit hjerte var udpint af denne onde adfærd din mand havde. Men hans forfølgelser, hans trusler og vold, fik dig ikke stole på din egen klogskab og derved glemme Gud. Langt fra dette; du mærkede fornuftig nok din svaghed, at du ikke var i stand til at bære dine byrder, og at du i bevidstheden om din svaghed blev lindret ved at bringe dine tunge byrder til Jesus, den store Byrdebærer. Hvor meget har du ikke værnet om enhver lysstråle fra hans nærvær! og hvor stærk har du ikke følt hans styrke! Når en storm af forfølgelse og grusomhed bryder løs over dig, lader Herren dig ikke overmande; men i de trængselstider opnåede du styrke, ro og fred hvilket var et vidunder for dig.

Når udskældende anklager og mere forbandet hån end spyd og pile er faldet ned over dig, har påvirkningen fra Guds Ånd på dit hjerte ledt dig til at tale roligt og besindigt. Det var ikke naturligt at gøre sådan. Det var frugten af Guds Ånd. Det var Guds nåde som styrkede din tro iblandt alle hjertesygdomme af udskudte håb. Nåden styrkede dig til krigen og strabadserne og bragte dig til sejr. Nåden lærte dig at bede, at elske og have tillid, upåagtet dine ugunstige omgivelser. Idet du gentagne gange har erkendt at dine bønner er besvaret på en særlig måde, følte du ikke det var på grund af selvfortjeneste, men på grund af dit store behov. Din nød var Guds anledning. I de trængselsdage stolede du på Gud. Og tilkendegivelserne for hans særlige udfrielse fra de vanskeligste steder var ligesom oaser i ørknen for den sultne og trætte rejsende.

Herren efterlod dig ikke til fortabelse. Han opvakte ofte venner til at hjælpe dig da du mindst ventede det. Guds engle tjente dig, idet de skridt for skridt ledte dig op af den ujævne stivej. Du var nedtyngt af armod, men dette var den mindste af de vanskeligheder

du skulle kæmpe med. Da N udøvede sin magt for at rakke ned på dig og skade dig, følte du at det bæger du skulle drikke var ganske bittert; og da han nedgjorde sig selv til at drive forbrydelser og du var krænket og forhånet i dit eget hus, gjorde han en afgrund mellem sig selv og dig som aldrig kan glemmes. Så opvækkede Herren i din smertelige pine og forvirring venner til dig. Han efterlod dig ikke alene; men hans styrke blev givet til dig og du kunne sige: »Herren er min hjælper.« [271]

Igennem alle dine prøvelser, som aldrig til fulde er blevet afsløret for andre, har du haft en ven der aldrig svigter, som har sagt: »Jeg er med jer alle dage indtil verdens ende.« Medens han var på jorden, blev han altid berørt med menneskelig smerte. Selvom han nu er faret op til sin Fader og er tilbedt af engle som hastigt adlyder hans bud, kender hans hjerte, som er elsket, forbarmet og sympatiseres med, slet ikke til forandring. Det kræver et hjerte af uforanderlig ømhed. Denne samme Jesus kendte til vore prøvelser og lod dig ikke kæmpe alene med fristelser, slås med ondt og tilsidst overvældes af byder og sorger. Gennem sine engle har han hvisket til dig: »Frygt ikke, thi jeg er med dig,« »Jeg er... den, som lever; og jeg var død, men se, jeg lever i evighedernes evigheder.« Jeg kender dine sorger; jeg har selv lidt dem. Jeg kender til dine kampe; jeg har selv erfaret dem. Jeg kender dine fristelser; Jeg har selv stødt på dem. Jeg har set dine tårer; jeg har også grædt. Dine jordiske håb er knust; men lad troens øjne være opløftet og gennemtrænge sløret og der forankre dine håb. Den evige forsikring skal være din at du har en ven der holder sig nærmere end en bror.

Oh min kære søster, kunne du blot se, som jeg har set, Guds veje og gerninger manifesteret i alle dine forviklinger og prøvelser i den tidlige del af din troserfaring. Skønt du var presset af armodets hånd, kunne du aldrig glemme ham, men din kærlighed forøgedes og din iver for at fremme hans ære er utrættelig.

Som følge af dine pinsler og mærkværdige prøvelser, har dit helbred svigtet. Venner for Guds sag var kun få, og mange af dem var fattige; og du kunne kun se et lille håb for dem på den højre hånd eller den venstre. Du så på dine børn og din nødlidende, hjælpeløse tilstand og dit hjerte var lige ved at vise afmagt. På det tidspunkt var du, gennem påvirkning fra adventister som har forenet sig med Shakers, hvem du havde tillid til for de var dine venner da de behø-

vede det, forledt til at gå ind i den sekt for en tid. Men Guds engle forlod dig ikke. De hjalp dig og var som en ildmur omkring dig. Især beskyttede de hellige engle dig fra den forføriske påvirkning som hersker iblandt det folk. Shakers«ene troede at du ville forene dig med dem; og de troede at hvis de kunne få dig til at blive en af dem, ville du være en stor hjælp for deres sag; for du ville blive et brændende medlem af deres fællesskab. De ville have givet dig en stor stilling hos dem. Nogle af Shakers«erne har fået åndelige tilkendegivelser om at du af Gud var bestemt til at træde frem i deres selskab; men at du ikke skulle tilskyndes; da venlighed ville have en stærk påvirkning hvor i mod magt eller pression ville nedbryde deres håb.

På en stærk måde blev magnetisme udøvet blandt dem. Igennem denne kraft bildte de sig ind at du ville se tingene i det samme lys som de. Du var ikke klar over alle de kneb og bedrag der blev anvendt for at udvirke deres hensigt. Herren beskyttede dig. Det var som om der var en lyscirkel omkring dig, lys udsendt fra hjælpende engle, så det mørke der omgav dig ikke overskyggede lyscirklen. Herren åbnede vejen for dig så du kunne forlade dette bedragne samfund og du kom uskadt ud med dine trosprincipper så rene som da du kom ind til dem.

[273] Din syge arm var en stor plage. Du havde vendt til højre og til venstre efter hjælp. Du har indvilliget i at lade en kvinde afprøve sin indbildte dygtighed på dig. Denne kvinde var en særlig medarbejder fra Satan. Du næsten mistede dit liv ved hendes eksperimenter. Den gift der blev indført i din organisme, var tilstrækkeligt til at dræbe den mest robust opbyggede person. Her lagde Gud sig igen imellem, ellers ville dit liv være ofret.

Hvert middel du har grebet til for at blive rask har slået fejl. Ikke blot din arm men hele organismen, blev syg. Dine lunger blev angrebet og du var snart på vej til at dø. På det tidspunkt følte du at Gud alene kunne udfri dig. En ting mere kunne du gøre; du kunne følge apostlens anvisning i Jakobs femte kapitel. Der kunne du gøre en pagt med Gud, så hvis han ville spare dit liv for stadig at hjælpe dine børns mangler, ville du være for Herren og han alene ville du tjene; du ville indvie dit liv til hans ære; du ville bruge din styrke til hans sags fremme og gøre godt på jorden. Engle har nedskrevet det løfte der blev afgivet til Gud.

Vi kom til dig i din store lidelse og hævdede Guds løfte til dit bedste. Vi turde ikke se efter undere; for gjorde vi dette ville vi være som Peter, hvem Herren befalede at komme til sig på vandet. Han skulle have holdt sine øjne løftet opad mod Jesus; men han så ned på de store bølger og hans tro svigtede. Vi griber roligt og fast Guds løfter alene, uden hensyn til udseende og ved tro kræve velsignelsen. Jeg fik på en særlig måde vist at Gud arbejdede på en underfuld måde og du var beskyttet ved et barmhjertighedens mirakel, til at være et levende mindesmærke for hans helbredende kraft, til vidne for hans vidunderlige gerninger for menneskebørnene.

På det tidspunkt du følte en så bestemt ændring, blev dit fangenskab vendt og glæde og lykke fyldte dit hjerte i stedet for tvivl og nød. Guds pris var i dit hjerte og på dine læber. »Oh, hvad har Herren gjort!« var din sjæls udbrud. Herren hørte sine tjeneres bønner og oprejste dig til stadig at gennemleve og udholde prøvelser, til at våge og vente på hans tilsykomst og til at forherlige hans navn. Armod og bekymringer tynger tungt på dig. Idet mørke skyer til tider havde omgivet dig, kunne du ikke fremføre denne bøn: Oh Gud, har du forladt mig?« Men du var ikke forladt, selv om du ikke kunne se nogen åben vej foran dig. Herren ville have dig til at stole på hans kærlighed og barmhjertighed iblandt skyer og mørke, såvel som i solskin. Til tider ville skyerne dele sig og lysstråler skinner igennem til styrke for dit fortvivlede hjerte og forøge din vaklende tillid og du vil igen fæstne din skælvende tro på din himmelske faders sikre løfter. Du ville uvilkårligt råbe: »O Gud, jeg vil tro; jeg vil stole på dig. Du har hidtil været min hjælper og du vil ikke forlade mig nu.

Som sejren blev vundet af dig og lys igen skinner på dig, kunne du ikke finde ord til at udtrykke din oprigtige taknemmelighed til din himmelske Fader; og du tænker at du aldrig igen ville betvivle hans kærlighed ejheller mistro hans omsorg. Du søger ikke for magelighedens skyld. Du tager ikke hensyn til det hårde arbejde hvis vejen kun ville åbnes for at tage dig af dine børn og beskytte dem fra den uretfærdighed der hersker i nutidens verden. Det var dit hjertes byrde, at se dem vende sig til Herren. Du bad indtrængende til Gud for dine børn med stærke råb og med tårer. Deres omvendelse ønskede du *så stærkt*. Nogle gange ville dit hjerte fortvivle og vise afmagt og du ville blive bange for at dine bønner ikke blev besvaret;

[274]

[275]

så ville du på ny indvie dine børn til Gud og dit årgamle hjerte ville på ny lægge dem på alteret.

Da de kom ind i hæren, fulgte dine bønner dem. På forunderlig måde var de beskyttet fra skade. De kaldte det held; men en moders bønner fra en bekymret, bebyrdet sjæl, idet hun følte en risiko for sine børn og faren for at være afskåret fra deres unge uden håb for Gud, har meget at gøre med deres beskyttelse. Hvor mange bønner blev sendt til himlen om at disse sønner måtte sikres til at adlyde Gud, til at hellige deres liv til hans ære! I din ængstelse for dine børn bad du Gud indtrængende om at få dem igen og du ville alvorligere forsøge at lede dem til hellighedens sti. Du tænkte du ville arbejde mere end du før havde gjort.

Herren lod dig opskole i modgang og lidelse, så du kan opnå en erfaring som er dyrebar for dig selv og andre. I disse armods og prøvelsens dage elskede du Herren og du elskede religiøse rettigheder. Kristi nære komme var din trøst. Det var et levende håb for dig at du snart ville få hvile fra arbejdet og fra enden af alle dine prøvelser; skønt du ville finde ud af at du ikke har slidt og slæbt eller lidt så meget; for apostlen Paulus erklærer: »Thi vor trængsel, der er stakket og let, virker uden mål og måde en evig vægt af herlighed for os,»

At mødes med Guds folk er næsten ligesom at besøge himlen. Hindringer afskrækker dig ikke. Du kan være træt og sulten efter timelig mad, men du kan ikke undvære åndelig mad. I alvor søger du efter Guds nåde og du søger ikke forgæves. Fællesskab med Guds folk er den rigeste velsignelse du kan nyde.

[276] I din kristne erfaring afskyede din sjæl tomhed, stolthed og overdreven fremvisning af dig selv. Da du var vidne til det store forbrug af midler blandt bekendende kristne for at gøre en fremvisning og for at opfostre stolthed, sagde dit hjerte og læber: »Oh, om jeg havde midler der bruges af de utrofaste forvaltere, ville jeg føle det som en af de største privilegier til at hjælpe den trængende og hjælpe forfremmelsen af Guds sag.

Du erkendte ofte tilstedeværelsen af Gud medens du forsøgte på din ydmyge måde at oplyse andre om de sidste dages sandhed. Du havde selv erfaret sandheden. Det som du har set og hørt og erfaret og bevidnet, vidste du ikke var opspind. Du glædede dig ved at fortælle andre, under privat samtale, om den forunderlige måde

som Gud leder sit folk på. Du berettede om hans handlemåde med en sådan forvisning, at det overbeviste dem som lyttede på dig. Du talte som om du havde kundskab til ting påstod. Når du talte til andre om den nærværende sandhed, længtes du efter større anledninger og en mere vidtstrækkende indflydelse, så du kunne gøre mange i mørket opmærksom på det lys som havde oplyst din stivej. Til tider ser du på din armod, din begrænsede indflydelse og at dine bedste anstrengelser ofte blev misfortolket af den nærværende sandheds bekendende venner og du var nær ved at miste modet.

Nogle gange begik du, i din usikkerhed, fejl i din bedømmelse og der var nogle som burde have den store ikke ondt tænkende kærlighed, som vogter sig og tænker ondt og selv gør de fleste af de fejl de troede de så i dig. Men Jesu kærlige og ømme medynk blev ikke trukket tilbage, det var din støtte i dit livs prøvelser og forfølgelser. Himmelens rige og Kristi retfærdighed var først og fremmest hos dig. Dit liv var ødelagt med ufuldkommenheder, fordi det er menneskeligt at fejle; men ud fra det Herren har fundet for godt at vise mig af dine afskrækkende omgivelser fra din armod og trængselstid, ved jeg ikke af nogen som ville have haft en mere fejlfri fremgangsmåde end dig, hvis de var i den situation, i fattigdom og forvirrende prøvelser. Det er let for dem der er sparet for strenge prøvelser for hvilke andre er underkastet, at se på og spørge og tænke sig til det onde og finde fejl. Nogle er hurtigere til at kritisere andre for at udøve en bestemt fremgangsmåde end til at tage ansvaret og sige hvad der skal gøres, eller at udpege en mere korrekt måde.

[277]

Du blev forvirret. Du vidste ikke hvad du skulle stole på. Der er kun få sabbathholdere i ___ og omegnen som udøver en frelsende indflydelse. Nogle som bekender sig til troen var ikke ærlige over for den nærværende sandheds sag. De samlede ikke med Kristus, men spredte. De kunne tale højt og længe; alligevel arbejdede deres hjerter ikke. De var ikke helliget ved den sandhed de bekendte sig til. Disse, der ikke havde rod i sig selv, opgav troen. Havde de gjort dette i en tidligere periode, ville det have været bedre for sandhedens sag. Som følge af disse ting, tog Satan fordel af dig og beredte vejen for dit frafald.

[Min opmærksomhed blev henledt på dit ønske om at være i besiddelse af midler. Dit hjertes tanke var: »Oh, om jeg dog blot besad midler, så ville jeg ikke ødsle dem bort! Jeg ville afgive et

[278]

eksempel for dem, der er smålige og karrige. Jeg ville vise dem den store velsignelse, der kan opnås ved at gøre godt.« Din sjæl nærrede afsky for begærlighed. Når du har set dem, der har overflod af denne verdens gods, lukke deres hjerter for de trængendes råb, har du sagt: »Gud vil hjemsøge dem; han vil give dem løn efter deres gerninger.« Når du har set de rige vandre i deres stolthed, med deres hjerter omgjordet med egoisme som med jernbånd, har du følt, at de var fattigere, end du var, skønt du led savn og mangel. Når du har set disse pengestolte mænd optræde overlegent, fordi penge er magt, har du følt medynk med dem og i intet tilfælde ville du have ladet dig formå til at bytte rolle med dem. Dog ønskede du midler, for at du måtte kunne bruge den på en måde, som ville være en irettesættelse til de begærlige.

Herren sagde til sin engel, som hidindtil havde hjulpet dig: »Jeg har prøvet hende med fattigdom og trængsel og hun er ikke gået bort fra mig og har ikke sat sig op imod mig. Jeg vil nu prøve hende med velstand. Jeg vil vise hende en side af det menneskelige hjerte, som hun ikke kender. Jeg vil vise hende, at penge er den farligste fjende, hun nogen sinde har mødt. Jeg vil åbenbare rigdommens bedrag for hende og vise, at den er en snare endog for dem, der føler, at de er sikrede mod egoisme og at de er uimodtagelige for ophøjelse, overdådighed, stolthed og trang til menneskeros. »

Det blev så vist mig, at der blev åbnet en udvej for dig til at forbedre dine forhold i livet og til endelig at erhverve de midler, som du havde tænkt, at du ville bruge med klogskab og til Guds ære. Med hvilken ængstelse overvågede ikke din tjenende engel den nye prøve for at se, hvordan du ville bestå prøven! Da du fik penge mellem hænderne, så jeg, at du gradvis og næsten umærkeligt skilte dig fra Gud. De midler, der blev dig betroet, anvendte du til din egen bekvemmelighed, til at omgive dig med det nærværende livs goder. Jeg så englene betragte dig med inderlig bedrøvelse, med øjnene halvt bortvendte, uvillige til at forlade dig. Men deres nærværelse blev ikke opfattet af dig og din handlemåde blev fortsat uden hensyn til din englevagt . *Vejl f menigh* bd. 1 side 206-207]

Din nye stillings forretninger og bekymringer kræve din tid og opmærksomhed og din pligt til Gud tages der ikke hensyn til. Jesus har købt dig for sit eget blod. Du var ikke din egen. Din tid, din styrke og de midler du handlede med tilhørte al sammen din Forløser.

Han har været din trofaste ven, din styrke og støtte når alle andre venner har vist sig at være et brudt strå (dårlige venner). Du har tilbagebetalt Guds kærlighed og gavmildhed med utaknemmelighed og glemsomhed.

[279]

Din eneste sikkerhed var en stiltiende tillid til Kristus, din Frelser. Der var ingen sikkerhed for dig væk fra korset. Hvor svag menneskelig styrke synes denne sammenhæng! Oh, hvor tydelig at der er ingen reel styrke, men den Gud tildeler dem som stoler på ham! En bøn sendt op til Gud i tro har mere kraft end et væld af menneskelig forstand.

[I din medgang gennemførte du ikke de beslutninger, du havde fattet i modgangens tid. Rigdommens bedrag førte dig bort fra dine forsætter. Du fik forøgede bekymringer. Din indflydelse blev større. Når de trængende fandt lindring for lidelse, berømmede de dig og du lærte at synes om ros fra stakkels dødelige menneskers læber. Du opholdt dig i en populær by og anså det for nødvendigt af hensyn til din beskæftigelse og til opretholdelsen af din indflydelse, at dine omgivelser nogenlunde svarede til din forretning. Men du gik for vidt. Du lod dig i for høj grad lede af andres meninger og skøn. Du gjorde unødvendig brug af midler blot for at tilfredsstille øjnenes lyst og livets hoffærdighed. Du glemte, at det var Herrens penge, du havde mellem hænderne. Når du udgav pengemidler, som kun ville opelske forfængelighed, betænkte du ikke, at den skrivende engel nedtegnede en beretning, som du ville blues ved at møde igen. Idet engelen pegede på dig, sagde han: »Du priste dig selv, men du ophøjede ikke mig.« Du roste dig endog af den kendsgerning, at det stod i din magt at købe disse ting . *Vejl f menigh* bd. 1 side 207]

En stor sum er blevet brugt på unødige ting som kun kunne bruges til fremvisning og anspore forfængelighed og stolthed der vil forvolde dig samvittighedsnag og skam. Hvis du havde haft himlens krav i sinde og havde gjort en korrekt disponering af de midler der var betroet i din varetægt, ved at hjælpe den trængende og fremme den nærværende sandheds sag, ville du have samlet dig skatte i himlens skatkammer og ville have været rig over for Gud. Tænk over hvor mange midler du har investeret hvor ikke et af dem har virkelig gavnnet, ingen fik føde eller klæder og ingen hjulpet til at se fejlende på hans fremgangsmåde så han kan vende sig til Kristus og leve.

[280]

Du har gjort store investeringer i usikre foretagender. Satan forblændede dine øjne således at du ikke kunne se, at disse foretagender ville give dig noget igen. Virksomheden der sikrer det evige liv opvakte ikke din interesse. Her kunne du have anvendt dine midler og ikke løbe nogen risiko, ikke møde nogen skuffelser og til sidst modtage et enormt udbytte. Her kunne du investere i himlens ufejlbarlige bank. Her kunne du have skænket dine rigdomme hvor ingen tyv bryder ind eller nogen rust fortærer. Dette foretagende er evigt og er så meget mere ophøjet end nogen anden jordisk virksomhed idet den i himmelene er højere oppe end jorden.

Dine børn var ikke Kristi disciple. De var i venskab med verden og deres naturlige hjerter ønskede at være som verdsliges. Øjnenes lyst og livets hovmod og glans styrede dem og har påvirket dig i et vist omfang. Du har alvorligere forsøgt at behage og tilfredsstille dine børn end at behage og forherlige Gud. Du har glemt Guds krav på dig og det hans sag mangler. Egenkærlighed har forledt dit til at bruge penge på smykker til tilfredsstillelse af dig selv og dine børn. Du troede at de penge var dine; at de kun var lånts for at forsøge og prøve dig, for at se om du ville undgå de onder du havde præget andre med. Gud gør dig til hans forvalter og når han kommer og gør regnskab med sine tjenere, hvilket regnskab kan du da give for din forvaltning?

[281] [Din tro og enfoldige tillid til Gud begyndte at aftage, så snart pengemidler kom dig i hænde. Du forlod ikke Gud lige på een gang. Dit frafald skete gradvis. Du ophørte med andagt morgen og aften, fordi det ikke altid var belejligt. Din søns hustru voldte dig prøvelser af en særegen og fortrædelig art, som i en betydelig grad medvirkede til, at du ikke fortsatte familieandagterne. Dit hus blev et hus uden bøn. Din forretning fil den første plads; Herren og hans sandhed blev stillet i anden række. Se tilbage til tiden for din tidligere erfaring, ville disse prøvelser den gang have afholdt dig fra familiebøn?

Her, ved at forsømme at bede højt, tabte du en indflydelse i dit hjem, som du kunne have beholdt. Det var din pligt at anerkende Gud i din familie, uden hensyn til følgerne. Dine bønner burde være blevet opsendt til Gud morgen og aften. Du burde have været som en præst i familien og bekendt dine synder og dine børns synder. Havde du været trofast, ville Gud, som havde været din vejleder, ikke have overladt dig til din egen visdom.

Penge blev unødigt brugt til stads. Over denne synd hos andre havde du ofte følt dig dybt bedrøvet. Og medens du brugte penge på denne måde, bedrog du Gud. Da sagde Herren: »Jeg vil adsprede. Til en tid vil jeg tillade hende at følge den vej, hun selv vælger. Jeg vil forblinde dømmekraften og borttage klogskaben. Jeg vil vise hende, at hendes styrke er svaghed og hendes visdom dårskab. Jeg vil ydmyge hende og oplade hendes øjne til at se, hvor langt hun er gået bort fra mig. Dersom hun så ikke vil vende sig til mig af hele sit hjerte og anerkende mig på alle sine veje, skal min hånd sprede og moderens og børnenes stolthed skal nedbøjes og fattigdom atter blive deres lod. Mit navn skal ophøjes. Menneskets stolthed skal bøjes og mændenes hovmod ydmyges.« *Vejl f menigh* bd. 1 side 207-208]

Det førnævnte syn blev givet den 25. december, 1865, i Rochester by, New York. Sidste juni fik jeg vist at Herren behandlede dig i kærlighed, at han nu indbød dig til at vende dig til ham så du kan leve. Jeg fik vist at du i årevis har følt at du var i en frafalden tilstand. Hvis du var blevet indviet til Gud kunne du have gjort et godt stort arbejde med at lade dit lys skinne for andre. Enhver har fået et arbejde at udrette for Mesteren. Hver af hans tjenere er betroet særlige gaver, eller talenter. »En gav han fem talenter, en anden to, en tredje én, hver efter hans evne.« Hver tjener har noget han har fået betroet, hvilket han er ansvarlig for; og de forskellige betroelser er målt efter vore forskellige evner. Ved fordelingen af hans gaver, har Gud ikke handlet partisk. Han har uddelt talenter efter hans tjeners bekendte kræfter og han forventer noget tilsvarende tilbage.

[282]

[I din tidligere erfaring meddelte Herren dig talenter i form af indflydelse, men gav dig ikke pengemidlernes talenter og ventede derfor ikke, at du i din fattigdom skulle give, hvad du ikke havde at give. Ligesom enken gav du, hvad du kunne, skønt du, hvis du havde taget dine egne forhold i betragtning, ville have følt dig undskyldt, selv om du ikke engang havde gjort så meget, som du gjorde. I din sygdom krævede Gud ikke den aktive energi, som sygdommen havde berøvet dig. Skønt du var hæmmet, hvad din indbydelse og dine midler angik, godkendte Gud dine bestræbelser for at gøre det gode og for at fremme hans sag i overensstemmelse med, hvad du havde, ikke i overensstemmelse med, hvad du ikke havde. Herren forsmår ikke det mest beskedne offer, der ydes i oprigtighed.

[283]

Du er i besiddelse af et ildfuldt temperament. Alvor i en god sag er rosværdig. I dine tidlige prøvelser og forviklinger opnåede du en erfaring, som andre skulle have fordel af. Du var nidkær i Guds tjeneste. Du fandt glæde i at fremholde beviserne for vort standpunkt for dem, der ikke tror den nærværende sandhed. Du kunne tale med overbevisning; for disse ting var en virkelighed for dig. Sandheden var en del af dit væsen; og de, der lyttede til dine alvorlige formaninger, var ikke i tvivl om din oprigtighed, men var overbeviste om, at disse ting forholdt sig således.

Ved Guds forsyn er din indflydelse blevet forøget og desuden har Gud fundet det rigtigt at prøve dig ved at give dig talenter i form af pengemidler. Derved er der lagt et dobbelt ansvar på dig. Da dine forhold i livet begyndte at bedres, sagde du: »Så snart jeg får mig et hjem, vil jeg yde gaver til Guds sag.« Men da du havde fået et hjem, så du så mange forbedringer, der burde gøres for at få alting omkring dig bekvemt og behageligt, at du glemte Herren og hans krav til dig og var mindre tilbøjelig til at hjælpe Guds sag, end du var i fattigdommens og trængselens dage.

Du søgte verdens venskab og kom længere og længere bort fra Gud. Du glemte Kristi formaning: »Men vogt jer, at jeres hjerter ikke nogen sinde sløves af svir og drukkenskab og timelige bekymringer. så den dag kommer pludselig over jer.« »Derfor skal den, der mener at stå, tage sig i agt, at han ikke falder!«

I kristenlivet er der tre løsener, som vi må agte på, hvis vi ikke ønsker, at Satan skal overliste os, nemlig: Våg, bed, arbejd. Bøn og årvågenhed er nødvendig for fremgang i det guddommelige liv. Aldrig har der været en mere betydningsfuld tid i dit liv end den nuværende. Det eneste trykke for dig er at leve som en vægter. Våg og bed altid. Oh, hvilket værn er ikke dette imod at give efter for fristelse og falde i verdens snarer! Med hvilken alvor burde du ikke have været i virksomhed i de sidste få år, medens din indflydelse var vidtrækkende!

[284]

Kære søster, menneskers ros og den smiger, som er gængs i verden, har haft en større indflydelse på dig, end du har været opmærksom på. Du har ikke udnyttet dine talenter ikke lånt dem ud til pengevekslererne. Du er af naturen kærlig og ædelmodig. Disse karaktertræk har i nogen grad været benyttet, men ikke så meget, som Gud kræver. Det er ikke nok blot at besidde disse fortrinlige gaver;

Gud kræver, at de stadig skal holdes i virksomhed; for gennem dem velsigner han sådanne, som trænger til hjælp og fremmer sit værk til menneskers frelse. *Vejl f menigh* bd. 1 side 207-209]

Herren vil ikke være afhængig af gnieragtige sjæle til at tage sig af de virkelig fattige, ejheller lade dem støtte hans sag. Disse er for snæversynede, de ville bære nag over for den mindste gave til den trængende i deres nød. De ville også ønske arbejdet indskrænket så deres begrænsede ideer imødekommes. At spare på midlerne ville være den fremtrædende tanke for dem. Deres penge ville for dem være af større værdi end de dyrebare sjæle som Kristus døde for. Deres liv er, så vidt som det angår Gud og himlen, er ringere end en tom plads. Gud vil ikke betro hans betydningsfulde arbejde til dem.

»Forband«, sagde Herrens Engel »forband Meroz og dem, der bor deri! fordi de ikke kom Herren til Hjælp kom Herren til Hjælp som Helte!« Hvad havde Meroz gjort? Ingenting. Det var deres synd. Guds forbandelse kom over dem for det de ikke havde gjort. Mennesket med et egenkærligt, snævert sind er ansvarlig for hans gerrighed, men dem som har venlige følelser, ædelmodige indskydelser og en kærlighed for sjæle er lagt under tunge ansvar, for hvis de lader disse talenter forblive ubrugte og går tilspilde sættes de i klasse med utrofaste tjenere. Blot at have disse gaver er ikke nok. Dem som har dem burde erkende at deres forpligtelse og ansvar er større.

Mesteren vil forlange af hver af hans forvaltere et regnskab for deres forvaltning, at de viser hvad han har fået ud af de talenter de er blevet betroet. Dem som får belønninger vil ikke tilskrive sig selv nogen fortjeneste for deres omhyggelige behandling, de vil give al ære til Gud. De taler om det som var udleveret dem, som »Din indhegning«, ikke som deres eget. Når de taler om deres vinding, er de omhyggelige med at sige hvorfra den kom. Kapitalen blev fremhjulpet af Mesteren. De har handlet succesrigt med den og giver det vigtigste og renten til Giveren. Han belønner deres anstrengelser som hvis fortjenesten tilhørte dem, skønt de skylder det hele på grund af den gavmilde Givers nåde og barmhjertighed. Hans ord af ubetinget billigelse lyder i deres ører: »Vel, du gode og tro tjener, du har været tro over lidt, jeg vil sætte dig over meget; gå ind til din herres glæde.«

[285]

[Til dig, min søster, er pengenes og indflydelsens talenter betroet og dit ansvar er stort. Du bør handle varsomt og i Guds frygt. Din visdom er svaghed, men visdommen fra det høje er stærk, Herren har til hensigt at oplyse dit mørke og på ny give dig et glimt af den himmelske skat, for at du kan få nogen forståelse af den forholdsvise værdi af begge verdener og så overlade det til dig at vælge mellem denne verden og den evige arvelod. Jeg så, at der endnu var anledning til at vende tilbage til folden. Jesus har genløst dig med sit eget blod og han kræver, at du anvender dine talenter i hans tjeneste. Du er ikke blevet forhærdet mod Helligåndens indflydelse. Når Guds sandhed bliver fremholdt, finder den genklang i dit hjerte . *Vejl f menigh* bd. 1 side 210]

[286] Jeg så at du burde studere meget mere. Du burde ikke gøre noget overilet. Lad Gud være din rådgiver. Han elsker dine børn og det er rigtigt at du burde elske dem, men det er ikke rigtigt at give dem den plads for din hengivenhed som er forbeholdt Herren. De har gode indskydelser og ædelmodige hensigter. De har ædle karaktertræk. Hvis de blot ville se deres behov for en Frelser og bøje sig ned for korsets fod, kunne de udøve en god indflydelse. Nu er de mere fornøjelseselskere end Guds elskere. Nu står de i fjendens rækker, under Satans sorte banner, Jesus indbyder dem til at komme til ham og forlade fjendens rækker og til at stå under Kristi kors blodbestænkte banner.

Dette vil se ud for dem som et arbejde de ikke kan udrette, for det vil kræve ret meget selvfornægtelse. De har ingen erfaringsmæssig kundskab af vejen. Dem som har involveret sig i deres lands krig og er blevet underkastet en soldats strabadser, slid og farer, burde være den sidste til at vakle og vise fejhed i denne store krig for det evige liv. I det tilfælde vil de kæmpe for en livets krone og en evig arv. Deres løn vil være sikret og når krigen er ovre vil deres vinding være evigt liv, ublandet lykke og en evig herlighedsvægt.

Satan vil modsætte sig enhver anstrengelse de kan gøre. Han vil fremstille verden for dem i dens mest attraktive lys, som han gjorde for verdens Frelser da han fristede ham fyrré dage i ørkenen. Kristus overvandt alle Satans fristelser og det må dine børn også. De tjener en hård mester. Syndens løn er døden. De har ikke råd til at synde. De vil finde det som en dyr forretning. De vil få et evigt tab til slut. De vil lide et evigt tab til slut. De vil miste de velsignelser Jesus er

gået for at berede for dem som elsker ham og vil miste det liv som måler sig med Guds liv. Og dette er ikke det hele. De vil lide under en krænket Guds vrede for at unddrage ham deres tjeneste og givet alle deres anstrengelser til hans værste fjende. Dine børn har ikke endnu haft det klare lys og fordømmelse følger blot efter forkastelse af lyset.

Hvis alle bekendende kristne var oprigtige og alvorlige i deres bestræbelser på at virke for Guds ære, hvilket oprør vil da ikke blive iblandt fjendens rækker. Han ønsker ikke at sjæle skal frelses. Han ønsker ikke at hans magt over dem skal brydes. Satan leger ikke bare. [287] For ham er det alvor. Han ser Kristi indbudte sjæle komme til ham så de kan få liv og han er alvorlig og nidkær i hans bestræbelse på at forhindre dem i at tage imod invitationen. Han vil ikke lade nogen midler være uprøvede for at forhindre dem i at forlade hans rækker og stå i Kristi rækker. Hvorfor kan Jesu bekendende efterfølgere ikke gøre så meget for ham som hans fjender gør imod ham? Hvorfor gør de ikke alt hvad de kan? Satan gør alt hvad han kan for at holde sjæle fra Kristus. Han var tidligere en æret engel i Himlen og selvom han har mistet sin hellighed, har han ikke mistet sin magt. Han udøver sin magt med en frygtelig effekt. Han venter ikke på at hans bytte skal komme til ham. Han jager efter det. Han går frem og tilbage på jorden som en brølende løve og søger hvem han kan sluge. Han har ikke altid en løves glubske udseende, men når han skal arbejde har det en bedre virkning at han er forvandlet til en lysets engel. Han kan hurtigt skifte løvens brøl til de mest overbevisende argumenter eller til den svageste hvisken. Han har legioner af engle til hjælp i sit arbejde. Han skjuler ofte sine snarer og lokker ved tiltrækkende bedrag. Han fortryller og vildleder mange ved at smigere deres forfængelighed. Gennem sine agenter fremstiller han verdens glæder i et tiltrækkende lys og bestrøer stien til helvede med forlokkende blomster og således fortrylles og ødelægges sjæle. Efter hvert skridt fremad på den nedadgående vej, har Satan nogle særlige fristelser der leder dem endnu mere ind på det forkerte spor.

Hvis dine børn var styret af religiøse principper, ville de være styrket imod den umoralitet og fordærv der omgiver dem i denne fordærvede tid. Gud vil være en styrkende borg for dem, hvis de vil [288] sætte deres tillid til ham. »Med mindre man tyr til mit værn, slutter

fred med mig, slutter fred med mig.« Herren vil være leder for de unge hvis de vil tro og stole på ham.

[Min kære søster, Herren har været meget nådig imod dig og din familie. Du står under forpligtelse over for din himmelske fader til at prise og herliggøre hans hellige navn på jorden. For at kunne forblive i hans kærlighed bør du stadig arbejde for at få et ydmygt sind og den sagtmødige, stille ånd, som er meget kostelig i Guds øjne. Din styrke i Gud vil tiltage, når du helliger alt til ham, således at du med overbevisning kan sige: »Hvem vil kunne skille os fra Kristi kærlighed? Trængsel eller angst eller forfølgelse eller sult eller nøgenhed eller fare eller sværd?« »Thi jeg er vis på, at hverken død eller liv eller engle eller åndemagter eller noget nuværende eller noget tilkommende eller kræfter eller det høje eller det dybe eller nogen anden skabning vil kunne skille os fra Guds kærlighed i Kristus Jesus, vor herre.« *Vejl f menigh* bd. 1 side 210]

Selvbedragede unge

SELVBEDRAGEDE UNGE

Bror O: Jeg er blevet vist de unges farer i et syn. Din sag blev vist for mig. Jeg så at du ikke havde besmykket din bekendelse. Du kunne have gjort noget godt og dit eksempel kunne have været til velsignelse for de unge som du har været i blandt, men, ak! din inderste sjæl har ikke været omvendt til Gud. Hvis du havde gået den vej en konsekvent kristen går på, ville dine pårørende og venner være påvirket af din gudfrygtige vej og følge i dine fodspor. Min bror, dit hjerte er ikke rigtigt hos Gud; dine tanker er ikke ophøjede; du lader dine tanker gå i en forkert løbebane. Din vandel har ikke taget en ren, ophøjet tone. Dine vaner har været sådan at de skader dit fysiske helbred og har været til død for det åndelige. Du kan ikke have fremgang i religiøse sager før du er omvendt. [289]

Når du erkender Guds krafts forvandlede indflydelse på dit hjerte, vil det kunne ses i dit liv. Du har manglet en religiøs erfaring, men det er ikke for sent for dig nu at opsøge Gud med det alvorligste hjertefølte råb: »Hvad skal jeg gøre for at blive frelst? Du kan aldrig blive en sand kristen før du er omvendt helt igennem. Du har været mere en fornøjelseselsker end en gudselsker. Du har søgt efter fornøjelser, men har du fundet virkelig lykke i dette? Du har forsøgt at gøre dig behagelig for unge uerfarne piger. Du har haft dine tanker så meget på dem at du ikke kunne rette dem opad mod Gud og himlen. »Tvæt hænderne, I syndere! og rens hjerterne, I tvesindede!« Denne formaning kan bruges på dig. Du behøver at lære Guds veje, vilje og gerninger. Du behøver ren og ubesmittet religion; du behøver at opelske opbyggelige følelser. Lad være med at udøve ondt og lær at udøve godt. Guds velsignelse kan ikke hvile på dig før du bliver mere lig Kristus.

Jeg smertes når jeg ser manglen af gudsfrygt hos de unge. Satan tager tankerne og vender dem til en kanal der er fordærvet. Et selvbedrag er over mange af de unge. De tror de er kristne, men de er aldrig blevet omvendte. Før dette arbejde skal udføres i dem, vil de

ikke forstå gudfrygtighedens mysterium. Der er ingen fred for den onde. Gud forlanger hjertets sandhed og oprigtighed. Han ser jer og ynkes over jer og alle de unge som ivrigt følger barnagtige bagateller og bortødsler kostbar tid på værdiløse ting. Kristus har købt jer til en dyrebar pris og giver jer ære og herlighed hvis I vil have det, men I vender jer fra det dyrebare løfte om evigt liv, til jordens tarvelige og utilfredsstillende fornøjelser.

[290] Dit arbejde i denne retning vil ikke være til nytte, men give et stort tab. Syndens løn er døden. Liv og himlen er foran dig, men du synes ikke at kende til dets værdi. Du har ikke mediteret over himlens dyrebare ting. Hvis ryggen vendes til Kristi uvurderlige kærlighed, hvis himlen, herligheden og evigt liv betragtes af lille værdi, hvilken grund skal vi da lægge for vor handlinger? hvilken anledning er der da til henrykkelse? Vil tåbelige sportskampe og en række sindsoprivende fornøjelser da tiltrække tankerne og adskille sig fra Gud og sløve hjertet for gudsfrygt?

Oh, jeg beder dig som har så lille interesse for hellige ting, at nøje ransage dit eget hjerte. Hvilken bøn vil du sende til Gud for dit verdslige, uindviede liv? På den frygtelige dag vil du ikke have nogen bøn at sende op. Du vil være stum. Tænk, oh, tænk, i dine fornøjelsessøgende stunder, at alle disse ting får en ende. Har du et korrekt livssyn, endeløst liv med Gud, hvor hurtigt vil du ændre dit sind, din handlemåde og dit selskab og vende din hengivenhedsstyrke til Gud og himmelske ting. Hvor resolut vil du med foragt afvise at vige fra fristelser som har bedraget og fanget dig. Hvor nidkær ville dine anstrengelser være for det velsignede liv. Hvor ihærdige og alvorlige må dine bønner til Gud for hans nåde for dig må blive, for hans kraft må støtte dig og hjælpe dig til at modstå djævelen. Hvor flittig vil du være for at udnytte enhver religiøs foret for at lære Guds veje og vilje. Hvor omhyggelig ville du ikke være i at meditere over Guds lov og at måle dit liv med dens krav. Hvor bange ville du ikke være for at du skulle synde i ord og handling og hvor alvorlig for at vokse i nåde og sand hellighed. Din samtale vil være over tåbelige ting, men ikke om himlen. Så vil herlige og evige ting åbne sig for dig og du vil ikke hvile for du vokser mere og mere i åndelighed.

[291] Men jordiske ting gør krav på din opmærksomhed og Gud glemmes. Jeg beder dig indstændigt at vende helt om og søge efter Herren, så han kan findes hos dig og du kan kalde på ham så længe han er nær.

Sand omvendelse

SAND OMVENDELSE

Kære bor P: Da jeg var i ____ for et år siden, arbejdede vi i din interesse. Jeg er blevet vist dine farer og vi var ivrige efter at frelse dig, men vi så at du ikke havde styrke til at gennemføre, med fasthed, det der blev gjort. Jeg er bekymret over sagen og frygter at jeg ikke var så redelig som jeg burde have været med at fremlægge alt for dig, hvad jeg vidste om din sag. Nogle ting holdt jeg tilbage fra dig. Medens jeg var i Battle Creek i juni, fik jeg igen vist at du ikke gjorde nogen fremskridt og det er grunden til at du ikke havde rent spor efter dig. Du glæder dig ikke ved religion. Du er gået væk fra Gud og retfærdigheden. Du har søgt efter lykken på den forkerte vej, i forbudte forlystelser; og du har ikke moralsk mod til at bekende og opgive dine synder så du kunne finde nåde.

Du så ikke synd som afskyelig i Guds øjne og lagde det væk; du undlod at gøre et gennemgribende arbejde; og når fjenden kom ind med sine fristelser, modstod du ham ikke. Havde du set hvor modbydelig synd var i Guds øjne, ville du ikke så hurtigt have overgivet dig til fristelse. Du var ikke så godt omvendt så du kunne afsky dine tåbeligheder og dit syndige liv. Synd synes alligevel behagelig for dig og du ville ikke opgive dens bedrageriske behageligheder. Din inderste sjæl var ikke omvendt og du mistede snart det du havde vundet.

Den personlige forfængelighed hos dig, så vel som den hos mange andre, har været en særlig hindring for dig. Du har altid haft en kærlighed til ros. Dette har været en snare for dig. Dine bekendene venner har vist et særligt behag for dit selskab, og det har tilfredsstillet dig. Svagtsindede, sympatiske kvinder har rost dig og vist henrivelse for dit selskab; og du har mærket en fortryllende kraft over dig i deres selskab. Du indså ikke, når du brugte tid på fornøjelser der skulle bruges til din familie, at Satan vævede sit net omkring dine fødder.

[292]

Satan har lagt fristelser for ethvert skridt i dit liv. Du har ikke været så sparsom med midler som du burde. Du hader gerrighed. Dette er i orden, men du går til den anden yderlighed og din fremgangsmåde har været præget af ødselhed. Kristus lærte sine disciple en lektie da han bespiste de fem tusind. Han udførte et stort mirakel og bespiste den kæmpestore folkemængde med fem brød og to små fisk. Efter at alle var blevet mætte, betragtede han dog ikke det tiloversblevne som ligegyldigt, som om det var under hans værdighed at lægge mærke til det. Han som har magt til at udføre et så bemærkelsesværdigt mirakel og give føde til så stor en forsamling, sagde til sine disciple: »Saml de tiloversblevne stykker sammen, så intet går til spilde.« Dette er en lektie til os alle og en af dem vi ikke skal ignorere.

Du har et stort arbejde foran dig og du kan ikke spilde et øjeblik uden at tage fat i det. Bror P, jeg er bekymret for dig; men jeg ved at Gud stadig elsker dig, selvom din kurs har været nedadgående. Hvis han ikke havde en særlig kærlighed for dig ville han ikke fremstille dine farer for mig som han har. Du har givet dig af med spøg og skæmt med mænd og kvinder som ikke har gudsfrygten for sig. Svaghjertede og prinsipløse kvinder har beholdt dig hos sig og du var lige som en fortryllet fugl. Du synes at være fascineret af disse overfladiske personer. Guds engle var på dit spor og har nøjagtig nedskrevet enhver forkert handling, hver gang du forlader dydens sti.

[293] Ja, enhver handling, hvor skjult du kunne have troet du var i dit skjulested, er blevet åbnet for Gud, for Kristus og for de hellige engle. En bog er skrevet over alle menneskebørnenes gerninger. Ikke et eneste punkt i denne fortegnelse kan skjules. For overtræderen gøres der er kun en tilvejebringelse. Redelig anger og bekendelse af synd og tro på Kristi rensende blod, vil bringe tilgivelse og tilgivelse vil skrives ved hans navn.

Oh, min bror, havde du gjort et gennemrensende arbejde for et år siden, behøvede det forgangne år at have været end indholdsløst? Du kendte din Mesters vilje, men gjorde den ikke. Du er i en farlig situation. Dine følelser er sløvet for åndelige ting; du har en misligholdt samvittighed. Din påvirkning vil ikke samle, men sprede. Du har ingen særlig interesse i religiøse udøvelser. Du er ikke en lykkelig mand. Din hustru ville forene sine interesser med Guds folk

hvis du ville komme ud af hendes vej. Hun behøver din hjælp. Vil I sammen tage vare på dette arbejde?

Sidste juni så jeg at dit eneste håb for at bryde dit trældomsåg var en flytning fra dine omgangsfæller. Du havde overgivet dig til Satans fristelser indtil du var et svagt menneske. Du var mere en fornøjelseselsker end en gudselsker og du gik hurtigt på den nedadgående sti. Jeg blev skuffet over at du fortsatte i den samme ligegyldighed som du har haft i årevis. Du har stiftet kendskab og erfaret Guds kærlighed; og det har været glæde at gøre hans vilje. Du har fundet glæde i studiet af Guds ord. Du har været punktlig i fremmøde til bedemøderne. Dit vidnesbyrd har været fra et hjerte som følte Kristi kærligheds oplivende indflydelse. Men du har mistet din første kærlighed.

Gud opfordrer dig nu til anger, til at være nidkær i arbejdet. Din evige lykke vil bestemmes af den kurs du lægger nu. Kan du afvise de nådens invitationer der gives nu? Kan du vælge din egen vej? Vil du bevare stolthed og forfængelighed og tilsidst miste din sjæl? Guds ord fortæller os tydelig at få vil frelses og at den største del af dem som endda er kaldet, vil vise sig at være uværdige for evigt liv. De vil ikke have nogen del i himlen, men vil have deres del sammen med Satan og erfare den anden død.

[294]

Mænd og kvinder kan undgå denne skæbne hvis de vil. Det er sandt at Satan er den store ophavsmand for synd. Dette undskylder alligevel ikke noget menneske for at synde, for han kan ikke tvinge mennesker til at begå noget ondt. Han frister dem til at gøre det og får synd til at se forlokkende og godt ud; men han må overlade det til deres egen vilje om de vil eller ej. Han tvinger ikke mennesker til at blive berusede, han tvinger dem heller ikke til at blive væk fra religiøse møder; men han fremstiller fristelser på en måde så ondt tillokkes og det står mennesket frit for at modtage eller afvise.

[Omvendelsen er et værk, som de fleste ikke påskønner og værdsætter. Det er ingen ringe sag at forvandle et jordisk, syndelystent sind og bringe det til at fatte Kristi usigelige kærlighed, hans nådes betagende magt og Guds herlige væsen, således at sjælen bliver gennemtrængt af guddommelig kærlighed og henrives af de himmelske hemmeligheder. Når nogen får forståelse af disse ting, synes hans tidligere liv at være frastødende og afskyeligt. Han bader synden og med et sønderknust hjerte over for Gud modtager han Kristus som

sjælens liv og glæde. Han giver afkald på sine tidligere fornøjelser. Han får et nyt sind, nye følelser, en ny vilje; hans sorger, hans ønsker og hans kærlighed er alt sammen nyt. Kødets lyst, øjnenes lyst og pral med jordisk gods som hidtil er blevet foretrukket fremfor Kristus, vender han sig nu bort fra og Kristus er hans livs fortryllelse, hans glædes krone. Himmelen, som engang ikke havde nogen tiltrækning, ses nu i sin rigdom og herlighed og han tænker på den som sit fremtidige hjem, hvor han skal se, elske og prise ham, som har genløst han med sit dyrebare blod.

[295] Helligheds gerninger, der syntes at være så besværlige, er nu hans lyst. Guds ord, som var kedeligt og uinteressant, vælger han nu til sit studium og til sin rådgiver. Det er som et brev skrevet til ham fra Gud med den Eviges egen skrift. Det er hans vejledning, en regel og målestok, hvormed han prøver sine tanker, sine ord og sine handlinger. Han bæver for de påbud og trusler, som det indeholder, medens han med fasthed griber dets løfter og styrker sin sjæl ved selv at tilegne sig den. Han vælger nu de mest gudfrygtige til sine omgangsfæller og de ugudelige, hvis selskab han engang elskede, glæder ham ikke mere. Deres synder, som han engang lo ad, græder han nu over. Han forsager egenkærlighed og forfængelighed, lever for Gud og er rig på gode gerninger. Dette er den helliggørelse, Gud kræver. Noget mindre end dette vil han ikke godkende.

Jeg beder dig, min broder, at du med flid ransager dit eget hjerte og spørger: »Hvilken vej er det, jeg vandrer på og hvor vil den ende?« Du har grund til at glæde dig over, at dit liv ikke er blevet afskåret, medens du ikke har et sikkert håb om evigt liv. Gud forbyde, at du længere skulle forsømme denne gerning og således omkomme i dine synder! Du må ikke smigre din sjæl med falske forhåbninger. Du ser ingen anden udvej til at tage fat på ny end en sti, som er så ydmygende, at du ikke kan gå med til at følge den, Kristus fremholder for dig, ja for dig, min fejlende broder, et nådens budskab: »kom! for nu er det rede.« Gud er rede til at tage imod dig og til at tilgive alle dine overtrædelser, om du blot vil komme. Skønt du har været en ødeland, har skilt dig fra Gud og været borte fra ham så længe, vil han selv nu komme dig i møde. Ja, himmelens majestæt indbyder dig til at komme til ham, for at du kan have livet. Kristus er rede til at rense dig fra synd, når du tager imod ham. Hvilken fordel har du opnået ved at tjene synden? Hvilken fordel ved at tjene kødet og

[296]

djævelen? Er det ikke en ussel løn, du får? Oh, vend om, vend om; hvorfor vil I dog dø!

Mange gange har du følt dig overbevist, mange gange følt samvittighedsnag. Du har haft mange forsætter og :givet mange løfter; og dog tøver du fremdeles og vil ikke komme til Kristus, for at du kan have livet. Oh, at dit hjerte måtte lade sig påvirke til forståelse af denne tid, så du kunne vende om og leve! Kan du ikke høre den sande hyrdes røst i dette budskab? Hvordan kan du være ulydig? Leg ikke med Gud, for at han ikke skal overlade dig til dine egne krogede veje. Det gælder liv eller død for dig. Hvad vil du vælge? Det er forfærdeligt at stride imod Gud og modstå hans kalden. Du kan opnå, at Guds kærlighed brænder på dit hjertes alter, således som du engang erfarede det. Du kan samtale med Gud, ligesom du har gjort i svundne tider. Dersom du vil gøre stien bag dig ren, kan du igen erfare hans nådes rigdom og dit åsyn atter udtrykke hans kærlighed.

Det kræves ikke af dig, at du skal aflægge bekendelse over for sådanne, som ikke ved om din synd og dine fejlgreb. Det er ikke din pligt at offentliggøre en bekendelse, der ville lede vantro mennesker til at hovere; men bekend i overensstemmelse med Guds ord over for rette vedkommende, der ikke vil gøre sig til gode af dine synder og lad dem bede for dig, så vil Gud godkende dit arbejde og læge dig. Lad dig for din sjæls skyld formå til at gøre et grundigt værk med evigheden for øje. Bortlæg din stolthed, din forfængelighed og gør en grundig gerning. Kom tilbage til folden igen! Hyrden venter på at modtage dig. Omvend dig og gør dine første gerninger og opnå atter Guds velbehag. *Vejl f menigh* bd. 1 side 211-212]

Mandens og hustruens pligter

MANDENS OG HUSTRUENS PLIGTER

[297] Bror R: Sidste juni blev din sag fremstillet for mig i et syn. Men jeg er blevet presset så hårdt med arbejde at jeg ikke havde mulighed for at skrive de ting ned om dig der er blevet vist mig. Jeg ønsker at skrive hvad jeg skal skrive, før jeg hører noget om jeres sag; for Satan kan så tvivl i jeres sind. Det er hans arbejde.

Jeg blev vist tilbage til dit tidligere liv og fik vist at Gud havde været meget nådig imod dig og oplyst dine øjne så du kunne se hans sandhed, så du kan befries fra din farlige tvivls? og usikkerhedstilstand og så du kan sætte dine fødder på Klippen. For en stund følte du dig taknemmelig og ydmyg, men nogen gange har du adskilt dig selv fra Gud. Da du var lille i dine egne øjne, da var du elsket af Gud.

Musik har været en snare for dig, du er belastet af høj?agtelse; det er naturligt for dig at have høje tanker om dine egne evner. Indlæring af musik har været en skade for dig. Mange kvinder har betroet deres familieproblemer til dig. Dette har også været til skade for dig. Det har ophøjet dig og ledt dig til end højere selvagtelse.

I din egen familie har du haft et ophøjet og nærmest arrogant standpunkt. Der er mangler hos din hustru, hvilket du er klar over. De har ført til to dårlige resultater. Hun er ikke en naturlig husholder. Hun må have noget uddannelse i den retning. Hun har udnyttet noget af sin uddannelse og burde bruge sig selv ganske alvorligt for at blive bedre. Hun mangler orden, smag og renhed i hendes husholdning og også i klæderne. Det ville behage Gud hvis hun oplærte sine tanker i de ting hvor hun lider mangel. Hun har ikke god ledelse over sin familie. Hun er for eftergivende og kan ikke fastholde sine beslutninger. Hun svejer af hendes børns beslutninger og forlangender og overgiver sin dømmekraft til dem. I stedet for at forsøge på at blive bedre til dette, hvad er hendes pligt, vil hun gerne have en anledning til, eller en undskyldning for at fritage sig selv for huslige pligter og ansvar. I stedet for lader hun andre udføre hendes

opgaver i hendes familie - opgaver som hun ellers selv skulle lære at holde af, at gøre. Hun mangler selvtillid. Hun er forskræmt og tilbageholdende og mistror sig selv. Hun har en meget dårlig mening om det hun selv laver og det afskrækker hende fra at gøre mere. Hun behøver opmuntring, hun behøver nænsomme og kærlige ord. Hun har en god ånd. Hun er sagtmodig og fredelig og Herren elsker hende; dog bør hun gøre store anstrengelser for at rette disse onder som får familien til at være ulykkelig. Langmodighed i disse ting vil give hende tillid til hendes egne evner til at udføre pligterne rigtigt.

[298]

Du og din hustru er uenige i din ledelsesform. Du holder af orden og pæne forhold og har en god smag og en ganske god styreform. Som ægtemand er du temmelig hårdnakket og streng. Du opmuntrer ikke til fortrolighed og tillid til din hustru. Hendes mangler har fået dig til at betragte hende som ringere end dig selv. Det har også fået hende til at tænke sådan om dig. Gud værdsætter hende meget højere end du selv, for Gud er dine veje krogede. For hendes mands, børns og andres skyld, skulle hun forsøge at rette op på hendes mangler og forbedre sig i de ting hun nu svigter i. Hun kan det hvis hun forsøger stærkt nok.

[Gud er mishaget ved uorden, slaphed og overfladiskhed, uanset hvad det gælder. Dette er alvorlige mangler som ofte har ført at mandens følelser over for hustruen gradvis er aftaget, fordi han sætter pris på velopdragne børn og et ordentligt hjem. Dersom hustruen ikke har sans for orden og renlighed, eller optræder uden værdighed, kan hun ikke gøre hjemmet hyggeligt. Derfor må alle som svigter på disse punkter, anstrenge sig for at rette op på manglerne. *Det kristne hjem* side 19] Selvdisciplin kan gøre meget for dem som mangler disse væsentlige kvaliteter. Søster R opgiver disse mangler og tror at hun ikke kan gøre mere end hun gør. Efter at hun er kommet i prøvelser og ikke kan se absolut fremgang i sig selv, er hun blevet modløs. Sådan må det ikke være. Hendes og hendes families lykke er afhængig af om hun vækker sig selv op og arbejder med alvor og iver for at gennemføre en absolut reformation på disse ting. Hun må påtage sig tillid og beslutsomhed; påtage sig kvinden. Hendes natur er at unddrage sig alt uprøvet. Ingen kan være mere beredt og villig end hende, hvor hun tror hun kan have heldet med sig. Hvis hende nye bestræbelser svigter, må hun prøve igen. Hun kan vinde hendes mands og børns respekt.

[299]

Jeg fik vist at selvophøjelse har fået bror R til at snuble. Han har i sin familie og mod sin hustru vist en vis ophøjethed der smager af strengthed. Dette har drevet hende bort fra ham. Hun følte at hun ikke kunne sige noget til ham og har i sit gifte liv været mere som et barn, der frygtede en streng og ophøjet fader, end som en hustru. Hun har elsket, respekteret og forgudet sin mand upåagtet hans mangel på tillid. Min bror, du bør lægge dig en kurs der ville opmuntre din forskræmte kone til at støtte sig op af din store hengivenhed og dette vil give dig en chance, på en fin og kærlig måde at rette de fejl hun har, så langt som du er i stand til og til at indgyde hende tillid til hende selv.

Jeg fik vist at du ikke havde den kærlighed til din hustru som du skulle. Satan har taget fordel af hendes mangler og dine fejl, så han kan arbejde for din families ødelæggelse. Du har ladet din hustrus skam komme ind i dit hjerte og din respekt er blevet mindre og mindre for den du har lovet at elske og værne om indtil døden

[300] skiller jer ad.

Fare for at familieproblemer røbes

Fare for at familieproblemer røbes

Den 25. Oktober, 1868 blev din sag igen vist mig. Jeg fik vist at onde tanker og uretmæssige ønsker har ført til upassende handling og til overtrædelse af Guds bud. Du har vanæret din hustru og Guds sag. Du burde have udøvet en påvirkning for det gode i Guds sag. Men udøvelsen af en forkert fremgangsmåde i sager som du troede var af ringe betydning har gjort meget mere ondt.

Bror R, du er nu i fare for at gøre din tros totale skibbrud. Du har begået en stor synd. Din synd med at dække til og forblinde deres øjne som har mistænkt dig for at fejle, er blevet ti gange større. Alle har ikke handlet så klogt og med så megen kærlighed og omsorg som Herren ville finde behag for, så du kunne indløses. Troede du ikke at Gud kunne se din forkerte handling da du prøvede at spille troskyldig? Troede du at han som gjorde mennesket ud af støvet og blæste livsånde i dets næsebor, ikke kan se hjertets agt og hensigt? Du har troet at hvis du skulle bekende dine synder ville du miste din ære - dit liv, som det var. Du troede at dine brødre ikke ville have tillid til dig. Du har ikke set sagerne i det rigtige lys. Det er en skam at synde, men altid en ære at bekende synd.

Guds engle nedskriver nøjagtigt enhver handling, uanset hvor skjult og begravet du anså den for at være. Gud ser menneskets hensigter og alle dets gerninger. Ethvert menneske vil blive belønnet efter hvordan hans gerninger har været, uanset gode eller onde. Det som et menneske sår vil han også høste. Afgrøden vil ikke slå fejl. Høsten er sikker og rigelig. Du har prøvet at forblinde dine brødre med hensyn til din fremgangsmåde. Hvordan kunne du gøre dette, når du vidste at du var skyldig i Guds øjne? Hvis du værdsætter din sjæls frelse, så gør et gennemgribende arbejde for evigheden.

[301]

Du vil få et rent spor bag dig ved den gennemgribende bekendelse. Du behøver en gennemgribende omvendelse - en forvandling af selvet ved fornyelse af dit sind. Din egenkærlighed må overvindes. Din selvagtelse må overvindes. Du må lære at værdsætte andre

højere end dig selv. Din høje mening om din egne færdigheder må opgives og du må opnå en sagtmødig og stille ånd, som er af stor værdi i Guds øjne.

Du har haft en ånd der har ført dig fra retskaffenhedens sti og nu er du i vanskeligheder. Tvivl og frygt og fortvivlelse griber dig. Der er kun en vej ud og det er ved bekendelse. Dit eneste håb er at falde på Klippen og gå i småstykker; hvis du ikke gør det, vil den med sikkerhed falde på dig og knuse dig til pulver. Nu kan du rette dine fejl; nu du kan indløse fortiden. Ved hjælp af et liv i godhed og sand ydmyghed kan du dog vandre med Guds accept i din familie. Måtte Herren hjælpe dig, under betragtning af den dom, til at arbejde for dit liv. Kære bror, jeg føler dyb interesse for dig. Du har vandret i mørke i nogen tid. Du er ikke kommet til din nærværende mørke tilstand på en gang. Lidt efter lidt har du forladt lyset. Du blev først opstemt og så fjernede Herren sin kraft fra dig, da du følte dig tilstrækkelig i din egen styrke.

[302] Du har været meget interesseret i musik. Dette har givet ubesindige, ukloge kvinder en lejlighed og de har betroet deres problemer til dig. Dette har fornøjet din stolthed, men det har været en snare for dig. Det har åbnet en dør for Satans tilskyndelser. Du har ikke gjort hvad du skulle. Du havde ingen adgang til at høre det der blev talt til dig fra familierne. Disse forbindelser har fordærvet dit sind, forøget din selvfølelse og ledt til onde tanker. Du har ladet dig bekende for nogle sentimentale kvinder som ønskede forståelse og at støtte sig til andre. Havde de en sund dømmekraft og stået selvstændig, med et mål i livet, elskede at gøre godt for andre, ville de ikke komme der hen hvor de skulle have andres forståelse.

Du kender ikke det menneskelige hjertes bedrag. Du kender ikke Satans påfund. Nogle der længe har trukket på din forståelse, har en sygelig indbildning, en elskesyg, sentimental, evig iver efter at skabe sensation og gøre et stor postyr. Nogle er utilfredse med deres ægteskabsliv. Der er ikke nok romance i det. Novellelæsning har forvrænget hele den gode sans de før havde. De lever i en indbildsk verden. Deres indbildninger skaber en mand for dem som kun eksisterer i romaner og noveller. De snakker om upålidelig kærlighed. De er aldrig tilfredse eller lykkelige, fordi deres indbildning danner et livsbillede der er urealistisk. Når de møder realiteterne, kommer

ned til det reelle livs simpelhed og tager livsbyrderne op i deres familier, som en kvindes lod er, så vil de finde tilfredshed og lykke.

Du har bevaret de tanker der ikke er korrekte. Disse tanker har båret frugt. »Thi hvad hjertet er fuldt af, løber munden over med.« Svig findes ofte i dine lave udtryk der kommer fra et dårligt tænkende og ondt ønskende hjerte.

I nogen tid har dine fødder været vendt fra retskaffenhedens og renhedens sti. Du ved at din fremgangsmåde har mishaget Gud, at du overtræder hans hellige lov; du ved at disse ting ikke kan skjules. Gud vil ikke lade sit folk bedrage i din sag. Din store synd består i at benytte dig af deres forståelse som ikke forstår dine krogede veje og derved splitte det sandhedsbekendende folks dømmekraft. Vi ynkedes over dig. Mit hjerte smertes for dig. For dig ser jeg intet andet end undergang, intet andet end et fuldkomment troens skibbrud.

[303]

Vil du dække over dine synder og ikke lade dig mærke af noget? Gud siger at du ikke skal vinde fremgang. Men han som går til bekendelse og angrer sine synder skal finde nåde. Vil du vælge døden? Vil du selv udelukke himlens rige fordi du ikke vil opgive dit syndige hovmod? Dit eneste håb er at bekende hvor du har svigtet. Gud har ladet lys skinne på din stivej. Vil du vælge din egen fordærvede vej? Vil du kaste sandheden fra dig fordi den ikke vil understøtte dig i misgerning? Oh, bed om at »Sønderrive Hjerterne, ej eders Klæder.« Gør et gennemgribende arbejde for evighedens skyld. Gud vil være barmhjertig over for dig. Han vil bønfoldes til dit bedste. Han vil ikke foragte et sønderknust og angerfuldt sind. Vil du vende om? Vil du leve? Din sjæl er værd at frelse; den er værdifuld. Vi vil gerne hjælpe dig.

Jeg så at du ikke er lykkelig. Du hviler ikke. Du føler dig forpint og dog afviser du at gå den eneste vej der vil bringe dig hjælp og håb. Din tilstand er elendig og du skader Guds sag meget. Din indflydelse vil ødelægge andre foruden dig selv.

Hvis du nægter at komme til Gud og bekende dit frafald så han kan helbrede dig, er der intet håb for dig eller din stakkels familie i fremtiden. Ulykke vil følge i syndens fodspor. Guds hånd vil være imod dig og han vil overlade dig til Satans kontrol og du vil ledes som fange efter hans vilje. Du ved ikke hvilken vej du skal gå. Du vil være som et menneske på havet uden et anker. Guds sandhed er

[304]

et anker. Dette anker brydes du væk fra. Dine evige interesser ofres til kødets lyster, øjnenes lyster og stolthed over sig selv. Du er på det punkt hvor du bryder de bånd der ville redde dig fra fuldkommet fordærv. I forsøget på at rede dit liv, ved at skjule dine fejl, mistede du det. Hvis I på nuværende tidspunkt ydmyger jer selv for Gud, bekender jeres fejl og vender tilbage til ham af hele hjertet, kan jeres familie stadig nå at blive lykkelig. Hvis du ikke vil dette, men vælger din egen vej, er din lykke kommet til sin ende.

Du har et stort arbejde at udrette. Du har været for efterladende. Dine ord har ikke været ophøjede, kyske og rene. Du har været adskilt fra det guddommelige og opdyrket de lave lidenskaber. Dit sinds intellektuelle og ædle kræfter blev underkastet dyriske lidenskaber. Du har ikke i nogen tid tilstræbt dig en korrekt opførsel. Du har ikke afholdt dig fra enhver skygge af ondt. Det er ikke længere sikkert for dig at gå denne kurs.

Du har ikke holdt af din hustru som du skulle. Hun er en god kvinde. Hun har i lille målestok set dine farer. Men du har lukket dine ører for hendes advarsler. Du troede hun var jaloux, men sådan er hun ikke. Hun elsker dig og vil bære over med dig og tilgive og elske dig, uanset den dybe fejl du har gjort hende, hvis du blot vil vende om til lyset og gøre fortiden ren. Du må have en gennemgribende omvendelse. Hvis du ikke får dette, vil alle dine tidligere anstrengelser for at adlyde sandheden ikke frelse dig ejheller dække over dine tidligere fejl. Jesus forlanger en gennemgribende reformation; så vil han hjælpe dig og velsigne dig og elske dig og slette dine synder ud med sit eget kostbareste blod. Du kan indløse fortiden. Du kan rette dine veje og dog være til ære for Guds sag. Du kan udrette godt når du tager hold om Guds styrke og i hans navn arbejde - arbejde for sin egen frelse og for andres bedste.

Din familie kan blive den lykkeligste. Din hustru behøver din hjælp. Hun er som en opklamrende vin; hun behøver at læne sig op ad din styrke. Du kan hjælpe hende og lede hende frem. Du bør aldrig kritisere hende. Bebrejd hende aldrig hvis hendes anstrengelser ikke er hvad de burde være. Giv hende snare opmuntring med nænsomme og kærlige ord. Du kan hjælpe din hustru i at bevare sin værdighed og selvrespekt. Ros aldrig andres arbejde eller handlinger for hende så hun føler sit utilstrækkelig. I denne henseende har du været for rå

og ufølsom. Du har været høfligere overfor dine ansatte end over for hende og har sat dem over hende i huset.

Gud elsker din hustru. Hun har udholdt meget, men han har bemærket sig det hele og vil ikke holde dig skyldfri for de sår du har givet hende. Det er hverken rigdomme eller intelligens der giver lykke. Det er den moralske værdi. Sand godhed regnes i himlen at have betydning. Den moralske hengivenheds forhold bestemmer menneskets værdi. Et menneske kan have ejendomme og forstand og alligevel være værdiløs, fordi godhedens glødende ild aldrig har brændt på hans hjertes alter, fordi hans samvittighed er visnet ned, formørket og gjort mør af selviskhed og synd. Når kødets lyst styrer mennesket og de onde lidenskaber af kødelig natur får lov til at herske, fremhjælpes der skepsis mod den kristnes religions sande fakta og tvivl udtrykkes som om det var en særlig dyd at tvivle.

Salomons liv kunne være bemærkelsesværdigt lige til dets slutning hvis dyderne blev bevaret. Men han omgav denne særlige nådegave med liderligt begær. I hans ungdom så han på Gud efter vejledning og stolede på ham og Gud valgte for ham og gav ham visdom der overraskede verden. Hans magt og klogskab blev lovprist udover hele landet. Men hans kærlighed for kvinder var hans synd. Denne lidenskab kontrollerede han ikke i sin manddom. Hans hustruer forledte ham til afgudereri og når han begyndte at gå ned af livets nedgangsstige, blev den klogskab Gud havde givet ham fjernet, han mistede sin karakterfasthed og blev mere som letsindige unge, der svæver mellem ret og forkert. Ved at opgive sine principper, har han sat sig selv i en ond cirkel og har således adskilt sig fra Gud, hans styrkes kildeudspring og grundvold. Han er gået væk fra principperne. Klogskab har være meret dyrebar for ham end Ophirs guld. Men, ak! Han blev bedraget og ruineret af kvinder. Hvilken lektie for vagtsomhed! Hvilket vidnesbyrd for manglen på Guds styrke på det allersidste.

[I kampen, mod fordærvelse indefra og fristelse udefra blev endog den vise Salomo besejret. Man kan ikke uden fare tillade den mindste afvigelse fra den strengeste retskaffenhed. »Hold jer fra det onde i enhver skikkelse!« Når en kvinde omtaler sine familiebesværligheder eller klager over sin ægtefælle til en anden mand, bryder hun ægteskabsløftet; hun vanærer sin mand og nedbryder den skranke, der er oprettet for at bevare ægteskabsforholdets hellig-

hed; hun slår døren vidt op og indbyder Satan vil at trænge ind med sine lumske fristelser. Dette er netop, hvad Satan ønsker. Dersom en kvinde kommer til en kristen broder med en beretning om sine ulykker, sine skuffelser og prøvelser, bør han altid råde hende til, at hvis hun må betro sine besværligheder til nogen, bør hun vælge søstre til sine fortrolige, så vil der ikke foreligge noget skin af ondt, som kan føre skam over Guds sag. *Vejl f menigh* bd. 2 side 205]

[307] Husk Salomon. Blandt mange folk var der ingen konge som ham, elsket af Gud. Men han faldt. Han blev ledt bort fra Gud og blev fordærvet ved at give efter for voldsomme lidenskaber. Dette er denne tidsalders fremherskende synd og dets fremmarch er frygtelig. Bekendende sabbatsholderes er ikke rene. Der er dem der bekender sig til at tro sandheden og er fordærvede i hjertet. Og deres tåbeligheder og synd skal vise sig. Ingen andre end de rene og ydmyge kan dvæle i hans nærhed. »Hvo kan gå op på Herrens bjerg og hvo kan stå på hans hellige sted? Den med skyldfri hænder og hjertet rent, som ikke sætter sin hu til løgn og ikke sværger falsk.« »Herre, hvo kan gæste dit telt, hvo kan bo på dit hellige bjerg? Den, som vandrer fuldkomment og øver ret, taler sandhed af sit hjerte; ikke bagtaler med sin tunge, ikke volder sin næste ondt og ej bringer skam over ven, som agter den forkastede ringe, men ærer dem, der frygter Herren, ej bryder ed, han svor til egen skade, ej låner penge ud mod åger og ej tager gave mod skyldfri. Hvo således gør, skal aldrig rokkes.«

Brev til en forældreløs dreng

BREV TIL EN FORÆLDRELØS DRENG

Kære ven: I det sidste syn jeg fik, så jeg at du havde nogle fejl du skulle rette. Det er nødvendigt for dig at se dette før du vil gøre de nødvendige anstrengelser for at rette dem. Du har meget at lære før du kan danne en god, kristen karakter, som Gud kan billige. Fra din barndom af har du været en egensindig dreng, tilbøjelig til din egen vej og til at følge dit eget sind. Du har ikke brudt dig om at overgive dine ønsker og vilje til dem som har haft forsørgelsen af dig.

Din fare forøges af den uafhængighedstrang og selvsikkerhed - sammenfattet med, hvad naturligt er, manglende erfaring. - som unge mennesker i din alder er tilbøjelig til at få når de ikke har deres egne kære forældre til at våge over dem og røre ved hengivenhedens ømme linier i sjælen. Du føler at det nu er tid for dig selv at tænke og handle. »Jeg er en ung mand og ikke længere et barn. Jeg er i stand til at skelne mellem rigtigt og forkert. Jeg har rettigheder og jeg vil kæmpe for dem. Jeg er i stand til at lave mine egne planer. Hvem har magt til gribe ind over for mig?« Dette har været nogle af dine tanker og du har fremhjulpet dem sammen med unge i din alder. [308]

Du føler at du må hævde din frihed og handle som en mand. Disse følelser og tanker leder til forkerte handlinger. Du har ikke en underdanig ånd. Viis og rigt velsignet er den unge mand som anser det for en pligt at, dersom han har forældre, se op til dem og hvis han ikke har, betragter hans værger, eller dem han lever sammen med, som rådgivere, som trøstermænd og i nogle henseender som hans herskere og som lader sit hjems bånd blive over dig. Et barns uafhængighed er prisværdig. At ønske at bære sig selv og ikke spise af afhængighedens brød, er rigtigt. Det er et ædelt og højsindet mål der dikterer ønsket at hvile i sig selv. Flittighed for vane og nøjsomhed er nødvendig.

Du har været sat under ugunstige omstændigheder så en god kristen karakter ikke kunne udvikles; men nu er du der hvor du kan

[309]

opbygge et renommé, eller ødelægge det. Det sidste tror vi nu ikke du vil. Men du er ikke sikret fra fristelse. En enkel gang kan du tage en kurs som derefter vil koste dig mange bitre anger?årer. Giver du efter for fristelser, kan du støde hjerter væk fra dig, miste den respekt og højagtelse du har fået fra dem omkring dig og plette din kristne karakter vil du også. Du skal lære en lektie om underdanighed. Du regner det for under din værdighed at udføre hjemmepligter - sysler og små ærinder. Du har en direkte modvilje mod disse små krav; men du bør opelske en kærlighed for netop disse ting du er så uvillig til. Før du gør dette, vil du ikke være en kærkommen hjælp nogen steder. Når du er involveret i disse nødvendige små ting, udretter du en større tjeneste end om du var i gang med store forretninger og i møjsommeligt arbejde.

Jeg har en persons sag i tankerne som blev fremstillet for mig i et syn, som forsømte disse små ting og kunne ikke interessere sig selv for de små pligter, forsøgte at lette det indendørs arbejde, det var kun småting. Han har nu en familie, men han har stadig den samme uvillighed for at gå ind i disse små dog betydningsfulde pligter. Resultatet er at en stor byrde påhviler hans hustru. Hun skal gøre så mange ting, ellers vil de ligge ugjorte hen; og den mængde bekymringer som kommer over hende på grund af hendes mands mangler, nedbryder hendes krop. Han kan ikke overvinde dette onde så godt nu som da han var ung. Han forsømmer de små pligter og undlader at holde alt pænt og ordentligt og kan derfor ikke være en fremgangsrig landmand. »Den, som er tro i det små, er også tro i det store og den, som er uretfærdig i det små, er også uretfærdig i det store.«

Syreren Naaman rådførte sig med Guds profet hvordan han kunne helbredes af sin modbydelige sygdom, spedalskheden. Han var blevet pålagt at tage til Jordan bade i den syv gange. Hvorfor fulgte han ikke Elisas, Guds profet, anvisninger med det samme? Hvorfor nægtede han at gøre hvad profeten befalede? Han gik under knurren til sine tjenere. I hans sorg og skuffelse blev han umedgørlig (liden-skabelig) og i vrede nægtede at følge den ydmyge plan der var lagt af Guds profet. »Jeg havde tænkt,« sagde han, »at han vilde komme ud til mig, stå og påkalde Herren sin Guds navn og svinge sin hånd i retning af helligdommen og således gøre ende på spedalskheden! Er ikke Damaskus's floder Abana og Parpar fuldt så gode som alle

Israels vande? Kunne jeg ikke blive ren ved at bade mig i dem?» Og [310] han vendte sig og drog bort i vrede.« Hans tjener sagde: »Dersom profeten havde pålagt dig noget, som var *vanskeligt* ville du så ikke have gjort det? Hvor meget mere da nu, da han sagde til dig: Bad dig, så bliver du ren!« Ja, denne store mand anså det for at være under hans værdighed at gå ned i den ydmyge Jordanflod og vaske sig. Floderne han nævner og ønskede var forskønnet af omkringliggende træer og lunde og afguder var sat op i disse lunde. Mange flokkes ved disse floder for at dyrke deres afguder; derfor ville det ikke koste ham nogen ydmygelse. Men det var de efterfølgende anvisninger der ville ydmyge hans stolthed og hovmod. Villig lydighed ville bringe det ønskede resultat. Han vaskede sig og blev helbredt.

Dit tilfælde er i nogle henseender ligesom Naamans. Du tager ikke i betragtning at for at udvikle en kristen karakter må du nedlade dig til trofasthed i det små. Selvom de ting du kaldes til er små i dine øjne, er de dog pligter som du må udrette så længe du lever. En forsømmelse af disse ting vil danne en stor mangel i din karakter. Du, min kære dreng, bør uddanne dig selv til trofasthed i det små. Hvis du ikke gør dette kan du ikke behage Gud. Du kan ikke vinde kærlighed og hengivenhed hvis du ikke gør lige det du bliver påbudt, villigt og med glæde. Hvis du ønsker at dem du bor sammen med skal holde af dig, må du vise kærlighed og respekt for dem.

Det er din pligt at gøre alt i din magt for at lette den søsters byrder du lever sammen med. Du ser hende, bleg og svag, lave mand for en stor familie. Ethvert ekstrajob som hun skal udrette tynger ned på hende og formindsker hendes livskraft. Hun har ingen unge hænder og fødder at gå små ærinder med. Da de tog dig med ind i deres familie, pålagde de dig og os udtrykkeligt at udføre disse ting. Hvis du nu undlader at det de mener vil hjælpe dem mest og vælger at følge din vilje på en uafhængig måde efter eget valg, må [311] du miste det sted og de må have en der vil gøre de ting du anser for smålige. Nu gør du et større og tungere arbejde end din styrke tillader. Du vil gerne gøre en mands arbejde. Du har en egen stiv vilje som må opgives. Du må dø i selvet, korsfæste selvet, vinde sejr over selvet. Du kan ikke være en sand Kristi efterfølger hvis du ikke resolut tager fat i dette arbejde.

Jeg så at du ikke havde en naturlig ærefrygt og respekt for dem der er ældre end dig. Du burde være trofast i de små ærinder og

pligter du pålægges at udføre og ikke gå knurrende omkring dem, som om du ikke kan blive fri. Du kan ikke selv se hvor ubehagelig og utiltalende du gør dig selv. Således kan du ikke selv blive lykkelig, ej heller gøre dem omkring dig lykkelig. Du bør have i sinde at Gud forlanger af dig, som hans tjener, at være trofast, tålmodig, venlig, hengiven, lydige og have respekt. Du kan ikke opnå kristen fuldkommenhed hvis du ikke har en fuldstændig kontrol over dig selv. Du lader følelser komme op i dit hjerte som er syndige, som er til stor skade for dig og som ansporer en hårdhed og trodsighed, ulig med Kristi ånd, hvis liv du er pålagt at efterligne.

Min kære dreng, begynd på ny, besluttet ved Guds hjælp på at følge de ting som er sande, elskelige og velrenommeret. Lad Guds frygt, forenet med kærlighed og hengivenhed for dem omkring dig, ses i alle dine handlinger. Vær grundig og redelig; befri dig selv fra alt løst og slapt. Hav en plads for alt og læg alt på dets plads. Vær imødekommende, venlig, glad behagelig. Så kan du finde vej til deres hjerter som du omgås med. Hav altid en ting i tankerne: Ingen ung mand kan have en rigtig ånd som ikke respekterer kvinder og forsøger at lette deres bekymringer. Det er det værste tegn der kan findes i en ung mand, at betragte det som under hans værdighed at lette kvinders arbejde. Sådanne mænd bærer mærket. Ingen kvinde ville overlade sit liv til en sådan mand; for han vil aldrig blive til en omsorgsfuld, hensynsfuld mand.

[312]

Drengen er mønsteret på manden der kommer efter. Jeg bønfaller dig at vende fuldstændigt om. Gør alt hvad der behøver at blive gjort af små pligter af enhver art, hvor ubehagelige de end kunne være. Så vil du have dine omgangsfællers billigelse og hvad mere prisværdigt er, du vil have Guds billigelse. Du kan ikke være en kristen medmindre du er en trofast tjener i det små. Hvis du beder og stræber efter at gøre dit bedste for at gøre en pligt, vil Gud velsigne og hjælpe dig. Når Jesus kommer for at tage sine trofaste til sig, ønsker du da at han skal sige til dig: »Vel(gjort), du gode og tro tjener«? Ønsker du at have alle svagheder fjernet fra din karakter, så du kan findes uden fejl for Guds trone? Hvis du ønsker dette, har du et arbejde at gøre for dig selv som ingen andre kan gøre for dig. Du har et personligt ansvar over for Gud. Du kan vandre i lyset og dagligt få styrke fra Gud til at overvinde enhver svaghed og til sidst være blandt de trofaste, sande og hellige i Guds rige. Giv ikke efter

for fristelse. Satan vil plage dig og forsøge at styre dit sind, så han kan lede dig ind i synd. »Stå Djævelen imod, så skal han fly fra jer; hold jer nær til Gud, så skal han holde sig nær til jer!«

Husk at Guds øjne altid er på dig. Når du svarer respektløst, ser og hører Gud dig. Tiden kommer hvor alt skal dømmes efter legemets gerninger. Du vil spille en rolle i dommen. Jesus vil enten tage imod eller forkaste dig. Fly til ham for styrke og nåde. Han ønsker at hjælpe dig, at vejlede din ungdom og således styrke dig så du kan velsigne andre med din indflydelse. Gud elsker dig og vil frelse dig hvis du følger hans fastlagte vej; men hvis du gør oprør og vælger din egen fremgangsmåde, vil det være et evigt tab for dig. Bed meget, for bøn er en af de væsentligste pligter. Uden den kan du ikke opretholde en kristen vandring. Den ophøjer, styrker og forædler; det er sjælen der taler med Gud.

[313]

Tro ikke at du for et øjeblik kan stoppe dine anstrengelser eller vagtsomhed; du kan ikke. Studer flittigt Guds ord, så du ikke er uvidende om Satans bedrag og at du kan lære frelsens vej bedre. Din vilje må underlægges Guds vilje. Søg ikke efter din egen glæde, men deres behag omkring dig. Søger du dit eget bliver du ikke lykkelig. Kom til Jesus med alle dine behov og mangler og bed i simpel tillid om hans velsignelse. Stol på Gud og forsøg at handle ud fra principper der er styrkede og forædlede af store beslutninger og en beslutsomhed kun funderet i Gud.

Du bør ikke lade dig så let provokere. Lad ikke dit hjerte blive selvisk, men lad det svulme af kærlighed. Du har et arbejde at udrette som du ikke må forsømme. Udhold genvordigheder som en god soldat. Jesus kender til enhver kamp, enhver prøvelse og enhver smertes kval. Han vil hjælpe dig; for han blev fristet på alle punkter som vi er, dog syndede han ikke. Gå til ham, kære dreng, med dine byrder. Betro dig ikke til nogen og fortæl ingen om dine vanskeligheder, men til os. Gør Jesus til din byrdebærer og søg efter en mere gennemgribende erfaring i religiøse sager. Må Gud hjælpe og velsigne dig, er min oprigtige bøn.

Min ømmeste forståelse er for forældreløse. Du har faktisk intet hjem. Graven har taget din far og din mor og dit barndomshjem bor andre i. Du har ikke så tydelige erindringer om din gudfrygtige fader som for din mor. Du husker at du nogen gange forvoldte hende sorg. Du havde ikke lært underdanighed; du har kun delvist lært den

[314]

lektie. Men dine forældres bønner om at du måtte være blandt dem der elsker og frygter Gud, er blevet hørt i himlen.

Oh, dette er en kold og egenkærlig verden! Dine slægtninge, som burde have elsket og hjulpet dig for dine forældres skyld hvis det ikke var for din egen, har i deres egenkærlighed fortiet i denne sag og har ingen særlig interesse for dig. Men Gud vil være nærmere og mere dyrebar for dig end nogen anden af dine jordiske slægtninge kunne være. Han vil være din ven og vil aldrig forlade dig. Han er en far for den faderløse. Hans faderforhold vil vise sig at være en liflig fred for dig og vil hjælpe dig med at bære det store tab med mod. Søg efter at gøre Gud til din fader og du vil aldrig mangle en ven. Du vil udsættes for prøvelser; vær alligevel standhaftig og tragt efter at besmykke din bekendelse. Du vil mangle nåde til at stå, men Guds medlidende øjne er på dig. Bed meget og alvorligt, tro at Gud vil hjælpe dig. Vogt dig mod irritationer og pirrelighed og komme i stærk pine. Tålmodighed er en dyd du behøver at opelske. Søg efter hjertets fromhed. Vær en pålidelig kristen. Sid inde med en renhedens kærlig og ydmyg simpelhed og lad dette være indvævet i dit liv.

Ved at uddanne dig selv til gudsfrygt og til kærlighed for alle omkring dig, kan dit liv blive et nyttigt og lykkeligt liv og dit eksempel kan være sådan at andre ledes til at vælge hellighedens ydmygesti. Hav moralsk mod til alle tider at gøre det rigtige og til at ære din Forløser. Jeg bønfaller dig, kære dreng, at søge efter sand hellighed.

Det uregerlige medlem

DET UREGERLIGE MEDLEM

Kære søster S: Nogle ting har været vist mig med hensyn til dig. Du har ikke en fornemmelse af din sande tilstand. Du mangler at dybt og gennemgribende nådesarbejde i dit hjerte. Du behøver at bringe dit hjerte og dit hus i orden. Dit eksempel i din familie er ikke værd at efterligne. Du når en lav standard, men når ikke vor guddommelige Herres standard. Du holder af at besøge og tale og du siger mange ting der er upassende for en kristen. Dine udtalelser er overdrevne og kommer ofte langt væk fra sandheden. Dine ord og handlinger vil dømme dig på den sidste dag. Ved dem vil du retfærdiggøres eller ved dem vil du dømmes. Din oplæring har ikke været af en forædlende karakter, det nu af allerstørste nødvendighed at du nu optræner og uddanner dig selv til tankernes og handlingernes renhed. Optræn dine tanker så det vil være let for dem at dvæle ved rene og hellige ting. Opelsk en kærlighed for åndelighed og sand gudsfragt. [315]

Din samtale er ofte af en lav art. Du narrer din egen sjæl og dette bedrag vil vise sig at være skæbnesvangert medmindre du vågner op og ser dig selv som du er og vender dig til Gud med sindets sande underdanighed. Du er tilbøjelig at gå på vildspor. Din søn har ikke en erfaringsmæssig kundskab til Gud eller sandhedens hellige krav. Han er indbildt af sine forældre at han er kristen, men han er den elendigste repræsentant af sabbatsholdende kristne. Gud forbød at vi anerkender sådanne som værende Kristusligende. Du opdrager ikke din dreng. Han er egenrådige og snæversynet. Han har kun en lille fornemmelse af sand belevenhed eller af endda almindelig dannelse. Han er grov og ukultiveret, ikke?elskende og ikke til at elske. Du siger til andre at han er en kristen og herved vanærer du Kristi sag. Denne dreng er godt på vej til at blive en dannet hykler. Han har ingen styr over sig selv, alligevel bilder du ham ind at han er en kristen.

Reformarbejdet må begynde med dig. Du bør blive ren i din samtale og vogter i hjemmet, holde af hjemmepligter, holde af din

[316] mand og dit barn. Du bør bestræbe dig på at økonomisere din tid så at du ikke overbebyrder dig. De lette hjemmepligter som du skal udføre, kan du bære uden at blive overbebyrdet, dersom du udviser udholdenhed og er godt flittig. Men du har et arbejde at udføre med at styre din tunge. Den er et lille lem og praler meget, men den behøver nådens bidsel og en smugle selvkontrol så den ikke løber på må og få. Din samtaler er af en lav art og du føjer dig med megen tarvelig snak. »Lad ingen rådden snak udgå af jeres mund, men kun ord, som er gode til fornøden opbyggelse, så de kan blive til velsignelse for dem, der hører dem.«

Måtte Herren overbevise dig om disse ting idet du læser disse linier. Jeg bønfalder dig at pådrage dig en hustrus og moders sagtmødige værdighed. Der påhviler faderen et ansvar. Dine kræfter burde samles på at styre din søn, som farer hurtigt afsted på vejen mod evig fortabelse. Du burde alvorligt søge efter den indre besmykkelse, selv smykket for sagtmødighed og fred, som i Guds øjne er af stor værdi. Med tålmodighed, nåde og en blid ydmyghed kan du lære din stakkels bedragede dreng kristendommens første principper og rigtig dannelse eller kristen høflighed. Du er ofte heftig og højrøstet. Oh, hvor vigtigt er det ikke du indser dette arbejde skal udrettes, før det er for sent! Nu indbyder Jesus dig, at du skal komme til ham og lære af ham, for han er sagtmødig og beskeden af hjertet. Det løfte han har givet dig er pålideligt, at du vil finde hvile hos ham. Du har et stort arbejde at udføre. Bedrag ikke dine egen sjæl, men ransag dig selv i evighedens lys. Som du er, er det umuligt for dig at blive frelst.

[317] Søster S, din mand kunne være til megen nytte i menigheden hvis din indflydelse var hvad den burde være. Men med dit eksempel og din indflydelse er han ikke egnet til at påvirke menigheden med en helligende indflydelse. Den hjemlige påvirkning mere end modvirker hans bestræbelser på at gøre godt. Du er fuldstændigt ukvalificeret som hustru til menighedens forstander. Gud kalder dig til fornyelse. Din mand har et arbejde med at bringe sit hjerte og hjem i orden. Når han er omvendt, så kan han styrke sine brødre.

Som en familie behøver I at helliges ved sandheden. Kære søster, vil du se arbejdet, som skal gøres for dig og gøre det uden tøven, så din indflydelse kan blive til frelse? Arbejd på din frelse med frygt og bæven. Gå i visdom dem i møde der er uden for, genvind din

tid. »Jeres tale skal altid være vindende, krydret med salt, så I ved, hvorledes I bør svare enhver især.« »alt, hvad der er sandt, hvad der er sømmeligt, hvad der er retskaffent, hvad der er rent, hvad der er elskeligt, hvad der har godt lov al *dyd* og alt, hvad der er *ros* værd: det skal I have i tanke!«

Der er nok af nyttige emner at meditere og samtale over. Den kristnes samtale bør være i himlen, hvorfra vi søger efter Frelseren. Meditation over himmelske sager er gavnlig og vil altid ledsages med Helligåndens fred og trøst. Vort kald er helligt, vor bekendelse er ophøjet. Gud renser sig selv et særskilt folk, nidkær i gode gerninger. Han sidder og renser og lutrer sølvet. Når slagger og tin er væk, så vil hans billede genspejle sig fuldstændigt i os. Så vil Kristi bøn for sine disciple besvares ved os: »Hellige dem ved sandheden! dit ord er sandhed.« Når sandheden har en helliggørende indflydelse på vore hjerter og vore liv, kan vi give Gud gode kærkommene gerninger og kan forherlige ham her på jorden og få del i guddommelig natur og så har vi forladt i verdens ved lysters fordærv.

Oh, hvor mange vil ikke findes uforberedte når Mesteren kommer for at gøre op med sine tjenere?! Mange har dårlige tanker om hvad en kristen egentlig er. Da vil selvretfærdighed ikke være til nogen nytte. Kun de kan stå prøven som findes med Kristi retfærdighed i besiddelse, som er gennemsyret af hans ånd og vandrer som han har vandret, i livets og hjertets renhed. Samtalen skal være hellig og så vil ordene krydres med nåde.

Måtte Herren hjælpe jer som en familie til at få tingene i orden og højnes i livet og i alle jeres handlinger ære jeres bekendelse.

Trøst i sorgen

TRØST I SORGEN

Kære søster T: Dine sorger er blevet mig bekendt og jeg skynder mig at skrive nogle få linier. Min kære søster, jeg har det allerbedste bevis på at Herren elsker dig. I mit sidste syn fik jeg vist din sag iblandt andres. Jeg så at du har været plaget i fortiden med den forkerte opførsel som andre havde udvist; men samvittighedsfuld som du er og altid ivrig efter at kende det rigtige, var du meget følsom og anså din sag for værre end den var.

Du har været plaget med sygdom i ganske lang tid. Du er en nervøs dyspeptiker. Hjernen er nøje forbundet med maven og dens kræfter er ofte kaldt til at hjælpe de svækkede fordøjelsesorganer da maven er svækket, presset og overfyldt. I den tilstand er dit sind formørket og dvæler almindeligvis på den mørke side og forestiller sig at Guds mørke mine hviler over dig. Du har troet at dit liv var nyttesløst, at det har været fyldt med fejl og forkerte handlinger.

[319] Kære søster, din syge helbredstilstand leder dig til denne fortvivlelse og modløshed. Gud har ikke forladt dig; hans kærlighed går stadig mod dig. Jeg så at du burde stole på ham som et barn lægger sig selv i sin mors arme. Gud er barmhjertig og god og fuld af medynk og medfølelse. Han har ikke vendt sig fra dig.

Du er meget følsom. Du har ikke kræfter til at kaste bekymringer, rådvildhed og skuffelser fra dig. Jeg så at Gud ville være en meget nærværende hjælp for dig hvis du blot ville lægge din lid til ham; men du bekymrer dig helt væk fra din dyrebare, hengivne Frelsers arme. »Han, som jo ikke sparede sin egen Søn, men gav ham hen for os alle, hvor skulle han kunne andet end skænke os alt med ham?« Hvilket et dyrebart løfte er dette! Vi kan kræve meget af vor gode himmelske Fader. Store velsignelser er os til gode. Vi må tro på Gud, vi må stole på ham og derved forherlige hans navn. Hvis vi undertiden overvældes af fjenden, kastes vi ikke bort, ikke svigtet og forkastet af Gud. Nej; Kristus kommer fra Guds højre hånd, han

som også går i forbøn for os. »Synder nogen, så har vi en talsmand hos Faderen, Jesus Kristus, den retfærdige.«

Jeg vil gerne sige, min søster, du behøver ikke at bortlægge al tillid. Din stakkels, skælvende sjæl, hvil på Guds løfter. Gør du dette vil fjendens lænker brydes, hans list vil være forgæves. Læg ikke mærke til fjendens hvisken. Gå frit frem, fortrykte sjæl. Vær af ved godt mod. Sig til dit stakkels fortvivlede hjerte: »Bi efter Gud, thi end skal jeg takke ham, mit Åsyns Frelse og min Gud!« Jeg ved at Gud elsker dig. Sæt din lid til ham. Tænk ikke på de ting som bringer sorg og pine; vend dig fra enhver ubehagelig tanke og tænk på den dyrebare Jesus. Dvæl ved hans frelsende magt, hans udødelige, uforlignelige kærlighed for dig, endda dig. Hvis du ikke kan stole på din egen tro, så stol på andres tro. Vi tror og håber for dig. Gud accepterer vor tro til din fordel.

Du har forsøgt at gøre det rigtige og Gud er medlidende og ynkes over for dig. Vær glad og vink farvel til mørke og tvivl. Giver du efter for denne tvivl, vanærer du Gud. I troen er der fred og glæde i Helligånden. Tro bringer fred og tillid til Gud bringer glæde. Tro, tro! min sjæl siger tro. Hvil i Gud. Han kan tage vare på det som du betror ham. Han vil gøre dig til mere end sejrherre ved hjælp af ham som har elsket dig. Måtte Herren velsigne og styrke din skælvende tro, er vor bøn. Vi betror dig disse få linier og stoler på at de må gøre dig godt.

[320]

En selvcentreret og diktatorisk ånd

EN SELVCENTRERET OG DIKTATORISK ÅND

Kære bror U: Jeg fik i det sidste syn vist at du ville få brug for at vogte dig selv med stor omhu, ellers ville dit særlige temperament styre dig. Du gjorde fejl da du bad for søster V og alligevel påtog dig den samme diktatoriske og underkuende ånd som har været dit livs forbandelse. Du overfusede Bror W skønt du burde tage dine tidligere fejl i betragtning og være fordringsløs og beskeden. Det vil være meget svært for dig at overvinde din vane med at vogte andre og lægge mærke til små ting og tale åbent på en bestemt, kristiserende måde. Alt dette har du intet at gøre med. Får du bugt med en smugle i den retning, så er døren åben for en større fiasko. For dig er der ingen sikkerhed uden at du hele tiden kontrollerer dig selv og holder din sjæl tålmodig. Du kan ikke udrette noget stort arbejde, uden du gør lidt godt i Guds sag. Men din indflydelse behøver ikke at skade; hvis du er forsigtig og helliget til Gud, kan du være i stand til at sige et trøstende beroligende ord og frembære vidnesbyrd for Guds store rigdomme og Jesu udødelige kærlighed.

[321] Lad dit hjerte blødgøres og smeltes under Guds Ånds guddommelige påvirkning. Du bør ikke tale så meget om dig selv, for dette vil ikke styrke nogen. Du må ikke sætte dig selv i centrum og bilde dig ind at du hele tiden må sørge for dig selv og få andre til at sørge for dig. Tag dine tanker væk fra dig selv hen til en sundere kanal. Tal om Jesus og lad selvet gå; lad det forsvinde ned i Kristus og lad dette være dit hjertes sprog: »Det er ikke længer mig, der lever, men Kristus lever i mig.« Jesus vil for dig være en nærværende hjælp, til enhver tid det behøves. Han vil ikke lade dig kæmpe mod mørkets kræfter alene. Oh, nej; han har sørget for hjælp fra ham som er mægtig til at frelse til det yderste.

Vær ikke selvcentreret. Overvind dine opfattelser, dine smålige særheder og forsøg kun at fremstille Jesus. Når du taler og beder ved et møde, så gør det ikke for længe. Her er det gået galt. Dette kan du råde bod på. Lang tale og lange bønner er til stude for dig

selv og er ikke til gavn for dem der hører på. Du må arbejde nøje for at overvinde det. Dette kan du hvis du går stille og roligt ind til arbejdet. Her behøver du at vogte dig selv. Du er urolig, hastig og nervøs. Dette må du også overvinde.

Du har et alvorligt, ivrigt ønske efter at gøre det rigtige og få Guds bifald. Fortsæt dine alvorlige, udholdende bestræbelser og mist ikke modet. Vær tålmodig, kritiser aldrig. Lad aldrig fjenden narre dig væk fra vagten. Våg så vel som bed. Efter din bøn, våg så. Bestræbelserne er dine egne, ingen kan gøre dette arbejde for dig. Tag vare på Guds styrke og genløs din tid ligeså hurtigt som du kan se dine fejl i fortiden.

En glemsom tilhører

EN GLEMSOM TILHØRER

[322] Kære bror Y: I det sidste syn jeg fik, blev jeg vist at du ikke forstår dig selv. Du har et arbejde at gøre for dig selv som ingen kan gøre for dig. Din erfaring i sandheden er lille og du har ikke været omvendt helt igennem. Du vurderer dig selv højere end du kan bære. Jeg blev vist tilbage til dit tidligere liv. Dit sind var ikke ophøjet, men dvælede ved emner der ikke egnede sig til det rene. Du har haft vaner som var fordærvede og som har besmittet din vandel. Du har været for indladende med det modsatte køn og har ikke haft anstandens ærbarhed. Du ville have det bedre om der var større fortrolighed mellem mænd og kvinder, nogenlunde efter Dr. A's tanker. Din indflydelse i ____ var ikke god. Du var ikke en proper person på det sted; din lette og overfladiske omgang med andre gjorde dig uegnet til at udøve en god påvirkning. Arten af din musik var ikke sådan at ophøjede tanker og følelser blev fremhjulpet, men snarere forringet.

For nogle uger siden er din indflydelse blevet bedre; men du skal være principfast. I mange ting er du mangelfuld og i nogle ting må du vide at du begår fejl. Dine unge tåbeligheder har efterladt et aftryk på dig; du kan aldrig genoprette det som du har mistet ved de dårlige vaner. Disse ting har lammet dine følelser så meget at hellige sager ikke kan ses klart. Med din nuværende erfaring kan du ikke modstå fristelser. Du kan ikke udholde prøvelser. Du er ikke helliget igennem sandheden. Du har grebet fat i sandheden, men den har ikke grebet fat i dig og forvandlet dig ved fornyelse af dit sind. Du er en selvbedraget mand. Oh, jeg beder dig indstændigt, forbliv ikke bedraget over for din virkelige tilstand! Du har ikke følt en dyb overbevisning på grund af dine synder og i ydmyghed søgt efter Herren med hjertets kvaler om dine overtrædelser kunne udslettes. Du kunne ikke se at dine veje var så syndige over for Gud. Derfor er reformationsarbejdet ikke blevet udrettet hos dig.

[323] Du har klædt dig selv med selvretfærdighedens klædning for at dække over syndens misdannelser; men dette er ikke hjælpemiddelet.

Du ved ikke hvad sand omvendelse er. Det gamle menneske er ikke dødt i dig. Du har en formel gudsfrygt, men ikke Guds rensende kraft. Du kan og gør det, taler og skriver godt; og så langt dine ord kommer frem er de rigtige nok; mens hjertes sande sprog tales ikke. Du kender dig selv godt nok til at vide dette. Du er i en farlig situation, dog ynkes Gud over dig og vil frelse dig hvis du falder helt sønderknust ned for hans fødder og du mærker din urenhed og usselhed, din sjæls råddenskab, uden Guds forvandlende kraft.

Min bror, jeg ønsker ikke at tage modet fra dig, men få dig til at ransage dine motiver og handlinger i evighedens lys. Bryd ud fra Satans snare. Jeg beder dig, forled ikke nogen til at se dig i et højere lys end du kan bære, for når dette bedrag fjernes og dit sande selv viser sig som du er, vil det være modvirkende. Du har ikke Guds Ånds overbevisning og mærker ikke sandhedens kræfter når du lytter til den; men disse hellige, blødgørende påvirkninger fortager sig og du vil være en glemsom tilhører. Du er ikke grundfæstet og styrket i sandheden. Du mente det var bedst for dine interesser at antage sandheden, men du har endnu ikke erfaret dens helligende indflydelse. Nu vil vi bede dig om ikke at lade dig bedrage, Gud er ikke forhånet. Det er ikke for sent for dig at blive en kristen; men handel ikke ud fra indskydelser. Vej enhver bevægelse grundigt og bedrag ikke din egen sjæl.

Midler mod sentimentalitet

MIDLER MOD SENTIMENTALITET

[324] Kære søster B: I det sidste syn den 12. juni, fik jeg vist din sag. Du er i en sørgelig tilstand, ikke så meget på grund af dine nuværende sygdom, selvom du ikke er helt rask, men på grund af indbildt arbejdsvægring. For adskillige år siden fik jeg vist at du lod dine tanker dvæle for meget ved dine drenge. Du har ofte gjort dem til dit samtaleemne og dine tanker har løbet i en kanal der ikke er gavnlig for din åndelige vækst. Du er faldet i en tankebane som har fået onde følger. Du har skadet og misburgt dit eget legeme, og pådraget dig selv en svækket åndstilstand. Du har føjet dig i elskovssyg tanke? og følelsesbane lige til du er næsten ødelagt i sjæl og legeme. Det er ikke godt for dig at være indisponibel for aktiviteter. Nyttig beskæftigelser som hjemmepligter og engagering i nyttigt arbejde, ville hurtigere kunne overvinde denne sygelige sentimentale tilstand end andre midler kan.

Du har fået for meget medfølelse. Det har været en stor fejltagelse at fratage dig fra alle ansvar. Næsten alle dine tanker går om dig selv. Du er irriteret og dine tanker dvæler ved triste ting og skildrer din tilstand så dårlig og du har endda de tanker at du aldrig kan få det godt medmindre du er gift. I din nuværende sindstilstand er du ikke egnet til ægteskab. Der er ingen som ønsker dig i den nuværende hjælpeløse unyttige tilstand. Hvis nogen forestillede sig at elske dig, ville han være værdiløs; for ingen fornuftig mand kunne for et øjeblik tænke sig at give sin hengivenhed til en så unyttig person.

Den mørke og tungsindige sindstilstand, som får dig til at græde og føle at livet ikke er ønskværdigt, er resultatet af at lade dine tanker løbe i en uren kanal, over forbudte emner, medens du indvilger dig med vaner der vedvarende og sikkert underminerer din legemsbeskaffenhed og bereder dig til en al for tidlig alderdom. Det ville have været langt bedre for dig hvis du aldrig var kommet til _____. Dit ophold på det sted har skadet dig. Du dvælede ved dine skavanker og blandede dig i et selskab som virkede fordærvende. Miss C var en

fordærvet, ondsindet kvinde. Hendes selskab med dig forøgede det onde du allerede havde. »Slet omgang fordærver gode sæder.« For øjeblikket er din tilstand ikke antagelig i Guds øjne; dog bilder du dig ind at du ikke har noget ønske om at leve. Men går dit udtrykte ønske i opfyldelse og dit liv ophører, vil din sag faktisk var håbløs. Du er hverken beredt for denne verden eller den næste.

[325]

Du bilder dig ind at du ikke kan gå, eller ride eller sågalt dyrke motion og du anbringer dig i en kold og død apati. Du er en sorg og bekymring for dine eftergivende forældre og ingen trøst for dig selv. Du kan tage dig sammen, du kan arbejde, du kan ryste denne frygtelige ligegyldighed væk. Din mor har brug for din hjælp; din far behøver den bekvemmelighed du kan give ham; dine brødre behøver venlig omsorg fra deres ældre søster; dine søstre behøver din belæring. Men her sidder du på dovenskabens stol og drømmer om ugengældt kærlighed. For din egen sjæls skyld, få gjort op med denne dårskab. Læs din bibel, da du aldrig har læst den før. Gå i gang med hjemmepligterne og let dine overbebyrdede, overanstrengte forældres bekymringer. I begyndelsen kan du ikke være i stand til at gøre meget, men hver dag vokser dem opgav du har givet dig selv. Dette er det sikreste hjælpemiddel mod et sygeligt sind og en misbrugt krop.

Hvis du har alvor og stabilitet for øje, vil dit sind, i en vis grad, vende tilbage og dvæle ved de mere sunde og rene ting. Selvtilfredshed har degenereret dig til en så stor uansvarlighed at du ikke ved hvordan du skal opføre dig. I stedet for at styre dine handlinger ud fra fornuft og principper, lader du dig selv lede af enhver lille og forbigående indskydelse. Dette får dig til at forekomme ustadig og flygtig. Det vil være forgæves for andre at glæde dig, for du kan ikke glæde dig selv, selv hvis alle dine ønsker blev opfyldt. Du er et vankelmodigt barn og er blevet led ved dig selv på grund af den megen egoisme.

[326]

Denne ulykkelige tilstand er følgevirkningen af uklog medfølelse og smiger. Du har haft en vældig god tankegang, men den er kommet ud af balance ved at komme i den forkerte kanal. Nu er du ikke noget særligt i et selskab. Sådan behøver det ikke at være. Du kan gøre det for dig selv, som ingen andre kan gøre for dig. Du har pligter at udføre, men du har længe vejet tilbage for en hjælpeløshed der

bilder dig ind at du ikke kan hjælpe dem. Denne vilje mangler; du har kræfterne, men ikke viljen.

Du længes stærkt efter kærlighed. Jesus forlanger din hengivenhed; hvis du vil hellige dig til ham, vil han befri dig fra hele denne sygelige, følelsesmæssige urene kærlighed fra en novelles sider. Hos Jesus kan du elske med varme, med dyb alvor. Denne kærlighed kan forøges i dybten og udvide sig uden begrænsninger og ikke bringe legemets sundhed eller sindets styrke i fare. Du behøver at elske Gud og elske din næste. Du må vågne op. Du må ryste det bedrag væk som er over dig og søge efter rendyrket kærlighed.

Dit eneste håb for dette liv og det bedre liv er at søge alvorligt efter Jesu sande religion. Du har ingen religiøs erfaring. Du behøver at omvendes. Så vil dit ligeglade, magelige, egenkærlige tungsind give plads for munterhed, som vil være til glæde for legeme og sind. Kærlighed til Gud vil give kærlighed til din næste og du vil gå i gang med livspligter med dyb uselvvisk interesse. Rene principper burde styre dine handlinger. Indre fred vil endda bringe dine tanker i en sund løbebane. Indvie dig selv til Gud, ellers vil du aldrig vinde det bedre liv.

Du har pligter du skal udføre for dine forældre. Du bør ikke miste modet hvis du fra begyndelsen af bliver træt. Det vil ikke vise sig som en længerevarende belastning. Dine forældre bliver ofte yderst trætte. Det vil ikke være halvt så skadelig for dig at blive meget træt af nyttigt arbejde som det er for dine tanker der dvæler over dig selv og du trøstespiser og bliver fortvivlet. En nøjagtig udførelse af hjemmeplichter, udfylder den stilling du kan have med største fordel. Er den altid så simpel og beskeden, er det sand ophøjelse. Denne guddommelige indflydelse behøves. I dette findes fred og hellig glæde. Det har en helbredende kraft. I hemmelighed og uden at det mærkes vil det lindre sjælens sår, endda legemets lidelser. Et fredfyldt sind som kommer fra rene og hellige handlinger og deres motiver vil bringe et livskraftigt forår for hele legemets organer.

[327]

Indre fred og en samvittighed uden vrede mod Gud vil fremskynde og styrke intellektet ligesom dug drypper på sarte planter. Således er viljen korrekt rettet og styret og er mere bestemt og dog befriet fra trods. Meditationerne er behagelige fordi de er helligede. Sindets klarhed som du vil have, velsigner alle du omgås med. Fred og ro vil med tiden blive naturligt og vil genspejle sine dyrebare

stråler på alle omkring dig, for igen at genspejles på dig. Jo mere du nyder denne himmelske fred og sindets ro, des mere vil den forøges. Det er en besjælende, levende glæde som ikke sløver alle moralske kræfter, men vækker dem til større aktivitet. Fuldkommen fred er en himmelsk egenskab som engle har. Måtte Gud hjælpe dig til at have denne fred.

Pligten for forældreløse

PLIGTEN FOR FORÆLDRELØSE

[328] Kære bror og søster D: Jeres sidste besøg og samtale med mig har fremkaldt mange tanker, som jeg ikke kan lade være med at sætte nogle få ord ned på papir. Jeg er meget ked af at E ikke til alle tider har opført sig korrekt; når I dog tænker jer om kan du ikke forvente fuldkommenhed hos unge i hans alder. Børn begår fejl og de behøver en hel del tålmodig belæring.

Det kan ikke forventes af en dreng i hans alder, at han kun skulle have korrekte følelser. I må huske på at han ikke har nogen far eller mor, ingen som han kan betro sine følelser, sine sorger og fristelser til. Enhver føler at han må have nogle at dele sine følelser med. Denne dreng er blevet kastet hid og did og han kan have mange fejl, mange skødesløse måder, med en anselig selvstændighed og han kan mangle ærefrygt. Men han er ganske foretagsom og med den rette belæring og venlig behandling, har jeg den største tillid til at han ikke vil skuffe vort håb, men vil lønne alt arbejde der er brugt på ham. I betragtning af hans uheldige forhold, tror jeg han er en meget god dreng.

Da vi bad jer om at tage ham gjorde vi det fordi vi var overbevist om at det var jeres opgave og at I herved fik velsignelse. Vi forventede ikke I blot ville gøre det for at få gavn af den hjælp I fik fra drengen, men at I ville være ham til gavn, at udføre en opgave over for en forældreløs, en opgave som enhver sand kristen bør opsøge og være ivrig efter at udføre; en opgave, en opofrende opgave, som vi troede det ville være godt at tage op, hvis I udførte den med glæde, med det for øje at være det redskab i Guds hænder der frelser en sjæl fra Satans snare, der frelser en søn hvis far har helliget sit dyrebare liv til at lede sjæle til Guds Lam som tager verdens synd bort.

Ud fra det der er vist mig har sabbatsholdende adventister kun en svag fornemmelse af hvor megen plads verden og egenkærligheden får i deres hjerter. Hvis I har et ønske om at gøre godt og forherlige Gud, er der mange måder I kan gøre det på. Men I har

ikke følt at dette var udslaget af sand religion. Dette er frugten som ethvert godt træ vil give. I har ikke følt at det forlanges af jer at være interesseret i andre, at gøre deres problemer til jeres egne og at vise en uselvsk interesse for netop dem som har brug for hjælp. I har ikke rakt hænderne ud for at hjælpe de mest trængende, de mest hjælpeløse. Havde I jeres egne børn til at forlange jeres omsorg, hengivenhed og kærlighed ville I ikke være så indelukkede i jer selv og jeres egne interesser. [Hvis de, som ingen børn har og som Gud har gjort til husholdere over midler, ville lade deres hjerter lede dem til at drage omsorg for børn, der trænger til kærlighed, omhu og hengivenhed og til bistand med denne verdens goder, ville de blive langt lykkeligere, end de er i dag. Så længe de unge, som ikke har en faders medlidende omsorg, ej heller en moders ømme kærlighed, er udsatte for disse sidste dages fordærvelige indflydelser, er det nogens pligt at være i faders og moders sted for nogle af dem. Lær at vise dem kærlighed, hengivenhed og sympati. Alle, der bekender sig til at have en himmelsk Fader, som de håber vil have omsorg for dem og til sidst føre dem til det hjem, han har beredt for dem, burde føle det som en højtidelig pligt, der påhviler dem, at være de venneløses venner og de faderløses fædre, at hjælpe enker og at være til nogen praktisk nytte i verden ved at gavne menneskeheden. Mange har ikke set disse ting i det rette lys. Hvis de lever blot for sig selv, vil de ikke få mere styrke, end dette kræver. *Vejl f menigh* bd. 2 side 431]

[329]

De unge som vokser op blandt os er ikke så bekymrede som de burde være. Nogle af brødrene kan have opgaver de ikke er villige eller rede til at se eller udføre. Frygten for at ulejlige sig selv er for mange undskyldning nok. Guds dag vil afsløre uløste opgaver - mistede sjæle fordi den selviske ikke ville tage umagen og at interessere sig for andres bedste.

Jeg fik vist at skulle en bekendende kristen opelske en større kærlighed og venlige hensyn over for andre, ville de få det firefold tilbage. Gud lægger mærke til det. Han ved hvilket mål vi lever for og om vore livsførelser er i det allerbedste forhold for den stakkels, faldne menneskehed, eller om vore øjne er fordunklede for alt undtagen vor egen interesse og for enhver undtagen vort stakkels jeg. Jeg beder her, til bedste for Kristus, til bedste for jeres egne sjæle og til bedste for den unge, tag ikke denne sag så let som mange gør. Det er en grav, en alvorlig ting og påvirker jeres interesse for Kristi rige, da

[330]

dyrebare sjæles frelse er indblandet. Hvorfor er det ikke en opgave som Gud pålægger jer som er i stand til at koste noget på hjemløse, selv om de kan være ligegyldige og udisciplinerede? Bestræber i jer for at kun arbejde for at få det største gavn og udbytte for jeg selv? Det er ikke tilbørligt at I ikke negligerer den guddommelige velvilje som himlen giver jer hvis i vil tage jer af dem som trænger jeres omsorg og således lade Gud banke forgæves på jeres dør. Han står der i denne fattiges sted, den hjemløse forældreløse og de plagede enker, som behøver omsorg, forståelse, kærlighed og opmuntring. Hvis I ikke gør dette mod disse , ville I ikke gøre det imod Kristus hvis han var på jorden.

Læg jer i sinde at jeres tidligere nederdrægtighed, jeres åndelig blindhed og det mørke som omgav jer før Kristus, en øm, elskende Frelser, kom jer til hjælp og rakte ud til jer hvor I var. Hvis I lader disse tider gå hen uden at give håndgribeligt bevis for jeres taknemmelighed for denne vidunderlige og forbløffende kærlighed som en medlidende Frelser udøver imod dig, som var fremmed i Israels stat, er der grund til at frygte at endnu større mørke og fortvivlelse vil komme over jer. Nu er det jeres såtid. I vil høste det som I sår. Benyt jer at enhver anledning til at gøre godt. Når disse privilegier udnyttes er det som en forbigående regn, som vil vande og opfriske jer. Grib enhver anledning inden for jeres rækkevidde hvor I kan gøre godt.

[331] Dovne hænder vil kun høste lidt. Hvad gør ældre mennesker andet end at sørge for den unge og hjælpeløse? Gud har betroet de ældre og erfaringsrige mennesker til os og han vil sætte os til regnskab hvis vore pligter i dette forsømmes. Hvad nu om vort arbejde ikke bliver påskønnet! hvad nu hvis det mange gange viser sig som en fiasko og kun undtagelsesvis har heldet med sig. Disse få gange vil opveje alle de tidligere nederlag.

Men få har en rigtig fornemmelse af hvad ordet kristen omfatter. Det er at være Kristus lig, at gøre godt for andre, at være afklædt al egenkærlighed og at have vore liv markeredet med uegennyttige godgørenhedshandlinger. vor Forløser kaster sjæle i menighedens arme, så de kan tage sig af uselvskhed og oplære sig til himlen og således blive medarbejdere sammen med ham. Men menigheden kaster dem ofte bort, hen på djævelens slagmark. Et medlem vil sige, »Det er ikke min pligt,« og komme med dårlige undskyldninger. »Nuvel«; siger en anden, »Det er heller ikke min opgave«; og

tilsidst er det ingens opgave og sjælen overlades uden bekymring til fortabelse. Det er enhver kristens pligt at gå ind i denne selvfor-nægtende, selvopofrende virksomhed. Kan Gud ikke tage tilbage til deres magasiner og forøge deres hjort, så der i stedet for tab bliver en vækst? »En strør om sig og gør dog Fremgang, en anden nægter sig alt og mangler.«

Men ethvert menneskes arbejde må prøves og bedømmes og han belønnes efter som hans arbejde har været. »Ær med din Velstand Herren med Førstegrøden af al din Avl ; da fyldes dine Lader med Korn, dine Perser svømmer over af Most.« »Nej, Faste efter mit Sind er at løse Gudløsheds Lænker, at løsne Ågets Bånd, at slippe de kuede fri og sønderbryde hvert Åg, at bryde dit Brød til de sultne, bringe hjemløse Stakler i Hus, at du klæder den nøgne, du ser, ej nægter at hjælpe dine Landsmænd.« Læs det næste vers og læg mærke til den rige løn der stilles dem i udsigt, som gør dette. »Som Morgenrøden bryder dit Lys da frem, da læges hastigt DIT SÅR« Her er et rigt løfte for alle som vil give sig selv til dem som behøver det. Hvordan kan Gud komme ind og velsigne og få fremgang med dem som ikke har nogen særlig bekymring for andre end sig selv og som ikke bryder det som er betroet dem, til forherligelsen af Guds navn på jorden?

[332]

Søster Hannah More er død og døde som en martyr for et folks selviskhed som ellers bekender til at søge efter herlighed, ære, udødelighed og evigt liv. Afsondret fra troende under den sidste kolde vinter, døde denne selvopofrende missionær fordi intet hjerte var gavmildt nok og tog imod hende. Jeg bebrejder ingen. Jeg dømmes ikke. Men når hele jordens dommer skal gøre sin ransagelse, vil nogen blive bebrejdet. Vi er alle indsnævrede og opslugt i vor egen egenkærlighed. Måtte Gud rive det forbandede dække bort og give os barmhjertighedens indre, hjerter af kød, ømhed og medfølelse, er min bøn, afsendt fra en knuget, forpint sjæl. Jeg er sikker på at et arbejde kan udrettes for os ellers vil vi findes for lette på Guds dag.

Med hensyn til E, beder jeg jer inderligt ikke at glemme at han er et barn, med kun et barns erfaring. Mål ikke, en stakkels, svag dreng, med jer selv og forvent heller ikke det samme. Jeg tror fuld og fast på at det er i jeres magt at gøre det rigtige mod denne forældreløse dreng. I kan give ham anledninger så han ikke vil føle at hans arbejde er trist og ikke fritaget for opmuntringer. I, min bror og søster, kan

[333] glædes ved hinandens tillid, I kan forstå hinanden, interessere og fornøje hinanden og fortælle jeres prøvelser og byrder til hinanden. I har noget at opmuntre jer med, medens han er alene. Han er en tænsksom dreng, men har ingen at betro sig til eller til at give et opmuntrende ord, midt i hans modløshed og strenge prøvelser, som jeg ved han har, såvel som dem længere oppe i årene.

Hvis I lukker hinanden ude, er det selvisk kærlighed, uafhængigt af himmelsk velsignelse. Jeg har et stærkt håb om at I vil elske denne forældreløse dreng for Kristi skyld, så I vil føle at jeres ejendomme blot er værdiløse hvis de ikke bruges til at gøre godt med. Gør godt, vær rige på gode gerninger, gerne give og dele med andre og således samle sig skatte, der kan blive en god grundvold for den kommende tid, så de kan gribe det virkelige liv. Ingen vil høste det evige livs løn uden selvopofrelse. En døende far og mor forlader deres juveler i menighedens varetægt så de oplæres i Guds sager og bliver egnet til himmelen. Når disse forældre skal se efter deres kære og en findes mistet på grund af forsømmelse, hvad vil menigheden så svare? Den er i høj grad ansvarlig for disse forældreløse børns frelse.

I har efter al sandsynlighed ikke vundet drengens tillid og hengivenhed ved ikke at give ham de mere håndgribelige beviser på jeres kærlighed ved at give ham anledninger. Hvis i ikke kan bruge penge kunne I idet mindste opmuntre ham ved at lade ham vide at I ikke er ligeglad med ham. Det er en misforståelse at kærlighed og hengivenhed kun skal vises på den ene side. Hvor megen hengivenhed har I lært jer selv at udvise? I er for meget lukket sammen med jer selv og føler ikke det er nødvendigt at omgive sig med en mildhedens atmosfære, som kommer fra en ædel karakter. Bror og søster F overlad jeres børn til menighedens varetægt. Børnene har masser af velhavende slægtninge som måske savner barnet; men de er ikke-troende og hvis de får omsorgen, eller bliver børnenes værger, vil de lede deres hjerter væk fra sandheden ind i vildfarelse, og bringe deres frelse i fare. Da disse slægtninge ikke fik lov til at tage børnene, blev de utilfredse og de har ikke gjort noget for dem. Der bør tænkes over forældreansvaret i menigheden og det skal ikke glemmes på grund af egenkærligheden.

Vi nærer den dybeste interesse for disse børn. Et barn har allerede udviklet en vidunderlig kristen karakter og giftet sig med en evangeliepræst. Og nu, med tilbageblik på den omsorg og de byrder

der blev båret for hende, er hun en oprigtig byrdebærer i menigheden. Hun opsøges nu efter anvisninger og råd af de mindre erfarne og de går ikke forgæves. Hun er i besiddelse af sand kristen ydmyghed, med passende værdighed, som kun kan indgyde respekt og tillid hos alle der kender hende. Disse børn er mig ligeså nær som mine egne. Jeg vil ikke miste dem af syne, heller ikke stoppe min omsorg for dem. Jeg elsker dem oprigtigt, ømt og hengivent.

Appel til prædikanter

APPEL TIL PRÆDIKANTER

Den 2.oktober 1868, fik jeg vist det store og højtidelige arbejde foran os med at advare verden om den kommende dom. Vort eksempel vil, hvis det er i overensstemmelse med den sandhed vi bekender os til, frelse nogle få og fordømme mange, efterlade dem uden undskyldning på den dag da alles sager vil blive afgjort. De retfærdige skal være rede for det evige liv og syndere, som ikke vil kende til Guds vilje og veje, er dømt til ødelæggelse.

[335] Ikke alle som forkynder sandheden til andre er helliget ved den. Nogle har kun en svag opfattelse af værkets hellige karakter. De undlader at stole på Gud og få alle deres gerninger udført hos ham. Deres inderste sjæle er ikke blevet omvendte. De har ikke i deres daglige liv erfaret gudfrygtighedens mysterium. De begår sig med udødelige sandheder, vægtige som evige, men er ikke omhyggelige med og alvorlige for at have disse sandheder indvævet i deres sjæle og have dem som en del af sig selv, så de kan påvirke andre i hvad de gør. De er ikke så knyttet til de principper som disse sandheder har i sig, så det kunne være muligt at få del af sandheden fra dem.

Hjertets og livets helligelse er alene Gud kærkomment. Englen sagde idet han pegede på de tjenere som ikke gør det rigtige: »Tvæt hænderne, I syndere! og rens hjerterne, I tvesindede!« »Tvæt jer, I, som bærer Herrens kar!« Gud kræver sjælens renhed og sandhed på de indadgående stier og forvandler hele mennesket ved fornyelse af sindet ved hjælp af den guddommelige Ånds påvirkning. Ikke alle prædikanter er helliget værket; ikke alle har lagt deres hjerter i det. De handler så ligegyldig som om de havde tusinde år til at arbejde for sjæle i. De undgår byrder og ansvar, bekymringer og vil ikke savne noget. Selvfornægtelse, lidelse og træthed er ikke behageligt eller bekvemt. Det er nogles studium at befri sig selv fra tungt arbejde. De plejer deres egen bekvemmelighed og hvordan de kan behage sig selv, deres hustruer og deres børn; og det arbejde som de er gået ind i har de næsten mistet af syne.

Gud kræver sjælens ydmyghed og ydmyge bekendelser fra prædikanter hvis gerninger ikke er blevet udført i ham. Jeg er blevet citeret af mænd som havde nogle verdslige virksomheder. De er klar over at hvis de skal nå deres mål må de anstrenge sig meget. De ofrer hjemmets ro og kærlighed og må lide afsagn; de er ihærdige, energiske og brændende. Vore prædikanter viser ikke engang den halve iver som disse der sikrer sig jordisk vinding udviser. De er ikke så spænte efter deres mål, heller ikke så alvorlige i deres anstrengelser; de er ikke så udholdende og ikke så villige til at fornægte sig selv, som dem der involverer sig i verdslige beskæftigelser.

Sammenlign disse to virksomheder. En er sikker, evig, varig ligesom Guds liv; den anden er af dette liv, foranderlig, forgængelig og får mennesker held i deres fremadstræbende jagen, får de ofte stik som af en slange og de trækkes ned i evig undergang. Oh, hvorfor skal der være en så stor modsætning i iveren hos dem som har med de verdslige foretagender at gøre og den anden som har med et himmelsk foretagende at gøre? Den ene arbejder for skatte her der er fordævelige og under kampen lider megen smerte for det der ofte er kilden til meget ondt og den anden der lægger bestræbelser frem for dyrebare sjæles frelse, som vil bifaldes af himlen og belønnes med himmelske rigdomme. Der vil der ingen risiko være at løbe, ingen tab at opstøtte, udbyttet er sikkert og enormt.

[336]

Dem som er i Kristi sted og bønfaller sjæle om at forlignes med Gud, burde ved regler og eksempel vise en udødelig interesse for sjæles frelse. Deres alvor, udholdenhed, selvfornægtelse og opofrelse burde overgå de jordiskelskendes alvor og flid lige så meget som sjælen er mere dyrebare end jordisk bras og målet mere ophøjet end jordiske foretagender. Alle jordiske virksomheder er ubetydelige sammenlignet med det sjælevindende arbejde. Jordiske sager er ikke varige, selv om de koster så meget. Når blot en sjæl er frelst vil der skinne lys i himlens rige ud over de evige tider.

Nogle af prædikanterne sover og folket sover også; men Satan er lysvågen. Der ofres kun lidt for Gud eller sandheden. Prædikanter må sætte eksemplet. I deres arbejde bør de vise at de værdsætter evige sager til en uendelig værdi og jordiske ting for intet i sammenligning. Der er prædikanter der forkynder den nærværende sandhed som skal omvendes. Deres forståelse må styrkes, deres hjerter renses, deres hengivenhed samles om Gud. De bør fremstille sandheden

[337]

på en måde så forstanden vækkes til at se dens fortrinlighed, renhed og hellighed. For at gøre dette, bør de have mål i tankerne som er ophøjene og som har en rensende, oplivende og ophøjende indflydelse i sindet. De må have sandhedens rensende ild til at brænde på deres hjertes alter, til at påvirke og præge deres liv; så kan de gå ud hvor de vil, i dunkelhed og mørke og oplyse dem i mørke med det lys der er i dem og skinner ud fra dem.

Prædikanter må opfyldes af den samme ånd som deres Mester da han var på jorden. Han gik omkring og gjorde godt, velsignede andre med hans indflydelse. Han var en mand der kendte til sorg. Prædikanter bør have klare begreber om evige sager og Guds krav på dem; før kan de ikke gøre indtryk på andre og fremkalde en kærlighed for de kommende himmelske ting.

Prædikanter bør blive bibelstudenter. Er de sandheder de behandler store? Så bør de behandle dem med dygtighed. Deres tanker bør være klare og stærke og deres ånd brændende, ellers vil de svække den sandheds styrke som de har med at gøre. Ved en mat fremstilling af sandheden og blot gentage teorien uden selv at påvirkes af den, kan de aldrig omvende mennesker. Hvis de levede lige så læge som Noa, ville deres anstrengelser være uden virkning. Deres kærlighed for sjæle må være stærk og deres iver brændende. En uinteresseret, ufølsom måde at fremstille sandheden på vil aldrig vække mænd og kvinder fra deres dødelige søvn. De må vise ved deres metoder, deres handlinger og ord og ved deres forkyndelse og bøn, at de tror at Kristus er ved døren. Mænd og kvinder er i den sidste prøvetid og er dog ubekymrede og dumme og prædikanter har ingen magt til at vække dem op, de sover selv. Sovende forkyndere taler til et sovende folk!

[338]

Et stort arbejde må udrettes for prædikanterne for at få held med forkyndelsen af sandheden. Guds ord bør studeres helt igennem. Al anden læsning er underordnet til dette. Et omhyggeligt studium af biblen vil ikke nødvendigvis udelukke al anden læsning af religiøs art; men hvis Guds ord studeres fromt, vil al læsning der har tendens til at skille tankerne fra det holdes ude. Hvis vi studerer Guds ord med interesse og beder for at forstå det, vil nye skønheder kunne ses på enhver linie. Gud vil åbenbare den dyrebare sandhed så klart at sindet vil få det virkeligt godt og være en stadig sand nydelse idet dets trøstende og forædlende sandheder foldes ud.

Husbesøg danner en betydningsfuld del af prædikantens arbejde. Han bør bestræbe sig på at tale med alle medlemmer i familien, uanset om de bekender sig til sandheden eller ej. Det er hans opgave at forvisse sig om alles åndelige tilstand; og han bør leve så nær til Gud at han kan rådgive, formane og irettesætte omhyggeligt og i visdom. Han bør have Guds nåde i sit eget hjerte og altid Guds ære for øje. Al løssluppenhed og fjas er udtrykkelig forbudt i Guds ord. Hans samtale bør være himmelsk, hans ord krydret med nåde. Al smiger bør lægges væk, for det er Satans værk at smigre. Stakkels, svage faldne mennesker i almindelighed tænker nok om sig selv og behøver ingen hjælp i den retning. At smigre dine prædikanter er ikke på sin plads. Det fordrejer tankerne og leder ikke til sagtomdighed og ydmyghed; alligevel holder mænd og kvinder af at blive prist og for ofte er det tilfældet at prædikanterne holder af det. Deres forfængelighed tilfredsstilles ved dette og den har vist sig at være en forbandelse for mange. Irettesættelse skal værdsættes højere end smiger.

Det er ikke alle der forkynder sandheden der erkender at deres vidnesbyrd og eksempel er bestemmende for sjæles skæbne. Hvis de er upålidelige i deres opgave og bliver skødesløse med deres arbejde, vil resultatet være at sjæle mistes. Hvis de er selvopofrende og redelige i det arbejde som Mesteren har givet dem at udføre, vil de være redskaber til manges frelse. Nogle lader pjatteri skille dem væk fra arbejdet. Dårlige veje, regnvejr, eller små ærinder der hjemme er tilstrækkelige undskyldninger for dem til at forlade sjælearbejdet. Og ofte gøres dette på det vigtigste tidspunkt for værkets fremskridten. Når en interesse er blevet vakt og folks tanker er kommet i bevægelse, overlades interessen til at sygne hen fordi prædikanten vælger en mere behagelig og let arbejdsmark. Dem som burger denne fremgangsmåde viser tydeligt at de ikke har værkets byrde på sig. De vil gerne hjælpes af folk. De er ikke villig til at lide nød og afsavn, som altid er en sand hyrdes lod.

Nogle har ingen erfaring med at tage vare på arbejdet selv om det er af livsvigtig betydning. De går ikke ind i det med den iver og alvor som kunne vise at de udfører et arbejde der står sin prøve i dommen. De arbejder for meget i deres egen styrke. De gør ikke Gud til deres tillid og derfor kendetegnes alle deres anstrengelser med fejl og ufuldkommenheder. De giver ikke Herren en chance til

[339]

at gøre noget for dem. De vandrer ikke ved hjælp af tro, med ved det de ser. De vil ikke gå hurtigere eller længere end de kan se. Det er som om de ikke kan forstå at de skal vove noget for sandhedens skyld. Den har del i deres religiøse erfaring.

[340] Nogle går fra deres hjem for at arbejde i evangeliemarken, men handler ikke som om sandheden, de taler for, er virkelighed for dem. Deres handlinger viser at de ikke har erfaret sandhedens kraft på sig selv. Når de er nede fra talerstolen, viser de at de ikke har nogen sandhedsbyrde. Tilsyneladende arbejder de nogen gange for profittens skyld, men ofte uden nogen nytte. Sådanne føler sig alligevel berettiget til den løn de får, som om de selv har tjent den; upåagtet at deres uindviethed har kostet mere hjertearbejde, bekymring og hjertekval hos de medarbejdere som har båret arbejdsbyrden på sig. Disse er ikke udbytterige arbejdsfolk. Men de vil gerne selv bære det ansvar.

Det er ofte tilfældet at prædikanter i menighederne er tilbøjelig at spille deres tid og kræfter på besøg der ikke gavner nogensomhelst. Ofte er menighederne forud for de prædikanter som arbejder i dem og ville være i en gunstigere tilstand hvis de prædikanter ville holde sig væk fra deres veje og give dem en lejlighed til at arbejde. Disse prædikanters anstrengelser for at bygge menighederne op river dem blot ned i stedet for. Sandhedens teori fremstilles igen og igen, men den er ikke ledsaget af Guds livgivende kraft. De viser en slap ligeegyldighed; det er smitsomt og menighederne mister deres interesse og byrde for andres frelse. Således dysser prædikanterne ved deres forkyndelse og eksempel folk i søvn og til en kødelig tryghed. Hvis de ville forlade menighederne, gå ud på nye marker og arbejde på oprettelse af nye menigheder, ville de forstå deres evner og hvad det koster at bringe sjæle til standpunkt for sandheden. Og så ville de kunne se hvor forsigtige de burde være, så deres eksempel og indflydelse aldrig kan svække eller tage modet fra dem, der er afkrævet så meget hårdt og bønnerigt arbejde for at omvende sig til sandheden. »Hver prøve sin egen gerning og da skal han få sin ros alene efter, hvad han selv er og ikke efter, hvad næsten er.«

Menighederne giver af deres midler for at støtte prædikanterne i deres gerning. Hvad kan de så gøre for disse midler? Nogle prædikanter arbejder måned efter måned og udretter så lidt at menighederne mister modet; de kan ikke se at noget bliver gjort for at

omvende sjæle til sandheden og menighedsmedlemmerne bliver heller ikke gjort mere åndelige eller brændende i deres kærlighed til Gud og hans sandhed. Dem som har med hellige sager at gøre bør være helt helliget til arbejdet. De bør have en uselvsk interesse i det og en brændende kærlighed for fortabte sjæle. Hvis de ikke har dette har de misforstået deres mission og bør stoppe med at undervise andre, for de gør mere skade end de overhovedet kan gøre godt. Nogle prædikanter stiller sig selv til skue, men giver ikke hjorden den føde som den er ved at omkomme af mangel på.

[341]

Der er hos nogle tilbøjelighed til at unddrage sig konfrontationer. De er bange for at komme ind i nye områder på grund af det mørke og de konflikter de forventer at mødes med. Dette er fejhed. Folket må mødes hvor de er. De behøver oprørende appeller og praktiske så vel som doktrinære prædikener. Regler hjulpet af eksempel vil have en kraftfuld indflydelse.

En trofast hyrde vil ikke sørge for sit eget eget velvære og egen bekvemmelighed, men vil arbejde for fårerne. I dette store arbejde vil han glemme selvet, i hans eftersøgning for det mistede får vil han ikke se sig selv som træt, kold og sulten. Han har kun et mål for øje: at frelse det mistede og omstrejfende får ligemeget hvor meget det kan koste ham selv. Hans løn vil ikke påvirke ham i hans arbejde, den vil heller ikke vende ham væk fra hans opgaver. Han har fået sit hverv fra himlens Majestæt og han venter først sin løn når arbejdet han fik betroet er udført.

Dem som går ind i skolelærerarbejdet, bered jer til arbejdet. De uddanner sig ved at gå i skole og interessere sig for studiet. De kan ikke lære børn og unge i videnskab hvis de ikke er dygtige til at instruere dem. For at søge om at blive lærer, skal de gennemgå en eksamination for kompetente personer. Det er et betydningsfuldt arbejde at have med de unges sind at gøre og lære dem videnskab rigtigt. Hvor vigtigt er prædikantarbejdet dog ikke! Der går dog mange ind i dette betydningsfulde foretagende hvor mænd og kvinder skal gøres interesserede for for Kristi skole og hvor de skal lære hvordan de danner karakteren for himlen. De behøver selv at blive studerende. Nogle som går ind i prædikantgerningen føler ikke værket byrde på sig. De har fået ukorrekte ideer om en prædikants kvalifikationer. De har troet at det kun kræver en smule nøje studium i videnskaber eller i Guds ord for at blive prædikant. Nogle som

[342]

lærer den nærværende sandhed er ikke bekendt med deres bibeler. Deres bibelkundskab er så mangelfuld at det er svært for dem at citere et skriftsted fra hukommelsen. Når de forkludrer sig og er så klodsede som de er, synder de mod imod Gud. De lemlæster skriften og får Biblen til at sige noget der ikke står skrevet.

Nogle som hele deres liv har været ledt af følelser har troet at en uddannelse eller et indgående kendskab til skriften ikke havde nogen betydning hvis de blot havde Ånden. Men Gud sender aldrig sin Ånd for at billige uvidenhed. Dem som ingen kundskab har og som er placeret sådan at det er umuligt for dem at få det, kan Herren og han gøre det, ynkes over og velsigne og nogen gange nedlade sig til at fuldkommengøre hans styrke i deres svaghed. Men han gør det til disses opgave at studere hans ord. En manglende kendskab til videnskab er ingen undskyldning for at forsømme bibelstudium; for de inspirerede ord er så tydeligt at den ulærde kan forstå dem.

Af alle de mennesker som er på jordens overflade, burde de som omgås højtidelige sandheder for disse farefulde tider forstå deres bibler og blive bekendt med vor tros vidnesbyrd. Hvis de ikke har et kendskab til livets ord har de ingen ret til at påtage sig belæringen af andre på livets vej. Prædikanter I bør være flittige og sætte jeres »iver ind på i jeres tro at vise dyd, i dyden indsigt, i indsigten afholdenhed, i afholdenheden udholdenhed, i udholdenheden gudsfrygt, i gudsfrygten broderkærlighed og i broderkærligheden kærlighed til alle.« Nogle af vore prædikanter tager afgangseksamen når de knapt nok har lært de første grundsætninger i Kristi lære. Dem som er ambassadører for Kristus, som står i hans sted, beder indestændigt sjæle om at blive forligt med Gud, burde uddannes til at fremstille vor tro på en forstandig måde og være i stand til at give begrundelser for deres håb under sagtmodighed og gudsfrygt. Kristus siger: »I ransager skrifterne, fordi I mener i dem at have evigt liv; og det er dem, som vidner om mig.«

[343]

Prædikanter som lærer upopulære sandheder vil blive angrebet af mennesker som er tilskyndet af Satan og som, ligesom deres mester, hurtig kan citere skriften; og skal Guds tjenere ikke kunne klare Satans tjenere med at omgås de inspirerede ord? De bør, ligesom Kristus, imødekomme skriftsted med skriftsted. Oh, om dem der tjener i de hellige sager måtte vågne op og, ligesom de ædle i berøa, ransage skrifterne dagligt. Brødre i tjenesten, jeg beder jer indstæn-

dig at studere skifterne under ydmyg bøn med et forstående hjerte, så at i kan lære andre livets vej mere fuldstændigt. Jeres råd, bønner og eksempel må være en smag af liv til liv, ellers er i ikke egnede til at vise livets vej for andre.

Mesteren forlanger at alle hans tjenere udnytter de talenter han har betroet dem. Men hvor meget mere vil han kræve af dem som bekender at forstå livet vej og som påtager sig ansvar for at lede andre derhen. Apostlen Paulus formanede Timoteus: »Og nu du, mit barn! hent kraft fra nåden i Kristus Jesus; og hvad du hørte af mig i mange vidners nærværelse, skal du betro til pålidelige mennesker, som vil være *duelige* til også at lære andre.«

De herlige resultater der følger med Kristi udvalgte tjenergerning var følgen af at have Herren Jesu død i deres legemer. Nogle af dem som vidnede om Kristus var ulærte og uvidne mennesker; men nåde og sandheden regerede i deres hjerter, inspirerede og rensede deres liv og styrede deres handlinger. De var levende repræsentanter for Kristi sindelag og ånd. De var levende epistler, kendt og læst af alle mennesker. De var hadet og forfulgt af alle som ikke ville modtage den sandhed de havde forkyndt og som foragtede Kristi kors. [344]

Onde mennesker vil ikke modsætte sig en formel gudsfrygt heller ikke afvise en populær forkyndergerning som ikke giver dem noget kors at bære. Det naturlige hjerte vil ikke gøre nogen alvorlig modstand mod en religion som ikke har noget der får lovens overtræder til at skælve eller få de frygtelige kommende domsrealiteter på hjerte og samvittighed. Det er Åndens tilkendegivelse og Guds kraft som starter modstand og leder det naturlige hjerte til oprør. Den sandhed der frelser sjælen kan ikke kun komme fra Gud; men hans Ånd formidler dens forbindelse til andre, ellers falder den magtesløs for modarbejdelse. Oh, om sandheden ville komme ud af Guds tjeneres læber med en sådan kraft så den brænder vej til folks hjerter!

Prædikanter må udstyres med kræfter fra det høje. Når sandheden, i dets simpelhed og styrke, som den er i Jesus, sættes ind overfor verdensånden og fordømmer dens spændende fornøjelser og fordærvede charme, vil det da ses tydeligt at der er ingen overensstemmelse mellem Kristus og Beliar. Det naturlige hjerte kan ikke erkende Guds Ånds sager. En uindviet prædikant, der fremstiller sandheden på en ikke lidenskabelig måde og hans egen sjæl er uberørt af de

sandheder han siger til andre, vil kun gøre skade. Enhver bestræbelse han gør vil kun sænke standarten.

Egenkærlighed må opsluges i dyb iver for sjæles frelse. Nogle prædikanter arbejdede ikke kun fordi de ikke turde andet, ikke fordi smerten var over dem, men kun fordi de skulle tjene penge. Englen sagde: »Ville dog en af eder lukke dørene, så I ikke til ingen gavn skulde gøre ild på mit alter! Jeg bryder mig ikke om eder, siger [345] Hærskarers Herre og ønsker ikke offergaver af eders hånd.«

Det er fuldstændig forkert at købe enhver gerning, der gøres for Herren. Herrens skatkammer er blevet tømt af dem som kun har været til skade for sagen. Hvis prædikanter ville give sig helt til Guds værk og hellige al deres energi på at opbygge hans sag, vil de ikke mangle noget. Hvad angår timelige sager, har de en bedre andel end deres Herre og bedre end hans udvalgte disciple hvem han sendte ud for at frelse fortabte mennesker. Vort store Eksempel, som var i sin Faders herlige stråleglans, blev foragtet og forkastet af mennesker. Skam og løgne fulgte ham. Hans udvalgte disciple var levende eksempler af deres Mesters liv og Ånd. De blev bæret med slag og fængsel; og det var tilsidst deres lod at forsegle deres tjeneste med blod.

Når prædikanter er så interesserede i arbejdet at de holder af det som en del af deres eksistens, så kan de sige: »Hvem vil kunne skille os fra Kristi kærlighed? Trængsel eller angst eller forfølgelse eller sult eller nøgenhed eller fare eller sværd? som der står skrevet: »For din skyld dræbes vi dagen lang; vi er regnet for slagtefår.« Men under alt dette mere end sejrer vi ved ham, som elskede os. Thi jeg er vis på, at hverken død eller liv eller engle eller åndemagter eller noget nuværende eller noget tilkommende eller kræfter eller det høje eller det dybe eller nogen anden skabning vil kunne skille os fra Guds kærlighed i Kristus Jesus, vor Herre.«

»De ældste blandt jer formaner jeg da som medældste og vidne om Kristi lidelser, jeg, der også har del i den herlighed, der skal åbenbares: Vær hyrder for Guds hjord hos jer, ikke af tvang, men af fri vilje, efter Guds sind, ikke for skammelig vindings skyld, men med villigt hjerte; heller ikke som strenge herrer over menighederne, [346] men som forbilleder for hjorden; og når overhyrden åbenbares, skal I få herlighedens uvisnelige sejrskrans.«

Moralsk besmittelse

MORALSK BESMITTELSE

[Det er blevet åbenbaret for mig, at vi lever under de sidste dages farer. Fordi lovløsheden er blevet stor, er kærligheden blevet kold hos mange. Ordet »mange« hentyder til dem, der bekender sig til at være Kristi efterfølgere. De påvirkes af den rådende ugudelighed og går bort fra Gud; men det er ikke nødvendigt, at de således skulle lade sig påvirke. Årsagen til denne afvigelse er, at de ikke er uberørte af denne lovløshed. Den kendsgerning, at deres kærlighed til Gud bliver kold, fordi lovløsheden bliver mangfoldig, viser, at de på en eller anden måde er delagtige i denne lovløshed, for ellers ville den ikke indvirke på deres kærlighed til Gud og på deres nidkærhed og varme for hans sag.

Et frygteligt billede af tilstanden i verden er blevet fremstillet for mig. Umoral findes i overflod alle vegne. Moralsk udsvævelse er den særegne synd i denne tidsalder. Aldrig har lasten løftet sit vanskabte hoved med en sådan frækhed som nu. Folk synes at være lammet og de, der elsker dyd og sand godhed, er næsten ved at tabe modet på grund af dens frækhed, styrke og udbredelse. Lovløsheden, som er mangfoldig, indskrænker sig ikke blot til den vantro og spotteren. Gid det var tilfældet! Men sådan er det ikke. Mange mænd og kvinder, der bekender sig til Kristi religion, er skyldige. Endog nogle, som bekender sig til at forvente hans åbenbarelse, er lige så lidt forberedte på denne begivenhed som den onde selv. De renser sig ikke fra al besmittelse. De har tjent lysten så længe, at det er naturligt for deres, tanker at være urene og deres fantasi er fordærvet. Det er lige så umuligt at lede deres sind til at dvæle ved rene og hellige ting som det ville være at vende strømmen i Niagara og sende dets vandmasser op ad faldene.

Unge og børn, både drenge og piger, hengiver sig til selvbesmittelse og øver denne afskyelige sjæls og legemsødelæggende last. Mange, der bekender sig til at være kristne, er som følge af denne vane blevet så ufølsomme, at deres moralske sans ikke kan vækkes

[347]

til forståelse af, at den er synd og at den, hvis den fortsættes, visselig vil føre til fuldstændig ruin både for legeme og sind. Mennesket, det ædleste væsen på jord, dannet i Guds billede, forvandler sig selv til et dyr! Det gør sig selv ufint og fordærvet. Enhver kristen må lære at tøjle sine lidenskaber og lade sig beherske af principper. Hvis han ikke gør det, er han uværdig til kristennavnet.

Nogle, der fører en høj bekendelse, forstår ikke selvbesmitelsens synd og dens visse følger. Længe grundfæstede vaner har forblindet deres forstand. De indser ikke det overvættets syndige ved denne nedværdigende synd, som afkræfter organismen og ødelægger hjernens nervekraft. Det moralske princip er overmåde svagt, når det kommer i konflikt med en grundfæstet vane. Højtidelige budskaber fra himmelen kan ikke gøre stærkt indtryk på det hjerte, der ikke er væbnet mod eftergivenhed for denne nedværdigende last. Hjernens følsomme nerver har mistet deres elasticitet som følge af sygelig ophidselse for at tilfredsstille et unaturligt ønske om sanselig nydelse. Hjernens nerver, der har forbindelse med hele organismen, er det eneste middel, gennem hvilket Herren kan meddele sig til et menneske og påvirke dets inderste liv. Hvad som helst, der forstyrrer løbet af de elektriske strømme i nerveorganismen, nedsætter styrken af de vitale kræfter og følgen er en lammelse af sindets modtagelighed. Hvor vigtigt er det ikke, i betragtning af disse kendsgerninger, at prædikanter og medlemmer, som bekender sig til Guds frygt, står rene og uplettede af denne sjælsnedværdigende last!

[348] Min sjæl har været nedbøjet af angst, når Guds folks svage tilstand er blevet fremstillet for mig. Uretfærdighed er til stede i overflod og kærligheden bliver kold hos mange. Blandt bekendende Kristne er der kun få, som ser denne sag i det rette lys og som har det rette herredømme over sig selv, når den offentlige mening og sædvane ikke fordømmer dem. Hvor få er der ikke, der tøjler deres lidenskaber, fordi de føler sig moralsk forpligtet dertil og fordi de har Guds frygt for øje! De højere evner hos mennesket trælbindes af begær og fordærvede lidenskaber.

Nogle vil indrømme det onde i syndig nydelse, men vil alligevel undskylde sig med at sige, at de ikke kan sejre over deres lidenskaber. Dette er en frygtelig indrømmelse at gøre for den, der nævner Kristi navn. »Enhver, som nævner Herrens navn, skal holde sig fra uretfærdighed.« Hvoraf kommer denne svaghed? Den skyldes, at de

dyriske tilbøjeligheder er blevet styrket ved brugen, indtil de har fået overtaget over de højere Kræfter. Mænd og kvinder mangler princip. De er ved at dø åndeligt, fordi de har kælet så længe for deres, naturlige lyster, at deres kraft til at herske over sig selv synes at være forsvundet. De lavere lidenskaber i deres natur har taget tøjlerne og det, som skulle være den rådende magt, er blevet en fordærvet lidenskabs tjener. Sjælen boldes i den usleste trældom. Sanselighed har udslettet ønsket om hellighed og den åndelige fremgang undergaves.

Min sjæl sørger over de unge, hvis karakter dannes i denne vartede tid. Jeg bæver også ved tanken om deres forældre; for jeg har set, at som en almindelig regel forstår de ikke deres forpligtelse til at lære deres børn den vej, de skulle gå. Man retter sig efter skik og brug og børnene lærer snart at lade sig lede af disse og de bliver fordærvet, medens deres eftergivende forældre selv er ufølsomme og sover over for faren. Kun meget få af de unge er fri for fordærvelige vaner. De fritages i stor grad for legemligt arbejde af frygt for, at de skal overanstrenge sig. Forældrene bærer selv byrder, som deres børn skulle bære. Overanstrengelse er slem; men følgen af dovenskab er langt mere at frygte. Lediggang fører til hengivelse til fordærvelige vaner. Flid virker ikke en femtedel så trættende og udmattende som selvbesmættelsens skadelige vane. Dersom almindeligt, godt planlagt arbejde virker udmattende på jeres børn, forældre, så vær forvisset om, at der er noget andet foruden deres arbejde, der afkræfter deres organisme og fremkalder en følelse af stadig træthed. Giv jeres børn legemligt arbejde, der vil sætte deres nerver og muskler i virksomhed. Den træthed, der ledsager sådant arbejde, vil formindske deres tilbøjelighed til at hengive sig til lastefulde vaner. Lediggang er en forbandelse. Den skaber udsvævende vaner.

[349]

Mange tilfælde er blevet fremstillet for mig og når jeg har fået et indblik i deres indre liv, har jeg følt mig syg og frastødt i min sjæl over raddenskab i hjertet hos mennesker, der bekender sig til gudsfrygt og taler om at blive borttrykket til himmelen. Jeg har ofte spurgt mig selv: Hvem kan jeg stole på? Hvem er fri for uretfærdighed?

Min mand og jeg overværede engang et møde, hvor man henvendte sig til os om at hjælpe en broder, der var stærkt lidende af lungetoberkulose. Han var bleg og afmagret. Han bad om Guds folks forbønner. Han fortalte, at hans familie var syg og at han havde

mistet et barn. Han talte med følelse om sin sorg og sagde, at han i nogen tid havde ventet på at kunne træffe broder og søster White. Han havde troet, at dersom de ville bede for ham, ville han blive helbredt. Efter mødet gjorde brødrene os opmærksomme på dette tilfælde. De sagde, at menigheden ydede dem støtte, at mandens hustru var syg og at hans barn var afgået ved døden. Brødrene havde været samlede i hans hus og holdt forbøn for den lidende familie. Vi var meget trætte, byrden af arbejdet under møderne hvilede på os og vi ønskede at blive fritaget.

[350] Jeg havde bestemt mig til ikke at holde forbøn for nogen, medmindre Guds Ånd vejledede i sagen. Det var blevet åbenbart for mig, at der var så megen uretfærdighed endog blandt dem, der bekendte sig til at holde sabbaten, at jeg ikke ønskede at deltage i forbøn for sådanne, hvis liv jeg ikke havde noget kendskab til. Jeg angav mine grunde. Brødrene forsikrede mig, at så vidt de vidste, var han en værdig broder, Jeg vekslede nogle ord med ham, som havde bedt om vore forbønner, for at han måtte blive rask, men kunne ikke føle mig fri. Han græd og sagde, at han havde ventet på, at vi skulle komme og han følte sig forvisset om, at dersom vi bad for ham, ville han genvinde sundheden. Vi sagde til ham, at vi ikke havde kendskab til hans liv og at vi hellere ville, at de, der kendte ham, ville bede for ham. Han bønfuldt os så alvorligt, at vi bestemte os til at overveje sagen og lægge den frem for Herren den aften og dersom vejen syntes at være klar, ville vi efterkomme hans anmodning.

Om aftenen bøjede vi os i bøn og fremlagde hans sag for Herren. Vi bad om, at vi måtte lære Herrens vilje angående den syge at kende. Det eneste, vi ønskede, var, at Gud måtte blive æret. Ville Herren, at vi skulle bede for denne plagede mand? Vi overlod sagen til Gud og gik til hvile. I en drøm blev denne mands sag tydeligt fremstillet. Hans færd fra barndommen af blev påvist og hvis vi bad, ville Herren ikke høre os, for han så uretfærdighed i hans hjerte. Den følgende morgen kom denne mand til os, for at vi skulle bede for ham. Vi tog ham til side og meddelte ham, at det gjorde os ondt, at vi var nødsaget til at afslå hans anmodning. Jeg fortalte ham min drøm, som han indrømmede var i overensstemmelse med sandheden. Han havde øvet selvbesmittelse helt fra sine drengeår og han havde fortsat med denne last under sit ægteskab, men sagde, at han ville forsøge at afbryde den.

Denne mand havde en gammel, grundfæstet vane at besejre. Han var midaldrende. Hans moralske principper var så svage, at de blev overvundet, når de kom i modstrid med en gammel, grundfæstet svaghed. De lavere lidenskaber havde fået overtaget over den højere natur. Jeg spurgte ham ud angående helsereformen. Han sagde, at han ikke kunne leve efter den. Hans hustru ville kaste grahamsmel ud gennem døren, dersom det blev bragt ind i huset. Denne familie havde fået hjælp af menigheden og der var blevet holdt bøn for dem. Barnet døde, hustruen var syg, medens manden og faderen ville overlade det til os at bringe hans sag frem for en ren og hellig Gud, for at han måtte kunne gøre et under og gøre ham rask. De moralske begreber hos denne mand var stivnede.

[351]

Når de unge tilegner sig skammelige vaner, vil de aldrig opnå styrke til fuldt ud og på rette måde at udvikle fysisk, intellektuel og moralsk karakter. Her var en mand, som daglig nedværdigede sig selv og dog turde vove at træde frem for Guds åsyn og bede om en forøgelse af styrke, som han på skammelig vis havde bortødslet og som han i tilfælde af bønnehørelse ville ødsle bort i sine lyster. Hvilken overbærenhed Gud dog har! Dersom han handlede med menneskene efter deres fordærvede veje, hvem kunne da leve for hans øjne? Hvad ville være sket, om vi havde været mindre varsomme og havde bragt denne mands sag frem for Gud, medens manden øvede uretfærdighed? Ville Herren have hørt os? Ville han have svaret? »Thi du er ikke en Gud. der ynder ugudelighed, den onde kan ikke gæste dig, for dig skal dårer ej træde frem, du hader hver udådsmand. Havde jeg tænkt på ondt i mit hjerte, da havde Herren ej hørt.«

Dette er ikke et enestående tilfælde. Selv ægteskabsforholdet var ikke nok til at bevare denne mand fra hans ungdoms fordærvelige vaner. Jeg ville ønske, jeg kunne være forvisset om, at sådanne tilfælde som det, jeg har fremholdt, er sjældne; men jeg ved, at de er hyppige. Børn, der fødes af forældre, som beherskes af fordærvede lidenskaber, er værdiløse. Hvad andet kan der ventes af sådanne børn, end at de vil synke lavere end deres forældre? Hvad kan man vente af den opvoksende slægt? Tusinder er blottede for principper. Disse selv samme overfører deres egne ynkelige, fordærvede lidenskaber til deres børn. Hvilken arv! Tusinder henslæber deres principløse liv, besmitter deres omgivelser og forplanter deres fordærvede lidenska-

[352]

ber ved at overføre dem til deres børn. De påtager sig det ansvar at give dem deres egen karakters præg.

[353] Jeg kommer tilbage til de kristne. Hvis alle, som bekender sig til at adlyde Guds lov, var fri for uretfærdighed, ville min sjæl finde lindring; men det er de ikke. Endog nogle, der bekender sig til at holde alle Guds bud, er skyldige i den synd, som hedder utugt. Hvad kan jeg sige for at vække deres stivnede sanseevner? Moralske principper, strengt efterlevet, bliver sjælens eneste værn. Hvis der nogen sinde var en tid, da kosten burde være af den enkleste slags, er det nu. Kødspiser bør ikke sættes frem for vore børn. Deres virkning bidrager til at ophidse og styrke de lavere lidenskaber og har en tilbøjelighed til at lamme de moralske Kræfter. Kornsorter og frugter, tilberedt uden fedt og i en så naturlig tilstand som muligt, bør være den føde, der sættes på bordene hos alle, som siger, at de forbereder sig til at blive optaget til himmelen. Jo mindre æggende kosten er, desto lettere kan lidenskaberne beherskes. Man bør ikke lade sig lede af smagen uden hensyn til fysisk, intellektuel eller moralsk sundhed.

[354] Eftergivenhed over for de lavere lidenskaber vil lede mange til at lukke deres øjne for lyset, da de frygter for, at de vil komme til at se synder, som de er uvillige til at forsage. Alle kan se, dersom de vil. Hvis de vælger mørke fremfor lys, vil det ikke gøre deres forbrydelse mindre. Hvorfor kan mænd og kvinder ikke læse og sætte sig ind i disse ting, der har en så afgjort indvirkning på deres fysiske, intellektuelle og moralske styrke? Gud har givet jer en bolig at drage omsorg for og bevare i den bedste tilstand til hans tjeneste og ære. Jeres legemer er ikke jeres egne. »Eller ved I ikke, at jeres legeme er et tempel for Helligånden, som er i jer og som I har fra Gud og at I ikke tilhører jer selv? I er jo købt og prisen betalt; ær derfor Gud i jeres legeme!« »Ved I ikke, at I er Guds tempel og Guds Ånd bor i jer? Hvis nogen ødelægger Guds tempel, skal Gud ødelægge ham; thi Guds tempel er helligt og I er jo hans tempel!«

[354] *Vejl f menigh bd. 1 side 213-218]*

Vidnesbyrd 18 (1870)

Kristelig afholdenhed

KRISTELIG AFHOLDENHED

[»Eller ved I ikke, at jeres legeme er et tempel for Helligånden, som er i jer og som I har fra Gud og at I ikke tilhører jer selv? I er jo købt og prisen betalt; ær derfor Gud i jeres legeme!« 1Kor 6,19.20

Vi er ikke vore egne. Vi er blevet købt for en høj pris, ved Guds søns lidelse og død. Dersom vi kunne forstå dette og til fulde fatte det, ville vi føle, at der hviler et stort ansvar på os med hensyn til at holde os i den bedst mulige sundhedstilstand, for at vi må kunne yde Gud fuldkommen tjeneste. Men når vi på nogen måde opbruger vor livskraft, nedsætter vor styrke eller omtåger forstanden, synder vi mod Gud. Ved at følge en sådan vej ærer vi ikke Gud i vore legemer og i vor ånd, som hører ham til, men begår en stor uret i hans øjne.

Har Jesus givet sig selv for os? Er en stor pris blevet betalt for vor genløsning? Og forholder det sig således, at vi ikke tilhører os selv? Er det sandt, at alle kræfter i vort væsen, vort legeme, vor ånd, alt, hvad vi har og alt, hvad vi er, hører Gud til? Ja, visselig. Og når vi fatter dette, hvilken forpligtelse stiller det os ikke under, over for Gud til at bevare os selv i den tilstand, at vi her på jorden kan ære ham i vore legemer og i vor ånd, som tilhører ham!

[355]

Vi tror uden nogen tvivl, at Kristus snart kommer. Dette er for os ikke et eventyr; det er en realitet. Vi nærer inden tvivl og har i årevis ingen tvivl næret om, at de lærdomme, vi i dag hylder, er sandheden for vor tid og at vi nærmer os dommen. Vi bereder os til at møde ham, som under ledsagelse af en engleskare skal åbenbares i himmelens skyer for at skænke de trofaste og de retfærdige udødelighedens fuldendte gave. Når han kommer, er det ikke hans opgave at rense os fra vore synder, at fjerne manglerne i vor karakter eller at helbrede os for skrøbelighederne i vort temperament og vore tilbøjeligheder. Hvis dette overhovedet bliver udrettet for os, vil det alt sammen være udført inden den tid. Når Herren kommer, vil de, der er hellige, vedblive at være hellige. Den, der har bevaret sit legeme og sin

ånd i hellighed, i helliggørelse og i ære, vil da få udødelighedens fuldendte gave. Men de, som er uretfærdige, vanhellige og urene, vil vedblive at være sådan for al tid. Ingen gerning vil da blive udført for at fjerne deres mangler og give dem en hellig karakter. Den guddommelige smelter sidder da ikke mere for at udføre sin renselsesproces og fjerne deres synder og deres fordærvelse. Dette må alt sammen gøres i disse prøvetidens timer. Det er *nu*, denne gerning skal udføres for os.

[356] Vi modtager Guds sandhed med vore forskelligartede anlæg og når vi kommer under påvirkning af denne sandhed, vil den udrette den gerning for os, som er nødvendig for at give os en moralsk skikkethed til herlighedens rige og til at færdes i de himmelske engles selskab. Vi er nu i Guds værksted. Mange af os er utilhuggede stene fra stenbruddet. Men når vi tager imod Guds sandhed, påvirkes vi af dens indflydelse. Den løfter os op og bortfjerner fra os enhver ufuldkommenhed og synd, uanset af hvilken art. Vi beredes til at se kongen i hans skønhed og til engang at forenes med de rene himmelske engle i herlighedens rige. Det er hernede, dette værk skal udføres for os; det er her, vore legemer og vor ånd skal beredes til udødelighed.

Vi befinder os i en verden, som er i modstrid med en ren og hellig karakter og med vækst i nåden. Hvor vi end vender blikket hen, ser vi fordærvelse og besmittelse, udartelse og synd. Og hvilke opgaver er det, at vi skal beskæftige os med hernede, lige før vi modtager udødelighed? De består deri, at vi bevarer vore legemer hellige og vor ånd ren, for at vi må kunne stå uden plet midt i den fordærvelse, der udfolder sig rundt omkring os i disse sidste dage. Og hvis dette værk skal udføres, er det påkrævet, at vi af hjertet og på en forstandig måde tager fat på det øjeblikkeligt. Egoisme bør ikke trænge sig ind her og påvirke os. Guds Ånd bør have fuldkomment herredømme over os og påvirke os i alle vore handlinger. Dersom vi ret har fat på himmelen, ret har fat på kraften fra det høje, vil vi mærke Guds Ånds helliggørende indflydelse på vore hjerter.

Når vi har forsøgt at fremholde helsereformen for vore brødre og søstre og vi har talt til dem om betydningen af at spise og drikke og gøre alt til Guds ære, har mange ved deres handlinger sagt: »Det kommer ingen ved, hvorvidt jeg spiser dette eller hint. Hvad vi end gør, skal vi selv bære følgerne deraf.« Kære venner, I tager storlig

fejl. I er ikke de eneste, der lider under en forkert handlemåde. Samfundet, som I lever i, lider i stor udstrækning lige så vel som I under følgerne af jeres forsyndelser. Dersom I lider som følgerne af jeres uafholdenhed i spise og drikke, påvirkes også vi, som færdes iblandt jer eller omgås jer, af jeres svagheder. Vi må lide på grund af jeres forkerte handlemåde. Dersom den bidrager til at svække kraften i jeres sind eller legeme, mærker vi det, når vi er sammen med jer og påvirkes deraf. Dersom I er triste i stedet for at være livsglade i jeres sind, kaster I en skygge over alle jeres omgivelser. Hvis vi er bedrøvede og nedtrykte og har vanskeligheder, kunne I, hvis jeres helbredstilstand var, hvad den burde være, have klare tanker, så I kunne vise os en udvej og tale et trøstende ord til os. Men dersom jeres hjerne er så valen på grund af jeres urigtige levemåde, at I ikke er i stand til at give os det rigtige råd, betyder det så ikke et tab for os? Vi kan måske have temmelig stor tillid til vort eget skøn, men vi ønsker alligevel at have rådgivere; »for vel står det til, hvor mange giver råd« Vi ønsker, at vor handlemåde måtte være sådan, at de, som vi har kær, kan se, at den er konsekvent og vi ønsker at søge råd og at de må være i stand til at give os det med klare tanker. Men hvad bryder vi os om jeres skøn, dersom nervekraften i jeres hjerner er blevet anstrengt til det yderste og livskraften er blevet ledet bort fra hjernen for at kunne tage sig af den upassende føde, I har indført i jeres mave, eller af en overdreven mængde af sund føde? Hvad bryder vi os om sådanne menneskers skøn? De ser gennem en masse ufordøjet føde. Derfor har jeres levemåde indvirket på os. Det er umuligt for jer at følge en urigtig fremgangsmåde uden at påføre andre mennesker lidelse.

»Ved I ikke, at de, der løber på væddeløbsbanen, ganske vist alle løber, men kun én får sejrprisen? Løb således, at I kan vinde den! Enhver, der deltager i idrætskamp, er afholdende i alt; de andre for at få en sejrskrans, der visner, vi for at få en sejrskrans, der aldrig visner. Jeg løber derfor ikke på må og få; jeg kæmper som en nævekæmper, der ikke støder i luften, men jeg er hård mod mit legeme og holder det i ave, for at ikke jeg, der har prædikeret for andre, selv skal blive forkastet.« De, der deltog i vædekampen for at vinde den laurbærkrans, der blev betragtet som en særlig hæder, var afholdende i alt, for at deres muskler, deres hjerne og enhver del af deres organisme måtte være i den allerbedste kondition af løbet.

[357]

[358] Hvis de ikke var afholdende i alt, ville de ikke have den samme spændstighed, som når de var afholdende. Var de afholdende, kunne de gennemføre løbet med større held; de var mere sikre på at vinde kransen.

Men trods al deres afholdenhed - trods alle deres anstrengelser for at underkaste sig en omhyggelig diæt, så de kunne være i den bedste kondition - var det for dem, der befandt sig på den jordiske væddeløbsbane, kun et løb på det uvisse. De kunne gøre deres allerbedste og dog til sidst ikke opnå hæderstegnet; for en anden kunne være lidt foran dem og opnå prisen. Kun een fik sejrprisen. Men på den himmelske bane kan vi alle løbe og alle opnå prisen. Der er ingen usikkerhed, ingen risiko, forbundet dermed. Vi må iføre os de himmelske dyder og med blikket vendt opad mod udødelighedens krans stadig holde os det guddommelige mønster for øje. Han var en smertens mand og kendt med sorg. Vor guddommelige herres ydmyge og selvfornægtende liv skal vi altid holde os for øje. Og når vi så søger at ligne ham og holde vort blik fæstet ved målet og sejrprisen, kan vi løbe dette løb med vished, vidende, at dersom vi gør det allerbedste, vi kan, skal vi visselig sikre os sejrprisen.

Mennesker var villige til at underkaste sig selvfornægtelse og disciplin for at kunne løbe og opnå en forgængelig krans, der ville forgå i løbet af en dag og kun var et tegn på ære for dødelige væsener hernede. men vi skal deltage i den væddekamp, ved hvis afslutning man opnår udødelighedens krans og et evigt liv. Ja, en langt større og evig vægt af herlighed vil blive os tilstået som sejrpris, når løbet er fuldført. »Vi,« siger apostlen, »for at få en sejrskrans, der aldrig visner.« Og dersom de, der deltog i denne væddekamp her på jorden for at opnå en timelig krans, kunne være afholdende i alt, kan så ikke også vi være det, som har en uforkrænkelig krans i sigt, en evig vægt af herlighed og et liv, der holder mål med Gud? Kan ikke vi, som har denne stor tilskyndelse, »med udholdenhed ile fremad i det kapløb, ... mens vi retter vort blik mod Jesus, troens Banebryder og Fuldender?« Hebr 12,1.2 Han har udpeget vejen for os og mærket den helt igennem med sine egne fodspor. Det er den vej, han vandrede og vi kan sammen med ham erfare selvfornægtelsen og lidelsen og vandre på denne sti, som er mærket med hans eget blod.

[359]

»Jeg løber derfor ikke på må og få; jeg kæmper som en nævekæmper, der ikke støder i luften, men jeg er hård mod mit legeme og holder det i ave.« Her er et arbejde at gøre for hver mand og kvinde og for hvert barn. Satan søger stadig at få herredømme over jeres legemer og jeres ånd. Men Kristus har købt jer og I er hans ejendom. Og nu tilkommer det jer at arbejde i forening med Kristus, i forening med de hellige engle, der tjener jer. Det tilkommer jer at holde legemet i ave, at bekæmpe det. Hvis I ikke gør dette, vil I visselig miste det evige liv og gå glip af udødelighedens krans. Og dog vil nogle sige: »Hvad kommer det andre ved, hvad jeg spiser, eller hvad jeg drikker?« Jeg har vist jer, hvilken indflydelse jeres handlemåde har på andre. I har set, at den har meget med jeres indflydelse i jeres egne familier at gøre. Den har meget med dannelsen af jeres børns karakter at gøre.

Som jeg før han sagte, lever vi i en fordærvet tidsalder. Det er en tid, da Satan synes at have næsten fuldstændigt herredømme over de menneskers sind, der ikke er helt overgivet til Gud. Derfor hviler der et meget stort ansvar på forældre og foresatte, der skal opdrage børn. Forældre har påtaget sig det ansvar at bringe disse børn til verden; og hvad er nu deres pligt? Består den i at lade dem vokse op, netop som det måtte falde sig og netop som de vil? Lad mig sige jer, at der hviler et tungt ansvar på disse forældre. »Enten I nu spiser eller drikker, eller hvad I gør, så gør det alt til Guds ære!« Gør I dette, når I tilbereder den mad, I sætter på jeres borde og samler familien for at nyde den? Giver I kun jeres børn sådan føde, som I ved vil kunne danne det allerbedste blod? Er det sådan føde, som vil holde organismen i den mest mulig feberfri tilstand? Er den sådan, at den giver dem de allerbedste betingelser for liv og sundhed? Er det sådan føde, I lægger vægt på at sætte frem for jeres børn? Eller giver I dem usund, pirrede, ophidsende føde, uden hensyn til deres bedste i fremtiden?

Lad mig sige jer, at der er børn, som fødes til det onde. Satan synes at have herredømme over dem. Han tager deres unge sind i besiddelse og de fordærves. Hvorfor handler fædre og mødre, som om de befandt sig i en sløvhedstilstand? De har ingen mistanke om, at Satan sår ond sæd i deres familier. De handler, som om de var så blide og så ligegyldige angående disse ting, som det er muligt for dem at blive. Hvorfor vågner de ikke op og læser om og sætter

sig ind i disse emner? Apostlen siger: »Sæt netop derfor al iver ind på i jeres tro at vise dyd, i dyden indsigt, i indsigten afholdenhed, i afholdenhed udholdenhed,« Her er et arbejde, der påhviler enhver, som bekender sig til at følge Kristus; det gælder om at føje dyd til dyd. *Vejl f menigh* bd. 1 side 153-158]

Kapitel efter kapitel er blevet åbnet for mig. Jeg kan udpege børnefamilie efter børnefamilie i dette hus, enhver en er lige så fordærvet som helvedet selv. Nogle af dem bekender sig som Kristi efterfølgere og I, deres forældre, er lige så ligegyldige som om I havde fået en lammelse.

[Jeg har sagt at nogen af jer er selviske. I har ikke forstået hvad jeg mente. I har prøvet at finde ud af hvad slags mad I synes bedst om og I har ladet jer lede af smag og behag. Drivkraften har ikke været ønsket om at ære Gud, vokse i nåden og fuldende helliggørelsen i guds frygt. I har rådført jer med smagen, lysten og appetitten. Og medens I har gjort dette, har Satan vundet en sejr, ligesom han plejer i sådanne tilfælde og han har forpurret alle jeres anstrengelser i kampen.

[361] Nogle af jer fædre har ladet børnene blive undersøgt af en læge for at finde ud af hvad der er i vejen med dem. Men jeg kunne i løbet af et par minutter have fortalt jer hvad de fejler. Jeres børn er fordærvede. Satan har fået magt over dem. Han er kommet jer i forkøbet, medens I som står i Guds sted for at værne om dem, tog det med ro og var sløve og søvnige. Gud har befalet jer at opdrage børnene i Herrens frygt og formaning. Men Satan har kommet jer i forkøbet og han har bundet dem med stærke bånd. Men I fortsætter med at sove. Må Gud vise barmhjertighed både mod jer og jeres børn, for I trænger alle sammen til hans barmhjertighed.

Hvis I var gået ind i helsereformen og hvis I havde lagt vægt på jeres tro at vise dyd og i dyden indsigt og i indsigten afhold, kunne alt have været meget anderledes. Men I er bare delvis vækket af den uretfærdighed og fordærvelse som hersker i jeres egne hjem.] I har åbnet jeres øjne en smule og derefter lagt jer til at sove igen. Tror I at engle kan komme ind i jeres boliger? Tror I at jeres børn er modtagelig for hellig påvirkning med det der er iblandt jer? Jeg kan tælle familie efter familie der er næsten helt under Satans kontrol. Jeg ved at dette er sandt og jeg ønsker at vågne op før det er for

sent og finde sjælenes blod på deres klæder, endda deres egne børns sjæles blod. [*Råd og vink* side 361]

Nogle af disse børns sind er så svækkede at de kun har en tredjedel af den klarhed de kunne have haft hvis de var dydige og rene. De har i selvbesmittelse kastet det bort. Netop her i menigheden, vrimler det overalt med fordærvelse. Nu og da er der sang, eller fornøjelsesmøder. Hver gang hører jeg om dette, jeg føler det som om jeg klæder mig selv i sækkelærred. »Ak, var mit Hoved Vand, mine Øjne en Tårekilde! Så græd jeg Dag og Nat over mit Folks Datters slagne.« »Herre, spar dog dit Folk!« Jeg føler mig nedtrykt. Jeg kan beskrive for jer en sjælspine udover alt andet, som jeg har. I sover. Måtte Sinajs lyn og torden vække den menighed? Måtte det vække jer fædre og mødre, til at begynde reformationsarbejde i jeres egne hjem? [I må stadig give børnene undervisning. I må vise dem hvordan de kan undfly ondskaben og fordærvelsen i vor tid. Men i stedet for at gøre dette er der mange af jer som bare tænker på noget at spise. I sætter både smør, æg og kød på bordet og børnene får lov til at spise frit af disse retter. Maden de får, består af netop sådanne ting som ophidser deres dyriske drifter og så komme I til møderne og beder Gud om at velsigne børnene. Hvor langt tror I at jeres børn når? I har en vigtig gerning at gøre først. Når I har gjort alt som Gud venter at I skal gøre for børnene, da kan I med frimodighed gøre krav på den specielle hjælp som Gud har lovet at give jer. *Råd og vink* side 294]

[362]

[I burde lære at vise mådehold i alle ting. I må lære det når I spiser og drikker. Men I siger: »Andre har ikke noget at gøre med hvad jeg spiser og drikker, eller hvad jeg sætter på mit bord.« Jo, det angår andre i høj grad, hvis I da ikke foretrækker at stænge barnet inde, eller flytte ud i en ørken hvor I ikke vil være til besvær for andre og hvor deres urolige, uskikkelige børn ikke kan øve en fordærvelig indflydelse. *Råd og vink* side 199]

[Mange, som har sluttet sig til helsereformen, har aflagt alt, hvad der er skadeligt men når de har aflagt disse ting, betyder det så, at de kan spise netop så meget, som de måtte ønske? De sætter sig til bordet og i stedet for at betænke, hvor meget de bør spise, giver de efter for appetitten og spiser alt for meget. Resten af dagen har maven alt, hvad den kan gøre, eller alt, hvad den bør gøre, for at aflaste den byrde, som er blevet lagt på den. Al den føde, som tilføres

[363] mavesækken ud over, hvad organismen kan drage nytte af, bliver en byrde for naturen i dens arbejde. Den er en hindring for det levende maskineri. Organismen belemres og kan ikke udføre sit arbejde tilfredsstillende. De livsvigtige organer anstreges i den opgave at besørge en mængde føde, som organismen ikke har nogen gavn af.

Hjernekræften svækkes ved, at der trækkes så store vekslers på den for at hjælpe maven med at bære sin svære byrde. Og når den har fuldført opgaven, hvilke fornemmelser gør sig så gældende som følge af dette unødvendige forbrug af vital kraft? En fornemmelse af mathed, en svaghed, som om man må have mere at spise. Måske denne fornemmelse kommer lige før spisetid. Hvad er årsagen til dette? Naturen har slidt sig igennem sit arbejde og er som følge deraf så grundig udmattet, at denne fornemmelse af mathed melder sig. Og så mener man, at maven siger: »Mere mad!« når den i sin svaghed tydeligt siger: »Giv mig hvile!«

Maven trænger til hvile for at kunne genvinde sine utømmede kræfter til nyt arbejde. Men i stedet for at tilstå den en hvileperiode mener man, at den trænger til mere føde og pålægger derfor naturen nok et læs og nægter den at tiltrængte hvile. Dette er ligesom en mand, der arbejder ude på marken hele den første del af dagen, indtil han er træt. Han kommer hjem ved middagstid og siger, at han er træt og udmattet; men du opfordrer ham til at gå til sit arbejde igen, så vil han blive bedre. På denne måde er det, man behandler maven. Den er grundig udmattet, men i stedet for at lade den hvile giver man den mere føde og tilkalder så bistand i fordøjelsesarbejdet. *Vejl fmenigh* bd. 1 side 158-159]

[364] Mange af jer har til tider mærket en lammelse omkring hjernen. I har ikke haft lyst til at tage vare på noget arbejde som kræver åndelig eller fysisk aktivitet, før I har hvilet ud over tanken at bære byrder. Derefter er der atter denne fornemmelse af håbløshed. Men I siger at der mangler mere mad og giver maven en dobbelt byrde at tage sig af. Selv om I er strikse med kvaliteten af jeres mad, herliggører I alligevel Gud i jeres legemer og ånd, som er hans, ved at spise så meget mad? Dem som fylder så meget mad i maven og belaster således den naturlige organisme, kan ikke påskønne den sandhed de burde høre og dvæle ved. De kan ikke vække hjernens stivnede følelser til at se værdien i soning og det store offer der er blevet gjort for faldne mennesker. Det er umuligt for disse at påskønne den store,

den dyrebare og den stærkt rige belønning som er i vente for de trofaste sejrherre. Den dyriske del af vor natur bør aldrig overlades til at beherske moralen og intellektet.

Og hvilken indflydelse har forspisning på maven? Den bliver svækket, fordøjelsesorganerne svækkes og sygdomme, med alle dets onde følger, fremkaldes som resultatet. Hvis nogen før har været syg, vil de nu forøge vanskelighederne for dem og svække deres livskraft hver dag de lever. De sætter deres vitale kræfter i unødigt aktivitet for at fordøje den mad de fylder i deres maver. Hvilken frygtelig tilstand at være i! Af erfaring ved vi noget om fordøjelsesvanskeligheder. Vi har haft det i vor familie og vi frygter den sygdom meget. Når en person bliver helt igennem dyspetiker, lider han meget mentalt og fysisk; og hans venner må også lide, medmindre de er ligeså ufølsomme som dyr. Og alligevel vil du sige: »Det kommer ikke jer ved hvad jeg spiser eller hvordan jeg fører mit liv«? Lider nogen af dem der er sammen med fordøjelsespatienter? Prøv blot at på en eller anden måde at genere dem. Hvor naturligt er det ikke at være irriteret! De har det dårligt og det viser sig for dem at deres børn har det dårligt. De kan ikke tale roligt til dem, heller ikke, uden særlig fortrin, handle roligt i deres familier. Alle omkring dem er påvirket af sygdommen de har; alle må lide følgerne af deres skavank. De kaster en sort skygge. Påvirker da jeres spise og drikkevaner ikke andre? Vidst gør de så. Og i bør være meget omhyggelige med at bevare jer i den bedste helbredstilstand så I kan aflægge Gud den bedste tjeneste og gøre jeres pligt i samfundet og for jeres familie.

[365]

Men selv helsereformatorer kan fejle med mængden af mad. De kan spise overdrevent af sundt mad. De har aldrig taget deres standpunkt over for helsereformen. De har valgt at spise og drikke hvad der behager dem og når det behager dem. På den måde skader de deres organisme. Ikke blot dette, men de skader deres familier ved at sætte en usund kost på deres borde som vil øge deres børns dyriske anfald og lede dem til at kun bekymre sig en lidt for himmelske sager. Forældrene styrker således dyret og nedsætter deres børns åndelige kræfter. Hvilken stor straf må de ikke betale til slut! Og så undres de over at deres børn er så svage moralsk!

Forældre har ikke givet deres børn den rette opdragelse. Ofte viser de, de samme svagheder som ses i børnene. De spiser forkert og dette fremkalder deres nervøse kræfter til maven og så har de ingen

[366]

livskraft til andre ting. De kan ikke rigtigt styre deres børn på grund af deres egen utålmodighed, de kan heller ikke lære dem den rette vej. Måske tager de for hårdhændet fat i dem og giver dem irriteret et slag. Jeg har sagt at ryste et barn vil ryste to onde ånder ind, medens det kun ryster én ud. Hvis et barn gør noget forkert, vil det at ryste kun gøre det værre. Det vil ikke vejlede det. Når organismen ikke er i en god tilstand, når kredsløbet er brudt og de dårlige kræfter gør alt hvad de kan for at fordøje dårlig mad, eller for stor en mængde af endda god mad, har forældre ikke selvbeherskelse. De kan ikke ræsonnere fra årsag til virkning. Her er årsagen til hvorfor de i enhver handling i deres familie skaber flere trængsler end dem de kan stoppe. De lader ikke til at forstå og ræsonnere fra årsag til virkning og de går til arbejdet som blinde mennesker. De synes at handle som om det ville forherlige Gud så de kan lige så godt handle som vilde mennesker og hvis noget galt skulle ske i deres familie, så kunne de fjerne det råt og brutalt.

Hvem er vore børn? De er blot vore yngre brødre og søstre i den familie Gud anerkender som sin. Vi har at gøre med medlemmer i Herrens familie. Og når deres tarv er betroet til os, hvor påpasselige bør vi da ikke være for at bringe dem frem for Herren, således når Mesteren kommer kan vi sige: »Her er vi Herre og de børn som du har givet os.« Kan vi da være i stand til at sige: »Vi har prøvet at gøre vort arbejde og vi har prøvet at gøre det godt«?

[367]

[Jeg har set mødre i store familier, der ikke kunne se det arbejde, der lå lige på deres vej, umiddelbart foran dem i deres egne familier. De ønskede at være missionærer og at udføre en eller anden stor gerning. De så sig om efter en eller anden høj stilling, men forsømte at tage sig af netop den gerning i hjemmet, som Herren havde overladt til dem at gøre. Hvor vigtigt er det ikke, at hjernen er klar. hvor vigtigt er det ikke, at legemet er mest muligt sygdomsfrit, for at vi må kunne gøre og udføre det på en sådan måde, at Mesteren kan sige: »Vel, du gode og tro tjener! du var tro over lidt, jeg vil sætte dig over meget; gå ind til din herres glæde!« Mine søstre, ringeagt ikke de få ting, Herren har overladt til jer at gøre! Lad hver dags gerninger være sådanne at I på den endelige opgørsdag ikke vil skamme jer ved at stå over for det regnskab, som den nedtegnende engel har ført.

Men hvad angående en mangelfuld, dårlig kost? Jeg har talt om betydningen af, at fødens mængde og art er i streng overens-

stemmelse med sundhedslovene. Men vi ønsker ikke at anbefale en mangelfuld kost. Det er blevet vist mig, at mange har et forkert syn på helsereformen og holder sig til en dårlig kost. De lever af billig og dårlig føde, tilberedt uden omhu og uden hensyntagen til organismens ernæring. Det er vigtigt, at maden tilberedes med omhu for at den kan nydes med velbehag, når appetitten ikke er fordærvet. Når vi at princip undlader at bruge kødspiser, smør, kødpostej, krydderier, svinekød og ting som pirrer maven og ødelægger sundheden, må man aldrig fremholde den tanke, at det er af ringe betydning, hvad vi spiser.

Der er nogle, som går til yderligheder. De må spise nøjagtigt så meget og netop som den slags og indskrænke sig til to eller tre ting. De tillader kun, at nogle få ting serveres for deres familier. Ved at spise en ringe mængde og det ikke af den bedste slags, indtager de ikke nok føde til at give organismen den rette næring. Dårlig føde kan ikke omdannes til godt blod. En mangelfuld kost vil udarme blodet.] Jeg vil nævne søster A's tilfælde. Denne sag blev vist mig for at vise en yderlighed. To klasser blev fremstillet for mig: Først, dem som ikke levede op til det lys Gud havde givet dem. De startede i reformen fordi nogen andre gjorde det. Selv forstod de ikke ordningen. Der er mange af jer som bekender jer til sandheden, som har taget imod den fordi nogen andre gjorde og for jeres skyld kunne du ikke give en grund. Det er derfor du er lige så svag som vand. I stedet at veje motiver i evighedens lys, i stedet for at have et praktisk kendskab til principperne under alle dine handlinger, i stedet for at grave ned til bunden og selv bygge på et rigtigt fundament, vandrer I i andres optændingsild. Og i dette vil du lide nederlag, som du har lidt nederlag i helsereformen. Hvis I havde handlet ud fra principper ville du ikke have gjort dette. [*samme* s 159-160]

[368]

[Nogle kan ikke forstå nødvendigheden af at spise og drikke til Guds ære. Appetittens tilfredsstillelse indvirker på dem i alle livets forhold. Den viser sig i deres familie, i deres menighed, ved bedemødet og i deres børns opførsel. Den har været deres livs forbandelse. Du kan ikke bringe dem til forståelse af sandheden for disse sidste dage. Gud har sørget rigeligt for alle disse skabningers underhold og lykke; og dersom hans love aldrig blev overtrådt og dersom alle handlede i overensstemmelse med den guddommelige vilje, ville

man erfare sundhed, fred og lykke i stedet for elendighed og ondt uden ophør. [*samme* s 160]

En anden klasse som har antaget helsereformen er meget strenge. De tager et standpunkt og står hårdnakket på det standpunkt og lader næsten alt gå til punkt og prikke. Søster A var en af disse. Hun var ikke sympatiserende, elskende og hengiven som vor guddommelige Herre. Næsten alt hvad hun kunne se var rigtigt. Hun gik længere end Dr. Tall. Hendes patienter måtte endda gå væk fra hende fordi de ikke kunne få nok at spise. Hendes forarmede kost gav hende forarmet blod.

[Kødspiser vil forringe blodet. Tilbered kød med krydderier og spis det sammen med fede og søde kager postejer, så vil blodet blive dårligt. Organismen anstreges for hårdt, når den skal tage sig af den slags føde. Kødpostejer og pickles, der aldrig burde komme i en menneskelig mave, vil frembringe bold af en elendig kvalitet. Og føde af dårlig kvalitet, tillavet på en forkert måde og nydt i utilstrækkelig mængde, kan ikke omdannes til godt blod. Kødspiser og fede retter samt en ufuldstændig kost vil bringe de samme følger.

[369] Og nu med hensyn til mælk og sukker: Jeg kender mennesker, som er blevet skræmt af helsereformen og har sagt, at de ikke ville have noget med den at gøre, fordi den har talt imod fri anvendelse af disse ting. Forandringer bør foretages med stor forsigtighed og vi bør gå varsomt og klogt frem. Vi ønsker at følge en fremgangsmåde, der vil anbefale sig selv til intelligente mænd og kvinder i landet. Store mængder mælk og sukker nydt sammen virke skadeligt. De indfører urenheder i organismen. De dyr, mælken kommer fra, er ikke altid sunde. De kan være behæftede med sygdom. En ko kan tilsyneladende være sund om morgnen og død inden aften. Den var da syg om morgnen og dens mælk var behæftet med sygdom, men det vidste man ikke. Dyreverdenen ser syg. Kødspiser er befængt med sygdom. Kunne vi havde vished for, at dyr var fuldkommen sunde, ville jeg anbefale, at fok brugte kødspiser hellere end store mængder mælk og sukker. Det ville ikke volde den skade, om mælk og sukker. Sukker belemrer organismen. Det hindrer den levende maskines arbejde. *Vejl f menigh* bd. 1 side 160-161]

Der var en sag i Montcalm Land, Michigan, som jeg vil henvise til. Personen var ikke noget ædelt menneske. Han var et hundrede og to og firs cm høj og så pæn ud. Jeg var kaldt hen til ham da han var

syg. Jeg havde for nyligt talt med ham om hans livsførelse. »Jeg kan ikke lide udseende af dine øjne,« sagde jeg. Han spiste meget sukker. Jeg spurgte ham hvorfor han gjorde det. Han sagde at han havde holdt op med at spise kød, vidste ikke hvad han ellers skulle spise end sukker. Hans mad mættede ham ikke, ganske enkelt fordi hans kone ikke vidste hvordan man skulle lave mad. Nogle af jer sende jeres næsten voksne døtre til skolen, før de ved hvordan de skal lave mad, skønt dette burde være af største betydning. Her var en kvinde som ikke vidste hvordan man skulle lave mad; hun havde ikke lært at tilberede sund mad. Hustruen og moderen var utilstrækkelig i denne betydningsfulde del af uddannelsen; og som følge deraf blev det til dårligt tilberedt mad der ikke dækker organismens krav tilstrækkeligt. Sukker blev spist i overdreven mængde, hvilket giver hele organismen en sygelig tilstand. Mandens liv blev unødigt ofret på grund af dårlig mad. Da jeg tog hen til den syge mand prøvede jeg at fortælle dem så godt jeg kunne hvordan man skulle og snart begyndte han langsomt at blive bedre. Men han begyndte uklogt at bruge sine kræfter igen, selvom han ikke var i stand til det, spiste en smugle af den ikke rigtige slags og blev dårlig igen. Så var der ingen hjælp for ham. Hans organisme var som en levende affaldsdyng. Han døde som offer for dårlig mad. Han prøvede at få sukker til at erstatte god mad og det hele blev kun værre af det.

[370]

[Jeg sidder ofte ved brødres og søstres borde og ser, at de bruger en stor mængde mælk og sukker. Disse ting belemrer organismen, irriterer fordøjelsesorganerne og påvirker hjernen. Alt, hvad der hindrer den aktive bevægelighed i det levende maskineri, påvirker hjernen meget umiddelbart. Og ifølge det lys, jeg har fået, er sukker, nydt i store mængder, mere skadeligt end kød. Disse forandringer bør foretages med forsigtighed og emnet bør behandles på en måde, som ikke er egnet til at vække mishag og fordom hos dem, vi ønsker at undervise og hjælpe.

Vore søstre har ofte intet kendskab til madlavning. Til sådanne ønsker jeg at sige: Jeg ville gå til den allerbedste kok, der findes i landet og forblive der i ugevis om nødvendigt, indtil jeg havde lært at mestre kunsten og var blevet en klog, dygtig kok. Dette ville jeg gøre, selv om jeg var fyrretyve år gammel. Det er jeres pligt at lære at lave mad og det er jeres pligt at lære jeres døtre at lave med. Når I lærer dem kokekunsten, bygger I en skranke omkring dem,

[371] som vil bevare dem fra den dårskab og last, som de ellers kan blive fristet til at hengive sig til. Jeg sætter pris på min syerske og jeg værdsætter min sekretær; men min kokkepige, der er dygtig til at tilberede maden, som opretholder livet og giver næring til hjerne, ben og muskler, fylder den vigtigste plads blandt hjælperne i min familie. *Vejl f menigh* bd. 1 side 161]

Mødre, der er intet der leder til mere ondt end at tage byrderne fra jeres døtre og ikke give dem noget særligt at gøre og lade dem selv vælge deres beskæftigelse, måske lidt crochet eller lidt andet leg der kan beskæftige dem. Lad dem bruge lemmer og muskler. Hvis det keder dem hvad så? Er I ikke betynget af jeres arbejde? Vil byrder skade jeres børn, mere end det skader jer, hvis de ikke er for tunge? Faktisk ikke. De kan komme sig over deres træthed med en god nats søvn og være beredte til at gå i gang med den næste dags arbejde. Det er en synd at lade dem vokse op i lathed. Sodomias synd og ødelæggelse var overflod af brød og lediggang.

Vi mangler at arbejde ud fra et korrekt standpunkt. Vi mangler at handle som mænd og kvinder der skal for dommen. Og når vi antager helsereformen bør vi antage den med pligtfølelse. Ikke fordi nogen andre har antaget den. [Jeg har ikke forandret mine spisevaner det mindste siden jeg gik over til helsereformen. Jeg er ikke gået et eneste skridt tilbage siden lyset fra himlen første gang skinnede på min sti. Jeg sluttede engang med at spise kød og smør. Og samtidig begyndte jeg at spise kun to gange om dagen. Og dette har jeg praktiseret, endda når jeg hele tiden har været optaget med anstrengende hjernearbejde fra tidlig om morgnen og til solnedgang om aftenen. Jeg gik over til at spise to gange om dagen uden at gøre forandringer i mit arbejdspress. Jeg har lidt meget på grund af sygdom. Fem gange har jeg haft anfald af lammelse. I månedsvis har venstre arm været bundet til siden, fordi jeg havde så stærke smerter i hjertet. Da jeg gik over til kostreformen, nægtede jeg at give efter for appetitten. Jeg ville ikke lade appetitten herske over mig. Skulle appetitten hindre mig i at opnå større helse og livskraft, så Gud kunne blive æret ved det? Skulle appetitten stå hindrende i vejen for mig et eneste øjeblik? Aldrig! Jeg har lidt af skrigende slut, for jeg var meget glad for kød. Men når jeg var ved at besvime, lagde jeg armene over maven og sagde: »Jeg vil ikke smage en smugle kød. Jeg vil ikke spise andet end sund, enkel mad. Eller jeg vil lade være med at spise.« Brød

kunne jeg slet ikke lide. Kun en sjælden gang kunne jeg spise et lille stykke brød. Der var flere slags mad i helsekosten jeg ganske godt kunne lide. Men brød syntes jeg var modbydelig. Da jeg gik over til en anden kost, måtte jeg kæmpe en hård kamp med mig selv. I de første to eller tre måltider kunne jeg ikke klare at smage brød. Jeg kunne ikke få det ned. Men jeg sagde til maven: »Du må vente indtil du kan spise brød.« Og det varede ikke så længe før jeg kunne spise både almindeligt brød og også grahamsbrød. Grahamsbrød havde jeg aldrig før brudt mig om. Men nu syntes jeg at det smagte godt. Og jeg mærkede at jeg havde god appetit.

[372]

Da jeg skrev *Spiritual Gifts* bind tre og fire, var jeg ofte helt udmattet af overanstrengelse. Jeg så da at det var nødvendig at gøre en radikal forandring i mine livsvaner. Da jeg havde hvilet ud i nogle dage, følte jeg mig bedre igen. Af princip holdt jeg op med at overanstrengelse mig og af princip tog jeg standpunkt for helsereformen. Og siden den gang og til nu, brødre, har I ikke hørt at jeg har anbefalet yderliggående helseprincipper, som jeg har været nød til at tage tilbage. Jeg har ikke anbefalet nogen andre principper end dem som jeg praktiserer i dag. Jeg anbefaler endvidere en sund og nærende kost.

Jeg synes ikke at det er noget tab at afstå fra sådanne ting som bare efterlader en ubehagelig ånde og en væmmelig smag i munden. Er det virkelig selvforsagelse at slutte med sådanne urene ting og gå over til en tilstand der alt er så sødt som honning? Er det et savn at være fri for en væmmelig smag i munden og uden at føle et knugende tryk i maven? Jeg har fået mere end nok af dette i tiden som er gået. gang på gang er jeg besvimet med mit barn i armene. Men nu mærker jeg ikke noget til disse anfald. Skulle jeg kalde det et savn at give afkald på dette, når jeg kan stå foran jer så frisk som jeg er i dag? Der findes næppe én af hundrede kvinder som kan klare det anstrengende arbejde som jeg har. Men jeg har handlet efter principper og ikke efter indskydelser. Jeg handlede fordi jeg troede at Gud ville godkende det skridt jeg agtede at tage. Jeg ønskede at få en bedre helsetilstand, for at jeg kunne ære Gud på en bedre måde i mit legeme og i min ånd, som hører Gud til. *Råd og vink* side 392-393]

[373]

[Vi kan få en mangfoldighed af god og sund føde, tilberedt på en sundhedsmæssig måde, således at alle vil finde den velsmagende.

Og dersom I, mine søstre, ikke forstår at lave mad, vil jeg råde jer til at lære det. Det er af livsvigtig betydning, at I kan lave mad. Flere sjæle går fortabt på grund af dårlig madlavning, end i har nogen forestilling om. Den skaber sygelighed, sygdom og slet humør; organismen kommer i ulave og man kan ikke opfatte himmelske ting. Der er mere religion i et stykke godt brød, end mange af jer tror. Der er mere gudsfrygt i god madlavning, end i har begreb om. Vi ønsker, I må lære hvad god religion er og praktisere den i jeres familier. Når jeg undertiden har været borte fra hjemmet, har jeg vidst, at brødet på bordet såvel som maden i almindelighed ville gøre mig skade; men jeg var nød til at spise lidt for at opretholde livet. Det er en synd i Guds øjne at anvende sådan føde. Jeg har lidt af mangel på den rette kost. Er fordøjelsen dårlig, kan I søge frygt af forskellig slags på bordet, men spis ikke for mange slags til eet måltid. på denne måde vil I kunne få afveksling, det vil smage godt og I vil føle jer vel tilpas efter måltidet. *Vejl f menigh* bd. 1 side 161-162]

Jeg er overrasket over at mange af jer, efter alt det lys der blev givet til dette sted, spiser mellem måltiderne! I bør aldrig lade en bid passere jeres læber mellem jeres regelmæssige måltider. Spis hvad I bør, men spis det i et måltid og vent så til det næste. [Jeg spiser så meget som det er nødvendigt for at tilfredsstille kroppens behov. Men når jeg rejser mig fra bordet, har jeg lige så god appetit som da jeg begyndte at spise. Og når næste måltid begynder, er jeg rede til at tage min portion og ikke noget mere. Hvis jeg skulle spise en dobbelt portion nu, bare fordi maden smagte så godt, hvordan kunne jeg da bøje mine knæ og bede Gud om at hjælpe mig i arbejdet med at skrive? På grund af min grådighed ville jeg ikke være i stand til at finde en eneste god idé eller have en klar tanke. Kunne jeg bede Gud om at tage sig af den unødvendige belastning på fordøjelsen? Det ville være at vanære Gud. Det ville være at bede Gud hjælpe mig til at følge lysten til at spise efter smag og behag. Nej, jeg spiser kun så meget som jeg tror det er passende og så beder jeg Gud om at give mig styrke til at gøre det arbejde som han har givet mig at udføre. Jeg ved at Gud har hørt mine bønner og givet mig svar, når jeg har bedt på denne måde. *Råd og vink* side 394-395]

[374]

Og atter, når vi spiser umådeholdent, så synder vi imod være egne legemer. Om sabbaten, i Guds hus, vil grovæderne side og sove

når Guds ord forkyndes. De kan hverken holde deres øjne åbne, eller fatte de højtidelige og alvorlige prædikner. Tror I at disse forherliger Gud i deres legemer og ånd, som er hans? Nej; de vanærer ham. Og dyspeptikeren - hvad har givet ham fordøjelsesproblemer. I stedet for at overholde regularitet, har han lade appetitten styre sig og har spist mellem måltiderne. Måske har han, hvis han har stillesiddende arbejde, ikke himlens livgivende luft til at hjælpe fordøjelsen; og han har ikke haft tilstrækkelige legemsøvelser.

Nogle af jer har det som om I ville have nogen til at fortælle hvor meget I skal spise. Dette bør ikke være vejen frem. Vi skal handle ud fra et moralsk og religiøst ståsted. Vi skal være mådeholdne i alle ting, fordi vi har en uforgængelig krone, en himmelsk rigdom, i udsigt. Og vil jeg sige til mine brødre og søstre, jeg vil have moralsk mod til at tage mit standpunkt og til at beherske mig. Jeg ønsker ikke at lade andre gøre dette. I spiser for meget og så bliver I ynkelige og så begynder I at tænke over hvad I spiser og drikker. Spis blot det som er det bedste, gør det rigtigt, vær afklaret med syn for himlen og hav ikke samvittighedsnag. Vi tror ikke at fristelser fjernes helt fra hver barn eller voksen. Vi har alle en krig foran os og må være i stand til at modstå Satans fristelser og vi ønsker at vide at vi i os selv har kræfter til at gøre dette.

[Og medens vi ønsker at råde jer til ikke at spise for meget, selv af den bedste salgs føde, ønsker vi også at advare dem, der går til yderlighed, mod at opstille et falsk ideal og så søge at få alle til at rette sig efter dette. Der er nogle, der tager fat som helsereformatorer uden at være skikkede til at beskæftige sig med noget andet foretagende og som ikke har tilstrækkelig fornuft til at tage sig af deres egne familier eller holde sig på deres rette plads i menigheden. Og hvad gør de? Jo, de tager fat som læger i helsereformen, som om dette skulle kunne lykkes for dem. De påtager sig det ansvar, som deres praksis medfører og tager menneskers liv i deres hænder.

Jeg vil hæve min røst til protest i mod, at ukyndige påtager sig at behandle sygdom, som om det var i overensstemmelse med helsereformens principper. Gud forbyde, at vi skulle blive de prøveklude, hvorpå de udfører deres eksperimenter! Vi er for få. Det er en alt for skændig kamp for os at bukke under i. Gud fri os fra en sådan fare! Gu trænger ikke til sådanne lærere og læger. Lad dem, der har nogen kundskab om den menneskelige organisme, forsøge at

[375]

behandle sygdom. Den himmelske læge var fuld af medlidenhed. Det er denne ånd, de behøver, der skal have med de syge at gøre. Nogle, der påtager sig at blive læger, er forblindede, egoistiske og egensindige. Man kan ikke lære dem noget. Måske har de aldrig udrettet noget, som var noget værd. De har måske aldrig haft held med sig i livet. De ved ikke noget, som virkelig er værd at vide; men alligevel er de begyndt at praktisere helsereformen. Vi har ikke råd til at lade sådanne mennesker berøve den ene eller den anden livet. Nej, vi har ikke råd til det!

[376] Vi ønsker at handle helt rigtigt hver eneste gang. Vi ønsker at lede vort folk frem til det rigtige standpunkt angående helsereformen. Apostlen siger: »Lad os rense os fra alt som besmitter legeme og ånd og gennemføre hellighed i guds frygt.« Vi må handle ret for at kunne bestå i de sidste dage. Vi trænger til klare hjerner og et klart sind i sunde legemer. Vi bør for alvor begynde at arbejde for vore børn, for hvert medlem i vore familier. Skal vi tage fat og arbejde ud fra det rigtige standpunkt? Jesus kommer; og hvis vi følger en fremgangsmåde, der gør os blinde for de sjælsopløftede sandheder for disse sidste dage, hvorledes kan vi så blive helligede i sandheden? Hvorledes kan vi blive skikkede til udødelighed? Måtte Herren hjælpe os, så vi kan begynde at arbejde herved som aldrig før! *Vejl f menigh* bd. 1 side 162-163]

Vi har talt om at have en mødeserie på dette sted og tage fat i arbejdet for folk. Men vi tør ikke lægge vore arme under jer for at løfte jer. Vi ønsker at I skal begynde dette reformations arbejde i jeres egne hjem. Vi vil have dem der har baggrund til at rejse sig. I må begynde at arbejde. Og når vi ser at I selv er begyndt at arbejde, vil vi komme og støtte det. Vi håber at kunne reformere jeres børn, så de kan være omvendt til Kristus og at reformationsånden kan spredes ud i jeres midte. Men når I er dobbelt døde og kan rives op med rode, tør vi ikke påtage os arbejdet. Så vil vi hellere gå til en ikke-troende forsamling hvor der er hjerter der vil tage imod sandheden. Sandhedens byrde ligger på os. Der er tilstrækkelig mange der vil høre sandheden; og vi længes efter at være der hvor vi kan sige den til dem. Vil I hjælpe os med at arbejde for jer selv?

Måtte Herren hjælpe jer til at føle det som I aldrig før har følt. Måtte han hjælpe jer til at dø i selvet og få reformationsånden ind i

---

jeres hjem, at Guds engle kan komme ind i jeres midte og hjælpe jer
og at i må modnes til himmelsk forvandling.

[377]

Yderligheder i helsereformen

YDERLIGHEDER I HELSEREFORMEN

Omkring tiden for det årlige konferencemøde i Adams Centeret, New York den 25. oktober, 1868, fik jeg vist at brødrene i ___ var meget forvirrede og i stor nød på grund af den fremgangsmåde B og C havde udvist. Dem som har Guds sag i hjerte kan ikke nære skinsyge for dens fremgang. Jeg fik vist at disse mennesker ikke var pålidelige. De havde yderliggående meninger og ville køre helsereformen helt ned til det mindste. De udøvede den ikke så dem der var umådholdne i kosten kunne rettes og reformeres; men deres indflydelse ville fremkalde væmmelse hos troende og ikke-troende og ville drive dem længere væk fra reformen, i stedet for at bringe dem nærmere til den.

I almindelighed adskiller vore synspunkter meget fra de verdsliges. De er ikke populære. Mængderne vil forkaste en hvilken som helst teori, hvor fornuftig den end må være, hvis den lægger begrænsninger på appetitten. Der rådføres med smagen i stedet for med fornuften og sundhed. Alle som forlader de sædvanlige vaner og forsvarer reformen, vil blive modarbejdet, regnes for sindsyge og yderliggående. Lad dem gøre tingene på en pålidelig og konsekvent måde. Men når mennesker forsvarer reformen går ud i yderligheder og er selvmodsige i deres handle-måde, skal folk ikke have skylden hvis de væmmes ved helsereformen. Disse yderligheder gør mere skade på få måneder end de kan opbygge et helt liv. Ved dem bringes hele vor troes-teori i dårligt ry og de kan aldrig få dem der er vidne til disse såkaldte helsereformer til at tro at der er noget godt i det. Disse mennesker gør et arbejde som Satan elsker at se blive gjort.

Dem som forsvarer den upopulære sandhed burde være de mest pålidelige i deres livsførelse og burde være yderst omhyggelige for at undgå alt yderliggående. De bør ikke arbejde efter at se hvor langt

[378] de kan tage deres standpunkt fra andre mennesker; men i modsat fald se hvor tæt de kan komme til dem de ønsker at reformere, så de kan

hjælpe dem til det standpunkt som de selv værdsætter så højt. Hvis de gør sådan, vil de udøve en kurs som vil anbefale den sandhed de forsvarer for oprigtige fornuftige mænds og kvinders bedømmelse. Disse vil tvinges til erkendelse af at der er en overensstemmelse i helsereformsspørgsmålet.

[B's opførsel i sin egen familie blev vist mig. Han har været hård og herskesyg. Han tog imod helsereformen under bror C's virksomhed og begge blev meget yderliggående. Da B ikke har et afbalanceret sind, gjorde han ofte store fejl og følgerne af hans handlinger kan tiden aldrig udslette. I nogle bøger fandt han støtte for sit radikale syn og så begyndte han at gennemføre de strenge reformidéer som han havde fået fra bror C. Begge forlangte at alle andre skulle samle sig om den fane som de havde hejst. B forlangte at hans familie blidt skulle underkaste sig hans strenge regler. Men han selv kunne ikke styre sine dyriske tilbøjeligheder. Han levede ikke selv efter sine strenge idealer og han undertvang ikke sit legeme. Havde han tilegnet sig større kundskaber om helsereformens grundlæggende principper, ville han have forstået at hans kone ikke var i en sådan sundhedstilstand at hun kunne få friske børn. Han lod sig lede af sine ubeherskede lidenskaber uden at ræsonnere fra årsag til virkning.

Før børnene blev født, behandlede han ikke sin kone sådan som en gravid kvinde bør behandles.] Han gennemførte sine strenge regler for hende, i overensstemmelse med bror C's ideer, som viste sig at være til stor skade for hende [Han sørgede ikke for at hun fik tilstrækkelig med god og nærende mad til sig selv og barnet. Han forstod ikke at hun måtte have næring til to liv i stedet for et. Et andet liv var afhængig af hende, men hun fik ikke den nærende, sunde mad som var så nødvendig for at styrke hendes helse. Den mad hun fik, var både sparsom og utilstrækkelig. Hendes krop krævede en varieret, nærende og god kost. Børnene kom til verden med dårlig blod og svage fordøjelsesorganer. Af den magre kost som moderen blev tvunget til at spise, kunne hun ikke skaffe godt blod til børnene og børnene som hun fødte, var fyldt med væske. *Råd og vink* side 178-179]

[379]

Den opførsel manden viste, faderen til disse børn, fortjener den strengeste kritik. Hans hustru led mangel på sund og nærende mad. Hun havde ikke tilstrækkelig med mad og klæder for at gøre sig

det bekvemt. Hun har båret en byrde som har været opslidende at bære. Han blev til Gud, til samvittighed og vilje for hende. Der er personer hvis natur vil gøre oprør imod denne tiltvungne autoritet. De vil ikke underkaste sig et sådant opsyn. De vil blive trætte af den undertrykkelse og sætte sig op imod den. Men sådan var det ikke i dette tilfælde. Hun har døjet under at han er samvittighed for hende og prøvet at føle at det var det bedste. Men en krænket natur vil ikke kunne underkues så let. Hendes krav var alvorlige. Hendes stærke længsel efter noget mere nærende mad fik hende til at bede mere, men uden virkning. Hendes ønsker var få, men der blev ikke taget hensyn til dem. To børn blev overladt til hans blinde vildfarelser og uvidende blinde tro. Skal et intelligent menneske behandle umælende dyr som det har behandlet sin hustru med hensyn til mad, sammendragelsen giver sig selv og bringer dem til dom.

Fra begyndelsen, burde B ikke have gjort så stor en forbrydelse at bringe børn ind i denne verden, når må fornuften fortælle ham at de ville være syge, fordi de skulle modtage en sørgelig arv fra deres forældre. De vil få have en dårlig arv overført til dem. Deres blod fyldes med skrofuløs legemsvæske fra begge forældre, især faderen, hvis vaner har være sådanne at blodet og hele hans organisme fordærves. Ikke kun disse stakkels børn får skrofuløse tendenser i dobbelt forstand, men hvad værre er, de vil have faderens mentale og moralske mangler og moderens mangel på sømmelig selvstændighed, moralsk tapperhed og styrke. Verden er allerede belastet med personer af denne slags, som står lavere på målet for fysisk, mental og moralsk styrke end deres partnere gør; for deres tilstand og omgivelser er ikke engang så gunstige som deres forældres var.

[380]

B er ikke i stand til at tage vare på en familie. Han kan ikke underholde sin hustru som hun bør underholdes og burde aldrig have haft nogen. Hans ægteskab her været en stor fejltagelse. Han har gjort livet ulykkeligt for sin hustru og har samlet sig elendighed med alle de børn der er blevet født. Nogle af dem findes og det er næsten alt.

[De, der bekender sig til at være kristne, burde ikke indtræde i ægteskab, før sagen under bøn til Gud er blevet omhyggeligt betragtet fra et ophøjet stade for at blive klar over om Gud ville blive æret ved den påtænkte forening. De bør dernæst overveje, hvad ethvert privilegium i ægteskabet medfører og hellige principper burde danne

grundlaget for enhver handling. Før de forøger deres familie, burde de tage i betænkning, om Gud vil blive æret eller vanæret ved, at de sætter børn i verden. De burde søge at ære Gud ved deres forening fra allerførste stund og hvert eneste år af deres ægteskabelige liv. De burde roligt overveje, hvad de magter at gøre for deres børn. De har ikke ret til at sætte børn i verden; for at disse skal blive en byrde for andre. Har de et arbejde, hvorved de kan fortjene nok til at underholde en familie, så de ikke behøver at falde andre til byrde? Hvis de ikke har det, begår de en forbrydelse ved at sætte børn i Verden som skal lide mangel på føde og klæder og passende omsorg. I vor fordærvede tid overvejer man ikke disse ting. Lysterne løber af med folk; og de vil ikke kontrollere dem, skønt svaghed, elendighed og død er resultater af lysternes herredømme. Kvinder bliver tvungne til at leve et liv i smerte, vanskelighed og lidelse på grund af mænds ukontrollerede lidenskaber, mænd, som bærer navn af ægtefæller, men rettere kunde betegnes som dyr. Mødre fører en elendig tilværelse, slæbende med børn i armene næsten hele tiden og kæmpende hårdt for at skaffe dem brød i munden og klæder på kroppen. Sådan ophobet elendighed fylder verden.

[381]

Der findes kun lidt af virkelig ægte, hengiven og ren kærlighed. Denne dyrebare artikel er meget sjælden. Lidenskab kaldes for kærlighed. Mangen en kvinde har fået sit fine og ømme følelsesliv ødelagt, fordi det ægteskabelige forhold har tilladt ham; som kaldtes hendes mand, at behandle hende som et dyr. Hun fandt, at hans kærlighed var af en så uædel natur, at hun væmmedes derved.

Mange familier lever et ulykkeligt liv fordi manden og faderen lader det dyriske i sin natur være fremherskende og lader intelligensen og moralen komme i anden række. Resultatet af dette er ofte en følelse af slaphed og mangel på energi, men det er sjældent, at man forstår, at dette er et resultat af deres egen upassende handlemåde. Vi står under højtidelig forpligtelse over for Gud med hensyn til at bevare Ånden ren og legemet sundt, så vi kan være til velsignelse for menneskeheden og yde Gud en. fuldkommen tjeneste.] Apostlen udtaler disse advarselsord: »Lad derfor ikke synden have herredømmet i jeres dødelige legeme, så I lyder dets lyster« Han tilskynder os ved at fortælle os at »Enhver, der deltager i idrætskamp, er afholdende i alt.« Han formaner alle som kalder sig kristne »til at bringe jeres legemer som et levende, helligt, Gud velbehageligt offer.« Han siger

at »jeg er hård mod mit legeme og holder det i ave, for at ikke jeg, der har prædikeret for andre, selv skal blive forkastet.« [*Buds t unge* side 282-283]

[382] [En fejl som er ganske almindelig, er at kvinderne ikke gør nogen forandring i deres livsførelse under svangerskabet. I denne vigtige periode bør den vordende mor få mindre arbejde og ansvar. Store forandringer finder sted i hendes krop. I hele denne tid mangler organismen store mængder af blod og derfor må hun have rigelig af god mad, nærende mad som kan omdannes til godt blod. Hvis hun ikke får en rigelig forsyning af nærende mad, kan hun ikke vedligeholde sin fysiske styrke og barnet får ikke den nødvendige livskraft. hun må også tænke på at skaffe sig passende klæder. Kroppen må beskyttes omhyggelig mod kulde og må ikke udsættes for unødigt tab af energi på grund af dårlige klæder. Hvis en vordende mor ikke får rigelig af sund, nærende mad, vil hun få for lidt og for dårligt blod og derved vil hele organismen lide. Både moderens og barnets trivsel er afhængig af gode, varme klæder og af en rigelig forsyning af god mad. Under svangerskabet stilles det ekstra store krav til moderens kræfter og dette må man tage hensyn til. Det er nødvendigt at hun får rigelig af sund og god mad.

Men på den anden side må hun ikke lade appetitten løbe løbsk, selv om hun er i en sådan tilstand. Den almindelige mening at svagere kvinder kan føje alle appetittens luner, grunder sig på skik og brug og ikke på sund fornuft. En gravid kvindes appetit kan være meget variabel, lunefuld og vanskelig at tilfredsstille. Den almindelige opfattelse er at hun kan spise alt hun har lyst til, uden at spørge fornuften om det hun spiser vil give kroppen næring og barnet vækst. Maden bør være nærende, men den må ikke være pirrende. Skikken siger at hvis hun har lyst til kød, krydrede retter eller kødpostej, så må hun gerne få det. Hun behøver bare at rådføre sig med appetitten. Men dette er en stor fejltagelse og den gør ofte stor skade. Og skaden kan vanskelig vurderes. Hvis det nogen sinde er nødvendig for en kvinde at leve på en enkel kost og være ekstra forsigtig med madens kvalitet, så er det netop i den vanskelige svangerskabsperiode.

Kvinder som har faste principper og som har fået en fornuftig opdragelse, vil fortsætte med at leve på en enkel kost også under svangerskabet. Sådanne fornuftige kvinder vil huske på at et andet liv

er afhængig af dem og de vil være meget forsigtige i alle deres vaner, specielt med kostholdet. De bør ikke spise mad som er pirrende og har lidt næringsværdi, bare fordi den smager godt. Der findes alt for mange rådgivere som står rede til at overtale dem til at gøre ting som fornuften siger at de ikke bør gøre.

[383]

Børn kommer syge til verden, fordi forældrene har givet appetitten frie tøjler. Kroppen kræver ikke den store variation af retter som sindet og lysten er optaget af. Det er en stor fejl at mene at når man bare har lyst til noget, så kan man uden videre spise det. Kristne kvinder bør afvise en sådan tanke. Fantasien må ikke få liv til at afgøre hvad organismen har brug for. De som lader smagen råde, vil komme til at lide straffen for at have overtrådt helsens love. Og sagen er ikke afgjort med det. De uskyldige børn kommer også til at lide for dette.

De bloddannende organer kan ikke omdanne krydderier og usundt kød til godt blod. Hvis maven bliver fyldt med så mange forskellige ting, vil fordøjelsesorganerne blive nødt til at anstrenge sig til det yderste for at udføre sin opgave og for at befri organismen for disse pirrende stoffer. Ved at nyde sådanne ting vil en vordende mor gøre uret mod sig selv og lægge grundlaget for en sygelig tilstand hos sit eget barn. Hvis hun vælger at spise det hun har lyst til og det som fantasien lokker hende til, uden at tage hensyn til følgerne, må hun lide. Det uskyldige barn må også lide på grund af hendes tankeløshed. *Råd og vink* side 176-178]

Stor omhyggelighed bør udvises for at holde moderens omgivelser behagelige og heldige. Manden og faderen har et særligt ansvar for at gøre alt i hans magt for at lette hustruens og moderens byrder. Han bør bære så meget så muligt af hendes tilstands byrde. Han bør være venlig, høflig, forekommende og øm og især opmærksom på alle hendes behov. Ikke den halve omsorg vises kvinder når de er svangre, som udvises dyr i stalden.

B har været ret utilstrækkelig. Når hans kone [trængte til ekstra varme klæder og virkelig god næring, fik hun hverken det ene eller andet. Kroppen trængte næringsmidler som kunne omdannes til godt blod. Men manden nægtede at give hende det hun trængte. Hun burde have fået mad som hun havde lyst til. Hvis hun havde fået lidt mælk og sukker og fint brød som var hævet med gær, ville det have gjort hende godt. Hun ville lide at få forskellige retter af grahamsmel

[384]

og kager som hun ikke havde lavet selv. Det ville have været en god forandring for hende at få enkle kager med rosiner, risbudding med svesker, rosiner og figner og mange andre gode sunde retter.] Mange andre retter kunne jeg nævne som ville have dækket appetittens forlangender. Hvis han ikke kunne få nogen af disse ting, ville en lille husvin ikke have skadet hende; det ville have været bedre for hende at få den end ikke at få den. I nogle tilfælde, vil endda små mængder af det mindst skadelige mad gøre mindre skade end at lide stærk længsel efter det. [*samme* s 271]

[Det blev vist mig at både B og C har vanæret Guds sag. De skamletter som de har sat på den, kan aldrig helt hvikes ud. Jeg fik vor kære bror D's familie at se. Hvis denne bror havde fået passende hjælp i rette tid, ville alle medlemmerne i hans familie have været i live i dag. Det er et under at ikke lovens håndhævere har grebet ind i dette tilfælde af mishandling. Familien var ved at gå til grunde af mangel på mad, - almindelig, enkel mad. De havde virkelig sultet i et land med overflod. En person uden erfaring havde været deres rådgiver. Den unge mand i familien døde ikke af sygdom, men af sult. Almindelig mad kunne have styrket kroppen og holdt alle dens funktioner i gang. *samme* s 169]

[385] [Hvis patienten har høj feber, kan faste for en kortere tid sætte feberen ned og så kan vandbehandlinger også være virkningsfulde. Men lægen som har ansvaret for behandlingen, må forstå den virkelige årsag til patientens lidelser. Han må passe på at den syge ikke faster så længe at han bliver afkræftet. Mens feberen raser, kan tilførsel af næring irritere og stimulere blodet. Men så snart feberen er ovre, bør patienten få næring på en forsigtig måde. Hvis det varer for længe før patienten får mad, vil mavens krav efter næring øge feberen. Men så snart patienten får en passende mængde af letfordøjelig mad, vil feberen synke. Det viser at maven da trænger til noget at arbejde med. Hvis patienten har lyst til mad, selv om han har feber, vil det være bedre at give ham lidt mad, end at lade ham ligge og sulte. Hvis patienten ikke kan samle sine tanker om noget andet, vil det ikke skade ham at få lidt enkel og letfordøjelig mad. *samme* s 154]

Dem som tager andres liv i deres hænder må være mænd som viser sig som folk med succes i deres liv. De må være mennesker med dømmekraft og klogskab, mennesker som kan sympatisere og

se dybden, mennesker hvis hele væsen er oprørt når de er vidne til lidelser. Nogle mænd som ikke har haft held med alle ting i livet tager en læges arbejde. De tager mænd og kvinders liv i deres hænder, skønt de ikke har nogen erfaring. De læser sig til en plan som nogen har haft held med og antager den og udøver den så på dem som der har tillid til den og faktisk ødelægger den sidste livsgnist; og lærer dog ikke noget af det, men går bare uden videre til det næste tilfælde og følger den samme strenge behandling. Nogle personer kan have tilstrækkelig legemskraft til modstå den frygtelig belastning de udsættes for og lever. Så tager nybegynderen selv æren, skønt ingen giver den ret til det. Al ret tilkommer Gud og en magtfuld natur.

Bror C har haft en uværdig position som støtte for B. Han har været hjerne for ham og har stået bi som støtte og opbakning. Disse to mennesker er fanatikere i spørgsmålet om helsereformen. Bror C ved mindre end han tror han gør. Han har bedraget sig selv. Han er selvisk og snæversynet med at fremføre sine synspunkter; han er ikke lærvillig. Han har ikke haft en undertrykt vilje. Han er ikke en mand med et ydmygt sind. Sådant en mand kan ikke blive læge. Han har fået lidt kundskab ved at læse, men det er ikke nok. Erfaring er nødvendig. Vore folk er for få til at ofres så nedværdigende og skammeligt under et sådant menneskes eksperimenter. I det hele taget er der for mange dyrebare sjæle der ofres for deres strenge synspunkter og opfattelser før de må opgive, bekende fejl og lære klogskaben ved erfaringer.

[386]

Bror C er for stiv og viljefast og for ulærevillig for Herren til brug i hans specielle arbejde i hans sag. Han er for hårdnakket til at lade nogle få ofrede liv ændre hans kurs. Han vil fastholde sine synspunkter og idéer meget bedre. Disse mennesker vil dog erfare deres sorg, at de kunne være bedre lærevillige og ikke uanset resultatet fremdrive deres yderliggående synspunkter. Samfundet vil lige så godt foruden og lidt sikre i det hele taget, hvis begge disse mennesker fandt beskæftigelse i andre afdelinger hvor liv og sundhed ikke vil bringes i fare på grund af deres handlemåde.

Det er et stort ansvar at tage et menneskes liv i hånden. Og at dette dyrebare liv ofres på grund af dårlig styring er frygteligt. Tilfældet med bror D's familie er frygteligt. Disse mennesker kan undskylde deres fremgangsmåde, men det vil ikke rede Guds sag

fra skam og heller ikke få den søn tilbage som led og døde på grund af mangel på mad. En lille god vin og mad ville have fået ham op fra dødslejet og ført ham tilbage til hans familie. Faderen ville også snart regnes til de døde hvis den samme kurs var blevet fortsat mod ham som var udøvet mod sønnen, men en doktors betimelige og nærværende råd fra helseinstituttet redede ham.

[387] [Det var på tide at noget blev gjort for at hindre sådanne nybegyndere i at tage ledelsen og gøre sig til talsmand for helsereformen. De kan spare deres ord og gerninger. Disse fanatikere gør større skade end det er muligt for selv de klogeste og mest intelligente hel-sesarbejdere at bygge op igen. Det er umulig endog for de dygtigste og bedste talsmænd for helsereformen at kunne fjerne den fordom som folk har fået mod helsereformen på grund af det nedbrydende arbejde som disse to mænd har udført. Det er ikke let at få helsereformen ind i det rette spor igen på de steder hvor de har virket. Efter dette er det også blevet meget vanskeligere at kunne nå de vantro med sandheden om sabbaten og vår frelsers snare genkomst. De mest dyrebare sandheder bliver sat til side og folk synes ikke det er umagen værd at høre dem. Disse fanatikere som har været årsag til stor skade, regnedes i almindelighed for at være repræsentanter for helsereformen og for at være sabbatsholdere. Der hviler et stort ansvar på dem som på denne måde er blevet en anstødssten for vantro. *Råd og vink* side 170]

Bror C behøver en gennemgribende omvendelse. Han kan ikke se sig selv. Hvis han havde mindre selvfølelse mere ydmyghed, kunne hans viden bruges mere praktisk. Han har et arbejde at gøre for sig selv som ingen andre kan gøre for ham. Han vil ikke opgive hans synspunkter eller dømmemåde til noget levende menneske, medmindre han er tvunget til det. Han har karaktertræk som er meget uheldige og som burde overvindes. Han har et større regnskab at aflægge end B og hans sag er værre end hans; for han er mere intelligent og har mere kundskab. B har været skyggen for hans tanker.

Bror C har en stivnet vilje; hans tilhængere og modstandere er meget stærke. Hvis han starter på et forkert spor og følger sit sinds lyst, ikke handler i klogskab og hans fejl præsenteres for ham, selv om han ikke at han gør noget forkert, er han så uvillig til at erkende at han har fejlet og har udøvet en forkert handle måde at han vil

opfinde nogle undskyldninger for at få andre til at tro at han, til sidst, har ret. Dette er grunden til hvorfor han har været overladt til sin egen dømmekraft og visdom, som er tåbeværk.

I hans fars familie har han ikke været en velsignelse, men årsag bekymring og sorg. I hans barndom blev hans vilje ikke underku- [388]
et. Han havde en sådan ulyst til at rent erkende at han havde gjort fejltagelser og gjort noget galt at han, for at komme ud af vanskelighederne, satte sine åndelige kræfter i arbejde for at finde nogle undskyldninger som han smigrede sig selv med ikke var en direkte løgn. Hellere dette end at ydmyge sig selv så meget så han skulle bekende sin fejl. Denne vane har fulgt ham i hans religiøse erfaring. Han har en særlig evne til at vende sig væk fra sagens kerne, ved at påkalde forglemmelse, når han, mange gange, bevidst vælger at glemme.

Hans slægtninge og venner kunne være kommet ind i sandheden hvis han var hvad Gud ville have ham til at være. Men hans stive veje har gjort ham ubehagelig. Han har brugt sandheden som genstand for skænderi. På trods for sin faders modstand har han talt om bibelspørgsmål i sin fars familie og har brugt de ubehageligste emner at skændes over, i stedet for at forsøge i al ydmyghed og med en udødelig kærlighed for sjæle, at vinde for sandheden og komme til lys.

Når han har udøvet en forkert fremgangsmåde, øjensynligt uklædeligt for en discipel af den ydmyge og sagtmodige Jesus og har vidst at hans ord og handlinger ikke var i overensstemmelse med sandhedens opofrende indflydelse, har han stædigt stået på sit eget forsvar, indtil hans ærlighed er draget i tvivl. Han har gjort den dyrebareste sandhed for de sidste dage modbydelig for sine venner og slægtninge; han har vist sig at være en anstødssten for dem. Hans undvigelse, hans blinde tro og de ekstreme synspunkter han har antaget har snarere vendt sjæle væk fra sandheden end hans bedste bestræbelser har bragt dem hen til den.

Hans kamplyst, fasthed og selvfølelse er stor. Han kan ikke velsigne nogen menighed med sin indflydelse før han er omvendt. Han kan se andres fejl og vil sætte spørgsmål ved dem og deres opførsel hvis de ikke helt tilslutter sig hvad han giver; men hvis nogen antager hvad han forsvarer, kan og vil han ikke se deres fejl. Dette er ikke rigtigt. Han er korrekt på mange punkter, men han

[389] har ikke det sindelag der dvæler i Kristus. Når han kan se sig selv som han er og vil rette manglerne i hans karakter, så vil han være i stand til at lade sit lys skinne således for mennesker, at de, ved at se hans gode gerninger kan forherlige vor Fader som er i himlen. Hans lys har skinnet på en sådan måde at mennesker har erklæret det for mørke og vendt sig fra det i afsky. Selvet må dø og han må være lærvillig, ellers vil han få lov til at følge sine egne veje og fyldes med sit eget værk.

»Være mild imod alle, dygtig til at lære fra sig, rede til at finde sig i ondt. Han bør med sagtomdighed tilrettevise de genstridige, om Gud dog engang ville give dem omvendelse, så de kom til erkendelse af sandheden.« »Ikke forhåne nogen, ikke være stridbare [ikke tale sandheden på en pralende og triumferende måde], men (være) milde og vise al sagtomdighed mod alle mennesker.« »Men Herren Kristus skal I hellige i jeres hjerter. Vær altid rede til forsvar over for enhver, der kræver regnskab af jer for det håb, som er i jer«

Bror C mangler at styre *sit* sind over for andre og hvis han ikke har denne forret er han ikke tilfreds. Han er ikke en fredsstifter. Hans opførsel vil skabe mere forvirring og mistillid til menigheden end ti personer kan modvirke. Hans særlige temperament er sådan at han vil skabe sprækker og finde fejl hos alle andre end ham selv. Han vil ikke vokse før han lærer den lektie han skulle have lært for år siden, sindets ydmyghed. I hans alder vil han lære at denne lektie koster selvet meget. I hele hans liv har han prøvet at bygge sig selv op, at frelse sig selv, at beskytte sit eget liv; og hans anstrengelser gået er tabt hver gang.

[390] Hvad bror C mangler er at få taget de bedrageriske skær væk fra sine øjne, så han kan se, med øjne oplyst af Guds Ånd, helt til hans eget hjerte og prøve ethvert motiv, ikke lade Satan give sin handlemåde en falsk farve. Hans ståsted er i meget stor fare. Han må hurtigt vende sig i beslutsomhed til det rigtige, ellers vil han bedrage andre og bedrage sig selv. Han behøver at have den inderste sjæl omvendt og undertvinges og forvandles ved fornyelse af hans sind. Så kan han gøre godt. Men han kan aldrig komme ind i lyset før han opelsker en ydmyg bekendelses ånd og med beslutsomhed begynder at rette hans fejl og, så vidt han kan, bortskaffe den skam han har bragt over Guds sag.

De unges sanselighed

DE UNGES SANSELIGHED

Kære bror og søster E: Bortset fra nogle presserende breve, som ikke kunne vente, har det været nogen tid siden, at jeg har taget min pen for at skrive noget. Det kan ikke længere udskydes. Jeg har været betynget de sidste par måneder, det har næsten knust mig. Det som gør mig modløs er mest frygten for at alt hvad jeg skriver ikke vil gøre mere godt end hvad vort alvorlige, nidkære og tunge arbejde i ___ sidste vinter og forår har gjort. Det håbløse syn jeg har fået af sagerne og tingene på det sted har næsten holdt min pen stille og min røst tavs. Mine hænder har været svækket og mit hjerte nedtrykt, af et se at intet er vundet ved de langtrukne aktiviteter på det sted. Jeg er næsten håbløs når jeg tænker om vore anstrengelser har haft held med at vække vort sabbatsholdende folks følelser til at se det ophøjede standpunkt som Gud forlanger de skal have. I ser ikke religiøse anliggender fra et ophøjet standpunkt. Sådan er jeres tilstand bare.

Herren har givet mig i syn om nogle af de fordærvelser der er overalt. Ondskab, kriminalitet og sanselighed eksisterer endda på de høje steder. Selv i de menigheder der bekender sig til at holde Guds bud er der syndere og hyklere. Det er synd og ikke prøvelse og lidelse der adskiller Gud fra hans folk og gør sjælen ude af stand til at nyde og forherlige ham. Synd og moralsk fordærv findes i den sabbatsholdende familie. [Moralsk besmittelse har mere end noget andet bidraget til menneskeslægtens degeneration. Den praktiseres i en foruroligende grad og medfører næsten al slags sygdom. Selv mindre børn og spædbørn, der er født med naturligt forekommende irritationen af kønsorganerne, finder midlertidig lindring ved at berøre dem, hvilket blot øger irritation og fører til en gentagelse af handlingen, indtil der er indarbejdet en vane, der tiltager med alderen.] Disse børn der som regel er små og ubetydelige, får medicin af læger og bedøves; men det onde fjernes ikke. Dette findes stadig. [Barnet i Hjemmet side 425]

[391]

Forældre betvivler som regel at deres børn forstår noget af denne dårlige livsførelse. I rigtig mange tilfælde er forældrene de egentlige syndere. De har misbrugt deres ægteskabsrettigheder og ved eftergiveness har de styrket deres dyriske tilbøjeligheder. Og når disse styrkes, bliver de moralske og intellektuelle evner svage. Det åndelige er blevet undertrykt af det dyriske. Børn er født med dyriske tilbøjeligheder der er udviklet meget, forældrenes eget karakteraftryk skal gives til dem. De følsomme organers unaturlige aktivitet fremkalder irritation. De ophidses let og øjeblikkelig lindring erfares ved at anvende dem. Men det onde vokser hele tiden. Udtæring af organismen mærkes. Hjernekræfterne svækkes og hukommelsen bliver mere mangelfuld. Børn der fødes ind til disse forældre vil næsten uvægerligt tage den skjulte ondskabs modbydelige vaner ganske naturligt. Ægteskabspagten er hellig, men hvilken mængde lyster og forbrydelser dækker den ikke over! Dem som føler sig fri, fordi de er gifte, til at fordærve deres legemer ved dyrisk eftergivelse af dyriske lidenskaber, vil få en fordærvet fremgangsmåde foreviget i deres børn. Forældrenes synder vil blive hjemsogt på deres børn fordi forældrene har givet dem et aftryk af deres egne liderlige tilbøjeligheder.

[392]

[De, der er blevet rodfæstede i denne livsnedbrydende last, har sjældent ro, før de får fortalt deres kammerater om deres hemmelige synd. Straks bliver nysgerrigheden vakt og kendskabet til lasten går videre fra den ene til den anden af de unge og fra barn til barn, indtil der næppe findes en, som ikke kender til udøvelsen af denne fordærvende synd. *Barnet i Hjemmet* side 427]

Jeres børn har besmittet sig selv indtil driften i hjernen er blevet så stor, især i din ældste søns tilfælde, at deres sind er blevet alvorligt skadet. Det ungdommelige intellekts glans dæmpes. De moralske og intellektuelle kræfter bliver svækket, medens den lavere del af jeres natur har vundet herredømme. Af den grund vender din søn sig med væmmelse fra religiøse sager. Han har mistet sine kraft til at stå imod og har mindre og mindre ærbødighed for hellige ting og mindre respekt for noget af åndelig karakter. I har pålagt jeres omgangsfæller dette, men I har ikke kendt det den virkelige sag. Det kan siges at jeres søn bærer et mere satanisk aftryk end et guddommeligt. Det er et yderst beklageligt billede.

Effekten af sådanne forsimplende vaner er ikke den samme hos alle. Der er nogle børn som har en stærk moralsk styrke, som, ved at være sammen med selvbesmittende børn, bliver indviet til denne last. Effekten på sådanne vil ofte være at gøre dem melankolske, irritable og skinsyge; dog behøver disse ikke at miste deres respekt for religiøs gudsdyrkelse og behøver ikke at vise en særlig vantro med hensyn til åndelige ting. De vil til tider lide stærkt af samvittighedsnag og vil føle sig uværdige i deres egne øjne og miste deres selvrespekt.

Bror og søster, I er ikke afklarede for Gud. I har undladt at gøre jeres pligt hjemme, i jeres egen familie. I har ikke styret jeres børn. I har i høj grad undladt at kende og gøre Guds vilje og hans velsignelse har ikke hvilet over jeres familie. Bror E, du har været egenkærlig. Du har haft en høj selvfølelse. Du har troet at du havde en høj grad af ydmyghed, men du har ikke forstået dig selv. Dine veje er ikke rette for Gud. Din indflydelse og dit eksempel har ikke været i overensstemmelse med din bekendelse. Du har mange fejl at finde hos andre; du ser afvigelser fra det rigtige i dem, men du er blind over for samme i dig selv.

[393]

Søster E har været langt fra Gud. hendes hjerte har ikke været underkastet nåden. Hendes kærlighed til vreden og de ting der er i verden, har lukket hendes hjerte for Guds kærlighed. Hendes kærlighed til klæder og udseende har holdt hende fra det gode og fået hende til at sætte sine tanker og hengivenhed på disse overfladiske ting. Vantro har styrkedes i hendes hjerte og hun har haft mindre og mindre kærlighed for sandheden og kunne kun tiltrækkes lidt af den sande gudsfrygts enkelhed. Hun har ikke fremhjulpet vækst af kristne nådegaver. Hun har ikke holdt af ydmyghed eller helligelse. Hun har taget deres fejl som bekender sig som helligede i sandheden og gjort deres åndelige mangler, deres vildfarelser og deres synder til en undskyldning for hendes verdenselskende tilbøjelighed. Hun har været på vagt over for dem, som var tilknyttet ___ og som var hurtige til at påtage sig menighedens byrder og har opvejet hendes nederlag med deres fejl ved at sige at hun ikke var værre end de. De og de personer i gode stillinger gjorde det og det og hun har lige så god ret som de. De og de efterlever ikke helsereformen bedre end hun, de køber og spiser mad og de havde høje stillinger i menigheden

og hun kunne undskyldes, naturligvis, med sådant et eksempel, hvis hun gjorde det samme.

[394] Dette er ikke det eneste tilfælde hvor nægtelse af opfølgning af det lys Herren har givet er blevet skjult bag andres fejl. Det er til skam for intelligente mænd og kvinder at de ikke har nogen højere norm end den mennesker kan give. Omgangsfællernes opførsel betragtes, uanset hvor ufuldkommen, af nogen som en tilstrækkelig undskyldning for at følge med på den samme sti. Mange vil vakle på grund af nogle ledende brøders indflydelse. Hvis han afviser fra Guds råd og hans eksempel straks gribes af de uindviede, vil de nu føle at de er fritaget for bånd. De har nu en undskyldning; og deres uhellige hjerter fryder sig ved at de kan give efter for deres ønsker og tage et skridt nærmere verdens følgeskab, hvor de kan nyde dets fornøjeligheder og tilfredsstille deres appetit. De sætter ting på deres borde som ikke er det sundeste og fra hvilket de har lært at afstå fra, for at de kan sikre sig selv en sundere tilstand.

Der har været en krig i nogles hjerter lige siden helsereformen blev introduceret. De har følt det samme oprør som Israels børn gjorde da deres appetit blev begrænset på deres rejse fra Ægypten til Kanaan. Bekendende Kristi efterfølgere som hele deres liv rådføre sig med deres eget behag og deres egne interesser, deres egen bekvemmelighed og deres egen appetit, er ikke rede til at ændre deres handlemåde og liv til Guds ære og efterligne deres ufejlbarlige Mønsters selvopofrende liv. Et fuldkommet eksempel er givet kristne at efterligne. Kristi efterfølgeres ord og handlinger er den kanal hvorigennem sandhedens og hellighedens rene principper overføres til verden. Hans efterfølgere er jordens salt, verdens lys.

[395] Søster I, du kan ikke se de mange velsignelser du har mistet ved at gøre andres fejl til formildende balsam for den samvittighed, for forsømmelse af din opgave. Du har målt dig selv på grund af andre. Deres krogede stier, deres skavanker, har været din lærebog. Men deres fejl, deres dumheder og synder, gør ikke din ulydighed mod Gud mindre syndig. Vi beklager at dem som burde være en styrke for dig i dine anstrengelser for at overvinde din egenkærlig, dit hovmod, din forfængelighed og ønske om at bifalde verdslige mennesker, kun har været en hindring på grund af deres egen mangel på åndelighed og sand gudsfrygt. Vi kan ikke sige hvor meget vi beklager at de som burde være selvfornektende kristne er så langt

fra at nå standarden. Dem som burde være standhaftige, rige på Guds gerninger, er svækkede på grund af Satan fordi de forbliver i den afstand fra Gud. De får ikke hans nådes kraft, igennem hvilken de overvinder deres naturlige svagheder og ved at opnå klare sejre i Gud, vise dem med en svagere tro vejen, sandheden og livet.

Det som har forvoldt os den største modløshed har været at se dem i ____ som har haft årevis af erfaringer i Guds sag og værk, være berøvet deres egen styrke på grund af deres egen trofasthed. De er overlistet af fjenden i næsten alle angreb. Gud ville have gjort disse personer stærke, ligesom trofaste skildvagter på deres post, der bevogter borgen, hvis de havde vandret i det lys han havde givet dem og forblevet trofast for deres pligt, i forsøget på at kende og udføre hele Guds vilje. Satan vil, uden tvivl, igennem sine vildfarelser, bedrage disse skyldige sjæle og få dem til at tro at de gør det rette. De har ikke begået svære, frastødende synder og de må, trods alt, være på den rette grund og Gud vil acceptere deres gerninger. De ser ingen særlige synder at angre sig fra, ingen synder som kræver en særlig ydmygelse, ydmyg bekendelse og hjertets regnskabsaflæggelse. Faktisk er det bedrag på disse så stærkt når de kan forveksle den formelle gudsfrygt med kræfterne ovenfra og bilder sig selv ind at de er rige og ikke behøver noget. Meroz's forbandelse hviler på dem: »Forband«, sagde Herrens Engel »forband Meroz og dem, der bor deri! fordi de ikke kom Herren til Hjælp kom Herren til Hjælp som Helte!«

[396]

Min søster, undskyld ikke dine fejl fordi andre er forkerte på den. På Guds dag vil du ikke vove at bede som om undskyld, fordi du ikke har formet en karakter for himlen, da andre ikke viser helligelse og åndelighed. Den samme mangel som du har opdaget i andre er hos sig selv. Og det faktum at andre var syndere gør dine synder ikke desto mindre alvorligere. Både de og dig vil, hvis I fortsætter i jeres nuværende uegnethed, blive adskilt fra Kristus og I vil sammen med Satan og hans engle straffes med evig ødelæggelse i Herrens og i hans herlighedskrafts nærhed.

Herren gør store tilvejebringelser for dig, så hvis du vil søge efter ham og følge det lys han vil give dig, så burde du ikke falde på vejen. Guds ord blev givet til dig som en lygte for dine fødder og et lys for din sti. Hvis du snubler, vil det være fordi du ikke har rådført dig med din vejleder, Guds ord og gjort det dyrebare ord til regel for dit

liv. Gud har ikke givet dig som et mønster noget menneskes liv, hvor godt og tilsyneladende dadel frit hans liv end må være. Hvis du gør som andre gør og handler som andre handler, vil du tilsidst efterlades uden for den Hellige Stad, med uhyre stor mængde mennesker som har gjort det samme som du, fulgt et mønster Herren ikke gav dem og som fortabes ligesom du vil fortabes.

Det som andre har gjort, eller kan gøre i fremtiden, vil ikke formindske dit ansvar eller din skyld. Et forbillede er givet dig, et fejlfrit liv kendetegnet af selvfornægtelse og uegennyttig godgørelse. Hvis du vender dig fra denne afretning, dette fuldkomne mønster og tager et ufuldkomment, som klart har været fremstillet i Guds ord som et du bør afsky, vil din handlemåde få sin fortjente løn; dit liv vil være en fiasko.

[397] En af de største årsager til menighendes forfald i ___ er at de selv måler sig selv og sammenligner sig selv med dem selv. Der er kun få som har det levende princip i sjælen og som tjener Gud med øjet rettet på hans herlighed. Mange i ___ vil ikke give sit samtykke til at lade sig frelse på Guds særlige måde. De vil ikke gøre sig den ulempe at arbejde for deres egen frelse med frygt og bæven. Det sidstnævnte erfarer de ikke; og frem for at gøre sig ulempe med at få erfaringer ved personlige erfaringer, vil de hellere løbe den risiko at støtte sig til andre og stole på deres erfaring. De kan ikke indvilge sig til at våge og bede, leve for Gud og kun ham. Det er behageligere at leve i lydighed for selvet.

Menigheden i ___ er fyldt med sine egne frafaldne og de skal ikke drømme om fremgang før de som nævner Kristi navn passer på at forlade al synd, til de lærer at afvise det onde og vælge det gode. Vi er pålagt at våge og bede uden ophør; for en snare sættes på vore stier og vi kan finde nogle af Satans påfund når og hvor vi mindst forventer det. Hvis vi ikke i denne særlige tid sørger for at bede vil vi tages af fjenden og få et afgjort tab.

Hvilket ansvar hviler på os som forældre! Hvor lidt har du ikke mærket denne byrdes vægt! Hjertes stolthed, hang til fremvisning og føjelse af appetitten har optaget jeres tanker. Disse ting har ligget først for jer og fjendens ankomst er ikke bemærket. Han har grundlagt sine normer i jeres hjem og påtrykt sit afskyelige billede på jeres børns karakter. Men I har været så forblindet af denne verdens gud,

så bedøvet overfor åndelige og guddommelige ting, at I ikke kan se de tiltag Satan har vundet heller ikke hans gerninger i jeres familie.

[I har sat børn i verden, som ikke har været medbestemmende vedrørende deres eksistens. I har i høj grad gjort jer ansvarlige for deres fremtidige lykke og evige vel. Hvad enten I føler det eller ej, påhviler det jer det ansvar at opdrage disse børn for Gud - med nidkær omsorg holde øje med, når den listige fjende første gang nærmer sig og være beredt på at rejse banner imod ham. Byg en mur af bøn og tro om jeres børn og vær årvågne dertil med flid. I kan ikke et øjeblik vide jer sikre mod Satans angreb. I har ikke tid til at hvile fra agtpågivende, flittigt arbejde. I bør ikke et øjeblik sove på jeres post. Dette er en overordentlig vigtig krig. Den har evighedsbetydning. Det gælder liv eller død for jer og jeres familie.] Jeres eneste sikkerhed er at sønderbryde jeres hjerter for Gud og opsøge himlens rige som små børn. I kan ikke blive sejrherre i denne krig hvis I fortsætter med den linie som I har. I er ikke særlig meget nær himlens rige. [*Barnet i Hjemmet* side 179-180]

[398]

Nogle som ikke har bekendt sig til Kristus er nærmere Guds rige end mange bekendende sabbatsholdere i _____. I har ikke holdt jer selv i kærlighed til Gud og lært jeres børn at frygte Herren. I har ikke været flittige og lært dem sandheden, når I rejser jer og når I sætter jer, når I går ud og når I kommer ind. I har ikke behersket dem. I ser efter andre børn og trøster jeg selv ved at sige: »Mine børn er ikke værre end deres.« Dette kan være sandt, men skal andres pligtforsømmelse mindske styrken af de pålæg som Gud på en særlig måde har indprentet jer som forældre? Han har givet jer et ansvar for at bringe disse børn til ham og deres frelse afhænger i høj grad af den opdragelse de får i deres barndom. Dette ansvar kan andre ikke tage; det er jeres, jeres alene, som forældre. Du må give al den hjælp du kan for at medvirke i det højtidelige og betydningsfulde arbejde; men efter at du har gjort dette, er der en magt over enhver menneskelig medhjælper, som vil arbejde i dig gennem de midler som det er din forret at bruge. Gud vil komme dig til hjælp og du kan stole på hans kraft. Denne kraft er ubegrænset. Menneskelige medhjælpere kan ikke have held med sig, men Gud kan gøre dem frugtbringende ved at arbejde i og gennem dem.

[399]

Du har et arbejde at gøre med at bringe dit hjem i orden. Rene, syndfrie engle kan ikke glæde sig ved at komme i en bolig hvor

der udøves så megen synd. Du sover på din post. Ting af mindre betydning har optaget dine tanker som undskyldning for de mere vægtfulde ting. Det bør være dit livs første opgave at søge efter himlens rige og dets retfærdighed; så har du løftet at alt andet gives i tilgift. Her er det hvor du har forsømt din familie. Havde du haft kvaler over at du og dine kunne gå ind ad den snævre port, ville du alvorligt have samlet hver lysstråle som Herren har ladet skinne på din stivej og du ville værne om dem og vandret i dem.

Du har ikke taget hensyn til det lys som Herren så nådigt har givet dig om helsereformen. Du har følt at du ville sætte dig op imod det. Du har ikke set betydningen af det, ikke set nogen grund til at tage imod det. Du har ikke næret en villighed til at modstå din appetit. Du kunne ikke se Guds visdom i det givne lys med hensyn til at begrænse appetitten. Alt hvad du kunne se var besværet med at fornægte smagssansen. [Herren har ladet sit lys skinne over os i disse sidste dage for at det mørke som har samlet sig fra tidligere generationer på grund af syndige nydelser, i nogen grad kunne blive fjernet og at de onde følger af mangel på mådehold i mad og drikke kunne blive mindsket.

[400] I sin visdom har Herren villet bringe sit folk i en sådan stilling at de kunne blive skilt fra verden i ånd og praksis, for at deres børn ikke så let skulle blive ledt til afgudsdyrkelse og blive smittet af den rå-dende fordærvelse i vor tid. Det er Guds hensigt at troende forældre og deres børn skulle stå frem som levende repræsentanter for Kristus og søge det evige liv. Alle som har fået del i guddommelig natur, vil fly fra verdens fordærvelse som kommer af lysten. Det er umulig for dem som føjer appetitten at opnå kristelig fuldkommenhed.] Du kan ikke vække dine børns moralske fornemmelser når du ikke er omhyggelig med at vælge deres mad. De borde forældre sædvanligvis bereder til deres børn er en snare for dem. Deres kost er ikke simpel og er ikke tilberedt på en sund måde. Maden er ofte kalorierig og skaber feber, har en tendens til at pirre og ophidse mavens ømme lag. De dyriske tilbøjeligheder styrkes og får herredømme, medens de moralske og intellektuelle kræfter svækkes og bliver tjenere for de lavere lidenskaber. I burde forsøge at tilberede en enkel og dog nærende kost. Kødspiser og rige kager tilberedt med krydderi af enhver art er ikke den sundeste og nærende kost. Æg burde ikke sættes på jeres bord. De er til skade for jeres børn. Frugter og korn

tilberedt på en enkel måde, er det sundeste og vil give den største næring til legemet og samtidig, ikke skade forstanden. [*Råd og vink* side 18]

Regelmæssige måltider er meget vigtigt for legemets sundhed og sindets klarhed. Jeres børn bør kun spise på de faste spisetider. De bør ikke have lov til at komme bort fra denne fastsatte regel. Også selvom du, søster E, er borte fra dit hjem og ikke kan styre disse betydningsfulde ting. Din ældste søn har allerede afkræftet hele sin organisme og lagt grunden for en varig sygdom. Dit andet barn følger lige i hans spor og ikke et af dine børn er sikret mod dette onde.

I kan være ude af stand til at vinde sandheden for jeres børn med hensyn til deres vaner. Dem som praktiserer denne skjulte fejl vil lyve og bedrage. Dine børn kan bedrage dig, for du er ikke i en tilstand hvor du ved om de lokker dig bort. Du har så længe været forblændet af fjenden at du næppe har en lysstråle til at erkende mørket. Der er et stort, et højtideligt og et betydningsfuldt arbejde du straks skal udrette, at bringe dit eget hjerte og hus i orden. Din sikre vej er at gribe fat i det arbejde. Bild ikke dig selv ind at dette fremstilles for dig i et rigtigt og stort lys. Jeg har ikke farvet billedet. Jeg har givet dig de kendsgerninger som vil stå sin prøve i dommen. Vågn op, vågn op! Jeg trygler dig, før det er for sent at rette fejlene og du og dine børn går tabt i almindeligt fordærv. Tag fat i det højtidelige arbejde og tag enhver lysstråle til hjælp, som du kan få, som har skinnet på din stivej og som du ikke har elsket. Begynd, ved hjælp af det nuværende lys, at ransage dit liv og karakter, som om du stod foran Guds domstol. »Hold jer fra de kødelige lyster, som fører krig imod sjælen,« er apostlens formaning. Moralsk fordærv er der meget af hvert sted og medmindre du har mere end menneskelig styrke til at stole på at modstå en så kraftig ond strøm, vil du blive overvundet og styrte ned med strømmen til fortabelse. Uden hellighed skal intet menneske se Gud.

Herren forsøger og prøver sit folk. Guds engle lægger mærke til karakterens udvikling og vejer den moralske værdi. Prøvetiden er næsten til ende og I er ikke rede. Oh, om advarselsordet kunne brænde i jeres sjæle! Hold jer rede! hold jer rede! Arbejd medens dagen hælder, for natten kommer hvor ingen kan arbejde. Befalingen vil gå ud: Han som er hellig, lad ham forblive hellig; og han som

[402] er smudsig, lad ham stadig være smudsig. Alles skæbne vil blive afgjort. [Nogle få, ja kun nogle få af de mange, mange mennesker, som bor på jorden, vil blive frelst til evigt liv, medens alle, som ikke har fuldkommengjort sig ved at adlyde sandheden, vil blive dømt til den anden død.] Oh, Frelser, frels Dit blods erhvervelse! er mit forpinte hjertes råb. [*Herren kommer* 31.aug]

Jeg frygter meget for dig og for mange som bekender at tro sandheden i _____. Oh, ransag, ransag flittigt jeres egne hjerter og gør et gennemgribende arbejde for dommens skyld! Det smerter i mit hjerte når jeg tænker på hvor mange af de sabbatsholdende forældres børn der ødelægger sjæl og legeme med skjule uvaner. Tæt ved dig er en familie som afslører deres dårlige vaner i deres legemer så vel som i deres sind. Disse børn er direkte på vej til fortabelse. De har gjort sig selv dårligere og har lært mange andre denne fejl. Den ældste dreng er blevet forkrøblet, fysisk og mentalt, fordi han har føjet sig for dårlige skikke og vaner. Den lille forstand han har fået er forringende. Hvis han fortsætter i denne ondartede udøvelse vil han til sidst blive idiotisk. Alle svagheder i børn som er vokset op er et frygteligt onde og vil danne onde følger, som at svække organismen og forstanden. Men hos dem der giver efter for disse fordærvende onder før de vokser op, er de onde virkninger tydeligere markante og en helbredelse af disse virkninger er næsten håbløs. Skelettet er svagt og forkrøblet; musklerne er slappe; øjnene bliver små og til tider forekommer opsvulmede; hukommelsen er upålidelig og bliver som en si; og manglende evne til at koncentrere tankerne om studier bliver større.

[403] Til disse børns forældre vil jeg sig: I har sat børn i verden der er en forbandelse for samfundet. De er uregerlige, lidenskabelige, trættekære og ryggesløse. Deres indflydelse på andre er fordærvende. De bærer mærket af faderens karakter, hans lave lidenskaber. Hans uovervejede voldsomme temperament genspejles i dem. Disse forældre burde for længe siden være flyttet ud på landet og således adskilt sig selv og børnene fra deres samfund de ikke kan hjælpe alligevel, men kun gøre skade. En jævn flittighed på en gård ville vel have vist sig som en velsignelse for disse børn og stadig beskæftigelse, så vidt de har styrke til, ville give dem mindre lejlighed til at fordærve deres egne legemer ved at misbruge sig selv og ville have beskyttet dem fra at lære en masse af disse djævelske tricks. Hårdt

arbejde er en stor velsignelse for alle børn, især for den klasse det er naturligt med umoralitet og fordærvelse.

Disse børn har videregivet mere kundskab til umoralitet i ___ end alle prædikanter og folk der vedkender sig gudsfrygt i forening kan modvirke. Mange som har lært af jeres børn vil snarere gå fortabt end at styre deres lidenskaber og ophøre at give efter for synd. Et fordærvet menneske kan så mere ond sæd i en kort periode end mange kan rykke op med rod i et helt liv. Dine børn er et yndlingsudtryk i sandhedsbespotternes mund. Disse er sabbatsholderes børn, men de er i almindelighed værre end verdsliges børn. De har mindre dannelse, mindre selvrespekt. Bror F har ikke været til ære i Guds sag. Hans heftige temperament og almindelige indflydelse har ikke haft tendens til højnelse, men bringer ned på et lavere niveau. Guds sag er bragt i dårligt ry på grund af hans mangel på dømmekraft og dannelse. Det ville have været langt bedre for sandhedens sag om hans familie for længe siden havde flyttet til en mindre betydningsfuld post, hvor de ville have været mere isoleret og deres indflydelse kunne mærkes mindre. Deres børn har levet i sandhedens lys og har haft fortrin som kun få børn har haft; alligevel er de ikke blevet hjulpen meget i den tid, men har vokset sig mere og mere forhærdet i fordærv. Deres fraflyttelse ville være en velsignelse for menigheden og for samfundet og for hele familien. Et stabilt arbejde på landet vil være en velsignelse for far og børn hvis de ville udnytte landmandslivets fortrin.

[404]

Jeg så at bror G's familie behøver at få gjort et meget stort arbejde for sig. H og I er gået langt i denne selvmishandlings kriminalitet; det gælder især H, som er gået så langt i udøvelsen af denne synd at hans forstand er påvirket, hans øjesyn er svækket og sygdomme slår sig ned på ham. Satan har næsten fuld styr over hans stakkels drengs tanker, men hans forældre er ikke vågen nok til at se dette onde og dets følger. Han sind er nedværdiget, hans samvittighed forhærdet, hans moralske følelser lammet og han vil være et let offer for onde omgangsfæller som vil lede ham til synd og forbrydelser. [bror og søster G, I må vågne! Jeg er jer om dette. I har ikke taget imod lyset om helsereformen og I har ikke fulgt lyset. Hvis I havde holdt appetitten i tømme, ville I have været sparet for adskillig ekstraarbejde og udgifter. Og det som er langt vigtigere, er at I ville have været i langt bedre fysisk form og have en større grad

af intellektuel styrke til at sætte pris på de evige sandheder. Ved at udøve en sådan selvkontrol kunne I have haft klarere hjerne til at overveje beviserne for sandheden og I ville have været bedre skikket og forberedt til at fortælle andre om grundene for det håb som bor i jer.] [Den mad i bruger, er ikke af den enkle, sunde kvalitet som kan give jer det bedste blod. Dårlig blod vil uden tvivl fordunkle de moralske og intellektuelle begreber og desuden vække og styrke de lavere drifter i kroppen. Ingen af jer kan have råd til at bruge mad som virker ophidsende, for det vil ske på bekostning af kroppens helse og deres egen og barnets sjælelige trivsel.

I sætter mad på bordet som belaster fordøjelsesorganerne, ophidser de dyriske drifter og svækker både moralske og intellektuelle evner. Fed mad og kødretter er ikke godt for jer] [Hvis I kunne se kødets virkelige tilstand og hvis I kunne se de levende dyr som kødet kommer fra, ville I vende jer bort i afsky og aldrig spise kød mere. Kødets som I spiser, kommer måske fra dyr som har været så syge at de ville være døde af sig selv, om de ikke var blevet slagtet. Men medens der endnu var livspust i de, bliver de slagtet og solgt som mad. Ved at spise kød fører I direkte ind i organismen væsker og gifte af værste art og alligevel lægger i ikke mærke til det.] I elsker at give efter for appetitten, I har denne lektie at lære: »Enten I nu spiser eller drikker, eller hvad I gør, så gør det alt til Guds ære!« [Råd og vink side 42, 54-55, 309]

[Jeg bønfaller jer for Kristi skyld at bringe orden i jeres eget hjem og i jeres eget hjerte. Lad sandheden, som er af himmelsk oprindelse, hellige jer både på sjæl, legeme og ånd. Stå imod »de kødelige lyster, som strider mod sjælen«. Bror G, dine spisevaner har en tendens til at styrke dine lavere drifter. Du har ikke den kontrol over din krop som du har pligt til at have for at kunne fuldende din helliggørelse i guds frygt. Du må gennemføre mådehold i dine vaner før du kan blive en tålmodig mand.] Husk på at du i høj grad har givet dine børn et aftryk af din egen karakter. Du bør vogte dig selv og ikke være hård og streng, eller utålmodig. Behandl dem med bestemt, dog tålmodig, kærligt, følsomt, som Jesus har behandlet dig. Vær forsigtig med hvordan du kritiserer. Bær over med dine børn, hold dem dog i ave. Dette har du forsømt for meget. Du har ikke rettet dem på en korrekt måde, ikke haft fuldstændig kontrol

over din egen ånd. Et stort arbejde må udrettes for jer begge. [*Råd og vink* side 55]

Bror G, hvis du har fortsat fra styrke til styrke og fulgt det lys Herren har givet, ville han nu have udvalgt dig som retfærdighedens redskab. Du har talenter; du har evner; du kan arbejde for Guds herlighed; men du har ikke overgivet dig helt til Gud. Oh, om du blot ville søge efter sagtmødighed, søge efter Kristi retfærdighed, så du kan blive skjult på Herrens voldsomme vredesdag!

Min kære bror og søster, I burde tage enstemmigt og udholdende fat i at rette jeres fejlledelse af jeres børn. Søster G har været for eftergivende; alligevel kan I sammen og i kærlighed gøre meget også nu, for at binde jeres børn til jeres hjerter og belære dem på den gode og rette vej. I har et arbejde at gøre med at bringe jeres egne hjerter og hjem i orden. I bør opelske en harmonisk arbejdsmåde. Guds Ånds forvandlende indflydelse kan gøre et stort arbejde for jer begge og vil forene jeres hjerter og bestræbelse på reformarbejdet i jeres egen familie. Al klage, knurren og overilet irritabilitet bør ophøre. Dets virkninger svækker jer begge og ødelægger den indflydelse I må udøve hvis I skal kunne oplære jeres børn for himlen.

[406]

Satan har nu marken. Jeres stakkels børn er hans fanger; han har styr over jeres sind og får dem til at fornedres. Deres moralske fornemmelser synes lammet. De har mishandlet sig selv og har frydet sig ved deres synd. Sådanne drenge kan forgifte hele nabolaget eller det nære samfund og deres skadelige indflydelse vil bringe alle i fare som kommer i kontakt med dem i skolen. Jeres børn er fordærvede i legeme og i sind. Dårlige vaner har sat sine mærker på jeres ældste børn. De er befængt, stærkt befængt, med synd. De dyriske tilbøjeligheder er fremherskende, medens moralen og intellektuelle evner er meget svage. De lavere lidenskaber har vundet styrke ved deres udøvelse, medens samvittigheden er blevet forhærdet og udtørret. Det er den indflydelse som umoralitet vil have på de mentale kræfter. Dem som overgiver sig fordærvelsen af deres egne legemer og sind standser ikke her. Til sidst vil de findes villig til forbrydelser af enhver form, for deres samvittighed er udvisnet. Forældre har ikke været halvt vågne til at indse deres ansvar som passende forældre. De er forsømmelige for deres opgave. De lærer ikke deres børn disse farlige, dydsødelæggende vaners syndighed. Før forældrene vågner op, er der intet håb for deres børn.

[407] Jeg kan nævne mange andres tilfælde, men vil undlade dette, undtagen med nogle få eksempler. J er en farlig kammarat. Han er genstand for denne umoralitet. Hans indflydelse er dårlig. Guds nåde har ingen indflydelse på hans hjerte. Han har en god forstand og hans far har betroet ham meget til denne forstand for at bringe ham i balance, men mentale kræfter alene er ikke en garanti for dydig livsførelse. Manglen på religiøs principfasthed gør ham fordærvet i hjertet og udspekuleret i hans forsyndelser. Hans indflydelse er overalt skadelig. Han er vantro i hans principper og stolt af hans skepsis. Han taler med vilje om religiøse ting med dem på hans samme alder og dem der er yngre end ham selv og spørger og skæmter om sandheden og biblen. Dette hykleriske kendskab har en indflydelse der fordærver sindet og får unge mennesker til at skamme som over sandheden. Sådanne kammarater burde undgås helt, for det er den eneste sikre vej. Unge piger er forelsket i denne unge mand; endda også nogle som bekender sig at være kristne foretrækker en sådant selskab.

K er en dreng som kan formes hvis han er omgivet af den rette indflydelse, Hen behøver et rigtigt eksempel. Hvis de unge som bekender sig til Kristus ærer ham i deres livsførelse, kan de udøve en indflydelse som vil modvirke den skadelige indflydelse fra unge som J. Men de unge har i almindelighed ikke mere religion end dem som aldrig har nævnt Kristi navn. De afstår ikke fra synd. En pæn intelligent dreng, som J, kan have en stærk ond indflydelse. Hvis denne forstand blev kontrolleret af dyder og retskaffenhed, ville det være en stærk indflydelse for godt; men hvis den vakler til fordærvelse, kan dens indflydelse på omgangsfæller ikke vurderes og den vil sikkert nedsænke ham i fortabelse. En god forstand der er fordærvet danner et meget dårligt hjerte. En højt begavet forstand helliget ved Guds Ånd udøver en skjult kraft og spreder lys og renhed over alle som den lykkelige ejer af dette omgås.

[408] Hvis en dreng med sådanne åndelige evner som J's ville lade sit hjerte overgive til Kristus, ville det være hans frelse. Ved hjælp af en ren religion vil hans forstand bringes i en sund kanel, hans mentale og moralske kræfter vil blive livskraftige og harmoniske; samvittigheden vil, oplyst af guddommelig nåde, blive skarp og ren, viljen og lysterne vil kunne styres og han vil ledes til oprigtighed og åbenhed i enhver handling i livet. Uden religiøse principper, vil

denne dreng blive listig, snu, på en ond måde og vil forgifte alle han omgås. Jeg advarer alle unge om at tage sig i agt for denne unge mand hvis han fortsætter med at ringeagte religionen og biblen. I kan ikke være for forsigtige med hans selskab.

L er også blevet fordærvet ved at omgås med de drenge som ikke udøver en rigtig indflydelse. J og K er ikke gode kammerater for ham, for han er let at påvirke i forkert retning. ____ er ikke det bedste sted for ham. Hans vaner skik og brug er ikke rene, han misbruger sig selv. På grund af dette og hans kærlighed for onde kammeraters selskab, vil de ønsker som hjælper til dannelsen af en dydig karakter og til sikrer adgang til himlen svækkes. De unge som ønsker udødelighed må stoppe hvor de er og ikke tillade en uren tanke eller handling. Urene tanker fører til urene handlinger. Hvis Kristus er overvejelsernes tema, vil tankerne i vid udstrækning adskilles fra alt som leder til urene handlinger. Sindet vil styrkes ved at dvæle ved ophøjede emner. Hvis det oplæres til at løbe i renhedens og hellighedens kanel, vil det blive sundt og livskraftigt. Hvis det oplæres til at dvæle på åndelige emner, vil det være naturligt at gøre dette. Men denne tiltrækningskraft af himmelske sager kan ikke vindes uden en tro på Gud og en alvorlig, ydmyg tillid til ham for den styrke og nåde som vil være tilstrækkeligt for enhver nødsituation.

Livets renhed og en karakter formet efter det guddommelig Mønster opnås ikke uden alvorlige bestræbelser og faste principper. En vaklende person vil ikke opnå kristen fuldkommenhed. Disse vil [409] blive vejet på vægten og fundet for lette. Lige som en brølende løve, søger Satan efter sit bytte. Han prøver sin list på enhver intetanende ung; der er kun sikkert hos Kristus. Det er gennem hans nåde alene at Satan kan afvises. Satan fortæller de unge at der er masser af tid, så de kan give efter for synd og umoralitet denne gang og aldrig igen; men eftergiveness vil forgifte hele deres liv. Vov jer ikke en eneste gang ud på forbuden grund. I disse farefulde onde dage, hvor tillokkelser til umoralitet og fordærv er alle steder, lad de unges alvorlige hjertefylde råb opløftes mod himlen: »Hvorned skal et ungt menneske rense hans vej?« Og måtte hans ører åbnes og hans hjerte rettes til at adlyde den belæring han får i dette svar: »Ved at give agt dertil efter Dit ord.« [Kun ved at stole på Gud kan de unge være trygge i denne fordærvede tid. Uden guddommelig hjælp vil de

være ude af stand til at beherske de menneskelige lyster og begær. I Kristus findes den tiltrængte hjælp, men hvor få er det, der vil gå til ham for at få den. Da Jesus var her på Jorden, sagde ham: »Og dog vil I ikke komme til mig for at få liv.« Alle kan sejre i Kristus. Med apostlen kan i sige: »Men under alt dette mere end sejrer vi ved ham, som elskede os.« Og igen: Men jeg er hård mod mit legeme og holder det i ave.« *Barnet i Hjemmet* side 451]

[410] Jeg har nedskrevet bror E og families sag fordi dette illustrerer mange familiers sande tilstand og Gud vil have at disse familier tager denne sag som om den er særlig nedskrevet for deres skyld. Der er mange andre tilfælde jeg kan udpege, men jeg har allerede nævnt nok. Unge piger går ikke i almindelighed fri for forbrydelsen at misbruge sig selv. De praktiserer den og, som følge deraf, ødelægges deres legemsbeskaffenhed. Nogle som er lige ved at gå ind i kvindelivet er i fare for hjernelammelse. Moralske og forstandsmæssige kræfter svækkes og lammes allerede, medens dyriske tilbøjeligheder vinder adgang og fordærver legeme og sjæl. De unge, om det er dreng eller pige, kan ikke være kristne medmindre de holder helt op med at praktisere denne djævelske, sjæls-legeme-ødelæggende, fejl.

[Mange af de unge er begærlige efter bøger. De læser alt, hvad de kan få fat i. Spændende kærlighedshistorier og uanstændige billeder har en demoraliserende indflydelse. Mange læser ivrigt romaner og som følge deraf bliver deres fantasi smudset til. Fotografier af nøgne kvinder bliver ofte sat i omløb i togene i salgsøjemed. Disse afskyelige billeder fremvises også i lysbilledsaloner (fotoforretninger) og hænger på væggene hos dem, der handler med gravure. Vi lever i en tid, hvor moralsk fordærv kommer til udfoldelse overalt. Øjnenes lyst og lave lidenskaber vækkes ved at se og læse. hjertet bliver demoraliseret gennem fantasien. Tankerne finder glæde ved at fordybe sig i scener, der vækker de laveste og sletteste lidenskaber. Disse sjofle billeder, betragtet med en snavset fantasi, ødelægger moralen og får vildledte, forblindede mennesker til at give de kødelige lyster frit løb. Derpå følger synder og forbrydelser, der trækker mennesker, som blev skabt i Guds billede, ned på dyrenes stade og til sidst fører dem til evig fortabelse.] Undgå læsning og at se ting som vil antyde til urene tanker.] [De moralske og intellektuelle evner bør udvikles. Lad ikke disse ædle kræfter blive forkrøblet og forvrænget ved at børn læser fortællingsbøger. Jeg kender til stærke personligheder

som er blevet bragt ud af balance og har fået sindet næsten lammet på grund af ukontrolleret læsning.] [*Barnet i Hjemmet* side 423-424] [*Det kristne hjem* side 322]

Jeg appellerer til forældre at kontrollere deres børns læsning. Megen læsning vil kun gøre skade. Lad især ikke magasiner og aviser ligge på jeres borde som der kan findes kærlighedshistorier i. [Det er ikke muligt for de unge at have en god sindsstemning og rette religiøse principper, medmindre de finder glæde i at læse Guds ord. Denne bog indeholder de mest fængslende historier, den viser vejen til frelse ved Jesus Kristus og er en vejleder til et ædlere og bedre liv. De ville enstemmigt kalde den for den mest interessante bog, de nogen sinde havde læst, hvis deres fantasi ikke var blevet ødelagt af spændende historier af opdigtet karakter. I, som forventer, at jeres Herre skal komme anden gang for at forvandle jeres dødelige legemer og give dem samme skikkelse som hans herlighedslegeme, må i henseende til jeres livsførelse komme op på et højere plan. I må handle ud fra et højere standpunkt, end I hidtil har gjort; i modsat fald vil I ikke blive blandt dem, der modtager udødelighedens fuldendte gave. *Herren Kommer* 15.maj]

[411]

Sand kærlighed til hjemmet

SAND KÆRLIGHED TIL HJEMMET

Bror M: På Adams centeret fik jeg vist at du manglede uselvskhed meget medens du var på institutionen; du udøvede ikke den indflydelse du skulle. Du kunne have ladet dit lys skinne der, men du gjorde det ikke. Du forsømte ofte din pligt med hensyn til forlystelser. Du var ikke forsigtig og bar ikke ansvar. Du brød dig ikke om de aktive legemsøvelser. Du holder af din magelighed; du og hård arbejde er i strid med hinanden. Dette er egoistisk. Du lod institutionens ejendele falde hen og ødelægges, skønt det var din opgave at se at de blev holdt ved lige og at alt var i orden og blev bevaret med største interesse og omhu som var det dit eget. Du var en utro forvalter. Hver gang du gav dig af med morskab, spillede krocket eller noget af den art, brugte du tid du blev betalt for og som ikke tilhørte dig selv. Du ville være lige så skyldelig om du skulle tage penge som du ikke havde tjent og bruge dem på dig selv.

[412] Brødrene Loughborough, Andrews, Aldrich og andre kender dig ikke. De værdsætter dig højt. Du udfylder ikke den plads de har ansat dig til at udfylde. De dømte ikke rigtigt da de betalte dig så høj en pris for dit arbejde. Du fortjener ikke de penge du får. Du var meget langsom og lider megen mangel på energi. Du var ikke nok interesseret i at vågne op for at se og arbejde og du forsømte tingene frygteligt.

Min bror du er langt fra Gud; du er i en frafalden. Du har ikke ædel moralsk tapperhed. Du overgiver dig til dine egne ønsker i stedet for at fornægte selvet. I jaget efter lykke, har du deltaget i forlystelsessteder som Gud ikke kan billige og når du gør dette har du svækket din egen sjæl. [Min bror, du har meget at lære. Du følger appetitten og du spiser mere end organismen kan omdanne til godt blod. Det er synd at spise for meget, selv om maden er af god kvalitet. Mange mener at når de ikke spiser kød og de fleste øvrige madsorter, kan de spise alt de orker af enkel, sund mad. Men dette er en misforståelse. Mange som bekender sig til at være helsereformens

talsmænd, er ikke andet end frådserne. De lægger så store byrder på fordøjelsesorganerne at kroppens energi bliver udtømt bare for at kunne tage sig af overflødig mad. Forspisning har en deprimerende indflydelse på tankevirksomheden. Hjernens nerveenergi må sættes ind for at hjælpe maven i dens arbejde. At spise for meget, endog af den enkleste mad, afstumper hjernens følsomme nerver og derved svækkes hjernens vitalitet. At spise for meget er en større belastning på organismen end at arbejde for meget. Sindets energi svækkes mere ved at spise for meget.

Fordøjelsesorganerne må aldrig blive tynget hverken af madens kvalitet eller mængde. Organismen bliver overanstrengt når den må tage sig af overflødig mad. Al mad som organismen ikke mangler for at danne godt blod, er overflødig og bliver bare en byrde for kroppen. Denne overflødig mad kan ikke omdannes hverken til kød eller blod, men den bliver en byrde for leveren og den sætter hele organismen i en sygelig tilstand. Maven bliver overanstrengt i sit forsøg på at blive kvit med den. Men derved opstår der en følelse af mathed, som let bliver forvekslet med sult. Uden at give fordøjelsesorganerne tid til at hvile ud efter et anstrengende arbejde, lægges der igen beslag på deres energi for at tage sig af et nyt overdådigt måltid og fordøjelsesapparatet sættes i gang igen. Kroppen får mindre næring fra store måltider, selv om de består af sund, mad end fra passende måltider som indtages til bestemte tider.

[413]

Min bror, din hjerne er sløv. En mand som spiser så meget som du gør, bør være optaget med fysisk arbejde. Motion er meget vigtig for fordøjelsen og for at holde både krop og sind i god form. Du trænger til hårdt fysisk arbejde. Du bevæger dig og bruger din krop som om den var af lavet af træ og som om det ikke fandtes elasticitet i den. Sund, aktiv motion er det du har brug for. Motion vil give dit sind ny kraft. Men du må passe på ikke at drive for kraftig motion og heller ikke for intense studier lige efter et tungt måltid. At gøre dette er at krænke helsens love. Med det samme vi har spist, stilles det store krav til nerveenergien. Hjernens energi sættes i aktivitet for at hjælpe maven. Fordøjelsesprocessen bliver hindret hvis hjernen eller kroppen bliver sat i tungt arbejde lige efter et måltid. Organismens energi som trænger til et bestemt arbejde, bliver på denne måde omdirigeret til at tage sig af en anden opgave. *Råd og vink* side 81-82]

[414] [Du trænger til at være mådeholden i alle ting. Opelsk sindets højere og ædlere evner og de dyriske tilbøjeligheder vil miste sin styrke. Det er umulig for dig at vokse i åndelig kraft, så længe appetitten og lidenskaberne ikke er under fuld kontrol. Apostlen Paulus siger: »Men jeg er hård mod mit legeme og holder det i ave, for at ikke jeg, der har prædikeret for andre, selv skal blive forkastet.«

Rejs dig op, min bror, jeg beder dig om dette og lad så Guds Ånd få lov til at trænge dybere ind end bare til det ydre. Lad Ånden trænge ned til de dybe kilder for alle dine handlinger. Du mangler faste principper og en bestemt handlekraft så vel i åndelige som i timelige ting. Du mangler alvor i dine anstrengelser. Mange er for lette i åndelighedens vægtskål, fordi de ikke vil fornægte deres appetit. Hjernens nervekraft er svækket og næsten lammet på grund af frådseri. Når sådanne mennesker går til Guds hus på sabbaten, kan de ikke holde øjnene åbne. De alvorlige appeller magter ikke at vække deres blytunge, følsomme hjerte. Sandheden bliver måske forkyndt med den dybeste indlevelse, men den formår alligevel ikke at vække deres moralske sanseevne eller oplyse deres forstand. Mon disse mennesker har tænkt på hvordan de kan ære Gud i alle ting? *Råd og vink* side 53-54]

Det er umuligt at have klare begreber om evige ting med mindre sindet er oplært at dvæle ved ophøjede emner. Alle lidenskaber må bringes fuldstændig under den moralske styrke. Når mænd og kvinder bekender sig til en stærk tro og alvorlig åndelighed, ved jeg at deres bekendelse er falsk hvis de ikke har fået deres lidenskaber under kontrol. Gud forlanger dette. Grunden til at et sådant åndeligt mørke er fremherskende er at sindet er tilfreds med en lavt niveau og ikke rettes opad til den rene, hellige og himmelske kanal.

Jeg så med hensyn til din familie, Bror M, at I ikke var lykkelige. Din hustru er skuffet og du har været skuffet. Din hustru forventede at finde en pænere person i dig, kultiveret og dannet. Hun har været meget ulykkelig. Hun er meget stolt. Hendes familierelationer på hendes mors side er ganske samvittighedsfulde, dog stolte og aristokratiske. Hun har stor del i disse karaktertræk. Hun er ikke åben. Det er ikke naturligt for hende at gå frem og vise følelser. Hun ser på følelserne mellem mand og hustru som svag og barnlig. Hun har [415] følt at hvis hun viste følelser, ville det ikke besvares af en fin ophøjjet

kærlighed, men af lidenskabernes lavere orden; da den vil styrkes og ikke den rene dybe hellige kærlighed.

Din hustru burde anstrenge sig meget for at komme ud af hendes tilbagetrukne forfinede tilbageholdenhed og opelske enkelhed i alle sine handlinger. Og når den højere orden af evner og anlæg vækkes i dig og styrkes ved brug, vil du bedre kunne forstå kvindens behov; du vil forstå at sjælen beder om en kærlighed af højere og renere orden end den der hersker i de dyriske lidenskabers orden. Disse lidenskaber er blevet styrket i dig da de er fremhjulpet og udøvet hos dig. Hvis du nu under frygt for Gud holder dit legeme i ave og søger at imødekomme din hustru med ren, ophøjet kærlighed, vil manglerne i hendes natur imødekommes. Tag hendes hjerte til dit hjerte, værdsæt hende højt.

Du har været hævet over skyerne og taget plads over din hustru. Du har ikke forstået dig selv. Du har haft en høj påskønnelse i din religiøse erfaring og vækst i det guddommelige liv. Disse ting har været til hindring, i stedet for at hjælpe din hustru. Hun var bange for dig, hun frygtede at du ikke virkelig forstod dig selv og at du ville gå for hurtigt. Jeres ægteskab her ikke været lykkeligt. I har ikke passet til hinanden. Din hustru har en forskræmt, frygtsom indesluttet natur. Du har fuldstændig undladt at forstå hende. Hun nøler og frygter for at gå frem fordi hun er bange for at det skal gå for hurtigt. Hun behøver selvtillid og bør fremhjelpe selvstændighed.

Bror M, du opmuntrer ikke din hustrus tillid. Du lider af mangel på høflighed og en vedvarende venlig agtelse for hende. Du viser nogle gange kærlighed, men det er en egoistisk kærlighed. Det er ingen principper hos dig der rækker dybt ned og understøtter alle dine handlinger. Det er ikke en egoistisk kærlighed, som hos dig fremkalder en stadig omtanke for hende og omhu for at have hende i dit selskab. Dette viser at du foretrækker hendes ledsagelse fremfor alle andre. Du har søgt efter dine egne fornøjelser, ladet hende blive alene hjemme og ofte bedrøvet. Du har udført dig sådan også før I flyttede til dette sted og du har fortsat sådan i en mindre grad fordi du har mangelet anledninger eller påskud.

Din hustru vil med foragt ikke lade dig vide at hun lagde mærke til dine mangler. Hun er bange for dig. Havde du haft en virkelig kærlighed, som er naturlig for hende, ville du have fundet genklang i hendes hjerte. Du er for kold og hårdnakket. Til tider har du vist

hengivenhed, men det har ikke vækket kærlighed tilbage fordi du ikke har været høflig og opmærksom og vist en god opmærksomhed for din hustru, ved at se efter hendes lykke. Du har for mange gange følt dig fri til at gå ud og forlyste dit selv uden at rådføre dig med hendes behag eller i det hele taget lykke.

Ægte, ren kærlighed er værdifuld. Den er i sin indflydelse himmelsk. Den er dyb og varig. Den er ikke stødvis i sin manifestationer. Den er ikke en egenkærlig lidenskab. Den bærer frugter. Den vil føre til stadige bestræbelser for at gøre din hustru lykkelig. Hvis du har den kærlighed, vil det komme naturligt at bestræbe sig på dette. Det vil ikke vise sig at være tvang. Hvis du går alene ud for at spadsere eller deltage i et møde, vil det være lige så naturligt som din vejrtrækning at tage din hustru med og søge at gøre hende lykkelig i dit selskab. Du anser hendes åndelige evner for ringere end dine egne, men jeg så at Gud var bedre tilfreds med hendes åndelighed end den du selv har. Du er ikke din hustru værdig. Hun er for god til dig. Hun er en skrøbelig og følsom plante; hun trænger til omsorg på en øm måde. Hun ønsker alvorligt at gøre Guds vilje. Men hun har en hovmodig ånd og er bange og for tilbageholden til at bebrejde. Det er ligesom døden for hende at være genstand for iagttagelse og kommentarer. Lad din hustru elskes, æres og beskyttes i ægteskabetsløftets fulde betydning og hun vil komme ud af denne reservede, forkyndte tilstand som er naturlig for hende.

[417] Lad en kvinde blot se at hun er påskønnet af hendes mand og er dyrebar for ham, ikke kun fordi hun er nyttig og praktisk i hans hjem, men fordi hun er en del af ham selv og hun vil være modtagelig for hans hengivenhed og genspejle den kærlighed hun får. Lad din hustru være genstand for din særlige og hjertefølte opmærksomhed. Når du føler det sådan som Gud ville have dig til, vil du føle dig fortabt uden din hustrus selskab. Du tror at hendes tro ikke er det værd, dog vil den give hurtigere svar end den tro du har.

Bror M, du forstå ikke en kvindes hjerte. Du ræsonerer ikke fra årsag til virkning. Du ved at din hustru ikke er så lykkelig og glad som du gerne ville se hende være, men du undersøger ikke problemet. Du analyserer ikke din opførsel for at se om problemet ikke er hos dig selv. Elsk din hustru. Hun hungerer efter dyb, oprigtig ophøjende kærlighed. Lad hende have det håndgribelige bevis at hendes omsorg og interesse for dig, der vises i hendes op-

mærksomhed for dit velbefindende, værdsættes og gengældes. Søg efter hendes mening og billigelse i hvad du foretager dig. Respekter hendes dømmekraft. Føl ikke at du ved alt hvad er værd at vide.

Et hjem med kærlighed i sig, hvor kærlighed udtrykkes i ord, udseende og handlinger, er et sted hvor engle holder af at vise deres tilstedeværelse og indvie scenen til lysstråler fra herligheden. Der har de ydmyge hjemmeplichter en glans. Under sådanne omstændigheder vil ingen af livets pligter være ubehagelige for din hustru. Hun vil udføre dem med glæde og vil være ligesom en solstråle for dem omkring hende og hun vil være til velklang i sit hjerte for Herren. For øjeblikket føler hun at hun ikke har dit hjertes hengivenhed. Du har givet hende anledning til at have det sådant. Du udfører de nødvendigeste pligter du har som familiens overhoved, men der er en [418] mangel. Du har en alvorlig mangel på kærlighedens dyrebare indflydelse som leder til venlig omsorg. Kærlighed burde ses i udseendet og handlemåder og kunne høres i stemmens toneleje.

Din hustru vover ikke at åbne sit hjerte for dig; for lige så snart hun ytrer en indstilling der er forskellig fra din, frastøder du den. Du taler så stærkt at hun ikke har mod til at sige noget andet. Du er ikke en af hjertet. Du tager standpunkt over hende og fastholder en holdning som om hendes bedømmelse og mening ikke havde betydning. Du anser dine åndelige evner for at være langt større end hendes. Min bror, du kender ikke dig selv. Gud ser på hjertet, ikke på ordene eller bekendelsen. Det ydre vejer ikke det samme for Gud som for mennesker. Et ydmygt hjerte og en sønderknust ånd værdsætter Gud. Vor Frelser kender til enhver sjæls livskonflikter. Han dømmes ikke efter udseende, men retfærdigt.

[Du har en fej indstilling. Når du danner dig en mening, tænker du ikke sagen ordentlig igennem og overvejer følgerne af at holde fast på dine opfattelser. Du knytter dem på en uovervejede måde ind i samtaler og bønner, selv om du ved at din hustru er uenig i dine synspunkter. I stedet for at vise respekt for hendes følelser og undgå at komme ind på de emner hvor modsætningerne er størst, har du med overlæg dvælet ved ømtålelige synspunkter. Med en nærmest ufølsom hårdhed har du givet udtryk for dine meninger, uden at tage hensyn til dem du omgås. Du har følt at andre ikke havde nogen ret til at hævde synspunkter som var forskellige fra dine. Sådanne

frugter vokser ikke på det træ som Kristus har plantet. *Det kristne hjem* side 88]

I søster N's tilfælde så du ikke tingene i deres rette lys. Hvis hun var helbredt som svar på dine og andres bønner, ville det have vist sig at være en ruin for mere end to eller tre af jer. En klog Gud har opsyn med dette. Han kunne læse hjertets motiver og hensigter.

[419] Din hustru har lige så meget ret til sin mening som du har til din. Hendes ægteskabsforhold udsletter ikke hendes identitet. Hun har et personligt ansvar. Du er ikke afklaret før du tager tingene væk fra hende og viser en mere næstekærlig, Kristi lignende overbærenhed over for hende og betragter andre i det lys du selv ønsker at blive betragtet. Du har endnu at lære at »gøre intet af egennytte eller lyst til tom ære, men agt i ydmyghed hverandre højere end jer selv.« »Vær hverandre hjerteligt hengivne i broderkærlighed; kom hverandre i forkøbet med at vise ærbødighed! Vær ikke lunkne i jeres iver; vær brændende i ånden; tjen Herren.«

Ledelse af bedemøder

Ledelse af bedemøder.

Jeg fik vist, bror M, at du mangler at få udført et stort arbejde for dig før du kan udøve en indflydelse i menigheden med at rette fejl og opdrage. Du har ikke den ydmyghed i sindet som kan nå Guds folks hjerter. Du er opstemt. Du behøver at undersøge dine motiver og dine handlinger for at se om dine øjne kun er rettet imod Guds herlighed. Hverken bror O eller du er særlig egnede til at imødekomme de unges behov og menighedens behov i almindelighed. I er ikke gået rigtigt ned i enkelhed for at forstå den bedste måde at hjælpe dem på. Det har ikke den bedste virkning for dig og bror O at I forlader jeres stole og sætter jer på platformen foran folk. Når I har den position, føler I at I må sige eller gøre noget som er efter den position I har taget. I stedet for at stå op og sig nogle få ord, gør I ofte lange bemærkninger, som virkelig skader mødet. Mange føler sig lettet når I sidder ned. Var I på landet var der kun få til at udnytte tiden, så ville sådanne bemærkninger være mere passende.

Herrens værk er et stort værk og der behøves kloge mennesker til at gå ind i det. Der er mangel på mennesker som kan indrette sig efter folkenes ønsker. Hvis I forventer at kunne hjælpe folk må I ikke tage position oven over dem, men lige præcis i blandt dem. Dette er bror O's store fejl. Han er for hård. Det er ikke naturligt for ham at være ligefrem. Han ræsonnerer ikke fra årsag til virkning. Han vil ikke vinde hengivenhed og kærlighed. Han kommer ikke ned til børns forstand og taler på en rørende måde som vil smelte vej til hjertet. Han står op og tiltaler børn på en vis måde, men det gavner dem ikke. Hans kommentarer er generelt for lange og besværlige. Nogen gange kunne en fjerdedel af det han siger efterlade et bedre indtryk i sindet.

[420]

[De, som har med børn at gøre, bør undgå omstændelige forklaringer. Korte og klare bemærkninger vil have en god indflydelse. hvis der skal siges meget, så gør det kort og hyppigt. Nogle få velvalgte ord nu og da vil være til større gavn, end hvis det hele gives på én

gang. Lange taler tynger små børns sind. For megen tale vil få dem til at føle lede ved selv åndelig belæring, ligesom forspisning tynger maven og formindsker appetitten, ja end og fører til madlede. Folks sind kan overfyldes ved for megen tale.] Arbejdet for menigheden, men især for de unge, bør være linie efter linie, regel efter regel, lidt her og lidt der. Giv sindende tid til at tilegne de sandheder du giver som føde. Børn må drages hen mod himlen, ikke hårdt, men meget blidt. [*Barnet i Hjemmet* side 34]

[421] *Battle Creek, Michigan, den 2.okt, 1868.*

Vigtigheden af selvbeherskelse

VIGTIGHEDEN AF SELVBEHERSKELSE

Kære bror P: Jeg har adskillige gange forsøgt at skrive til dig, men er lige så ofte blevet forhindret. Jeg vil ikke længere udskyde det. For nogle dage siden mærkede jeg en ængstelse for dig. Sidste juni fik jeg vist noget om dig. Jeg blev ført tilbage i fortiden og vist din ustadige og omflakkende tilværelse. Du var uden Gud. Du har haft en hårdt og ligegyldigt liv. Dog så jeg at Gud i sin barmhjertighed mange gange sparede dit liv når det lod til at intet menneske i kraft og visdom kunne beskytte det. Du har været ude for barmhjertighedens mirakel. Skønt dit liv har været i overhængende fare, har Kristus, din Forsvarer, gået i forbøn til din fordel: »Fader, skån hans liv lidt længere. Han har været et ufrugtbart træ, som har besværet jorden; skær det alligevel ikke ned. Jeg vil tålmodigt vente lidt længere og se om det ikke vil bære frugter. Jeg vil indprente hans hjerte med sandheden. Jeg vil overbevise ham om synd.«

Jeg fik vist at Herren åbnede vej for dig til at adlyde og tjene ham. Dine skridt blev vist vestpå, hvor dine omgivelser ville være bedre for nådesvækst og hvor det ville være mindre svært for dig at danne karakter for himlen. Du kom ind i vor familie og blev taget til vore hjerter. Det var alt Herren gav ordre til. Du havde ikke den erfaring der var nødvendig for at leve et liv som Herren kunne billige. Du havde det sådan at du, på få måneder, kunne få mere lys og mere rigtig kundskab til den nærværende sandhed end du kunne få hvis du var forblevet i øst.

Vor medlidende Ypperstepræst kendte til dine svagheder og dine fejl og lod dig ikke uden erfaring kæmpe med den store fjende i ugunstige omgivelser. Var du blevet i ___ ville du ikke have beholdt sandheden. Den modstand du ville have fået ville vække din kamplyst og du ville vanære sandheden med en opfarende ånd; og så, som forhindringer i din kristne færd, vil du miste modet og opgive sandheden. Du har meget at være taknemmelig for. Dit hjerte burde fyldes med taknemmelighed for din elskende Frelser for hans

[422]

barmhjertighed for dig, til dig som har misbrugt hans kærlighed så længe.

Jeg fik vist at du var en usleben sten fra stenbruddet som behøvede megen tilhugning og polering før den kunne udfylde en plads i den himmelske bygning. Noget af dette arbejde er blevet gjort for dig; men, oh! der er et meget større arbejde endnu at gøre! Du har været meget ulykkelig. Du har oplevet livets rå side. Du har ikke været så lykkelig; men du var den som stod i dit eget lys og udelukket dig selv fra godt. I din ungdom har du skabt dig en utilfredshed; du ville ikke lade dig styre; du valgte at gå på din egen vej, uanset andres bedømmelse og råd. Du ville ikke underkaste dig din stedfader, fordi du ønskede at følge din egen vej. Han forstod ikke den bedste måde at lede dig på og du var besluttet på ikke at følge hans myndighed. Så snart han talte til dig, satte du dig i forsvarsstilling. Din kamplyst var stor og du ville slå alt og enhver der krydsede dine planer. Selv når du fik foreslået en bedre fremgangsmåde i dine planer og dit arbejde, ville du øjeblikkelig flygte. Du troede du fik kritik, troede du blev dadlet og græmmede dig over dem som var dine sande venner. Din indbildning var sygelig. Du troede at alle var imod dig og at du havde et overordentlig hårdt lod. Det har været hårdt, men det er hvad du gjorde det til.

[423] Din opførsel mod din stedfader var upassende. Han fortjente ikke den behandling af dig som han fik. Han havde fejl og havde begået fejltrin, men når du var vågen for at se disse i dårligt lys så du ikke dine egne fejl. Under Guds forsyn var din hustru lammet af sygdomme. Hun var en hovmodig kvinde; men hun angrede sine synder og hendes anger blev godtaget af Gud.

Den vej er blevet indskærpet på den højre og venstre side for at forhindre din færd mod fortabelse. Herren har bragt din uregerlighed og utæmmelighed til underkastelse af ham. Ved en blanding af dom og barmhjertighed er du bragt til anger. Ligesom Jonas, flygtede du, fra dine pligter, til havet. I sin forudseenhed Gud indskærpede din vej ved hjælp af prøvelser. Du kunne ikke få fremgang og blive lykkelig, fordi du ikke kunne lægge selvet bag dig. Du tog selvet og synden med dig. Du holdt fast i en utilfredshed og rastløs ånd og ville ikke gøre de pligter der lå på din sti. Du ønskede en forandring, et større arbejde. Din natur blev omflakkende.

Den dyrebare Frelasers øje har været på dig, ellers ville du være efterladt i din ustabile tilstand og i dine synder og blive opgivet i karakterudviklingen og ynkelig over for skæbnen. Da du var i fremmedes land og i sygdommens stund, mærkede du i sørgelig grad din fortvivlede, trøstesløse tilstand. Du har hvileløst og smerteligt gennemgået lange nætter og tunge dage, væk fra din mor og søstre, uden andet end fremmede hænder til venlig tjeneste for dig og intet kristent håb til at støtte dig.

Du ledte efter lykke, men fandt den ikke. Du tilsidesatte din moders råd og hendes bønner om ikke at overtræde Guds bud. Til tider har denne forsømmelse forvoldt dig bitterhed. Men jeg kan ikke gå ind i enhver enkelthed, for jeg er ikke stærk. Jeg vil dvæle ved de væsentlige ting der er vist mig.

Jeg så at et arbejde ligger foran dig som du ikke kan begribe. Det er at dø i selvet, at korsfæste selvet. Du har et heftigt og opfarende temperament, som du må holde nede. Du har pæne karaktertræk, som vil give dig venner hvis din heftighed ikke vandt. Du har en stærk tiltrækning for dem som viser interesse for dig. Selv om du forstår tingene rigtigt, du er samvittighedsfuld; men ofte handler du ud fra indskydelser, uden at stoppe op og tænke.

[424]

Du bedømmer andre og giver kommentarer til deres metoder og veje, skønt du ikke forstår deres position i deres arbejde. Du ser tingene fra dit ståsted og derfra drager tvivl eller fordømmer den fremgangsmåde de har, uden at se sagerne åbent fra alle sider. Du har ingen kundskab til andres opgaver og bør ikke føle ansvar for deres handlinger, men gøre din pligt og overlade andre til Herren. Hold dig tålmodig, bevar freden og roen i sindet og vær taknemmelig.

Jeg så at Herren havde givet dig lys og erfaring, så du kan se den overilede ånds syndighed og styre dine anfald. Så sikkert som du undlader dette, lige så sikkert vil du miste evigt liv. Du må overvinde denne sygelige indbildning. Du er ekstremt følsom og hvis et ord siges til fordel for noget der går imod din vej, så såres du. Du føler at du er til skamme og at du må forsvare dig selv, rede dit liv; og i dine alvorligste anstrengelser for at redde dit liv, mister du det. Du har et arbejde at gøre med at dø i selvet og opelske en overbærenhed og tålmodighed. Overvind den tanke at du ikke udnyttes rigtigt, at du er forkert på den, at nogen ønsker at presse eller skade dig. Du ser

igennem falske øjne. Satan forleder dig til at tage dette fordrejede syn på tingene.

[425] Kære bror P, i Adams Centeret blev din sag igen vist for mig. Jeg så at du altid undlod at udøve sand selvbeherskelse. Du har gjort dig anstrengelser; men disse anstrengelser har kun nået det ydre, de har ikke rørt ved handlingernes udspring. Dit heftige temperament skaber ofte oprigtig og smertelig sorg og selvfordømmelse. Denne lidenskabelighed vil, hvis den ikke undertrykkes, vokse til en vranten, kværlantisk ånd; faktisk er dette allerede i nogen grad over dig. Du vil føle dig fornærmet over alt. Hvis der skubbes og stødes på fortovet, bliver du fornærmet og et beklagelses ord vil springe fra dine læber. Når du kører på gaden og ikke har fri bane, vil du et øjeblik være oprevet. Hvis du bedes om at vige til fordel for andre, irriteres og ærgres du og føler at din værdighed er trængt. Du vil vise alle den synd du er angrebet af. Dit ansigtsudtryk vil vise en utålmodighed og din mund vil altid synes parat til et vredt ord. Ligesom med brug af tobak er total afholdenhed fra denne dårlige vane det eneste sikre middel. En fuldstændig forandring må finde sted hos dig. Du føler ofte at du må være mere forsigtig. Du siger beslutsomt, »Jeg vil være roligere og mere tålmodig;« men derved oprør du blot mere ved det onde udad til; du indvilliger i at bibeholde løven og holde øje med ham. Du må gå videre end dette. Principfasthedens styrke alene kan fordrive denne ødelæggende fjende og bringe fred og lykke.

[426] Du har gentagende gange sagt: »Jeg kan ikke styre mit temperament.« »Jeg må sige noget.« Du mangler en sagtmødig og ydmyg ånd. Selvet helt i live og du står stadig vagt for at beskytte det mod ydmygelse eller forhåelse. Apostlen siger: »I er jo døde og jeres liv er skjult med Kristus i Gud.« Dem som er døde fra selvet vil ikke tage det så nært og vil ikke være parat til at modstå alt som kan genere. Døde mennesker kan ikke føle. Du er ikke død. Hvis du var det og dit liv var skjult i Kristus, ville tusinde ting som du nu lægger mærke til og som plager dig, gå forbi som det ikke var værd at lægge mærke til; så ville du gribe efter det evige og ville være dette livs ubetydelige prøvelser overlegen.

»Også tungen er en ild. Som en verden af uretfærdighed.« »Klogskab gør Mennesket sindigt, hans Ære er at overse Brøde.« »Den sindige er rig på Indsigt, den heftige driver det vidt i Dårskab.«

»Større end Helt er sindig Mand, større at styre sit Sind end at tage en Stad.« « Det ved I, mine elskede brødre. Enhver skal være snar til at høre, sen til at tale, sen til vrede; thi et menneskes vrede virker ikke det, som er ret for Gud.« »Den, som har Kundskab tøjler sin Tale, Mand med Forstand er koldblodig.«

Vort store eksempel blev ophøjet til at være lige med Gud. Han var den øverstbefalende i himlen. Alle de himmelske engle glædede sig ved at bøje sig for ham. »Og når han igen lader sin førstefødte komme til jorderig, siger han: »Og alle Guds engle skal tilbede ham.« Jesus påtog sig vor natur og lagde sin herlighed, majestæt og rigdomme til side for at udføre sin mission, for at frelse det som er tabt. Han kom ikke for at blive tjent, men for at tjene andre. Jesus hævned sig ikke da han blev udskældt, mishandlet og forhånet. »Han, som ikke skældte igen, når han blev udskældt.« Skønt menneskers grusomhed forårsagede ham smertelige mærker af pisk og sår, truede han ikke, men overlod sig til ham som dømmes retfærdigt. Apostlen Paulus formaner sine brødre i Filippi: »Lad det samme sindelag være i jer, som var i Kristus Jesus Da han var i guddomsskikkelse, holdt han det ej for et røvet bytte at være Gud lig, men han gav afkald og tog tjenerskikkelse på og blev mennesker lig.« Er tjeneren større end sin herre? Kristus har givet sit liv som et forbillede og vi vanærer ham når vi bliver skinsyg over enhver ringeagt og vi er parate til at harmes over enhver uretfærdighed, om den er formodet eller reel. Det er ikke bevis på ædelt sind når man er parat til at forsvare selvet og beskytte sin egen værdighed. Vi skulle hellere lide uretmæssigt hundrede gange end såre sjælen med hævn, eller ved at give luft for vrede. Der kan vindes styrke af Gud. Han kan hjælpe. Han kan give nåde og himmelsk visdom. Hvis du beder i tro, vil du få; men du må våge i bøn. Våg, bed, arbejd bør være dit motto.

[427]

Din hustru kunne være en velsignelse hvis hun blot ville påtage det ansvar det er hendes pligt at påtage sig. Men hun har undgået al ansvar i hendes liv og er nu i fare for at blive påvirket, i stedet for at påvirke dig. I stedet for at hun har en formildende, ophøjende indflydelse på dig, kan hun derimod komme til at tænke som du tænker, handle som du handler, uden at række dybt ud og i alle hendes handlinger blive vejledt af principper. Du viser medfølelse for enhver og, desværre, hjælper alle andre til at se tingene forkert. Hende som kan udøve en indflydelse for godt, har en ånd som smager

af åndelig ladhed . Hun kviger sig imod at gøre gode gerninger hvis det ikke er behageligt. Hvad var Merozs synd? Han gjorde intet. Det var ikke på grund af store overtrædelser at de blev fordømt, men fordi de ikke kom frem og fik hjælp af Herren.

[428] Jeg fik vist at din hustru ikke forstår sig selv. I sin ungdom ville hun ikke være omsorgsfuld for andre og er ikke indstillet på at være det nu. Hun er tilbøjelig til at støtte sig til andre, snarere end til sig selv. Hun har ikke fremelsket ædel uafhængighed. For år siden burde hun have oplært sig selv til at bære byrder. hun er ikke sund og frisk. Hun er modtagelig for en sløvhedstilstand og har ikke tendens til aktivitet. Hun har ikke evnen til at sætte sig selv i arbejde hvis hun ikke ser at hun skal. Hun spiser næsten dobbelt så meget som hun burde. Alt hvad hun tager ned i sin mave, udover hvad hendes organisme kan omdanne til godt blod, forspildes og bebyrder naturen under dets bortskaffelse. Hendes organisme er bebyrdet med en masse ting der forhindrer hende i hendes arbejde, hæmmer maskineriet og svækker livskræfterne.

At give organismen mere mad end den kan omdanne til godt blod er årsag til en fordærvet blodkvalitet og belaster livskraften i meget højere grad end arbejde eller fysisk aktivitet. Denne overbespisning skaber en stor sløvhedstilstand. Hjernenerverne skal hjælpe fordøjelsesorganerne og er således hele tiden overbebyrdede, svækkede og lammede. Dette efterlader en sløvhedsfornæmmelse i hovet og udsætter din hustru for lammesshock når som helst. Det kræves ikke at hun skal opmuntres til at indstille arbejdet. Der ville ikke være noget mere farligere for hende end at være der hvor fysiske kræfter ikke skal bruges. Legemsøvelser er absolut nødvendig. Det vil styrke hendes legeme og sind. Når hun vækkes til ansvarlighed over for hendes position og ser fordelene som kommer af at have et mål i livet, vil hun ikke være tilbøjelig til at synke ned i ladhed og besværligheder. Hun lægger ikke sit hjerte i det hun arbejder med; derfor handler hun næsten som en maskine og føler at arbejde er en byrde. Hun kan ikke, selv om hun føler det sådan, indse at nyt liv og livskraft er et privilegium at have. Hun mangler ånd og kraft. Hun er for tilbøjelig til at fortages i sløvhed og knugende bevidstløshed. Den tunge sløvhedstilstand hun mærker kan kun overvindes ved en sparsom kost, fuldstændig kontrol over hendes appetit og alle hendes lidenskaber og ved at få hendes *vilje* til at hjælpe hende med at gøre

legemsøvelser. Hun mangler viljen til at sætte nervekraften i gang så hun kan modstå ladhed.

Søster P, du kan aldrig være til nytte i verden hvis dine mål ikke er stærke nok og du overvinder denne uvillighed mod at påtage omsorg og bære byrder. Idet du daglig bruger de kræfter der er i dig, vil arbejdet blive mindre svært, indtil det vil blive naturligt for dig at gøre pligter og være omhyggelig og flittig. Du kan vænne dig selv til at tænke, når du lægger mindre byrde på din mave. Denne byrde belaster hjernen. [429]

Du burde også have et mål i livet. Hvor der ikke er noget mål er der en tilbøjelighed til ladhed; men hvor der er tilstrækkeligt med betydningsfulde mål for øje, vil alle sindskræfter af sig selv komme i aktivitet. For at få gjort livet til en succes, må tankerne vedholdende rettes på livsmålet og ikke strejfe omkring og blive optaget med betydningsløse ting, eller tilfredsstilles med ørkesløse spekulationer, som er frugten af ansvarsløshed. Luftkasteller fordærver sindet.

Tag den forhåndenværende opgave op. Udfør den med en vilje, af hele hjertet. Du burde beslutte dig for noget der kræver anstrengelser af mentale såvel som fysiske kræfter. Dit hjerte burde være i dit forhåndenværende arbejde. Den opgave der nu ligger foran dig er det arbejde som Himlen ønsker du skal udføre. At drømme om et arbejde langt væk og forestille sig en plan for fremtiden, vil vise sig at være nyttesløs og vil gøre dit uegnet for opgaven, hvor lille den end måtte være, som Himlen nu sætter for dig. Det burde ikke være din bestræbelse at gøre et stort arbejde, men at udføre arbejdet med glæde og godt som du ser du gør i dag. Talenter, til opdobling, er betroet i din varetægt. Du er ansvarlig for deres rette brug eller misbrug. Du skal ikke stræbe efter store ting for at gøre en stor gerning, men for at udføre dit beskedne arbejde. Forøg dine talenter, selv om de er få og lad din ansvarsfølelse over for Gud for deres rette brug hvile på dig.

Du skal ikke regne med at undgå møjsommelighedens og prøvelser smerte og træthed i livet. Guds Søn tog del i den menneskelige form. Han var ofte træt i legeme og ånd. Han sagde: »Vi må gøre hans gerninger, som har sendt mig, så længe det er dag; der kommer en nat, da ingen kan arbejde.« Du bør stoppe dine fjerne drømme og få dine tanker til de nærværende pligter og udføre dem med glæde. [430]

Denne verden er ikke den kristnes himmel. Den er blot et beredelsessted. Den er scenen for vor livskamp, vore konflikter og sorger; og det er vigtigt at vi alle har et fast greb på den bedre verden, der vil findes frem, når krigen er til ende og fred, glæde og lyksalighed skal nydes for evigt. Jeg så at I begge er i større fare for at lide troens skibbrud hvis I var sammen, fordi I ville se sagerne i et falsk lys. I har begge et stort arbejde for jer selv at udrette, men I er i fare for at forblinde jeres øjne på hinandens fejl.

Søster P burde vogte sig for ikke at pirre sin mands hidsighed. Det gør hun når hun fortælle sin mand og sine formodede klagepunkter i den tro at hun kan opnå forståelse. Han ser tingene i et stærkt lys og føler noget dybt over for ting der ikke er værd at lægge mærke til. Hun må lære dette og forstå at det er i klogt at tie stille. Hun behøver udholdenhedens styrke. Det er meget lettere et få en ting i hovedet end at få den ud når den er kommet. Det er lettere at dvæle over en formodet fejl end at berolige eller styre følelserne når de nu er vakt.

Bror P har egenskaber som ville være fortrinlige hvis de blev rensset af en ren religions ophøjende indflydelse. Han kan være nyttig. Oprigtig gudsfrygt kan sætte ham i stand til at udføre hans opgaver godt i denne verden og gøre ham egnet til himlen. En himmelsk karakter må opnås på jorden, min bror, ellers vil du aldrig få den; derfor bør du straks gå ind i det arbejde du skal udføre. Du bør arbejde alvorligt på at opnå en egnethed for himlen. Lev for himlen. Lev af tro.

[431] Bror P, du er en usleben sten; men en dygtig arbejdsmands hånd er på dig. Vil du lade ham hugge og slibe dig og polere dig til den bygning som samles uden lyden af økse og hammer? Ikke et slag skal slås efter prøvetidens afslutning. Du må nu, i prøvetidens stund, overvinde dit heftige temperament, ellers adskilles du til sidst fra Gud.

Jesus elsker jer begge og vil frelse jer hvis I vil frelses på hans egen bestemte måde. I må have en erfaringsmæssig religion hvis I virkelig hungre og trøster efter den. Gå til Gud i tro og ydmyghed og bed og i vil få; men husk at disciplen ikke er over sin Mester heller ikke tjeneren større end sin Herre. I skal værne om underdanighed og ydmyghed som var i Kristus.

Battle Creek, Michigan, 9. feb., 1869.

Flid og sparsommelighed

FLID OG SPARSOMMELIGHED

Kære bror og søster R: Jeg har søgt efter en lejlighed til at skrive til jer, men har været syg og ude af stand til at skrive til nogen. Men jeg vil forsøge at skrive nogle få linier denne morgen.

Idet jeg fik vist opgaverne hvile på Guds folk med hensyn til de fattige, især enker og forældreløse, fik jeg vist at min mand og jeg var lige ved at påtage os de byrder som Gud ikke har lagt på os og derved nedsætte vort mod og styrke ved at forøge vore bekymringer og ængstelse. Jeg så at min mand kunne være som en far for jer, hellere end blot at forlade jer. Hans interesse for jer fik ham til at påtage en byrde som var udover hans pligt og som ikke har været til gavn for jer, men har skabt en afhængighed til jeres brødre. I så efter om de kunne hjælpe og begunstige jer, selv om i ikke arbejder så hårdt som de og I økonomiserer heller ikke altid som de mener I skal.

[Min bror og søster, det blev vist mig at I har meget at lære. I har levet over evne og I har ikke lært at vise økonomisk sans. Når I tjener meget, er det om at bruge pengene fornuftigst muligt. I følger smagen og appetitten, i stedet for at vise forsigtighed og klogskab. Fra tid til anden bruger I store summer til mad som jeres trosfæller ikke har råd til. Pengene strømmer i det hele taget let ud af jeres lommer. *Det kristne hjem* side 293]

[432]

Søster R har et dårligt helbred. Hun følger sig med sin appetit og lægger for stor en byrde på sin mave. Hun overbebyrder den med forspisning og giver den en mad af sådan kvalitet at hendes at meden ikke er den bedste til at give hendes organisme næring. Hendes mad indtages i voldsomme mængder og hun rører sig kun lidt; således belastes organismen hårdt. Efter det lys som Herren har givet os, er enkel mad det bedste der giver sundhed og styrke. Legemsøvelser er nødvendig for hendes sundhed.

Selvfornektelse er en lektie som I begge stadig har at lære. Styr din appetit, bror R. Gud har givet dig en kraft og styrke. Det er af

større værdi for dig end penge og burde værdsættes højere. Styrke kan ikke købes for guld eller sølv, huse eller jorde. Du har meget i besiddelse. Gud forlanger at du gør klogt brug af den styrke som han har velsignet dig med. Du er ligeså meget hans forvalter som et menneske med penge. Det er ligeså forkert af dig ikke at udnytte din styrke til det bedste som det er for en rig at tilbageholde sine rigdomme fordi det er behageligt. Du gør ikke de anstrengelser du burde for at underholde din familie. Du kan og gør det hvis arbejdet er lagt helt til rette for dig, men du anstrenger ikke dig selv for at få dig til at føle det er en pligt at bruge din tid og styrke til allerbedste fordel og i frygt for Gud.

[433] Du har været i en branche som til tider ville give dig store fortjener. Efter at du har tjent pengene har du ikke forsøgt at spare med henblik på tider hvor pengene ikke kom så let, men du har brugt meget på indbildte mangler. Havde du og din hustru forstået at det var en opgave Gud pålagde jer at fornægte jeres smag og jeres ønsker og skaffe underhold for fremtiden i stedet for at blot live for øjeblikket, kunne I nu have haft gode kår og jeres familie havde haft livets bekvemmeligheder. I har en lektie at lære som I ikke burde være tilbageholdende for at lære. Det er at gå langt og kun udrette lidt.

Søster R har støttet sig for meget til sin mand. Hun har hele sit liv været for afhængig af andre efter forståelse, tænke på sig selv og gøre sig selv til centrum. Hun er blevet forkælet for meget og har ikke lært at hjælpe sig selv. Hun har ikke været den hjælp for sin mand, i timelige sager, som hun kunne være. Hun må lære at leve med de legemlige skavanker og ikke dvæle ved dem som hun gør. Hun må selv kæmpe livets strid; et personligt ansvar hviler på hende.

Søster R, dit liv er grebet forkert an. Du tillader dig at læse hvad som helst og al slags. Dine tanker har ikke godt af så megen læsning. Dine nerver oprives så længe du jager igennem historien. Hvis dine børn forstyrrer dig medens du er i gang med dette, så taler du irritabelt og utålmodigt. Du har ikke selvkontrol og holder derfor ikke dine børn med en fast, vedholdende hånd. Du handler ud fra impulser. Du forkæler dem og giver efter for dem og så er du irriteret og skælder ud og er hård. Denne ustadige måde er meget skadelig for

dem. De behøver en fast, vedholdende hånd; for børn er lunefulde. De har brug for en regelmæssig klog og skønsom opdragelse.

Du kunne spare dig selv for megen forvirring hvis du ville påtage dig kvinderollen og handle ud fra princip og ikke fra impuls. Du har bildt dig ind at din mand er med i dine ideer, så du skal ikke stå alene. Du bør indse at hans opgave er at underholde hans familie. Du bør få dig selv til at fornægte dine ønsker og trang og ikke få ham til at føle at han må tilpasse sig selv til dig. Du har en rolle at spille med at bære livets byrder. du må være tapper og have sjælsstyrke. Vær en kvinde, ikke et lunefuldt barn. Du er blevet forkælet og har fået dine byrder båret for længe. Det er nu din pligt at fornægte din trang og dine ønsker og handle ud fra principper; for din families nuværende og fremtidige gode. Du er ikke rask; men hvis du opnår en tilfredshed og glæde, vil det hjælpe dig til at tage bedre vare på livet og også på det kommende liv.

[434]

Bror R, det er din pligt at gøre omhyggelig og klog brug af den styrkekraft Gud har givet dig.

Søster R, din hjerne er træt og overbebyrdet af at læse. Du burde fornægte din tilbøjelighed til at fylde dit sind med alt hvad det kan opsluge. Din levetid er ikke blevet brugt på den bedste måde. Du har ikke hjulpet dig selv, heller ikke dem omkring dig. Du har støttet dig mere til din mor end det har været godt for dig. Hvis du gjorde dig mere afhængig af kræfterne du selv havde, hvis du var mere afhængig af dig selv, ville du være lykkeligere. Nu må du bære dine egne byrder så godt som du kan og opmuntre din mand i at bære sine under hans arbejde.

Hvis du fornægtede din smag for læsning og selvpleje, havde du brugt mere tid til forsigtige legemsøvelser og havde du påpasseligt spist rigtig, sund mad, kunne du undgå mange lidelser. En del af disse lidelser var indbildte. Havde du styrket sindet til at modstå tilbøjelighederne, til at give efter for svagheder, ville du ikke have haft krampeanfald. Dine tanker ville trækkes væk fra dig selv til hjemmepligterne og holde dit hjem ordentligt, pænt og nydeligt. Megen læsning og tankerne bortledt af små ting, har ført til forsømmelse af dine børn og dine hjemmepligter. Der er nogle pligter Gud har givet dig at opfylde.

Du har haft for megen medlidenhed med dig selv. Du har tænkt på dig selv og blevet ved dine egne elendige følelser. Min søster,

[435] spis mindre. Gå i gang med fysisk arbejde og hellig dine tanker de åndelige ting. Lad ikke dine tanker dvæle ved dig selv. Opdyrk en tilfredshed og glæde. Du snakker for meget om betydningsløse ting. Ved dette vinder du ingen åndelig styrke. Hvis de kræfter der bruges på snak blev helliget bøn, ville du modtage åndelig styrke og skabe velklang i dit hjerte for Gud.

Du har været styret af følelser, ikke af pligt og princip. Du har overgivet dig til hjemve og skadet din sundhed, ved at give efter for uro. Dine livsvaner er ikke sunde. Du behøver at forny dig. Ingen af jer er villig til at arbejde som andre arbejder, eller spise som dine brødre spiser. Hvis det er i jeres magt at få tingene så får I det. Det er jeres pligt at økonomisere.

I modsætning til din sag blev søster S^c sag vist. Hun har et svagt helbred og har to børn at forsørge med hendes lavtlønnede syarbejde. I årevis har hun næsten ikke fået noget hjælp. Hun led af dårligt helbred, alligevel bar hun sine egne byrder. Her var faktisk et godgørende menneske. Se nu på dit eget tilfælde. Et menneske med en lille familie og en god portion kræfter. Alligevel skylder I andre noget, hele tiden. Det er helt forkert. I har en lektie at lære. Hos søster S, er sparsommelighed livets kamp. Her har du en stærk mands kræfter og kan dog ikke klare sig selv. I har et arbejde at gøre. I burde have en ensartet kost. Lev altid lige så simpelt som jeres brødre. Før helsereformen igennem.

[436] Jesus udførte et mirakel og bespiste fem tusind og så lærte han en betydningsfuld lektie om sparsommelighed: »Saml de tiloversblevne stykker sammen, så intet går til spilde.« Opgaver, betydningsfulde opgaver hviler på jer. »Bliv ingen noget skyldige.« Var I svage, var er ude af stand til at arbejde, så ville jeres brødre have pligt til at hjælpe jer. Alt hvad I behøvede af jeres brødre da I flyttede sted var en god start. Hvis du var så stræbsom som du burde være og du og din hustru kun ville leve af dine midler, kunne I have undgået at komme knibe. Du bliver nød til at arbejde for lille løn så vel som for en stor. Flid og sparsommelighed kunne sætte din familie inden længe i en gunstigere situation. Gud ønsker at du skal forvalte din styrke trofast. Han ønsker du skal bruge den så din familie kommer over trange kår og afhængighed til andre.

Battle Creek, Michigan, 22.marts, 1869.

Modstand opflammes

MODSTAND OPFLAMMES

Kære søster T: Jeg har fået vist at dit religiøse liv har en stor fejl. Du har været for kamplysten. Selv om det er din forret at tænke og handle for dig selv, er du gået for langt. Du har været mere selvstændig end ydmyg. Du har opført dig sådan at du snarere irriterer end beroliger. Det har været nødvendigt for dig at stå fast for at forsvare sandheden; alligevel har du ofte fejlet ved ikke at have den sagtomdighed og stille ånd som Gud vurderer til en høj pris. I din familie har du mødt modstand og en tydelig usmag for sandheden, men du har ikke imødekommet disse prøvelser på bedste måde. Du har snakket for meget og været for bestemt. Du har blandet for lidt kærlighed og ømhed i dit arbejde for din familie, især for din mand. Du er i fare for at føre tingene til yderligheder, overdrive sagerne og såre i stedet for at helbrede. Uanset om du opgiver din dømmekraft og ikke ofterer sandhedens principper, vil dette være det bedste, selv hvis du tror du har ret. Du har et ansvar, en identitet, som ikke kan forenes med din mands. Alligevel er der et bånd som gør jer til ét og i mange henseender ville det, hvis du var mere bøjelig, være langt bedre for din mand, dine børn og dig selv. Du er for fordringsfuld. Du forsøger ikke at vinde dem der er anderledes fra dig. Du er hurtig til at finde fordelene og du får noget ud af dem. Hvis var mere overbærende opblandet med liflig kærlighed og hvis du for Kristi skyld sprang mange ting over og ikke tage dem med hjem og skabe ubehageligheder, ville indflydelsen være bedre og mere smagfuld. Du behøver kærlighed, øm medynk og hengivenhed.

[437]

Du ser sandheden og så afgrænser du hvordan det og det skal gøres; og hvis de ikke lever op til de afgrænsninger du har sat; vil du undrage dig for dem. Du kan ikke vinde fællesskab med dem; kærligheden, for dem, dør ud i dit hjerte, skønt de er ligeså nær det rigtige som du. Du gør dig selv fjender skønt du burde have venner. I dit temperament, er du ivrig og overbevist og når du ser sandhedens punkter, fører du dem til yderligheder. Således afviser du personer,

i stedet for at vinde dem og binde dem til dit hjerte. Du ser på de ubehagelige karaktertræk hos dem du omgås og dvæler ved deres tilsyneladende selvmodsigelser og fejl og overser deres forsonende træk. Jeg blev henvist til dette skriftsted: »I øvrigt, brødre! alt, hvad der er sandt, hvad der er sømmeligt, hvad der er retskaffent, hvad der er rent, hvad der er elskeligt, hvad der har godt lov *al* dyd og alt, hvad der er ros værd: *det* skal I have i tanke!« Her, min kære søster, er noget du, med gavn, kan meditere og spekulere over. Se på de gode træk hos dem du omgås og se så lidt så muligt på deres fejl. Du er for krigerisk og kaster tingene ud i forvirring og strid. Du må ændre dit liv og din karakter hvis du skal i klasse med dem der hører ordene: »Salige er de, som stifter fred, thi de skal kaldes Guds børn.«

[438] Lad intet andet end venlige og kærlige ord falde fra dine læber med hensyn til dine familiemedlemmer eller menigheden.

Du må åbne dit hjerte op for kærlighed, for den kærlighed som dvæler i Jesu skød. Skulle din Frelser behandle dig som du behandler dem du er anderledes fra, ville du med sikkerhed bringes i stor pine. Så ville det næsten var håbløst for dig. Men jeg takker Herren for at vi har en barmhjertig ypperstepræst som kan røre ved vor svaghedsførmelser. Du har haft problemer med andre og opført dig på en måde som himlen ikke kan anerkende. Du har et arbejde at udrette med at lade Guds nådes blødgørende indflydelse gå ind i dit hjerte; opsøge sagtomdighed, opsøge retfærdighed.

Du er nidkær for sandheden. Du holder af den og ønsker at investere i den. Dette er i orden, men pas på at de regler du giver andre følges op af dit eksempel. Du må søge efter fred. Dette kan du uden at ofre et eneste sandhedsprincip. Du har raset og kæmpet på din vej og du skal nu formildne din påvirkning mod andre, forsøde den, mildne den, i stedet for at fremkalde en modstand. Du har haft en stor selv?tillid og selv?følelse og du har været selvophøjet. Nu behøver du at ophøje Jesus og efterligne hans harmløse liv, hos hvem fred altid følger efter.

Du, min søster, vil vise dig at være en prøvelse for Guds folk hvis du ikke vil lære og er villig til at få råd. Du må ikke fortsætte med at tro du ved alt. Du har endnu meget at lære for du kan være fuldkommen for Gud. Den lifligste og bedste lektie at lære vil være ydmyghedens. »Lær af mig,« siger den ydmyge Nazarer; »thi jeg er sagtomdig og ydmyg af hjertet; så skal I finde hvile for jeres

sjæle.« Denne sagtmodighedens, overbærenhedens, tålmodighedens og kærlighedens lektie har du endnu at lære og praktisere. Du kan blive til velsignelse. Du kan hjælpe dem der har brug for hjælp; men du må lægge dit målebånd bort, for det er ikke til dit brug. Han som dømmer fejlfrit, som forstår vor faldne, fordærvede naturers svaghed, sætter selv standarden. Han vejer med helligdommens vægt og hans nøjagtige mål skal vi alle acceptere.

[439]

Du begår fejl i din opførsel over for din mand. Du må opelske en større venlighed og ærbødighed mod ham. Du er for nøjeregnende. Du går til yderligheder og skader din egen sjæl og sandheden. Du gør sandheden frastødende og får sjæle til at være bange for den. Lad kærlighed formildne dine ord og give dine handlinger harmoni og så vil du finde en forandring hos dem du omgås. Der vil være fred, enighed og harmoni i stedet for strid, skinsyge og uenighed. Lad kærlighed og mildhed udøves især over din familie og I vil få en stor velsignelse.

En appel til menigheden

EN APPEL TIL MENIGHEDEN

Den 2.oktober, fik jeg vist Guds bekendende folks sande tilstand. Mange af dem var i stort mørke og synes alligevel at være ligegyldige for deres sande tilstand. For manges vedkommende synes deres fornemmelse at være lammet over for åndelige og evige ting, medens deres sind synes at være helt vågne over for deres verdslige anliggender. Mange værnede om afguder i deres hjerter og udøvede synd som adskilte dem fra Gud og fik dem til at være mørkets personer. Jeg så at kun få som stod i lyset, havde dømmekraft og åndelig klarhed til at opdage disse anstødsstene og fjerne dem fra vejen. [440] Mennesker som stod i meget ansvarsfulde stillinger i arbejdets hjerte sov. Satan har lammet dem for at hans planer og påfund ikke kan ses, så han er aktiv for at fange, bedrage og ødelægge.

Nogle som har skildvagtens opgave at advare folket for fare har opgivet deres vagt og lagt sig til ro. De er upålidelige skildvagter. De forbliver passive, skønt deres listige fjende går ind på borgen og arbejder med held på deres side med at rive det ned som Gud har befaleet skal bygges på. De ser at Satan bedrager de uerfarne og intetanende; alligevel tager de det hele med ro, som om de ikke havde nogen særlig interesse, som om disse ting ikke vedkom dem. De frygter intet særligt; de ser ingen grund til at slå alarm. For dem synes alt at gå godt og de ser ingen nødvendighed for at udstøde de advarende basuntoner som de hører frembæres i de tydelige vidnesbyrd, for at vise folk deres overtrædelser og Israels hus deres synder. Disse irettesættelser og advarsler forstyrrer de sovende, magelige følelsers fred. De er ikke tilfredse. De siger i hjertet, omend ikke i ord: »Dette er uønsket. Det er for strengt, for hårdt. Disse mennesker er unødigt forvirrede og for ivrige og synes uvillige til at give os nogen hvile eller ro. »I påtager jer for meget, I mener at hele forsamlingen er hellig, enhver af dem.« De er ikke indforståede med at vi skulle have nogen trøst fred, eller lykke. Det er aktivt arbejde, slid og uophørlig vagtsomhed alene som vil tilfredsstille disse ufornuftige

utilfredse vagtfolk. Hvorfor profeterer de ikke behagelige ting og råber: fred, fred? Så vil alt gå glat.«

Sådan har mange mennesker det. Og Satan jubler over sit held med at styre så mange kristendomsbekenderes tanker. Han har bedraget dem, lammet deres følelser og plantet sit helvedes bander lige i deres midte og de er så fuldstændigt bedragede at de ikke ved det er ham. Folk har ikke dannet sig udskårede billeder, alligevel er deres synd ikke mindre i Guds øjne. De dyrker mammon. De elsker verdslig vinding. Nogle vil ofre noget af deres samvittighed for at vinde deres mål. Guds bekendende folk er selviske og egenkærlige. De holder af denne verdens sager og har fællesskab med mørkets gerninger. De har behag i uretfærdighed. De har ikke kærlighed mod Gud og heller ikke for deres næste. De er afgudsdyrkere og er værre, langt værre, i Guds øjne end hedninger der tilbeder udskårede billeder og ikke kender til en bedre vej.

[441]

Kristi efterfølgere er pålagt at komme ud af verden og adskille sig og ikke røre det urene og de har løfte om at blive medlem af den Højeste blandt den kongelige families sønner og døtre. Men hvis betingelserne ikke er opfyldt fra deres side, vil de ikke og kan ikke, virkeliggøre løftets fuldførelse. En bekendelse til kristendom er intet i Guds øjne; men sand, ydmyg, villig lydighed til hans betingelser betegner børn han har antaget, modtagere af hans nåde, deltagere af hans store frelse. Disse vil være særlige, et skue for verden, for engle og for mennesker. Deres særlige hellige karakter vil være genkendelig og vil tydeligt adskille dem fra verden, fra dens hengivenhed og lyst.

Jeg så at kun få blandt os svarer til denne beskrivelse. Deres kærlighed til Gud er i ord, ikke i handling og i sandhed. Deres handlemåde, deres gerning, bevidner om dem at de ikke er lysets børn med mørkets. Deres gerninger er ikke blevet udført i Gud, men i selviskhed og i uret. Deres hjerter er fremmede for hans fornyende nåde. De har ikke erfaret den forvandlende kraft som leder dem til den vandring som selv Kristus vandrede. Dem som er levende grene på den himmelske Vin vil få del i vinens saft og næring. De vil ikke være visnede og frygtløse grene, men vil vise liv og livskraft og vil blomstre og bære frugt til Guds ære. De vil sørge for at forlade al synd og blive fuldkommen hellige under frygt for Gud.

[442] Ligesom det tidligere Israel har menigheden været ulydig mod sin Gud ved at forlade lyset, forsømme pligter og misbruge sit op-højede privilegium som er at være speciel og hellig i karakteren. Hendes medlemmer har brudt deres pagt med at leve for Gud og kun ham. De har bundet sig sammen med selviskhed og verdenskærlighed. Stolthed og kærlighed til fornøjelser og synd er der værnet om og Kristus er gået bort. Hans Ånd er dæmpet i menigheden. Satan arbejder side om side med bekendende kristne; dog er de så blottet for åndelig dømmekraft at de ikke kan opdage ham. De har ikke arbejdets byrde. De højtidelige sandheder som de bekender sig til at tro er ikke en realitet for dem. De har ikke en virkelig tro. Mænd og kvinder vil ikke omsætte hele deres tro i handling, den tro som de i virkeligheden har. På deres frugter skal I kende dem. Ikke deres bekendelse, men den frugt de bær, viser træets karakter. Mange har en formel gudsfrygt, deres navne er i menighedsprotokollerne; men de har en plettet optegnelse i himlen. Sekretærenglen har nøjagtig skrevet deres handlinger ned. Enhver selvisk handling, enhvert forkert ord, enhver uopfyldt pligt og enhver skjult synd, med alt listig snughed, er nøjagtig skrevet i fortengelsesbøgerne af sekretærenglen.

Rigtig mange som bekender sig som Kristi tjenere er ingen af hans. De bedrager deres sjæle til deres eget fordærv. Selv om de bekender sig som Kristi tjenere, lever de ikke under lydighed til hans vilje. »Ved I ikke, at når I stiller jer til rådighed for en som lydige trælle, så er I trælle under ham, som I lyder, enten under synden til død eller under lydigheden til retfærdighed?« Mange adlyder en anden mester selv om de bekender sig til at være en Kristi tjener og arbejder dagligt imod den Mester som de bekender sig til at tjene. »Ingen kan tjene to herrer; han vil jo enten hade den ene og elske den anden eller holde sig til den ene og ringeagte den anden. I kan ikke tjene både Gud og mammon«.

[443] Jordiske og selviske interesser engagerer Guds bekendendes folks sjæl, sind og styrke. I alle hensigter og mål er de mammons tjenere. De har ikke erfaret en korsfæstelse fra verden, med dets hengivenhed og lyster. Men få iblandt de mange som bekender sig som Kristi efterfølgere kan sige i apostlens sprog: »Men det være langt fra mig at rose mig af noget andet end vor Herres Jesu Kristi kors, ved hvem verden er korsfæstet for mig og jeg for verden.« »og det er ikke længer mig, der lever, men Kristus lever i mig; og

det liv, jeg nu lever i kødet, det lever jeg i troen på Guds Søn, som elskede mig og gav sig selv hen for mig.« Hvis villig lydighed og sand kærlig karakteriserer Guds folks levend, vil deres lys skinne med en hellig klarhed for verden.

De ord som Kristus rettede mod sine disciple blev tilegnet alle som tror på hans navn: »I er jordens salt; men hvis saltet mister sin kraft, hvad skal det da saltet med? Så dur det kun til at kastes ud og trædes ned af mennesker.« En bekendelse af gudsfrygt uden det levende princip er lige så værdiløst som salt uden dets smagende kraft. En principløs bekendende kristen er en fabel, en skamlet for Kristus, en vanære for hans navn. »I er verdens lys; en by, der ligger på et bjerg, kan ikke skjules. Man tænder heller ikke et lys og sætter det under en skæppe, men på en lystempe; så skinner det for alle dem, som er i huset. Således skal jeres lys skinne for menneskene, for at de må se jeres gode gerninger og prise jeres Fader, som er i Himlene.«

Guds folks gode gerninger har en mægtigere indflydelse end ord har. Ved deres dydige liv og uselviske handlinger ledes den iagttagende til at ønske den samme retfærdighed som giver så gode frugter. Han er henrykket af den kraft fra Gud som forvandler egenkærlige menneskelige væsener til et guddommeligt billede og Gud æres, hans navn forherliges. Men Herren vanæres og hans sag bringes til skamme af hans folk i verdens trældomsåg. De er i venskab med verden, Guds fjender. Deres eneste håb for frelse er at adskille sig fra verden og nidkært fastholde deres adskilte hellige og særlige karakter. Oh! hvorfor vil Guds folk ikke rette sig efter de betingelser der er lagt ned i hans ord? Hvis de ville dette ville de ikke undgå at erkende de strålende velsignelser der frit gives af Gud til den ydmyge og lydige.

Jeg var forbløffet da jeg så mange af vore menighedsmedlemmers frygtelige mørke. Manglen på sand gudsfrygt var så stor at de var mørkets og dødens legemer, i stedet for at være lys for verden. Mange bekender sig til at elske Gud, men i gerninger fornægter de ham. De hverken elsker, tjener eller adlyder ham. Deres egen egenkærlige interesser var primære. Hos en hel del synes der at være en alarmerende mangel på principper. De blev påvirket af uheldig indflydelse og lod til ikke at have rod i sig selv. Jeg forhørte mig om hvad disse ting betød. Hvorfor var der en sådan mangel på åndelig-

[444]

gørelse, så få som havde en levende erfaring i religiøse anliggender? Jeg blev henvist til profetens ord: »Menneskesøn! Disse mænd har lukket deres afgudsbilleder ind i deres hjerte og stillet det, der blev dem årsag til skyld, for deres ansigt - skulde jeg lade mig rådspørge af dem? Tal derfor med dem og sig: Så siger den Herre Herren: Hver den af Israels hus, som lukker sine afgudsbilleder ind i sit hjerte og sætter det, der blev dem årsag til skyld, for sit ansigt og så kommer til profeten, ham vil jeg, Herren, selv svare trods hans mange afgudsbilleder for at gribe Israels hus i hjertet, fordi de faldt fra mig med alle deres afgudsbilleder.«

[445] Guds folk blev fremstillet for mig i en frafalden tilstand. De har ikke et øje rettet på Guds herlighed. Deres egen ære er iøjnefaldende. De forsøger at forherlige sig selv og kalde sig selv kristne. Hjertets hellighed og livets renhed var det store tema i Kristi lære. I hans bjergprædiken, efter at have udspecificeret hvad vi må gøre for at blive velsignet og hvad vi ikke må gøre, siger han: »Så vær da I fuldkomne, som jeres himmelske Fader er fuldkommen.«

Fuldkommenhed, hellighed, intet mindre end dette, ville give dem held med at fremføre de principper han har givet dem. Uden denne hellighed er det menneskelige hjerte selvisk, syndigt og umoralsk. Helligheden vil lede dens menneske til at være frugtbar og rigelig i gode gerninger. Han vil aldrig blive træt af gode gerninger, han vil heller ikke se efter støtte i denne verden. Han vil se efter støtte for den tid hvor himlens Majestæt skal ophøje de hellige til sin trone. Så skal han sige til dem: »Kom hid, min Faders velsignede! arv det rige, som har været jer beredt, fra Verdens grundvold blev lagt.« Herren opregner da de selvfornektende og barmhjertigheds gerninger medfølelse og retfærdighed, som han har udført. Hjertets hellighed vil danne rigtige handlinger. Det er åndelighedens og hellighedens udeblivelse som leder til uretfærdige handlinger, til misundelse, had, skinsyge, onde mistanker og enhver hadefuld og afskyelig synd.

Jeg har i gudsfrygt prøvet at anføre for Guds folk de farer de er i og deres synder og har bestræbt mig på, med mine bedste af mine svage kræfter, at vække det. Jeg har udtalt mig om overraskende ting, som, hvis de troede, ville have givet dem skræk og rædsel og lede dem til iver for anger af deres synder og misgerning. Jeg har anført for dem, ud fra det der er vist mig, at kun nogle få af dem der nu bekender sig at tro sandheden til sidst ville frelses - ikke fordi

de ikke kunne frelses, men fordi de ikke ville frelses på Guds egen bestemte måde. Den vej der er mærket ud af vor guddommelige Herre er for trang og porten er for snæver til deres adgang, medens de griber efter vreden eller medens de værner om egenkærlighed og synd af enhver art. Der er ingen rum for disse ting; og dog er der kun få som vil indvilge i at dele det med dem, at de kan gå på den tange vej og gå ind af den snævre port.

[446]

Kristi ord er tydelige: »Kæmp [pines] I for at komme igennem den snævre port; thi mange, siger jeg jer, skal søge at komme ind og ikke formå det.« Ikke alle kristendomsbekedere er kristne af hjertet. Der er nu syndere i Zion, som der var i fortiden. Esajas taler om dem under henvisning til Guds dag: »På Zion skal syndere bæve, niddinger gribes af skælven: »Hvem kan bo ved fortærende ild, hvem kan bo ved evige bål?« Den, der vandrer i retfærd og taler oprigtigt, ringeagter vinding, vundet ved uret, vægrer sig ved at tage mod gave, tilstopper øret over for blodråd og lukker øjnene over for det onde, højt skal en sådan bo, hans værn skal klippeborgere være; han får sit brød og vand er ham sikret.«

Der er nu hyklere som vil skælte hvis de får et syn på sig selv. Deres egen elendighed vil fortære dem på den dag som snart kommer over os, en dag hvor, »Herren går ud fra sin bolig for at straffe jordboernes brøde.« Oh, den skræk kan nu gribe fat i dem, så de kan have en levende fornemmelse af deres tilstand og vække op der hvor der er nåde og håb, bekende deres synder og ydmyge deres sjæle stærkt for Gud, så han kan tilgive deres overtrædelser og helne deres frafald! Guds folk er uforberedte for de farefulde og vanskelige scener foran os, uforberedte til at stå uplettede fra ondt og lysterne i denne fordærvede tidsalders farer og forkrænkeligheder. De har ikke retfærdighedens rustning på sig og er uforberedte til krigen mod den fremherskende uretfærdighed. Mange adlyder ikke Guds bud, alligevel bekender de sig til at gøre det. Hvis de ville være trofaste og adlyde alle Guds love ville de have en kraft som ville overbevise de vantros hjerter.

[447]

Jeg har forsøgt at gøre min pligt. Jeg har udpeget nogles særlige synder. I Guds visdom fik jeg vist at alles synder og fejl ikke ville afsløres. Alle ville have tilstrækkeligt lys til at se deres synder og fejl, hvis de ønskede det og alvorlig ville lægge dem bort og udvikle hellighed i frygt for Herren. De kunne se hvilke synder Gud lage

mærke til og irettesatte andre med. Hvis disse værnede om sig selv, ville de vide at Gud afskyede dem og blev adskilt fra ham; og hvis at de ikke alvorligt og nidkært gik i gang med at lægge det bort ville de overlades i mørke. Gud er for ren til at beskue uretfærdigheden. En synd i hans øjne er lige så alvorlig i det ene tilfælde som i det andet. Ingen undtagelse vil gøres af en upartisk Gud. Alle som er skyldige henvender disse personlige vidnesbyrd sig til, selv om deres navne ikke behøver at være nævnt i de frembragte vidnesbyrd; og hvis nogen springer forbi og dækker over deres egne synder fordi deres navne ikke er nævnt, vil de ikke få heldet med sig hos Gud. De kan ikke vokse i det guddommelige liv, men det vil blive mørkere og mørkere, indtil himlens lys helt trækkes bort.

[448] Dem som bekender sig som gudfrygtige og alligevel ikke er helliget af den sandhed de bekender sig til, vil ikke ændre deres handlemåde væsentligt, hvilken de ved er for Gud hadefuldt, fordi de ikke er underkastet den irettesættelses?trængsel der er en følge af deres personlige synd. De ser, ved andres vidnesbyrd, deres egen sag nøjagtig for sig. De værner om det samme onde. Ved at forsætte deres syndige opførsel, misligholder de deres egen samvittighed, forhærder deres hjerter og bliver halsstarrige, nøjagtig som om vidnesbyrdet var rettet direkte på dem. Lader de det hele ligge og nægter at lægge deres synder bort og rette fejl, ved ydmyg bekendelse, anger og ydmygelse, vælger de deres egen vej og overgives til samme og tilsidst bliver fanger under Satans vilje. De kan ligefrem blive frække fordi de er i stand til at skjule deres synder for andre og fordi Guds domme ikke kommer på en synlig måde over dem. I denne verden er de tilsyneladende heldige. De kan bedrage stakkels kortsynede, mennesker og betragtes som fromhedens mønster skønt de synder. Men Gud kan ikke bedrages. »Fordi den onde gerning ikke i hast rammes af dommen får menneskenes hjerte mod til at gøre det onde, eftersom synderen gør det onde fra første færd og dog lever længe; men også ved jeg, at det skal gå dem godt, som frygter Gud, fordi de frygter for hans Åsyn og at det ikke skal gå de gudløse godt og at deres Levetid ikke skal længes som skyggen, fordi de ikke frygter for Guds Åsyn.« Selv om en synders liv kan forlænges på jorden, gøres det for alt i verden ikke nyt. Han vil blive en af dem David nævner i sin salme: »En liden stund og den gudløse er ikke mere;

ser du hen til hans sted, så er han der ikke. Men de sagtmødige skal arve landet.«

Barmhjertighed og trofasthed loves den ydmyge og bodfærdige, men dommen er beredt den syndfulde og oprørske. »Retfærd og Ret er din Trones Grundvold, Nåde og Sandhed står for dit Åsyn.« Et syndigt og ugudeligt folk vil ikke undgå Guds vrede og den straf de har gjort sig fortjent til. Mennesket er faldet; og det vil være et livslangt arbejde, kortere som længere, at komme sig over det fald og igennem Kristus genvinde det guddommelige billede, som han har mistet på grund af synd og forsæt lovbrud. Gud forlanger en gennemgribende forvandling i sjæl, legeme og ånd for at genvinde den tilstand der er mistet ved Adam. Herren sender nådigt lysstråler for at vise mennesket sin sande tilstand. Hvis det ikke vil vandre i lyset viser det behag for mørket. Det vil ikke komme til lys af frygt for at dets handlinger skal irettesættes.

[449]

N. Fullers sag har givet mig megen sorg og pine. At han skulle overgive sig selv til Satans kontrol og arbejde så ondt som han har gjort er forfærdeligt. Jeg tror at Gud har planlagt at denne hykleriske og skurkagtige sag skulle til lyset på den måde som den er, så det kan være en advarsel for andre. Her er et menneske som kender til bibelens lære og som har i sit nærvær lyttet til *Vidnesbyrdene* fra mig imod de synder han udøvede. Han har mere end en gang hørt mig tale kraftigt om denne slægts fremherskende synder, at fordærvet myldrer frem over alt, at simple lidenskaber beherskede mænd og kvinder og at disse lidenskaber fortsat blev udøvet iblandt folkemassens grovheder af den største gennemførelse. De almindelige menigheder er fyldt med utugt og hor, kriminalitet og mord, følgen af dyrisk, vellystige lidenskaber; men disse ting holde skjult. Prædikanter på det høje niveau er skyldige; alligevel dækker en kåbe af gudsfrygt over deres mørke gerninger og de fortsætter år efter år med deres hykleriske kurs. De almindelige menigheders synder er nået til himlen og den retskafne af hjerte vil bringes til lys og komme ud af disse menigheder.

Ud fra det lys Gud har givet mig, vurderes utugt og hor af en stor del første?dags adventister som synder Gud ser i gennem fingre med. Disse synder udøves i stort omfang. De anerkender ikke Guds krav på dem. De har brudt den store Jehovas lov og lærer ivrigt deres tilhører det samme, erklære at Guds lov er ophævet og

[450] stiller ingen krav til dem. I overensstemmelse med denne frie tilstand tingene har, synes synd ikke at være så overordentligt syndigt; »Ved loven når man nemlig kun at erkende sin synd.« Vi kan godt støde på den gruppe mennesker som vil bedrage og lyve og give løse tøjler til vellystige sindsudbrud. Men mænd og kvinder som anerkender de Ti buds bånd, som helligholder det fjerde af de ti bud, bør føre alle ti forskrifters principper ud i deres liv, forskrifter givet i ærefrygtindgydende ophøjethed fra Sinaj.

syvende-dags adventister som bekender sig til at vente på og holde af Kristi tilsynekomst, burde ikke følge de verdsliges opførsel. Disse er intet særkende for budholdere. De bør heller ikke efterligne første?dags adventisterne, som nægter at anerkende Guds lov og træder den under fode. Denne klasse burde ikke være deres kriterium. Lovbudsholdende adventister har en særlig, ophøjet stilling. Johannes så dem i et helligt syn og beskrev dem således: »Her gælder det om udholdenhed for de hellige, der holder fast ved Guds bud og troen på Jesus.«

Herren gjorde en særlig pagt med det gamle Israel: »Hvis I nu vil lyde min røst og holde min pagt, så skal I være min ejendom blandt alle folkene, thi mig hører hele Jorden til og I skal blive mig et kongerige af præster og et helligt folk! Det er de ord, du skal tale til Israels børn!« Han henvender sig til sit, sidste dages lovlydige, folk: »Men I er en udvalgt slægt, et kongeligt præsteskab, et helligt folk, et ejendomsfolk, for at I skal forkynde hans guddomskraft, som kaldte jer fra mørket til sit underfulde lys.« I elskede! jeg formaner jer som fremmede og udlændinge: Hold jer fra de kødelige lyster, som fører krig imod sjælen.«

[451] Ikke alle som bekender sig til at holde Guds bud holder deres legemer i helligelse og ære. Det højtideligste budskab der nogensinde er givet dødelige mennesker er betroet til denne folk og de kan have en kraftfuld indflydelse hvis de vil helliges ved den. De bekender sig til at stå på den evige sandheds ophøjede platform og holde alle Guds bud; hvis de derfor; dersom de giver efter for synd, begår utugt og hor, er deres overtrædelse af ti gange større betydning end for de klasser jeg har nævnt, som ikke anerkender Guds lov som deres bånd. I en vis forstand vanærer dem som bekender sig til at holde Guds lov ham og gør sandheden til skamme ved at overtræde dens forskrifter.

Det var den almindelige udbredelse af denne synd, utugt, blandt det gamle Israel, som bragte Guds klare mishag over dem. Hans domme fulgte da nøje over deres afskyelige synd; tusinde faldt og deres besmittede legemer blev efterladt i ørknen. »Dog, de fleste af dem fandt Gud ikke behag i; de blev jo slået ned i ørkenen. I dette er de blevet eksempler til advarsel for os, for at vi ikke skal begære, hvad ondt er, således som de gjorde. Bliv heller ikke afgudsdyrkere, som nogle af dem blev, således som der står skrevet: »Folket satte sig til at spise og drikke og derpå stod de op for at lege.« Lad os heller ikke bedrive utugt, som nogle af dem bedrev utugt og på én dag faldt der treogtyve tusinde. Lad os heller ikke friste Herren, som nogle af dem fristede ham og blev dræbt af slanger. I må heller ikke knurre, som nogle af dem knurrede og blev dræbt af »ødelæggeren«. Dette skete med dem, så de kan være advarende eksempler og det blev skrevet til påmindelse for os, til hvem de sidste tider er kommet. Derfor skal den, der mener at stå, tage sig i agt, at han ikke falder!«

[syvende-dags adventisterne skulle fremfor noget andet folk i verden være et mønster på guds frygt, hellige i hjerte og i færd. Jeg fortalte i N. Fullers nærværelse, at der krævedes af det folk, Gud havde valgt som sin særlige ejendom, at det skulle være ophøjet, dannet, helliggjort, delagtigt i guddommelig natur, sådanne, som undflyr fordærvelsen i verden, som har sin grund i begær. Skulle de, der fører en så høj bekendelse, hengive sig til synd og ugudelighed, ville deres skyld være meget stor. Herren irttesætter den enes synder, for at andre kan lade sig advare og frygte.

[452]

Advarsler og irttesættelser kommer ikke til fejlende syvende-dags adventister, fordi deres liv er mere dadelværdigt end bekendende kristnes liv i de almindelige kirkesamfund, ej heller fordi deres eksempel og handlinger er værre end de adventisters, der ikke vil vise lydighed mod Guds lovs krav, men fordi de har stort lys og ved deres bekendelser har taget standpunkt som Guds særskilte, udvalgte folk og har Guds lov skrevet i deres hjerter. De giver deres troskab mod himmelens Gud til kende ved at vise lydighed mod hans riges love. De er Guds repræsentanter på jorden. Enhver synd hos dem skiller dem fra Gud og vanærer på en særskilt måde hans navn ved at give modstandere af hans hellige lov anledning til at håne hans sag og hans folk, som han har kaldt »en udvalgt slægt, et kongeligt præ-

steskab, et helligt folk, et ejendomsfolk«, for at de skulle forkynde hans dyder, som kaldte dem fra mørket til sit underfulde lys.

Det folk, som fører krig mod den store Jehovas lov, som anser det for at være en særskilt dyd at tale, skrive og udføre de bitreste og mest afskyelige ting for at vise deres foragt for denne lov, kan føre en høj bekendelse om kærlighed til Gud og tilsyneladende besidde megen religiøs nidkærhed, således som de jødiske ypperstepræster og ældste gjorde; men på Guds store dag vil himmelens majestæt sige om dem: »Fundet for lette.« »Ved loven kommer erkendelse af synd.« Det spejl, der kunne afsløre manglerne i deres karakter for dem, raser de imod, fordi det påpeger deres synder. Ledende adventister, som har forkastet lyset, gløder at raseri imod Guds hellige lov, ligesom jøderne gjorde imod Guds søn. De befinder sig i et frygteligt bedrag bedrager andre og bliver selv bedraget. De vil ikke komme til lyset, for at deres handlinger ikke skal blive irettesat. Sådanne vil ikke lade sig belære. Men Herren irettesætter og tilretteviser det folk, der bekender sig til at holde hans lov. Han påpeger deres synder og åbenbarer deres uretfærdighed, fordi han ønsker at fjerne al synd og ondskab fra dem, for at de må kunne fuldkomme hellighed i hans frygt og beredes til at dø i Herren eller blive optaget til himmelen. Gud dadler, irettesætter og tilretteviser dem, for at de må blive forædlet, helliggjort, højnet og til sidst ophøjet til hans trone. *Vejl f menigh* bd 1 side 219-220.]

Ældre Fuller har hørt det offentligt fremførte vidnesbyrd, at Guds bekendende folk ikke var helt helligt, at nogle var moralsk fordærvede. Gud forsøgte at ophøje dem, men de afviste at komme op til et højt handlings niveau. De fordærvede dyriske lidenskaber de har, har overvægt og de moralske og intellektuelle kræfter blev undertrykte og gjort underlegne. Dem som ikke styrer deres dyriske lidenskaber kan ikke begribe forsoningen eller værdsætte sjælen rigtigt. De erfarer eller forstår ikke frelsen. Deres største mål er at tilfredsstille dyriske lidenskaber. Gud vil ikke antage andet end renhed og hellighed; en plet, en rynke, en mangel i karakteren, vil udelukke dem fra himlen for evigt, fra al dens herlighed og rigdomme.

[Der er gjort alt muligt for enhver, som ærligt, alvorligt og med omtanke vil gennemføre hellighed i gudsfrygt. Kristus har tilvebragt kraft, nåde og salighed, som tjenende engle bringer til dem, der skal arve frelse. Ingen er så ringe, så fordærvede og usle, at de ikke i

Jesus, som døde for dem, kan finde kraft, renhed og retfærdighed, når de afstår fra deres synder, afbryder deres uretfærdighed og med et udelt hjerte vender sig til den levende Gud. Han venter på at afføre dem deres syndbesmittede, snavsede klæder og iføre dem den hvide, rene retfærdsklædning og han byder dem at leve og ikke dø. I ham kan de trives. Deres grene vil ikke visne eller være uden frugt. Når de bliver i ham, kan de drage saft og næring fra ham, blive besjælet af hans ånd og vandre som han vandrede, sejre som han sejrede og blive ophøjet til at sidde ved hans højre hånd. *Herren Kommer* 14.feb.]

[454]

Ældre Fuller er blevet advaret. Advarslerne der er givet til andre har fordømt ham. De synder andre er irttesat for er han blevet irttesat for og gav ham tilstrækkeligt lys til at se hvordan Gud så på forbrydelser af den karakter han begik, alligevel ville han ikke vende sig fra sin onde handle måde. Han fortsatte med at udøve sit frygtelige, ugudelige arbejde og fordærvede legeme og sjæl i hans hjord. Satan har styrket de begærlige lidenskaber som dette menneske ikke holdt i ave og brugt dem til hans sag, at lede sjæle til død.

Selv om han har bekendt sig til at holde Guds lov, overtrådte han på den mest hensynsløse måde dens klare forskrifter. Han havde overgivet sig til vellystige fornøjelser. Han har solgt sig selv til syndighedens værk. Hvad vil være et sådant menneskes løn? Guds harme og vrede vil straffe ham for synd. Guds hævn vil vækkes imod alle dem hvis begærlige lidenskaber er blevet skjult under en præstekåbe. Medens han bekender sig til at være hyrde for hjorden, ledte han hjorden til en sikker ruin. Disse frygtelige resultater er frugt af et kødeligt sind, »kødets attrå er jo fjendskab imod Gud, thi det bøjer sig ikke under Guds lov og det kan heller ikke gøre det.«

Jeg blev henvist til dette skriftsted: »Lad derfor ikke synden have herredømmet i jeres dødelige legeme, så I lyder dets lyster; stil heller ikke jeres lemmer til rådighed for synden som uretfærdigheds redskaber; men stil jer selv til rådighed for Gud som dem, der fra døde er blevet levende og jeres lemmer til rådighed for Gud som retfærdigheds redskaber.« Bekendene kristne! selv om der ikke gives mere lys end hvad der er i denne tekst, vil I være uden undskyldning for at lade jer styre af dyriske lidenskaber.

Guds ord er tilstrækkeligt til at oplyse det mest omtågede sind

[455]

og kan forstås af dem som har ønske for at forstå det. Uanset dette, findes nogle, som bekender sig til at gøre Guds ord til deres studium, at være i direkte modsætningsforhold til dets klare lære. Så giver Gud, for at mennesker ikke har nogen undskyldning, klare og tydelige vidnesbyrd og bringer dem tilbage til det ord de har forsømt at følge. Alligevel vender dem, som tjener deres egne lyster, sig fra hele dets lys. De vil ikke opgive deres syndige kurs, men fortsætte med at fornøje sig i uret over for Guds trusseler over og hævn på dem som gør noget sådant.

[Jeg har længe tænkt at snakke med mine medsøstre og fortælle dem ud fra det Herren har vist mig fra tid til anden, at de gør meget som er galt på dette område. De er ikke omhyggelige nok med at undgå selv det mindste skær af urenhed og ondskab. De viser ikke forsigtighed i deres måde at være på, sådan som det sømmer sig for kvinder som giver sig ud for at eje gudsfrygt. Deres ord er ikke så velvalgte og taktfulde som man kunne forvente af kvinder som har taget imod Guds nåde. De er alt for fortrolige over for deres kristne brødre. De kredser rundt om dem, viser dem stadig opmærksom og synes at søge deres selskab og de bliver let smigret af mænds interesse. Ud fra det lys Gud har givet mig, er det tydeligt at vore søstre burde følge en helt anden kurs. De burde være mere tilbageholdne og mindre frejdige og lægge vind på at leve i tugt og ære. Kvinderne og mandlige trosfæller er alt for muntre og løsslupne i deres tale når de er sammen. Kvinder som kalder sig kristne, ser ikke noget galt i overdreven spøg og latter, vittigheder og skæmt. Det passer ikke for en kristen og det bedrøver Den Hellige Ånd. Det er et tydeligt udslag af mangel på sand kristen dannelse. Det bidrager ikke til at gøre dem stærke i Herren, men forårsager heller ikke stort mørke. De bortviser himmelens rene, hellige engle og sænker også andre som tager del i deres letsindighed, ned på et lavt plan. *Det kristne hjem* side 258-259]

[456]

[Vore søstre bør lægge vind på at være ydmyge og beskedne. De bør ikke være fremfusende, snaksagelige og frejdige, men tilbageholdne og fordringsløse og vælge deres ord med omtanke. Gud glæder sig over at en kvinde er venlig og høflig, ømhjertet og medfølelse og at hun har et ydmygt og tilgivende sindelag. Dersom hendes fremfærd altid er præget af sådanne karaktertræk, vil hun næppe blive plaget af utilbørlig opmærksomhed fra mænd, hverken

i menigheden eller uden for. Alle vil føle at der er en hellig cirkel af renhed rundt om disse gudfrygtige kvinder, som beskytter dem mod alt som er ulovlig og upassende.

Enkelte kvinder som giver sig ud for at frygte Gud, viser en ubetænksom frigjorthed som let fører galt af sted. Men de gudfrygtige kvinder som er optaget af det som gør livet rent og styrker den moralske finfølelse, vil ikke så let blive ledet blot fra dydens og retskaffenhedens sti. De har et stærkt forsvar mod Satans spidsfindigheder og vil holde stand mod hans mesterlige forsøg på at forføre dem. *Det kristne hjem* side 260]

Forfængelighed, verdens mode, øjet ønske og kødets lyster er forbundet med den uheldiges fald. Der værnes om det som er behageligt for det naturlige hjerte og kødelige sind. Hvis kødets lyster var blevet rykket ud af deres hjerter med rode ville de ikke være så svage. Hvis vore søstre ville nære nødvendigheden af renselse af deres tanker og aldrig opføre sig ligegyldigt hvilket fører til upassende handlinger, behøver de ikke i at plette deres renhed den mindste smugle. Hvis de så sagen som Gud har fremstillet den for mig, ville de have en sådan afsky for urene handlinger at de ikke vil findes blandt dem som falder for Satans fristelser, uanset hvem han vælger som sit offer.

En prædikant kan arbejde med indviede og hellige ting og alligevel ikke være hellig i hjerte. Han kan give sig selv til Satan og lade ham udføre onde handlinger og fordærve sjæl og legeme i sin hjord. Hvis kvinder og unge der bekender sig til at elske og frygte Gud blev bestyrket af hans Ånd hvis de havde optrænet deres sind til tankernes renhed og oplært sig i at undgå al der ser ondt ud, ville de være sikret mod alle fejlgreb og sikret fra den fordærvelse der hersker omkring dem. Apostlen Paulus skrev om sig selv: »Men jeg er hård mod mit legeme og holder det i ave, for at ikke jeg, der har prædikeret for andre, selv skal blive forkastet.«

[457]

[Dersom en prædikant ikke er herre over sine lavere lyster og ikke følger apostlenes eksempel, men vanærer sit kald og sin tro ved selv den mindste syndige antydning, bør ikke vore gudfrygtige søstre for et øjeblik indbilde sig at synd og forbrydelse mister noget af sin afskyelige syndighed ved at han vover at give efter. At mænd i ansvarsfulde stillinger viser at de er fortrolige med synden, reducerer ikke på nogen måde skylden eller syndens forfærdelige afskyelighed.

Den bør fortone sig akkurat lige så afskyelig som tidligere og de som har et rent og ædelt sind, bør vende sig bort fra dem som giver efter for synd, på samme måde som de ville flygte fra en giftig slange.

[458] Dersom vore søstre havde ophøjede tanker og et rent hjerte, ville de møde alle forføriske og nedbydende forslag selv fra prædikantens side, med et så afgjort afslag at det aldrig ville blive gentaget.] Menneskesind kan indhyldes frygteligt af Satan når de kan lytte til oprørens stemme fordi han er en prædikant og bryder derfor Guds tydelige og klare bud og bilder sig selv ind at de ikke begår synd. Har vi ikke Johannes' ord: »Den, der siger: »Jeg kender ham,« og ikke holder hans bud, han er en løgner og i ham er sandheden ikke.« Hvad siger loven? »Du må ikke bedrive hor.« Når et menneske der bekender sig til at holde Guds hellige lov og betjene hellige sager, tager fordel af den tillidsfulde stilling der er givet ham og søger at give efter for hans dyriske tilbøjeligheder, burde dette være tilstrækkeligt til at få en kvinde der vedkender sig gudsfrygt til at se, at på trods af hans bekendelse er ophøjet som himlens, kommer et uret forslag fra ham er fra Satan forklædt som en lysets engel. Jeg kan ikke tro at Guds ord er i deres hjerter som har så let ved at give efter for deres uskyld og dyd til begærlighedens alter. [*Det kristne hjem* side 262]

Mine søstre, undgå selv det ondes udseende. I denne fordærvede tid, der stinker af korrupsion, er I ikke sikker hvis I ikke er reserverede. Dyd og ærbarhed er usædvanligt. Jeg appellerer til jer som Kristi efterfølgere, der gør stor bekendelse, der værner om ærbarhedens dyrebare, uvurderlige ædelsten. Dette vil vogte dyden. Hvis I har noget håb om at tilslutte jer til de rene, syndløse engles selskab og bo i en atmosfære hvor der ikke er den mindste plet af synd, så vær om dyd og ærbarhed. Intet andet end renhed, hellig renhed, vil stå det store tilbageblik igennem og afvente Guds dag og blive modtaget i en ren og hellig himmel.

[Selv den mindste antydning som kan lede til synd eller utilbørlig frihed over for dig, bør du afvise som en fornærmelse, uanset hvor den kommer fra. Et kys på kinden på et upassende sted og tidspunkt bør få dig til at afvise Satans udsending med afsky. Hvis det gælder en mand i en betroet stilling, en som har med hellige ting at gøre, er synden ti gange større. Det bør få enhver gudfrygtig kvinde til at vige tilbage med forfærdelse, ikke bare på grund af den synd han

ville lokke hende til at begå, men også på grund af den slyngelagtige og hykleriske holdning som en som folket ser op til og ærer som Guds tjener.] Han har med hellige ting at gøre og skjuler alligevel sit hjertes lavsindethed under præstekåben. Vær bange for alt af den slags fortroligheder. Vær sikker at den mindste indfaldsvej til det er bevis på een æggende tankegang og et lystfuldt øje. Hvis den mindste ansporing gives i den retning, hvis nogen af de nævnte friheder tolereres, kan der ikke gives et bedre bevis for at jeres tanker ikke er så rene og smagfulde som de burde være og at synd og forbrydelser har jeres yndest. I fornedrer jeres ophøjede, dydige kvindelighed og giver umiskendelige bevis for at en lav, dyrisk, almindelig lidnenskab og lyst har fået lov til at leve i jeres hjerter og aldrig er blevet korsfæstet. [*Det kristne hjem* side 261-262]

[459]

Idet jeg har fået vist farerne for dem som bekender sig til bedre ting og de synder der er iblandt dem, - en klasse som ellers ikke ventes at være i nogen fare for disse besmittende synder, er jeg blevet ledt til at spørge: Hvem, Oh Herre, skal stå når du viser dig? Kun dem som har rene hænder og rent hjerte skal forblive på hans genkomstdag.

Jeg føler mig tilskyndet af Herrens Ånd til at tilskynde mine søstre som bekender sig gudsfrygt til at værne om ærbarhedens opførsel og en passende reservation med generthed og nøgternhed. [Det frihedsbegreb som råder i disse frafaldstider, må aldrig præge Kristi efterfølgere. Den form for intimitet som mere og mere griber om sig, hører ikke hjemme blandt kristne som skal forberede sig for at opnå udødelighed. Løssluppenhed, urenhed, hor, forbrydelser, ja, til og med mord er træk om hører med til dagens orden blandt dem som kender sandheden, men alligevel nægter at indrette livet efter bibelske principper. Derfor er det så vigtigt at de som kalder sig Kristi efterfølgere og som har samfund med Gud og hans hellige engle, viser verden en bedre og renere vej. Hvor vigtig det er at de ved den rene og hellige færd står i skarp kontrast til dem som lader sig beherske af dyriske lidenskaber! *Det kristne hjem* side 255-256]

Jeg har spurgt: hvornår vil de ungdommelige søstre handle sømmeligt? Jeg ved at der ikke er nogen markant forandring til det bedre før forældrene føler vigtigheden af at opdrage deres børn mere korrekt. Lær dem til at handle med reservation og ærbarhed. Oplær dem til nytte, til at være hjælpere, til at tjene for andre, snarere end at

[460]

blive opvartet og blive betjent.

Satan styrer i almindelighed de unges tanker. [Jeres døtre lærer aldrig selvfornektelse og selvkontrol. De bliver forkælet og deres stolthed og forfængelighed bliver næret. De for lov til at følge deres egne ønsker indtil de bliver selvrådige og trodsige. Alt for ofte står forældrene rådvilde og hjælpeløse når det gælder at redde deres børn fra undergang. Satan leder dem til at blive et ordsprog i vantro menneskers mund, på grund af deres frejdige optræden og manglende beskedenhed. På samme måde bliver de unge drenge overladt til sig selv. De er knapt kommet op i teenårene før de begynder at interessere sig for piger på deres egen alder, følge dem hjem og forelske sig i dem. Og forældrene er så bundet af deres egen tøjlesløshed og deres misforståede kærlighed til børn at de ikke tør følge klare retningslinier for at forandre børns kurs og dæmme op for en stadig øgende letsindighed. *Det kristne hjem* side 38-39]

Hos mange unge damer er drenge deres samtaleemne, hos de unge mænd, er det piger. »Thi hvad hjertet er fuldt af, løber munden over med.« De snakker for det meste om det deres tanker for det meste løber om. Sekretærenglen nedskriver disse kristendomsbekendende drenges og pigers ord. Hvor vil de dog ikke blive forvirrede og skamfulde når de møder dem igen på Guds dag! Mange børn er fromme hyklere. Den unge som ikke har gjort en religiøs bekendelse tager fejl over disse hyklere og forhærdes mod enhver anstrengelse som disse kan gøre i interesse for deres frelse. Der burde være udsøgte mennesker i arbejdets hjerte, mennesker som man i enhver nødsituation kan stole på vil holde stand, mennesker som er uselvviske, rige på gavmildhed og alle gode gerninger, hvis liv er skjult i Gud og som anser det bedre liv af større værdi end mad og klæder.

[461] »Er ikke livet mere end maden og legemet mere end klæderne?« Gud kalder på de trofaste skildvagter lige ved arbejdets hjerte, som vil holde af sjæle som Kristus døde for og som vil bære byrder for fortabte sjæle, se frem efter den gengældelsesløn som vil blive deres når de går ind til deres Herres glæde og se sjæle frelst, på grund af deres virksomhed livet, så længe som Gud skal leve og de skal være lykkelige, evig lykkelige, i hans herlige rige. Oh, om vi kunne vække fædre og mødre til en fornemmelse af deres pligt! Oh, om de dybt ville føle ansvarsbyrden hvile på dem! Så at de kunne komme fjenden i forkøbet og vinde dyrebare sejre for Jesus. Forældre er

ikke klare i denne sag. De skulle nøje ransage deres liv, analysere, deres tanker og motiver og se om de har været varsomme med deres handlemåde. De burde nøje våge for at se om deres eksempel i samtale og opførsel har været sådan som de ville ønske deres børn ville efterligne. Renhed og dydighed burde skinne ud i deres ord og handlinger for deres børn.

[Jeg har set familier hvor manden ikke har vist den tilbageholdenhed og ophøjende mandighed som bør præge en Kristi discipel. Han har forsømt at vise sin hustru den venlighed og ømhed som hun har krav på. Men det er hende han over for Gud og engle har lovet at elske og ære indtil døden skiller dem. Pigen han har ansat til at tage sig af arbejdet i huset, har ofte opført sig på en fri og fremmelig måde imod ham. Hun har kælet over hans hår og vist ham hengivenhed og opmærksomhed og han har følt sig smigret. I forhold til sin kone er han ikke længere så kærlig og opmærksom som han en gang var. Vi kan være helt sikre på at Satan har en finger med i spillet her. Hushjælpen skal respekteres og behandles med venlighed og omtanke. Men han må ikke gå længere. Hans opførsel bør altid være sådan at den ikke opmuntrer til fortrolighed. *Det kristne hjem* side 263]

Hvis I har venlige ord og belevne handlinger at give, er det altid sikkert at give dem til din hustru. Det vil være en stor velsignelse for hende og vil bringe lykke til hendes hjerte, for igen at genspejles til dig. [462]

Jeg er også blevet vist at hustruen har ladet sine sympatier og interesser og hengivelse gå over til andre mænd, som kan være medlemmer af familien. Hun gør disse til sine fortrolige venner, viser en forkærlighed for deres selskab og fortæller dem hendes problemer og måske hendes private familiesager.

Dette er helt forkert. Satan ligger til grund for dette og hvis du ikke er alameret og stopper op lige hvor du er nu, vil han lede dig til ruin. Du kan ikke være for forsigtig og være for reserveret i denne sag. Hvis du har ømme kærlige ord og venlige opmærksomheder at give, så lad dem gives til ham som du har lovet over for Gud og engle at elske, respektere og ære medens i begge lever. [Hvor ofte er ikke menneskelivet blevet tungt og bittert fordi de murer som skal beskytte den enkelte families privatliv og som skal værne om renhed og hellighed, er brudt ned. En tredje person vinder hustruens

fortrolighed og bliver indviet i interne familieforhold. Dette er Satans kløgtige påfund for at skabe afstand mellem ægtefællerne og gøre dem fremme for hverandre. Om det bare kunne blive slut med dette! Hvor mange vanskeligheder ville vi ikke være sparet for. De fejl I lægger mærke til hos den anden, bør I gemme i jeres egen hjerte. Gå til Gud med jeres problemer. Han kan give jer rigelig vejledning og sikker trøst som er fri for al bitterhed. *Det kristne hjem* side 263]

[463] Jeg kender til et antal kvinder som har troet at deres ægteskab var en ulykke. De har læst noveller indtil deres indbildning blev sygelig og de lever i en verden for dem selv. De regner dem selv for følsomme kvinder, med en fin, raffineret organisme og forestiller sig at deres mænd ikke er så raffinerede, at de ikke har disse forfinede kvaliteter og kan derfor ikke begribe deres egen formodede dydighed og forfinede organisme. Derfor anså disse kvinder sig for at være store martyrer. De har talt om dette og tænkt på det indtil de er næsten vanvittige. De forestiller sig at de er andre mennesker overlegne og det er ikke efter deres fine følsomhed at omgås almindelige mennesker. Disse kvinder gør sig selv til tåber; og deres mænd er i fare for at tro at de er overordnet andre.

Ud fra det Herren har vist mig, har kvinder i denne klasse fået deres indbildninger forvrænget af novellelæsning, dagdrømmeri og luftkasteller og lever i en indbildt verden. De bringer ikke deres tanker ideer ned til livets almindelige, nyttige pligter. De tager ikke de livsbyrder op som ligger på deres sti og søger at gøre et lykkeligt, muntert hjem for deres mænd. De lægger hele vægten på dem og bærer ikke deres egne byrder. De forventer at andre foregriber deres ønsker og gør det for dem, medens de tillader sig at finde fejl og betvivle efter deres forgodtbefindende. Disse kvinder har en elskovssyg følelse og de og tror hele tiden at de ikke er værdsat, da deres mænd ikke giver dem al den opmærksomhed de fortjener. De forestiller sig at de er martyrer.

Sandheden er, at hvis de ville vise sig som nyttige kunne deres værdi påskønnes, men når de udøver en kurs der hele tiden drager på andres sympati og opmærksomhed, skønt de ikke føler nogen forpligtelse til at give igen, blot er reserverede, kolde og utilgængelige. De bærer ingen byrder for andre og føler for deres smerte, kan der kun være en lille værdi i dem. Disse kvinder har lært sig selv til at tænke og handle som om det var en stor nedladdenhed for dem at gifte

sig med den mand de giftede sig med og at deres fine organisme aldrig således ville værdsættes helt. De har set tingene helt forkert. De er uværdige for deres mænd. De er en konstant byrde for deres omsorg og tålmodighed, skønt de burde være hjælpere, løfte livets byrder sammen med dem, i stedet for at drømme om et urealistisk liv fra noveller og kærlighedsromaner. Måtte Herren ynkes over den mand som er bundet til sådanne unødige maskiner, der kun er egnet til opvartning, vejrtrækning, spise og klæder.

[464]

Disse kvinder som tror de har en sådan følsom, forfinet organisme bliver til meget unyttige hustruer og mødre. Det er ofte tilfældet at de holder deres hengivenhed tilbage fra deres mænd, som er nyttige og praktiske mænd og viser megen opmærksomhed til andre mænd og med deres elsesyge sentimentalisme trækker på andres forståelse, fortæller dem om deres prøvelser, deres problemer, deres higen efter at gøre et ophøjet arbejde og afsløre det faktum at deres ægteskab er en skuffelse, en hindring for deres udførelse af det arbejde de håbede at udføre.

Oh, hvilken elendighed eksisterer ikke i familier der kunne være lykkelige! Disse kvinder er en forbandelse for dem selv og en forbandelse for deres mænd. I den tro at de er engle, gør dem selv til tåber og er intet andet en tunge byrder. Ved de almindelige livspligter som Herren har overladt dem at udføre, forlader de den rigtige sti og er rastløse og beklager sig og ser altid efter et let og mere ophøjet og behageligere arbejde. I den tro at de er engle, er de alligevel kun mennesker. De er irritable, gnavne, utilfredse, jaloux på deres mænd fordi en større del af deres tid ikke bruges på at vente på dem. De beklager sig over at de forsømmes selv om deres mænd gør netop det arbejde de burde gøre. Satan finder let adgang til denne klasse. De har ingen reel kærlighed for nogen andre end dem selv. Alligevel fortæller Satan dem at var en sådan én deres mand ville de faktisk være lykkelige. De er lette ofre for Satans bedrag, lette at forlede til vanærelse af deres egne mænd og til at overtræde Guds lov.

Jeg ville sige til kvinder af den beskrivelse: I kan skabe eller ødelægge jeres egen lykke. I kan gøre jeres position lykkelig eller uudholdelig. Den opførsel som du udviser vil enten skabe lykke eller elendighed for dig selv. Har disse personer aldrig troet at deres mænd må trættes af dem i deres unyttighed, deres irritation, deres kværulering, deres lidenskabelige grædeanfald idet de ser deres sag

[465]

for dem med medynk? Deres, pirrelige, vrantne tilbøjelighed der faktisk fjerner deres mænds hengivenhed og får dem til at søge efter sympati og fred og trøst andre steder end hjemme. En giftig atmosfære er i deres bolig og hjemmet er for dem hvad som helst andet end et sted for hvile, fred og lykke. Manden er genstand for Satans fristelser og hans hengivenhed er rettet imod forbudte genstande og han lokkes til overtrædelser og tilsidst går fortabt.

Kvindens arbejde og mission er stor, især for dem som er hustruer og mødre. De kan være en velsignelse for alle omkring dem. De kan have en kraftfuld indflydelse for godt hvis de vil lade deres lys skinne således at andre kan ledes til at forherlige vor himmelske Fader. Kvinder kan have en forvandlede indflydelse hvis de blot ville gå med til at opgive deres veje og deres vilje til Gud og lade ham styre deres sind, hengivenhed og væsen. De kan have en indflydelse som sigter mod renselse og ophøjelse af dem som de omgås. Men denne klasse er i almindelighed ikke bevidst om den magt de har. Men intetanende udøver de en indflydelse som synes at være naturligt for et helligt liv, et fornyet hjerte. Det er frugten der vokser naturligt på det gode træ fra den guddommelig beplantning. Selvet glemmes, forenes i Kristi liv. At være rig i gode gerninger er ligeså naturligt som deres grene. De lever for at gøre andre godt og alligevel kan de sige: Vi er unyttige tjenere.

[466] Gud har fastlagt en kvindes mission og hvis hun, på sin ydmyge måde, til bedste for hendes evner, gør en himmel ud af sit hjem og trofast og kærligt udfører sine pligter for hendes mand og børn, hele tiden søger at lade et helligt lys skinne fra hendes nyttige, rene og dydige liv til oplysning for alle omkring hende, gør hun det arbejde Mesteren har givet hende og vil høre disse ord for hans guddommelige læber: Vel du gode og tro tjener, gå ind til din Herres glæde. Disse kvinder, som er villige med hvad deres hænder kan udrette, hjælper glædeligt deres mænd med at bære deres byrder og oplærer deres børn til Gud, er missionærer i højeste forstand. De er involveret i en betydningsfuld gren af det store værk der skal gøres på jorden for at berede mennesker for et højere liv og de vil modtage deres løn. Børn skal oplæres for himlen og skikkes til at skinne i Herrens riges paladser. Når forældre, især mødre, har en sand fornemmelse af dette betydningsfulde, ansvarsbetyngede arbejde som Gud har overladt dem at gøre, vil de ikke være så meget

engageret i forretninger som angår deres naboer, som de har intet at gøre med. De vil føle så stor en bekymring for deres egne børn at de ikke kan finde tid til at tage skændslen op mod deres nabo. Sladder og nye rygter er en frygtelig forbandelse for naboer og menigheder. To tredjedele af alle menighedsproblemer kommer fra dette.

Gud forlanger at alle skal udføre deres daglige pligter redeligt. Dette forsømmes meget af en hel del bekendende kristne. Især har den klasse jeg har nævnt mistet syn for den nærværende pligt, en klasse som forestiller sig at de er af finere orden end deres medmennesker omkring dem. Det faktum at deres tanker går i denne bane er bevis for at de er af en lavere orden, snæversynede, indbildske og selviske. De føler sig højt hævet over de ringe og ydmyge, sådanne som Jesus siger at han blev kaldt for. De prøver altid at sikre sig position, at vinde bifald, at opnå kredit for at gøre nogle store gerninger som andre ikke kan. Men det forstyrrer den fine struktur i deres forfinede organisme at være sammen med den ydmyge, den ulykkelige. I det hele taget går de fejl af fornuften. Årsagen til hvorfor de afskyer alle disse pligter der ikke er så selvfølgelige, er funderet i deres stærke selvished. Kærlighed til selvet er centeret for alle deres handlinger og motiver.

[467]

Jeg blev vist hen til himlens majestæt. Skønt han hvem engle tilbad, han som er rig på ære, glans og kærlighed, kom til jorden og indrettede sig selv i menneskers skikkelse, gav han ikke sin forædlede natur som en undskyldning for at holde sig selv borte fra den ulykkelige. I hans arbejde blev han sat blandt de lidende, de fattige, forpinte og trængende. Kristus var det legemliggjorte udtryk for rensning og renhed; han var et ophøjet liv og karakter, dog fandtes han i hans arbejde ikke blandt mennesker med højtlydende titler, ikke blandt de mest ærede i denne verden, med hos de foragtede og trængende. Jeg kom, sagde den guddommelige Lærer, »for at frelse det fortabte.« Ja, himlens Majestæt fandt man altid i gang med at hjælpe dem der mest trængte til hjælp. Måtte Kristi eksempel gøre de undskyldninger til skamme som den klasse, der er så tiltrukket af deres sølle selv at de anser det for nedværdigt for deres forfinede smag og deres høje kald at hjælpe de hjælpeløse, her. Disse har taget en stilling der er højere end deres Herre og til sidst vil de blive forbavsende for at finde sig selv lavere end den laveste klasse hvem deres forfinede, følsomhed har forarget til blande sig med og arbejde

for. Egentlig, kan det ikke altid være behageligt at forene sig med Mesteren og blive medarbejdere sammen med ham i at hjælpe den klasse som har mest brug for hjælp, men det er det arbejde som Kristus ydmygede sig selv for at gøre. Er tjeneren større end sin Herre? Han har givet eksempelet og påbyder os at efterligne det. Det kan være ubehageligt, alligevel påbyder pligten at netop sådant arbejde udføres.

[468] Trofaste og udsøgte mennesker behøves ved arbejdets hoved. Dem som ikke har haft en erfaring i at bære byrder og som ikke ønsker den erfaring, bør ikke, på nogen måde, bo der. Mennesker som vil våge for sjæle som om de må aflægge regnskab ønskes. Fædre og mødre i Israel ønskes til denne betydningsfulde post. Lad de selviske og egenkærlige, de karrige, begærlige sjæle, finde et sted hvor deres elendige karaktertræk ikke vil være så tydelige. Jo mere isoleret sådanne er, des bedre for Guds sag. Jeg appeller til Guds folk, hvor de end befinder sig: Vågn op til jeres opgave. Læg på hjerte at vi faktisk lever blandt de sidste dages farer.

Jeg håber at N. Fullers tilfælde vil vække jer op, fædre og mødre, til at søge nødvendigheden af et gennemgribende arbejde i jeres hjælp, blandt jer selv og jeres børn, at ikke en af jer kan bedrages af Satan med hensyn til synd som dette stakkels, over?ynkværdige menneske har gjort. Dem som har deltaget med ham i forbrydelser ville ellers aldrig overlades til bedrag og ruin, dersom de havde en god sans for dydighed og renhed og næret en stadig og levende rædsel for synd og uretfærdighed. Medens vi lever under og forkynder det mest højtidelige budskab der nogen sinde er givet til mennesker, overbringer Guds lov som en prøve på karakter og som den levendes Guds segl, overtræder de dets hellige forskrifter. Deres samvittighed som gør sådan er forhærdet frygteligt. De har modstået Guds Ånds påvirkning indtil de kan bruge den hellige sandhed som en kåbe til at skjule deres fordærvede sjæles misdannelse under. Dette menneske er blevet frygteligt bedraget af Satan. Han tjente umoralske lidenskaber medens han bekendte sig til at være helliget til Guds arbejde og arbejde med hellige ting. Han har betragtet sig selv som sund skønt der ikke var nogen sundhed i ham.

[Det er gået mig nær til hjerte, når jeg har set de kødelige lysters stærke indflydelse beherske mere end almindeligt begavede, intelligente mænd og kvinder. De ville være i stand til at beskæftige sig

med alt godt og øve en stærk indflydelse hvis de ikke var slavebundne af det lave begær. Min tillid til menneskene er blevet dybt rystet. Det er blevet vist mig, at personer med tilsyneladende god opførsel, som ikke tog sig uforsvarlige friheder over for det andet køn, gjorde sig skyldige i denne hemmelige synd næsten hver dag i deres liv. De har ikke afholdt sig fra denne frygtelige synd, selv medens der er blevet afholdt de højtidelige møder. De har lyttet til alvorlige og gribende foredrag om dommen, der syntes at bringe dem frem for Guds domstol, hvor de skælvede af frygt; og næppe en time efter var de optaget af deres besnærende yndlingssynd og vanhelligede deres legeme. De var i den grad slaver af denne rædselsfulde forbrydelse, at de tilsyneladende ikke evnede at beherske deres lidenskab. Vi har arbejdet alvorligt for nogle, vi har tryglet dem, vi har grædt og bedt for dem; alligevel vidste vi, at de syndige vaner havde fået magten og at disse synder blev begået midt under alle vore anstrengelser og kvaler. *Barnet i hjemmet* side 426-427]

[469]

På grund af hårde sygdomsangreb eller en kraftfuld overbevisning er nogles smvittighedsfølelse blevet vækket og har plaget dem så meget at det har ledt dem til ydmyg erkendelse af disse ting. Andre er ligeså skyldige. De har udøvet denne synd næsten hele deres livstid og i deres nedbrudte tilstand og spredte erindring, høster følgen af denne ondartede vane; alligevel er de for stolte til at gå til bekendelse. De er tavse og har ikke vist samvittighedsnag for denne store synd. Min tillid til sådanne kristne erfaring er meget lille. De synes at være følelsesløse over for Guds Ånds påvirkning. Det hellige og almindelige er det samme for dem. Den almindelige fejlbegåelse der var så lav at deres egne legemer besmittes har ikke fået dem til bitre tårer og hjertefølt anger. De føler at deres synd er rettet mod dem selv alene. Her begår de fejl. Er de syge i legeme eller sind vil andre falde og lide. Fantasien har skylden, hukommelsen er mangelfuld, fejlgreb forekommer og der er en ufuldkommenhed overalt som påvirker alvorligt dem som de bor sammen og omgås med. Skuffelse og sorg mærkes fordi disse ting genkendes af andre.

[470]

Jeg har nævnt disse tilfælde for at illustrere magten i denne sjæls?legeme?ødelæggende ondskab. Hele sindet er overgivet til lave lidenskaber. De moralske og intellektuelle evner undertrykkes af de dyriske kræfter. Legemet afkræftes, hjernen svækkes. Det som aflejres for at nære organismen forødes. Organismens affald er stort.

De fine hjernenerver, bruges til unaturlige aktiviteter, går i stå og lammes. De moralske og intellektuelle kræfter svækkes, medens de dyriske tilbøjeligheder styrkes og udvikles mere ved deres brug. Appetitten for usund mad skriger efter ret. Når personer hengiver sig selv til selvmisbrug, er det umuligt at vække deres moralske følelser at erkende evige sager eller at glæde sig ved åndelige aktiviteter. Urene tanker tager fat, styrer indbildningskraften og fængsler sindet og dernæst følger et næsten ukontrollerbart ønske om at udføre urene handlinger. Hvis sindet blev oplært til at betragte de ophøjede emner, ville indbildningen oplæres til at reflektere på rene og hellige ting, den ville styrkes mod denne frygtelige, forringende sjæls?legme ødelæggende trang. Det ville, ved oplæring blive normalt at holde sig til det høje, det himmelske, det rene, det hellige og det dyriske, fordærvede og slette ville ikke kunne tiltrækkes.

[471] Hvad kan vi sige om dem som lever rigtigt i sandhedens flam-mende lys og alligevel hver dag praktiserer og følger en syndig og forbryderisk kurs? Forbudte, spændende fornøjelser er gode for dem og holder på dem og styrer dem. Disse finder fornøjelse i uretfærdighed og synd og må omkomme uden for Guds stad, sammen med andre afskyelige ting.

Jeg har forsøgt at vække forældre til deres pligt, alligevel sover de. Jeres børn begår skjulte fejl og de narrer jer. I har en så ubetinget tillid til dem at I tror de er for gode og uskyldige til at udøve skjult synd. Forældre forkæler deres børn og lader dem være stolte, men behersker dem ikke med fasthed og beslutsomhed. De er så bange for deres viljesbeslutsomhed og hårdnakkethed at de frygter at komme i konfrontation med dem; forsømmelsens synd som blev vist mod Eli, vil være deres synd. Peters formaning er af højeste værdi for alle som stræber mod udødelighed. Han henvender sig til dem af den samme dyrebare tro:

[»Simon Peter, Jesu Kristi tjener og apostel, sender hilsen til dem, der ved vor Guds og frelsers Jesu Kristi retfærdighed har fået den samme dyrebare tro som vi. Nåde og fred bliver eder stadig rigere til del, idet I lærer Gud og vor herre Jesus at kende. Alt hvad der tjener til liv og gudsfrygt« har hans guddommelige magt skænket os gemmen kundskab om ham, som kaldte os ved sin herlighed og guddomskraft og derved har han også skænket os sine dyrebare og største forjættelser, for at I ved dem skal undfly fordærvelsen i ver-

den, som skyldes det onde begær og få del i guddommelig natur. Sæt netop derfor al iver ind på i jeres tro at vise dyd, i dyden indsigt, i indsigten afholdenhed, i afholdenheden udholdenhed, i udholdenheden gudsfrygt, i gudsfrygten broderkærlighed og i broderkærligheden kærlighed til alle. Thi når dette findes hos jer og stadig tager til, så tillader det jer ikke at være uvirksomme eller ufrugtbare i erkendelsen af vor herre Jesus Kristus. Og dem, der mangler dette, er i sin kortsynethed blind og har glemt, at han er blevet rensset for sine tidligere synder. Derfor, brødre, skal I så meget mere stræbe efter at gøre jeres kaldelse og udvælgelse urokkelig; thi når I gør det, vil I aldrig snuble; for så skal der i rigt mål gives jer adgang til vor herres og frelsers Jesu Kristi evige rige.«

[472]

Vi er i en verden, hvor der er lys og kundskab i overflod; men mange, der bekender sig til at have den samme dyrebare tro, er alligevel med vilje uvidende. Lyset er overalt omkring dem, men de tilegner sig det ikke. Forældre indser ikke nødvendigheden af selv at lære at skaffe sig kundskab og at gøre praktisk brug deraf i deres ægteskabelige liv. Dersom de fulgte apostlenes formaning og holdt sig til den plan at føje dyd til dyd, ville de ikke være ufrugtbare i kundskaben om vor herre Jesus Kristus. Men mange forstår ikke helliggørelsens værk. De synes at mene, at de har opnået den, når de kun har lært den første lektie i addition. Helliggørelsen er et fremadskridende værk; den opnås ikke på en time eller en dag for så at kunne holdes ved lige uden nogen særlig anstrengelse fra vor side.

Mange forældre opnår ikke den kundskab, de skulle opnå i deres ægteskabelige liv. De er ikke på vagt for at hindre, at Satan benytter sig af dem og behersker deres sind og deres liv, De indser ikke, at Gud kræver af dem, at de skal beherske deres ægteskabelige liv og undgå alle overdrivelser. Kun meget få føler det som en religiøs pligt at styre deres lidenskaber. De har forenet sig i ægteskab med den, de har valgt og mener derfor, at ægteskabet helliger eftergivenhed over for de lavere lidenskaber. Selv mænd og kvinder, der bekender sig til gudsfrygt, giver deres vellystige lidenskaber frie tøjler og tænker ikke på, at Gud holder dem ansvarlige for den anvendelse af vital kraft, der svækker deres greb på livet og afkræfter hele organismen.

Ægteskabspagten dækker ikke over synder af den mørkeste farve. Mænd og kvinder, som bekender sig til gudsfrygt, nedværdiger deres

[473]

egne legemer ved at give efter for fordærvede lidenskaber og stiller sig derved lavere end dyr. De misbruger de kæfter, som Gud har givet dem til at bevares i hellighed og ære. Sundhed og liv ofres på de lave lidenskabers alter. De højere, ædlere kræfter underlægges de dyriske tilbøjeligheder. De, der således synder, kender ikke følgen af deres handlemåde. Kunne de se den sum af lidelse, de påfører sig ved deres egen syndige eftergivenhed, ville de blive ængstelige og i det mindste nogle vil afstå fra den syndige handlemåde, der bringer en så frygtelig løn. En stor klasse mennesker pådrager sig en så elendig tilværelse, at døden for dem ville være at foretrække for livet og mange dør før tiden, idet de ofrer deres liv ved en overdreven og skændig hengivelse til dyriske lidenskaber. Men fordi de er gifte, mener de, at de ikke begår nogen synd.

[474]

Mænd og kvinder, der kommer en dag, da I vil erfare, hvad begær betyder og hvad følgen er af dets tilfredsstillelse. Lidenskab af lige så lav art er at finde inden for ægteskabet som udenfor. Apostelen Paulus formaner mændene til at elske deres hustruer, »ligesom også Kristus elskede kirken og gav sig selv hen for den«, »På samme måde bør mændene elske deres hustruer som deres egne legemer; den, som elsker sin hustru, elsker sig selv. Ingen har jo nogen sinde hadet sit eget kød, men han giver det føde og har omhu for det, ligesom Kristus har for kirken.« Det er ikke ren kærlighed, der leder en mand til at gøre sin hustru til et redskab, som tjener hans begær. Det er de dyriske lidenskaber, der gør krav på at blive tilfredsstillet. Hvor få mænd er der ikke, som lægger deres kærlighed for dagen på den af apostelen anviste måde: »Ligesom Kristus elskede Kirken og gav sig selv hen for den, for at han kunne (ikke besmitte, men) hellige den« og rense den, så »den skulle være hellig og dadelfri!« Det er den slags kærlighed i ægteskabsforholdet, Gud anerkender som hellig. Kærlighed er et rent og helligt princip; men begærlig lidenskab tillader ingen tøjler og vil ikke lade sig lede eller beherske af fornuften. Den er blind over for følgerne og vil ikke slutte fra årsag til virkning. Mange kvinder lider under stor svaghed og kronisk sygdom, fordi der ikke tages hensyn til de love, der råder i deres organisme; naturens love er blevet trådt under fødder. Hjernens nervekraft bortødsles af mænd og kvinder ved at sættes i unaturlig virksomhed for at tilfredsstille lave lidenskaber; og dette hæslige monstrum, lav, slet lidenskab, antager det fine navn kærlighed.

Mange kristendomsbekendere, der blev fremstillet for mig, syntes at være blottede for forståelse af mådehold. De var mere dyriske end guddommelige. De var i virkeligheden næsten helt igennem dyriske. Mænd af denne type nedværdiger hustruen, som de har lovet at nære og pleje. Hun gøres til et redskab for tilfredsstillelsen af lave, vellystige tilbøjeligheder. Og et meget stort antal kvinder finder sig i at blive slaver under vellystig lidenskab; de bevarer ikke deres legemer i hellighed og ære. Hustruen bibeholder ikke den værdighed og selvrespekt, som hun var i besiddelse af forud for sit ægteskab. Denne hellige indstiftelse skulle have opretholdt og forøget hendes kvindelige agtelse og hellige værdighed; men hendes kyske, værdige, guddommelige kvindelighed er blevet fortæret på den lave lidenskabs alter; den er blevet opofret for at behage kendes mand. Hun taber snart respekten for manden, der ikke ænser de love, som dyreverdenen bøjer sig i lydighed for. Det ægteskabelige liv bliver et gnavnende åg, fordi kærligheden dør hen og ofte sker det, at mistillid, avind og had indtager dens plads.

Ingen mand kan virkelig elske sin hustru, når hun tålmodigt finder sig i at blive hans slave og være en tjener for hans fordærvede lidenskaber. I sin passive underkastelse mister hun det værd, hun engang besad i hans øjne. Han ser hende slæbt ned fra alt, hvad der er ophøjet, til et lavt stade og snart mistænker han hende for, at hun lige så tamt vil finde sig i at blive nedværdiget af en anden som af ham selv. Han betvivler hendes troskab og renhed, bliver træt af hende og søger nye kilder til at vække og skærpe sine djævelske lidenskaber. Guds lov ænses ikke. Disse mænd er værre end dyr; de er dæmoner i menneskelig skikkelse. De har ikke kendskab til de opløftende, forædlende principper i sand, helliget kærlighed.

[475]

Hustruen bliver jaloux på sin mand og har mistanke om, at han lige så gerne gør kur til en anden som til hende, hvis anledning gives. Hun ser, at han ikke ledes af samvittigheden eller af Guds frygt; alle disse hellige skranker nedbrydes af hans lidenskabelige begær; alt, hvad der er guddommeligt hos manden, gøres til en tjener for lav, dyrisk vellyst.

Verden er fuld af mænd og kvinder af denne slags og pæne, smagfulde, ja kostbare huse rummer et helvede indendørs. Forestil dig, hvis du kan, hvilket afkom sådanne forældre må få. Vil ikke børnene synke endnu lavere ned? Forældrene giver deres børn karakterens

præg. Børn, der fødes af sådanne forældre, arver derfor efter dem sindsegenskaber, som hører med til det slette og lave. Og Satan giver næring til alt, hvad der bidrager til fordærvelse. Spørgsmålet, der nu må afgøres, er: Skal hustruen føle sig forpligtet til stiltiende at føje sig efter mandens krav, når hun ser, at det udelukkende er lave lidenskaber, der behersker ham og når hendes fornuft og skøn overbeviser hende om, at hun gør det til skade for sit eget legeme, som Gud har pålagt hende at bevare i hellighed og ære som et levende offer for Gud?

Det er ikke ren, hellig kærlighed, der leder hustruen til på bekostning af helbred og liv at tilfredsstille sin mands dyriske tilbøjeligheder. Dersom hun er i besiddelse af sand kærlighed og visdom, vil hun søge at lede hans sind bort fra tilfredsstillelsen af vellystige lidenskaber og hen til ophøjede og åndelige emner ved at dvæle ved interessante åndelige ting. Det kan blive nødvendigt, at hun, endog med fare for at pådrage sig hans mishag, på en beskeden og kærlig måde bestemt gør gældende, at hun ikke kan nedværdige sit legeme ved at give efter for seksuel overdrivelse. Hun bør på en mild, venlig måde minde ham om, at Gud har det første og højeste krav på hele hendes væsen og at hun ikke kan sætte sig ud over dette krav, for hun vil blive holdt ansvarlig på Guds store dag. »Eller ved I ikke, at jeres legeme er et tempel for Helligånden, som er i jer og som I har fra Gud og at I ikke tilhører jer selv? I er jo købt og prisen betalt; ær derfor Gud i jeres legeme!« »Dyrt blev I købt, bliv ikke menneskers trælle!« (gl. overs.)

Dersom en kvindes hengivenhed er af en ophøjet art og hun i hellighed og ære bevarer sin dannede, kvindelige værdighed, kan hun ved sin skønsomme indflydelse gøre meget for at hellige sin mand og således fuldbyrde sin høje mission. Ved at gøre således kan hun frelse både manden og sig selv og således udføre en dobbelt gerning. I denne sag, som er så ømtålelig og så vanskelig at ordne, er megen visdom og tålmodighed såvel som moralsk frimodighed og sjælsstyrke nødvendig. Kraft og nåde kan opnås i bøn. Oprigtig kærlighed må være det rådnede princip i hjertet. Alene kærlighed til Gud og kærlighed til manden kan danne det rette grundlag for handling.

Dersom hustruen kommer til den afgørelse, at det er mandens ret at have fuldt herredømme over hendes legeme, at tildanne hendes

sind således,, at det i enhver henseende svarer til hans og går i de samme baner som hans eget, opgiver hun sin individualitet; hendes personlighed går tabt og bliver opslugt af mandens. Hun bliver blot en maskine, der bevæges og beherskes af hans vilje, en skabning efter hans forgodtbefindende. Han tænker for hende, bestemmer for hende og handler for hende. Hun vanærer Gud ved at indtage en så passiv stilling. Hun har et ansvar over for Gud, som det er hendes pligt at bevare.

Når hustruen overlader sit legeme og sit sind til mandens kontrol, stiller sig passiv under hans vilje i alle ting og opofrer sin samvittighed, sin værdighed og endog sin personlighed, mister hun anledningen til at øve den mægtige indbydelse til det gode, som hun skulle besidde for at højne sin nand. Hun kunne mildne hans barske natur og hendes helliggørende indflydelse kunne virke på en måde, som ville forædle og rense og lede ham til at stræbe alvorligt efter at beherske sine lidenskaber og blive mere åndeligsindet, således at de sammen kunne blive delagtige i guddommelig natur og undfly [477] fordærvelsen i verden, som har sin grund i begær.

Indflydelsen kan have stor magt til at lede sindet ind på ophøjede og ædle emner, op over de lave, sanselige nydelser, som det hjerte, der ikke er blevet fornyet ved nåden, naturligt søger. Dersom hustruen føler, at hun for at behage sin mand må komme ned til hans ideal, når dyrisk lidenskab er hovedgrundlaget for hans kærlighed og behersker hans handlinger, mishager hun Gud, idet hun forsømmer at øve en helliggørende indflydelse på sin mand. Dersom hun føler, at hun må underkaste sig hans dyriske lidenskaber uden at protestere med et ord, forstår hun ikke sin pligt over for ham ej heller over for sin Gud. Seksuel overdrivelse vil på en virkningsfuld måde ødelægge lysten til andagtsøvelser, den vil berøve hjernen det nødvendige stof til organismens ernæring og den vil på den mest effektive måde udtømme livskraften. Ingen kvinde bør bistå sin mand i dette selvødelæggelsesværk. Hun vil ikke gøre det, hvis hun er oplyst og nærer sand kærlighed til ham.

Jo mere de dyriske lidenskaber føjes, desto stærkere bliver de og desto voldsommere deres krav om tilfredsstillelse. Lad gudfrygtige mænd og kvinder vågne op til deres pligt. Mange, der bekender sig til at være kristne, lider af lammelse i nerver og hjerne som følge af deres umådehold i denne henseende. Der er råddenskab i knogler

og marv hos mange, som bliver anset for at være gode mænd, som beder og græder og som står på høje steder, men hvis besmittede legemer aldrig vil gå ind gennem portene i den himmelske stad.

[478] Oh, om jeg kunne bringe alle til at forstå deres pligt over for Gud til at bevare den åndelige og den fysiske organisme i den bedste tilstand til at kunne yde fuldkommen tjeneste for deres skaber! Lad den kristne hustru såvel i ord som i handling afstå fra at ophidse de dyriske lidenskaber hos sin mand! Mange har absolut ingen kræfter at bortødsle på denne måde. Fra ungdommen af har de svækket hjernen og tappet den legemlige modstandskraft ved tilfredsstillelse af dyriske lidenskaber. Selvfornægtelse og afholdenhed bør være løsenet i deres ægteskabelige liv;] så vil børnene de har fået født ikke være tilbøjelig til at få deres moralske og intellektuelle organer svækket og de dyriske styrket. Umoralitet hos børn er næsten almindelig. Er der ikke en årsag? Hvem har givet dem dette karakteraftryk? Måtte Herren åbne alles øjne så det kan ses at de står på en glat grund! [*Vejl f menigh* bd. 1 side 221-226]

Ud fra det billede der blev vist mig af kristendomsbekendende mænds og kvinders fordærv, har jeg været bange for at jeg helt ville miste tillid til menneskeheden. Jeg har set at en frygtelig sløvhed er næsten over alt. Det er næsten umuligt at vække dem som faktisk burde vækkes, så de har nogen rimelig fornemmelse af den magt Satan har over tankesindene. De er ikke klar over det fordærv der udfolder sig omkring dem. Satan har forblændet deres sind og dæmpet dem ned til kødelig tryghed. Nederlagene i vore bestræbelser på at få andre til at indse de store farer som omgiver sjæle får mig nogen gange til at frygte at mine tanker om menneskehjertets fordærvelse er overdrevet. Men når kendsgerningerne viser os den sørgelige misdannelse hos den som vover at tjene med hellige ting skønt han er fordærvet i hjertet, én hvis syndsplettede hænder har vanhelliget Herrens kar, er jeg sikker på at jeg ikke har trukket billedet for stærkt op.

Jeg har frembåret et meget stærkt vidnesbyrd, både i skrift og i tale, i håb om at vække Guds folk til forståelse, at de er i kommet til de farlige tider. Jeg har været syg om hjertet ved den ligegyldighed der udvises af dem som burde begribe Satans gerninger og som burde vågne op og være på vagt. Jeg har set at Satan forleder menneskesind, selv deres som bekender sig til sandheden, til at svælge

sig i frygtelig utugtssynd. [Menneskesindet svinger ikke momentant over fra renhed og hellighed til urenhed, synd og fordærvelse. Det tager tid at genskabe mennesket i det guddommelige billede og det tager også tid at sænke dem som er dannet i Guds billede, ned på et primitivt, satanisk plan. Vi forvandles ved beskuelse. Tiltrods for at vi er skabt i Guds billede, kan vi lære sindet op til at nyde det vi engang afskyede. Når vi glemmer at våge og bede og når vi undlader at holde vagt ved sindets fæstningsværker, vil vi blive et let bytte for syndes magt. Vort tankeliv bliver fornødret og vi har ikke noget værn mod forfaldet så længe vi tillader menneskenaturens stærke lidenskaber at slavebinde forstandens og samvittighedens kræfter. Vi må hele tiden føre krig mod vor syndige natur. Gud vil hjælpe os og løfte os op ved sin nåde. Han vil stadig søge at vende vort sind opad og lære os at tænke på rene og hellige ting. *Det kristne hjem* side 257]

[479]

Hos mange bekendende sabbatsholdere holdes legemet ikke i ave. Nogle, hvis sind altid har været fordærvet, har antaget sabbaten. Og når de antager sandheden føler de ikke nødvendigheden af at vende helt omkring og helt ændre deres handlinger. De har i årevis fulgt et ikke genfødt hjertes tilbøjeligheder og er blevet behersket af deres kødelige naturs fordærvede lidenskaber, som har vansiret Guds billede hos dem og besmittet alt de rørte ved; derfor vil hele deres fremtidige liv blive alt for kort og højest vil de stige op af Peters kristen?fuldkommenhedsstige og berede sig på deres indgang til Guds rige. Men der er ikke mange som føler at de ikke kan frelses på grund af deres bekendelse til sandheden, medmindre de helliges ved sandheden som svar på vor guddommelige Herres bøn til sin Fader: »Hellige dem ved sandheden!« Mænd og kvinder som bekender sig til at være Kristi disciple og holde alle Guds bud må føle den sande pinsel i deres liv for at gå ind ad den snævre port. De forpinte er de eneste og kun de eneste som vil anmode indtrænge om adgang gennem den snævre port og trange vej som leder til evigt liv, til fuld glæde og for evig velbehag. Dem som blot søger at gå ind vil aldrig kunne komme ind. Manges fulde kristenliv vil ikke blive brugt til mere end at søge og deres eneste løn vil være at finde det helt umuligt for dem at komme ind ad den snævre port.

[480]

Jeg er blevet overrasket over at se hvor mange familier der er forblændet af Satan så at de ikke har nogen fornemmelse om hans

gerning, hans list og bedrag, der udøves i deres midte. Forældre synes at være bedøvet af den ondes lammende indflydelse og alligevel tror de at de at alt er i orden. Jeg er blevet vist at Satan forsøger at forringe deres tanker som gifter sig, så han kan påtrykke sit eget hadefulde billede på deres børn. Fordi de er gået ind i ægteskabet, tror mange at de kan lade dem selv styre af dyriske lidenskaber. De forledes af Satan, som bedrager dem og får dem til at trodse denne hellige indstiftelse. Han er godt tilfreds med det lave niveau som deres sind kommer på, for han har meget at vinde i den retning. Han ved at hvis han kan vække de dyriske lidenskaber og holde dem i gang, har han intet at være bekymret om med hensyn til deres kristne erfaring; for de moralske og intellektuelle evner vil være underordnet, medens de dyriske tilbøjeligheder vil dominere og beholde herredømmet: og de dyriske lidenskaber vil styrkes under brugen, medens de noblere egenskaber bliver svagere og svagere.

[481] Han kan hurtigere tildanne deres efterkommere end han kunne med forældrene, for han kan styre forældres sind således at han igennem dem kan give sit eget karakteraftryk på deres børn. Således fødes deres børn mere med dyriske tilbøjeligheder over sig, medens de moralske evner kun er svagt udviklede. Disse børn behøver den mest omhyggelige opdragelse for at få de moralske kræfter frem, styrke og udvikle dem, så at de kan tage ledelsen. Men Satans gerninger erkendes ikke; hans list forstås ikke. Børn opdrages ikke for Gud. Deres moral og religiøse uddannelse forsømmes. De dyriske lidenskaber styrkes hele tiden, medens de moralske evner svækkes.

Nogle børn begynder i deres spæde alder at udøve selvbesmitelse og idet de bliver ældre, vokser deres begærlige lidenskaber med deres vækst og styrkes med deres styrke . Deres sind er ikke i hvile. Piger ønsker drenges selskab og drenge pigers. Deres opførelse er ikke reserveret og ærbar. De er frække og pågående og tager utilbørlige friheder. Selvmishandlingens vane har forringet deres tanker og fordærvet deres sjæle. Slette tanker og novelle læsning, kærlighedshistorier og slette bøger ansporer deres indbildningskraft og netop sådanne passer deres forringede tanker. De holder ikke af arbejdet og når de kommer i gang med arbejde beklager de sig over træthed; deres rygge gør ondt; deres hoveder gør ondt. Er der ingen god grund? Har de smerter på grund af deres arbejde? Nej, nej! Alligevel giver forældrene efter for deres smerte og lindrer dem

fra arbejde og ansvar. Det er det allerværste de kan gøre imod dem. De fjerner bare den næsten eneste barriere der forhindrer Satan fra fri adgang til deres svækkede sind. Noget nyttigt arbejde ville være et sikkert værn mod hans fulde kontrol af dem.

Vi har nogen kundskab til Satans arbejdsmetoder og hvor godt han får held til det. Ud fra hvad er blevet vist mig, har han lammet nogles forældres sind. De er langsomme til at indse at deres egne børn kan være fejlagtige og syndige. Nogle af disse børn bekender sig til at være kristne og forældrene sover, frygter ingen fare, skønt deres børns legeme og sind næsten er forlist. Nogle forældre passer ikke engang på at have deres børn hos sig når der er i Guds hus. Unge piger deltager i møder og tager deres plads, måske med deres forældre, men oftere bag i forsamlingen. De er plejer at undskylde det med at forlade hjemmet. Drengene forstår dette og går ud før eller efter pigerne er gået og så, idet mødet slutter, går de med dem hjem. Forældre er ingen rådgivere i dette. Igen, gøres undskyldninger for at gå og drenge og piger samles på markedspladser nogle afsidesliggende steder og leger dér i forholdsvis lang tid, uden at voksne holder øje med dem og kan advare dem. De efterligner den fremskredne tidsalders mænd og kvinder.

[482]

Dette er en letsindig tidsalder. Små drenge og piger der begynder at vise hinanden opmærksomhed skønt de begge burde være i børneværelset, tage lektioner i opførelsens beskedenhed. Hvad er virkningen af denne opblanding? Giver det større renhed hos de unge som samles på den måde? Nej, faktisk ikke! det forøger de første liderlige lidenskaber; efter sådanne møder er de unge forryktet af djævelen og overgiver dem selv til deres slette metoder.

Forældre sover og ved ikke at Satan har plantet sit helvedes banner lige i deres hjem. Jeg forledes til at spørge: hvad skal der blive af de unge i denne fordærvede tid? Jeg gentager, Forældrene sover. Børnene er forgabet i en elsesyg sentimentalisme og sandheden har ingen magt til at rette fejlen. Hvad kan gøres for at standse den onde strøm? Forældre kan gøre meget hvis de vil. Hvis en ung pige der lige er blevet teenager tiltales for fortrolighed med en dreng på sin egen alder, eller ældre, bør hun lære at vredes over dette så et sådant onde ikke vil gentages. Når en piges selskab ofte opsøges af drenge eller unge mænd, er noget galt. Den unge pige behøver en mor til at

vise hende hendes plads, at holde styr på hende og lære hende hvad der har plads for en pige i hendes alder.

[483] Den korrupte lære som har hersket, at kønnene, ud fra et sundheds synspunkt, må sammenblandes, har gjort sit skadelige arbejde. Når forældre og værger viser en tiendedel af den skarpsindighed som Satan har, så kan denne forening af kønnene blive mere harmløs. Sandheden er at Satan har stor succes med at fortrylle de unges sind; og sammenblandingen af drenge og piger forøger blot det onde tyve gange mere. Lad drenge og piger holdes beskæftiget i nyttigt arbejde. Hvis de er trætte, er de mindre tilbøjelige til at fordærve deres egne legemer. Der er intet håb for de unge, medmindre der sker en fuldstændig forandring hos de ældre. Umoralitet er aftrykket på drenge og pigers karaktertræk og hvad gøres der for at hindre denne vækst af ondt? Drenge og unge mænd får lov til og ansføres til at tage de mest usømmelige friheder over for piger og unge kvinder. Måtte Gud vække fædre og mødre til at arbejde alvorligt på at ændre denne forfærdelige tingstilstand, er min bøn.

Jeg har besigtiget *Vidnesbyrdene* givet til sabbatsholdere og jeg er forbavset over Guds nåde og hans bekymring for hans folk idet han giver dem mange advarsler, der viser deres farer og giver dem den ophøjede stilling som han vil have de skal have. Hvis de ville holde sig selv til hans kærlighed og adskille sig fra verden, ville han lade sin særlige velsignelse hvile over dem og lade hans lys skinne rundt omkring dem. Deres gode indflydelse kan mærkes på enhver gren i værket og enhver del af missionsmarken. Men hvis de undlader at imødekomme Guds sindelag, hvis de fortsætter med at have en så lille fornemmelse af arbejdets ophøjede karakter som de har haft tidligere, vil deres indflydelse og eksempel vise sig at være en frygtelig forbandelse. De vil skade og kun skade. Dyrebare sjæles blod vil findes på deres klæder.

[484] Advarsels*Vidnesbyrdene* er blevet gentaget. Jeg spørger: Hvem har givet agt på dem? Hvem har været ivrig efter at angre sine synder og afgudereri og har alvorligt påtrykket mærket for Guds høje kald i Kristus Jesus. Hvem har vist Guds indvortes værk, forledt til fornægtelse og ydmyg opofrelse? Hvem af dem der er blevet advaret, har adskilt sig så meget fra verden at de viser en daglig vækst i nåden og i kundskab til vor herre og Frelser Jesus Kristus? Hvem finder vi blandt de aktive, der føler en byrde for menigheden? Hvem ser vi

Gud bruger på en særlig måde og som Gud arbejder ved og igennem for at ophøje standarden og for at bringe menigheden op til den, så de kan prøve Herren og se om han ikke vil udgyde en velsignelse for dem?

Jeg har ventet med bekymring, håbet at Gud vil udgyde sin Ånd over nogen og bruge dem som retfærdighedens redskaber til at opvække og bringe sin menighed i orden. Jeg blev næsten fortvivlet idet jeg år efter år har set en større afmatning i den enkelhed som Gud har vist mig burde karakterisere hans efterfølgeres liv. Der har været mindre og mindre interesse for og helligelse i, Guds sag. Jeg beder: Hvori har dem som bekender sig til *Vidnesbyrdene* søgt at leve efter det lys der er givet til dem? Hvori har de taget hensyn til de advarsler der er givet? Hvori har de givet agt på den belæring de har fået?

Jeg så at store forandringer må ske i manges hjerter og liv før Gud kan arbejde i dem med hans kraft til andres frelse. De må fornyes efter Guds billede, i retfærd og sand hellighed. Så vil verdenskærlighed, egenkærlighed og ethvert livsmål for at ophøje selvet ændres ved hjælp af Guds nåde og bruges i særlig sjælevinding, sjæle Kristus døde for. Ydmyghed vil tage plads for stolthed og overlegen egenkærlighed vil erstattes med sagtmodighed. Enhver hjerteskrift vil styres af uegennyttig kærlighed for alle mennesker. Jeg så, at Satan vil vågne op når de i alvor begynder reformationsarbejdet for dem selv. Han ved at disse personer, dersom de er helliget til Gud, kunne forøge styrken i hans løfter og indrømme at en kraft arbejder i dem som fjenden ikke kan være i stand til at benægte eller modstå. De ville se Guds liv i dem. [485]

Især en familie har haft brug for alle de fordele de kunne få fra kostreformen, alligevel er netop disse fuldstændig faldet fra. Kød og smør har de uden videre brugt og krydderier er ikke lagt helt væk. Denne familie kunne have fået stor nytte af en nærende, regelmæssig kost. Familiens overhoved behøver enkel, nærende mad. Han sad meget stille og hans blod bevægede sig trægt igennem organismen. Han kunne ikke, som andre, få glæde af sunde legemsøvelser; derfor burde hans mad have været at den rigtige kvalitet og mængde. [Denne familie har ikke været nøje nok med sin kost. De har ikke haft regelmæssige måltider. De burde have sat bestemte tidspunkter for hvert eneste måltid. Maden skulle have været tilberedt på en enkel

måde uden fedt. husmoderen burde have gjort sig flid med at gøre maden næringsrig, sund og delikat. Men såvel i denne som i mange andre familier plejer der at være en større opvartning med dejlig mad når de har gæster. De mange gode retter er ofte alt for tunge og gæsterne bliver fristet til at spise for meget. Men når det så er almindelig hverdag uden gæster, sker der en stor forandring med opdækningen. Da bliver kosten temmelig mager og for lidt nærende. De tog det ikke så nøje når de var for sig selv. Måltiderne i denne familie blev ofte hastet igennem i en fart af forskellige rester og nogen bestemte spisetider blev ikke overholdt. Alle medlemmerne i familien led mer eller mindre under en sådan husholdning. Vore husmødre gør stor synd ved at dække så overdådigt op for gæsterne og de gør synd mod familiens egne medlemmer ved at give dem en kost som er så sparsom at den ikke kan dække behovet for næring. *Råd og vink* side 146]

[486] Broderen der henvises til føler en mangel i sin organisme; han fik ikke næring og han troede at kød vil give ham den fornødne styrke. Havde han fået passende omsorg, hans bord dækket på det rette tidspunkt med mad af nærende kvalitet, ville alle naturens krav være dækket rigeligt. Smør og kød opirrer. Disse har skadet maven og forvansket smagen. Hjernens følsomme nerver er blevet belastet og den dyriske appetit styrkes på bekostning af moralske og intellektuelle gaver. Disse højere kræfter, som burde styre, er blevet svagere, så at evige ting ikke kan erkendes. Lammelse har stivnet det åndelige og hellige. Satan frydede sig ved at se hvor let han kan komme ind, gennem appetitten og styrke forstandige mænd og kvinder, der af Skaberen egentlig er beregnet til at gøre et godt og stort arbejde.

Sagen der ovenover henvises til er ikke enestående; hvis det var, ville jeg ikke her præsentere det. [Når Satan får magt over sindet, hvor hurtig bliver ikke da det lys og den undervisning som Gud i sin nåde har givet os fejlet væk og gjort til ingenting! Hvor mange tomme undskyldninger og hvor mange indbildte vanskeligheder er ikke ført i marken bare for at skyde lyset til side og trampe det under fødderne! Jeg taler af erfaring. Den største hindring for helsereformen er at vort folk ikke lever efter den. De siger i fuldt alvor at de ikke kan leve efter helsereformen uden at miste sin kraft og energi.

Men i alle sådanne tilfælde kan vi se at der er gode grunde for at de ikke kan leve efter helsereformen. De praktiserer den ikke og har aldrig været nøje med deres principper. Og derfor har de ikke fået nogen velsignelse af den. Nogen har gjort den store fejl at når de har sluttet med at spise kød, så har de ikke forstået at de må erstatte kødet med den bedste frugt og de fineste grønsager som de kan få del i. Den vegetariske mad må tilberedes på den mest naturlige måde uden fedt og krydderier. Hvis de bare ville gøre fornuftig brug af de rige gaver som Gud har givet os, ville både forældre og børn tage fat med iver på helsearbejdet. Da ville de sætte pris på enkel og sund mad og da ville de også omtale helsereformen på en fornuftig og saglig måde. De som ikke er blevet omvendt til helsereformen og aldrig har praktiseret den rigtigt, kan heller ikke tale om dens fordele. De som af og til skejer sig ud og spiser en fed kalkunsteg eller andre kødretter, kan ikke dømme om helsereformens velsignelser. De lader sig lede af smagen og ikke af principperne. *Råd og vink* side 322]

[487]

[Jeg har et veldækket bord til alle tider og anledninger. Jeg gør ingen forandringer hverken for troende eller vantro gæster. Jeg agter ikke at lade mig overraske eller være uforberedt til at tage imod en eller et halvt dusin gæster som måtte finde på at besøge os. Jeg har som regel nok af enkel, sund mad, som kan stille sulten og give kroppen næring. Hvis nogen skulle ønske at få mere end dette, da må de finde det andre steder. Jeg har hverken smør eller kød på bordet. Kager har jeg sjældent eller aldrig. I almindelighed har jeg en god forsyning af frugt, godt brød og grønsager. Vi har som regel mange gæster og alle synes at være tilfredse med maden og de synes at føle sig vel ved den. Vore gæster kommer ikke med en nydelysten appetit. De sætter pris på de rige gaver som Skaberen har givet os. *Råd og vink* side 395]

En fantastisk ligegyldighed vises for dette betydningsfulde emne af dem lige ved arbejdets hjerte. Mangel på fasthed med hensyn til helsereformens principper er en sand målestok for deres karakter og åndelige styrke. De er utilstrækkelige i deres kristnes erfarings grundighed. Der tages ikke hensyn til samvittighed. Grunden eller årsagen til enhver rigtig handling er og arbejder i det fornyede hjerte der er lydigt uden udvortes eller egenkærlige motiver. Sandhedens ånd og en god samvittighed er tilstrækkeligt til at inspirere og styre motiverne og lede dem som lærer af Kristus og er lig ham. Dem som

[488] ikke i sig selv har religiøs styrke, styres, ved andres eksempel, i en forkert retning. Dem som aldrig har lært deres pligt fra Gud og selv kender til hans hensigt med dem, er ikke pålidelige under strenge konflikter med mørkets magter. De beherskes af ydre ting. Verdslige mænd beherskes af verdslige principper. De burde ikke forsøge at træne sig selv i at gøre pligter med nogen anden bagtanke end lyst til at adlyde ethvert Guds krav som er funderet i hans ord og befales af en oplyst samvittighed.

I det fornyede hjerte vil der være et fast princip om at adlyde Guds vilje, fordi der er en kærlighed for hvad der er retfærdigt og godt og helligt. Der vil ikke være nogen vaklen og tøven, eller forsøg på at komme let over, eller sikker gang fordi andre er det. Enhver bør klare sig selv. Alles sindelag som er fornyet af nåde vil være åbne, der hele tiden modtager lys, nåde og sandhed ovenfra og fører det videre til andre. Deres gerninger er frugtbare. Deres frugt går mod hellighed og til sidst evigt liv. Men meget få har en erfaringsmæssig kundskab til de sandheders helligende indflydelse som vi bekender os til. Deres lydighed og helligelse har ikke været i overensstemmelse med deres lys og privilegier. De har ingen realistisk fornemmelse af den pligt der påhviler dem at vandre som lysets børn og ikke som mørkets børn. Hvis det lys der er blevet givet til disse var blevet givet til Sodoma og Gomorra ville de have angret i sæk og aske og ville have undgået Guds tydelige vrede. Det vil være mere tålelig for Sodoma og Gomorra på dommens dag end for dem som har været privilegeret med det klare lys og har haft en umådelige masse arbejde, men ikke har fået profit af det. De har vanrøgtet den store frelse som Gud i [489] sin nåde var villig til at give. De er så forblændede af djævelen at de sandelig anser sig selv for at være rige og i gunst for Gud, skønt det Sandru Vidne erklærer dem for at være elendige og ynkværdige og fattige og blinde og nøgne.

Et kors antager sandheden

ET KORS ANTAGER SANDHEDEN

Søster U: Jeg kender i nogen grad til dit specielle temperament, nervøsitet, din frygt, din manglende fortrolighed og håb. Jeg føler med dig i dine sindslidelser, da du ikke kan se alt om din stilstand og tro så klart som du kunne ønske. Vi ved du er meget samvittighedsfuld og er ikke i tvivl om dette og havde du den forret at kende alle punkterne i den nærværende sandhed og overveje *Vidnesbyrdene* for dig selv, ville du grundfæstes, styrkes og afklares, så modstand eller irttesættelse ikke ville flytte dig fra det sikre fundament. Da du ikke har haft det privilegium som mange andre har haft, med at deltage i møder og selv erfare de vidnesbyrd der følger med fremlæggelsen af den nærværende sandhed vi holder hellig, nærer vi en større bekymring for dig. Vore hjerter drages ud efter dig og vor kærlighed mod dig er oprigtig og inderlig. Vi er bange for at du i disse sidste dages farer kan lide skibbrud. Bliv ikke ked af det når jeg skriver sådan. Du kan ikke, som jeg kan, have den fulde fornemmelse af Satans kneb og list. Hans bedrag er i stort tal; hans snarere er omhyggeligt og listigt udbredte for at indfiltrere den uforsigtige og umistænksomme. Vi ønsker at undgå hans list; vi ønsker at være helt på Herrens side, holde af, vente og alvorlig længes efter vor Frelsers tilsynekomst i himlens skyer.

Siden du begyndte at holde sabbat, er mange ting begyndt at afskrække dig; alligevel håber vi at disse ting ikke vil adskille dine tanker fra de sidste dages betydningsfulde sandheder. Selv om sandhedens forsvarer ikke gør alt som de ellers burde, fordi de ikke er helliget den sandhed de bekender sig til; er deres lyster ikke neddæmpede. Selv om disse står mellem sandheden og dem som ikke helt antager den og deres skygger for en tid kan synes at overskygge deres klare begær, gør den det ikke i virkeligheden; er den oprindelige himmelske sandhed udæmpet. Den lever; for den er udødelig.

[490]

Min elskede søster, hold fast i sandheden. Få en erfaring for dig selv. Du har en personlighed. Du er regnskabsskyldig for den måde du er afhængig af andre på, brug det lys der skinner på din stivej. Andres mangel på helligelse vil ikke være nogen undskyldning for dig. Det at de fordrejer sandheden ved deres forkerede handlemåde, fordi de ikke er helliget ved den, vil ikke gøre dig mindre ansvarlig. En højtidelig forpligtelse hviler på dig om at du må højne sandhedens norm, for at bære den højt. Selv de normbærende bliver svage og falder, overlad ikke den dyrebare norm til dårlige undersøgelser. Grib den og bær den højt også når dit gode navn er i fare, eller din verdslige eller om nødvendig dit liv. Min højt respekterede søster, jeg bønfalder dig at se op. Grib fast i din himmelske fars hånd. Jesus, vor Forsvarer, lever for at gå i forbøn for os. Fornægtes troen på grund af uheldig livsførelse, vil dette ikke ændre sandheden til en løgn. »Våg og bed, for, at I ikke skal falde i fristelse! ånden er villig, men kødet er skrøbeligt.« Af og til frygter jeg at dine fødder vil glide, at du vil nægte at vandre på den ydmyge, lige og trange vej som leder til evigt liv i herlighedens rige.

[491]

Jeg giver dig vor guddommelige Herres selvornægtende, ydmyge og opofrende liv. Himlens Majestæt, herlighedens Konge, løfter sine rigdomme, sin pragt, sin hæder og ære og for at forløse det syndige menneske nedlod han sig til et liv i ydmyghed, fattigdom og skam; »for at få den glæde, der ventede ham, udholdt korset uden at ænse skammen.« Oh, hvorfor er vi så følsomme over for prøvelser og irettesættelser, for skam og lidelse, skønt vor Herre har givet os sådant et eksempel? Hvem ville gå ind til deres Herres glæde men være uvillige til at tage del i hans lidelser? Hvad! tjeneren er uvillig til at bære den ydmygelse, skam og skændsel som mesteren bar uselvvisk for ham! tjeneren veg tilbage for et liv i ydmyghed og om opofrelse som er for hans egen evige lykkes skyld, hvorved han til sidst kan få en yderst stor løn! Mit hjertes sprog er dette: Lad mig få del i Kristi lidelser, så jeg til sidst kan dele herligheden med ham.

Guds sandhed har aldrig været populær i verden. Det naturlige hjerte bryder sig aldrig om sandheden. Jeg takker Gud for at vi kan give afkald på verdenskærlighed og hjertets stolthed og alt som går hen imod afgudereri, for at blive efterfølgere af Golgatas Menneske. Dem som adlyder sandheden vil verden aldrig elske og ære. I det han vandrede i ydmyghed blandt menneskebørnene, blev disse ord

hørt fra den guddommelige Lærers læber: Hvem der end vil være mine disciple, lad ham tage sit kors op og følge mig. Ja, følge vort Eksempel. Søgte han efter menneskers pris og ære? Oh, nej! Skal vi da søge efter pris og ære fra verdslige?

Dem som ikke har kærlighed til Gud vil ikke elske Guds børn. Lyt til ordene i den himmelske belæring: »Ve jer, når alle mennesker taler godt om jer.« »Salige er I, når folk hader jer og udstøder jer og håner jer og forkaster jeres navn som ondt for Menneskesønnens skyld. På den dag skal I fryde jer og springe højt af glæde; thi se, jeres løn er stor i himmelen.« »Men ve jer, I, som er rige, thi I har allerede fået jeres trøst.« I Johannes evangeliet finder vi igen Kristi lære: »Dette byder jeg jer, at I skal elske hverandre. Når verden hader jer, så skal I vide, at den har hadet mig før jer. Var I af verden, så ville verden elske sit eget; men fordi I ikke er af verden, men jeg har udvalgt jer af verden, derfor hader verden jer. Kom det ord i hu, som jeg har sagt jer: En tjener er ikke større end sin herre. Har de forfulgt mig, vil de også forfølge jer; har de holdt fast ved mit ord, vil de også holde fast ved jeres.« »Jeg har givet dem dit ord; og verden har hadet dem, fordi de ikke er af verden, ligesom jeg ikke er af verden. Jeg beder ikke om, at du vil tage dem ud af verden, men at du vil bevare dem fra det onde. De er ikke af verden, ligesom jeg ikke er af verden.«

[492]

I første Johannes læser vi: »Elsk ikke verden, ej heller det, der er i verden!« I Paulus' brev til Romerne beder han dem indestændigt, ved Guds nåde, at de må give deres legeme som et levende offer, helligt og antageligt for Gud, som deres åndelige gudsyndelse. »Skik jer ikke lige med denne verden, men lad jer forvandle gennem en fornyelse af jeres sind, så I må kunne skønne, hvad der er Guds vilje: det gode, velbehagelige og fuldkomne.« Og Jakob erklærer: »I utro! ved I ikke, at venskab med verden er fjendskab med Gud? Den, der gerne vil være verdens ven, gør sig altså til Guds fjende.«

Jeg beder jer at give omhyggelig agt på belæringen i Paulus' brev til galaterne: »Er det mennesker, jeg nu prøver at vinde bifald hos, eller Gud? eller søger jeg at »tækkes mennesker«? Var det mennesker, jeg endnu ville tækkes, da var jeg ikke Kristi tjener.« Jeg frygter at du er i stor fare for at lide troens skibbrud. Du mener at du må gøre ofre for at adlyde sandheden. Vi tror at du har gjort nogle ofre, men havde du været mere grundig i dette, ville dine følelser

[493]

ikke snuble, eller din tro vakle. Jeg hentyder ikke til opofrelsen af midler, men til hvad der er nærmere end dette, til det som vil koste dig en smerteligere kamp end at give af sine midler, til det som rører ved selvet. Du har ikke opgivet din stolthed, din kærlighed for en vantro verdens bifald. Du holder af at folk taler godt om dig.

Du har ikke taget imod og praktiseret sandheden i sin enkelhed. Jeg frygter at du har haft det som om du nedlod dig til at modtage den upopulære sandhed fremholdt af sabbatsholdende adventister. Du har i høj grad forsøgt at beholde verdensånden og alligevel antage sandheden. Sådan kan det ikke blive. Kristus vil ikke have andet end det hele hjerte, den fulde hengivenhed. Venskab med verden er fjendskab med Gud. Når du ønsker at undgå skam, søger du et stade der ligger over din lidende Herre. Og når du kommer hen på dette stade, er du adskilt fra din fader i himlen, bytter hans kærlighed ud med det som ikke er værd at holde sig til.

Jeg føler mig nedtyngt i ånden med hensyn til dig, min søster og også for din mand. Idet jeg tog min pen for at skrive, blev jeres sager bragt klart frem for mig. Jeg er fuldt ud klar over jeres farer, jeres rådvildhed og tvivl. Alt har været uheldigt for dig, søster U, lige siden du har forsøgt at adlyde Guds lov. Men intet har været så stor en hindring for jer som jeres stolthed. I begge holder af at vise jer frem; dette har ingen plads i god, ydmyg religion. Jeg så at I begge havde en ildprøve at skulle igennem, så I ville forsøges og prøves. I denne kamp, ville satan stræbe hårdt på at forblinde jeres øjne for jeres evige interesse og ville give fortrin af nutiden, dette lille korte liv som er så usikkert. I vil komme til at se dette livs fortryllelser og hvis

[494] I ikke skiller jer af med jeres hang til fremvisning og verdens gunst vil I ikke kunne bibeholde Guds kærlighed. Jesus blev fremstillet for mig, pegede på himlens charme, prøvede på at tiltrække jeres øjne fra denne verden og sagde: »Hvem vil I vælge, *mig* eller *verden*? I kan ikke have mig og også kærlighed til verden. Vil I ofre ham som døde for jer for jeres livs hovmods skyld, verdens rigdomme? Vælg mellem mig og verden; verden har ikke del i mig.«

Jeg så at dine fødder vaklede, din tro skælvede. Tvivl og vantro lukkede sig omkring dig og Jesu lys forlod dig. Forfængelighed er en af vor fordærvede naturs største grundstene og Satan vil hele tiden få succes med at appellere til den. Der var ikke mangel på personer som var rede til at hjælpe Satan i hans arbejde, at rose

dig, at fremstille dine evner og den indflydelse du kunne have i samfundet, at fremhæve at det ville være et stort tab for dig, at forene dine interesser med et folk af ydmyg tro og blande dig med en samfundsklasse, som de ser værende under dig. For dig har det været som om det har været et stort offer for sandheden. Det er rigtigt at masserne som påvirker, ikke vælger at ofre deres verdslige ærgerrighed, adskille deres hengivenhed fra verden og vende deres fodtrin til den trange, ydmyge sti, som det lidende Golgatas menneske går på. De betragter deres talenter og indflydelse for at være for dyrebar til helligelse af Guds sag, for dyrebar til at tilbagegives til Giverens ære som har lånt dem disse talenter til at forøges og gives tilbage til ham, både kapital og renter. De vil ofre de evige fordele, frem for de timelige de håber at vinde. På grund af menneskers smiger vil de vende sig fra Herrens bifald, himlens og jordens Skaber og vil forspilde al ret til ære som kommer ovenfra. Hvor få er klar over hvad er godt for dem! Du fatter det ikke. Jesus har, igennem et liv med uforbilledelig lidelse og en vanærende død, åbnet en vej, hvorved mennesker kan følge i hans fodspor og til sidst ophøjes til sin trone og modtage udødelighedens løn og evigt liv. For et liv i lydighed vil han modtage en udødelig arv, en ubesmittet skat der ikke svinder bort.

[495]

I Paulus første brev til korinterne læser vi: »Thi ordet om korset er vel for dem, som fortabes, en dårskab, men for os, som frelses, er det en Guds kraft. Thi der står skrevet: »Vismændenes visdom vil jeg lægge øde og de kloges klogskab vil jeg gøre til intet.« »Thi tænk på, hvordan det var ved jeres kaldelse, brødre, at I ikke var mange verdsligt vise, ikke mange mægtige, ikke mange fornemme; men det, der var dårskab for verden, udvalgte Gud for at gøre de vise til skamme og det, der var svagt for verden, udvalgte Gud for at gøre det stærke til skamme; og det for verden ringe og det foragtede, det, der ikke var noget, udvalgte Gud for at gøre det, der var noget, til intet, for at intet menneske skal rose sig for Gud.« Du har Kristi eksempel, hans beskedne liv uden storhed eller at han stillede sig til skue. Er tjeneren *over* sin herre?

Kære søster, du har et godt sindelag og kan gøre godt. Du kan være som et anker for din mand og en styrke for mange andre. Men hvis du står tøvende mellem to meninger, uforsonet med Guds ydmyge arbejde, er din indflydelse i forbindelse med din mand

[496] udøves i en gal retning. Hvordan tydes Guds ord? Vend dig fra menneskers anskuelser til loven og til vidnesbyrdet. Luk enhver verdslig betragtning ude. Gør dig din beslutning for evigheden. Vej vidnesbyrdet for denne betydningsfulde tid. Vi skal bestemt ikke forvente at vi bliver fri for prøvelser og forfølgelse når vi følger vor Frelser; for det er deres løn som følger ham. Han erklærer tydeligt at vi skal lide forfølgelse. Vore jordiske interesser må være de evige underordnet. Lyt til Kristi ord: »Peter tog nu til orde og sagde til ham: »Se, vi har forladt alt og fulgt dig.« Jesus sagde: »Sandelig siger jeg eder: der er ingen, som har forladt hjem eller brødre eller søstre eller moder eller fader eller børn eller marker for min og for evangeliets skyld, uden at han skal få det hundredfold igen, nu her i tiden hjem og brødre og søstre og mødre og børn og marker, tillige med forfølgelser og i den kommende verden evigt liv.« Heri er evige interesser indblandet.

Bild ikke dig selv ind at opgav du sandheden ville alle hindringer for større ejendom fjernes. Det fortæller Satan dig; det er hans sofisteri. Hvis Guds velsignelse hviler på dig, fordi du overgiver alt til ham, vil du have fremgang. Hvis du vender dig fra Gud, vil han vende sig fra dig. Hans hånd kan sprede hurtigere end du kan samle. »Thi hvad gavner det et menneske, om han vinder den hele verden, men må bøde med sin sjæl? Eller hvad kan et menneske give til vederlag for sin sjæl?«

Du, min kære søster, behøver en gennemgribende omvendelse til sandheden, som skal ihjelslå selvet. Kan du ikke stole på Gud? Læs venligst Matthæus 10, 25?40. Læs venligst også Matthæus 6, 24?34, med et bønneligt hjerte. Lad disse ord gøre indtryk i dit hjerte: »Derfor siger jeg jer: I må ikke være bekymrede for jeres liv, hvad I skal spise, eller hvad I skal drikke; heller ikke for jeres legeme, hvad I skal klæde jer med. Er ikke livet mere end maden og legemet mere end klæderne?« Her henvises der til det bedre liv. Med legemet menes den indre besmykkelse, som gør syndige mennesker, med Kristi sagtomdighed og retfærdighed, værdifuld i hans øjne, ligesom Enok var og berettiger dem til at modtage den endelige udødelighedsberøring. Vor Frelser henleder os til himlens fugle, som ikke sår, ikke sår, ikke høster, ikke samler i lade, dog giver deres himmelske Fader dem føden. Derefter siger ham: »Er I ikke meget mere værd end de?... Og hvorfor er I bekymrede for klæder? Læg

mærke til liljerne på marken, hvorledes de vokser; de arbejder ikke og spinder ikke; men jeg siger jer, at

[497]

end ikke Salomon i al sin pragt var klædt som en af dem.« Disse liljer ser Gud, i deres enkelhed og uskyld, snarere end Salomon i hans kostbare udsmykning, dog blottet for himmelsk besmykkelse. »Klæder da Gud således græsset på marken, som står i dag og i morgen kastes i ovnen, skulle han så ikke meget snarere klæde jer, I lidetroende?« Stoler du ikke på din himmelske fader? Han du ikke dvæle ved hans nådige løfte? »Men søg først Guds rige og hans retfærdighed, så skal alt det andet gives jer i tilgift.« Hvilket værdifuldt løfte! Kan vi ikke stole på dette? Kan vi ikke have en ubetinget tillid, vide at han som har lovet dette er trofast? Jeg beder dig at igen lade din skælvende tro tage fat i Guds løfter. Læg med fast tro hele din vægt på den; for de vil ikke, kan ikke, svigte.

[498]

Vidnesbyrd 19 (1870)

En henvendelse til prædikanter

EN HENVENDELSE TIL PRÆDIKANTER

Kære brødre: Den 25. oktober fik jeg vist at ikke alle som bekender sig som kaldede til sandhedslærere er kvalificeret for dette hellige arbejde. Nogle er langt fra at kunne imødekomme Guds sindelag og vilje. Nogle forfalder til lathed i timelige sager og deres religiøse liv er mærket af åndelig lathed. Hvor der er en mangel på udholdenhed og nøje flid i timelige ting og forretninger, vil den samme mangel være synlig i åndelig ting.

Nogle af jer er overhoveder for familier og jeres eksempel og indflydelse former jeres børns karakter. Jeres eksempel vil de følge i en større eller mindre grad og jeres mangel på grundighed sætter et dårligt eksempel for andre. Men jeres mangler er mere mærkbare i Guds sag og arbejde. Jeres familier har følt denne mangel og på grund af den; de har manglet mange ting som de ved ihærdig arbejdsomhed og udholdenhed kunne have fået. Men denne mangel har været set og følt i Guds sag og arbejde i meget større grad i og med at hans værd er af højere betydning end ting der hører dette liv til.

[499] Nogle prædikanters indflydelse er ikke god. De har ikke omhyggelig givet agt på deres øjeblikke og således givet folk et eksempel på flid. De bruger øjeblikke og stunder på lathed, som går over i evigheden og kan aldrig genkaldes. De er naturlig dovne, hvilket gør det svært for dem at af få succes med deres foretagender. Denne mangel har været set og følt i hele deres religiøse erfaring. Dem der fejler er ikke taberne; andre får lov til at lide for deres svagheder. I denne sene periode har mange en lektie at lære som burde være lært på et meget tidligere tidspunkt.

Nogle er ikke omhyggelige bibelstuderende. De er ikke tilbøjelige til at koncentrere sig om studiet af Guds ord. Som følge af denne forsømmelse har de arbejdet til stor skade og har i ikke i deres præstelige anstrengelser udrettet en tiendedel af det arbejde de

kunne have gjort dersom de havde erkendt nødvendigheden af nøje koncentration om studiet i ordet. De kunne blive så fortrolig med Skifterne, så befæstede med bibelargumenter, at de kunne imødekomme modstand og således give fornuftsslutninger for vor tro så sandheden ville sejre og bringe deres modstandere til tavshed.

Dem som gør tjeneste i ordet må have et så grundigt kundskab til det ord som de overhøvet kan. De må hele tiden søge, bede og lære, ellers vil Guds folk gå fremad i kundskaben af hans ord og vilje og efterlade disse bekendende lærere langt bagved. Hvem kan belære folk når de er længere fremme end deres lærere? Alle disse prædikanters anstrengelser vil være frugtesløse. Der er brug for at folk lærer dem mere fuldkomment Guds ord, før de kan lære andre.

Nogle kunne nu have været grundige arbejdsfolk hvis de havde gjort god brug af deres tid, følt at de måtte aflægge et regnskab for Gud for deres misbrugte øjeblikke. De har mishaget Gud fordi de ikke har været flittige. Selvtilfredshed, egenkærlighed og selvisk magelighed har holdt nogen fra det gode, afholdt dem fra at opnå kundskab til skrifterne så de kan vare fuldstændig rustede til gode gerninger. Nogle værdsætter ikke værdien af tid og har dovnet timer væk i sengen der kunne være brugt til bibelstudium. Der er nogle få punkter de mest har dvælet ved, hvorved de er fortrolige og over disse kan de tale med anerkendelse; men her har de i en stor grad stået stille. De har ikke følt sig helt tilfreds med sig selv og til tider har de erkendt deres mangler; alligevel er de ikke vågnet tilstrækkeligt op for den forsømmelsesforbrydelse det er at ikke at blive bekendt med det Guds ord, de bekender sig til at lære. Folk er skuffede på grund af deres ligegyldighed; de modtager ikke den indsigt som de kunne få fra dem og som de forventer at få fra Kristi tjenere.

Ved at stå tidlig op og økonomisere med deres øjeblikke, kan prædikanter finde tid til nøje ransagelse af skifterne. De må have udholdenhed og ikke forhindres i deres mål, men ihærdig bruge deres tid til studiet af ordet, få de sandheder frem, som andre, ved deres møjsommelige arbejde, har bragt frem for dem og som de ved udholdende anstrengelser, forberedt for deres hænder. Der er prædikanter som har arbejdet hårdt i årevis, lært andre sandheden, medens de selv ikke er fortrolige med vort standpunkts stærke punkter. Jeg beder disse om at gøre noget ved deres dovenskab. Det er en stadig forbandelse for dem. Gud forlanger at de skal gøre hvert

[500]

øjeblik frugtbart til noget godt for dem selv eller for andre. »Vær ikke lunkne i jeres iver; vær brændende i ånden; tjen Herren.« »Den, der er efterladt i gerning, er også broder til ødeland.«

[501] Det er nødvendigt for Kristi tjenere at indse nødvendigheden af selv-dannelse, for at besmykke deres bekendelse og fastholde en klædelig værdighed. Uden mental oplæring vil de med sikkerhed fejle i alt hvad de foretager sig. Jeg har fået vist at der er en afgjort mangel hos nogle der forkynder ordet. Gud er ikke tilfreds med deres veje og tanker. Deres vilkårlige måde at citere skriften på er en vanære for deres bekendelse. De gør fordring på at være ordets lærere og gengiver alligevel ikke skriften rigtigt. Dem som giver sig helt af med at forkynde ordet bør ikke gøre sig skyldig i at ikke citere teksten korrekt. Gud forlanger grundighed af alle hans tjenere.

Kristi religion vil eksemplificeres af dets indehaver i hans liv, i samtale, i gerninger. De stærke principper vil vise sig at være et anker. Dem som er ordets lærere burde være mønster for dydighed, eksempel for hjorden. Deres eksempel burde irettesætte dovenskab, lediggang, mangel på flittighed og økonomisering. Religionens principper fordrer flid, driftighed, økonomisering og ærlighed. »Aflæg regnskab for din forvaltning,« vil alle snart høre. Brødre hvilket regnskab vil I give hvis Mesteren skulle vise sig nu? I er ikke rede. I vil tage de dovne tjenere alvorligt, lige så sikkert som de eksisterer. Dyrebare øjeblikke gives jer stadig. jeg bønfaller jer at indløse tiden.

Paulus formaner Timoteus: »Stræb efter at kunne træde frem for Gud som en mand, der kan stå prøve, som en arbejder, der ikke skammer sig ved sit arbejde, men forkynder sandhedens ord på rette vis.« « Afvis de tåbelige og barnagtige stridsspørgsmål; du ved jo, de skaber ufred; og en Herrens tjener bør ikke leve i ufred, men være mild imod alle, dygtig til at lære fra sig, rede til at finde sig i ondt. Han bør med sagtnodighed tilrettevise de genstridige, om Gud dog engang ville give dem omvendelse, så de kom til erkendelse af sandheden og blev ædru igen og udfriedes af Djævelens snare, fangne som de er af ham, så de må gøre hans vilje.«

[502] For at udrette det arbejde som Gud forlanger af dem, behøver prædikanter at udrustes til deres stilling. Apostlen Paulus taler, i sit brev til Kolosenserne, således om hans tjenergerning: »Thi dens tjener er jeg blevet ifølge den husholdergerning fra Gud, som blev mig givet, at jeg overalt skal forkynde jer Guds ord, den hemme-

lighed, der har været skjult igennem alle tider og slægter, men nu er blevet åbenbaret for hans hellige; for dem ville Gud kundgøre, hvilken rigdom på herlighed denne hemmelighed rummer blandt hedningerne, nemlig Kristus i jer, herlighedens håb. Ham forkynder vi, idet vi påminder ethvert menneske og lærer ethvert menneske med al visdom, for at vi kan fremstille ethvert menneske som fuldkomment i Kristus. Det er også det, jeg arbejder og kæmper for med hans kraft, som virker mægtigt i mig.«

Gud forlanger ingen mindre påskønnelse af og helligelse til tjenergerning af sine tjenere som lever så nær ved enden af al ting. Han kan ikke godtage arbejdsfolkens værk medmindre de i deres eget hjerte erkender den sandhedens kraft og liv som de giver til andre. Han vil ikke antage noget mindre end alvorligt, virksomt, nidkært hjertearbejde. Årvågenhed og frugtbarhed forlanges af dette store arbejde. Gud ønsker uselviske arbejdsfolk, dem som vil arbejde med uegennyttig velvilje og give deres udelte interesse for arbejdet.

Brødre, I må helliges og indvies til arbejdet. Jeres hjerter er selviske. Jeres mangler må tilfredsstilles, ellers vil I inden da møde en skæbnesvanger skuffelse - I vil miste himlen. Gud ser ikke let på forsømmelse af tro udførelse af det arbejde som han har overladt til sine tjenere. En varig kraft og en konstant tillid til Gud mangler hos mange der arbejder i tjenesten. Følgen af den mangel giver store byrder til de få som har disse egenskaber og de er nød til at rette så tydeligt op på manglerne hos dem, som skal være duelige arbejdsfolk, så de kan blive til arbejdsfolk. Der er nogle få som arbejder dag og nat, fratager sig hvile og social samvær, bebyrder hjernen til det yderste, hver arbejder for to mennesker, slider deres dyrebare liv for at gøre det arbejde andre skulle gøre, men ikke gør det. Nogle er for dovne til at gøre deres del; mange prædikanter beskytter sig selv omhyggeligt mod byrder og forbliver i en passiv tilstand og udretter næsten intet. Derfor udretter de, som ser sjælenes værdi, som påskønner arbejdets hellighed og føler at det må gå forud, et ekstra arbejde, gør overmenneskelige anstrengelser og opbruger deres hjernekraft for at holde værket i gang. Hvor der tildeles lige meget interesse for arbejdet og helligelsen til det, hvor alle som bekender sig som prædikanter ihærdigt helliger deres interesse fuldt og helt til sagen og ikke sparer sig selv, ville de få alvorlige, gudfrygtige arbejdsfolk, som hurtig slider deres liv ned, lindres af deres store

[503]

pres og deres styrke kunne bevares så de, når det er nødvendigt, kunne give dobbelt kraft og give langt større resultater end det der nu ses udført under pres af de mange bekymringer. Herren er ikke tilfreds med denne ulighed.

[504] Mange som bekender sig til at være kaldede af Gud til at tjene i ord og lære føler at de ingen ret har til at være lærere hvis de ikke er fuldstændig udrustet med et ihærdigt studium af Guds ord. Nogle har ikke orienteret sig om de enkle og ligefremme grene inden for uddannelse. Nogle kan så galt ikke læse korrekt; nogle fejlciterer skifterne; og nogle skader Guds sag, ved deres tilsyneladende mangel på udrustning for det arbejde de prøver at udføre og bringer sandheden i dårligt ry. Disse ser ikke nødvendigheden af at opdyrke intellektet, især at opelske finhed uden det er påtaget og søge at opnå sand ophøjelse i Kristen karakter. De sikre og effektive midler til at opnå dette er at overlade sjælen til Gud. Han vil styre intellektet og hengivenheden så de vil centerere sig om det guddommelige og evige og så vil de ikke handle overilet, for alle sindets kræfter og hele mennesket vil ophøjes, renses og styres til den højeste, helligeste kanal. Fra den himmelske Lærers læber blev disse ord hørt: »Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte, af hele din sjæl, af hele dit sind og af hele din styrke.« Når denne underkastelse til Gud er sket, vil sand ydmyghed smykke hver handling, medens dem som ar således allieret med Gud og hans himmelske engle samtidig vil have en passende værdighed der smager himmelsk.

Herren forlanger at hans tjenere skal være handlekraftige. Det er ikke behageligt for ham at se dem ligeglade og lade. De bekender sig til at have det vidnesbyrd som Gud særlig har udvalgt dem til at lære folk livets vej med; alligevel er deres omgang ikke særlig ofte nyttig og de viser at de ikke har arbejdets byrde på sig. Deres egne sjæle er ikke bemægtiget af de mægtige sandheder som de overbringer til andre. Nogle forkynder disse sandheder, der af så stor betydning, på en så ligegyldig måde at de ikke kan påvirke folk. »Gør efter evne alt, hvad din hånd finder styrke til.« Mennesker som Gud har kaldet må lære at anstrenge sig, at arbejde alvorligt og med utrættelig iver for ham, for at trække sjæle ud af ilden. Når prædikanter mærker sandhedens styrke i deres egne sjæle og det gyser i dem selv, så vil de have kraft til at påvirke hjerter og vise at de tror fast på de sandheder de forkynder til andre. De bør have sjælenes værdi og en

Frelzers uforlignelige dybder i sinde. Dette vil vække sjælen så den med David kan sige: »Mit hjerte brændte i brystet, ild lued op, mens jeg grundede.«

Paulus formaner Timoteus: »Lad ikke nogen ringeagte dig, fordi du er ung, men vær et forbillede for de troende i tale, i færd, i kærlighed, i troskab, i renhed! Læg vægt på at oplæse skriften, formane og lære, indtil jeg kommer.« »Tænk på dette, lev i dette, så alle kan se, at du gør fremgang. Giv nøje agt på dig selv og din lærergerning; hold trolig ud dermed. Gør du det, vil du frelse både dig selv og dine tilhørere.« Hvilken betydningsfuld vægt knyttes der ikke her til en Guds tjeners kristenliv! Hvor nødvendig er det ikke at studere hans ord nøjagtigt, så han selv kan helliges ved sandheden og udrustes til at lære andre.

[505]

Brødre, I er pålagt at give eksempel for sandheden ved jeres levned. Men dem som tror at de har et arbejde at gøre med at lære andre sandheden er ikke alle omvendte og helliget ved sandheden. Nogle har fejlagtige forestillinger om hvad en Kristen er og af de midler hvorved en fast religiøs erfaring fås; og endnu mindre forstår han de kvalifikationer som Gud forlanger at hans tjenere skal have. Disse mennesker er ikke helligede. Lejlighedsvis har den en lille fornemmelse, der giver dem indtryk af at de faktisk er Guds børn. Denne afhængighed af indtryk er en af Satans særlige bedrag. Dem som oplæres således gør deres religion til en omstændighed. Faste principper mangler. Ingen er levende kristne hvis de ikke har en daglig erfaring i Guds sager og daglig praktiserer selvfornektelse, bærer korset med glæde og følger Kristus. Enhver levende Kristen vil daglig rykke frem i det guddommelige liv. Idet han går frem mod fuldendelse, erfarer han en omvendelse til Gud hver dag; og denne omvendelse er ikke fuldendt før han opnår kristen fuldkommen karakter, en fuld beredelse for den endelige udødelighedsberøring.

Gud bør være største genstand for vore tanker. Meditation over ham og bøn med ham, ophøjer sjælen og fremskynder kærligheden. En forsømmelse af meditation og bøn vil med sikkerhed føre til forfald i religiøse interesser. Så vil skødesløshed og lathed kunne ses. Religion er ikke blot en følelse. Det er et princip som er indvævet i alle daglige opgaver og livsforeteelser. Ingen overvejelser, ingen forretninger gøres som forhindrer dette princip i at følge med. At bibeholde en ren og ubesmittet religion, er nødvendig for udholdende

[506]

medarbejdere. Vi må selv gøre noget. Ingen andre kan gøre vort arbejde. Ingen andre end os selv kan med frygt og bæven arbejde på vor frelse. Dette er det arbejde Herren har overladt os at udføre.

Nogle prædikanter som bekender at de er kaldet af Gud har sjæles blod på deres klæder. De er omgivet af frafaldne og syndere og føler dog ingen byrde for disse sjæle; de viser en ligegyldighed med hensyn til deres frelse. Nogle er næsten ved at sove at de tilsyneladende ikke har nogen fornemmelse om en evangelieprædikants arbejde. De tænker ikke over at de som åndelige læger er påbudt en dygtighed til forvaltningen af syndsbefængte sjæle. Arbejdet med at advare syndere, med at græde over dem og bede sammen med dem, er blevet forsømt til mange sjæle er forbi alle helbredelser. Nogle er døde i deres synder og vil i dommen stå ansigt til ansigt med deres skyldsskam som kunne have frelst dem, men ikke gjorde det. Upålidelige tjenere, hvilken straf gælder jer!

[507] Kristi tjenere behøver en ny salvelse, så de bedre kan se hellige ting og have klare begreber om den hellige, ulastelige karakter som de selv må danne for at være en helhed i hjorden. Intet af det vi kan gøre af os selv vil bringe os op til den højere standard hvor Gud kan acceptere os som sine repræsentanter. Kun en fast tillid til Gud og en stærk og aktiv tro, vil udrette det arbejde som han forlanger skal udføres i os. Gud kalder på arbejdsmænd. Det er varigheden af de gode gerninger som vil danne karakteren for himlen. Vi må appellere tydeligt, redeligt og i kærlighed til folk om at berede sig for Guds dag. Nogle har brug for alvorlig bønfoldelse før de vil bevæge sig. Lad arbejdet kendetegnes af sagtomdighed og ydmyghed, alligevel med en alvor der vil få dem til at forstå at disse ting er virkelighed og at det liv og den død er et valg for dem. Sjæles frelse er ikke til at spøge med. Arbejdernes opførsel for Gud bør være seriøs og karakteriseret af enkelhed og sand belevenhed, dog bør han være agtpågivende i sin iver i det arbejde som Mesteren har overladt ham at udrette. Afgjort udholdenhed i en retsindig fremgangsmåde, en optræning af sindet til religiøs helligelse for kærlig helligelse og himmelske ting, vil give den største lykke.

Hvis vi gør Gud til vor tillid, er det i vor magt at styre tankerne i disse ting. Igennem vedvarende udøvelse vil den blive stærk til at bekæmpe fjenderne og til at undertrykke selvet, indtil der er en fuldstændig forvandling og lidenskaberne og appetitten vil bringes

under fuldstændig underkastelse. Så vil der være en daglig dydighed i hjemmet og derude og når vi går ind i sjælearbejdet, vil en kraft ledsage vore bestræbelser. Den ydmyge kristen vil have hellige stunder som ikke er krampagtige, rykvise, eller overtroiske, men være stille og rolig, dyb, vedvarende og alvorlig. Guds kærlighed, hellighedens sædvane, vil være tiltalende skønt en fuldstændig overgivelse til Gud finder sted.

Grunden til at Kristi tjenere ikke har mere held i deres arbejde er at de ikke er uselvsk helliget til arbejdet. Nogles interesse er splittet; de er dobbelsindede. Dette livs bekymringer optager deres opmærksomhed og de erkender ikke hvor hellig tjenerens arbejde er. Disse må beklage sig over mørket, stor vantro, utroskab. Grunden til det er, at de ikke er ret med Gud, de ser ikke betydningen af at gøre hel og fuldstændig helligelse til ham. De tjener Gud en smugle, men dem selv mere. De beder kun lidt. [508]

Himlens majestæt bad meget til sin Fader under hans jordiske gerning. Han var ofte bøjet hele natten i bøn. Han var ofte sorgfuld idet han mærkede denne verdens mørke kræfter og han forlod den travle by og den larmende trængsel, for at søge et tilbagetrukket sted og gøre sin forbøn. Oliebjerget var Guds søns foretrukne tilflugt for sine andagter. Efter at skaren havde forladt ham for nattens ensomhed, hvilede han ofte ikke, skønt han var betyngtet med dagens møje. I Johannes evangeliet læser vi: »Og de gik hver til sit hjem, men Jesus gik ud til Oliebjerget.« Medens byen var bragt til stilhed og disciplene var vendt til deres hjem for at få en opfriskende søvn, sov Jesus ikke. Hans guddommelige bønner blev sendt op til hans Fader fra Oliebjerget om at hans disciple måtte holdes fra den onde indflydelse som de daglig vil konfronteres med i verden og at hans egen sjæl kan styrkes og støttes for opgaver og den kommende dags prøvelser. Hele natten, medens hans ledsagere sov, bad deres guddommelige Lærer. Nattens dug og frost faldt på hans, i bøn nedbøjede, hoved. Hans eksempel er overladt til hans efterfølgere.

Himlens majestæt, var ofte under hans mission i alvorlig bøn. Han besøgte ikke altid Oliebjerget, for hans disciple lærte hans foretrukne tilbagetrækningssted at kende og fulgte ham ofte. Han valgte nattens stilhed, hvor der ikke ville være nogen forstyrrelser. Jesus kunne helbrede den syge og oprejse den døde. Han var selv en kilde til velsignelse og styrke. Han bød endda over stormen og den

[509] adlød ham. Han var ikke plettet med fordærv og var fremmed for synd; alligevel bad han og det ofte med høje råb og tårer. Han bad for sine disciple og for ham selv og identificerede sig selv med vore behov og vore svagheder og vor skavanker som var så almindelig for mennesker. Han var meget en bønnens mand, der ikke havde vor menneskelige lidenskaber, falden natur, men var omgivet en slags skavank, fristet på alle punkter lige som vi. Jesus udholdt pine som krævede hjælp og støtte fra hans Fader.

Kristus er vort eksempel. Blev Kristi tjenere fristet og får de kraftige stød af Satan? således var det også med ham som ikke kendte til synd. Han vendte sig til sin fader i pinslens stunder. Han kom til jorden så hans kraft kunne bane en vej hvorved vi kunne finde nåde og styrke til at hjælpe i enhver nødens stund, hvis vi følger hans eksempel i hyppig og alvorlig bøn. Hvis Kristi tjenere ville efterligne dette mønster, ville de besjæles af hans ånd og engle vil tjene dem.

Engle tjente Kristus, alligevel gjorde deres tilstedeværelse ikke hans liv let og fri for svære konflikter og voldsomme fristelser. Han blev fristet på alle måder som vi, dog uden synd. Hvis tjenere får prøvelser og trængsler og fristelser, når de er i det arbejde som Mesteren har bestemt dem til, burde de så miste modet, når de ved at der er een som har udholdt alt dette før dem? Burde de bortlægge deres tillid fordi de ikke ser alt hvad de forventer af deres arbejde? Kristus arbejdede alvorligt for sin egen nation; men hans anstrengelser blev foragtet af dem han kom for at frelse og de lagde ham i døden som kom for at give dem liv.

[510] Der er tilstrækkeligt mange prædikanter, men en stor mangel på arbejdere. Arbejdere, samarbejdende med Gud, har en fornemmelse af arbejdets hellighed og af de strenge kampe de må møde for at føre det frem med held. Medarbejdere vil ikke blive svage og fortvivles på grund af arbejdet, uanset hvor vanskeligt det kan være. I sit brev til romerne siger Paulus: »Da vi nu er retfærdiggjorte af tro, har vi fred med Gud ved vor Herre Jesus Kristus, ved hvem vi i troen har fået adgang til den nåde, som vi nu står i; og vi priser os lykkelige over håbet om Guds herlighed. Ja, ikke det alene, men vi priser os også lykkelige over vore trængsler, da vi ved, at trængselen virker udholdenhed og udholdenheden prøvet fasthed og den prøvede fasthed håb og håbet gør ikke til skamme; thi Guds kærlighed er udgydt

i vore hjerter ved Helligånden, som blev os givet.« I ham er al visdoms og kundskabs skatte. Vi er uden undskyldning hvis vi ikke selv udnytter de store tilvejebringelser der er gjort for os, så vi ikke kan mangle noget. At undgå lidelser, beklage sig under trængslen gør Guds tjenere svage og uduelige til at bære ansvar og byrder.

Alle som står uforfærdet i kampens front må føle Satans særlige krigsførelse mod sig. Idet de ser hans angreb, vil de fly til Fæstningen. De føler deres behov for særlig styrke fra Gud og de arbejder i hans styrke; derfor ophøjres de ikke af de sejrer de får, men leder dem i tro til at støtte sig mere sikkert til den Mægtige. Dyb og inderlig taknemmelighed til Gud vækkes i deres hjerter og de glæder sig ved den sejr de erfarer når de presses af fjenden. Disse villige tjenere vinder en erfaring og danner en karakter som vil ære Guds sag.

Nutiden er en stund med højtidelige privilegier og hellig tillid til Guds tjenere. Hvis din tillid bevares trofast, vil den trofaste tjeners løn være stor når Mesteren skal sige: »Aflæg regnskab for din forvaltning.« Det alvorlige slid, det uselviske arbejde, de tålmodige, udholdende anstrengelser, vil belønnes i overflod; Jesus vil sige: Fra nu af skal jeg ikke kalde jer tjenere, men venner, gæster. Mesterens billigelse gives ikke på grund af det store arbejde der udrettes, fordi mange ting vindes, men på grund af troskab i selv små ting. Det er ikke de store resultater vi skal opnå, men motiverne vi handler ud fra, som Gud vejer med. Han værdsætter godhed og trofasthed mere end arbejdets storhed. [511]

Jeg er blevet vist at mange er i den største fare for at fejle i fuldkommen hellighed af frygt for Herren. Prædikanter er i fare for at miste deres egne sjæle. Nogle som har forkyndt andre sandheden vil selv kastes bort fordi de ikke har udviklet en kristen karakter. I deres arbejde frelser de ikke sjæle og frelser ikke en gang deres egen. De ser ikke betydningen af at kende sig selv og have selvkontrol. De våger og beder ikke, så de ikke falder i fristelse. Hvis de ville våge, ville de kende til deres svage punkter, hvor det er mest sandsynligt at de angribes af fristelser. Under årvågenhed og bøn kan deres svage punkter bevogtes så meget at de kan blive de stærkeste og de kan komme ud for fristelse uden at overvældes. Enhver Kristi efterfølger bør daglig ransage sig selv, så han kan blive helt kendt med sin egen opførsel. Næsten alle mangler selvransagelse. Denne forsømmelse

er direkte farlig for dem som bekender sig at være talerør for Gud. De besidder en farefuld, ansvarsbetyngt stilling med at modtage ord fra Gud og give det til hans folk. Sådant en persons daglige opførsel har en stor indflydelse på andre. Hvis han har held med arbejdet, bringer han sine nyomvendte til sin egen lave standard og det er sjældent at de opnår en højere. Deres prædikanters veje, hans ord, hans gestikulation og måder, hans tro og hans dydighed betragtes som en prøve af alle sabbatsholdende adventister; og hvis de efterligner ham som har lært dem sandheden, tror de at de alle gør deres pligt.

[512] Der er meget i en prædikants opførsel de kan forbedre. Mange ser og mærker deres mangel, alligevel synes de at være ligegyldige over for den indflydelse de udøver. De er klar over deres handlinger idet de udfører dem, men lader dem gå forbi deres hukommelse og derfor ikke udøver en fornyelse. Hvis prædikanter ville gøre hver dags handlinger til genstand for omhyggelig overvejelser og en velovervejede fornyelse og komme til at kende deres egne livsvaner, ville de kunne kende det selv bedre. Ved en nøje ransagelse af alle deres dagliglivs omstændigheder vil de kende deres egne motiver og de principper som påvirker dem. Denne daglige fornyelse af vore handlinger og at se om hvorvidt samvittigheden bifalder eller fordømmer, er nødvendig for alle som ønsker at komme til kristen karkters fuldkommenhed. Mange handlinger som går for at være gode gerninger, selv godgørenhedsgerninger, vil, når de undersøges nøje, findes at være foranlediget af forkerte motiver. Mange modtager bifald for dyder de ikke har. Hjertets Ransager inspicerer motiverne og ofte optegnes de handlinger som bifaldes så højt af mennesker af ham som udspringende fra selviske motiver og ussel hykleri. Enhver handling i vort liv, om den er fortræffelig og prisværdig eller fortjener kritik, bedømme af Hjerteransageren ud fra de motiver den udspringer fra.

Selv nogle prædikanter som forsvarer Guds lov kender kun lidt til sig selv. De grubler ikke over og undersøger deres motiver. De ser ikke deres fejl og synder, fordi de ikke, i oprigtighed og alvor, tager overblik af deres liv, deres handlinger og deres karakter og at de ikke adskiller sig og i det hele taget sammenligner dem med Guds hellige lov. Guds lovs krav forstår de ikke helt og de lever daglig i overtrædelserne af den lov de bekender sig til at ære. »ved

loven,« siger Paulus, »når man nemlig kun at erkende sin synd.« »Men jeg havde ikke lært synden at kende uden ved loven; thi jeg havde jo ikke vidst af begær, om ikke loven havde sagt: »Du må ikke begære.« Nogle som arbejder i ord og lære har ikke en praktisk forståelse af Gud og hans hellige kraft, eller til Kristi forsoning. De behøver selv at omvendes før de kan omvende syndere.

Det nøjagtige spejlbillede, som åbenbar manglerne i karakteren [513], sættes til side. Derfor lever deformiteter og synd og er åbenbart for andre, - hvis dem, som fejler, da ikke forstår det. Egenkærlighedens hadefulde synd er her i en høj grad, selv hos nogle som bekender sig til at være helliget til Guds værk. Hvis de ville sammenligne deres karakter med hans krav, især med den høje standard, hans hellige, retfærdige og gode lov, ville de forvise sig om, hvis de søger oprigtig, at de har en frygtelig mangel. Men nogle er ikke villige til at se langt nok eller dybt nok for at se deres egne hjerters fordærv. De lider mangel i mange henseender; alligevel forbliver de villig uvidende om deres skyld og er så optagede af deres egne interesser at Gud ikke har nogen omsorg for dem.

Nogle er ikke naturlig opbyggelige og derfor burde de opmuntre og opelske en vane for nøje ransagelse af deres eget liv og motiver og bør især tage vare på en kærlighed for religiøse andagter og for skjult bøn. De høres ofte talende om tvivl og vantrø og dvæler på de forunderlige kampe de har haft med vantrø følelser. De dvæler ved det nedslående som påvirker det gode: Deres tro, håb og modet for sandheden og den endelige succes for arbejdet og den sag de er involveret i, skal fundere en særlig dyd mod tvivl. Mange gange er det som om de virkelig nyder at vakle om den vantrøendes position og styrke deres vantrø med enhver med en hver omstændighed de kan få fat i, som undskyldning for deres mørke. Til disse vil jeg sige: I skulle hellere, med det samme, se at komme fra Zions mure indtil I bliver omvendte mennesker og gode Kristne. Før I påtager jer ansvaret som prædikater, forlanger Gud at I skal adskille jer fra denne verdens kærlighed. Lønnen for dem som fortsætter i denne tvivlsomme position vil gives den frygtsomme og vantrø.

Men hvad er grunden til denne tvivl, dette mørke og denne vantrø? [514] Jeg svarer: disse mennesker er ikke forliget med Gud. De behandler ikke deres egne sjæle ærlig og oprigtigt. De har forsømt at opelske personlig fromhed. De har ikke adskilt sig selv fra al

selvskhed og fra synd og syndere. De har ikke taget hensyn til vor Herres selvornægtelse og selvopofrelse og har ikke efterlignet hans rene, hellige og selvopofrende eksempel. Den synd som let angriber bliver styrket ved efterladenhed. På grund af deres egen forsømmelse og synd har de adskilt sig selv fra den guddommelige Lærers selskab og han er en dagsrejse forud for dem. I deres selskab har de den lade, dovne, frafaldne, vantro, uærbødige, utaknemmelige, uhellige og ledsagerne er de onde engle. Hvilket vidunder at sådanne er i mørket, eller at de har tvivl om læren? »Hvis nogen vil gøre hans vilje, skal han kende læren.« Han skal kende til en vished i denne sag. Dette løfte burde jage al tvivl og spørgsmål på flugt. Det er adskillelsen fra Kristus der giver tvivlen. Han er efterfølges af alvorlige, ærlige, sande, trofaste, ydmyge, sagtmødige og rene, hvem hellige engle, iklædt himlens fulde rustning, helliger, oplyser, renses og leder, for de er himmelsk bundene.

Intet større bevis kan der gives om end en person i stor afstand fra Jesus og forsømmer personlig bøn, forsømmer personlig dydighed, end dette at han taler om tvivl og vantro fordi hans omgivelser er ugunstige. Sådanne personer har ikke Kristi rene, sande, ubesmittede religion. De har en forfalsket ting som renselsesprocessen vil helt fortære som slagter. Så snart som Gud forsøger dem og prøver deres tro, vakler de og står svagt, først svejer den ene vej, så den anden. De har ikke den uforfalskede tro som Paulus havde, at kunne fryde sig ved i modgang fordi »da vi ved, at trængselen virker udholdenhed og udholdenheden prøvet fasthed og den prøvede fasthed håb og håbet [515] gør ikke til skamme; thi Guds kærlighed er udgydt i vore hjerter ved Helligånden, som blev os givet.« De har en omstændelig religion. Hvis alle omkring dem er stærke i troen og har mod i den tredje engels budskabs succesrige fremmarch og ingen særlig indflydelse går imod dem, viser de da nogen tro. Men lige så snart som fjenden synes at komme ind og arbejdet bliver tungere og andres hjælp behøves, venter disse stakkels sjæle, skønt de kan være bekendende evangelieprædikanter at alt kuldastes. Dette hindrer i stedet for at hjælpe.

Hvis frafaldet kommer og et oprør viser sig, hører I dem ikke sige, i opmuntrende og ophøjet glæde: brødre, bliv ikke svage, vær ved godt mod. »Dog, Guds faste grundvold står urokket, beseglet med denne indskrift: »Herren kender dem, der hører ham til.« Mennesker

som således påvirkes af omstændighederne burde blive i deres hjem og bruge deres fysiske og mentale styrke til en mindre ansvarsbetynget stilling hvor de ikke ville være kommet til at møde en så stærk modstand. Hvis alt går jævnt, kan de gå for at være meget gode, hellige mennesker. Men disse er ikke dem som Mesteren vil sende ud i hans arbejde, for de modsattes Satans agenter. Satan og hans hær af onde engle vil også stille op imod dem. Gud har gjort tilvejebringelser for det menneske han har kaldt til det arbejde, at de kan komme ud som sejrherre i enhver strid. Dem som følger hans anordninger vil aldrig overvindes.

Herren, taler gennem Paulus, Efeserne 6,10-18 og fortæller os hvordan vi skal bevæbne os imod Satan og hans agenter: »I øvrigt, hent kraft fra Herren og hans vældige styrke! Ifør jer Guds fulde rustning, så I kan holde stand mod Djævelens snigløb. Thi den kamp, vi skal kæmpe, er ikke mod kød og blod, men mod magterne og myndighederne, mod verdensherskerne i dette mørke, mod ondskabens åndemagter i himmelrummet. Tag derfor Guds fulde rustning på, for at I må kunne stå imod på den onde dag og holde stand efter at have besejret alt. Så stå da med sandheden spændt som bælte om jeres lænder og iførte »retfærdigheden som brynje«, tag som sko på jeres fødder villighed til at forkynde fredens evangelium, løft i al jeres færd troens skjold, hvormed I kan slukke alle den Ondes gloende pile, tag imod »frelsens hjelm« og Åndens sværd, som er Guds ord. Gør dette til enhver tid under stadig påkaldelse og bøn, idet I altid beder i Ånden og vær årvågne dertil med stadig udholdenhed og bøn for alle de hellige.«

[516]

Vi er involveret i et ophøjet, helligt arbejde. Dem som bekender sig som kaldede sandhedslærere for dem der sidder i mørket bør ikke selv være vantroens og mørkets repræsentanter. De bør leve nær til Gud, hvor de kan være et helt lys i Herren. Grunden til at de ikke er sådan er at de ikke selv adlyder Guds ord; derfor kommer tvivl og modløshed til udtryk, skønt kun troens ord og hellig glæde burde kunne høres.

Det er religion prædikanter behøver; en daglig omvendelse, en udelt, uselvsk interesse i hans sag og arbejde. Der bør være selvfornedrelse og en fralægning af al skinsyge, onde tanker, fjendskab, had, ondsindethed og vantro. En fuldstændig omvendelse behøves. Nogle har mistet blikket på vort mønster, det lidende Golgathasmenneske.

I hans tjeneste skal vi ikke forvente dette livs bekvemmelighed, ære og storhed; for han, himlens Majestæt, tog ikke imod det. »Ringeagtet, skyet af folk, en smerternes mand og kendt med sygdom, en, man skjuler sit ansigt for, agtet ringe, vi regned ham ikke.« »Men han blev såret for vore overtrædelser, knust for vor brødes skyld; os [517] til fred kom straf over ham, vi fik lægedom ved hans sår.« Når vi har eksempel foran os, vil så vælge at undgå korset og lade os herske af omstændighederne? Skal vor iver, vor varme kun optændes når vi er omgivet af dem som er vågne og nidkære for Guds arbejde og sag?

Kan vi ikke være hos Gud, lade vor omgivelser være nok så ubehagelige og nedmundrende? »Hvad skal vi da sige til dette? Er Gud for os, hvem kan da være imod os? Han, som jo ikke sparede sin egen Søn, men gav ham hen for os alle, hvor skulle han kunne andet end skænke os alt med ham? Hvem vil anklage Guds udvalgte? Gud er den, som retfærdiggør. Hvem er den, som fordømmer? Kristus er den, som er død, ja meget mere: som er opstanden, som er ved Guds højre hånd, som også går i forbøn for os. Hvem vil kunne skille os fra Kristi kærlighed? Trængsel eller angst eller forfølgelse eller sult eller nøgenhed eller fare eller sværd? som der står skrevet: »For din skyld dræbes vi dagen lang; vi er regnet for slagtefår.« Men under alt dette mere end sejrer vi ved ham, som elskede os. Thi jeg er vis på, at hverken død eller liv eller engle eller åndemagter eller noget nuværende eller noget tilkommende eller kræfter eller det høje eller det dybe eller nogen anden skabning vil kunne skille os fra Guds kærlighed i Kristus Jesus, vor Herre.«

Mange prædikanter har ikke en udelt interesse i Guds arbejde. De har kun investeret lidt i hans sag og fordi de har så få aktier i sandhedens fremmarch fristes de let til at forlade den. De er ikke etablerede, bestyrkede, grundfæstede. Ham som forstår sin egen karakter så godt, som kender til den synd der meget let omgiver ham og til de fristelser der har let ved at overvinde ham, bør ikke udsætte sig unødigt og give fristelserne fri bane idet han sætter sig på fjendens grund. Hvis opgaven kalder ham hvor omstændighederne ikke er gunstige, vil han få en særlig hjælp fra Gud og således gå veludrustet i en kamp mod fjenden. Kundskab til sig selv vil redde mange fra fald for hårde fristelser og beskytte mange mod et vanærende nederlag. For at blive kendt med os selv, er det nødvendigt at vi nøjagtig [518] ransager vor opførsels motiver og principper, sammenligner vore

handlinger med den standard for pligter der er åbenbaret i Guds ord. Prædikanter bør opmuntre og opelske godgørenhed.

Jeg fik vist at nogle af dem som arbejdede på vort forlagskontor, i vort helseinstitut og tjenesten har arbejdet for en lille løn. Disse er undtagelser. I dette er ikke alle er skyldige, men kun nogle få synes at erkende at de må aflægge et regnskab for deres forvaltning. Fattige familier, som har erfaret sandhedens helligende indflydelse som derfor værdsætter den og var Gud taknemmelig for den, har troet at de kunne og skulle fratage sig selv livets nødvendigheder for at bringe deres ofre til Herrens skatkammer. Nogle har frataget sig selv klædningsstykker som de virkelig behøvede for at få det behageligt. I deres sjæles oprigtighed, har de, med mange taknemmeligheds tårer fordi det var deres forret at gøre dette for Guds sag, bøjet sig ned for Herren med deres offer og fremmanet hans velsignelse over ofrene idet de lægger dem frem og beder at de må være midler til at bringe sandhedens kundskab ud til sjæle i mørke. De midler som gives til dette er ikke altid blevet givet som den selvopofrende giver har tænkt sig. Begærlige, egenkærlige mennesker, uden selv en selv-fornægtende og selvopofrende ånd, har handlet utro med de midler som bringes i skatkammeret og de har forrådt Guds skatkammer ved at tage imod midler som de ikke har tjent på redelig vis. Deres uhellige, hensynsløse ledelse har formøblet og spredt midler som blev helliget Gud med bønner og tårer.

Jeg fik vist at sekretærenglen gjorde en nøjagtig fortegnelse over hver offer helliget til Gud og lagde det i skatkammeret og lagde i skatkammeret og også af det endelige resultat af midler der blev overdraget sådan. [519]

Guds øje bemærker enhver kvartpenny der helliges til hans sag og til giverens villighed eller modsatte. Motivet for at give skrives også ned. De selvopofrende og helligede som giver de ting tilbage til Gud som er hans, sådan som han forlanger, vil blive belønnet efter deres gerninger. Selv om sådanne helligede midler misbruges, så at de ikke udfører det formål som giveren havde for øje, - Guds ære og sjæles frelse, - vil dem som gør offeret i oprigtighed, kun med Guds ære for øje, ikke miste deres løn.

Dem som har gjort forkert brug af midler til Gud, vil kræves til regnskab for deres forvaltning. Nogle har egenkærligt holdt fast i midlerne på grund af deres kærlighed for vinding. Andre har ikke

en nænsom samvittighed; de er visnet fordi de er egenkærlige så længe. De ser hellige og evige ting fra et lavt ståsted. På grund af deres langvarighed i onde gerninger synes deres følsomhed at være lammet. Det synes umuligt at ophøje deres syn og følelser til en højere standard der klart kommer frem i Guds ord. Med mindre der gøres en gennemgribende forvandling ved fornyelse af sindet, vil denne klasse ikke finde et sted i himlen. Dem som har opført sig egenkærligt og forkert og ikke engang betragtet Guds skatkammer som helliget, kan ikke forstå de helliges renhed og hellighed i himmelens rige, eller værdien af den rige herlighed, den evige løn, forbeholdt de trofaste sejrherre. Deres tanker har så længe løbet i en lav, egenkærlig kanal at de ikke kan fatte evige sager. De værdsætter ikke frelsen. Det synes umuligt at ophøje deres sind til at rigtigt påskønne frelsesplanen eller værdien i forsoningen. Egenkærlige interesser har lagt beslag på hele mennesket; ligesom en magnet holder de tanker og kærligheden bundet ned på et lavt plan. Nogle [520] af disse personer vil aldrig opnå fuldkommen Kristen karakter fordi de ikke ser værdien og nødvendigheden af en sådan karakter. Deres tanker kan ikke ophøjes så at de vil henrykkes af hellighed. Egenkærlighed og selviske interesser har forkvaklet karakteren så meget at de ikke kan skelne mellem det hellige og evige fra det almindelige. Guds sag og hans skatte er ikke mere hellig for dem end almindelige forretninger eller midler helliget verdslige foretagender.

Opgaver i den retning binder alle som bekender sig til at være Kristi efterfølgere. Guds lov indskærper deres pligt over for deres medmennesker: »Du skal elske din næste som dig selv.« Da nogle ignorerer retfærdigheden, barmhjertigheden og godgørenheden for deres næste, har nogle så forhærdede hjerter at de kan gå endnu længere og de kan frarøve Gud uden samvittighedsnag. Lukker sådanne deres øjne og deres forstand for den kendsgerning at Gud ved og ser enhver handling og motivet som tilskynder dem til det? Hans løn er hos ham og opgaven er foran ham, at give enhver efter som hans gerning er. [Hver god og hver slet handling og dens virkning på andre mennesker er fundet frem af ham, som ransager hjerterne og for hvem enhver hemmelighed er åbenbar. Og lønnen, vil rette sig efter de motiver, som tilskyndede til handlingen. <em>Herren Kommer 31.okt]

Til trods for gentagne advarsler og irettesættelser fra Herren til dem som har haft ansvarsfulde stillinger, har de gået deres egne veje og fået vejledning af deres egen uhellige bedømmelse og, som følge deraf, har Guds sag har lidt skade og sjæle har vendt sig fra sandheden. Alle som er skyldige vil møde en nøjagtig fortegnelse på den endelige strafs dag. Hvis de nogensinde frelses, vil det være uden almindelige anstrengelser fra deres side. De må kunne se deres tidligere liv så de kan genløses. Hvis man går oprigtigt ind i dette arbejde og følger det udholdende op med udelt alvor, vil man få succes, men mange vil ikke have heldet med sig fordi den alvor de lægger i begyndelsen af arbejdet dør ud og bliver til ligegyldighed og skødesløshed. Først er deres bestræbelser rigtige, da de har nogen fornemmelse af deres tilstand; men de forsøger at glemme fortiden og springe over den uden at tage anstødstene op og gøre et grundigt arbejde. Deres anger er ikke en ægte sorg. Og ved deres indflydelse er Gud blevet vanæret og sjæle for hvem Kristus døde for er gået fortabt. De gjorde rykvisse anstrengelser og viste stor følsomhed, men den kendsgerning at anstrengelserne ophører, at denne følelse snart går forbi og ansføres af uinteresseret ligegyldighed, bevidner at Gud ikke er helt med i arbejdet. For en tid blev der arbejdet på følelserne; men arbejdet rakte ikke dybt nok til at ændre de principper der hersker i deres handlinger. De er ligeså tilbøjelige til at forledes til den samme forkerte vej som de var allerførst, for de har ikke styrke til at modstå Satans list, men er genstande for hans bedrag.

[521]

En oprigtig kristens liv er altid i fremgang. Ingen står stille heller går tilbage. Det er jeres privilegium at »blive fyldte af indsigt i Guds vilje med al visdom og åndelig forståelse, så I kan vandre Herren værdigt, i alle måder ham til behag, idet I bærer frugt og vokser i al god gerning ved erkendelsen af Gud og styrkes med al styrke efter hans herligheds vælde til al udholdenhed og tålmodighed med glæde og takker Faderen, som gjorde jer skikkede til at få del i de helliges arvelod i lyset.«

Jeg beder indstændigt alle, især dem som tjener i ord og lære, til at overgive sig uforbeholdent til Gud. Hellige jeres liv til ham og vær en rigtig del af hjorden. Stil jer ikke længere tilfreds med at være dværge i åndelige sager. Lad jeres mål ikke være mindre en kristen karakters fuldkommenhed.

[522]

Lad jeres liv være uselviske og dadelfrie, så de altid må være en levende dadel for dem som er selviske og hvis hengivenhed synes at være til jordiske rigdomme. Gud give at i må styrkes alt efter hans herligheds rigdomme, »at han efter sin herligheds rigdom vil give jer, at I med kraft må styrkes ved hans Ånd i det indre menneske, at Kristus må bo ved troen i jeres hjerter og at I må blive rodfæstede og grundfæstede i kærlighed, så at I sammen med alle de hellige må kunne fatte, hvor stor bredden og længden og højden og dybden er og kende Kristi kærlighed, som overgår al erkendelse, så I kan fyldes med hele Guds fylde.«

Legemsøvelser og frisk luft

LEGEMSØVELSER OG FRISK LUFT

Ved menneskets skabelse har Herren udtænkt at det skulle være aktivt og nyttigt. Alligevel lever mange i denne verden som unyttige maskiner, som de knap nok findes. De gør ikke stien lysere for nogen, de er ikke til velsignelse for nogen. De lever kun for at bebyrde andre. Såvidt deres indflydelse til det rigtige angår, er de blot et nul; men deres snak går til den forkerte side. Ransag nøje sådanne levned og en godgørende handling kan knapt nok findes. Når de dør, dør også deres eftermæle. Deres navne snart gå fortabt; for de kan ikke leve, selv ikke i deres venners kærlighed, ved midler af sand godhed og dydige handlinger. Hos sådanne personer har livet været en fejltagelse. De har ikke været trofaste forvaltere. De har glemt at deres Skaber har krav på dem og at han har udtænkt at de skal være aktive i at gøre godt og til velsignelse for andre med deres indflydelse. Egenkærlige interesser tiltrækker sindet og leder til at glemme Gud og deres Skabers hensigter.

Alle som bekender sig til at være Jesu efterfølgere burde føle en pligt til at bevare deres legemer i den bedste sundhedstilstand, at deres sind kan være afklarede til at forstå de himmelske ting. Sindet behøver at blive kontrolleret, for det har den stærkeste indflydelse på helbredet. Indbildningen vildleder ofte og når den får lov, giver den strenge former for sygdomme over den forpinte. Mange dør af sygdomme som for det meste er indbildte. Jeg kender til adskillige som har pådraget sig virkelige sygdomme på grund af indbildningskraften. [523]

En søster er blevet båret af sin mand fra stol til seng og fra rum til rum, fordi hun troede at hun var for svag til at gå. Men idet sagen efterhånden blev fremstillet for mig, kunne hun gå lige så godt som jeg selv hvis hun havde syntes det. Var der sket en ulykke, - var der gået ild i huset, eller en af hendes børn været i stor fare for at miste livet, ved fald, - kunne denne kvinde vækkes af omstændighedernes kræfter og ville gå ganske hurtigt og friskt. Hun kunne vandre, så

vidt det angår fysisk styrke; men en sygelig indbildning fik hende til at konkludere at hun ikke kunne og hun vækkede ikke viljens kraft for at modstå dette bedrag. Indbildningen sagde: Du kan ikke gå og det er klogest du ikke forsøger på det. Sid stille, dine ben er så svage at du ikke kan stå. Havde denne søster anvendt sin viljekraft og vækket sine lammede og slumrende kræfter, ville dette bedrag være afsløret. Fordi hun overgav sig til indbildning, førte til at hun en dag blev helt hjælpeløs. Men dette var en helt usædvanlig indbildning, som nogen gange spiller mærkelige spil på syge mennesker.

[524] Nogen er så bange for luft at de vil indhulle deres hoveder og kroppe indtil de ser ud som mumier. De sidder i huset, er normalt inaktive, er bange for at de skal bebyrde sig selv og blive syg hvis de er i gang indendøres eller ude i den åbne himmel. De kunne gøre det til vane at røre sig under den åbne himmel hver dag det er belejligt, hvis de blot tænkte sådan. Vedvarende inaktivitet er en af de store årsager til legems svaghed og sindssvaghed. Mange er som burde være ganske sunde og således have en af de rigeste velsignelser de kunne nyde er syge.

Jeg er blevet vist at mange som er tilsyneladende svage og beklager sig altid, er ikke så dårlige som de bilder sig. Nogle af disse har en kraftfuld vilje, der ville, hvis den brugt i den rigtige retning, være et stærkt middel til at styre indbildningen og således modvirke sygdom. Men det er for ofte tilfældet at viljen bruges i en forkert retning og hårdnakket afviser at give en årsag. Den vilje har afgjort sagen; invalider er de og opmærksomhed for invalider vil de altså have, uanset andres bedømmelse. Jeg er blevet vist mødre som beherskes af sygelig indbildning, en påvirkning der mærkes på mand og børn. Vinduerne må holdes lukkede fordi moren mærker luften. Er hun helt kold og der ændres ved hendes klæder, tror hun at hendes børn må behandles på den samme måde og således frarøves hele familien for fysisk modstandskraft. Alle berøres af et sindelag, skades fysisk og mentalt af en kvindes sygelig indbildning, som betragter sig selv som kriterium for hele familien. Legemet klædes efter en sygelig indbildnings lunefuldhed og dækkes under en mængde emballage som svækker organismen. Huden kan ikke gøre sin gerning; den velovervejede vane med at undgå luft og legemsøvelser, lukker porerne, - de små munde hvorigennem kroppen ånder, - gør det umuligt at trække urenheder igennem den kanal. Arbejdsbyrden kastes over

på lever, lunger, nyrer, osv. og disse indre organer er tvunget til at gøre hudens arbejde. Disse personer pådrager sig selv sygdomme på grund af deres dårlige vaner; alligevel vil de, over for lyset og kundskaben, holde fast ved deres egen handle måde. De drager denne slutning: »Har vi ikke prøvet dette? og forstår vi det ikke ved egen erfaring?« Men en persons erfaring hvis indbildning er ledt på vildspor burde ikke have så megen vægt for nogen. [525]

Den årstid der frygtes mest af den blandt disse invalider er vinteren. Det er faktisk vinter, ikke kun udendørs, men indendørs, for dem som er tvunget til at bo i det samme hus og sove i det samme rum. Disse ofre for en sygelig indbildning lukker sig selv inde og lukker vinduerne, for luften påvirker deres lunger og deres hoveder. De bilder sig noget ind; de forventer at blive forkølet og det bliver de. Ingen grunde kan få dem til at tro at de ikke forstår filosofien i det hele. De har ikke forsøgt det - de vil diskutere. Det er sandt at de har forsøgt den ene side af det spørgsmål, - ved at holde på deres eget, - og alligevel bliver de forkølet hvis det mindste afsløres. Ligeså ømme som babyer er, kan disse ikke tåle noget; alligevel går de videre og fortsætter med at lukke døre og vinduer og holde sig til kakkelovnen og nyde deres lidelse. De har med sikkerhed erfaret at deres fremgangsmåde ikke er godt for dem, men har forøget deres vanskeligheder. Hvorfor vil sådanne ikke lade fornuften påvirke dømmekraften og styre indbildningen? Hvorfor ikke nu prøve en modsatrettet kurs og på en skønsom måde få legemsøvelser og luft uden for døren, i stedet for at blive i huset dag efter dag, snarere som et bundt manufakturvarer end som et levende væsen?

Den største, hvis ikke den eneste grund, hvorfor mange bliver invalide er at blodet ikke cirkulerer frit og at ændringerne i korpsvæsken, som er nødvendig for liv og sundhed, ikke finder sted. De har ikke givet deres legemer fysisk anstrengelse heller ikke deres lunger føde, som er ren, frisk luft; derfor er det umuligt for blodet at blive opfrisket og det forsætter sin træge vej igennem organismen. Jo mere vi rører os, des bedre vil blodcirkulationen være. Flere folk dør af mangel på aktivitet end af overanstrengelse; rigtig mange flere ruster op end slides op. Dem som vænner sig til rigtig legemsøvelse i den frie luft vil i almindelighed have et godt og livskraftigt kredsløb. Vi er mere afhængig af den luft vi indånder end af den mad vi spiser. Mænd og kvinder, unge og gamle, som ønsker at være sunde og som [526]

vil nyde et aktivt liv, burde huske på at de ikke kan have dette uden et godt kredsløb. Uanset deres arbejde og vaner, burde de mande sig op til at arbejde under åbne himmel så meget de kan. De bør føle det som en religiøs pligt at overvinde sundhedsforholdene som har holdt dem indespærret, frarøvet arbejdet under åben himmel.

Nogle invalider bliver stædige og afviser at lade sig overbevise af den store betydning for daglig udendørs arbejde, hvorved de kan få tilførsel af ren luft. Af frygt for at blive forkølet, vedholder de, år efter år, at leve på deres egen måde og i en atmosfære der er næsten blottet for vitalitet. Det er umuligt for denne klasse at have et sundt kredsløb. Hele organismen lider af mangel på legemsøvelser og ren luft. Huden svækkes og bliver mere følsom for en forandring i atmosfæren. Mere tøj tages på og lokalets varme forøges. Den næste dag forlanger de lidt mere varme og lidt mere tøj på for at mærke den fuldstændige varme og således retter de sig efter enhver skiftende følelse indtil de kun har lidt livskraft til at modstå kulden med. Nogle spørger: »Hvad skal vi gøre? Skal vi vedblive forkølede?« Hvis I tager tøj på, så lad det kun være lidt og om muligt arbejd for at genvinde det hjerte I behøver. Hvis I ligefrem ikke kan gøre fysisk arbejde, så varm jer selv ved ilden; men så snart I er varme, så tag jeres ekstra klæder af og fjern jer fra ilden. Hvis dem som kan, ville gå i gang med en aktiv beskæftigelse og sprede tankerne, ville de i det hele taget glemme at de var kolde og ville ikke tage skade. I [527] burde sænke jeres rumtemperatur så snart som I har genvundet jeres naturlige varme. For invalider som har svage lunger, er intet værre end en overhedet luft.

Invalider frarøver sig for ofte solly. Det er en af naturens mest helbredende midler. Det er en god lægeplante, ikke et moderne hjælpemiddel, at nyde strålerne af Guds solly og forskønne vore hjem med dets tilstedeværelse. Moden tager den største skyld for at udelukke sollyset fra dagligstuerne og soveværelserne ved at trække gardinerne for og lukke skodderne, som om dets stråler ødelagde liv og sundhed. Det er ikke Gud som har pådraget os de mange smerter som mennesker arver. Vor egen tåbelighed har fået os til at undvære de ting som er dyrebare, de velsignelser som Gud har givet og som er, hvis de bruges rigtigt, af uvurderlig værdi for sundhedsopnåelse. Hvis I vil have jeres hjem til at være liflige og indbydende, så gør dem lyse med luft og solskin. Fjern jeres svære gardiner, åben

vinduerne, kast skodderne tilbage og nyd det rige sollys, selv hvis det er på bekostning af farverne på jeres tæpper. Det dyrebare sollys kan falme jeres tæpper, men det vil give en sund farve på jeres børns kinder. Hvis I har Guds tilstedeværelse og har alvorlige, kærlige hjerter, vil et beskedent hjem gjort lyst af luft og sollys og venligt af uselvisk gæstfrihed, være for jeres familie og for den trøtte rejsende, en himmel her nede.

Mange er blevet belært fra barndommen af at natteluft er direkte skade for sundheden og derfor må udelukkes fra deres værelser. Til deres egen skade lukker de vinduer og døre til deres soveværelser for at beskytte sig selv fra natteluft som de siger er så farlig for helbredet. I dette er de bedragede. Under aftens nedkøling kan det være nødvendig at vogte sig fra kulde ved ekstra klæder, men de bør give deres lunger luft.

Engang en efterårsaften rejste vi i en lukket vogn. Luften var forurenset så meget af så mange forskellige åndende lunger. Udåndingen fra lunger og kroppene gav mig en modbydelig fornemmelse. Jeg åbnede mit vindue og nød den friske luft, skønt en dame, i alvor og indtrængende råbte: »Luk det vindue. Du vil blive forkølet og blive syg, for natteluften er usund.« Jeg svarede: »Madame, vi har ingen anden luft, i denne vognen eller uden for den, end natteluften. Hvis du nægter at indånde natteluften, så må du stoppe med at ånde. Gud har givet sine skabninger luft at indånde om dagen og det samme, lidt køligere, for natten. Om natten er det muligt for dig at indånde andet end natteluft. Spørgsmålet er: Skal natteluften vi indånder være ren, eller er den udnyttet efter den er indåndet igen og igen? Det er for vor sundheds skyld at vi indånder en forurenset natteluft i denne vogn? Dunsten drives ud fra menneskers lunger og kroppe gennemtrængt af tobak og alkohol, forurener luften og bringer helbredet i fare; og alligevel sidder næsten alle passagerer lige så uanfægtede som om de indåndede den reneste luft. Gud har i klogskab sørget for os, at vi om natten skulle indånde natteluft og om dagen, dagsluften. Hvis vi ikke holder os til Guds plan og blodet bliver urent, har vore forkerte vaner gjort det. Men natteluften, indåndet om natten, vil ikke i sig selv forgifte det nuværende menneskeliv.« Mange lider af sygdomme fordi de nægter at modtage den rene natteluft i deres værelser om natten. Himlens frie, rene luft er en af de rigeste velsignelser vi kan nyde.

[528]

[529] En anden dyrebar velsignelse er rigtige legemsøvelser. Der er mange dovne, passive mennesker som ikke har lyst til fysisk arbejde eller legemsøvelser fordi det trætter dem. Hvad gør det at det trætter? Grunden til hvorfor de bliver trætte er at de ikke styrker deres muskler ved deres brug, derfor bliver de trætte. Invalide kvinder og piger bør hellere beskæftige sig ved let arbejde, som hækling, broderi, eller orkis (slags filering), end at gå i gang med fysisk arbejde. Hvis invaliderne ville genvinde sundheden, burde de ikke ophøre med fysisk arbejde; for de vil således forøge deres muskelsvaghed og svagheden i det hele taget. Bind armen op og brug den ikke, prøv blot nogle få uger, befri den så og du vil opdage at den er svagere end den du har brugt middelmådigt i løbet af den samme tid. Passivitet har den samme virkning over hele muskelsystemet. Blodet er ikke i stand til at frastøde de urenheder som det kunne hvis det aktive kredsløb blev sat igang af fysisk arbejde.

Når vejret tillader, bør alle som overhovedet kan, gå ude under den åbne himmel hver dag, sommer og vinter. Men klæderne bør være passende for fysisk arbejde og fødderne bør være godt beskyttede. En gåtur, selv om vinteren, ville være mere gavnlig for helbredet end al den medicin doktorerne kan ordinere. For dem der kan gå, er gang at foretrække frem for ridning. Musklerne og blodårerne er i stand til at udføre deres arbejde. Der vil være en større livskraft, som er så nødvendig for helbredet. Lungerne vil altid arbejde, for det er umuligt at gå ud i en vintermorgens forfriskende luft uden at fylde lungerne med luft.

[530] Nogle lærer faktisk at rigdomme og lediggang er en velsignelse. Men når nogle som har fået rigdomme, eller arvet den uforvarende, bliver deres aktive vaner brudt op, deres tid uden arbejde, de lever bekvemt og deres nytte synes at være til ende; de bliver hvileløse, bekymrede og ulykkelige og deres liv ender snart. Dem som altid har travlt og klarer deres daglige arbejde, er de mest lykkelige og sunde. Nattens hvile og ro giver deres trætte legemer en ubrudt søvn. Herren vidste hvad der skal til, for menneskets lykke da han gav det arbejde at udføre. Den straf at mennesket måtte slide for sit brød og løfte for fremtidig lykke og herlighed, kom fra den samme trone. Begge er velsignelser. Moderigtige kvinder er værdiløse over for alle gode sider af menneskelivet. De har kun lidt karakterstyrke, har kun lidt moralsk vilje eller fysisk energi. Deres højeste mål er at blive

beundret. De dør for tidligt og savnes ikke, for de har ikke velsignet nogen.

Legemsøvelser vil hjælpe fordøjelsen. Det vil gavne meget at gå ud efter et måltid, holde hovet oprejst, trække skuldrene tilbage og vise mådehold. Sindet vil adspredes fra selvet til naturens skønheder. Jo mindre opmærksomhed maven skal have efter måltidet, jo bedre. Hvis I hele tiden frygter at maden vil skade jer, vil den helt sikkert gøre det. Glem selvet og tænk på noget glædeligt.

Mange har den fejlagtige tanke at hvis de bliver forkølet, må de omhyggeligt holde sig fra udendørs luft og forøge deres rumtemperatur indtil det er overdrevent varmt. Organismen kan komme i fare. Porerne lukker på grund af dårlig luft og de indre organer lider mere eller mindre af betændelse, fordi blodet trænges tilbage fra overfladen og omgiver dem. Hvis ren luft skal være nødvendig, er det når alle dele af organismen er syge såsom lunger eller mave. En passende mængde aktivitet ville få blodet til overfladen og således oplive de indre organer. Friskt, dog ikke voldsomt arbejde under den åbne luft, vil, under godt humør, fremme omløbet, give en sund rødme i huden og sende blodet, livsfornyet af den rene luft, ud til hænder og fødder. Den syge mave vil finde lindring ved legemsøvelser. Læger råder ofte patienter til at besøge fremmede lande, gå til kilderne, eller være ude på oceanet for at genvinde sundheden; skønt de, i ni ud af ti tilfælde, vil kunne, hvis de vil spise mådeholdent og gøre sunde legemsøvelser med glæde, genvinde sundheden og spare tid og penge. Legemsøvelser og en fri og rigelig brug af luft og sollys, - velsignelser som himlen frit skænker alle, - vil give lys og styrke til den udtærede patient. [531]

En stor klasse af kvinder holder sig hele tiden over kakkelovnen, indånder uren luft i halvdelen eller trefjerdedele af tiden, indtil hjernen ophedes og halvt lammes. De bør gå ud og bruge kræfterne hver dag, selv om der er nogen ting inden døre der på forsømmes. De behøver den kølige luft til at berolige deres hjerner med. De behøver ikke at gå til deres naboer for at sladre, men bør gøre det til deres mål at gøre noget godt, i sidste instans arbejde for gavne andre. Så vil de være et eksempel for andre og selv gavnnes.

Fuldstændig sundhed afhænger af fuldstændigt kredsløb. [Der bør vises særligt hensyn til arme og ben, så påklædningen kan være lige så god der som over brystet og hjerteregionen, hvor varmemæng-

den er størst. Forældre, der klæder deres børn, så arme og ben er næsten eller helt bare, ofrer deres børns helbred og liv for modnes skyld. Hvis arme og ben ikke er lige så varme som kroppen, bliver blodomløbet ikke ensartet. Når arme og ben, der sidder langt fra de livsvigtige organer, ikke er ordentlige klædte, bliver blodet presset op i hovedet og forårsager hovedpine eller næseblod; eller der kommer en fyldthedsfornemmelse omkring brystet, der fremkalder hoste eller hjertebanken på grund af for meget blod der; eller maven får meget blod, hvilket giver fordøjelsesbesvær.

[532] For at følge moden klæder mødre deres børn, så arme og ben næsten er helt bare. Køligheden tvinger blodet ud af dets naturlige bane og ind i de indre organer, så blodcirkulationen ændres og der fremkaldes sygdom. Vor skaber skabte ikke lemmerne til at være ubeskyttede sådan som ansigtet. Herren [drog omsorg for at ansigtet fik et umådeligt stort kredsløb, fordi det skal kunne ses. Han] drog også omsorg for, at ben og fødder fik store blodårer og nerver, så de kunne rumme meget af livsstrømmen, så lemmerne kunne være lige så varme som kroppen. Arme og ben bør være så godt påklædte, at det får blodet til at strømme til. Satan har fundet på de moder, hvor lemmerne er blottede og køligheden tvinger blodet bort fra dets oprindelige bane. Og forældre bøjer sig ved modens alter og klæder deres børn, så blodårer og nerver trækker sig sammen, så de ikke opfylder Guds hensigt med dem. Følgen bliver almindeligvis kolde hænder og fødder. Forældre, der følger moden i stedet for forstanden, vil have et regnskab at gøre op med Gud for på denne måde at have ødelagt børns helbred. Hyppigt ofres selve livet for modens gudinde. *Barnet i Hjemmet* side 409-410]

Børn som klædes efter moderne kan ikke tåle at komme ud i den friske luft hvis ikke vejret er mildt. Derfor bliver forældre og børn i de dårligt ventilerede lokaler og er bange for atmosfæren uden for; og må være så raske som de kan med deres moderigtige klædestil. Hvis de ville klæde sig fornuftigt og have moralsk mod til at tage standpunkt på den rigtige side, ville de ikke bringe deres sundhed i fare ved at gå ud sommer og vinter og frit arbejde under den åbne himmel. Men hvis det var op til dem selv ville mange hurtigt fuldende opofrelsen af deres egne liv og deres børns liv. Og dem som er tvunget til at beskytte dem kommer til at lide. Invaliden som styres af indbildningen vil få det forfærdeligt. Alle som lever i hus

med hende bliver svage. Manden mister sin nervekraft og bliver syg fordi, en anseelig del af hans tid frarøves ham af sin kone, af himlens livgivende luft. Men de stakkels børn, som tror at moderen ved hvad der er rigtigt, er de største ofre. Moderens fejlagtige opførsel har svækket hende selv og dersom hun er nedkølet, indhyller hun sig i flere klæder og gør det samme på børnene, i den tro at de også vil nedkøles. Døre og vinduer er lukkede og rumtemperaturen forøges. Børnene er ofte små og svage og har ikke en høj moraltærskel. Mand og børn er således indespærret for vinteren, slaver af en kvindes forestillinger styret af indbildning og har nogen gange en fast vilje. Medlemmerne i en sådan familie er daglige martyrer. De ofrer helbredet til en indbildt, beklagende og knurrende kvindes lune. De lider i stort omfang mangel på luft, hvilket ville styrke dem og give dem kraft og vitalitet.

[533]

Dem som ikke bruger deres ben hver dag vil se en svaghed når de forsøger at bruge dem. Blodårerne og musklerne er ikke i stand til at udføre deres arbejde og holde hele det levende maskineri godt i gang, hvert organ i legemet gør sin del. Benene vil styrkes når de bruges. Mådeholdent fysisk aktivitet hver dag vil give styrke til musklerne, som uden fysisk aktivitet bliver slappe og svage. Ved daglig aktiv legemligt arbejde under den åbne himmel, vil også leveren, nyrene og lungerne også styrkes til at udføre sit arbejde. Tag viljens kraft til hjælp, som vil modstå forkølelse og give kraft til den kraftfulde organisme. I en kort tid vil I således se det gode ved legemsøvelser og ren luft så I ville ikke kunne leve uden disse velsignelser. Jeres lunger, der mangler luft, vil være som en sulten person der mangler mad. Faktisk kan vi leve længere uden mad end uden luft, som er den føde Gud har tilberedt for vore lunger. Betragt den derfor ikke som en fjende, men som en dyrebar velsignelse fra Gud.

Hvis invaliderne lader sig selv ansøre til en sygelig indbildning, vil de ikke kun bortødsle deres egne kræfter, men deres livskraft som har omsorg for dem. Jeg råder invalide søstre, som har vænnet sig selv til en masse tøj, til at lægge det gradvis fra sig. Nogle af jer lever kun for at spise og trække vejret og lever ikke op til det de er skabt for. I burde have et ophøjet mål i livet og søge efter at være nyttige og virksomme i jeres egne familier og blive nyttige medlemmer i samfundet. I burde ikke forlange opmærksomhed af familien så I er i centrum, I bør heller ikke trække på andres forståelse. Husker I på

[534]

at I, i jeres kærlighed og forståelse for den ulykkelige, at de selv har smerter og prøvelser der er svære for dem. Se efter om I ikke kan, ved forstående og kærlige ord, lette deres byrder. Ved at velsigne andre, vil I selv opnå velsignelse.

Dem som, så vidt muligt, involverer sig i gode gerninger for andre og giver en praktisk tilkendegivelse for deres interesse for dem, lindrer ikke kun menneskelivets onder ved at hjælpe dem med byrder, men samtidig bidrager de stort til deres egen sjæl og eget legemes sundhed. Gode gerninger er et arbejde der både gavner giveren og modtageren. Hvis I glemmer selvet i jeres iver for andre, vinder I sejr over jeres svagheder. Denne tilfredshed I ser ved at gøre godt vil hjælpe jer meget under helbredelsen til en sund spændstighed. Fornøjelsen ved at gøre godt besjæler sindet og dirrer igennem hele legemet. Medens godgørende menneskers ansigter er oplyst af venlighed og deres udtryk viser den moralske sindsophøjelse, kuldastes de selviske, karrige mennesker der er nedslåede og formørkes. Deres moralske mangler ses i deres ansigtsudtryk. Selviskhed og egenkærlighed aftrykker deres eget billede på det ydre menneske. De mennesker som tilskyndes af sand uhildet godgørenhed får del i guddommelig natur og er undsluppet fordærvelsen i denne verdens lyster. Medens de egenkærlige og havepsyge har værnet om deres egenkærlighed indtil den har visnet deres medmenneskelige forståelse og deres udtryk genspejler snarere den faldne fjendes billede end det rene og hellige.

[535] Invalide mennesker jeg råder jer til at vove noget. Opvæk jeres viljekraft, prøv det da i det mindste. Hold jeres tanker og hengivenhed tilbage for jer selv. Gå ud i tro. Er I tilbøjelige til at samle jeres tanker om jer selv, er bange for at røre jer, er I bange for at udsætte jer for den friske luft så vil I miste jeres liv. Modarbejd disse tanker og fornemmelser. Overgiv jer ikke til jeres sygelige fantasi. Hvis I ikke står den prøve, kan I kun dø. Og hvad hvis I dør? Det er bedre at miste et liv end at mange ofres. Den lunefuldhed og de ideer som I har, er ikke blot destruerende for jeres eget liv, men også til skade for dem hvis liv er mere dyrebart end jeres. Men den fremgangsmåde som vi anbefaler vil ikke frarøve jer livet eller skade jer. I vil opnå nytte af det. I behøver ikke at være ubesindige eller rastløse; begynd mådeholdent først med at få mere luft og fysisk aktivitet og fortsæt den reform indtil du bliver dygtig, en velsignelse for jeres familier

og for alle omkring jer. Lad jer overbevise om at legemsøvelser, sollys og luft er den velsignelse som himlen har givet for at den syge skal få det godt og for at holde de ikke-syge sunde. Gud berører jer ikke disse frie, himmelsk givne velsignelser, men I har straffet jer selv ved at lukke jeres døre for dem. Bruges disse simple dog virkningfulde hjælpemidler rigtigt, vil de hjælpe det naturlige til at overvinde de reelle vanskeligheder, hvis de er der og de vil give en sund harmoni i sindet og kraft til legemet.

I denne alder af verden, hvor ondskab og moder styrer mænd og kvinder, burde kristne have en dydig karakter og en stor del god fornuft. Hvis det var tilfældet, ville de ansigtsminer som nu er overskyggede, der bærer præg af sygdom og fordærvelse, være håbefulde og opmuntrende oplyst af sand godhed og en ren samvittighed.

Den passive tilstand er den største forbandelse for den faldne slægt. Børn der er dybt ulykkelige, opdraget og uddannet af mødre som ikke har den sande moralske værdi, men som har sygelige fantasier og lider af indbildte sygdomme, behøver forståelse, tålmodig belæring, øm omsorg af alle som kan yde hjælp. Manglerne hos disse børn imødekommes ikke og deres opdragelse er sådan at de er uegende medlemmer for samfundet og de kommer alt for tidligt i graven. Hvis deres liv bliver længere, vil de aldrig glemme de lektier de lærte af moderen. Hendes livs fejltagelser er blevet påtrykt dem af hendes ord og hendes handlinger og i mange tilfælde vil de følge i hendes fodspor. Hendes kåbe falder som et sort ligklæde på hendes stakkels børn. Hendes uforlignelige kurs har sat et mærke af hendes karakter på deres liv og de overvinder ikke særlig hurtigt deres barndoms opdragelse.

[536]

De ømmeste jordiske bånd er det mellem moder og hendes barn. Barnet præges lettere af moderens liv og eksempel end af faderen; for de stærkere og ømmere bånd forener dem. Moderen har et tungt ansvar. Hvis jeg kunne udtrykke for dem det de kan gøre for at danne deres børns sind ville jeg være lykkelig.

[Hvis forældre selv ville skaffe sig kundskaber og erkende vigtigheden af, at disse føres ud i praksis under oplæringen af deres kære børn, ville der råde en anden tilstand blandt vore børn og unge. Børnene har behov for at blive vejledt med hensyn til deres egne legemer. Det er kun få unge, der har nogen klar forståelse af men-

neskelivets mysterier. De ved kun lidt om det levende maskineri. David siger: »Jeg vil takke dig, fordi jeg er underfuldt skabt.«

[537] Lær jeres børn at slutte fra årsag til virkning. Vis dem, at hvis de overtræder organismens love, må de lide straffen i form af sygdom. Lad være med at tabe modet, hvis i ikke ser nogen særlig frugt af jeres anstrengelser. Bliv ved med at undervise tålmodigt, bud på bud, regel på regel, lidt her og lidt der.. Bliv ved, til sejren er vundet. Fortsæt med at undervise jeres børn om deres egne legemer og hvordan de skal behandle dem. Letsindighed med den legemlige sundhed medvirker til ligegyldighed med den moralske karakter. *Barnet i Hjemmet* side 98-99]

[I må ikke glemme at give børnene undervisning i at lave mad. Ved at gøre dette lærer I børn vigtige principper som de må have i deres kristelige uddannelse. Når børn får undervisning i fysiologi og samtidig lærer at lave sund, god mad, er grundvolden til de vigtigste og mest nyttige kunskabsgrene lagt. Der kræves dygtighed for at kunne lave et let, godt brød. Der er kristendom i god madlavning. Jeg tvivler på ægtheden af kristendommen hos de mennesker som er for ligegyldige og dovne til at lære almindelig, enkel madlavning.

Dårlig madlavning tærer langsomt livskraften op hos tusinde af mennesker. Det er farlig for liv og helse at sidde ved sådanne menneskers bord og spise af det tunge, sure brød og af de andre retter som er ligeså sundhedsfarlige. Derfor siger jeg til jer mødre: »I stedet for at give døtrene deres musikundervisning bør I hellere give dem oplæring i at lave mad. *Råd og vink* side 215]

[Overalt hvor vi kommer, ser vi gustne, blege ansigter og sure, triste mennesker som tydelig viser at de lider af dårlig fordøjelse. Når vi har siddet til bords med nogen af dem og vi har spist af den mad som de plejer at spise af i ugevis i måneder, ja i årevis så må vi undre os over at de fremdeles er i live. Vi ser at brødet og rundstykkerne er gule af natron. Men denne brug af natron tjener bare til at spare lidt tid og lidt brød for husmoderen. Som en følge af glemsomhed får dejen ofte lov til at syrne og for at rette på denne fejl hælder de en stor portion natron i den før de steger den. Men en sådan behandling af brødet gør det helt uskikket til menneskemad. Man bør ikke bruge nogen slags natron, for den har en nedbrydende virkning. Den optærer den fine slimhinde i maven, laver betændelse og forgifter ofte hele organismen. Mange husmødre klager og siger:

»Vi kan ikke lave godt brød og gode boller uden at bruge natron eller bagepulver.« Jo, I kan, hvis I bare vil lægge god vilje i at lære kunsten. Er ikke familiens helse af tilstrækkelig værdi for jer til at gøre alvorlige anstrengelser for at lære hvordan I kan lave mad og hvordan I kan spise den? *Råd og vink* side 277-278]

Det som vi spiser kan ikke omdannes til godt blod medmindre det er af god kvalitet, enkel og nærende. Maven kan aldrig omdanne sur brød til sødt. Mad der er usselt tilberedt er ikke nærende og kan ikke gøre godt blod. Disse ting som irriterer og forstyrrer maven vil have en belastende indflydelse på hjertets finere følelser. Mange som antager helsereformen beklager sig over at den ikke retter sig efter dem; men, efter at have siddet ved deres borde, kommer jeg til den afgørelse at det ikke er helsereformen det er galt med, men den dårligt tilberedte mad. Helsereformatorere bør frem for alle andre være omhyggelige med at undgå yderligheder. Legemet må have tilstrækkelig med næring. Vi kan ikke kun ernære os med luft, vi kan heller ikke beholde sundheden hvis vi ikke får nærende kost. Maden bør være tilberedt ordentligt så at den er velmagende. Mødre bør være de praktiske fysiologer, så de kan lære deres børn at kende dem selv og have moralsk mod til at gennemføre de rigtige principper til forskel for sundhed-og-liv-ødelæggende moder. En unødigt overtrædelse af vort væsens naturlove er vold mod Guds lov.

[538]

Dårlig madlavning slider lige så langsomt på tusinders livskræfter. Det er farligt for sundheden og livet at spise de svære, sure brød der står på nogle borde og anden føde tilberedt på samme måde. Mødre, i stedet for at give jeres døtre en musikalsk uddannelse, så lær dem disse nyttige livsgrene som har den nøjeste forbindelse med liv og sundhed. Lær dem alle kogekunstens mysterier. Vis dem at det er en del af deres uddannelse og nødvendig for dem for at blive kristne. Hvis ikke maden tilberedes på en sund, velmagende måde, kan den ikke omdannes til godt blod, der opbygger det spildte stof. [Jeres døtre er måske glade for musik og det er naturligvis udmærket. Musik skaber glæde og hygge i familiekredsen. Men dygtighed i musik uden færdighed i kogekunst er ikke så meget værd. Når de unge piger får sit eget hjem, vil deres dygtighed i musik og broderi ikke kunne hjælpe dem til at lave en god middag som de kan være bekendt at servere for deres venner og kære. Mødre! I har en hellig opgave! Må Gud hjælpe jer til at udføre den til hans ære. Må han gi-

[539] ve jer kraft til at arbejde alvorligt og målbevidst til børns bedste både nu og i fremtiden. Gør alt til Guds ære! *Råd og vink* side 214-215]

Irettesættelse mod egenkærlighed

IRETTESÆTTELSE MOD EGENKÆRLIGHED

Kære bror A: Siden Illinois lejrmødet, har din sag betyngtet mig tungt. Idet jeg kan genkalde nogle ting for mig, som er vist mig med hensyn til prædikanter, især dig, bliver jeg i høj grad ulykkelig. Ved mødet i Illinois talte jeg især om en evangelieprædikants kvalifikationer. Da jeg gav folk en prædikants kvalifikationer, en prædikant der skal frembære det højtidelige budskab for de sidste dage, var meget af det jeg sagde rettet til dig og jeg forventede at høre nogen anerkendelse fra dig. Før min tale, talte din hustru med søster Hall om jeres modgang. Hun sagde at I ikke kendte jeres opgave at forkynde; du havde været usikker med hensyn til din opgave og blev modarbejdet og gik ikke ind i arbejdet på samme måde som hvis du var sikker. Søster Hall lod mig forstå at hvis jeg havde et opmuntrende ord til dit, ville din hustru være glad for at have mig til at sige det. Jeg fortalte søster Hall at jeg ikke havde et opmuntrende ord at sige og at hvis du var usikker skulle du hellere vente indtil du selv kendte din opgave. Så talte jeg om en Kristi prædikants kvalifikationer og, hvis jeg havde gjort min pligt fuldt ud, skulle jeg have talt bestemt til dig oppe fra platformen. De ikke-troendes tilstedeværelse var det eneste som afskrækkede mig.

I Minnesota var jeg igen betyngtet med hensyn til vore prædikanters fremgangsmåde, da jeg så bror B og talte med ham om hans mangler som stod direkte i vejen for hans sjælevindende arbejde. Hans måde at fremføre dette livs ting på, bragte din sag for mig igen og havde jeg lige så godt som jeg plejer at have det, skulle jeg have skrevet til dig før jeg forlod lejrområdet. Vi havde ingen tid til at hvile, men kom direkte til Wisconsin. Jeg var syg, alligevel styrkede Gud mig til min opgave for folket. I det jeg stod foran forsamlingen så jeg ansigter som jeg ikke havde kendskab til at have set før. Igen kom din sag tydeligt for mig i forbindelse med andre. Det var i nabolaget hvor din indflydelse mere havde været en fordærvende forbandelse end en velsignelse. Det var også et sted hvor meget godt

[540]

kunne udrettes, selv af dig. Havde du været helliget til Gud og arbejdet uselvvisk for sjæles frelse hvem Kristus døde for, ville dit arbejde have haft al held med sig. Du forstod vor standpunkts argumenter. Vor tros argumenter, fremstillet for dem som ikke er blevet oplyst, gør et stort indtryk hvis sindene ikke er flydte med fordomme så at de ikke vil antage *Vidnesbyrdene*. Jeg så nogle af de allerbedste skabe fortrinlige sabbatsholdende kristne i ___ og ___ omegn; men selvom nogle blev henrykket af de skønneste sandheds bånd og var næsten rede til at beslutte sig, forlod du marken uden at fuldføre det arbejde du havde påtaget dig. Det var værre end hvis du aldrig var gået ind i det. Den interesse kan aldrig vækkes igen.

[541] I årevis er der givet lys til dette punkt og har vist nødvendigheden af at følge en opvakt interesse op og på ingen måde forlade den før alle har besluttet sig for at læne sig op ad sandheden og har erfaret den dåbsnødvendige omvendelse og indmeldt sig i en menighed eller dannet en selv. Der er intet vigtigere end at en prædikant kaldes ud fra en interesse skabt ved sandhedens afsløring. Selv sygdom og død er af mindre betydning end sjæles frelse hvem Kristus gjorde et så umådeligt stort offer for. Dem som mærker sandhedens vigtighed og sjæles værdi hvem Kristus døde for, vil under ingen omstændigheder miste interessen for disse sjæle. De vil sige: Lad de døde begrave deres døde. Hjemlige sysler, lande og huse, burde ikke have den mindste tiltrækningskraft væk fra arbejdsmarken. Hvis prædikanter lader disse timelige ting adskille sig fra arbejdet, er deres eneste vej at droppe alt og ikke have lande eller timelige ting som vil have en indflydelse der drager dem fra disse sidste dages højtidelige arbejde. En sjæl er af mere værdi end hele verden. Hvordan kan mennesker som bekender sig til at have overgivet sig selv til det hellige sjælevindende arbejde, lade deres små timelige besiddelser optage deres tanker og hjerter og holde dem væk fra det høje kald de bekender sig til at have fået fra Gud?

Jeg så, bror A, at din indflydelse i ___ og ___ omegn har gjort stor skade for Guds sag. Jeg kendte godt til den indflydelse, fra sidst du var i Battle Creek. Da jeg skrev de mest betydningsfulde ting ned for prædikanter, blev dit tilfælde vist for mig og forinden havde jeg i sinde at skrive til dig; men det var umuligt. I tre nætter har jeg kun sovet lidt. Din sag har næsten hele tiden været i mine tanker. I min søvn skrev jeg til dig og også når jeg var vågen. De

jeg i forsamlingen genkendte de personer der er blevet skadet af din påvirkning, burde jeg have fremlagt problemet, dersom du var til stede. Ikke et ord fra nogen mennesker blev jeg betroet om din fremgangsmåde. Jeg var tvunget til at tale med en eller to om sagen og anføre over for dem at jeg huskede dem i forbindelse med nogle ting jeg fik vist om dig. Under min protest, blev der fortalt ting til mig der bekræftede alt det jeg havde sagt om dem. Jeg har kun sagt det jeg troede jeg skulle sige af frygt for Gud og udføre min pligt som hans tjener.

[542]

For to år siden så at du og din hustru begge var selviske, gerrige personer. Din egen egenkærlighed var mere dyrebar for dig end for sjæle Kristus døde for. Jeg fik vist at du ikke normalt havde succes med dit arbejde. Du havde evnen til at fremstille sandheden; du udforsker tingene; og hvis det ikke var for de mange mangler i din kristne karakter, kunne du udrette meget godt. Men i mange henseender har du ikke gjort forkyndelsen af sandheden til en succes. En af de største forbandelser i dit liv, bror A, har været din meget store kærlighed til selvet. Du har arbejdet til din egen fordel. I begge her gjort jer til midtpunkt for opmærksomhed og medfølelse. Når I kommer ud til en familie, kaster I hele byrden på dem og lader dem lave mad og vente på jer; og ingen af jer forsøger at gøre så meget af arbejdet I kunne gøre. Familien må slide hårdt i det, bære deres egne byrder og jeres; men I er begge så egenkærlige at I ikke kan se at de er trætte og at I begge er bedre i fysisk stand til at udrette det arbejde som de udfører for jer. Bror A, du er for magelig til at behage Gud. Når der behøves brænde eller vand, er du ikke klar over det og du lader dette bringe af dem som allerede er overbebyrde og ofte af kvinder, skønt disse små ærinder, disse livsopmærksomheder, er hvad du behøver for at gavne din egen sundhed. Du har meget kød og blod og gør ikke nok fysisk arbejde der vil være godt for dig. Den ladhed du viser og den tilbøjelighed til at gribe efter alt hvad du kan få fordel af, har været en skamlet for sandheden og en anstødssten for ikke-troende.

Din hustru, så vel som dig, elsker magelighed. Jeres tid er blevet brugt i sengen skønt du kunne være oppe i aktivitet og vise en særlig interesse for den familie du bærer byrder for. Du troede at, fordi du var prædikant, skulle de andre tage hensyn når du var tilstede og vente på dig og støtte dig, selv om du havde intet andet at udrette end

[543] at sørge for din egne selviske interesse. De indtryk som du har givet er meget dårlige. I er begge blevet betragtet som repræsentanter for prædikanter og deres hustruer som overbringer verden sabbaten og vor Herres snarlige genkomst.

Dem som har kendt til jeres opførsel vil sige at jeres bekendelse, jeres lære og jeres liv ikke stemmer overens. De ser at jeres frugter ikke er gode og vedtager at I ikke tror på de ting som I lærer andre. De konkluderer at alle prædikanter er som jer og at hellige og evige sandheder i sidste ende er et bedrag. Hvem drages til ansvar for sådanne indtryk og så beklagelige resultater? Måtte I se den tunge vægt hvile på jer som følge af jeres egenkærlighed, som er en forbandelse for jer selv og for alle omkring jer.

Desuden, bror A, er du betyngtet med følelser og aftryk som er den naturlige frugt af egenkærlighed. Du forestiller dig at andre ikke værdsætter dit arbejde. Du anser dig selv for at kunne udrette et stort arbejde, men du undskylder dig at du har haft nederlag, fordi andre ikke giver dig rum og tillid efter dine evner. Du er skinsyg på andre og har forhindret værkets fremgang i Illinois og Wisconsin og selv har du kun gjort lidt og forhindret dem i at arbejde, hvis det ikke var på samme måde som dig. Din ømfindtlighed og skinsyge har svækket hænderne på dem som vil bringe tingene i orden og sætte disse møder på benene. Hvis der kan ses nogen tiltag i disse stater, er du tilbøjelig til at tro at det i høj grad skyldes dig selv, skønt overlades tingene til din ledelse, ville de hurtigt gå til grunde. I din forkyndelse er du i det hele taget for tør og formel. Du fører ikke lærepunkterne ud i praksis. Du taler for længe og trætter folk. I stedet for blot at dvæle ved den del af dit emne som du kan [544] gøre tydeligt forståeligt for alle, går du rundt omkring og kommer ned i minutiøse enkeltheder som ikke hjælper emnets forståelse og kan ligeså godt springes over. Når så mange faktisk unødige ting bringes ind, mister tilhørerne argumentets sammenhæng og kan ikke huske emnet. Når en prædikant har folks øre, burde han gå fra punkt til punkt og så vidt muligt forlade disse punkter ubelastet med en masse ord og underordnede detaljer. Han bør give sine tanker til folk så tydelig som milepæle. At tildække de vigtige, livsvigtige punkter med en række ord, trækker alt andet ind som ikke har noget med emnet at gøre, ødelægger kraften i det og skjuler den skønne, sammenhængende sandhedskæde. Du er sløv og kedsommelig i dine

prædikener, så vel som alt andet du foretager dig. Du behøver, frem for noget andet menneske, at blive oplivet af sandhedens ånd. Du behøver Kristus herlighedens håb dannet inde i dig. De behøver religion, den uforfalskede vare.

Jeg blev henvist til følgende inspirerende ord: »Er der nogen viis og forstandig iblandt jer, så skal han ved sin gode færd lade det komme frem i gerning med visdommens sagtmødighed.« »Men visdommen ovenfra er først og fremmest ren, dernæst fredselskende, mild, hensynsfuld, fyldt med barmhjertighed og gode frugter, fri for partiskhed og hykleri. Og retfærdighed er frugt af en sæd, der sås i fred til gavn for dem, som stifter fred.« Mennesker som Gud har kaldt til det sjælevindende arbejde vil føle en byrde for folk. Egenkærlige interesser vil opsluges af deres dybe bekymring for sjæles frelse hvem Kristus døde for. De vil mærke kraften fra Peters formaning: »De ældste blandt jer formaner jeg da som medældste og vidne om Kristi lidelser, jeg, der også har del i den herlighed, der skal åbenbares: Vær hyrder for Guds hjord hos jer, ikke af tvang, men af fri vilje, efter Guds sind, ikke for skammelig vindings skyld, men med villigt hjerte; heller ikke som strenge herrer over menighederne, men som forbilleder for hjorden; og når overhyrden åbenbares, skal I få herlighedens uvisnelige sejrskrans.«

[545]

Du er af naturen hårdnakket. Skinsyge og hårdnakkethed er naturlige frugter af egenkærlighed. Du har gjort nogen fremskridt, men jeg så at der endnu var meget at gøre, Jeg så ganske klart den dårlige indflydelse fra dit egenkærlige, uhellige liv, at jeg frygter at du aldrig vil kunne se hvor hadefulde disse karaktertræk er for Gud. Jeg frygter at du ikke vil erkende denne tilstrækkelighed og lægge den bort og blive ligesom din selvfornegtende Forløser, ren og uselvsk og dit liv bliver præget af uegennyttig godgørelse. Din indflydelse og dit eksempel er sådant at det får nogle, som elsker sandheden og Guds arbejde og som værdsætter vor tro, til at miste deres opofrelsesånd og deres interesse for den nærværende sandheds sag. Din egenkærlige, begærlige opførelse avler den samme ånd i dem; og din tilbøjelighed til at holde fast og drage fordel af dig selv, skønt du bekender dig til at være en retfærdighedens tjener, har lukket rigtig manges hjerter mod at give af deres midler til fremskyldelsen af sandhedens sag. Hvis prædikanterne sætter et kærligt eksempel

for folk, vil det eksempel tælle ti gange mere for Guds sag end deres forkyndelse kan.

[546] Gud er blevet vanæret på grund af din smålighed. Din behandling af andre smager af uærlighed. Du har ikke gjort rent bord bag dig og hidtil der er gjort fuldstændig forvandling i dit liv, vil du være en levende forbandelse for den menighed du opholder dig i. Du arbejder kun for penge og ville ikke optænde en ild på Guds alter, eller lukke dørene, for intet. Havde du sat et selvopofrende og helligende eksempel for Guds sag, gjort sandhedens og sjæles frelse til det primære, så vil din indflydelse bringe andre i den samme selvopofrende og helligende position, for at have himlens rige og Kristi retfærdighed som det første. Du føler dig bemyndiget til at selv gå frem for sagen. Dine brødre favoriserer og hjælper dig, ud fra deres gavmildhed, på forskellige måder og du tager imod som en selvfølge, som om det tilkommer dig. Og hvis nogen ikke er helt rundhåndet over for dig og ikke begunstiger dig, bliver du jaloux og betænker dig ikke ved at lade dem forstå at du ikke værdsættes og at de er egenkærlige. Du henviser ofte til andre som har gjort så og så imod dig, som eksempler de skulle efterligne. Dem som har begunstiget dig særligt har gjort hvad er ud over deres pligt. De har fortjent deres tillid eller deres gavmildhed. Her har du ikke haft tunge byrder at bære og du har kastet mange byrder på andre som du kunne have løftet; alligevel har du fået flere ejendomme og fået dette livs gode ting og du anser det hele for at tilkomme dig retmæssigt. Selv om du har fået din ugentlige løn, har du ikke altid været tilfreds. Uanset den betaling du fik, har du hele tiden styret efter at hjælpe dig selv. Guds sag har betalt dig, uanset om du har meget eller lidt at vise af dit arbejde. Du har ikke fortjent de midler du har modtaget.

Din hustru har været forkælet af sine forældre og af sin mand indtil hun kun er af lille nytte. I har begge set andre bebyrdede med bekymringer og har ikke løftet byrderne med dem. Din hustru har ligget som en hjælpeløs vægt på familier, til stor skade for sig selv og dem, skønt hun med hensyn til helbredet, bedre var i stand til at gøre noget end nogle som bærer hendes og dine byrder. Alligevel tænker hun ikke over dette. Ikke engang du kunne se sagens kendsgerninger og sympatisere for andre. Nogle af dem som du har fået hjælp fra i bekymring for dig selv og jeres barn var ikke, finansielt set, i stand til at gøre hvad de gjorde; men de troede de hjalp Kristi selvopofrende

tjenere; derfor fornægtede de sig selv og udholdt besværligheder og trængsler, for at bære byrder som du bedre var i stand til selv at bære end de var til at bære for dig.

Din hustru kviet har sig ved at tage sine livsbyrder op. Hun mangler et højere kald og forsømmer de daglige byrder. [547]

Ingen af jer adlyder Guds bud: Elsk din næste som dig selv. Selvet og selviskhed lukker jeres næstes behov ud for jer. Jeres lille begær efter penge er smitsomt. Jeres eksempel har gjort mere for ansporingen af verdenskærlighed og en nøjeregnende pengegriskhed, end noget andet som er sket i Wisconsin og Illinois. Havde I ikke gjort sådan noget men gjort noget ved åndelige interesser, ville Guds sag i disse to stater have været i en langt bedre tilstand end den er i dag. Den succes I har haft ville ikke være kommet frem og gjort skade. Guds sag er faldet til jorden. Jeres overfølsomhed og skinsyge har været eksempel for andre. Vi mødte dette i Illinois og i Wisconsin. Menighedernes tilstand i ___ og omegn har været yderst beklagelig. Mangel på kærlighed og enhed, onde anelser, skinsyge og hårdnakkethed, der er synlig i disse menigheder, er blevet tilpasset rigtigt meget efter jeres karaktertræk. Det standpunkt som du havde efter fanatismen i ___, var efter din værdighed, ordkløveri, delte spørgsmålet til de fanatiske og dem som Gud havde sendt med et særligt budskab og stod direkte i vejen for at andre kunne se rigtigt eller forkert. Den fremgangsmåde du havde på det tidspunkt, med ikke at tage fat og arbejde på den rigtige side for at rette den ødelæggende fanatisme op, tog form af en nedslående tilstand af tingene der voksede op af den mørke regn af fanatisme. Brødrene C og D og hele menigheden i ___ og folkene ___, fik ikke de rigtige standpunkter, som de ellers kunne have fået, hvis du havde været ydmyge og villige til at lære og arbejde enigt med Guds tjenere.

Når et menneske som bekender sig til at være en lærer og leder, vover den fremgangsmåde som du har brugt på grund af din hårdnakkethed, vil han have en tung ansvarsbyrde på sig for de sjæle som er snublet over ham og gået fortabt. En prædikant kan ikke være for forsigtig med sin indflydelse. Hårdnakkethed, skinsyge og selviskhed burde ikke have del i ham; for hvis det får lov, vil han styrte flere sjæle i fordærv end han kan redde. Hvis han ikke overvinder disse farlige bestanddele i sin karakter, vil det være bedre for ham ikke at have noget med Guds sag at gøre. Gives der efter [548]

for disse træk, som ikke vil se særlig slemme ud for ham, vil sjæle sættes uden for hans rækkevidde og uden for andres rækkevidde. Hvis sådanne prædikanter ville lade tingene helt ligge, kunne sjæle der er modtagelige for Guds Ånds indflydelse nås af dem som kan give dem et værdigt eksempel at efterleve, i overensstemmelse med den sandhed de lærer. Ved et konsekvent liv vil prædikanten beholde de sandhedssøgendes tillid, indtil han kan hjælpe dem til at fæstne deres greb om aldrende Klippe; og, hvis de fristes, vil dens indflydelse sætte ham i stand til at varme, formane, irettesætte og rådgive dem.

Frem for alle andre mennesker, bør Kristi tjenere, der fremfører den højtidelige sandhed for disse sidste dage, være fri fra egenkærlighed. Godgørenhed burde være naturlig for dem. De burde skamme sig over handlinger mod deres brødre som bærer mærker af egenkærlighed. De burde være forbilleder som gudfrygtige levende breve, der kendes og læses af alle mennesker. Deres frugter bør være rettet imod hellighed. Den ånd de har bør være modsat det den verdslige viser. Ved at antage de guddommelige sandheder bliver de Guds tjenere og er ikke mere mørkets børn og verdens tjenere. Kristus har valgt dem ud fra denne verden. Den verdslige forstår ikke guddommelighedens mysterier, derfor kender han ikke til de motiver som tilskynder dem. Alligevel har deres livsånd, som tilkendegives i deres himmelske samtale, deres selvfornægtende, selvopofrende, dadelfrie liv, en overbevisende kraft som vil lede ikke-troende til hele sandheden, lede dem til lydighed mod Kristus. De er levende eksempler fordi de er lig Kristus. De er verdens lys, jordens salt og deres indflydelse på andre er frelsende. De er Kristi repræsentanter på jorden. Deres mål og ønsker er ikke indgydt af jordiske ting, de kan heller ikke arbejde for vinding eller møde en selvisk kærlighed for disse mål og ønsker. Evige løn er tilstrækkelig til at opveje enhver jordisk tillokkelse. En oprigtig kristen vil kun arbejde for at behage Gud, har kun sine rettet mod hans herlighed og nyder lønnen i at gøre hans vilje.

Især bør prædikanter kende Kristi karakter og gerninger, så de kan efterligne ham; for en rigtig kristens karakter og gerninger er ligesom hans. Han lagde sin herlighed til side, sin magt, sine rigdomme og opsøgte dem som var gået fortabt i synd. Han ydmygede sig selv for vor skyld, så han kunne ophøje os til himlen. Opofrelse,

selvfornægtelse, uegennyttig godgørenhed prægede hans liv. Han er vort mønster. Har du, bror A, efterlignet dette Mønster. Jeg vil svare: Nej. Han er et fuldkomment og helligt eksempel, givet os til efterligning. Vi kan ikke sætte os lige med mønsteret; men vi skal ikke bifaldes af Gud hvis vi ikke kopierer det og, alt efter de evner Gud har givet os, ligne det godt. Kærlighed for sjæle Kristus døde for, vil lede til selvfornægtelse og en villighed så vi vil samarbejde med Kristus i frelsen af sjæle.

Guds udvalgte tjeneres arbejde vil være redeligt hvis de udføres i ham. Deres ord og gerninger er kanaler hvor igennem rene sandheds og helligheds principper føres til verden. Deres forbilledlige liv gør dem til verdens lys og jordens salt. Guds tjenere bør, med troens hånd, tage fat i den mægtige arm og samle de guddommelige lysstråler oven fra, medens de, med kærlighedens hånd, rækker ud efter fortabte sjæle. Ihærdighed er nødvendig for dette arbejde. Lædighed vil lade sjæle, som kunne frelses, drives ud af rækkevidde. Gud mangler prædikanter i sin tjeneste som er vågne, som er energiske og udholdende, som er trofaste vagtfolk på Zions mure, lytter til ordene fra den guddommelige lærer og forkynder nøjagtig det samme til folk.

[550]

Du er rigtig meget ligesom Meroz. Du er ganske ihærdig når det som du laver vil gavne dig selv, men du har intet motiv for flid hvis du ikke selv for nytte af det. Du er bestemt en doven mand. Du kan spise dine rationer regelmæssigt, men du har ingen særlig kærlighed for fysisk arbejde. Intet menneske kan udfylde en prædikants embede hvis han ikke er flittig, foretagsom og trofast i udførelsen af alle de sociale og offentlige pligter i livet. Gud har valgt os, som sine tjenere, til hans værk, som kræver udholdende energi. Vi skal ikke blive forkælede og undgå slid og slæb og konflikter.

Jeg blev henvist til følgende inspirerede ord: »Thi det er ikke os selv, vi prædiker, men Kristus Jesus som Herre, os selv derimod som jeres tjenere for Jesu skyld. Thi Gud, som sagde: »Af mørke skal lys skinne frem, blev selv et skinnende lys i vore hjerter, for at kundskaben om Guds herlighed på Kristi åsyn må lyse klart. Men denne skat har vi i lerkar, for at den overvældende kraft må være fra Gud og ikke fra os selv. På alle måder er vi hårdt trængte, men ikke indestængte, tvivlrådige, men ikke fortvivlede, forfulgte, men ikke forladte, slået til jorden, men ikke slået ihjel. Altid bærer vi

Jesu dødslidelse med os på vort legeme, for at også Jesu liv må blive åbenbart i vort legeme.« Apostlens tilstrækkelighed var ikke ham selv, men i tilstedeværelsen af Helligåndens kraft, hvis nådige indflydelse fyldte hans sjæl og bragte alle tanker under og i lydighed til, Kristus. Hans tjeneste bar frugt.

[551] Det første store bud er: »Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte.« »Du skal elske din næste som dig selv.« På disse to bud hænger alle moralske væsners pligter og dybeste interesser. Dem som gør deres pligt for andre som de gerne vil at andre skal gøre mod dem kommer i en tilstand hvor Gud kan åbenbare sig for dem. De vil få hans billigelse. De gøres fuldkommende i kærlighed og deres arbejde og bønner vil ikke være forgæves. De modtager varig nåde og sandhed fra Ophavet og viderebringer så frit andre det guddommelige lys og den frelse som de modtaget. Hos dem er skriftens sprog fuldbyrdet: »I har den frugt, at I helliggøres og det ender med evigt liv.«

Egenkærlighed er afskyelig i Guds og hellige engles øjne. På grund af denne synd opnår mange ikke det gode som de er i stand til at nyde. De ser med egenkærlige øjne på deres egne ting og elsker og søger ikke interessen for andre på samme måde som de gør for sig selv. De omstøder Guds orden. I stedet for at gøre imod andre hvad de ønsker at andre skal gøre mod dem, gør de for sig selv det som de ønsker andre skal gøre imod dem og gør imod andre hvad de selv er uvillig for at få igen. Dette er hvad du behøver at lære. Kærlighed er af Gud. Du har ikke den kærlighed som dvæler i Kristi skød. Det uindviede hjerte kan ikke skabe, eller frembringe denne plante af himmelsk oprindelse, som, for at blomstre, må hele tiden vandes med himlens dug. Den kan kun blomstre i det hjerte hvor Kristus regerer. Denne kærlighed kan ikke leve og trives uden handlinger; og den kan ikke handle uden vækst i iveren og række ud og udbrede sin natur til andre. Dette princip mangler du i høj grad og således har alt været mørkt hvor det ved dette princip tilstedeværelse ville være helt lyst.

Min bror, du behøver en fuldstændig forvandling, en gennemgribende omvendelse. Uden dette er du kun en blind leder. Din indflydelse forøger ikke deres kærlighed og enighed som du er sammen med. I stedet for at bygge op, virker du spredende. Du har forbitret de vestlige stater med dine ufuldkommenheder. Medens du

er så utilstrækkelig i Guds nåde og således givet efter for egenkærlighed, kan du ikke få menigheden op til det stade som Gud forlanger at den skal have. »Thi dens tjener er jeg blevet ifølge den husholdergerning fra Gud, som blev mig givet, at jeg overalt skal forkynde jer Guds ord, den hemmelighed, der har været skjult igennem alle tider og slægter, men nu er blevet åbenbaret for hans hellige; for dem ville Gud kundgøre, hvilken rigdom på herlighed denne hemmelighed rummer blandt hedningerne, nemlig Kristus i jer, herlighedens håb. Ham forkynder vi, idet vi påminder ethvert menneske og lærer ethvert menneske med al visdom, for at vi kan fremstille ethvert menneske som fuldkomment i Kristus. Det er også det, jeg arbejder og kæmper for med hans kraft, som virker mægtigt i mig.«

[552]

Guds prædikanter må have sandheden i deres hjerter for at overbringe den til andre. De må helliges ved sandheder de forkynder ellers vil de blot være anstødstene for syndere. Dem som er kaldet af Gud til at tjene i hellige sager er kaldet til at være rene af hjertet og hellige i liv. »Tvæt jer, I, som bærer Herrens kar!« Hvis Gud udtaler et ve over dem som er kaldet til at forkynde sandheden og nægter at adlyde, hviler en større smerte på dem som påtager sig dette hellige arbejde uden rensede hænder og rent hjerte. Ligesom der er ulykke for sandhedsforkyndere når de er uhelligede i hjertet og liv, lige sådan er det ulykke for dem som modtager og fastholder den uhelligede i en position de ikke kan udfylde. Hvis Guds Ånd ikke har helliget og gjort renselse og gjort hænderne rene hos dem som har med hellige ting at gøre, vil de tale alt efter deres egen, ufuldkomne, manglende erfaring og deres råd vil lede dem på vildspor som ser på dem og stoler på deres dømmekraft og erfaring. Måtte Gud hjælpe prædikanter til at give agt på Paulus' formaning til Korinterne: »Jer selv skal I ransage, om I er i troen; jer selv skal I prøve! Mærker I ikke på jer selv, at Jesus Kristus er i jer? ellers står I ikke prøven.« Der er et arbejde for dig at udrette, min bror, hvis du vil opnå evigt liv. Måtte Gud hjælpe dig til at gøre dette arbejde grundigt, så du kan være fuldkommen og ikke mangle noget.

[553]

Chicago, Illinois, Massasoit Hus, 6.juli 1870.

Fanatisme og uvidenhed

FANATISME OG UVIDENHED

Bror E: Da jeg var i Rochester, New York, den 25. December, 1865, før jeg besøgte Maine staten, så jeg nogle ting med hensyn til den rådvilde og nedslående tilstand af tingene i den stat. Jeg fik vist at en hel del der troede det var deres opgave at lære Guds ord offentligt havde gået fejl af deres arbejde. De havde intet kald til at hellige sig selv det højtidelige, ansvarsbetyngede arbejde. De var ikke udrustede for prædikantgerningen, for de kunne ikke lære andre ordentligt.

Nogle havde fået erfaring fra en klasse religiøse fanatikere som ikke havde nogen rigtig fornemmelse af arbejdets ophøjede karakter. Denne klasse bekendende syvende-dag adventisters religiøse erfaring var ikke så pålidelig. De havde ikke faste principper bag deres handlinger. De var selvsikre og skrydende. Deres religion bestod ikke i retskafne handlinger, sjælens sande ydmyghed og oprigtig helligelse til Gud, men i indskyldelser, i larm og forvirring, krydret med særheder og besynderligheder. De havde ikke mærket, det kunne de ikke en gang, nødvendigheden af at iklædes Kristi retfærdighed. De havde deres egen retfærdighed, som var ligesom pjalter og som Gud ikke kan godtage. Disse personer havde ingen kærlighed for enhed og harmoni i handlinger. De glædede sig ved uorden. Forvirring, forstyrrelser og forskellighed i anskuelse var hvad de valgte. De var uregerlige, ikke underkastede, ikke genfødte og ikke helliget og denne forvirringsbestandel passede deres udisciplinerede sindelag. De [554] var en forbandelse for Gud og bragte syvende-dags adventisternes navn i vanry.

Disse personer havde ikke erfaret reformationsarbejdet, eller helligelse gennem sandheden. De var grove og ukultiverede. De havde aldrig erfaret verdens kommende liflige, rene renselse. De havde aldrig erfaret, ej heller havde deres hjerter aldrig respekteret gudfygtighedens mysterium. De sætter guddommelige og evige ting på niveau med almindelig ting og taler om himlen og Jesu genkomst som de taler om et hus. De har et overfladisk kendskab til eller kun

en teori om sandheden, men hvad værre er, er de ligeglade. Dets principper her ikke fået greb i deres liv og ledt dem til at afsky selvet. De har aldrig set sig selv i det lys som Paulus så sig selv, som fik ham til at se de moralske mangler i hans karakter. De er aldrig blevet ihjelslået ved Guds lov og har ikke adskilt sig selv fra deres urenheder og besmittelse. Det er nogles foretrukne beskæftigelse i denne klasse at gøre ubetydelig snak og være overfladiske. Dette har de gjort til en vane og ladet det ske ved lejligheder som skulle have været kendetegnet af højtidelig meditation og helligelse. Ved dette, tilkendegiver de en mangel på sand dydighed og renselse og forspilder følsomme personers agtelse, som ellers ikke havde nogen kendskab til sandheden. Denne klasse styrter sig selv i en strøm af fristelser og er hvor fjenden kan styre dem og han har kontrolleret deres tanker så let og fordærvet deres kristne erfaring så de efter al sandsynlighed ikke vil kunne oprejse sig igen fra hans snare og få en sund erfaring.

Ilden på Guds dag vil fortære stubbe og avner og der vil ikke overlades noget nogen som fortsætter den ugudelige kurs som de så længe har holdt af. Denne klasse har en afsmag for deres selskab Gud er trofaste over for. Deres religiøse erfaring er af en så lav orden at de ikke har del eller lod i fornuftsmæssig og forstandsmæssig religiøs erfaring; derfor har de foragtet deres selskab som Gud leder og lærer. Sarkasme og ironi er højborg for nogle særlige i denne klasse. De er frække og uforskammede og giver ikke agt på en god optræden. De bekymrer sig ikke om forskelsbehandling og giver dem den ære som ære er passende for. De viser en hovmodig, oprørske, trodsighed mod dem som adskiller sig fra deres anskuelser. Deres støjende metoder og forkerte vej forleder Guds sande tjener til at føle at de har modsat sig det arbejde der er gjort for dem og han får ikke mod til at arbejde videre for deres skyld. De jubler præcis lige så foragteligt som den natur Satan og onde engle har når de jubler over sjæle de har sikret sig. De har Satan og onde engle på deres side til at juble med sig. Situationen for personer med dette særkendene og bemærkelsesværdige udviklede karakterpræg er håbløse. De har vokset i selvretfærdighed og alt som karakterens renselse og ophøjelse, som de er blevet modsætning til, kalder de for stolthed og mangel på ydmygelse. Grovkornethed og ligegyldighed betragtes som ydmyghed.

[555]

Hos denne klasse har du fået en stor del af din religiøse erfaring; derfor er du ikke egnet til at undervise i det mest højtideligste, forædlede, ophøjede og desuden det mest prøvende budskab for mennesker. Du kan nå en gruppe mennesker, men den mere intelligente del af samfundet vil drives længere væk ved dit arbejde. Du har ikke tilstrækkeligt kendskab til selv det almindeligste i uddannelsen som lærer for mænd og kvinder som på den anden side har en listig djævel der antyder og anviser veje og midler der leder dem væk fra sandheden.

[556] Lærerne fra de almindelige skoler kræves til regnskab af deres ledere for deres arbejde. Det undersøges nøje og forvisses om børn helt kan overlades i deres varetægt. Ved at undersøge deres kvalifikationers fuldstændighed prøves de efter betydningen af den stilling de skal besidde. Jeg så at Guds arbejde er af meget ophøjet karakter og af så meget højere interesse, som det evige er over det timelige. Gøres en fejltagelse her kan den ikke betales tilbage. Det er af uendelig betydning at alle som går frem for at lære sandheden burde udrustes for deres arbejde. Intet mindre end streng ransagelse burde indføres med henblik på deres evne til at lære sandheden end for dem som underviser i vore skoler. Guds arbejde bagatelliseres af en slap, løsreven opførsel af Kristi bekendende tjenere.

Jeg fik vist at prædikanter må helliges og have kendskab til Guds ord. De burde være fortrolig med bibelargumenter og beredte til at give en begrundelse for deres håb, eller de skulle ophøre med deres arbejde og tage et kald op hvor ufuldkommenhed ikke vil medføre så store konsekvenser. Prædikanter for dagens populære læresætninger er velkomne prædikanter hvis de kan tale over nogle få simple bibelpunkter; men prædikanter som spreder upopulære sandheder for disse sidste dage, som møder lærte mænd, stærke personligheder og modstandere af enhver slags, burde kende sig selv. De burde ikke påtage sig ansvar for at lære sandheden hvis de ikke er egnede for arbejdet. Får de gør ind i det, eller helliger sig selv til det, bør de studere bibelen. Hvis de ikke har en uddannelse så at de kan tale offentligt med godkendelse og gøre sandheden retfærd og ære Herren hvem de bekender sig til at tjene, bude de vente indtil de er egnede for opgaven.

Bror E, du kan ikke udfylde en Kristi tjeners embede. Jeg så at du mangler en rigtig religiøs erfaring. Du kender ikke dig selv. Du

kan ikke engang læse rigtigt, eller bruge sprog som ville anbefale sandheden til en forstandsmæssig fællesskabsforståelse. Du kan ikke skelne tingene fra hinanden. Du ville ikke vide hvornår det var rigtigt at tale eller klogt at være tavs. Du har så længe troet, sammen med en klasse jeg har nævnt, at du vidste det hele, at du ikke ville se dine mangler når de fremstilles for dig. Du har en stor selvfølelse og din erfaring er blevet kendetegnet af selvtillid og skrydende.

[557]

Du er ikke lærvillig, derfor vil Guds sag ikke have det godt i dine hænder. Du ville ikke kunne opdage et nederlag selvom du har mødt et. Guds sag vil bringes i vanry og vanære ved dit arbejde og du ville ikke opdage dette. En vis klasse kan overbevises af dig til sandheden; men flere ville vende sig bort og sættes der hvor de ikke kan nås med korrekt og redeligt arbejde. Sammenblandet med din erfaring er der ting der vil vise sig at være modsat sandheden. Gud kan ikke acceptere dig som repræsentant for sandheden.

Dine metoder er ikke fine og ophøjede. Din opførsel har ikke været Gud velbehagelig. Dine ord har været hensynsløse. Du mangler dydighed og helligelse. Du har ikke opnået en erfaring i dit åndelige liv. Du forstår ikke hvordan man rigtig skal dele livets ord, give hver sin del af måltidet i rette tid. Du foretrækker at hævde og bestride punkter skønt de var helt ude af fornuft og kun kunne lide nederlag. Dette er i denne klasses ånd i Maine som jeg har nævnt. Det vil glæde dem at gå ind i en strid og bryde sig igennem. Du vil ikke vise sagtnodighed når du underviser dem som modsætter sig. Du vil altid til en vis grad lemlæstes af dine uheldige oplevelser. Du mangler selvdannelse og sagtnodighed. Du har betydningsfulde lektier at lære før du kan blive en fordringsløs, acceptabel Kristi efterfølger, endda også i privat regi.

[558]

Råd til en nydelsessyg datter

RÅD TIL EN NYDELSESSYG DATTER

Kære ven F: Jeg fik vist at du var i fare for at komme helt under den store sjælefjendes kontrol. Dine oplevelser i ___ var ikke gode for dig. Dit ophold i ___ skader dig; du blev stolt og forfængelig. Der var ingen mangel på personer som uklogt forkælede dig og roste dig indtil du blev forfængelig, kæphøj og uforskammet. Du var imod tvang, var stædig og hårdnakket og har givet dine forældre mange problemer. De har gjort fejl. Din fader har uklogt forkælet dig. Du har udnyttet dig af dette og er blevet vildledt. Du har fået det bifald som du ikke fortjener.

Du var meget din egen herre i ___ og tog friheder som ikke burde tillades et øjeblik. Skønt du eller dine søstre blev irettesat følte du dig fornærmet og fortalte det til din mor som om du var blevet misbrugt. Du kom med overdrivelser og hun var svag og let at opildne hvis hun troede at hendes position og værdighed ikke blev respekteret. Hun var utilfreds med at nogen skulle diktere hendes børn og hun lagde ikke skjul på på sit mishag. Hun talte upassende til dem som skulle have haft respekt. Din mor viste stor mangel på visdom ved at kritisere dem som hun hellere skulle takke. Hun gjorde dig skade og gjorde et arbejde for dig som hun aldrig helt kan udbedre. Du jublede fordi du anså dig selv som fri for kritik, troede at du kunne gøre som det behagede dig. Din moders øje var ikke altid på dig; og hvis det havde været, kunne hun ikke have set dine onde tilbøjeligheder.

[559] I skolen havde du en god og ædel lærer, alligevel var du opbragt fordi der blev lagt bånd på dig. Du troede at fordi du var datter af G ville din lærer vise forkærlighed for dig og ikke skulle tage sig den frihed at rette at irettesætte dig. Dine søstre havde det på samme måde. Du beklagede dig for dine forældre; de hørte din side af sagen og forstod dig mere eller mindre og de blev oprørte på grund af dine overdrevne beretninger. De skadede dig. Du blev ikke opdraget lige så strengt som du burde. Alligevel blev du fornærmet fordi du ikke

kunne få din vilje, men blev tvunget til at overgive dig til bror H's belærende gennemtrængende måder. Medens du var i skolen, var du nogen gange vanskelig, uforskammet og trodsig og manglede meget beskedenhed og anstand. Du var fræk, egenkærlig, selvglad og behøvede fast opdragelse fra hjemmet så vel som i skolen.

[Du har et urent sind. Du har alt for længe været fri for arbejde og bekymringer. Huslige pligter ville have været en af de største velsignelser, du kunne have fået. Træthed ville ikke have skadet dig en tiendedel så meget som dine vellystige tanker og opførsel har gjort. Du har fået forkerte begreber med hensyn til pigers og drenges forbindelse med hinanden og du har godt kunnet lide at være i drenges selskab. Dit sind og hjerte er ikke rent. Du har taget skade af at læse kærlighedshistorier og romaner og dit sind er blevet tryllebundet af urene tanker. Din fantasi er blevet fordærvet, så du tilsyneladende ikke har haft kraft til at beherske dine tanker. Satan fører dig hen, hvor han vil.] Du er ikke lykkelig. Du elsker ikke Gud eller hans folk. Du har en bitterhed mod dem som ser din sande karakter. Det er som om at du kritiserer dem for det syn de har på dig, men du er den eneste der kommer med den kritik. Din opførsel har kunne fremkalde advarsler. Du har kun dig selv at kritisere for dette. [*Barnet i Hjemmet* side 436-438]

Du er en farlig omgangsfælle og har gjort megen skade ved din indflydelse i _____. Du har ledt andre i stedet for selv at blive ledt. Du har vanæret Gud og er regnskabsskyldig overfor ham, for de onde gerninger som er udøvet under din påvirkning. [Din opførsel har hverken været anstændig, værdig eller passende. Du har ikke haft guds frygt for øje. For at nå dine mål har du forstillet dig så ofte, at din samvittighed er blevet vanhelliget. Min kære pige: Hvis du ikke holder op med det samme, går du din sikre undergang i møde. Hold op med at lade dine tanker løbe på tåbelighedens og fordærvsens vej. Det er ikke ufarligt for dig at omgås drengene. Fristelsens bølge bruser i dit bryst med fare for at udrydde principfastheden, den kvindelige værdighed og sand ærbarhed. Hvad bliver din skæbne, hvis du fortsætter din egenrådige, stædige kurs? *samme*]

[560]

Et nyt år drager på os. Hvad har du besluttet dig at gøre nu? Hvad har du besluttet dig for, skal være den optegnelse der skal frembæres af Gud af tjenende engle om dine daglige gerninger? Hvilke ord som du har sagt vil vise sig i fortegnelsesbogens side?

Hvilke tanker vil hjertets Ransager finde gemt hos dig? Han kan se tankerne, hjertets agt og hensigter. [Du har i det forløbne år efterladt dig en forfærdelig rapport over dit liv, som ligger til åben beskuelse for himmelens Majestæt og de store skarer af rene, syndfrie engle. Dine tanker og handlinger, dine vilde og uhellige følelser er måske blevet skjult for dødelige væsener; men husk, at dit livs mindste handlinger er synlige for Guds blik. Din rapport i himmelen er ikke pletfri. De synder, du har begået, er alle nedskrevne der.

[561] Gud ser misbilligende på dig og dog synes du at være blottet for følelser; du er ikke klar over din fortabte og ødelagte tilstand. Somme tider har du lyst til at angre; men dit stolte, uafhængige sind føler sig straks efter hævet over dette og du undertrykker samvittighedens stemme. Du er ikke lykkelig og dog forestiller du dig, at dersom du uhindret kunde gå dine egne veje, ville du blive lykkelig. Stakkels barn! Du er stillet ligesom Eva var det i edens have. Hun troede, at hun vilde blive storladent ophøjet, dersom hun kun fik lejlighed til at spise af det træ's frugt, som Gud havde forbudt hende endog at røre ved, for at hun ikke skulde dø. Hun spiste og mistede alle edens herligheder.

Du burde beherske dine tanker. Dette vil ikke blive nogen let sag og du kan ikke gennemføre det uden en alvorlig kraftanstrengelse. Gud kræver alligevel, at du skal gøre det, for det er en forpligtelse, der hviler på ethvert tilregneligt menneske. Du står til ansvar over for Gud med hensyn til dine tanker. Dersom du hengiver dig til tåbelige forestillinger og tillader dit sind at dvæle ved urene ting, er du på en måde lige så skyldig i Guds øjne, som om du havde ført dine planer ud i praksis. Alt hvad der har hindret handlingens gennemførelse er mangel på anledning. Dette, at man dag og nat drømmer og bygger luftkasteller, er en dårlig og overmåde farlig vane. Er denne vane først indgroet er det næsten umuligt at løsrive sig derfra og få tankerne ledet hen til rene, hellige og ophøjede emner. Du må være på vagt over for dine øjne, øren og alle de øvrige sanser, dersom du skal få magt over dit sind og blive i stand til at hindre tomme og fordærvelige tanker i at besudle din sjæl. Det er kun nådens kraft, der kan gennemføre denne så tiltrængte forandring. Du er svag på dette område.

Du er blevet egensindig, dristig og forvoven. Guds nåde har ingen bolig i dit hjerte. Det er kun ved Guds kraft, at du kan komme

i en sådan tilstand, at du kan blive modtagelig for hans nåde blive et retfærdighedens kar. Gud forlanger ikke alene, at du skal beherske dine tanker, men også dine lidenskaber og tilbøjeligheder. Din Frelse afhænger af, om du er på vagt over for disse ting. Lidenskaber og tilbøjeligheder udøver en vældig indflydelse. Dersom de anvendes på en dårlig måde, eller dersom de bliver dikteret af forkerte motiver, er de i stand til at ødelægge dig og efterlade dig som et ynkeligt vrage uden Gud og uden håb. [562]

Dersom lidenskaberne og tilbøjelighederne skal underordnes fornuften samvittigheden og karakteren må indbildningskraften meget bestemt tøjles. Du er i fare, for du er lige ved at ofre dine evige Interesser på lidenskabens alter. Lidenskaben er ved at få fuldkommen magt over hele din person og hvad slags lidenskab er det? Lidenskab af en lav og ødelæggende art. Dersom du giver efter for den, vil du gøre livet bittert for dine forældre, du bringer sorg og skam over dine søstre, prisgiver din egen karakter og går glip af himmelen og et herligt udødeligt Liv. Er du parat til at gøre dette? Jeg beder dig om at standse, hvor du er. Tag ikke et nyt skridt på din stædige tøjlesløse bane, thi foran dig lurer elendighed og død. Dersom du ikke viser selvbeherskelse over for dine lidenskaber og tilbøjeligheder, vil de uvægerligt bringe vanry over dig, så længe du lever.

Du er ulydig, næsvis, utaknemmelig og ugudelig i din opførsel over for dine forældre. Disse sørgelige karaktertræk er frugter fra et fordærvet træ. Du er fræk. Du elsker drenge og elsker at tale om dem. »Hvad hjertet er fuldt af, løber munden over med.« Vaner har fået magt til at beherske dig og du har lært at bedrage for at kunne gennemføre dine hensigter og nå dine mål. Jeg betragter ikke din sag for at være håbløs. Hvis jeg gjorde det, ville min pen ikke være i gang med at nedskrive disse linier. I Guds kraft kan du gøre det skete godt igen.] Dit navn er allerede et mundheld i ____; men dette kan du ændre ved at bruge den styrke som Gud har givet dig. Du kan endog nu vinde moralsk fortrindlighed så at dit navn kan forbindes med hellige og rene ting. Du kan ophøjes. Gud har sørget for den nødvendige hjælp til dig. Han har indbudt dig at komme til sig og har lovet at bære dine byrder og give dig sjælshvile. »Lær af mig,« siger den guddommelige Lærer, »thi jeg er sagtmodig og ydmyg af hjertet; så skal I finde hvile for jeres sjæle.« Du har længe været sagtmodighed og ydmyghed overlegen. Du må lære denne [563]

betydningsfulde lektie at den guddommelige lærer før du kan finde den lovede hvile. Du har troet så meget om dig selv, om dine fikse ideer, så det har forledt dig til en sådan påtagethed og forfængelighed så det har gjort dig næsten tosset. Din tunge bedrager, den har givet efter for fordrejelse og falskhed. Oh, min kære pige, om du blot kunne vågne op, hvis din slumrende, livløse samvittighed kunne vækkes og du kunne have et vanemæssigt indtryk af Guds nærhed og holde dig selv i ave med en oplyst, vågen samvittighed, du ville selv blive lykkelig og en velsignelse for dine forældre, hvis hjerter nu smertes. Du kunne være et retfærdighedens redskab for dine omgangsfæller. Du behøver en gennemgribende omvendelse og uden den er du i forbitrelse og i syndens bånd. Du bilder dig ind at du er fri når du følger din egen vingårds ledelse, et ondartet sindelag; men du er i det mest nedværdigende trældomsåg. Uden religions principper, må du betragte dig selv som offer for fjenden; men alle som er gode og dydige vil betragte din karakter med medynk og din opførsel med afsky. Du kan få del i den guddommelige natur hvis du vil undfly fordærvelsen til denne verdens lyster; eller vil du have del i disse, må du synke ned i dens fordærv og bære det sataniske aftryk. [*Buds t unge* side 36-38]

[564] Du har yngre søstre du kan velsigne ved din påvirkning. Du kan genspejle et lifligt, værdifuldt lys i din fars familie og gøre hans hjerte glad; eller du kan være en sort skygge, en sky, en storm som hærger. Din hang til læsning er af en sådan karakter at hvis du får lov til det vil det gribe forstyrrende ind i fantasien og vil være årsag til din ruin. Hvis du ikke behersker dine tanker, din læsning og dine ord, vil din fantasi blive håbløs syg. Læs din bibel opmærksomt, bønligt og være vejledt af dens lære. Det er din sikkerhed.

[Hold dig fri af drengene. I deres selskab bliver fristelserne alvorlige og stærke for dig. Slå ægteskab ud af dit pigesind. Det er du på ingen måde egnet til. Du behøver mange års erfaring, før du har forudsætning for at forstå ægteskabets pligter og påtage dig dets byrder. Hold streng vagt over dine tanker, interesser og følelser. Lad dem ikke blive nedværdiget til at tjene begæret. Hæv dem til renhed; giv dem til Gud.

Du kan blive en god, retskaffen og anstændig pige, men ikke uden alvorlige anstrengelser. Du må våge, du må bede, du må tænke og du må undersøge dine motiver og handlinger. Analyser nøje

dine følelser og handlinger. Ville du gøre noget uanstændigt i din faders nærværelse? nej, bestemt ikke. Men sådan handler du i din himmelske Faders nærværelse, ham som er langt mere ophøjet, hellig og ren. Ja, du nedværdiger dit legeme i nærværelse af de rene, syndfri engle og i Kristi nærværelse; og du fortsætter dermed uden at tage hensyn til samvittigheden og uden at tage hensyn til det lys og de advarsler, du har fået.

Husk, at der bliver skrevet en rapport over alle dine handlinger. De hemmeligste ting i dit liv vil du møde igen.] Du vil dømmes efter de gerninger du har gjort. Er du rede til det? Du skader dig selv fysisk og moralsk. Gud har påbudt dig at bevare dit legeme rent. »Eller ved I ikke, at jeres legeme er et tempel for Helligånden, ... og som I har fra Gud og at I ikke tilhører jer selv? 1.Kor.6,20. I er jo købt og prisen betalt; ær derfor Gud i jeres legeme!« Vil Gud ikke dømme jer for at forsimple jer til lidenskabernes og hengivenhedens løfter når han gør krav på jeres rige kærlighed og hele jeres legeme og ånd til at helliges til hans tjeneste? [*Barnet i hjemmet* side 438]

[Jeg advarer dig på ny som den,, der vil blive stillet over for dette brev på den dag, hvor enhvers sag vil blive afgjort. Overgiv dig uden tøven til Kristus. Han alene kan ved sin nådes magt redde dig fra ødelæggelsen. Han alene kan bringe dine moralske og intellektuelle kræfter i en sund tilstand. Guds kærlighed må varme dig om hjertet, din opfattelsesevne må blive klar og moden, din samvittighed oplyst, vågen og ren, din vilje ærlig og hellig og underkastet Guds Ånds herredømme. Du kan blive det, du vælger. Hvis du vil vende helt om nu, høre op med det onde og lære det gode, vil du i sandhed blive lykkelig. Du vil sejre i livets kampe og stå og til herlighed og ære i et liv, der er bedre end dette. »Så vælg i dag, hvem I vil tjene.« *Barnet i Hjemmet* side 436-438]

[565]

Til en prædikanthustru

TIL EN PRÆDIKANTHUSTRU

Kære søster I: I går havde jeg tid til at tænke tilbage og nu har jeg nogle få tanker som jeg ønsker at overbringe dig. Jeg kunne ikke svare på dit spørgsmål om din pligt til at rejse med din mand med det samme. Jeg har endnu ikke erfaret følgevirkningen af at du ledsager ham; derfor kunne jeg ikke tale så klart som hvis jeg kendte til den indflydelse du har udvist. Jeg kan ikke give råd ud i mørket. Jeg må vide at mine råd er rigtige i lyset. Mine ord udnyttes, derfor må jeg udtale mig meget forsigtigt. Efter omhyggelig overvejelse og forsøge at genkalde ting som er blevet vist mig om dig, så er jeg rede til at skrive til dig.

[566] Ud fra de breve du har skrevet til mig om bror J, er jeg bange for at du har fordomme, er lidt jaloux. Jeg håber at dette ikke er tilfældet, men jeg frygter det. Du og din mand er meget følsomme og af naturen jaloux, i dette behøver I at vogte over jer selv. Vi føler ikke at bror J ser alt klart. Vi tror at hans kone er langt fra rigtig på den og har stor indflydelse over ham; alligevel håber vi at hvis vi handler klogt imod ham, vil han rejse sig fra Satans snare og se alt klart.

Kære søster, vi er besluttet på at være upartiske og vil ikke have vore ord og handlinger påvirket af rygter. Der er ingen vi kæler for. Måtte Herren give os himmelsk visdom, så vi kan handle retfærdigt og upartisk og således kunne måle hans Ånds tanker. Vi ønsker ikke at vore gerninger skal udrettes i selvet. Vi ønsker ikke at være personlige. Hvis vi mener vi ikke er særlig velovervejede, eller hvis vi ser, eller forestiller os at vi, under virkelig forsømmelse, kan se, så mangler vi vor tilgivende Mesters sindelag. Folk som bekendte sig til at være hans efterfølgere tog ikke imod ham, fordi hans ansigt var rettet imod Jerusalem og han gav ingen særlig tilkendegivelse om at han ventede på dem. De åbnede ikke deres døre for den himmelske Gæst og påskønnede ikke hans tilstedeværelse, selvom de så ham træt på hans rejse og natten hældede på. De gav intet tegn på at de

virkelig attråede Jesus. Disciplene vidste at han havde bestemt sig for at dvæle der den nat og at de følte så stærkt den ringeagt der blev udvist imod deres herre at de var vrede og bad Jesus at vise ægte harme og nedkalde ild fra himlen til at fortære dem som havde mishandlet ham sådan. Han irettesatte dem for deres vrede og iver efter hans ære og fortalte dem at han ikke kom for at hjem søge med dom, men for at vise barmhjertighed.

Denne lektie fra vor Frelser er til dig og mig. Ingen bitterhed må komme ind i vore hjerter. Når vi bliver forhånede, må vi ikke håne igen. Oh skinsyge og onde tanker, hvilken skade har I ikke gjort! hvordan har I vendt venskab og kærlighed til bitterhed og had! Vi må være mindre stolte, mindre følsomme, have mindre egenkærlighed og døde i egennytte. Vore interesser må nedsænkes i Kristus og vi kan sige: »Det er ikke længer mig, der lever, men Kristus lever i mig.« Kristus har fortalt os hvordan alt kan gøres let og lykkeligt idet vi vandrer: »Kom hid til mig, alle I, som er trætte og tyngede af byrder og jeg vil give jer hvile. Tag mit åg på jer og lær af mig, thi jeg er sagtmodig og ydmyg af hjertet; så skal I finde hvile for jeres sjæle.« Den store vanskelighed er at der er så lidt sagtmodighed og ydmyghed så åget gnaver og byrden er tung. Selvom vi har sand ydmyghed og sagtmodighed er vi så fortabte i Kristus at vi ikke tager forsømmelser og ringeagt alvorligt; vi er døve for bebrejdelser og blinde over for foragt og forhånelse.

[567]

Søster I, idet din sags enkeltheder klart kom frem for mig, ser jeg en alvorlig hindring for dine rejser. Du påtager dig ikke de byrder som du burde. Du kræver forståelse af andre, men giver ikke noget tilbage. Du lægger hele din byrde fra dig der hvor du er og for ofte venter du bare på dem som bærer deres egen byrde og tilmed på din. Du er for hjælpeløs over for dig selv og påvirkningen for andre er ikke sådan som en prædikanthustru bør være. Du behøver mere fysisk arbejde end du har; og ud fra det som er blevet vist mig, tror jeg at du ville være mere på linie med din opgave ved at gå i gang med opdragelsen af jeres datter og opelske en kærlighed til hjemmepligter. Du fik ikke opdragelse i dette som du burde have haft i din barndom og det har gjort dit liv mere ulykkeligt end det ellers ville have været. Du holder ikke af fysisk arbejde; og når du rejser, gør du fyldest som en invalid og er ikke hjælpsom og gør ikke hvad du kan for at lette de byrder du selv skaber. Du indser ikke at

dem som ofte må vente på dig ikke er bedre i stand til at gøre det ekstra arbejde end du. Du læner dig opad andre og lægger hele din byrde på dem. Jeg har ikke noget vidnesbyrd som siger at Gud har kaldet dig til at gøre et særligt arbejde under rejser.

[568] Du må have en uddannelse som du endnu ikke har. Hvem kan lære barnet lige så godt som moderen? Hvem kan lære dine mangler bedre som moderen kan for sit barn når hun dækker de mangler som himlen har skænket hende? Kendsgerningen at du ikke holder af dette arbejde er intet bevis for at det ikke er det arbejde som Herren har tiltænkt dig. Du har ikke tilstrækkelig fysisk eller åndelig styrke til at give dig til at rejse. Du ønsker at blive betjent, i stedet for at tjene andre. Du er ikke hjælpsom nok til at modveje den byrde du er for din mand og dem omkring dig.

Dem som ikke kan lede deres eget barn eller børn på en klog måde kan ikke handle klogt i menighedsanliggender eller have med seje personer at gøre der er genstand for Satans særlige fristelser. Hvis de med glæde og kærlighed kan udføre dem del der kræves af den som forældre, så kan de bedre forstå hvordan byrder skal bæres i menigheden. Kære søster, jeg råder dig til at blive en god hustru for din mand og gøre et godt hjem for ham. Stol på dine egne kræfter og læn dig ikke så tungt op ad ham. Væk dig selv op til at gøre det arbejde som Herren vil have dig til at udrette. Du vil gerne gøre et stort arbejde, udfylde en stor mission og forsømme de små pligter der ligger på din sti, som er lige så nødvendige at udrette som de større. Du går forbi disse og higer efter det større arbejde. Sæt det som mål at blive en nyttig arbejdsmand i verden i stedet for at være tilskuer.

[569] Min kære søster, jeg taler tydeligt; for jeg tør ikke andet. Jeg beder dig indstændigt at tage livets byrder op i stedet for at undgå dem. Hjælp din mand ved at hjælpe dig selv. De idéer som I begge værdsætter og mener prædikanten skal fastholde, er ikke i overensstemmelse med vor Herres eksempel. En Kristi embedsmand bør være nøgtern, sagtmødig, kærlig, langmodig, tålmodig, gudfrygtig og imødekommende. Han bør være velovervejet, ophøjet i tanker og samtale og i ulastelig opførsel. Det er evangeliets værdighed. Men hvis en prædikant kommer til en familie hvor han kan opvarte sig selv, bør han gøre det med alle de midler han har; og han bør ved sit eksempel opmuntre til ihærdighed og til fysisk arbejde, skønt han

ikke har så mange andre opgaver og byrder. Han vil ikke forringe sin værdighed og får snarere selv sundhed og liv, ved et arbejde nyttigt. Blodomløbet vil være mere jævnt. Fysisk arbejde, en bortledning fra det åndelige, vil trække blodet fra hjernen. Det er absolut nødvendig for din mand at have mere fysisk arbejde så hjernen bliver hjulpet. Fordøjelsen vil fremmes af fysisk aktivitet. Hvis han ville bruge en del af hverdagen til fysisk aktivitet, da han ikke direkte tilskyndes af store legemsøvelser under en masse møder, vil det være godt for ham og vil ikke forringe hans præstelige værdighed. Eksemplet ville være i overensstemmelse med vor guddommelige Mesters.

Vi holder af dig og ønsker at det skal lykkes dig i bestræbelserne for det bedre liv.

Damperen »Keokuk,« Mississippifloden, 30.sept., 1869.

Upålidelig i forvaltning

UPÅLIDELIG I FORVALTNING

Kære bror K: Nogle få ting som presser mig på føler jeg som en pligt at skrive til bror L og dig. Jeg har fortalt om sagens indhold for dig; men da mine tanker stadig er bebyrdede, vil jeg skrive.

Jeg fik vist at sammen med dig, er *jeg* og *mine* kommet først. Du har haft så stor en bekymring for dig selv at Herren ikke har haft plads til at arbejde for dig. Du har ikke givet ham en chance. Han har, i stort mål, overladt bror L og dig sit arbejde, alt efter jeres egen bedømmelse, så I må være klar over at jeres klogskab er dårskab.

[570] I har ikke arbejdet for enker og faderløse, sådan som Herren på en særlig måde har pålagt sine efterfølgere; I har hverken gjort Herrens staklers sag til jeres egen, ved at have en særlig interesse for dem, eller har forsøgt at forherlige Gud og lovprise hans navn; derfor har Herren ladet dig og bror L gå den vej I selv vælger. Han har tilladt at I tager jer selv i agt. Jeres egen selvished har været grundlaget for jeres handlinger og i vil høste den høst som I selv har sået. Jeg så at I sandelig ville få den løn som før eller senere kommer for at tjene selvet. »Aflæg regnskab for din forvaltning.«, vil I komme til at høre. I er regnskabsskyldige over for Gud for det arbejde I har fået betroet, som I skammeligt har forsømt til fordel for at tjene jer selv.

Havde I forsøgt at vise jer selv som var I billiget af Gud, søge efter himlens rige og Kristi retfærdighed, ville I gøre Kristi gerninger. De fattige, enkerne, de faderløse ville have fremkaldt den ømmeste medynk og forståelse; i ville interessere jer for dem og behandle dem som I ville ønske at jeres hustru og børn ville behandles hvis de var afhængig og hjemsøgt af verdens kolde skånsel eller følelsesløse, hjerteløse bekendende kristne. Der har for din del været en sørgelig, følseløs, hjerteløs forsømmelse over for den ulykkeligt stillede. Du har tjent dine egne interesser, uanset deres store behov. Gud kan ikke velsigne dig før du ser din store synd med hensyn til disse ting.

Jeg så at Herrens værk ikke længere er mere hellig i dine øjne end dine egne anliggender er. Evige ting kan du ikke erkende. herren

har sendt advarsler og irettesættelser for at vække dig til en pligtsfornemmelse, ved at lade dig forstå hvad der forventes af dig, men du har ikke lagt mærke til disse advarsler. Du har ikke indset at du havde med Gud at gøre. Du har bestjålet Gud og tjent dig selv. [571]

Der er mange som i god tro har sendt midler ind til kontoret, midler som de har gjort et offer for at skaffe. Nogle, både mænd og kvinder, har arbejdet meget hårdt og viet midler til Herren som er fremskaffet ved hårdt arbejde og megen sparsommelighed og har sendt dem til kontoret for at fremme sagen. Fattige enker har sendt næsten al deres bistand og stoler på at Gud skal tage sig af dem og midlerne er blevet helliget med bønner og tårer og dog sendt med glæde, de føler at de hjælper i det store sjælevindende arbejde. Fattige familier har solgt deres eneste ko, fornægtet sig selv og deres små børn mælk, følt at de gjorde et offer til Gud. De skal kunne lægge deres midler på kontoret i god tro. Egenkærlighed og forkert ledelse har ført til forødning af disse midler. Gud holder dem regnskabsskyldig som har handlet med dem. »Aflæg regnskab for din forvaltning,« vil snart høres. Måtte Herren hjælpe dig til at frigøre jer selv fra enhver skavank.

Battle Creek, Michigan, 17.jan., 1870.

Forfejlet følsomhed

FORFEJLET FØLSOMHED

Kære søster M: Din sag er om mig nu og jeg kan ikke afholde mig fra at skrive min overbevisning ud fra det jeg har set med hensyn til dig. Jeg er overbevist over at du vandrer i tåge og mørke. Du ser ikke tingene i det rette lys. Du forblænder dine øjne med hensyn til din selv, ved at give dig sådan en undskyldning: »Jeg ville ikke have gjort det eller det hvis det ikke var fordi andre påvirkede så stærkt og fået mig til at handle sådan.«

[572] Du bebrejder hele tiden ud fra omstændighederne, det er ikke værre end at bebrejde ud fra det der ikke er sket. Du leder hele tiden efter nogen eller noget der kan være sydebuk, som du kan give skylden for at føle og tale uværdigt for en kristen. I stedet for at du blot kritisere dig selv for dine mangler, kritiserer du omstændighederne hvilket forleder dig til at udvikle træk i din karakter som ellers ligger slumrende eller skjult lige nede under overfladen hvis ikke noget forstyrrende kommer frem og vækker dem til liv. Så viser de sig i al deres vanskabthed og kraft.

Du bilder dig selv ind at disse ublandede træk ikke eksisterer, indtil du kommer i en situation som får dig til at handle og tale så alle trækkene afsløres. Du er ikke villig til at se og indrømme at det er din kødelige natur som endnu ikke er blevet forvandlet og bragt under Kristi herredømme. Du har endnu ikke korsfæstet selvet.

Nogen gange lader du dage og uger gå uden at bearbejde det onde som jeg har benævnt som en utålmodig og en diktatorisk ånd, et ønske om at styre din mand. Du holder af at herske og at få andre med på dine tanker har næsten ruineret dig selv og ham. Du holder af at komme med henstillinger og befale over andre. Du vil gerne have dem til at føle og se at du har det aller bedste lys og er særlig vejledt af Gud. Hvis du ikke gør dette, begynder du at mistænke, at blive skinsyg, at føle uro; du er mishaget og i høj grad ulykkelig.

Der er intet der fremmer onde karaktertræk hos dig, så let som at bestride din klogskab og dømmekraft. Din stærke, hovenhed,

som tilsyneladende har sovet, vækkes til fuld aktivitet. Da vil selvet styre dig og du beherskes ikke mere af oprigtige fornuftsslutninger og stille dømmekraft end en sindssyg person bliver. Selvet i hele sin styrke kæmper efter herredømme og det vil kræve den største fasthed at holde dig i ave. Efter at dit sindssygeanfald er gået over, så kan du udholde at diskutere din opførsel. Men du står parat til at retfærdiggøre dig selv med den påstand at du er så følsom; du tager dig det så nært; du lider så meget. Jeg så at alt dette ikke vil undskylde dig for Guds åsyn. Du forveksler stolthed med følsomhed. Selvet sættes i første række. Når selvet korsfæstes så vil følsomhed, eller stolthed, dø; før da er du ikke en kristen. At være en kristen vil sige at ligne Kristus, at have ydmyg og en sagtmelig og stille ånd som vil sige imod uden at blive rasende eller passende sindssyg. Hvis det bedragende dække som er over dig kunne rives i stykke, så at du kunne se dig selv som Gud ser dig, ville du ikke længere forsøge at retfærdiggøre selvet, men ville falde helt sønderbrudt på Kristus, den Eneste som kan fjerne manglerne i din karakter og derefter forbinde dig.

[573]

Konferensmøder

KONFERENSMØDER

Gud gav anvisning til Israelitterne om at samle sig foran ham ved fastsatte tidspunkter, på det sted han valgte og helligholdte særlige dage hvor intet unødigt arbejde skulle gøres, for tiden skulle helliges til vederlag for de velsignelser han havde givet dem. Ved disse særlige højtider skulle de bringe gaver, frivillige ofre og takofre til Herren, efter som han havde velsignet dem. Trællen og trælkvinden, den fremmede, den faderløse og enken, blev beordret til at fryde sig ved at Gud ved sin egen underfulde kraft havde bragt dem fra slaveriets trældomsåg til at nyde friheden. Og de blev pålagt ikke at vise sig tomhændet for Herren. De skulle vise tegn på deres taknemmelighed for Gud og hans varige barmhjertighed og velsignelser til dem. Disse ofre var forskellige alt efter den påskønnelse som giveren gav de velsignelser de havde lov til at nyde. Således blev [574] folkets karaktertræk tydeligt udviklet. Den som højt værdsætter de velsignelser Gud har udbredt på dem gav ofre alt efter hvordan de påskønnede disse velsignelser. Dem som fik sine moralske kæfter bedøvet og lammet af egenkærlighed og afguderisk kærlighed af den gunst de fik, i stedet for at blive inspireret af den brændende kærlighed fra deres gavmilde velgører, bragte ringe ofre. Således blev deres hjerter afsløret. Ved siden af disse særlige religiøse festdage med glæde og fryd, blev den årlige påskefest fejret af det jødiske folk. Herren sluttede den pagt at hvis de var tro i helligholdelsen af hans pålæg, ville han velsigne dem i al deres vækst og i alle deres hænders gerninger.

Gud forlanger ikke mindre af hans folk i disse sidste dage, i gaver og ofre, end han gjorde af det jødiske folk. Dem som han har velsignet med gode kår, skal, selv ikke enken og den faderløse, være glemt i velsignelserne. Især bør de som Gud har begunstiget give det til ham som er hans. De bør vise sig for ham med selvopofrelse og bringe deres gaver i overensstemmelse med de velsignelser som han har udbredt over dem. Men mange af dem Gud giver fremgang viser

et grundlag for utaknemmighed imod ham. Hvis hans velsignelser hviler på dem og han forøger deres gods, vil de gøre denne gavmildhed til bånd der binder dem til deres besiddelser; de tillader verdslige foretagender at tage sæde i deres kærlighed og hele deres væsen og forsømmer helligelse og religiøse privilegier. De kan ikke overskue at forlade deres forretninger og komme frem for Gud blot en gang om året. De vender Guds velsignelser til en forbandelse. De tjener deres egne timelige interesser og forsømmer Guds forlangender.

Mennesker som har tusinder bliver derhjemme år efter år, fordybet i deres verdslige bekymringer og interesser og føler at de ikke kan overskue at gøre et lille offer i deltagelse for den årlige gudsyndelses samling. Han har velsignet dem i kurv og lade og omgiver dem med sin hjælp i den højre og i den venstre, alligevel, tilbageholder de, de små ofre han forlanger af dem. De holder af at tjene sig selv. Deres sjæle vil være som den ikke-opfriskede ørken uden himlens dug og regn. Herren har bragt dem sin nådes dyrebare velsignelse. Han har befriet dem fra syndens slaveri og vildfarelsens trældom og har åbnet den nærværende sandheds herlige lys for deres formørkede forstand. Og skal disse vidnesbyrd på Guds kærlighed og barmhjertighed ikke fremkalde en tak som gengæld? Skal dem som bekender sig til at tro at alle tings ende er nær være blinde for deres egen åndelige velfærd og leve for denne verden og dette liv alene? De forventer at deres evige interesse vil tage vare for sig selv? Åndelig styrke vil ikke komme uden en anstrengelse fra deres side.

[575]

Mange som bekender sit til at vente på vor Herres tilsynekomst søger ængsteligt og bebyrdet efter verdslig vinding. De er blinde for deres evige interesse. De arbejder for det som ikke mætter. De bruger deres penge på det der ikke er brød. De stræber efter at tilfredsstille sig selv med rigdomme som de samler på jorden, men vil forgå. Og de forsømmer beredelsen for evigheden, som bør være det første og eneste virkelige arbejde i livet.

Lad alle som overhovedet kan, deltage i disse årlige møder. Alle bør føle at Gud forlanger dette af dem. Hvis de ikke benytter sig af den mulighed som han har givet at de kan blive stærke i ham og i kraft af hans nåde, vil de blive svagere og svagere og have et mindre og mindre ønske om at hellige alt til Gud. Kom, brødre og søstre, til disse hellige konferensmøder, for at finde Jesus. Han vil komme frem til nadveren. Han vil være til stede og han vil gøre det for jer

[576] som i har brug for. Jeres gårde bør ikke betragtes af større værdi end sjælens høje interesse. Alle de rigdomme som i har, kan være nok som dyrebare, men vil ikke være store nok til at købe fred og håb, som vil være en uendelig fremgang, hvis det koster jer alt hvad I har og et livslang møje og besvær. En stærk, klar fornemmelse af evige sager og et hjerte der er villig til at overgive alt til Kristus, er velsignelser af større værdi end alle denne verdens rigdomme og fornøjelser og herligheder.

Disse lejr møder er af betydning. De koster noget. Guds tjenere opslider sig selv for at hjælpe folk, selv om mange af dem ikke ser ud som om de ikke mangler hjælp. Af frygt for at miste lidt af denne verdens vinding, lader nogle disse dyrebare privilegier komme og gå som de kun havde lidt betydning. Lad alle som bekender sig til at tro sandheden give agt på enhver privilegium som Gud giver dem, for at de kan få et klarere syn af hans sandhed, hans forlangender og nødvendigheden at bedrede sig for hans genkomst. En stille, venlig og lydige tillid til Gud er hvad han forlanger.

I behøver ikke at betynde jer selv med en fortravlet uro og nyttesløs bekymring. Arbejd medens det er dag, udfør trofast det arbejde som Guds forsyn har tiltænkt jer og han vil sørge for jer. Jesus vil uddybe og udvide jeres velsignelser. I må anstrenge jer hvis I skal have frelsen til sidst. Kom til disse møder villig til at arbejde. Forlad jeres hjemlige bekymringer og kom for at finde Jesus og han vil blive fundet af jer. Kom med jeres gaver som Gud har velsignet jer med. Vis jeres taknemmelighed for jeres Skaber, Giveren af al den hjælp I får, med et frivilligt offer. Lad ingen som kan give komme tomhændet. »Bring hele tienden til forrådshuset, så der kan være mad i mit hus; sæt mig på prøve dermed, siger Hærskares Herre, om jeg da ikke åbner eder himmelens sluser og udøser velsignelse over eder i overmål.«

[577]

Vidnesbyrd 20 (1871)

Vidnesbyrds møder

VIDNESBYRDSMØDER

[Jeg modtog nylig et brev fra en broder, som jeg nærer stor agtelse for, med forespørgsel om, hvorledes møder bør ledes. Han spørger, om der bør opsendes mange bønner i rækkefølge, derefter et ophold i nogle minutter og så mange bønner igen.

På grundlag af det lys, jeg har fået angående sagen, er jeg kommet til den slutning, at Gud ikke Kræver af os, at vi, når vi kommer sammen for at tilbede ham, skal gøre disse stunder kedelige og trættende ved at forblive bøje en længere tid ad gangen og lytte til flere lange bønner. De, der er svage af helbred, kan ikke tåle denne anstrengelse uden den største træthed og udmattelse. Legemet trættes ved at ligge i bøjet stilling så længe og hvad der er endnu værre: sindet bliver så træt af vedvarende bøn, at man ikke opnår nogen åndelig vederkvægelse og mødet bliver værre end spildt for deres vedkommende. De er blevet åndeligt og legemligt trætte og har ikke opnået nogen åndelig styrke.

Bede og vidnesbyrds møder bør ikke gøres kedelige. Hvis det er muligt, bør alle komme præcis til fastsat tid og er der efternølere, der kommer en halv time, eller endog blot femten minutter efter tiden, bør der ikke ske nogen udsættelse. Selv om der kun er to til stede, kan de tilegne sig løftet. Mødet bør om muligt begynde til fastsat klokkeslæt, enten der er få eller mange til stede. Formvæsen og kold stivhed bør lægges til side og alle bør nøjagtigt gøre deres pligt. Ved sædvanlige anledninger bør bedestundens varighed ikke overstige ti minutter. Efter at man har forandret stilling og ensformigheden er blevet brudt ved sang eller kort tale, kan der gives dem, der måtte føle sig tilskyndet til bøn, anledning til at bede.

Alle bør føle det som en kristen pligt at fatte sig kort i bøn. Fortæl Herren, netop hvad du ønsker, uden at fare hele verden rundt. I privat bøn har alle den forret at kunne bede, så længe de ønsker og at udtale sig så tydeligt, som de måtte finde for godt. De kan

[578]

bede for alle deres slægtninge og venner. Lønkammeret er det sted, hvor de kan tale om alle deres private vanskeligheder, prøvelser og fristelser. Et fælles møde til gudstjeneste bør ikke være stedet, hvor man åbenbarer hjertets private anliggender.

Hvad er hensigten med at komme sammen? Er det for at oplyse Gud, at belære ham derved, at vi i bønnen fortæller ham alt, hvad vi ved? Vi kommer sammen for at opbygge hverandre ved at udveksle tanker og følelser, for at samle styrke og lys og frimodighed ved at lære hinandens forhåbninger og mål at kende; og ved vore alvorlige, hjertelige bønner, som opsendes i tro, modtager vi vederkvægelse og kraft fra ham, som er kilden til vor styrke. Disse møder bør være overmåde dyrebare stunder og de bør gøres interessante for alle, der har nogen smag for religiøse anliggender.

[579] Jeg frygter for, at der er nogle, som ikke fremlægger deres vanskeligheder for Gud i bøn i enrum, men gemmer dem til bedemødet, hvor de besørger deres bønner for flere dage. Disse mennesker kunne man kalde forsamlings og bedemødedræbere. De udsender intet lys og de opbygger ingen. Deres kolde, isnende bønner og lange, gudsforladte vidnesbyrd kaster en skygge omkring sig. Alle glæder sig, når de er færdige og det er næsten umuligt at befri sig for den kulde og det mørke, som deres bønner og formaninger indfører i mødet. Efter det lys, jeg har fået, bør vore møder være åndelige til fælles opbyggelse og de må ikke være for lange. Tilbageholdenhed, stolthed, forfængelighed og menneskefrygt bør man efterlade hjemme. Små uoverensstemmelser og fordomme bør vi ikke medbringe til disse møder. Som i en enig familie bør enfoldighed, sagtomdighed, tillid og kærlighed råde i hjerterne hos brødre og søstre, der samles for at vederkvæges og styrkes ved at føre deres lys sammen.

»I er verdens lys,« siger den himmelske Lærer. Ikke alle har den samme erfaring i deres religiøse liv. Men mennesker med forskellig erfaring kommer sammen og taler på en enkel og ydmyg måde om deres oplevelser. Alle, der vandrer på kristenvejen, bør have og vil have, levende erfaringer, som er nye og interessante. En levende erfaring består af daglige prøvelser, kampe og fristelser, Kraftige anstrengelser og sejre, stor fred og glæde opnået gennem Jesus. En enfoldig omtale af sådanne erfaringer giver lys, styrke og kundskab, der vil hjælpe andre i deres vækst i det guddommelige liv. Tilbedel-

sen af Gud bør både være interessant og belærende for dem, der har nogen kærlighed til guddommelige og himmelske ting.

Jesus, den himmelske lærer, holdt sig ikke borte fra menneskenes børn, men for at gavne dem kom han fra himmelen ned til jorden, hvor de opholdt sig, for at renheden og helligheden i hans liv måtte kunne skinne på alles sti og bestråle vejen til himmelen. Verdens Genløser søgte at gøre sin belærende undervisning tydelig og enkel, for at alle måtte kunne fatte den. I almindelighed valgte han at holde sine prædikener ude i fri luft. Ingen bygning kunne give plads til den folkemængde, der fulgte ham; men han havde særlige grunde til at ty ud i skoven eller til strandbredden for at give sin undervisning. Der kunne han have god oversigt over omgivelserne og gøre brug: af genstande og træk fra dagliglivet, som de ringe og uanselige havde kendskab til og derved illustrere de vigtige sandheder, han forkyndte for dem. Til sin belærende undervisning knyttede han Guds gerninger i naturen. Fuglene, der ganske ubekymret kvidrede deres sang, dalens blomster i deres glødende pragt, liljen, der i sin renhed hvilede på søens overflade, de høje træer, den dyrkede mark, det bølgende kom, den golde jord, træet, som ikke har frugt, de evige bjerge, den sprudlende bæk, den dalende sol, der farvede og forgyldte himmelhvælvingen alle disse benyttede han sig af for at indprente guddommelige sandheder hos sine tilhørere. Guds hænders gerninger i himmelen og på jorden satte han i forbindelse med de livets ord, han ønskede at indprente i deres sind, for at hans ord kunne være i frisk minde, når de betragtede Guds underfulde gerninger i naturen.

[580]

I alle sine bestræbelser søgte Kristus at gøre sine lærdomme interessante. Han vidste, at en træt, hungrig skare ikke ville have gavn af åndelige velgerninger og glemte ikke deres legemlige behov. Ved én anledning gjorde han et under for at mætte fem tusind, som var kommet sammen for at høre de livets ord, der lød fra hans læber. Jesus tog hensyn til sine omgivelser, når han fremholdt sin dyrebare sandhed for folkemængden. Omgivelserne var af en sådan art, at de ville tiltale øjet og vække beundring hos dem, der elskede det skønne, Han kunne ophøje Guds visdom i hans skabte gerninger og sammenfatte sine hellige lærdomme ved gennem naturen at lede sindet opad til naturens Gud.

Således blev landskabet, træerne, fuglene, dalens blomster, bjergene, søen og den skønne himmelhvælvning i deres sind knyttet til hellige sandheder, som ville hellige dem i deres erindring, når de efter Kristi himmelfart kom til at beskue dem.

[581]

Når Kristus underviste folket, brugte han ikke tiden til bøn. Han påtvang dem ikke lange, trættende ceremonier og bønner, således som farisæerne gjorde. Han lærte sine disciple, hvordan de skulle bede: »Når I beder, skal I ikke være som hyklerne; thi de holder af at stå og bede i synagoger og på gadehjørner for at blive set af mennesker; sandelig siger jeg eder: de har allerede fået deres løn udbetalt. Men du, når du beder, så gå ind i dit kammer og luk din dør og bed til din fader, som er i det skjulte og din fader, som, ser i det skjulte, skal betale dig. Men når I beder, må I ikke lade munden løbe, som hedningerne gør; thi de mener, de bliver bønåret for deres mange ord. Dem må I derfor ikke ligne; thi jeres, fader ved, hvad I trænger til, før I beder ham. Derfor skal I bede således.«

Jesus betonedede den tanke for sine disciple, at deres bønner skulle være korte og udtrykke netop, hvad de ønskede og ikke noget mere. Han angiver længden af og indholdet i deres bønner, når de giver udtryk for deres, ønsker om timelige og åndelige velsignelser og deres taknemmelighed for disse. Hvor omfattende er ikke denne mønsterbøn! Den dækker alles virkelige behov. Eet eller to minutter er længe nok til enhver almindelig bøn. Der kan gives tilfælde, hvor bønnen på en særlig måde indgives af Guds Ånd, når der sker påkaldelse i ånden. Den inderlig længselsfulde sjæl kæmper og sukker efter Gud. Ånden kæmper, ligesom Jakob gjorde og vil ikke falde til ro uden særskilte åbenbarelses af Guds kraft. Dette er, som Gud vil, at det skal være.

[582]

Men mange holder bøn på en tør, prædikenagtig måde. Sådanne beder til mennesker, ikke til Gud. Hvis de bad til Gud og, virkelig forstod, hvad de foretog sig, ville de forfærdes over deres forvovenhed; for de holder et foredrag for Herren i form af en bøn, som om universets skaber behøvede særlig oplysning om almindelige spørgsmål vedrørende ting, der sker i verden. Alle sådanne bønner er som et rungende malm og en klingende bjælde. De regnes for intet i himmelen. De trætter Guds engle såvel som de mennesker, der er nødt til at høre på dem.

Jesus blev ofte fundet i bøn. Han tyede ud i de ensomme lunde eller i bjergene for at fremlægge sine begæringer for Faderen. Når dagens gerning og bekymringer var til ende og de trætte søgte hvile, anvendte Jesus tiden til bøn. Vi ønsker ikke at fraråde bøn; for der er alt for lidt bøn og årvågenhed dertil. Og der er endnu mindre bøn med ånden og også med forstanden. Inderlig og virksom bøn er altid berettiget og vil aldrig virke trættende. Sådant bøn interesserer og vederkvæger alle, der elsker andagt.

Bøn i lønkammeret bliver forsømt og dette er grunden til, at mange opsender sådanne lange, trættende, sløve bønner, når de kommer sammen for at tilbede Gud. I deres bønner gennemgår de en uges forsømte pligter og beder frem og tilbage i håb om at indhente, hvad de har forsømt og at berolige deres sårede samvittighed, der plager dem. De håber at kunne tiltrygle sig Guds velbehag. Men følgen af disse bønner bliver ofte, at de bringer andres, sind ned til deres eget lave stade af åndeligt mørke. Dersom de kristne ville lægge sig Kristi lærdom angående årvågenhed og bøn på hjerte, ville de blive mere forstandige i deres tilbedelse af Gud.

Hvordan skal vi holde sabbaten?

HVORDAN SKAL VI HOLDE SABBATEN?

[583] Gud er nådig. Hans fordringer er rimelige og stemmer overens med hans velvillige og menneskekærlige karakter. Hensigten med sabbaten var, at den skulle være til gavn for hele menneskeslægten. Mennesket blev ikke dannet for at tilpasses efter sabbaten; for sabbaten blev til efter menneskets skabelse for at svare til dets behov. Efter at Gud havde skabt verden i seks dage, hvilede han og helligede og velsignede den dag, på hvilken han havde hvilet fra al sin gerning, som han havde skabt og gjort. Han satte denne særskilte dag til side, for at menneskene kunne hvile fra deres arbejde, således, at når de betragtede jorden nedentil og himlene oventil, kunne de tænke på, at Gud skabte alt dette i seks dage og hvilede den syvende og at deres hjerter måtte fyldes med kærlighed og ærefrygt for deres skaber, når de betragtede de håndgribelige beviser på Guds uendelige visdom.

For at kunne holde sabbaten hellig behøver vi ikke at stænge os inde, afskåret fra de skønne omgivelser i naturen og fra himmelens frie, styrkende luft. Vi bør ikke i noget tilfælde lade byrder og forretningsanliggender aflede vore tanker på Herrens sabbat, som han har helliget. Vi bør ikke engang tillade vore tanker at dvæle ved noget, som er af verdslig art. Men sindet kan ikke vederkvæges, oplives og højnes ved, at man tilbringer næsten alle sabbatens timer inden døre og hører på lange prædikener og trættende, formelle bønner. Det er misbrug af Herrens sabbat at fejre den på en sådan måde. Man opnår ikke det, som var hensigten med dens indstiftelse. Sabbaten blev til for menneskets skyld, for at være det til velsignelse ved at lede dets sind bort fra timeligt arbejde til betragtningen af Guds godhed og herlighed. Det er nødvendigt, at Guds folk kommer sammen for at tale om ham, for at udveksle tanker og ideer angående de sandheder, som hans ord indeholder og for at anvende en del af tiden til passende bøn. Men selv ikke på sabbaten bør disse stunder gøres trættende ved deres langvarighed og mangel på interessere.

En del af dagen bør alle have anledning til at være udendørs. Hvorledes skulle børn kunne opnå en mere korrekt kundskab om Gud og deres sind modtage bedre indtryk end ved at tilbringe en del af deres tid udendørs, ikke med leg, men sammen med deres forældre? Lad deres unge sind blive knyttet til Gud i naturens skønne omgivelser og henled deres opmærksomhed på hans kærlighed til menneskene, som den kommer til syne i hans skaberværk, så vil de føle sig tiltrukket deraf og blive interesserede. De vil ikke være i fare for, at sætte Guds karakter i forbindelse med alt, hvad der er barsk og strengt; ved at betragte de skønne ting, han har skabt, vil de derimod ledes til at se på ham som en mild, kærlig fader. De vil finde, at hans forbud og påbud ikke blot er givet for at vise hans magt og myndighed, men at han har sine børns lykke for øje. Når Guds karakter stilles i kærlighedens, godhedens og skønhedens tiltrækkende lys, ledes de til at elske ham. Man kan henlede deres tanker til de yndige fugle, der fylder luften med tonerne af deres glade sange, til græsstrået og de herligt farvede blomster, der i deres fuldkommenhed fylder luften med vellugt. Alle disse ting kundgør den himmelske kunstners kærlighed og indsigt og forkynder Guds ære.

[584]

Forældre, hvorfor ikke gøre brug af de dyrebare lærdomme, Gud har givet os i naturens bog, til at give vore børn en rigtig forestilling om hans karakter? De, der af hensyn til skik og brug giver afkald på det enkle og lukker af for de skønne ting i naturen, kan ikke blive åndeligt sindede. De kan ikke forstå Guds indsigt og magt, som den åbenbares i hans skaberværk; derfor bliver deres hjerter ikke oplevet af ny kærlighed og interesse og de fyldes ikke med ærefrygt og agtelse, når de ser Gud i naturen.

Alle, som elsker Gud, bør gøre, hvad de kan for at gøre sabbaten til en fryd, hellig og ærværdig. De kan ikke gøre dette ved at søge deres eget behag i syndige, forbudte fornøjelser. Men de kan gøre meget for at ophøje sabbaten i deres familier og gøre den til den mest interessante dag i ugen. Vi bør tage tid til at interessere vore børn. Forandring vil have en heldig indflydelse på dem. Vi kan gå sammen med dem ud i den friske luft; vi kan sidde sammen med dem imellem træerne i det klare solskin og give deres aldrig hvilende sind noget at tænke på ved at samtale med dem om Guds gerninger

[585]

og vi kan inspirere dem med kærlighed og ærefrygt ved at gøre dem opmærksomme på de skønne ting i naturen.

Sabbaten bør gøres så interessant for vore familier, at dens ugentlige tilbagevenden vil hilses med glæde. Forældre kan ikke ophøje og ære sabbaten på nogen bedre måde end ved at udtænke midler til at bibringe deres familier en rigtig undervisning, interessere dem for åndelige ting og give dem rigtige anskuelser angående Guds karakter og om, hvad han kræver af os, for at vi kan fuldkomme en kristelig karakter og opnå evigt liv. Forældre, gør sabbaten til en lyst, for at jeres børn må se fremad til den og have et velkommen til den i deres hjerter!

Kristelig adspredelse

KRISTELIG ADSPREDELSE

Jeg har tænkt på, hvilken forskel man ville kunne se mellem vor sammenkomst her i dag og sådanne sammenkomster, som i almindelighed ledes af ikketroende mennesker. I stedet for bøn og tale om Kristus og om religiøse anliggender ville man have hørt tåbelig latter og intetsigende samtale. Deres mål ville være at få en fornøjelig tid. Den ville begynde med uforstand og ende i forfængelighed. Vi ønsker, at disse sammenkomster må foregå på en sådan måde og vi selv opfører os således, at vi kan vende tilbage til vore hjem med en uskadte samvittighed for Gud og mennesker og med bevidsthed om, at vi ikke på nogen måde har såret eller skadet dem, vi var sammen med, eller øvet nogen skadelig indbydelse på dem.

Her er det, mange begår en fejl. De betænker ikke, at de er ansvarlige for den indflydelse, de daglig øver og at de må aflægge regnskab for de indtryk, de gør og for den indflydelse, de øver på alle, de kommer i forbindelse med i livet. Hvis denne indflydelse er sådan, at den kan medvirke til at lede andres sind bort fra Gud og drage dem ind på forfængelighedens og dårskabens bane, lede dem til at søge deres behag i fornøjelser og tåbelige nydelser, må de aflægge regnskab derfor. Og dersom de er mænd og kvinder med indflydelse, dersom deres stilling er sådan, at deres eksempel vil indvirke på andre, vil der hvile større synd på dem, fordi de forsømte at indrette deres opførsel efter det bibelske ideal. [586]

Den anledning, vi har her i dag, svarer netop til mine forestillinger om adspredelse. Jeg har forsøgt at fremholde mine anskuelse om dette emne, men de kan lettere belyses end udtrykkes. Jeg var på denne plads for omtrent et år siden, da en lignende sammenkomst som denne fandt sted. Næsten alt forløb den gang på en meget behagelig måde, men visse ting var dog forkastelige. Nogle gav sig af med en hel del spøg og skæmt. Ikke alle var sabbathholdere og der rådede en indflydelse, der ikke var så behagelig, som vi ville ønske.

[587]

Men jeg tror, at medens vi søger at forny vort sind og styrke vore legemer, kræver Gud af os, at vi til enhver tid skal bruge alle vore kræfter til det bedste formål. Vi kan være sammen, således som vi er her i dag og gøre alt til Guds ære. Vi kan og bør lade vore adspredelser foregå på en sådan måde, at vi derved beredes til at udføre de pligter, der påhviler os og at vor indflydelse på vore omgivelser bliver mere gavnlig. Dette bør især være tilfældet ved en

anledning som denne, der bør være en glæde for os alle. Vi kan vende tilbage til vore hjem med et fornyet sind og et styrket legeme, beredt til at tage fat på arbejdet igen med større håb og større frimodighed. Vi tror, at det er vor forret hver dag i vort liv at kunne herliggøre Gud på jorden og at vi ikke skal leve her i verden blot for vor egen fornøjelse, blot for at behage os selv. Vi er her for at være til gavn for menneskene, for at være til velsignelse for samfundet. Og hvis vi lod vore tanker løbe i de lave spor, hvor mange, der kun søger forfængelighed og dårskab, lader deres tanker bevæge sig, hvorledes kunne vi da være til velsignelse for samfundet, til gavn for menneskeslægten og denne generation? Vi kan ikke uden at pådrage os skyld give os af med nogen fornøjelse, der vil gøre os uskikkede til en mere trofast udførelse af livets almindelige pligter.

Vi ønsker at søge det, som er ophøjet og elskeligt, Vi ønsker at lede sindet bort fra de ting, som er overfladiske og uvæsentlige og ingen fasthed har. Hvad vi ønsker, er, at alt, hvad vi beskæftiger os med, må bringe os ny styrke. Af alle disse sammenkomster til rekreation og fra al denne behagelige omgang ønsker vi at hente ny styrke til at blive bedre mænd og kvinder. Fra enhver mulig kilde ønsker vi at samle ny kraft, ny styrke, for at vi må kunne højne vort liv til renhed og hellighed og ikke komme ned på verdens lave plan.] Vi hører mange som bekender sig til Kristi religion ofte sige sådan: »Vi må alle komme ned på et plan.« Der er intet så galt som kristne der kommer ned på et plan. At gribe Guds sandhed og bibelens religion er ikke at komme ned, det er at komme op på et ophøjet plan, et højere ståsted, hvor vi kan tale med Gud. [*Vejl f menigh* bd. 1 side 227-236]

Af denne grund ydmygede Kristus sig selv og påtog sig vor natur, så han ved sin ydmygelse og lidelse og offer kunne blive en stenafsats for faldne mennesker, så at de kunne stige op ad hans for tjenester og at deres anstrengelser for at holde Guds lov, kunne,

igennem hans fortrinlighed og dydighed, antages af ham. Der er intet her hvor man kommer ned på et plan. Vi forsøger at fæstne vore fødder på den ophøjede og eksalterede evighedsplatform. Vi søger at blive mere lig det himmelske, rene i hjerte, mere syndfrie, sagesløse og ubesmittede. [588]

Vi søger efter livets renhed og hellighed, så vi til sidst kan være egnede for himmelsk selskab i herlighedens rige; og de eneste midler til denne ophøjelse af kristen karakter er igennem Jesus Kristus. Der er ingen anden vej for ophøjelsen af menneskeslægten. Nogle taler om den ydmygelse de må udholde og det offer de må gøre, fordi de antager sandheden af himmelsk oprindelse! Det er sandt at verden ikke antager sandheden; ikke-troende tager ikke imod den. De kan tale om dem som har grebet sandheden og opsøgt Frelseren og fortæller at de må forlade alt, opgive alt og ofrer alt hvad der er værd at beholde. Men fortæl ikke mig dette. Jeg ved bedre. Min erfaring fortæller at det er på anden måde fat. I behøver ikke at fortælle mig at vi har droppet vore dyreste rigdomme og fået nogle nye. Nej, slet ikke! Den Skaber som plantede det skønne eden for vore første forældre og som har plantet de smukke træer og blomster for os og givet alt hvad er skønt og herligt i naturen at menneskene kunne nyde, har tiltænkt at de skulle nyde det. Tro da ikke at Gud ønsker at vi skal sælge alt hvad er for vor lykke at have. Han forlanger blot af os at give det som ikke vil være for vort bedste og lykke at have.

Den Gud som har plantet disse smukke træer og iklædt dem deres rige løvdragt, som har givet os strålende og skønne nuancer i blomsterne og hvis kærlige kunstværk vi ser i hele naturens rige, har ikke tænkt sig at vi skal være ulykkelige; han har ikke tænkt sig at vi ikke skal have smag, eller behag for disse ting. Det er hans plan at vi skal nyde dem og blive lykkelige ved naturens fortryllelse, som er hans eget skaberværk. [589]

Det er rigtigt at vi bør vælge sådanne steder som denne lund til afslapning og rekreation. Men når vi er her er det ikke blot for at give os selv opmærksomhed og fjase en kostbar tid væk til diskussioner som vil ans pore afsmag for hellige ting. Vi er ikke kommet her for at give os af med spøg og skæmt, i tåbelig tale og sanseløs latter. Vi ser her naturens skønheder. Og hvad så? Skal vil falde ned og tilbede det? Nej, slet ikke. Men når vi beskuer disse værker i naturen bør vi lade tankerne løftes højere op, til Guds natur; lad det ophøjles til

universets Skaber og så besmykke skaberen som har gjort alle disse skønne ting til vor gavn og lykke.

Mange finder fornøjelse i smukke billeder og er på nippet til at tilbede det talent som kan udføre en så smuk en tegning, men hvor henne får dem, som helliger deres liv til dette arbejde, deres tegninger fra? hvor får kunstnerne deres tanker fra til at sætte på lærred? Fra naturens skønne sceneri - fra naturen, kun fra naturen. Nogle bruger hele deres styrke og hengiver sig helt til deres smag i den retning. Mange holder deres tanker tilbage fra naturens skønhed og herlighed som vor skaber har beredt for deres nydelse og bruger alle deres kræfter på kunstens fuldkommenhed; dog er alle disse ting kun ufuldstændige gengivelser fra naturen. Kunst kan aldrig opnå den fuldkommenhed der ses i naturen.

[590] Skaberen for alle naturens skønheder glemmes. Jeg har set mange som vil henrykkes over et solnedgangsbillede, selv om de også kunne få den at se næsten hver aften i løbet af året. De kan se det skønne farveskær hvor naturens usynlige Mesterkunstner med guddommelig dygtighed har palet herlige scenerier på himlens skiftende lærred og alligevel vender de sig ligegyldigt væk fra det himmelsk udførte billede til kunstbilleder, tegnet af ufuldkomne fingre og næsten falder ned og dyrker dem. Hvad er grunden til dette? Det er fordi fjenden næsten hele tiden forsøger at splitte tankerne væk fra Gud. Når vi fremstiller Gud og Kristi religion, vil de så modtage det? Nej, slet ikke. De kan ikke sige ja til Kristus. Jamen! de giver da det offer de skal give for at få ham? Nej slet ikke! Men hvad forlanges da? Ganske enkelt - hjertets bedste og hellige hengivenhed for ham som forlod Faderens herlighed og kom ned for at dø for den oprørske slægt. Han forlod sine rigdomme, sin majestæt og sin høje rangorden og påtog sig vor natur, så han kunne gøre udgangsmulighed for dig, væk fra håbløs ulykke og ophøje dig til sidst til sin egen højre hånd i hans rige. For dette store, umådelige, offer blev gjort. Og hvem kan erkende dette store offer? Hvem kan fatte det? Ingen andre end den som forstår guddommelighedens mysterier, som har smagt verdens kommende magter, som har drukket af frelsens bæger som blev givet os. Dette frelsesbæger gav Herren os, skønt han, i vort sted, med sine egne læber tømte det det bitre bæger; et bittert bæger som vore synder havde tilberedt og som var tilmålt os at drikke. Alligevel taler

vi som om Kristus, der har gjort så stort et offer og vist en sådan kærlighed for os, ville fratage os alt der er værd at have.

Hvilke goder ville han fratage os? Han ville fratage os retten til at opgive det kødelige hjertes naturlige lidenskaber. Vi kan ikke blive vrede netop når vi er tilfredse og har ren samvittighed og Guds billigelse. Men er vi ikke villige til at opgive dette? Vil vi blive lykkeligere når vi giver efter for fordærvede vredesudbrud? Det er fordi vi ikke vil at der her lægges begrænsninger på os. Det vil ikke forøge vor glæde at blive vrede og opdyrke et trodsigt temperament. Det er ikke for vor lykkes skyld at vi følger det naturlige hjertes ledelse. Bliver vi bedre af at føje os for denne ledelse? Nej; den vil kaste en skygge i vore hjem og kaste et ligklæde over vor lykke. At give adgang for den naturlige appetit vil kun skade legemsbeskaffenheden og rive organismen i stykker. Derfor vil Gud have os til at tæmme appetitten, styre lidenskaberne og holde hele mennesket i ave. Og han har lovet at give os styrke hvis vi vil virke med til dette.

[591]

Adam og Evas synd forårsagede en frygtelig adskillelse mellem Gud og mennesket. Og Kristus går ind mellem det faldne menneske og Gud og siger til mennesket: »Du kan endnu ikke komme til Faderen; der udtænkes en plan hvorigennem Gud kan forsones med mennesket og mennesket med Gud; gennem en mellemmand kan du nærme dig Gud.« Og nu står han for at gøre mellemkomst for dig. Han er den store ypperstepræst som går i forbøn for jeres bedste; og du skal komme og lægge din sag for Faderen igennem Jesus Kristus. Således kan du finde adgang til Gud; og selv om du synder, er din sag ikke håbløs. »Børnlille, dette skriver jeg til jer, for at I ikke skal synde. Men synder nogen, så har vi en talsmand hos Faderen, Jesus Kristus, den retfærdige.«

Jeg takker Gud for at vi har en Frelser. Og der er ingen vej, hvorved vi kan ophøjes, undtagen gennem Kristus. Lad så ingen tro at det er en stor ydmygelse fra jeres side at sige ja til Kristus; for når vi tager det skridt tager vi fat i den gyldne snor der forbinder begrænsede mennesker med den ubegrænsede Gud; vi tager det første skridt hen mod ophøjelse, så vi kan være egnede for rene og himmelske engles selskab i herlighedens rige.

Mist ikke modet; vær ikke forknyt. Selvom I kan have fristelser, selvom I kan være omringet af den listige fjende, vil, hvis I har gudsfrygt for øje, engle der overgår i styrke sendes til at hjælpe

[592] jer og I kan være mørkets kræfter overlegene. Jesus lever. Han døde for at gøre udvej for den faldne slægt og han lever i dag for at gøre mellemkomst for os, så vi kan ophøjes til hans egen højre hånd. Stol på Gud. Verden rejser på den brede vej; og idet I rejser på den trange vej og skal kæmpe mod fyrster og kræfter og møde fjendernes modstand, husk da på at der er gjort tilvejebringelser for jer. Hjælpekraften er blevet overladt til en som er mægtig og igennem ham kan vi sejre.

Kom ud fra den og adskil jer, siger Herren og jeg vil tage imod jer og I skal være Herren den Almægtiges sønner og døtre. Hvilket løfte er dette! Det er et løfte til jer så at I skal blive medlemmer af den kongelige familie, arvinger til det himmelske rige. Hvis en person æres af, eller kommer i forbindelse med, nogen af jordens monarker, løber det omkring i dagens aviser og vækker visses misundelse som anser sig selv for mindre heldige. Men her er en som er konge over alle, universets Monark, Ophavet for alt godt; og han siger til os: Jeg vil gøre jer til sønner og døtre; jeg vil tage jer til mig; I skal være medlemmer af den kongelige familie og børn af den himmelske konge.

[593] Paulus siger: »Da vi nu har disse forjættelser, mine elskede! så lad os rense os fra alt, som besmitter legeme og ånd og gennemføre hellighed i gudsfrygt.« Hvorfor skulle vi ikke dette, når vi har sådan en foranledning, retten at blive børn af den Allerhøjeste, retten at kalde himlens Gud for vor Far? Er dette ikke nok? Og kalder I jer dette fratager I jer så alt hvad der er værd at have? Giver dette afkald på alt hvad er værd at have? Lad mig forenes med Gud og hellige engle, for dette er mit højeste mål. I kan have hele verdens besiddelser; men jeg må have Jesus; jeg må have en ret til en udødelig arv, et evigt indhold. Lad mig nyde Guds riges skønheder. Lad mig få fornøjelse i de malerier som Hans egne fingere har farvet. Jeg vil nyde dem. I vil nyde dem. Vi kan ikke dyrke dem, men igennem dem kan vi føres hen til ham og beskue hans herlighed som har gjort alle disse ting til vor fryd.

Jeg siger igen: Vær ved godt mod. Stol på Herren. Lad ikke fjenden røve dig væk fra løfterne. Hvis I har adskilt jer selv fra verden, har Gud sagt at han vil være jeres Fader og I skal være hans sønner og døtre. Er dette ikke nok? Hvilken større bevæggrund kunne gives jer? Er der noget stort formål i at være en sommerfugl

og ikke have indhold eller mål i livet? Oh! lad mig stå på den evige sandheds platform. Giv mig udødelig værdi. Lad mig gribe den gyldne snor som er kastet ned fra himlen til jorden og lad den trække mig op til Gud og herlighed. Dette er mit mål; dette sigter jeg imod. Hvis andre ikke har højere mål end klæder, hvis de kan finde fornøjelse i ydre udseende og tilfredsstille deres sjæle med sløjfer og pyntebånd og fantastiske ting, så lad dem nyde dette. Men lad mig have den indre besmykkelse. Lad mig beklædes med en sagtmodig og stille ånd som i Guds øjne er af høj pris. Og jeg anbefaler det til jer, unge mænd og piger, for det er mere dyrebart i hans øjne end Ophirs guld. Det er dette som gør et menneske mere dyrebart end fint guld, endog et menneske end Ophirs guldklump. Mine søstre og jer unge mennesker, det vil være mere værdifuldt i himlens øjne end fint guld, ja, end Ophirs guldklump. Jeg anbefaler jer Jesus, min velsignede Frelser. Jeg tilbeder ham; jeg lovpriser ham. Oh, havde jeg en udødelig tunge, så jeg kunne prise ham som jeg ville! så kunne jeg stå foran det samlede univers og tale rosende om hans uforlignelige yndighed!

Og medens jeg tilbeder og lovpriser ham, ønsker jeg at I skal lovprise ham sammen med mig. Pris Herren også når I falder i mørke. Pris ham i fristelser. »Glæd jer i Herren,« siger apostlen, »jeg siger jer, glæd jer.« Vil dette bringe tungsind og mørke ind i jeres familier? Nej, slet ikke; det vil give en solstråle. Således vil I samle det evige lys stråler fra herlighedens trone og sprede dem omkring jer. Lad mig formane jer til at gå ind i dette arbejde, sprede dette lys og liv omkring jer, ikke kun på jeres egen sti, men på deres sti som i omgås. Lad det være jeres mål at dem omkring jer må få det bedre, at ophøje dem, at pege dem hen til himlen og herlighed og få dem til at søge oven over alle jordiske ting, den evige substans, den udødelige arv, de uforgængelige rigdomme.

[594]

En slående drøm

EN SLÅENDE DRØM

[Da jeg i august i 1868 var i Battle Creek, drømte jeg, at jeg var i en stor forsamling. Nogle i denne forberedte sig til en rejse, Der var tungt lastede rejsevogne. Da vi begav os af sted, begyndte vejen at gå opad. På den ene side af denne vej var der en afgrund; på den anden side var der en høj, glat, hvid væg, som var meget hård.

Idet vi rejste, blev vejen smallere og mere stejl. Nogle steder var den så smal, at vi indså, at vi ikke mere kunne have de tunge vogne med. Vi spændte hestene fra og red videre med så meget bagage, vi kunne have med os.

[595] Idet vi fortsatte, blev stien stadig smallere. Vi var nød til at holde os ganske tæt til væggen for ikke at styrte ned i afgrunden. Når vi gjorde det, kom bagagen i vejen og vi blev tvunget ud mod dybet. Vi blev bange for at falde og blive knust mod klipperne dernede. Derfor løsnede vi vor bagage og lod den falde ned i afgrunden. Vi fortsatte på hesteryg. Når vi kom til smalle steder på stien, var vi alvorligt bange for at miste balancen og falde. Men så var det, som om en usynlig hånd tog tøjlerne og førte os forbi de farlige punkter.

Da stien blev endnu smallere, indså vil at vi ikke længere kunne rejse sikkert på hesteryg. Vi forlod hestene og gik til fods i enkelt række, idet den ene fulgte i den andens fodspor. Nu blev tynde reb skænket ned fra toppen af den hvide væg. Vi greb ivrigt denne hjælp til at holde balancen ad den smalle sti. Da vi gik videre, fulgte disse reb os. Til sidst blev stien så smal, at vi mente, det var mere sikkert at gå uden sko. Vi skubbede dem af og gik atter et stykke vej. Snart blev vi enige om, at det var mere sikkert at gå uden strømper, vi tog også dem af og fortsatte barfodet.

Da tænkte vi på dem, som ikke havde vænnet sig til afsavn og genvordigheder. Hvor var de nu? De var ikke sammen med os. Ved hver ny vanskelighed blev nogle ladt tilbage og kun de fulgte med, som havde vænnet sig til at holde ud i vanskeligheder. De strabadser, rejsen medførte, gjorde os endnu mere ivrige efter at nå til vejs ende.

Faren for at styrte ned i afgrunden blev stadig større, Vi pressede os ind mod væggen, men alligevel kunne vi ikke få fodfæste på stien - den var for smal. Så lagde vi næsten hele vor vægt over på rebene, idet vi råbte: »Vi bliver båret oppefra!« Alle råbte de samme ord. Da vi hørte latter og munterhed, som syntes at komme fra afgrunden, gyste vi. Vi hørte eder, vulgære vittigheder og lave, nedrige sange. Vi hørte musik og larmende latter blandet med forbandelser, angstråb og bitter klage - og mere end nogen sinde anstrengte vi os for at fortsætte på den smalle, vanskelige sti. Mange gange blev vi nød til at lægge hele vor vægt på rebene, som blev tykkere, idet vi kom længere fremad. [596]

Jeg lagde mærke til, at den smukke, hvide væg havde blodstænk og det gjorde mig ondt at se. Men denne følelse varede kun et øjeblik; jeg forstod snart, at sådan måtte det være. De, som følger efter, vil forstå, at andre før dem var gået ad den snævre, vanskelige vej og deraf slutte, at hvis andre havde kunnet gå videre, kunne de selv gøre det samme. Når deres ømme fødder bløder, vil de ikke give efter for modløshed - idet de ser blodet på væggen, vil de vide, at andre har udholdt de samme smerter.

Omsider nåede vi til en dyb afgrund. Her endte vor sti. Vi havde ikke længere noget spor at følge, intet at stå på. Vi måtte sætte hele vor lid til rebene, der nu var lige så tykke som vort legeme. Først blev vi overvældet af forvirring og sorg. Vi hviskede frygtsomt: »Hvad er rebet fastgjort til?« Min mand var lige foran mig. Store sveddråber faldt fra hans pande og årerne i hans tindinger var spændte, mens halvkvalte fortvivlede suk kom fra hans læber. Også fra mit ansigt dryppede sveden og jeg følte en smerte, jeg aldrig tidligere havde oplevet. En frygtelig kamp forestod os. Hvis vi ikke klarede den, ville alle rejsens strabadser have været til ingen nytte.

På den anden side af afgrunden foran os var der en dejlig grøn mark - græsset var meget højt. Jeg kunne ikke se solen, men et vidunderligt blødt lys, ligesom stråler af guld og sølv hvilede over marken. Intet, jeg havde set på jorden, kunne sammenlignes med denne marks herlige skønhed. Men kunne vi nå derover? Det var vort ængstelige spørgsmål. Hvis rebet brast, var vi fortabte. Atter dette samme lavmælte fortvivlede spørgsmål: »Hvad er rebet fastgjort til?« Et øjeblik tøvede vi med at springe. Men så udbrød vi: »Vort eneste håb er at stole helt på rebet! Det har hjulpet os hele vejen. Det [597]

vil ikke svigte os nu.« Men vi var stadig tøvende og bange. Da lød en stemme: »Gud holder rebene. Vi behøver ikke at frygte.« Disse ord blev gentaget af dem, som kom efter os, sammen med ordene: »Han vil ikke svigte os nu. Han har bragt os sikkert hertil.«

Så svingede min mand over den frygtelige afgrund til den skønne mark på den anden side. Jeg fulgte straks efter. Oh, hvilken befrielse og taknemmelighed vi følte! Jeg hørte stemmer løfte sig i pris til Gud. Jeg var lykkelig, fuldstændig lykkelig.

Jeg vågnede og på grund af den rædsel, jeg havde gennemgået ved at gå på den vanskelige vej, dirrede hver nerve i min krop. Denne drøm behøver ingen forklaring. Den gjorde et så mægtigt indtryk på mig, at hver enkelthed sikkert vil stå klart for mig, så længe jeg lever. *Tank o åb side 170-172]*

Vore lejrmøder

VORE LEJRMØDER

[Ingen indflydelse kan være til så stor skade for et konferensmøde eller for nogen anden religiøs sammenkomst som tom tale og megen ligegyldig snak. Mænd og kvinder samler sig tit i grupper og beskæftiger sig med samtale angående almindelige emner, som ikke vedrører mødet. Nogle har taget deres landbrug med sig, andre har medbragt deres huse og lægger planer for at bygge. Nogle kritiserer andre sønder og sammen og har ingen tid eller tilbøjelighed til at ransage deres egne hjerter, til at opdage manglerne i deres egen karakter, så de kan rette på deres fejl og fuldkomme hellighed i Guds frygt.

[598]

Dersom alle, der bekender sig til at følge Kristus, ville benytte tiden uden for møderne til at samtale om sandheden, til at dvæle ved en kristens håb, til at ransage deres egne hjerter og under alvorlig bøn til Gud bede om hans velsignelse, ville en langt større gerning blive udført, end vi endnu har set, ikke-troende, som falskelig anklager dem, der tror sandheden, ville blive overbeviste på grund af deres »gode færd i Kristus«, Vore ord og handlinger er den frugt, vi bærer; »altså: af deres frugter skal I kende dem.« *Vejl f menigh* bd. 2 side 317-318]

Gud gav anvisning til Israelitterne om at samle sig foran ham ved fastsatte tidspunkter, på det sted han valgte og helligholdte særlige dage hvor intet unødigt arbejde skulle gøres, for tiden skulle helliges til vederlag for de velsignelser han havde givet dem. Ved disse særlige højtider skulle de bringe gaver, frivillige ofre og takofre til Herren, efter som han havde velsignet dem. Trællen og trækvinden, den fremmede, den faderløse og enken, blev beordret til at fryde sig ved at Gud ved sin egen underfulde kraft havde bragt dem fra slaveriets trældomsåg til at nyde friheden. Og de blev pålagt ikke at vise sig tomhændet for Herren. De skulle bringe tegn på deres taknemmelighed til Gud og hans varige barmhjertighed og velsignelser til dem. Disse ofre var forskellige alt efter den påskønnelse

[599] som giveren gav de velsignelser de havde lov til at nyde. Således blev folkets karaktertræk tydeligt udviklet. Den som højt værdsætter de velsignelser Gud har udbredt på dem gav ofre alt efter hvordan de påskønnede disse velsignelser. Dem som, på grund af den gunst de modtog, fik deres moralske kæfter berøvet og lammet af egenkærlighed og afguderisk kærlighed. I stedet for at blive inspireret af den brændende kærlighed fra deres gavmilde velgører, bragte de ringe ofre. Således blev deres hjerter afsløret. Ved siden af disse særlige religiøse festdage med glæde og fryd, blev den årlige påskefest fejret af det jødiske folk. Herren sluttede den pagt at hvis de var tro i helligholdelsen af hans påbud, ville han velsigne dem i al deres vækst og i alle deres hænders gerninger.

Gud forlanger intet mindre af hans folk i disse sidste dage, i gaver og ofre, end han gjorde af det jødiske folk. Dem som han har velsignet med gode kår, skal, selv ikke enken og den faderløse, være glemt i velsignelserne. Især bør de som Gud har begunstiget give det til ham som er hans. De bør vise sig for ham med selvopofrelse og bringe deres gaver i overensstemmelse med de velsignelser som han har udbredt over dem. Men mange af dem Gud giver fremgang viser grundlag for taknemmelighed imod ham. Hvis hans velsignelser hviler på dem og han forøger deres gods, vil de gøre denne gavmildhed til bånd der binder dem til deres besiddelser; de tillader verdslige foretagender at tage sæde i deres kærlighed og hele deres væsen og forsømmer helligelse og religiøse privilegier. De kan ikke overskue at forlade deres forretninger og komme frem for Gud blot en gang om året. De vender Guds velsignelser til en forbandelse. De tjener deres egne timelige interesser og forsømmer Guds forlangender.

[600] Mennesker som har tusinder bliver der hjemme år efter år, fordybet i deres verdslige bekymringer og interesser og føler at de ikke kan overskue at gøre et lille offer i deltagelse for den årlige gudsyrkelses samling. Han har velsignet dem i kurv og lade og omgiver dem med sin hjælp i den højre og i den venstre, alligevel, tilbageholder de, de små ofre han forlanger af dem. De holder af at tjene sig selv. Deres sjæle vil være som den ufornyede ørken uden himlens dug og regn. Herren har bragt dem sin nådes dyrebare velsignelse. Han har befriet dem fra syndens slaveri og vildfarelsens trældom og har åbnet den nærværende sandheds herlige lys for deres formørkede forstand. Og skal disse vidnesbyrd på Guds kærlighed

og barmhjertighed ikke fremkalde en tak som gengæld? Skal dem som bekender sig til at tro at alle tings ende er nær være blinde for deres egen åndelige velfærd og leve for denne verden og dette liv alene? De forventer at deres evige interesse vil tage vare på sig selv? Åndelig styrke vil ikke komme uden en anstrengelse fra deres side.

Mange som bekender sig til at vente på vor Herres tilsynekomst søger ængsteligt og bebyrdet efter verdslig vinding. De er blinde for deres evige interesse. De arbejder for det som ikke mætter. De bruger deres penge på det der ikke er brød. De stræber efter at tilfredsstille sig selv med rigdomme som de samler på jorden, men vil forgå. Og de forsømmer beredelsen for evigheden, som bør være det første og eneste virkelige arbejde i livet.

Lad alle som overhovedet kan, deltage i disse årlige møder. Alle bør føle at Gud forlanger dette af dem. Hvis de ikke benytter sig af den mulighed som han har givet at de kan blive stærke i ham og i kraft af hans nåde, vil de blive svagere og svagere og have et mindre og mindre ønske om at hellige alt til Gud. Kom, brødre og søstre, til disse hellige konferencemøder, for at finde Jesus. Han vil komme frem til nadveren. Han vil være til stede og han vil gøre det for jer som i har brug for. Jeres gårde bør ikke betragtes af større værdi end sjælens høje interesse. Alle de rigdomme som i har, kan være nok så dyrebare, men vil ikke være store nok til at købe fred og håb, som vil være en uendelig fremgang, hvis det koster jer alt hvad I har og et livslang møje og besvær. En stærk, klar fornemmelse af evige sager og et hjerte der er villig til at overgive alt til Kristus, er velsignelser af større værdi end alle denne verdens rigdomme fornøjelser og herligheder. [601]

Disse lejr møder er af betydning. De koster noget. Guds tjenere opslider sig selv for at hjælpe folk, selv om mange af dem ser ud som om at de ikke mangler hjælp. Af frygt for at miste lidt af denne verdens vinding, lader nogle disse dyrebare privilegier komme og gå om de kun havde lidt betydning. Lad alle som bekender sig til at tro sandheden give agt på ethvert privilegium som Gud giver dem, for at de kan få et klarere syn af hans sandhed, hans forlangender og nødvendigheden af at berede sig for hans genkomst. En stille, venlig og lydlig tillid til Gud er hvad han forlanger.

I behøver ikke at betynde jer selv med en fortravlet uro og nyttesløs bekymring. Arbejd medens det er dag, udfør trofast det arbejde

som Guds forsyn har tiltænkt jer og han vil sørge for jer. Jesus vil uddybe og udvide jeres velsignelser. I må anstrenge jer hvis I skal have frelsen til sidst. Kom til disse møder villige til at arbejde. Forlad jeres hjemlige bekymringer og kom for at finde Jesus og han vil blive fundet af jer. Kom med jeres gaver som Gud har velsignet jer med. Vis jeres taknemmelighed for jeres Skaber. Han er Giveren af al den hjælp I får. Vis jeres taknemmelighed med et frivilligt offer. Lad ingen som kan give komme tomhændet. »Bring hele tienden til forrådshuset, så der kan være mad i mit hus; sæt mig på prøve dermed, siger Hærskarers Herre, om jeg da ikke åbner eder himmelens sluser og udøser velsignelse over eder i overmål.«

[Hensigten med konferencemødet er at få alle til at lægge arbejdets bekymringer og byrder til side og hellige nogle dage udelukkende til at søge Herren. Vi bør anvende tiden til selvprøvelse, grundig hjerteransøgelse, bodfærdig syndsbevidsthed og fornyelse af vore løfter til den Højeste. Hvis nogen kommer til disse møder med mindre værdige hensigter, håber vi, at mødet må blive af en sådan karakter, at de ledes til at forstå dets rette formål. *Vejl f menigh* bd. 2 side 318]

[602] Nogle lider for det ekstra arbejde der i forberedelsen af et lejr møde. De er gavmilde mennesker og ønsker ikke noget gjort knebent. Nogle gør store tilvejebringelser og er fuldstændig trætte når de kommer til mødet og så snart at de lettes af arbejdspresset, får den udbrændte natur dem til at føle at de har været misbrugt. nogle af disse personer har aldrig deltaget i disse lejrmøder før og er ikke informeret med hensyn til hvilke forberedelser de behøver at gøre. De mister nogle af de kostbare møder de havde til hensigt at deltage i. Disse gør fejl i at gøre store forberedelser. [Ved lejrmøderne bør vi kun tage enkel, sund mad med som er tilberedt på den enkleste måde uden krydderier og fedt.

Jeg er overbevist om at ingen behøver at udsætte sig for sygdom under lejrmøderne, hvis I bare ville følge helselovene i arbejdet med at lave mad. Hvis I lod være med at lave kager og pajer og ville nøjes med grahamsbrød og frisk, tørret eller kogt fugt ville I ikke blive syge hverken under forberedelserne eller under selve møderne. Alle bør skaffe sig noget varmt mad, for det er ikke godt at leve i flere dage kun på tøm mad. Der findes altid flere kogesteder på lejrlpladsen, så at I kan lave varme retter.

Brødre og søstre I må ikke blive syge under lejrmøderne. Vi må klæde os fornuftig især om morgnen og om aftenen når luften er kølig og vi må være nøje med at klæde os efter skiftende vejrforhold, så vi kan holde varmen. Dernæst må vi være meget påpasselige med at få regelmæssig søvn og mad. Vi bør have enkel, sund mad og ikke nyde noget mellem måltiderne. Hvis vi passer på sådanne ting, vil vi ikke blive syge. Da vil vi føle os vel under møderne og hjernen kan være klar og i stand til at værdsætte sandheden. Når vi så rejser hjem, er vi forfrisket både legemlig og åndelig. De som til daglig er optaget med hårdt arbejde og så må holde sig i ro under møderne, må passe på at de ikke spiser så meget som de i almindelighed plejer. Gør de det, vil de få besvær med maven.

Vi ønsker at hjernen skal være klar og i bedst mulig form under disse møder, sådan at vi kan høre sandheden, værdsætte og bevare den og at vi kan praktisere den når vi rejser hjem. Men hvis maven bliver belastet af for meget mad, ja, endog af den sundeste og bedste mad, bliver hjernens energi nød til at koncentrere sig om fordøjelsesorganerne for at hjælpe dem. Da får vi en følelse af at hjernen er døs og slap og det bliver næsten umulig at holde øjnene åbne. De dyrebare sandheder der burde blive hørt, forstået og praktiseret, går fuldstændig hus forbi på grund af at vi føler os uoplagt. Grunden til dette er at hjernen er næsten lammet som en følge af at vi har spist for meget.

[603]

Jeg vil anbefale at alle nyder noget varmt, især om morgnen. Dette kan vi få uden særlig besvær. Vi kan f. Eks. lave en suppe af groft hvedemel. Hvis melet er for groft, kan vi sigte det og mens suppen er varm, kan vi blande lidt mælk i den. Dette er en sund ret, som både smager godt og passer godt for lejrmøderne. Og hvis brødet bliver for tørt, kan vi brække det i stykker og komme det i suppen. Det smager godt. Jeg kan ikke anbefale at spise kold mad, fordi det kræver energi at varme maden op til legmstemperatur før fordøjelsen kan begynde og denne energi må maven tage fra organismen. En anden enkel og sund ret er bønner som er kogt eller stegt. Fortynd dem med lidt vand og kom så lidt mælk eller fløde i og det bliver en dejlig suppe. Brødsmugler kan bruges her på samme måde som hvedemelsuppen. *Råd og vink* side 69-70]

Jeg er glad for at se den fremgang som mange gør i helsereformen, dog er jeg ked af at se så mange stå i baggrunden. Hvis nogen

bliver syge på vore lejre, bør der forhøres nærmere om sagen og der bør lægges mærke til om der sker noget mere. Det gør mig ondt at vore lejrmoders omdømme skal lide fordi det rygtes hvorfor folk bliver syge. Hvis tingene gøres rigtigt ved disse betydningsfulde samlinger, kan de være til velsignelse for legemlig så vel som for sjælelig sundhed.

[604]

En alvorlig drøm

EN ALVORLIG DRØM

Natten den 30. april 1871, trak jeg mig tilbage for at hvile i en meget nedtrykt tilstand. Jeg har været i en meget nedtrykt tilstand. Jeg har ofte bedt under frygtelige plager om lindring. Jeg har bedt indtrængende efter hjælp og styrke fra Gud, så jeg kan komme over den store nedtrykkelse der lammede min tro og håb og gjorde mig nyttesløs. Den nat havde jeg en drøm som gjorde et meget stort indtryk på mig. Jeg drømte at jeg deltog i et vigtigt møde hvor et stort selskab var forsamlet. De bestormede Herren i bøn for særligt lys. Nogle få synes at pines i ånden, deres følelser var intense; med tårer græd de højt efter hjælp og lys. Vore mest fremtrædende brødre var med i dette meget indtryksfulde drama. Bror A lå lammet på gulvet, øjensynlig i store kvaler. hans hustru sad blandt et selskab af ligegyldige tilskuere. Hun så ud som om hun ville have alle til at forstå at hun foragtede dem som ydmygede sig selv på den måde.

Jeg drømte at Herrens Ånd kom over mig og jeg rejste mig midt blandt gråden og bønnerne og sagde: Herren Guds Ånd er over mig. Jeg følte mig tilskyndet til at sige til dig at du må begynde at arbejde personligt for dig selv. Du ser hen på Gud og ønsker at han skal gøre det arbejde for dig som han har overladt dig at gøre. Hvis du selv vil gøre det arbejde som du ved du burde gøre, så vil Gud hjælpe dig når du har brug for det. Du har ladet de ting som Gud har overladt til dig ligge ugjorte hen. Du er blevet kaldet af Gud til dit arbejde. Havde du fulgt det lys som han har givet, så ville han lade mere lys skinne på dig; men så længe du tilsidesætter de råd, advarsler og irettesættelser der er givet, hvordan kan du da forvente at Gud giver dig mere lys og velsignelser for forsømmelse og foragt? Gud er ikke som mennesker; han er ikke til at spøge med.

[605]

Jeg tog den dyrebare bibel og omgav den med adskillige *Vidnesbyrd for menigheden* til Guds folk. Her, sagde jeg, imødekommes næsten alle sager. De synder de skal undgå peges ud her. De råd de ønsker kan findes her, i andre situationer der er ligesom deres egen.

Gud har været tilfreds med at give jer linie efter linie og forskrift efter forskrift. Men der er ikke mange af jer som virkelig ved hvad *Vidnesbyrdene* indeholder. I er ikke fortrolig med skiften. Hvis I havde gjort Guds ord til jeres studium, med et ønske om at nå bibel-normen og opnå kristen fuldkommenhed, ville I ikke have haft brug for *Vidnesbyrdene*. Det er fordi I ikke har gjort jer selv bekendt med Guds inspirerede bog at han har forsøgt at nå jer ved hjælp af enkle, direkte vidnesbyrd, påkalde jeres opmærksomhed til de inspirerede ord som i ikke har adlydt og tilskynde jer til at danne jeresandel i overensstemmelse med den rene ophøjede lære.

Herren ønsker at advare jer, irettesætte, råde, igennem de givne vidnesbyrd og indprente jeres sind med vigtigheden af hans ords sandhed. De skrevne vidnesbyrd skal ikke give nyt lys, men livagtigt indprente i hjertet inspirerede sandheder der allerede er åbenbaret. Menneskets pligt over for Gud og sit medmenneske har direkte været angivet i Guds ord; alligevel er kun få af jer lydige over for lyset I har fået. Yderligere sandheder er ikke offentliggjort; men Gud har igennem *Vidnesbyrdene* gjort allerede kendte sandheder mere simple og på sin egen valgte måde bragt dem frem for folk for at vække og indprente deres tanker med dem, så alle er uden undskyldning.

[606] Stolthed, egenkærlighed, had, misundelse og skinsyge har omtåget opfattelseevnen og den sandhed, som vil gøre jer forstandige til frelse, har mistet sin styrke og kan ikke fortrylle og styre sindet. De helt grundlæggende principper for gudsfrygt forstås ikke fordi der ikke er en hunger og tørst efter bibelkundskab, hjerterenhed og livshellighed. *Vidnesbyrdene* skal ikke forklejne Guds ord, men ophøje det og lede tankerne hen til det, så sandhedens skønne enkelhed kan gøre indtryk på alle.

Jeg siger endvidere: Ligesom Guds ord er indmuret i disse bøger og tidsskrifter, lige sådan har Gud muret jer ind med irettesættelser, råd, advarsler og opmuntring. Her skriger I efter Gud, i jeres sjæles smerte, for mere lys. Jeg er bemyndiget af Gud til at fortælle jer at intet andet lys vil skinne igennem *Vidnesbyrdene* på jeres stivej før i gør praktisk brug af det lys der allerede er givet. Herren har muret omkring jer med lys; men værdsætter ikke lyset; I har trådt på det. Medens nogle har foragtet lyset, har andre sat det til side, eller kun fulgt det i ligegyldighed. Nogle få har ladet deres hjerter adlyde det lys som Gud har fundet for godt at give dem.

Nogle som har fået særlige advarsler igennem vidnesbyrdet har på nogle få uger glemt den irettesættelse de har fået. *Vidnesbyrdene* til nogle er adskillige gange blevet gentaget, men de har ikke anset dem for at være af tilstrækkelig betydning. De har været for dem ligesom tomme historier. Havde de respekteret det lys de havde fået ville de have undgået tab og prøvelser som de anser for hårde og strenge. De kan kun kritisere sig selv. De har lagt et åg på deres egne skuldre som de finder svært at bære. Det er ikke det åg som Kristus har lagt på dem. Guds omsorg og kærlighed blev udvist for deres bedste; men deres egenkærlige, onde, vantroende sjæle kunne ikke se hans godhed og barmhjertighed. De jager i deres egen klogskab indtil de er overbebyrdede af trængsler og forvirret af rådvildhed, er indfanget af Satan. Når I samler det lys som Gud har givet jer tidligere, så vil han give jer en forøgelse af lys. [607]

Jeg blev vist tilbage til det gamle Israel. Gud gav dem sin lov, men de ville ikke adlyde den. Han gav dem da ceremonier og forordninger, så Gud kunne erindres når de udførte disse. De var så tilbøjelige til at glemme ham og hans krav på dem at de var nød til at være ved ilden for at erkende deres forpligtelse i at adlyde og ære deres Skaber. Havde de været lydige og elsket at holde Guds bud, ville mængden af ceremonier og forordninger ikke være påkrævet.

Hvis folket, som nu bekendte sig til at være Guds særlige ejendom, blot ville adlyde hans forlangender og som er udmøntet i hans ord, ville særlige vidnesbyrd ikke gives for at vække dem til deres pligt og give dem et indtryk af deres syndighed og deres frygtelige fare for ikke at adlyde Guds ord. Folks samvittighed blev sløvet fordi lyset blev sat til side og forsømt og foragtet. Og Gud vil fjerne disse vidnesbyrd fra folket og vil fratage dem styrke og ydmyge dem.

Jeg drømte at, medens jeg tale faldt Guds kraft over mig på den mest bemærkelsesværdige måde og jeg var frataget al styrke, dog var jeg ikke i et syn. Jeg mente at min mand rejste sig op for folket og udbrød: »Dette er Guds forunderlige kraft. Han har gjort *Vidnesbyrdene* som et stærkt middel til at nå sjæle og han vi arbejde endnu mægtigere igennem dem end han hidtil har gjort. Hvem vil være på Herrens side?

Jeg drømte at en hel del mennesker øjeblikkeligt sprang på og besvarede kaldet. Andre sad triste, nogle viste hån og foragt og nogle få synes at være helt urørte. En stod ved min side og sagde:

[608] »Gud har oprejst dig og har givet dig ord at tale til folk og til at nå hjerter som han ikke har givet til nogen anden. Han har tilpasset dine vidnesbyrd til at møde problemer der har behov for hjælp. Du bør være urokkelig over for foragt, hån, bebrejdelse og kritik. For at være Guds særlige redskab, bør du ikke læne dig op ad nogen andre end ham alene og, ligesom den omklamrene vin, lad dine slyngtråde vikle sig omkring ham. Han vil gøre dig til et middel hvorigennem han kan viderebringe sit lys til folk. Du må hver dag samle styrke fra Gud for at stå stærkt, så dine omgivelser ikke kan dæmpe eller fordunkle det lys han har ladet skinne på sit folk igennem dig. Det er Satans særlige mål at forhindre dette lys fra at komme til Guds folk, som behøver det så stærkt i blandt disse sidste dages farer.

»Din medgang lægger i din simpelhed. Lige så snart du afviger fra denne og former dit vidnesbyrd for hvemsomhelst, er din styrke væk. Næsten alt i denne tidsalder er overfladisk glans og uvirkeligt. Verden vrimler med vidnesbyrd der behager og fortryller et øjeblik og ophøjer selvet. Dit vidnesbyrd er af en anden karakter. Det skal gå ned i livets små detaljer, holde den svage tro fra at uddø og få det mest mulige ud af troende, at de må skinne som lys i denne verden.

»Gud har givet dig sit vidnesbyrd, til at fremstille den sande tilstand for den frafaldne og synderen og fremstille det umådelige tab han opretholder ved at forsætte i synd. Gud har indprentet dette på dig ved at give dig det i syner som han ikke har givet til andre nulevende og efter det lys han har givet er du ansvarlig for disse ting. »Ikke ved magt og ikke ved styrke, men ved min ånd, siger Hærskares Herre.« Opløft din røst som en basun og vis mit folk deres overtrædelser og Israels hus deres synder.«

[609] Denne drøm havde en kraftfuld indflydelse på mig. Da jeg vågnede, var min pine væk, mit humør var godt og jeg fattede en styrke og livskraft som jeg i månedsvis havde været fremmed over for. Det var som om at Guds engle var hvervet til at bringe mig lindring. Udsigelig taknemmelighed fyldte mit hjerte for denne store forandring fra fortvivlelse til lys og lykke. Jeg vidste at den hjælp kom fra Gud. Denne åbenbaring var for mig som et mirakuløst tegn på Guds barmhjertighed og jeg er dybt taknemmelig for hans kærlighed.

Prædikanters klæder og opførsel

PRÆDIKANTERS KLÆDER OG OPFØRSEL

Efserne 3,6.7: »At hedningerne er medarvinger, medindlemmede i legemet og meddelagtige i forjættelsen og alt dette i Kristus Jesus ved evangeliet; og det er jeg blevet tjener for ved den Guds nåde, der blev mig skænket som gave ved hans mægtige indgriben.«

»Og det er jeg blevet tjener for,« ikke kun for at overbringe folket sandheden, men for at føre den ud i livet.

»At oplyse, hvorledes den frelsesplan er, der fra evighed har ligget gemt som en hemmelighed hos Gud.« vers 9. Dette hentyder ikke blot til de ord der ruller ud af tungen; det er ikke nok at være veltalende i tale og bøn; men det er Kristus der skal kendes, at have Kristus i os og gøre ham kendt for dem som lytter.

»Ham forkynder vi, idet vi påminder ethvert menneske og lærer ethvert menneske med al visdom,« ikke som nybegyndere, ikke i uvidenhed, »for at vi kan fremstille ethvert menneske som fuldkomment i Kristus. Det er også det, jeg arbejder og kæmper for med hans kraft, som virker mægtigt i mig.« Kolosenserne 1,28.29. Det er Guds værk, nåden fra Gud, erkendt og følt, livets prydelser og handlinger, som skal gøre et mærkbart indtryk på den som hører.

Men det er ikke kun dette. Der er andre ting der må tages hensyn til, hvor noget er blevet forsømt, men som er af vigtig betydning, det lys i hvor de er blevet præsenteret for mig før. Folk får indtryk af talerens optræden bag talerstolen, ved hans attitude og hans måde at tale på. Hvis dette er som Gud gerne vil have det, vil det indtryk de giver være til gunst for sandheden; især vil den klasse få et indtryk som har lyttet til fabler. Det er vigtigt at prædikantens optræden er sømmelig og værdig, når han har med den hellige ophøjede sandhed han lærer at gøre, så et godt indtryk kan gøres på dem som ikke har en naturlig lyst til religion.

Omhyggelighed i påklædningen er et vigtigt punkt. Her har der været en mangel hos prædikanter som tror den nærværende sandhed. Nogles klæder har endda været usøgnede. Der har ikke blot været

[610]

en mangel på smag og orden i den klædeorden der passer sig for personen og at farverne passer sig for og klæder en Kristi tjener, men nogle har endda set sjustket ud. Nogle prædikanter bærer en vest i lys farve, medens deres benklæder er mørke eller en mørk vest og lyse bukser, uden smag eller orden i klæderne på en person skønt de kommer ud til folk. Disse ting siger folk noget. Prædikanten giver dem et eksempel på orden og sætter for dem nydelig ordenlighed og smag i deres udseende, ellers lærer han dem slaphed og mangel på smag som de kan risikere at følge efter.

Sorte eller mørke materialer klæder sig mere for en prædikant bag en talerstol og vil give folk et bedre indtryk end en kombination af to eller tre forskellige farver i hans klæder ville gøre.

[611] Jeg blev vist tilbage til det gamle Israel og fik vist at Gud havde givet særlige retningslinier med hensyn til de klæders materialer og stil der skulle bæres af dem som gjorde tjeneste for ham. Himlens Gud, hvis arm bevæger verden, han som underholder os og giver os liv og sundhed, har givet os vidnesbyrd for at han kan æres eller vanæres ved hans tjenestegørende folks påklædning. Han gav også belæring med hensyn til deres hjem og angav i enkeltheder hvilke klæder som de skulle bære som hjælp til i hans tjeneste. De skulle fastholde en orden i alt og især bevare renhed. Læs de retningslinier som blev givet Moses for Israels børn som Gud var kommet ned på bjerget for at fremsige hans hellige lov i deres påhør. Hvad pålagde han Moses at folket skulle gøre? At være rede for den tredje dag, for på den tredje dag, sagde han, ville Herren komme ned på bjerget for øjnene af hele folket. De skulle sætte sig i grupper omkring bjerget. »Da sagde Herren til Moses: »Gå til folket og lad dem hellige sig i dag og i morgen og tvætte deres klæder.« Den store og mægtige Gud som skabte det skønne eden og alt det dejlige i den er en ordnens Gud og han ønsker orden og renhed hos sit folk. Den mægtige Gud påbød Moses at fortælle folket at vaske deres klæder så der ikke skulle være urenheder i deres klæder og omkring deres person idet de kom frem for Herren. Og Moses gik ned fra bjerget til folket og de vaskede deres klæder, efter Guds befaling.

[612] Og for at vise hvor omhyggelige de var med hensyn til renhed, skulle Moses lægge en vandkumme mellem åbenbaringsteltet og alteret, »og hældte vand deri til tvætning.« Og Moses og Aron og Aron's sønner som gjorde tjeneste for Herren, skulle vaske deres

hænder og deres fødder når de derved gik ind i åbenbaringsteltet og når de gik ind for Herren.

Dette var den store og mægtige Guds store bud. Der måtte ikke være nogen slaphed og usoignerethed over dem som viste sig for ham da de kom ind til hans hellige nærhed. Og hvorfor skulle de dette? Hvad var formålet med al den omhyggelighed? Var det ikke kun blevet anbefalet Guds folk? Var det kun for at vinde hans bifald? Den grund der blevet givet mig var dette, at der skulle gøres et rigtigt indtryk på folk. Hvis dem som gjorde tjeneste i hellige embeder ikke skulle udvise omhyggelighed og ærbødighed for Gud, i deres påklædning og deres opførsel, ville folk miste deres æresfrygt for Gud og hans hellige tjeneste. Hvis præsterne viste stor ærbødighed for Gud ved at være meget omhyggelige og meget nøjeregnende idet de kom ind til hans nærværelse, gav det folk en ophøjet tanke om Gud og hans krav. Det viste dem at Gud var hellig, at hans arbejde var helligt og at alt i forbindelse med hans arbejde måtte være helligt; da det måtte befries for alt urent og urenheder; og så måtte alt besmittet fjernes fra dem som nærmer sig Guds tilstedeværelse.

Ud fra det lys som er blevet givet mig, har der været skødesløshed i dette. Jeg må tale om det sådan som Paulus fremstiller det. Det føres ud i viljes?gudsdyrkelse og forsømmelse af legemet. Men denne frivillige ydmygelse, denne viljes?gudsdyrkelse og forsømmelse af legemet, er ikke ydmygelse som smager himmelsk. Den ydmygelse vil være påkrævet for alle personer og handlinger og klædedragt som forkynder Guds hellige sandheder rigtigt og fuldstændigt passende, så alle vore enkeltheder vil anbefale vor hellige religion. Netop klæderne vil være en anbefaling af sandheden overfor ikke-troende. De vil være en prædiken i sig selv. Men det forkerte siver ofte ud fra den indviede talerstol. En prædikant samtaler med en anden ved talerstolen foran forsamlingen og leer og synes ikke at have nogen byrde for arbejdet, eller mangle højtidelig sans for deres hellige kald vanærer sandheden og bringer det hellige ned på et lavt stade som alt andet. Eksemplet har tendens til at fjerne gudsfrygt fra folk og forringe evangeliets hellige værdighed som Kristus døde for at ophøje. Efter det lys som er blevet givet mig, ville det være Guds?velbehageligt at prædikanter bøjede sig ned lige så snart de går op bag talerstolen og alvorligt beder om hjælp fra Gud. Hvilket indtryk ville dette ikke gøre? Der ville komme en højtidelig ånd

og ærefrygt over folk. Deres prædikant er i fortrolig samtale med Gud; han overgiver sig selv til Gud før han vover at stå frem for folk. Højtidelighed hviler over folk og Guds engle er bragt meget nær. Prædikanter bør som det første se på Gud når de kommer op til talerstolen og kan så sige til alle: Gud er min styrkes kilde.

En prædikant som er skødesløs i sit udseende skader ofte dem som har god smag og fine følelser. Dem som er mangelfulde i dette buede rette deres fejl og være mere varsomme. Tabet af visse sjæle vil til sidst kunne føres tilbage til prædikantens usoignering. Den første optræden gav folk et dårlig indtryk fordi de ikke på nogen måde kunne kæde hans opførsel sammen med de sandheder han giver. Klæderne sagde ham imod; og det indtryk man fik var at det folk han repræsenterede var er skødesløs gruppe som ikke bekymrede sig om deres klæder og hans tilhører ønskede ikke at have noget at gøre med sådanne folk.

[614] Her er der, efter det lys der er givet mig, udvist ligegyldighed blandt vort folk. Nogen gange står prædikanter bag prædikestolen med uordentligt hår og ser ud som om der ikke har været en kam eller børste igennem det i en hel uge. Gud vanæres når dem som engagerer sig i hans hellige tjeneste er så forsømmelige for deres udseende. I fortiden blev præsterne pålagt at have deres klæder i en perfekt stand for at gøre tjeneste på det hellige sted og hjælpe i gejstlig medfør. De skulle have deres klæder efter deres gerning, og Gud anførte nøje hvordan disse skulle være. Vandkummen blev placeret imellem alteret og forsamlingen, så de før de kom ind i Guds nærhed, for øjnene af forsamlingen, kunne vaske deres hænder og fødder. Hvilket indtryk gjorde dette ikke på folket? Det var for at vise dem at hver støvpartikel måtte væk før de kunne gå ind i Guds nærhed; for han var så stor og hellig at hvis de ikke indvilgede på disse betingelser, ville døden komme.

Men se den klædestil vore prædikanter har i dag. Nogle som har med hellige ting at gøre klæder sig så forkert at det vil ødelægge indflydelsen fra deres arbejde. Der er en synlig mangel på sans for farver og ordenlighed. Hvilket indtryk giver en sådan klædemåde? Det er det arbejde vi har der ikke betragtes som mere helligt eller ophøjet end almindeligt arbejde, som at pløje mark. Prædikanten bringer, ved sit eksempel, hellige ting ned på niveau med andre ting.

Sådanne forkynderes påvirkning behager ikke Gud. Hvis nogen kommer til at modtage sandheden på grund af deres arbejde, efterligner de ofte deres talere og kommer ned på det samme lave stade som dem. Det vil være sværere at omforme disse og få dem op på det rette sted og lære dem sand orden og hang til disciplin, end at omvende mænd og kvinder som aldrig har hørt sandheden før. Herren forlanger at hans tjenere er rene og hellige, for at fremstille sandhedens princip i deres eget liv rigtigt og ved deres eksempel bringe andre op på et højere stade.

Gud forlanger at alle som bekender sig til at være hans udvalgte folk at de skal være omhyggelige med at bevare personlig renhed, selv om de ikke er sandhedens lærere. De pålægges også orden i deres hjem og på deres ejendomme. Vi er eksempler for verden, levende breve der kendes og læses af alle mennesker. Gud forlanger af alle der vedkender sig gudsfrygt og især dem som lærer sandheden til andre, at afstå fra alt ondt.

[615]

Ud fra det lys jeg har haft, er prædikantgerningen et helligt og ophøjet embede og dem som påtager sig det bør have Kristus i deres hjerter og vise et alvorligt ønske om, i alle deres handlinger, i deres klædeform, i deres tale, selv i deres måde at tale på, at fremstille ham på en værdig måde for folk. De bør tale med ærbødighed. Nogle ødelægger det højtidelige indtryk de kunne have givet folk, ved at løfte deres stemmer til et meget højt leje og råbe og skrig sandheden ud. Når sandheden fremstilles på denne måde, mister den meget af sin sødme, sin kraft og alvor. Men hvis røsten har den rette klang, hvis den er højtidelig og er så moduleret så den er helt gribende, vil den give et meget bedre indtryk. Det var i det toneleje Kristus lærte sine disciple. Han indgød alvor i dem, han talte på en gribende måde. Men dette meget høje og skrigende leje - hvad udretter dette? Det giver ikke folk et mere ophøjet syn af sandheden og giver dem ikke et mere dybt indtryk. Det skaber kun ubehagelige fornemmelser for tilhørerne og trætter talerens stemmeorgan. Stemmens toneleje har meget at gøre med påvirkningen af tilhørernes hjerter.

Mange som kunne være nyttige mennesker opbruger deres vitale kræfter og ødelægger deres lunger og stemmeorganer ved deres måde at tale på. Nogle prædikanter har fået den vane at forhastet plable det af som de vil sige, som om de skulle gentage en lektion og haster sig så hurtigt så muligt. Det er ikke den bedste måde at tale

[616] på. Ved at vise stor omhu, kan en prædikant oplære sig selv til at tale tydeligt og gøre indtryk og ikke presse en masse ord sammen uden at tage tid til at indånde. Han bør tale på rimelig måde, så folk kan få de tanker der fæstner sig i dem idet han prædiker. Men når sagen hastes igennem så hurtigt kan folk ikke få pointerne ind i tankerne og de ikke har tid til at fordøje det indtryk der er så vigtigt for dem at have; der er heller ikke tid til at sandheden påvirker dem som den ellers ville.

Når I taler fra struben og lader ordene komme ud fra de øverste stemmelejer, irriteres og pirres stemmeorganerne hele tiden og er ikke den bedste måde at bevare dem sunde eller at forøge deres effektivitet på. I burde lade jer inspirere helt og fuldt og lade bevægelserne komme fra bugmusklerne. Lad kun lungerne være budskabets kanal, men stol ikke kun på deres arbejde. Hvis I lader jeres ord komme dybt nede fra, bruger bugmusklerne, kan I lige så let tale til tusinde som til ti.

[617] Nogle af vore forkyndere ødelægger sig selv ved lange, trættende bønner og høje taler, skønt en lavere tone bedre kunne gøre indtryk og spare dem for deres egen styrke. Så længe I uden hensyn til livs? og sundhedslovene går videre og følger øjeblikkets indskydelse, så tilskriv det ikke Gud hvis I bryder ned. Mange af jer spilder tid og styrke på lange fortaler og undskyldninger inden I begynder at tale. I stedet for at sige undskyld fordi I ikke er ved at tale til folk, bør i begynde jeres arbejde som om Gud havde noget I skulle sige dem. Nogle bruger næsten en halv time på undskyldninger; således spildes tiden og når de kommer til deres emne, hvor de er ivrige efter at fæstne sandhedens punkter, er folk trætte og kan ikke finde kraft og modtage indtryk. I bør gøre den nærværende sandheds store punkter så tydelige som milepæle så at folk kan forstå dem. Så vil de kunne se den bevisgrund du ønsker at give og de standpunkter du ønsker at understøtte.

Der er en anden klasse som taler til folk i et pibende toneleje. Deres hjerter er ikke blødgjort af Guds Ånd og de tror at de må gøre indtryk ved ydmygelsens fænomen. En sådan opførsel ophøjer ikke det evangeliske arbejde, men fornædret det og gør det ringere. Prædikanter bør fremstille sandheden varm, frisk fra herligheden. De bør tale på en sådan måde så Kristus fremstilles rigtigt og bevare den værdighed der passer sig for hans tjenere.

De lange bønner nogle prædikanter beder er en stor fejltagelse. At bede så længe som nogen gør hører slet ikke hjemme. De skader struben og stemmeorganerne og derefter taler de om at de bryder ned på grund af deres hårde arbejde. De skader sig selv selvom det de gør ikke er påkrævet. Mange føler at bøn skader deres stemmeorganer mere end tale. Det er en følgevirkning af legemets unaturlige position og den måde hovet holdes på. De kan stå og tale og ikke føle sig skadet. Bedestillingen bør være helt naturlig. Lange bønner belaster og det er ikke i overensstemmelse med Kristi evangelium. En halv time eller bare et kvarter er alt for lang tid. Nogle få minutters tid er længe nok til at bringe din sag for Gud og fortælle ham hvad du mangler; og du kan sørge for at folk ikke bliver trætte og ikke mindske deres interesse for helligelse og bøn. De kan fornyes og styrkes, i stedet for at afkræftes.

Mange har gjort fejl religiøse andagtsøvelser med lange bønner og lange prædikener, på et højt toneleje, med en anstrengt stemme og med en unaturlig stemme og i et unaturligt leje. Prædikanten har unødigt betyngt sig selv og virkelig forpint folk med hård slidsom andagtsøvelse som er helt unødvendigt. Prædikanter bør tale på en måde så folk nås og får indtryk. Kristi lære gjorde indtryk og var højtidelig; hans stemme var melodisk. Og skulle ikke vi så vel som Kristus, bestræbe os på at have melodi i vore stemmer? Han havde en mægtig indflydelse, for han var Guds søn. Vi står så langt under ham og er langt mere mangelfulde og skønt vi gør vores bedste, vil vore anstrengelser være små. Vi kan ikke vinde og have den indflydelse som han havde; men hvorfor kan vi ikke lære os selv til at komme så nær til dette Forbillede som vi overhoved kan, så vi kan have den største mulige indflydelse på folk? Vore ord, vore handlinger, vor opførsel, vore klæder alt bør forkynde. Ikke kun med vore ord bør vi tale til folk, men alt der passer sig for vor person bør være en prædiken for dem, så de kan få det rette indtryk og så de kan tage sandheden med til deres hjem. Således vil vor tro stå i et bedre lys over for samfundet.

Jeg har ikke før erkendt mere af værkets ophøjede karakter, dets indiviethed og hellighed og vigtigheden af vor egnelse til det, end jeg gør i dag. Jeg ser behovene hos mig selv. Jeg må have en ny udrustning, en hellig salvelse, ellers kan jeg ikke fortsætte med at undervise andre. Jeg må vide at jeg vandrer sammen med Gud. Jeg

må vide at jeg forstår gudfrygtighedens mysterium. Jeg må vide at Guds nåde er i mit eget hjerte, at mit eget liv er i overensstemmelse med hans vilje, så jeg vandrer i hans fodspor. Så vil mine ord være sande og mine handlinger rigtige.

[619] Men der er et andet punkt jeg næsten har glemt. Det er den indflydelse som forkynderen bør udøve i hans gerning. Hans arbejde er ikke blot at stå bag prædikestolen. Det er kun begyndelsen på det. Han bør gå ud til forskellige familier og føre Kristus der til, føre sine prædikner der, føre dem ud i sine handlinger og ord. Idet han besøger en familie bør han forhøre sig om deres tilstand. Er det ham der hjortens hyrde? Hyrdens arbejde er ikke kun gjort bag prædikestolen. Han bør tale med hjordens medlemmer, med forældre om at lære deres ståsted at kende og med børn deres om deres. En prædikant bør kunne give den hjord føde som Gud har gjort ham til tilsynsmand over. Det vil være rigtigt at gå ind i hjemmene og studere; men hvis I gør dette og forsømmer det arbejde som Gud har overdraget til jer at udføre, gør I det forkerte. Tag aldrig ud til en familie uden at bede dem om at samles og bøj jer ned i bøn sammen med dem før I går. Forhør jer om deres sjæles sundhed. Hvad ville en dygtig læge gøre? Han spørger ud i enkeltheder om sygdommen og forsøger da at tildele remedierne. På samme måde bør sjælslægen forhøre sig om åndelige sygdomme som hjemmets medlemmer er plagede af, gå så i gang med at bruge de rigtige remedier og bed den Store Læge om hjælp. Giv dem den hjælp de behøver. Sådanne prædikanter vil få al den respekt og ære som passer sig for en Kristi tjener. Og ved at gøre sådan for andre vil deres egne sjæle holdes i live. De må hente styrke fra Gud for at tildele styrke til dem som de skal hjælpe.

Måtte Herren hjælpe os til at søge ham af hele hjertet. Jeg ville gerne vide om jeg daglig opsamler guddommeligt lys fra herligheden, lys der udstråler fra Guds trone og skinner fra Jesu Kristi ansigt og spreder det på stivejen omkring mig. Jeg ønsker at være et helt lys i Herren.

Trang til vinding

TRANG TIL VINDING

Kære bror B: Jeg har to gange påbegyndt et vidnesbyrd til dig, men har været ude af stand til at fuldende af mangel på tid. Jeg må ikke udskyde det længere, for jeg er tungt bebyrdet over dig. Jeg har skrevet et vidnesbyrd til adskillige prædikanter og idet deres sager dukker op i mine tanker, erkender jeg helt at deres situation er yderst beklagelig. Dit tilfælde er ikke en undtagelse. Kærligheden til vinding, kærlighed til penge, er ret fremtrædende hos mange af vore prædikanter som bekender sig til at være Kristi repræsentanter. Nogle af disse personers eksempel er på en sådan måde at folk bliver passende modløse. [620]

Nogle af vore prædikanter står direkte i vejen for Guds værks fremme og de folk som ser hen til dem som eksempler falder væk fra Gud. For omkring to år siden fik jeg vist vore prædikanters farer og følgen af deres kurs over for Guds sag. Jeg har talt i generelle vendinger om disse ting, men dem som har den største skyld må bruge *Vidnesbyrdene* på sig selv. Nogle er så forblindede af deres egen egenkærlige interesse at de mister øje for Guds værks ophøjede karakter.

Bror B, dit liv har næsten været en fejltagelse. Du havde indflydelsesrige talenter, men du har ikke udnyttet dem til det bedste. Du har svigtet din familie; du har ikke haft nogen særlige planer, ladet tingene ligge og de samme mangler kan mærkes i menigheden. Herren har givet dig lys med hensyn til din pligtforsømmelse for din familie og for det du skal gøre for at indløse fortiden. Dine mangler blev peget ud, men du mærkede ikke syndigheden i at bringe børn i verden uden en korrekt opdragelse. Du har båret over med deres fejl, deres synder og deres egensindige, dumdristige opførsel og du har bildt dig selv ind at det snart vil rette sig.

Eli fremstiller nøjagtig dit tilfælde. Du har af og til bebrejdet dine børn og sagt: Hvorfor er I så onde? men du har ikke brugt din myndighed som fader, som præst for huset, til at befale og have

dine ord som lov i din familie. Din og også din hustrus fejltagne kærlighed for jeres børn har fået dig til at forsømme den højtidelige forpligtelse der er overdraget jer som forældre.

[621] En dobbelt forpligtelse hviler på dig, bror B, som en Guds prædikant, at styre dit eget hjem godt og underkaste dine børn. Men du har været tilfreds med deres tilbøjeligheder og undskyldt deres fejl. Synd hos dem synes ikke så syndigt. Du har vanæret Gud og næsten ruineret dine børn ved dine pligtsforsømmelser og du har fortsat denne forsømmelse efter at Herren har irettesat og rådgivet dig. Den skade Guds sag har fået, på grund af din families indflydelse på de forskellige steder I har boet, er større end det gode som I har udrettet. Med hensyn til jeres familie har I været forblindet og bedraget af Satan. Du og din kone har gjort jeres børn til jeres ligemænd. De har gjort hvad det passede dem. Det har været et sørgeligt tilbagefald for dig og dit arbejde som en Kristi prædikant og jeres pligtsforsømmelse i at opdrage jeres børn til underkastelse har ført til et endnu større onde, som truer med at ødelægge deres brugbarhed. Du har tilsyneladende tjent Guds sag, skønt du har tjent dig selv mere. Guds sag er sygnet hen; men du har virkelig regnet ud og planlagt hvordan du kan fremhjælpe dig selv og sjæle er mistet på grund af din pligtsforsømmelse. Havde du, under din prædikantgerning, haft en position til at opbygge dette arbejde, havde du sat et eksempel i at tjene Guds sag uanset dine egne interesser og blive træt på grund af din hengivelse til denne sag, din opførsel ville da kunne undskyldes, selv om det ikke ville kunne billiges af Gud. Men skønt dine mangler har været så synlige i visse ting og Guds sag har lidt meget fordi det eksempel du har givet ved din pligtsforsømmelse over for din familie, er det sørgeligt for dig, i Guds øjne, at du bekendende tjener hans sag og alligevel gør dine egne egenkærlige interesser fremtrædende.

[622] I dit arbejde har du ofte vækket en interesse og netop der hvor du kunne arbejde til bedste fordel har hjemmeinteresserne fået lov til at drage dig væk fra Guds værk. I mange tilfælde har du ikke udholdent forsat dine anstrengelser indtil du var overbevist om at alle havde besluttet sig for eller imod sandheden. Det er ikke klog taktik at begynde en krig imod Satans magter og så forlade marken ved konfliktens højdepunkt og derved give fjenden anledning til at minde de mennesker om, som var ved at forlade hans rækker og

tage stilling på Kristi side, blive på hans side. Den interesse der tidligere er brudt kan aldrig oprejses. Nogle få kan nås, men den største del kan aldrig påvirkes og deres hjerter kan ikke blødgøres ved fremstillingen af sandheden.

Ældre C, mistede sin indflydelse og kraft for sandheden ved at spekulere og det uden at hans brødre vidste det. Dette var særdeles gudsanstødeligt, når det var en Kristi tjener. Men du har gjort det samme. Du har gjort ældre C's opførsel til en undskyldning for din hang for samkvem. Du har retfærdiggjort din selvhjælpende opførsel, fordi andre prædikanter har gjort sådan. Andre prædikanter er ikke noget kriterie for dig. Hvis de skader deres indflydelse og frarøver sig Guds bifald og deres brødres tillid burde deres opførsel undgås. Kristus er dit eksempel og du har ingen undskyldning for at opføre dig efter de fejlende menneskers eksempel medmindre deres liv er i overensstemmelse med Kristi liv. Din indflydelse vil være død for Guds sag hvis du fortsætter med at udøve den fremgangsmåde som du har i de senere år. Du omsætter, behandler og samler midler fra dine brødre sammen som du ikke selv har tjent, det er en stor synd i Guds øjne.

Nogle har virkelig afskrevet sig midler der er nødvendige for deres familiers velvære og nogle af livsnødvendighederne, for at hjælpe dig, har du taget imod. Paulus skriver til sine filipiske brødre: »Lad det samme sindelag være i jer, som var i Kristus Jesus.« »Se ikke hver på sit eget, men også på de andres.« Han skriver også til hans korintiske brødre: »Ingen må søge sit eget, men hvad der gavner næsten.« Endnu en gang siger han sørgmodigt: »Thi alle søger de deres eget, ikke det, som hører Kristus Jesus til.«

[623]

Den trang du værner om, at se på dine egenkærlige interesser, bliver større i dig og din omgang med andre har været fyldt med begær. Paulus formaner sine hebræiske brødre: »Hold jeres færd fri for kærlighed til penge, nøjes med det, I har; thi han har selv sagt: »Jeg vil aldrig slippe dig og aldrig forlade dig,« Du ofrer dit omdømme og din indflydelse for en havesyg ånd. Guds værdifulde sag vanrøgtes på grund af den ånd som nu har grebet sig fast i dets tjenere. Du er forblændet og ser ikke hvor meget modsat disse ting er til Gud. Hvis du har besluttet dig for at gå ind i arbejdet og tage al verdsligt ud, så gør det; men gør det ikke under dække af kristusforkyndelsen. Enten er din tid helliget Guds sag eller også er

den det ikke. Din egen interesse har været altoverskyggende. Den tid som du skulle hellige til Guds sag er brugt til for meget til dine egne sager og du får, fra Guds forråds-kammer, midler som du ikke har fortjent. Du vil ikke have midler fra dem som ikke er så magelige som du selv. Du ser ikke tingene fra deres side og har for meget sympati og medfølelse for dig selv. Du undersøger ikke tingene nøje for at se om dem som hjælper dig kan afse mulighed for det. Ofte vil det være mere på plads for dig at hjælpe dem som du har fået hjælp fra. Du skal være et forvandlet menneske før Guds arbejde kan få fremgang i dine hænder. Dine hus- og landbrugsbekymringer har optaget dit sind. Du har ikke overgivet dig selv til arbejdet. Som undskyldning for at være så meget der hjemme, har du sagt at dine børn behøver din tilstedeværelse og omsorg og at du må være hos dem for at fremføre det lys der er givet dig i et syn. Men, bror B, har du gjort dette? Du undskylder dig selv med at sige at dine børn nu er ude af din kontrol, de er for gamle til din tilrettevisning. I dette begår du fejl. Ingen af dine børn er for gamle til at respektere din myndighed og adlyde dine påbud selv om de har værelset på loftet. [624] Hvor gamle var Eli's sønner? De var gifte mænd; og Eli, som en fader og Guds præst, blev pålagt at lægge bånd på dem.

Men at de to ældste nu er uden for din kontrol, var de det ikke da Gud sendte dig det lys som da du gav efter for dem til deres fordærv; at du skulle opdrage dem. Men du havde tre yngre børn som vandrer mere på synderes, ulydiges, utaknemmeliges, uhelliges, fornøjelseselskeres vej end gudselskerene gør. Din yngste søn følger i sin brors fodspor. Hvilken behandling giver du ham? Oplærer du ham til flittige og nyttige vaner? Tager du din frygtelige forsømmelse op og genvinder det tabte? Skælver du over Guds ord.

Din hjemmeforsømmelse er forunderlig for en som har Guds skrevne ord og også vidnesbyrdet kun skrevet til dig, som viser din forsømmelse. Din dreng gør hvad det behager ham. Du styrer ham ikke. Du har ikke opdraget og oplært ham til at bære hans del af livets byrder. Han er en slem dreng fordi du har forsømt ham. Hans liv er en skamlet for sin far. Du kendte din pligt, men du gjorde den ikke. Han er ikke overbevist om sandheden. Han ved at han kan gå sin egen vej og Satan styrer hans sind. Du har gjort børn til en undskyldning for at blive hjemme; men bror B, denne verdens ting er kommet først for dig.

Guds sag ligger ikke nær til din sjæl og det eksempel du har givet Guds folk er ikke værd at efterligne. I Minnesota behøver de medarbejdere, ikke kun prædikanter som tager fra sted til sted når det er belejligt. Guds sag må have villige folk som ikke vil hindres fra Guds arbejde eller pligtkald af en egenkærlig eller verdslig interesse. Minnesota er en stor mark og der er mange modtagelig for sandhedens påvirkning. Kunne menighederne bringes i arbejdsorden, fuldstændig disciplinerede, ville et lys skinne frem fra dem som hele tiden ville fortælle om tilstanden. Du kunne have gjort ti gange mere i Minnesota end du har gjort. Men verden er kommet ind imellem dig og Guds arbejde og delt din interesse. Egenkærlige interesser er kommet ind i dit hjerte og sandhedens kraft er gået ud. Der er brug for en stor forandring i dig, at du kan bringes i arbejdsorden. Du har kun udrettet lidt reelt, seriøst arbejde. Alligevel har du været seriøs med at vinde alle de midler du kunne som din ret. Du er bedraget; du har set efter dine egne interesser og har fremhjulpet dig selv i stedet for at hjælpe andre. Du har i nogen tid gået i den retning; og hvis du ikke bremses, har du ingen indflydelse mere. Moses Hull gik i den retning. Hans samtaler var med begærlighed og han samlede alle de midler han kunne vinde. Han fastholdelse i sandheden var ikke stærk nok til at overvinde hans egenkærlighed.

[625]

Da B. F. Snook greb sandheden, var han meget fattig. Gavmilde mennesker nægtede sig selv bekvemmeligheder, selv nogle af livets nødvendigheder, for at hjælpe denne prædikant, som de troede var en trofast Kristi tjener. Men det var midlerne der ødelagde mennesket. Hans hjerte var ikke rigtigt hos Gud; han manglede principfasthed. Han var ikke et ægte omvendt menneske. Jo mere han modtog, jo større var hans ønske for midler. Han samlede alt hvad han kunne fra sine brødre, indtil han, ved hjælp af deres gavmildhed, var blev hjulpet til et flot hjem. Så faldt han fra troen og blev den bitreste fjende af dem som havde været så gavmilde mod ham. Dette menneske må aflægge et regnskab for de midler som han har taget fra oprigtige sandhedstroende. Han røvede ikke fra dem men fra Guds skatkammer. Vi ønsker ham ikke noget ondt; for »Thi hver en gerning bringer Gud for retten, når han dømmes alt, hvad der er skjult, være sig godt eller ondt.« Han har vandret på sit eget hjertes veje og i sine egne øjnes påsyn, men alle disse ting vil Gud bringe ham

[626]

for retten med. Alle de skjulte ting i mørket vil bringes for lyset og hjertets skjulte planer skal vise sig.

Bror B, du er ikke som disse mænd. Vi vil ikke sammenligne dig med dem, men vi vil sige: Tag dig i agt for at gå i deres fodspor og omgås ikke andre i begærlighed. Dette ønske, at prædikanterne vil vinde midler for selviske interesser, er en snare for dem, som, hvis de fortsætter, vil vise sig som deres fald. Idet de holder deres egne øjne rettet på selvet, bliver deres interesse for Guds sags fremgang og deres kærlighed for fattige sjæle, mindre og mindre. De mister ikke deres kærlighed og interesse for sandheden på en gang. Deres bortgang fra den rigtige sag er så gradvis og umærkelig at det ofte er svært at sige tidspunktet for hvornår ændringen finder sted.

Jeg tror din kurs er yderst farlig. Du har ikke mærket nødvendigheden af at give agt på det lys Gud har givet dig og vække dig selv op og frelse din familie og frigøre dig som en fader og præst for dit hjem. Du bestrider ikke det lys du har fået, du sætter dig ikke op imod det; men du forsømmer at føre det frem fordi det ikke er bekvemt og indforstået for dig at gøre sådan. Derfor var du ligesom Meroz. Du kom ikke frem for at hjælpe Herren, selvom sagen var af så livsvigtig betydning at det berører dine børns evige interesse. Du forsømte din pligt. I denne henseende var du en doven tjener. Du har kun lidt fornemmelse af hvordan Gud ser på forældres forsømmelser når de opdrager deres børn. Havde du fornyet dig her, ville du havde set nødvendigheden af den samme disciplin og orden i menigheden.

[627] Din slaphed i din familie kan også ses i dit arbejde i menigheden. Du kan ikke bygge menigheden op før du er et forvandlet menneske.

Forsømmelsen af det lys Gud har givet dig har, i en vis grad, gjort dig til fange, genstand for Satans bedrag; derfor er en dør ladet åben for ham så han kan få adgang til dig i andre retninger og gøre dig til et svagt menneske. Han ser at han har haft held med at forblinde dine øjne til din families interesser og forlede dig til at tilsidesætte det lys som Herren har givet. Da har Satan omgivet dig på en anden måde. Han har fremkaldt en hang til at komme sammen, en hang til vinding; og således er din interesse blev splittet fra Guds sag og arbejde. Kærlighed til Gud og sandheden bliver gradvis af mindre betydning. Sjæle som Kristus døde for er af mindre værdi for dig end dine timelige interesser. Hvis du forsætter med denne kurs, vil

du snart blive skinsyg, overfølsom og misundelig og vil gå væk fra sandheden, som andre har gået fra den.

Du er ivrig efter at få arbejde på dit sted og håber at noget kan siges eller gøres for at vække dine børn. Du har forsømt din pligt. Når dit længeforsømte arbejde som Herren har overladt til dig tages op; når du, med Kristi ånd, resolut vækker dig selv til at bringe dit hjem i orden, så kan du håbe at Gud vil hjælpe dine anstrengelser og indprente din families hjerter. Selv om du har gjort dine børn til en undskyldning for at blive hjemme, har du ikke gjort det arbejde som du indtrængende bad om at blive hjemme for. Du har ikke opdraget dine børn. I denne henseende har din hustru mangler, derfor er der større brug for at du skal gøre din pligt. Hendes kærlighed er af den slags som vil få hende til at give efter for dem i at gøre hvad det behager dem og i at vælge deres eget selskab, som vil lede dem til fordærv. Din tilstedeværelse, når du lader dine børn gøre hvad det behager dem, er værre for din familie end hvis du var væk fra den; og det har en endnu dårligere indflydelse på sandhedens sag.

[628]

Gud kalder på alvorlige, uselviske, uegennyttige arbejdere til hans sag, som vil tage sig af de forskellige grene i værket, som at få abonnenter for være tidsskrifter, lære dem villighed til at betale hvad de skylder og opmuntre brødrene til at følge deres systematiske godgørenhed op. Opmuntre, selvfornægtelse, slid og uegennyttig godgørenhed kendetegnede Kristi liv, som er vort eksempel i alle ting. En sand tjeners arbejde og karakter vil være i overensstemmelse med Kristi liv. Kristus lagde sin herlighed, hans høje rang, hans ære og hans rigdomme til side og ydmygede sig selv for vor nødvendighed. Vi kan ikke måle os med eksemplet, men vi bør efterligne det. Kærlighed for sjæle som Kristus gjorde dette store offer for burde stimulere hans tjenere til anstrengelse, til selvfornægtende og udholdende anstrengelser, så de kan blive medarbejdere sammen med ham i frelsen af sjæle. Så vil Guds tjeners gerninger være frugtbare, for de vil i virkeligheden være hans redskaber. Guds kraft vil ses over dem ved hans Ånds nådige påvirkning. Gud vil have dig vækket op og du skal have styrke til at overvinde forhindringer; mist ikke modet så let; om nødvendigt, arbejd, som apostlen Paulus, i træthed, i smerte, under årvågenhed, glem skavankerne i den dybe interesse for de sjæle Kristus døde for.

[629] Nogle af vore prædikanter udnytter vore brødres gavmildhed for sig selv; og når de gør dette mister de gradvis deres indflydelse; deres eksempel i disse ting ødelægger deres brødres tillid til dem. Og de lukker døren helt så at dem som virkelig behøver hjælp og er den værdig, ikke kan få den. De lukker også døren hvor hjælp kunne forventes at støtte sagen. mange af folkene bliver modløse når de ser nogle af prædikanterne kun viser så lidt interesse for Guds sags fremmarch. De ser ikke en helligelse i arbejdet. Folk forsømmes og sagen sygner hen, på grund af mangel på veltilrettelagt og effektivt arbejde som de har en ret til at forvente fra deres prædikanter.

I deres skuffelse overgav nogle af brødrene sig til utålmodighed og fortvivlelse, da de ser den egenkærlighed og begærlighed der vises af deres lærere. Folk er forud for mange af deres prædikanter. Hvis prædikanter viser en selvopofrende ånd og en kærlighed for sjæle, vil midler ikke holdes tilbage fra sagen. Lad prædikanter komme frem til den ophøjede standard som Kristi repræsentanter og vi vil se Guds herlighed følge med i fremstillingen af sandheden og sjæle vil tvinges til at anerkende dens renhed og kraft. Guds sag må gøres til det primære.

Min bror, du kunne gøre et godt arbejde. Du har en sandhedskundskab og kunne være til stor velsignelse for den nærværende sandheds sag hvis du var indviet og helliggjort til arbejde, uden at have nogen egenkærlig interesse ved siden af. Gud har betroet dig en hellig gave, dyrebare talenter; og hvis du er sand over for din betroede gave og har redeligt forøget dine talenter, vil du ikke være skamfuld når Mesteren kommer og kræver både hovedstol og renter. Det er ikke sikkert at sætte dem til side, eller på nogen måde lade hånt om det Gud har fundet behag i at give. Det har noget at gøre med at bringe dig selv i en tilstand hvor Gud kan særlig arbejde for dig.

[630] Guds sags fremmarch i Minnesota kan mere tilskrives bror Pierce end dine anstrengelser. Hans arbejde har været en særlig velsignelse for den stat. Han er et menneske med omsorg. Han har gudsfrygt for sig. Sygdomsmæssige svagheder har betyngt ham tungt og det har fået ham til at spørge om han var på sin pligts vej og om Gud ikke billigede hans arbejde. Gud elsker bror Pierce. Han har kun lidt selvfølelse og han frygter og ræddes ved arbejde; for den tanke er hele tiden i ham om han kan hjælpe andre. Hvis han ville overvinde

frygtsomhed og have mere tillid til at Gud vil være med ham og styrke ham vil han være mere lykkelig og til større velsignelse for andre. I bror Pierces liv har det været en fiasko at aflæse karakterere. Han troede at andre var lige så ærlige som ham selv og i nogen tilfælde er han blevet bedraget. Han har ikke den skarpsindighed som nogen har. Du har også, i dit liv, ikke kunne se karakteren. Du har talt fred til dem som Gud har erklæret onde. I hans alder og svaghed kan bror Pierce blive ført bag lyset, alligevel bør alle værdsætte ham højere for hans arbejdes skyld. Han behersker en kærlighed og nænsom forståelse for sine brødre, for han er en samvittighedsfuld, gudfrygtig mand.

Gud elsker søster Pierce. Hun er en af de generte, forskræmte, der er samvittighedsfulde i sine pligter; og hun vil modtage en løn når Jesus kommer hvis hun er trofast til enden. Hun har ikke vist sine dyder frem, hun har trukket sig tilbage, en af de mere stille; alligevel har hendes liv været nyttigt; hun har velsignet mange ved hendes indflydelse. Søster Pierce har ikke megen selvfølelse og selvsikkerhed. Hun har mange ængstelser, dog er hun ikke blandt de feje og utro, der ikke vil have nogen plads i Guds rige. Dem som bor uden for byen er de mest sikre og tilsyneladende nidkære kristne som lever i ordet, men gør det ikke i handling og i sandhed. Deres hjerter er ikke rettet med Gud. De har ikke gudsfrygten for sig. De bange og vantro, som straffes ved den anden død, er fra den klasse som i denne verden skammer sig ved Kristus. De er bange for at gøre det rigtige og følge Kristus, så de vil lide et pengemæssigt tab. De forsømmer deres pligt, de undgår irettesættelser og prøvelser og undviger farer. Dem som ikke tør gøre det rette fordi de derved vil udsætte sig for prøvelser, forfølgelse, tab og lidelse er kujoner og sammen med afgudsdyrkere, løgnere og alle syndere, modnes de for den anden død.

Kristi bjergprædiken erklærer hvem der er de ægte velsignede: »Salige er de fattige i ånden[, dem som ikke ophøjer sig selv, men er oprigtige og af en ydmyg natur, ikke er for stolt til at lære og ikke er forfængelige og begærlige efter verdens ære], thi Himmeriget er deres. Salige er de, som sørger[, dem som er gør bod, er underdanige og som sørger over deres synder og fejl fordi Guds Ånd er bedrøvet], thi de skal trøstes. Salige er de sagtmodige [, dem som er venlige og tilgivende, som, når de forhånes, ikke håner igen, men som viser en

[631]

lærvillig ånd og værdsætter ikke sig selv for højt], thi de skal arve jorden.« Dem med egenskaber der her nævnes vil ikke blot blive velsignet af Gud i dette liv, men vil krones med herlighed, ære og udødelighed i hans rige.

Sagen i Vermont

SAGEN I VERMONT

Jeg er blevet vist at Kristi disciple er hans repræsentanter på jorden; og Gud har udtænkt at de skal være lys i verdens moralske mørke, udstrøet over hele landet, i steder, landsbyer og byer som »et skuespil... for hele verden, både for engle og mennesker.« Hvis de adlyder Kristi lære i hans bjergprædiken, vil de søge efter en stadig fuldkommengørelse af kristen karakter og vil virkeligt være lys for verden, kanaler hvor igennem Gud vil videregive sin guddommelige vilje, sandheden af himmelsk oprindelse, til dem som sidder i mørke og som ikke kender til livets og frelsens vej.

[Gud kan ikke udbrede kendskabet til sin vilje og sin nådes underværker iblandt vantro mennesker, medmindre han har sine vidner spredt ud over hele verden. Det er hans plan, at de, der har fået del i denne store frelse ved Jesus Kristus, skal være hans missionærer og lysbærere rundt om i verden, som tegn for folket, levende breve, der kendes og læses af alle mennesker og hvis tro og gerninger vidner om Frelserens snarlige komme og at det ikke har været forgæves, de har modtaget Guds nåde. Folk må advares, så de bereder sig for den kommende dom.] For dem som har lyttet til fabler, vil Gud give anledning til at høre det profetiens ord, hvormed de gør godt efter det lys der skinner på mørke steder. Han vil overbringe det sikre sandhedsord til alles erkendelse som vil give agt; alle kan stille sig overfor sandheden med fabler de får fra mennesker som påstår at forstå Guds ord og være udrustet til at belære dem i mørke. [*Mesterens Tjeneste* side 21]

[632]

For at forøge medlemstallet i Bordoville, er brødre flyttet dertil og forlod steder der blev blottet for styrke og indflydelse ved opbakning af møder. Dette har behaget Guds og sandhedens fjender. De brødre burde blevet der som trofaste vidner, deres gode gerning vidner om deres tros ægthed ved deres eksempel i deres liv sandhedens renhed og kraft. Deres indflydelse ville overbevise og omvende, eller fordømme.

[633]

[Enhver, som følger Jesus, er hans missionær og har en gerning at gøre i sit hjem, i sit nabolag og i byen, hvor han bor. Alle, som har helliget sig til Gud, er lysbærere. Gud gør dem til retfærdighedens redskaber, så de kan bringe sandhedslyset til andre.] ikke-troende kan synes ligegyldige og ubekymrede; alligevel præger og overbeviser Gud deres hjerter som er en realitet i sandheden. Men når vore brødre forlader marken, opgiver striden og lader Guds sag sygne hen, vil de, før Gud siger, »lad dem gå,« bare være byrder for den menighed som de kan flytte hen til. Dem som de forlader, hvem var overbeviste. Opgiver ofte deres samvittighed ved at tænke når alt kommer til alt, var de unødigt bekymrede; de vedtager at der ikke er nogen realitet i den bekendelse de gjorde for syvende-dags adventister. Satan jubler ved at se Guds vinplanter enten rykkes helt op med rode eller de overlades til at sygne hen. Det er ikke Guds hensigt at hans folk skulle klumpe sig sammen og koncentrere deres indflydelse på en bestemt lokalitet. [*I Mesterens Tjeneste* side 23]

Brødrene D's anstrengelser for at opmuntre brødre til at flytte til deres steder var i god tro, men ikke i overensstemmelse med Guds sindelag. Guds veje er ikke vore veje. Han ser ikke som mennesker ser. Deres hensigter var gode; men, ved at gøre sådan, kunne Guds mål med at frelse sjæle ikke gennemføres.

Gud har udtænkt at hans folk skal være verdens lys, jordens salt. Planen at samle folk i stort antal, sammenstille en stor menighed, har afkortet deres indflydelse og forsnævret deres virkeområde og sætter bogstavelig talt deres lys under en skæppe. Det er Guds plan at kundskab til sandheden skal komme ud til alle, så ingen forbliver i mørke, uvidende om dets principper; men at alle bør prøves på den og beslutte sig for eller imod den, så alle kan advares og forlades uden undskyldning. Planen om at kolonisere sig, eller flytte fra forskellige lokaliteter hvor der kun er lidt styrke og påvirkning og koncentrere manges indflydelse på en lokalitet, fjerner lyset fra steder hvor Gud ville lade det skinne.

[634]

Kristi efterfølgere spredt ud over hele verden har ingen høj fornemmelse af deres ansvar og den forpligtelse der hviler på dem, at lade deres lys skinne frem for andre. Hvis der kun er en eller to på et sted, kan de, trods deres lille antal, opføre sig sådan for verden med en indflydelse som vil give den ikke-troende indtryk af oprigtighed i deres tro. [Jesu efterfølgere opfylder ikke Guds hensigt og vilje,

når de føler sig tilfredse med at være uvidende om hans ord. Enhver bør granske sin bibel. Kristus opfordrede sine tilhængere til at ransage skrifterne, for »det er dem, som vidner om mig.« Peter giver os denne formaning: »Herren Kristus skal I hellige i jeres hjerter. Vær altid rene til forsvar over for enhver, der kræver regnskab af jer for det håb, som er i jer, dog med sagtomdighed og frygt.« *I Mesterens Tjeneste* side 173]

[Mange, som bekender sig til at tro på sandheden for disse sidste dage, vil blive fundet for lette. De har forsømt det, der har større vægt. Deres omvendelse er overfladisk, ikke dybtgående, alvorlig og grundig. De ved ikke, hvorfor de tror på sandheden, de tror bare, fordi andre tror og de går ud fra, at det er sandheden. De kan ikke give nogen fornuftig grund for det, de tror.] Mange har ladet deres sind fylde med mindre betydningsfulde ting og deres evige interesse gøres sekundært. Deres egne sjæle er dværge og krøblinge i åndelig vækst. [Andre bliver ikke oplyst eller opbygget af det de, har erfaret, eller af den viden, som det var deres forret og pligt at eje. Det er de trofaste, som er stærke og standhaftige. *I Mesterens Tjeneste* side 56]

Kristus og han korsfæstet burde være vore tankers tema og det burde oprøre vore sjæles dybeste følelser. Den sande Kristi efterfølger vil værdsætte den store frelse som han har udført for dem og hvor han end fører vejen hen, vil de følge efter. De vil betragte det som et privilegium at bære alle byrder Kristus kan lægge på dem. Det er igennem korset alene at vi kan værdsætte den menneskelige sjæls værdi. Så stor er menneskenes værdi hvem Kristus døde for, så Faderen er tilfreds med den uendelige pris, han betalte for menneskers frelse, ved at overgive sin egen søn til at dø for deres indløsning. Den visdom, barmhjertighed og kærlighed manifesteres her i sin fylde! Menneskets værdi kendes kun ved at gå til Golgatha. Ved Kristi kors mysterium kan vi sætte værdi på mennesket.

[635]

Hvilken ansvarsbetyngt stilling, at forene sig med verdens Forløser i frelsen for mennesker! Dette arbejde kræver selvfornegetelse, opofrelse og godgørenhed, kræver udholdenhed, tapperhed og mod. Men dem som tjener i ord og lære har ikke Guds nådes frugter i deres hjerter og liv; de har ikke tro. Det er derfor der er så små resultater af deres arbejde. Mange som bekender sig til at være Kristi tjenere afslører en vidunderlig underkastelse når de ser de uomvendte

overalt omkring sig fortages. En Kristi tjener har ingen ret til at føle sig veltilpas og sidde underdanig ned i betragtning af at hans fremstilling af sandheden er kraftsløs og sjæle ikke oprøres af den. Han bør gribe til bøn og bør arbejde og bede uden ophør. Dem som underlægger sig en vedvarende mangel på åndelige velsignelser, uden at kæmpe alvorligt for dem, indvilger i at Satan sejrer. Udholdende og fremherskende tro er nødvendig. Guds tjenere må komme i et tættere partnerskab med Kristus og følge hans eksempel i alle ting, i livets renhed, i selvornægtelse, i godgørelse, i flid, i udholdenhed. De bør huske på at en optegnelse en dag vil føre bevis imod dem for den mindste pligtforsømmelse.

[636] Bror D kan ikke se at når han opmuntrer brødre til at flytte til hans egn lægger han byrder på sig selv og på menigheden; han kan ikke se at det vil kræve meget tid og arbejde at holde dem i stand til at kunne hjælpe i stedet for at de er en hindring. Han tænkte at hvis han kunne samle familier på hans sted ville de sætte en menighed sammen og lindre ham for bekymringer og byrder. Men det har vist sig i Bordoville som i Battle Creek; jo mere brødrene flyttede der til, jo tungere var de byrder som falder på medarbejdere som har Guds sag for hjerte. Mænd og kvinder af forskellige sindelag og holdninger kunne godt bo sammen i harmoni, hvis de vil værdsætte andre mere end sig selv, hvis de ville elske deres næste som sig selv, sådan som Kristus har pålagt dem.

Men det er meget svært at have med menneskesind at gøre som ikke er under Guds Ånds særlige kontrol og er udsat for Satans kontrol. Selvskhed ejer mænd og kvinder så meget og synd dyrkes så meget, selv af nogle bekendene gudfrygtige, at sammenklumpningen af store selskaber bør undgås; for de kan ikke blive lykkelige.

Dem som bror D virkelig ønskede skal komme til Bordoville var dem han anså for selskabelige, i stand til at udøve en god indflydelse. Netop sådanne mænd og kvinder mangler til at sættes over hele verden som trofaste vagtfolk, så dem som er uden Gud kan overbevises om at der er en kraft i Kristi religion. Sådanne indflydelsesrige mennesker er i sandhed jordens salt. Gud ville ikke vær tilfreds med at de samlede sig sammen og indskrænkede deres virkefelt. Pålidelige mennesker er meget sjældne af den grund at menneskers hjerter er så optaget i deres egne selviske interesser at de ikke kender noget til andre.

Hvis der kunne være et antal udsøgte mænd på den betydningsfulde post i Battle Creek, ville Gud være tilfreds; og hvis de ville opofre deres egne egenkærlige interesser for den lidende sags skyld, ville de kun følge i deres Forlørsers fodspor, som forlod sin herlighed, sin majestæt og høje rang og for vor skyld blev fattig, så vi, igennem hans armod, kunne blive rige. Kristus ofrede sig for mennesker; men mennesker, vil for sin del, ikke villigt og med gælde ofre sig for Kristus. Hvis man kunne stole på at et antal ansvarsbevidste, oprigtige, byrdebærende mænd og kvinder var beredvillige og som hurtigt ville besvare kaldet for hjælp, hvis de ville flytte til Battle Creek, ville Gud forherliges. Gud mangler mænd i Battle Creek som man kan stole på; som altid vil findes på den rette side i farens stund; som trofast vil føre krig imod fjenden, i stedet for at tage standpunkt sammen med dem som besværer Israels Gud og forsvarer dem som svækker Guds tjeneres hænder, vender deres våben imod dem som Gud har pålagt at støtte. For at have fremgang, må enhver menighed have mænd og kvinder som den kan stole på i farefulde tider. Sådanne mennesker er ligeså oprigtige som faste uselviske mennesker og har Guds sags interesse liggende nærmere til deres hjerter, fremfor hvad der vedkommer deres egne meninger eller deres verdslige interesser.

[637]

Menighederne er ikke helt sammensat af rene, oprigtige kristne. Ikke alle navne som står optegnet i menighedsbøgerne er værdige til at stå der. Nogles liv og karakterdannelse sammenlignes med andres goldhed som værdiløse slagter. Sådanne behøver det ikke at være. Dem som er værdifulde i liv og indflydelse har mærket betydningen af at følge Jesus nøje, at gøre Kristi liv til deres studium og eksempel. Dette vil kræve anstrengelser, meditation og alvorlig bøn. Det kræver anstrengelser at opnå sejr over selvished og gøre interessen for Guds sag til det primære. Nogle har anstrengt sig og praktiseret nøje disciplinering af selvet og de har vundet dyrebare sejre. Dem som betragter deres egen interesse som det primære, lever for selvet. Deres karakter er i Guds øjne som værdiløse slagter.

Bror D har mere end noget andet menneske haft interesse for menigheden på hans sted. Hvis han holdt sig borte i en kort tid med at arbejde, ville tungere og større byrder lægges på ham når han kom tilbage. Han har lade dem ligge på hans skulde og har bøjet sig stønnende af deres vægt. Brødrene D har har været i fare for at være

[638]

for nøjagtige og i fare for at fremstille deres eget liv og eksempel som et kriterie. Selvet er ikke, i Kristus, tabt af syne. Disse brødre bør sige lidt om selvet, men ophøje Kristus. De burde skjule sig bag Jesus og lade ham alene vise sig som det fuldkomne forbillede som alle bør forsøge at efterligne.

Hvor var dem som vi skulle stole på i prøvelse og trængsel? Hvor var de gudfrygtige mennesker til at samle sig omkring standarden når fjenden forsøger at finde fordel. Nogle som burde være på deres post var upålidelige da der var mest brug for dem. Deres opførsel viste at de ikke havde nogen særlig interesse for fremskyndelsen af Guds arbejde og sag. Nogle tænkte at der forventedes for meget af dem; og, i stedet for glædeligt at gøre det som de kunne, satte de sig ned på Satans magelige stol og nægtede at gøre noget som helst.

Nogle var altid skinsyge. Bror E kom fra denne klasse. Han har en særlig hårdnakkethed i sin måde at lede på. Dette ledte ham til at stædigt vedblive i en forkert kurs fordi han troede det ville glæde hans brødre at skifte og tage en modsat vej. Da han havde det sådan, var han til tider rede til at gøre hvad som helst han magtede for at fremme Guds sag. Men fremfor at opgive sin egen vilje, vil han lige så godt have tingene på egen måde medens Guds sag lider. Bror E er ikke et menneske som man kan stole på. Han er genstand for Satans fristelser og er ofte under hans styring. Han har et selvisk og ukueligt hjerte. Han er ustadig, impulsiv, først hadende og så elskende. Til tider er han venlig, andre tider er han skinsyg, misundelig og meget egenkærlig. Han kan ikke udvikle kristen karakter før han modstår fristelser, undertrykker sin egen hårdnakkede vilje og bevarer en ydmyghed, en villighed så han kan se og bekende sine fejl. Til tider har han været ganske oprigtig og alvorlig. Men så bringer en bølge ham hen til den modsatte retning og så bevarer han skinsyge, misundelse og mistillid. Selvet og selviske interesser er altoverskyggende, han er fuld af uvenlig kritik og fordægtig, så andre ikke kan vurdere ham, men ønskede blot at skade ham. Bror E behøver en gennemgribende omvendelse. Det er ikke nok for mennesker at bekende sig til sandheden. De kan anerkende hele sandheden og dog ikke vide noget - ikke have en erfaringsmæssig kundskab i deres daglige liv - af den sandheds helligegørende indflydelse har på hjerte og liv, eller af sandguds frygts kraft.

[639]

Sandheden er hellig og kraftfuld og vil udrette en gennemgribende fornyelse i deres hjerter og liv som er helliget ved den. Bror E er i stand til at udøve en indflydelse for det gode. Hvis han underkuer selvet og ydmyger sit hjerte for Gud kan han blive en sand bærer af Kristi åg. Han kan være en hjælp i stedet for en hindring for hans familie og for andre. Han svækker Guds sag i Bordoville på grund af manglerne i hans kristne karakter. Hvis bror E lever efter det lys han har modtaget, vil han arbejde på sin frelse med frygt og bæven og, gør han dette, vil et klart lys skinne på andres stivej og vil forherlige Gud. Bror E's tilfælde er repræsentativ for andres i menigheden som behøver det samme forvandlingsarbejde i deres hjerter for at rettes.

Bror F kan være mere nyttig i hans liv end han er nu eller har været. Gud har ikke kaldet ham særligt for at tjene i ord og lære. Han er ikke udrustet for den stilling, alligevel kan han gå ærinder for Herren og være en hjælp til møderne. Hvis han selv lever i lyset kan han genspejle lys til andre. Han kan være en velsignelse for andre; han kan sige trøstende og opmuntrende ord til den fortvivlede. Men for at gøre dette, skulle han anspore en mere håbefuld og glad ånd hos sig selv og mod i hans ord, endda i hans stemmes toneleje.

Søster G har nogle svagheder, alligevel gør hun ikke sit bedste for sit velvære. Han lader fjenden styre hendes tanker og forøger hendes vanskeligheder med en ulydighed. Hun lider af legemlige skavanker og burde vises medfølelse; men rastløshed, gnavenhed, klager, knurren og unødigt sorg letter ikke hendes lidelser eller bringer hende lykke, men forværrer bare vanskelighederne.

[640]

Verden er fuld af utilfredshed som overskykke den lykke og de velsigner som er inden for rækkevidde og der søges vedvarende efter lykke og tilfredshed som ikke kan erkendes. Den er hele tiden på vej efter noget forventet, fjerner goder der er større end den de har og er altid skuffede. De værner om vantro og utaknemmelighed, idet de overser velsignelserne lige på deres stivej. De almindelige hverdagsvelsignelser i livet er uvelkomne for dem, som mannaen var for Israels børn.

Søster G tiltales af Kristus: »Kom hid til mig, alle I, som er trætte og tyngede af byrder og jeg vil give jer hvile. Tag mit åg på jer og lær af mig, thi jeg er sagtnodig og ydmyg af hjertet; så skal I finde hvile for jeres sjæle.« Søster G's ord, opførsel og generelle eksempel lærer en lektie der er helt anderledes end den vor Herre lærer. Hun mister

meget ved ikke at lægge mærke til de nærværende velsignelser hun får og søger uroligt efter lykke. Hendes anstrengelser lønnes ikke og hendes frugtesløse søgen gør stor ulykke for hende selv og for alle som omgås med hende. Hendes rastløse, hendes ængstelige forstyrrede ånd, udtrykkes i hendes ansigtsudtryk og kaster en skygge. Dette mærke, denne vantro og utilfredshed ansporer fjendens fristelser. På grund af hendes stadige mistillid og hendes lånte trængsler, kaster hun en skygge i stedet for at sprede en solstråle.

[641] Bror G burde være tålmodig og overbærende og beskytte hende imod unødige byrder; for hun er ikke rede til at bære dem. Hun burde, for sin del, vogte sig imod den indtrængende fjende, burde tage sit livs byrder op uden knurren og bære dem med glæde, formildne dem alle med taknemmelighed fordi de ikke er tungere. Bror G er tilbøjelig til at se tingene fra den mørke side. Han bør holde sig selv beredvillig for Guds vilje og bruge den indflydelse Gud har givet ham til den allerbedste fordel. Han bør udføre daglige pligter med glæde og ikke tage forskud på morgendagens trængsler der gør ham ulykkelig. Han skal ikke udføre næste uges opgaver, men det arbejde og pligter som dagen bringer.

Bror og søster G burde forene sig og sige: »Hver dag har nok i sin plage.« Det er en misforståelse at tage forskud på næste uges trængsler og gøre den indeværende uge bitter. Når virkelige trængsler kommer, vil Gud udruste enhver ydmyg og sagtmodig til at bære dem. Når han ved sit forsyn lader dem komme, vil han give hjælp til at udholde dem. Irritation og knurren omtåger og pletter sjælen og lukker det klare sollys ud fra andres stivej.

Bror G kunne have arbejdet på at hjælpe bror H og samtidig hjælpe sig selv; men egenkærlighed fratog bror H's fortrin og bror G har ikke elsket sin næste som sig selv og hans stærke egenkærlighed i mange ting har afskåret ham fra godt og udelukket ham Guds velsignelse. I sidste ende gavner det ikke et menneske at være egenkærligt; for Gud gør det hele og vil kræve ethvert menneske til regnskab efter hans gerninger. »Thi hvad et menneske sår, det skal han også høste.« »Den, der sår sparsomt, skal også høste sparsomt og den, der sår rigeligt, skal også høste rigeligt.«

Jeg har nævnt disse mennesker for at fremstille manges sande tilstand i menigheden i Bordoville hvis tilfælde er ligesådan. Mange som er forsamlet på det sted har lagt byrder og bekymringer på

bror D for at blive fri. Havde de været fri for jalousi og elsket Gud, ville de have hjulpet ham, trøstet hans hjerte og sendt ham ud for at arbejde for sjæles frelse, medens Deres bønner ville have fulgt efter ham som skarpe segl i høstmarken. Deres mangel på indvielse og helligelse til Gud har svækket deres egen tro, svækket bror D's hænder, ødelagt hans mod og gjort hans indsats i evangeliemarken næsten forgæves. Menighedsproblemerne der hjemme har forkrøblet hans anstrengelser både hjemme og ude og begrænset hans arbejde, i så stor målestok, at det er begrænset til kun at være hans lokale sted. Denne afgrænsning af arbejdet til kun at være en lokalitet har en knusende påvirkning på en Kristi tjeners åndelige interesse og iver.

[642]

For at vokse i nåden og i sandhedens kundskab, må arbejderne have forskellige former for erfaring. Det vil man bedst opnå ved vidtstrakt arbejde i nye marker, på forskellige lokaliteter, hvor de vil komme i kontakt med alle slags mennesker og alle former for sindelag og hvor forskellige former for arbejde er påkrævet for at imødekomme manges behov og forskellige tankegange. Dette driver de sande medarbejdere til Gud og bibelen efter lys, styrke og kundskab at ham kan var fuldt udrustet til at dække folks mangler. Han burde give agt på formaningen til Timoteus: »Stræb efter at kunne træde frem for Gud som en mand, der kan stå prøve, som en arbejder, der ikke skammer sig ved sit arbejde, men forkynder sandhedens ord på rette vis.« »Hvem er vel den tro og kloge husholder, som hans herre vil sætte over sine tjenestefolk til at give dem deres bestemte kost i rette tid?« Visdom behøves for at kunne vælge de mest tilbørlige emner til rette anledning.

Bror D er ikke blev opdyrket som en god arbejder. Han er blevet som en dværg. Hans sind er blevet indskrænket og hans åndelige styrke er aftaget. Nu burde han være en fremgangsrig medarbejder, en grundig arbejdsmand. I stedet for at give sig helt af med arbejdet, har han tjent ved bordene. Paulus formaner Timoteus: »Lad ikke nogen ringeagte dig, fordi du er ung, men vær et forbillede for de troende i tale, i færd, i kærlighed, i troskab, i renhed! Læg vægt på at oplæse skriften, formane og lære, indtil jeg kommer. Forsøm ikke at bruge den nådegave, du har, den, som blev givet dig ved profeti og med håndspålæggelse af ældsterådet. Tænk på dette, lev i dette, så alle kan se, at du gør fremgang. Giv nøje agt på dig selv og din

[643]

lærergerning; hold trolig ud dermed. Gør du det, vil du frelse både dig selv og dine tilhørere.«

Bror D er aktiv og villig til at gøre noget, villig til at bære byrder som ikke er forbundet med hans kald; og hans tid har været for meget optaget af timelige ting. Nogle prædikanter fastholder en bestemt værdighed der ikke er i overensstemmelse med Kristi liv og er uvillig til at gøre sig brugbare med fysisk arbejde, eftersom lejlighed byder sig, for at lette deres byrder hvis gæstfrihed de deler og lette dem for bekymringer. Fysisk aktivitet ville snarere vise sig at være en velsignelse for dem end til skade. Ved at hjælpe andre ville de hjælpe sig selv. Men nogle går til andre yderligheder. Eftersom de er pålagt at bruge al deres tid og styrke på Guds arbejdes sag, er de dog villig til at gå ind i arbejdet og tjene det hele, dog kun i de timelige ting. Derved frarøver de faktisk Gud den tjeneste han forlanger af dem. Sådan optager ligegyldige ting den kostbare tid som de skulle hellige Guds sags interesse.

Bror J. N. Andrews har her begået en fejl. Den tid og styrke han har brugt til korrespondance med sine brødre og besvare deres private forespørgselsbreve, burde frigives til Guds arbejdes særlige interesse. Men få indser de ansvar der hviler på de få prædikanter som bærer byrder i denne sag. Brødrene kalder ofte disse mænd fra arbejdet for at de skal påtage deres små ting, eller for at ordne visse menighedsproblemer, som de ligeså godt selv kunne gøre. »Men hvis nogen af jer står tilbage i visdom, da skal han bede om at få den fra Gud, der giver alle gavmildt og uden bebrejdelser og så vil den blive ham givet. Men han skal bede i tro, uden at tvivle.« Han må være indtrængende og udholdende. Hvis han er vankelmodig og tvivler stadig om Herren i virkeligheden vil gøre hvad han har lovet, vil han ikke få noget.

[644]

Mange venter på at deres prædikanter skal bringe lyset fra Gud hen til dem, tilsyneladende i den tro at det er en nemmere måde end at tage trængslerne og selv gå til Gud. Disse mister meget. Hvis de daglig ville følge Kristus og gøre ham til deres vejleder og rådgiver, kunne de opnå en klar kundskab om hans vilje og således vinde en dyrebar erfaring. Af mangel på netop den erfaring, vandrer sandhedsbekendende brødre i andres gnist; de er ubekendt med Guds Ånd og har intet kendskab til hans vilje og er derfor lette at flytte fra deres tro. De er ustabile, fordi de stoler på andre og opnå erfaring fra

dem. Store tilvejebringelser er blevet gjort for enhver søn og datter af Adam for at opnå en personlig kundskab om den guddommelige vilje, at fuldkomme en kristen karakter og blive rensset igennem sandheden. Gud er vanæres ved den klasse som bekender sig at være Kristi efterfølgere og endnu ikke har erfaringsmæssig kundskab til den guddommelige vilje eller gudsfygtes mysterier.

Bror D har haft en mangfoldighed af hjemmepligter. Det større medlemsantal i menigheden har ikke formindsket hans byrder. Forøgelsen af hans familie er været en for stor byrde for ham selv og hans familie og disse ting har været en hindring for hans gode arbejdes udførelse. Han er kommet ud af træning i Guds arbejde og behøver at blive poleret. Hans vidnesbyrd behøver at bliver oplivet af Guds kraft og Ånd. Hans brødre i Bordoville, som ikke har noget særligt arbejde at gøre i ord og lære, burde vågne op og se efter hvilken hjælp andre behøvede og burde hjælpe dem. Mange lukker deres øjne for det gode som de har anledning til at gøre for andre og på grund af deres forsømmelse mister de den velsignelse som de kunne få. Bror D er overladt at bære byrder som hans brødre burde betragte som deres pligt og privilegium at bære. [645]

Vort arbejde i denne verden er at leve for andres gode og velsigne andre, at være hjælpsomme. Ofte kan der være ulemper ved at underholde dem som virkelig behøver vor omsorg og vore hjems og samfunds hjælp. Nogle hjælpere undgår disse absolut nødvendige byrder. Men nogen må bære dem. Og fordi brødrene generelt ikke holder af hjælpsomhed og ikke deler disse kristne opgaver lige- ligt med andre, er der kun nogle få som hjælper med villigt hjerte de bebyrdede. Heri burde en menighed på særlig måde søge for at afhjælpe sine prædikanter for deres ekstra byrder. Prædikanter som aktivt er engageret i Guds sag, arbejder for sjæles frelse, har vedvarende ofre at gøre.

Bror D's vidnesbyrd behøver at oplives af Guds nåde. Han behøver en ny salvelse, så han kan begribe arbejdets storhed og hellige sig helt for Guds sags fremme. Herren har arbejde nok til sine efterfølgere. De bekender sig at have tro men har ikke gerninger. Deres tro alene er død. De undgår ansvar og byrder og vil belønnes efter deres gerninger. Fordi nogle ikke vil løfte de byrder de burde løfte, eller gøre det arbejde de burde gøre, er arbejdet for stort for de få som vil

engagere sig i det. De har så meget at gøre at de overbebyrder deres styrke og slider den hurtig ned.

[646] Gud kalder i denne tid efter arbejdere hvis interesse er fuldt identificeret med hans arbejdet og sag. Prædikanterne i dette arbejde må få kraft ved de sandheders ånd og kraft de forkynder og da vil de have en indflydelse. [Folket vil sjælden komme op på et højere trin end deres prædikant. En verdenskær ånd hos ham har en frygtelig indflydelse over andre. Folk benytter hans mangler som en undskyldning til skjul for sin engen kærlighed til verden. De dulmer samvittigheden og mener at de må have frihed til at elske de ting som hører dette liv til og til at være ligegyldige over for de åndelige ting, for sådan er jo deres prædikanter. De bedrager deres egen sjæl og vedbliver i venskab med verden, som apostlen siger er »Fjendskab mod Gud«

Prædikanterne bør være mønstre for hjorden. De bør lægge en udødelig kærlighed til sjæle for dagen og vise den samme hengivenhed for sagen som de ønsker at se hos folket.] Prædikanterne i Vermont har gjort en fejltagelse i deres arbejde. De har gået over den samme grund igen og igen for at hjælpe menighederne, skønt de ofte behøvede selv at få betroet arbejde og få dem der hen hvor Gud kunne velsigne deres arbejde og gøre dem frugtbare. Der har ikke været en virksom, grundig medarbejder i Vermont, som er fuldt udrustet til at tage sig af alle dele af værket. [*Evangeliets tjenere* side 255]

[647] Bror og søster I er invaliderede. Gud lægger ikke særlig tunge ansvar på dem. De behøver at være nøje på vagt så de ikke indskrænker deres indflydelse. De har ingen børn selv til at kræve forældres kærlighed og omsorg og er i fare for at blive indsnævrede, egen kærlige og teoretiske i deres synspunkter og følelser. Alle disse ting har en dårlig indflydelse på Guds sag. De burde arbejde på at holde deres tanker ophøjede over sig selv og burde ikke gøre sig selv til en målestok for andre. Dem som ikke har børn at dele deres tanker og arbejde med og til at forlange overbærenhed, tålmodighed og kærlighed af, burde passe på at deres tanker og arbejde ikke centrér sig om sig selv. De er dårligt rustede til at undervise forældre hvordan de skal opdrage deres børn, for de har ikke haft erfaring i dette arbejde. Alligevel er dem som ikke har børn i mange tilfælde mest villige til at belære dem som har børn, skønt de førnævnte, samtidig,

i mange henseender selv får børn. De kan ikke vendes bort fra den gode opførsel og de forlanger endda mere tålmodighed imod sig end børnene forlanger. Det er egenkærligt at have en bestemt opførsel mærkeret på forhånd og således gøre sig til besvær for andre.

Det er små ting som prøver karakteren. Det er beskedne handlinger i daglig selvfornægtelse, med glæde og venlighed, som Gud smiler til. Vi bør ikke leve for os selv, men for andre. Vi bør være en velsignelse fordi vi glemmer selvet og vor betænksomhed for andre. Vi bør bevare kærlighed, mildhed og mod.

Meget få kan se fordelene ved omsorg, ansvarsfølelse og erfaring som børn giver familien. Mange har opdraget store familier uden disciplin; forældrene forsømmer en dyrebar betroelse og hellig pligt, som, hvis den udføres trofast i gudsfrygt, ville opnå, ikke kun for deres børn, men for dem selv, en dannelse for himlens rige. Men et barnløst hus er et trøstesløs sted. Beboernes hjerter er i fare for at blive egenkærlige, bevare en kærlighed for deres eget velvære og rådføre sig efter deres egne ønsker og bekvemmeligheder. De samler forståelse for sig selv, men har kun lidt at vise til andre. Omsorg og kærlighed over for afhængige børn fjerner råheden fra vor natur, gør os ømme og forstående og har en indflydelse der udvikler vor karakters pænere bestanddele. Mange er fysisk, åndeligt og moralsk syge fordi deres opmærksom er vendt næsten helt til dem selv. De kunne reddes fra stagnation ved yngre og forandrede tankers sunde livskraft og børns hvileløse energi.

Bror J er aldrene. Intet tungt ansvar bør hvile på ham nu. Han har mishaget Gud i hans forkerte kærlighed for sine børn. Han er for ivrig for at hjælpe dem med penge at han må passe på ikke at gå dem for nær. For at behage dem, har han skadet dem. De er ikke kloge og trofaste med at styre midler, endda også fra et verdsligt synspunkt. Set ud fra et religiøst synspunkt, mangler de meget. De har ingen skrupler med hensyn til religiøse ting. De besmykker ikke samfundet ved deres standpunkt og indflydelse i verden, de besmykker heller ikke Guds sag, ved rene kristenmoraliske og dydige handlinger i Kristi tjeneste. De er ikke blevet oplært til selvfornægtelse og selvstændighed som deres grundvold i livet. Her hviler den største synd på forældrene. De opdrager ikke deres børn og oplærer dem ikke til Gud. De lærer dem ikke selvbeherskelse, stabilitet i karakter og nødvendigheden af en fast, velafrettet vilje. De fleste børn i den alder

[648]

overlades at opdrage sig selv. De har ikke fået lært nødvendigheden af at udvikle deres fysiske og mentale kræfter til gode gerninger, at velsigne samfundet med deres indflydelse, at være godt udrustede til at smykke det kristne liv og at udvikle hellighed i frygt for Gud.

Bror J har begået fejl ved at betro sine ejendomme til sine børn. Han har lagt ansvar på dem som de ikke var udrustede til at bære. Han satte sine midler uden for sin kontrol og indsamlede midler fra sine brødre fordi han arbejdede dårligt. Gud er ikke blevet forherliget ved den opførsel som han har udvist overfor sine børn, der ikke har vor tro eller bibelstandard. I virkeligheden har han sagt til den onde: Det er i orden med dig; når Gud tydeligt har erklæret at dette skal være ondt.

[649] Disse fejl for bror J's del viser en stor mangel på himmelsk visdom og har, i stor grad, diskvalificeret ham for det højtidelige arbejde der påhviler Kristi trofaste tjener. Hvad kan bror J overfor Gud forsvare sig med når Mesteren skal udbede ham et regnskab for hans forvaltning? Han er blevet ledt af hans børns uhelligede sindelag og har ikke følt nødvendigheden af at søge råd og vejledning fra Guds tjener som stod i lyset. Han er blevet ledt af en forvrænget forståelse og har svigtet i bedømmelsen. Han har handlet som en blind mand. Hans opførsel har skadet ham selv og Guds sag.

Det er ikke blot forkyndere, der skal gå ud til menighederne og bede og formane af og til, at Vermont mangler. Et råb om medarbejdere kunne der konstant lyde blandt Guds folk i Vermont. Alvorlige nidkære arbejdsfolk behøves til at styrke det som er ved afhjælpningen af folks åndelige mangler. Guds sag behøver, især i Vermont, byrdebærere. Mennesker går over og over den samme grund, men udretter meget lidt, hvor det er noget at udrette. De snakker godt med deres brødre og det er ofte alt hvad der udrettes; og alligevel forventer de at blive aflønnet for den tid de har brugt.

Bror og søster K's sag kom frem for mig idet jeg skriver. De har ikke udvist omsorg for andre. De har ikke følt ansvaret hvile på dem over for byrdebærerne. Bror K blev vist mig blandt andre som har følt at de havde et arbejde at gøre for Herren. I virkeligheden har han sådan et og sådan har rigtig mange, hvis de vil gøre det. Der er grundige arbejdsfolk i Guds sag, som har en erfaring i arbejdet og som indvier deres tid og styrke til Guds tjeneste. Disse burde støttes rundhåndet. Men dem som blot går i gang med at besøge

menighederne af og til - især dem som ikke har familier at sørge for og som selv har gode kår - burde ikke trække på Herrens midler.

Hverken bror eller søster K har en erfaring i opofrelse for sandheden, i at være rige på gode gerninger og samle sig skatte i himlen. Afhængige, kærlige børn har ikke gjort brug af deres forståelse, omsorg og tålmodighed. De har rådført sig med deres egen egenkærlige bekvemmelighed. Deres hjerter har ikke været et kildepring der sender levende strømme af ømhed og hengivenhed ud. Ved at velsigne andre med venlige kærlige ord og barmhjertigheds og godgørenhedshandlinger, vil de kunne selv erkende en velsignelse. De har været for snævre i deres nytteområde. Hvis sådanne ikke bliver forvandlede i sind og væsen og fornyet ved Kristi ånd, kan de ikke blive grundige, effektive arbejdsfolk i Forløserens sag. Han er eksemplet for kristne. Selvopofrelse og uegennyttig godgørenhed bør kendetegne deres liv. Egeninteresse er for fremtrædende. Oh, hvor lidt ved bror K om hvad det vil sige at arbejde for Gud, at løfte Kristi kors og gå i den selvfor nægtende Forløseres fodspor!

[650]

En Kristi tjener, en sandhedslærer, en sand hyrde, er i en vis forstand en tjener for alle, der imødegår deres behov som behøver hjælp og ved hvordan man skal være til nytte her og der i det store sjælevindende arbejde. Et menneske som bekender at lære sandheden og går lige der hvor det behager ham og arbejder når det behager ham, dog undgår ansvar, bærer ikke korset efter Kristus og fuldfører ikke en evangelieprædikants opgave. Få ved af erfaring hvad det vil sige at lide for Kristi skyld. De ønsker at være ligesom Kristus, men ønsker at undgå armod og korsfæstelse. De ville være glade hos ham i herlighed, men holder ikke af at komme til ham igennem for megen selvfor nægtelse og trængsel.

Det har ikke kostet bror K hårde anstrengelser at søge efter sandheden; for Guds udvalgte mennesker har gode argumenter ved hånden, som er klare, tydelige og overbevisende. Den nærværende sandheds svære punkter er nået ved alvorlige anstrengelser af nogle få som var helliget værket. Fastelig og inderlig bøn til Gud har bevæget Herren til at åbne for hans sandhedsrigdomme for deres forstand. Listige modstandere og pralende Goliat'er har man måtte møde, nogle gange ansigt til ansigt, men oftere med pennen. Satan har tilskyndet mænd til vild modstand og forblinde øjnene og formørke folks forstand. De få som har i hjertet interesse for Guds

[651]

sag og sandhed blev vækket for dens forsvar. De søgte ikke efter magelighed, men var villig til at vove selv deres liv for sandhedens skyld.

Disse nidkære sandhedssøgende risikerede deres store styrke og de er alle i gang med at forsvare sandheden og sprede lyset. Led efter led i den dyrebare sandhedskæde er blevet udsøgt, indtil den står frem i skøn harmoni og udgør en fuldkommen kæde. Disse selvransagene mænd har ført argumenter frem og gjort dem så tydelige at en skoledreng kan forstå dem. Hvor let er det ikke for mennesker at blive sandhedslærere, men de ikke vil ofre sig selv og fornægte sig selv.

Disse sandhedssøgere har lidt for den og ved hvad det koster. De værdsætter den og mærker den mest intense interesse for dets fremmarch. Selvfornægtelse og korset ligger direkte på enhver Kristi efterfølgers stivej. Korset er det som ligger på tværs af de naturlige følelser og viljen. Hvis hjertet ikke er helt helliggjort til Gud, hvis viljen og hengivenheden og tankerne ikke er underkastet Guds vilje, vil det være en fiasko at fremføre en sand religions principper og i sit liv eksemplificere Kristi liv. Der vil ikke være et ægte ønske om at ofre bekvemmelighed og egenkærlighed og det kødelige sind vil ikke korsfæstes til at bearbejde Kristi gerninger.

[652] Der skal udrettes et stort arbejde for mange som bor i Bordoville. Jeg så at fjenden har travlt med at fremføre sine planer. Mennesker som Gud har betroet talenter i midler har lagt deres ansvar, som Gud har udpeget dem til som Guds forvaltere, over på deres børn. I stedet for at aflægge regnskab til Gud, for de ting som er hans, påstår de at alt hvad de har er deres eget, som om de ved deres egen magt og kraft og visdom selv har opnået deres besiddelser. Hvem gav dem kraft og visdom til at opnå de jordiske rigdomme? Hvem vandede deres hjerne med himlens dug og med regnens vandskyld? Hvem gav dem solen til at varme jorden og vække naturens ting til liv, fik dem til at blomstre til menneskets gavn? Mennesker som Gud har velsignet med hans gavmildheder slynger deres arme omkring deres jordiske rigdomme og gør disse gaver og velsignelser, som Gud i sin nåde har givet dem, til en forbandelse ved at fylde deres hjerter med selvished og mistillid til ham. De tager imod de goder der er lånt dem og afviser at give selv renterne af det han kræver til ham. Rigdomme forårsager den bekendende Kristi efterfølger

mange forviklinger og gennemtrænger dem med deres sorger fordi de glemmer Gud og elsker og dyrker mammon. De lader verdslige rigdomme forbitre deres liv og forhindrer dem i at udvikle kristen karakter. Og, som det ikke var nok, de overfører det til deres børn det som har vist sig som en forbandelse for deres eget liv. Gud har betroet mennesker midler for at prøve dem, for at se om de er villige til at anerkende ham i hans gaver og bruge dem til fremskyndelsen af hans herlighed på jorden.

Jorden er Herrens og alle rigdommene der er i den. Kvæget på tusinde bakker er hans. Al guld og sølv tilhører ham. Han har betroet sine skatte til forvaltere, så de ved dem kan forfremme hans sag og forherlige hans navn. Han betroede ikke disse skatte til mennesker så de kunne bruge dem på at ophøje og forherlige sig selv og have kraft til at undertrykke de fattige i denne verdens rigdomme. Gud tager ikke imod ofre af nogen fordi han selv behøver dem og kan ikke have æren og rigdomme uden dem, men fordi det er for hans tjeneres interesse at aflægge de ting til Gud som er hans. De frivillige ofre af det ydmyge sønderknuste hjerte vil han tage imod og vil belønne giveren med de rigeste velsignelser. Han modtager dem som ofret på taknemmelig lydighed. Han kræver og tager imod vort guld og sølv som bevis for at vi tilhører ham. Han gør krav på og tager imod vor vækst og gør krav på talenter som frugter af hans kærlighed boende i vore hjerter. At adlyde er bedre end at ofre. Uden ren kærlighed er det dyreste offer for fattigt for Gud at modtage.

[653]

Mange har deres hjerter fikseret så meget på deres jordiske rigdomme, at de ikke kan se fordelene i at samle for sig selv skatte i himlen. De indser ikke at deres frivillige offer til Gud ikke beriger ham, men dem selv. Kristus råder os til at samle os skatte i himlen. For hvem? For Gud, så han kan blive rigere? Oh, nej! Hele verdens skatte er hans og himlens ubeskrivelige herlighed og uvurderlige rigdomme er hans og kan give det til hvem han vil. »Saml jer skatte i himlen.« Mennesker som Gud har gjort til forvaltere er så bedårede af denne verdens rigdomme at de ikke i deres egenkærlighed og begærlighed ikke kan se de ikke blot frarøver Herren i tiende og gaver, men frarøver sig selv evige rigdomme. De kunne daglig lægge til deres himmelske rigdomme ved at gøre det arbejde som Herren har ladet dem gøre og som han har betroet dem med midler at føre frem. Mesteren vil have at de ser efter anledninger til at gøre godt, medens

[654] de lever, selv bruge deres midler til hjælp til deres medmenneskers frelse og til fremskyndelsen af hans sag i de forskellige grene. Ved dette gør de kun hvad Gud kræver af dem; de giver det til Gud som er hans. Mange lukker gerne deres øjne og hjerter, af så de ikke kan se og mærke manglerne i Herrens sag. Ved at hjælpe dens fremmarch burde de formindske deres jordiske vækst og forringe deres renter eller hovedstol. Nogle føler at det som de giver til Guds sags fremme er virkeligt tabt. De mener at mange dollers er forsvundet og føler sig utilfredse hvis de ikke straks kan flytte på dem således at deres jordiske rigdomme ikke forringes. De er nøjeregnende og endda skarpskårene i den måde de behandler deres brødre på og den måde de behandler verdslige på. De har ingen betænkeligheder ved at bedrage for at kunne hjælpe sig selv og vinde nogle få dollers.

[Nogle er bange for, at de skal lide tab på jordisk gods og derfor forsømmer de bøn og andagt for at få mere tid til arbejdet på gården eller i forretningen. Deres gerninger vidner om, hvilken verden de sætter størst pris på. De ofrer religiøse privilegier, som er så vigtige for deres åndelige fremgang, for det, som hører dette liv til og lærer ikke Guds vilje at kende. De forsømmer at fuldkomme en kristelig karakter og når ikke målet, Gud har sat. De giver deres timelige, jordiske interesser førstepladsen og stjæler den tid fra Gud, som de skulle have brugt i hans tjeneste. Disse mennesker har Gud mærket sig og de vil få en forbandelse i stedet for en velsignelse.] Nogle sætter deres midler uden for deres kontrol og lægger dem i hænderne på deres børn. Deres skjulte motiv er at sætte dem selv i en position, hvor de ikke føler et ansvar for at afgive til deres ejendomme bort, så sandheden kan udbredes. De erkender ikke at det er Herrens penge de handler med og at de ikke er deres egne. [*I Mesterens Tjeneste* side 256]

[655] Mange ville elske at se sjæle omvendte hvis det kunne gøres uden et offer fra deres side; men hvis deres ejendomme berøres, trækker de dem tilbage, for de er af mere værdi for dem end mænds og kvinders sjæle som Kristus døde for. Hvis dem som Gud har betroet midler forstod deres ansvar som hans forvaltere, ville de beholde i deres egne hænder det som Gud har lånt dem, så de kan trofast udføre en pligt der udvikler dem til at hjælpe med i fremførelsen af Guds værk. Hvis alle kunne fatte frelsesplanen og blot en sjæls

værdi der er købt ved Kristi blod, ville de gøre alle andre interesser af mindre betydning.

[Forældre bør have store betænkeligheder med at betro de midler Gud har givet dem, til børn, medmindre de er sikre på at børnene har større interesse og hengivenhed for Guds sag end de selv og at de vil være ivrige og mere målbevidste når det gælder at fremme Guds sag og mere villige til at give af deres midler til nødvendige tiltag. Men der er mange som uden videre overlader pengene til børn og pålægger dem det ansvar de selv skulle have båret som Guds forvaltere. Det er Satan som tilskynder dem til dette. Ved at handle sådan stiller de deres midler til rådighed for fjenden. Satan lægger tingene til rette for at de skal tjene hans egen hensigt og berøver Guds værk de midler det trænger for at holdes ved lige.] Bestræbelserne på at få sandheden frem for folk er ikke halvt så grundige og omfattende som de kunne være. Ikke en femtedel af det som kunne gøres for sandhedudbredelsen ved at sprede publikationer og udbringe sandhedslyden for alle som formår at komme, bliver gjort nu. [*Det kristne hjem* side 310]

Manges prøvetid er ved at udløbe. Satan samler daglig sin sjæle-høst. Nogle gør endelige beslutninger imod sandheden og mange dør uden et kendskab til den. Deres sind er uoplyste og deres synder er ikke angrede; og alligevel samler gudsfrygtsbekendende mennesker deres jordiske skatte og styrer deres anstrengelser efter at vinde mere. De er ufølsomme over for mænds og kvinders tilstand som kommer inden for deres indflydelsesfelt og som forulykker af mangel på kundskab. Veltilrettelagt arbejde, givet i kærlighed og ydmyghed, ville bidrage meget til at oplyse og omvende deres medmennesker; men manges eksempel som kunne gøre meget godt siger i virkeligheden: Jeres sjæle er af mindre værdi for mig end mine verdslige interesser.

Mange holder en smule af sandheden, men de holder mere af verden. »På deres frugter skal I kende dem.« Åndelige ting ofres for timelige. Frugten sådanne bærer er ikke til hellighed og deres eksempel vil ikke være sådan så syndere overbevises og omvende sig fra deres fejlagtige veje over for sandheden. De lader sjæle gå i fortabelse, skønt de kunne redde dem hvis de ville gøre så alvorlige anstrengelser for deres gode som de har gjort for at sikre sig rigdomme for dette liv. For at vinde flere af denne verdens ting,

[656]

som de i virkeligheden ikke behøver og som kun forøger deres ansvarlighed og dom, arbejder mange på højtryk og bringer sundhed og åndelig glæde i fare og deres familiers fred, bekvemmelighed og lykke. De lader sjæle gå i fordærv omkring sig fordi de frygter at det vil kræve en smugle af deres tid og midler at frelse dem. Penge er deres gud. De bestemmer sig for at det ikke vil betale sig at ofre deres midler på at frelse sjæle.

[657] Den som er betroet et talent er ikke ansvarlig for fem, eller for to, men for det ene. Mange forsømmer at samle sig skatte i himlen for sig selv. De gør ikke godt med de midler Gud har lånt dem. De har mistillid til Gud og har tusinde ting de frygter for fremtiden. Ligesom Israels børn har de vantroende onde hjerter. Gud gav dette folk af overflod, som deres behov forlangte det; men de tog forskud på bekymringerne. De beklagede sig og knurrede under deres vandring at Moses havde ført dem ud for at slå dem og deres børn ihjel med sult. Indbildte mangler lukkede deres øjne og hjerter fra at se Guds godhed og barmhjertighed under deres vandring og de var utaknemmelige over for hans gavmildhed. Således er det også med mistænksomheden hos Guds bekendende folk i denne vantroens og degenererede tidsalder. De er bange for at de skal mangle, eller at deres børn kan blive trængende, eller at deres børnebørn vil lide nød. De tør ikke stole på Gud. De har ingen ægte tro på ham som har betroet dem dette livs velsignelser og gaver og som har givet dem talenter at bruge for hans ære i at fremme hans sag.

Mange har en sådan vedvarende bekymring for sig selv at de ikke giver Gud anledning til at sørge for dem. Hvis de nogen gange var mere kortfattede og kom ind på de svære steder, ville det være det bedste for deres tro. Hvis de roligt ville stole på Gud og lade ham arbejde for dem, ville deres fornødenheder være Guds anledning; og hans velsignelse i nødens stund ville forøge deres kærlighed til ham og få dem til at værdsætte deres timelige velsignelser i en højere forstand end de nogensinde før har gjort. Deres tro ville vokse, Deres håb ville blive tydeligere og glæde ville komme i stedet for mørke og tvivl og knurren. Rigtig manges tro vokser ikke af mangel på andagtsøvelser.

Det som udtærer Guds folks livskraft er kærlighed til penge og venskab til verden. Det er Guds folks privilegium at være klare og skinnene lys i verden, at vokse i kundskab til Gud og have en klar

forståelse af hans vilje. Men dette livs bekymringer og rigdommenes bedrag kvæler det frø der er sået i deres hjerter og de bærer ingen frugt af hans herlighed. De bekender sig til tro, men det er ikke en levende tro fordi den ikke understøttes af gerninger. Tro uden gerninger alene er død. Dem som bekender sig til en stor tro, dog uden gerninger, vil ikke frelses ved deres tro. Satan tror på sandheden og skælver, dog har denne slags tro ingen livskraft. Mange som har gjort store trosbekendelser er mangelfulde i gode gerninger. Hvis de skulle vise deres tro ved deres gerninger vil de udøve en kraftfuld indflydelse på sandhedens side. Men de udnytter ikke de formidlede talenter som Gud har lånt dem. Den som tror de kan lindre deres samvittighed ved at overgive deres besiddelser til deres børn, eller ved at holde dem tilbage fra Guds sag og lade dem gå over i hænderne på ikke-troende ubekymrede børn for at formøble eller samle dem og dyrke dem, vil have et regnskab at aflægge for Gud; de er upålidelige forvaltere af Herrens penge. De vil lade Satan overløste dem igennem disse børn, hvis sind er under hans herredømme. Satans mål er, i mange måder, nået, når Guds forvaltere synes at være bedøvet og lammet; de erkender ikke deres store ansvar og afregningen som snart må komme.

[658]

Dem som har ejendomme og hvis sind er formørkede af denne verdens gud synes at være behersket af Satan i anvendelsen af dem. De har sande, troende børn og også børn som hengiver sig helt til denne verdens ting. Ved at overføre deres midler til deres børn, giver de normalt en større mængde til de børn som ikke elsker Gud og som tjener al retfærds fjende, end til dem som tjener Gud.

De sætter netop de ting i de upålidelige børns hænder som vil vise sig som en snare for dem og som vil være forhindringer på vejen til deres overgivelse til Gud. Når de giver store gaver til de ikke-troende børn giver de knappe gaver til dem af den samme tro som dem selv. Dette faktum burde vække bemidlede mennesker som har udøvet denne fremgangsmåde. De burde se at rigdommenes bedrag har forvrænget deres dømmekraft. Hvis de kunne se indflydelsen virke i deres tanker ville de forstå at Satan havde disse forhold meget nær efter hans egen hensigt og planer. I stedet for Guds kontrol af sindet og helliggør dømmekraften, styres den af den præcis modsatte kraft. Dem som har været hos dem i troen forsømmer de endda nogen gange og er ofte meget nøjeregnende og strenge i den måde

[659]

de behandler dem; medens de har en åben hånd over for de ikke-troende, verdenselskende børn, som de ved ikke vil bruge de midler, de har lagt dem i hænderne, til Guds sag. Herren kræver at dem som han har lånt midler gør rigtig brug af dem og har hans sags fremme fremtrædende. Enhver anden betragtning bør være denne underordnet.

Talentmidler skal, om de er fire, to eller et udnyttes. Dem som har mange midler er ansvarlig for et stort antal talenter. Men de forholdsvis fattige mennesker er ikke fritaget fra ansvar. Dem som kun har lidt i denne verden er dem som kun har et talent. Alligevel er de i lige så stor fare for at have kærlighed for denne smugle og for at egenkærligt holde dem tilbage fra Guds sag, ligesom for de mere velhavende. De fornemmer ikke deres fare. De bruger de gribende irettesættelser fra Guds ord på denne verdens elskere, kun til den rige, skønt de selv kan være i større fare end den mere velhavende. Uanset om de har meget eller lidt, pålægges alle at lægge deres talenter ud til vekselererne, så når Mesteren kommer at han kan få sit eget med renter. De pålægges også at fastholde en indvielse til Gud og en uselvsk interesse i hans sag og arbejde. Søg først Guds rige og hans retfærdighed, så skal de tro hans løfte at der skal lægges til det hele. I sammenligning med alt andet bør medmenneskers frelse være det primære, men det er ikke i almindelighed tilfældet. Hvis der nogen steder forsømmes noget, er det Guds sag der først lider. Gud har lånt mennesker talenter, ikke for at pleje deres stolthed, eller for at vække misundelse hos dem, men for at de skal bruge dem til hans ære. Han har gjort disse mennesker til agenter der spreder de midler der fører det menneskefrelsende værk frem. Kristus har givet dem et eksempel i sit liv. Han forlod alle sine himmelske rigdomme og glans og for vor skyld blev fattig, så vi, igennem hans fattigdom, kunne blive rige. Det er ikke Guds plan at lade det regne ned med midler fra himlen for at hans sag kan opstøttes. Han har betroet, eller anbragt, store midler hos mennesker, så der skal ikke være nogen mangel i nogen afdeling af hans værk. Han prøver dem som bekender sig til at elske ham ved at lægge midler i hænderne på dem og så prøver han dem for at se om de elsker gaven mere end Giveren. Gud vil, med tiden, afsløre hjertets sande følelser.

[660]

For at fremskynde Guds sag, er midler nødvendige. Gud har sørget for denne nødvendighed ved at lægge en overflod i hans

agenters hænder til brug i arbejdets forskellige afdelinger hvor det kan kræves for det sjælevindende arbejde. For hver frelst sjæl er et talent vundet. Den som er bragt til kundskab af sandheden og er blevet rigtigt omvendt, vil for sin del bruge sin indflydelse og midler, som Gud har givet ham, til frelse for hans medmennesker. Han vil nidkært involvere sig i det store oplysningsarbejde for dem som er i mørke og vildfarelse. Han vil være et redskab til sjæles frelse. Således veksleres talenter med indflydelse og midler hele tiden og vokser hele tiden. Når Mesteren kommer, er den trofaste tjener beredt til at give tilbage både hovedstol og renter. Ved deres frugter kan han vise forøgelsen af talenter han har vundet ved tilbageleveringen til Mesteren. Den trofaste tjener vil da have gjort sit arbejde og Mesteren, som har lønnen at give til etvert menneske efter hans gerning, vil give den trofaste tjener tilbage med både hovedstol og renter.

I sit ord har Herren tydeligt åbenbaret sin vilje over for dem som har rigdomme. Men fordi hans direkte befaling er ringeagtet, fremstiller han i sin nåde de farer der er for dem igennem *Vidnesbyrdene*. Han giver ikke nyt lys, men henleder opmærksomheden til det lys [661] som allerede er blevet afsløret i hans ord. Hvis dem som bekender sig til at elske sandheden holder på deres rigdomme og ikke adlyder Guds ord, ikke søger efter anledninger til at gøre godt med det de er blevet betroet, vil han komme hen og sprede deres midler. Han vil komme nær hen til dem med domme. Han vil på forskellige måder sprede deres afguder. Mange tab vil dækkes. Egenkærlige mennesker skal ikke være velsignede. Men »Gavmild sjæl bliver mæt.« Dem som ærer Gud, vil han ære.

Herren gjorde en pagt med Israel. Hvis de ville adlyde hans bud, ville han give dem regn i rette tid, landet skulle give hende vækst og markens træer ville bære frugt. Han lovede at deres kornhøst skulle nå over til vinhøsten og vinhøsten til såtiden og at de skulle spise deres brød helt og bo sikkert i deres land. Han ville lade deres fjender tabe. Han ville ikke afsky dem, men vandre med dem og være deres Gud og de skulle være hans folk. Men hvis de lader hånt om hans betingelser, vil han behandle dem helt modsat til alt dette. Hans forbandelse skulle hvile på dem i stedet for hans velsignelse. Han ville bryde deres stærke stolthed og gøre himlen over dem som jern og jorden som malm. »Til ingen nytte skal I slide eders kræfter

op, thi eders jord skal ikke give sin afgrøde og landets træer skal ikke give deres frugt.« »Og hvis I alligevel handler genstridigt imod mig og ikke adlyder mig, så vil jeg slå eder endnu mere.«

[662] Dem som egenkærligt tilbageholder deres midler skal ikke overraskes hvis Guds hånd spreder. Det som skulle hellige fremskynelsen af Guds sag, men som er holdt tilbage, er måske betroet en ubesindig søn og han kan formøble det. Et fint hjem, et forfængeligt hjertes stolthed, kan i en stald findes som dødt. Af og til dør en ko. Tabet af andre afgrøder kan komme. Gud kan sprede de midler han har lånt sine forvaltere; hvis de nægter at bruge dem til hans ære. Jeg så at nogle ikke havde nogle af disse tab, som følge af pligtforsømmelser, at tænke tilbage på, men deres tilfælde kunne være endnu mere håbløs.

Jesus advarede folk: »Se til, at I vogter jer for alskens havesyge; thi selv om et menneske har overflod, afhænger hans liv ikke af det, han ejer.« Og han fortalte dem en lignelse: »Der var en rig mand; hans mark havde båret godt. Han tænkte ved sig selv: »Hvad skal jeg gøre? jeg har jo ikke plads til min høst.« Og så sagde han: »Sådan vil jeg gøre: jeg vil rive mine lader ned og bygge dem større og dér vil jeg samle alt mit korn og mit gods; og jeg vil sige til min sjæl: Sjæl! du har meget gods liggende, nok for mange år; slå dig til ro, spis, drik og vær glad! « Men Gud sagde til ham: »Du dåre! i denne nat kræves din sjæl af dig; hvem skal så have det, du har samlet dig? « Således går det den, som samler sig skatte, men ikke er rig hos Gud.« Han sagde da til disciplene. »Derfor siger jeg jer: I må ikke være bekymrede for jeres liv, hvad I skal spise; heller ikke for jeres legeme, hvad I skal klæde jer med. Livet er jo mere end maden og legemet mere end klæderne.«

Disse advarsler er givet til alles gavn. Vil de benytte af advarselne de har fået? Vil de blive hjulpet. Vil de vise hensyn til disse strålende illustrationer fra vor Frelser og undgå tåbelige rige menneskers eksempel? Han har en overflod; det har mange som bekender sig til at tro sandheden og de handler som den stakkels, tåbelige rige mands tilfælde. Oh, om de ville være kloge og føle forpligtelsen hvile på dem og bruge de velsignelser Gud har givet dem med at velsigne andre, i stedet for at vende dem til en forbandelse. Gud vil sige til alle sådanne, som til de tåbelige rige mennesker: »Du dåre.«

Mennesker handler som de bliver hjulpet af deres fornuft. De er bundet på i dette livs bekymringer. De har ingen tid til at hellige sig til Gud, ingen tid til at tjene ham. Arbejde, arbejde, arbejde hører til dagens orden. Alle omkring dem er pålagt at arbejde på et højtryksplan og tage sig af store gårde. At rive ned og bygge større er deres mål, så de derved kan føje mere til deres gods. Alligevel går disse mennesker som er betyngede af deres rigdomme for at være Kristi efterfølgere. De har navn for at tro at Kristus kommer snart, at alle tings ende er nær; alligevel har de ingen opofrelsesånd. De styrter dybere og dybere ned i Verden. De giver kun dem selv lidt tid til at studere livets ord og meditere og bede. De giver heller ikke andre i deres familier, eller dem som tjener dem, dette privilegium. Alligevel bekender disse mennesker sig til at tro at denne verden ikke er deres hjem, at de blot er pilgrimme og fremmede på jorden, bereder sig at komme til et bedre land. Sådannes eksempel og indflydelse er en forbandelse for Guds sag. Hul hykleri karakteriserer deres kristendomsbekendende liv. De elsker Gud og sandheden lige så meget som deres gerninger viser og ikke mere. Et menneske vil omsætte den tro til handling som han har. »På deres frugter skal I kende dem.« Hjertet er hvor rigdommene er. Deres rigdomme er ved denne jord og deres hjerter og interesser er også her.

»Hvad nytter det, mine brødre! om en siger, han har tro, når han ikke har gerninger? kan troen måske frelse ham?« »Sådan er det også med troen; hvis den ikke har gerninger, er den i sig selv død.« Når dem som bekender sig til troen viser at deres liv er forenelig med deres tro, så skal vi se en kraft virke med i fremstillingen af sandheden, en kraft som vil overbevise synderen og drage sjæle nær til Kristus.

En konsekvent tro er sjælden blandt rige mennesker. Ægte tro, understøttet af gerninger, findes sjældent. Men alle som bekender sig til denne tro vil være mennesker som ikke vil mangle indflydelse. De vil efterligne Kristus, de vil have denne uegennyttige godgørenhed, som interesserer sig for det sjælevindende arbejde, - en uegennyttig godgørenhed som Jesus havde. Kristi efterfølgere burde værdsætte sjæle som han værdsatte dem. Deres forståelse bør være med i deres kære Forlørsers arbejde og de bør arbejde på at frelse hans blods erhvervelse, for enhver pris. Hvad er penge, huse og lande i sammenligning med blot en sjæl?

[663]

[664]

Kristus gjorde et helt og fuldstændigt offer, et tilstrækkeligt offer for at frelse enhver Adams søn eller datter som ville vise anger over for Gud for at have overtrådt hans lov og vise tro i vor Herre Jesus Kristus. Dog til trods for at dette offer var stort, indviede kun få sig til et liv i lydighed at de kunne opnå denne store frelse. Få er villige til at efterligne hans forbløffende tilvejebringelser, at udholde hans lidelser og forfølgelser og dele hans anstrengende arbejde med at bringe lys til andre. Men få vil følge hans eksempel med alvorlig, inderlig bøn til Gud efter styrke til at udholde dette livs prøvelser og udføre dets daglige pligter. Kristus er kaptajnen for vor frelse og ved hans egne lidelser og opofrelse giver han et eksempel for alle sine efterfølgere at vågen og bøn og udholdende anstrengelser, er nødvendige fra deres side hvis de vil fremstille den kærlighed der dvælede i hans skød for den faldne slægt rigtigt.

[665] Mennesker med ejendomme dør åndeligt fordi de ikke bruger de midler som Gud har sat i deres hænder til frelse af deres medmennesker. Nogle bliver af og til vækket og beslutter for sig for sig selv at de vil slutte venskab med den uretfærdige mammon, så de til sidst kan blive modtaget i de evige boliger. Men deres anstrengelser i den retning er ikke grundige. De begynder, men, da de ikke gør hjertelige og grundige anstrengelser i det alvorlige arbejde, slår det fejl. De er ikke rige i gode gerninger. Medens de dvælende tilbageholder deres kærlighed og griber efter deres jordiske rigdomme, overlister Satan dem.

En smigrernes udsigt gives dem som patentrettigheder eller andre tilsyneladende strålende foretagender som Satan kaster en fortrylles omkring. Udsigten til at få flere penge, hurtigt og let, lokker dem. De resonerer at, selvom de havde bestemt sig at lægge disse penge i Guds skatkammer, vil de bruge dem i dette tilfælde og vil forøge dem stort og vil da give en større sum til sagen. De kan ikke se nogen mulighed for fejltrin. Midlerne går ud af deres hænder og de erfarer snart, til deres beklagelse, at de har gjort en stor fejltagelse. De strålende udsigter er visnet. Deres forventninger er ikke indfriet. De blev bedraget. Satan overlister dem. han var mere skarpsindig end de og han fik dem til at sætte deres midler i hans rækker og således berøve Guds sag for det som skulle bruges til støtte for udbredelsen af sandheden og frelse af sjæle Kristus døde for. De mistede alt hvad

de har investeret og frarøvede Gud for det som de skulle have givet ham.

Nogle som er blevet betroet med blot et talent undskylder sig fordi de ikke har så stort et antal talenter som dem som han har betroet mange talenter. Ligesom den upålidelige tjener skjuler de det ene talent i jorden. De er bange for at give det til Gud som han har betroet dem. De involverer sig i verdslige foretagender, men investerer kun lidt, hvis det er noget, i Guds sag. De forventer at dem som har store talenter vil bære arbejdets byrde, medens de føler at de ikke er ansvarlig for dets fremgang og succes.

Når Mesteren kommer for at gøre regnskab med sine tjenere, vil den ukloge tjener under fortvivelse indrømme: »Jeg havde lært dig at kende som en hård mand, der høster, hvor du ikke såede og samler, hvor du ikke spredte og af frygt for dig, [Bange for hvad? At herren ville kræve en del af det lille talent han fik betroet], gik jeg hen og gemte din talent i jorden; se, her har du, hvad dit er« Hans herre vil svare: »Du dårlige og dovne tjener, du vidste, at jeg høster, hvor jeg ikke såede og samler, hvor jeg ikke spredte. Så burde du jo have anbragt mine penge hos vekselererne, så jeg havde fået mit igen med rente, når jeg kom hjem. Tag nu den talent fra ham og giv den til ham, der har ti talenter; thi enhver, som har, ham skal der gives og han skal have overflod; men den, der ikke har, fra ham skal endog det tages, som han har. Og kast den unyttige tjener ud i mørket udenfor. Der skal der være gråd og tænderskæren.«

[666]

Mange som kun har lidt af denne verden vises ved denne mand med kun det ene talent. De er bange for at betro noget til Gud. De er bange for at han vil krævet noget som de påstår er deres eget. De skjuler deres talent i jorden, er bange for at investere det, af frygt for at de vil kaldes til at give renter tilbage til Gud. I stedet for at lægge talentet ud til vekselererne, som Gud forlanger, begraver de det, eller skjuler det, hvor hverken Gud eller menneske kan få nytte af det. Mange som bekender sig til at elske sandheden gør netop sådan. De narrer dem selv, for Satan har forblindet deres øjne. Ved at frarøve Gud, har de frarøvet sig selv mere. På grund af begærlighed og et ondt vantro hjerte, har de nægtet sig selv himlens skatte. Fordi de kun har et talent, er de bange for at betro det til Gud og skjuler det således i jorden. De føler sig lettede for ansvar. De holder af at se sandheden vinde frem, men de mener ikke at de er kaldet til at

udøve selvfornægtelse og hjælpe arbejdet ved deres egen personlige bestræbelser og ved deres midler, selv om de ikke har så meget.

[667] Alle burde gøre noget. Tilfældet med enken som lagde sine to småmønter i er nedskrevet som en godgørenhed for andre. Kristus kommenterede hende for det offer hun gjorde og henledte disciplenes opmærksomhed på denne handling: »Sandelig siger jeg eder: denne fattige enke har lagt mere deri end alle de andre, som lagde noget i tempelblokken. Thi de gav alle af deres overflod; men hun gav af sin fattigdom alt det, hun havde, hele sit eje.« Kristus tillagde hendes gave mere værdi end de velhavendes store ofre. De gav af deres overfold. De ville ikke lide det mindste afsavn på grund af deres offer. Men enken har afset sig selv livets nødvendigheder for at give sit lille offer. Hun kunne ikke se hvordan hendes fremtidige mangler skulle dækkes. Hun havde ingen mand til at forsørge hende. Hun stolede på Gud for morgendagen. Værdien af den gave værdsættes ikke så meget af den mængde som gives som af forholdene og af motivet som foranlediger gaven. Når Kristus skal komme og har lønnen med sig, skal han give hvert menneske efter hvordan hans gerninger har været.

Alle, både høje og lave, rige og fattige, er blevet betroet af Mesteren med talenter; nogle mere, andre mindre, alt efter deres forskellige evner. Guds velsignelse vil hvile på de alvorlige, kærlige og flittige arbejdere. Deres investering vil være nyttig og vil sikre sjæle i Guds rige og en uforgængelig rigdom til dem selv. Alle er moralske, agenter og alle er betroet himlens goder. Talenterne er tildelt efter hvilke evner den enkelte har.

[668] Gud giver enhver et arbejde og han forventer noget tilbage efter de forskellige midler der er betroet. Han forlanger ikke forøgelse af ti talenter af mennesker han kun har givet et. Han forventer ikke at fattige mennesker skal give almisser som den der har rigdomme. Han forventer ikke den aktivitet af den svage og lidende som det sunde menneske har. Det ene talent, brugt på bedste måde, vil Gud acceptere, »efter hvad den evner, ikke efter hvad den ikke evner.«

Gud kalder os tjenere, hvilket medfører at vi er ansat af ham til at gøre et bestemt arbejde og bære visse ansvar. Han har lånt kapital til at investere med. Det er ikke *vor* ejendom og vi mishager Gud hvis vi ophober vor Herres gods eller bruger dem som det behager os. Vi er ansvarlige for brugen eller misbrugen af det som Gud har lånt

os. Hvis den kapital som Herren har givet os i vore hænder ligger uberørt, eller vi graver den ned i jorden også hvis det kun et talent, skal vi kræves til regnskab af Mesteren. Han kræver, ikke vores, men sit eget med renter.

Hvert talent som gives tilbage til Mesteren vil undersøges nøje. Guds tjeneres gerninger og betroelser vil ikke anses for ubetydelige. Hver person vil behandles individuelt og vil kræves at give et regnskab for de talenter han har fået betroet, hvad enten han har udnyttet dem eller misbrugt dem. Lønningen der skænkes vil stå i rimeligt forhold til talenternes udnyttelse. Den tildelte straf vil være efter de talenter der er blevet misbrugt.

Hver enkelt spørgsmål burde være: Hvad har jeg fået af min Herre og hvordan skal jeg bruge det til hans ære? »Driv handel med dem,« siger Kristus, »indtil jeg kommer tilbage.« Den himmelske Mester er på sin rejse. Vor nådige anledning er nu. Talenterne er i vore hænder. Skal vi bruge dem til Guds ære, eller skal vi misbruge dem? Vi kan handle med dem i dag, men i morgen kan vor prøvetid være til ende og vor regnskab er afsluttet for evigt.

Hvis vore talenter investeres for vore medmenneskers frelse, vil Gud forherliges. Stolthed og position gøres til undskyldninger for ødselhed, tom fremvisning, ærgerrighed og ryggesløs egenkærlighed. Herrens talenter, lånt til mennesker som en værdifuld velsignelse, vil, hvis de misbruges, genspejle en frygtelig forbandelse på ham. Rigdomme kan bruges af os til at fremme Guds sag og til at lindre enkers og faderløses mangler. Gør vi dette, samler vi rige velsignelser for os selv. Vi skal ikke blot modtage taknemlighedsudtryk fra modtagerne af vor gavmildhed, men Herren selv, som har sat midler i vore hænder til netop dette formål, vil gøre vore sjæle til ligesom en vandrig have hvis vand aldrig holder op. Når så høsttiden kommer, hvem af os vil så have den uudsigelige glæde at se neg vi har samlet, som en belønning af vor troskab og vor uselviske brug af de Herrens talenter som er lagt i vore hænder til brug for hans ære?

Hos mange i Vermont har der været en afgjort fallit i at stå på højde med Guds krav. Nogle er faldet i en kold og livløs åndelig tilstand fordi de er upålidelige forvaltere. Verdenskærlighed har fyldt hjerterne så meget at de har mistet deres smag for himmelske ting og er blevet til dværge i åndelige færdigheder. Staten er blevet frarøvet den rigtige slags arbejde. Bordoville har været center for tillokkelser.

Alle de store samlinger er blevet holdt i en lokalitet, som har sat lyset under en skæppe; dets stråler har stort set ikke gavnet folk. Mange er stadig i mørke som nu kunne have glædet sig over kundskab til sandheden. Talenter og særlige anstrengelser er blevet trukket til en lokalitet. Det er ikke sådan Herren vil have det. Han har udtænkt at det advarende og prøvende budskab bør gives til verden og at hans folk, som er verdens lys, bør spredes som vidner iblandt verdens moralske mørke; at deres liv, deres vidnesbyrd og deres eksempel kan være en smag af liv til liv eller af død til død.

Brødrene D vil have brug for at blive vejledt så de ikke lægger sig i vejen for Guds hensigter med deres egne planer. De er i fare for at forsnævre Guds arbejde, som er dybt og omfangsrigt.

[670] Bror D vil være i fare for at få et forsnævret syn på arbejdet. Gud har givet ham en erfaring som vil være af værdi hvis han gør brug af den. Men der er fare for at hans særheder vil forme denne erfaring og at andre vil påvirkes. Bror D's brugbarhed som medarbejder er ikke hvad den kunne være hvis det ikke var fordi han kun brugte alle sine kræfter på kun en idé. Han dvæler ved hændelser og på tanker han har haft og kommer med dem når de er ubetydelige for andre.

Hans sind var blev vækket med hensyn til hans sundhed. Han koncentrerede sig på dette punkt. Han og hans sympatisører var hovedemnet i samtalerne. Han var meget krævende med at føre den tanke igennem han havde fået i hovedet; og han, idet han forsøger at tilpasse sig, undlod at se hvor besværlig han havde været over for andre. Hans tanker har, i for stor grad, kredset om sin egen magelighed. Det var hans tankers byrde og hans samtales tema. Ved denne pedantiske, systematiske opførsel fik han ikke den hjælp, til at blive sundere, som han kunne få. Derved kunne han indrømme om han havde været mere glemsom og i stedet dyrke motion, som ville have adspredt tankerne for ham.

De samme mangler har markeret sig i hans arbejde i evangeliumsmærket. Når han taler til folk, har han mange undskyldninger at give og mange indledende taler han gentager og forsamlingen bliver trætte før han når det egentlige emne. Så vidt mulig, bør prædikanter undgå undskyldninger og indledninger.

Bror D er for speciel. Han dvæler ved detaljerne. Han tager tid til at forklare punkter som er ganske ubetydelige og ville tages for givet uden at give beviser, for de er tydelige i sig selv. De virkelige,

livspunkter bør gøres lige så overbevisende som sproget og beviserne har mulighed for. De bør stå lige så fremtrædende frem som milepæle. Han bør undgå mange ord over småting, som vil trætte tilhørerne før de betydningsfulde punkter nås.

Bror D har store sammendrag. Når han får sine tanker i en bestemt retning, er det svært for ham at placere dem nogen steder; han bliver kedsommeligt ved et punkt. Under samtale er han i fare for at trætte tilhørerne. Hans skrifter mangler en fri, let stil. Den vane han har med at koncentrere tankerne om en ting, så andre ting lukkes ude, er en ulykke. Dette burde han forstå og han burde arbejde på at beherske og styre denne kraft i tankerne, som er for aktive. For stor aktivitet på et emne i sindet styrker det emne til at svække de andre emner. Hvis bror D ville udrette et succesrigt arbejde på evangelieområdet, bør han optræne sit sind. Den store udvikling af dette organ forringer hans sundhed og hans brugbarhed. Der er en mangel på harmoni og organisering i hans sind og hans legeme lider som følge deraf.

[671]

Det ville i høj grad være i Bror D's interesse at opelske enkelthed og jævnhed i hans skrifter. Han må undgå at dvæle så længe på punkter der ikke er af vital interesse; og selv de væsentligste manifesterede sandheder, som i sig selv er klare og tydelige, kan være så tildækkede med ord så de bliver tågede og uklare.

Bror D kan blive sikker på alle den nærværende sandheds punkter og alligevel ikke være udrustet i alle henseender til at give grunde for vort håb over for det franske folk i skrifter. Han kan hjælpe i dette arbejde. Men det bør forberedes af en eller to mere, så det ikke bærer præg af en persons særheder. Sandheden som har nået og beredt adskillige personer og som i Guds tid blev bragt ud led efter led på den forbundne kæde af alvorlige sandhedssøgere, burde gives til folket og det vil tilpassses til at imødekomme manges mangler. Korthed bør tilstræbes for at interessere læseren. Lange, ordrige artikler er en skade for sandheden som skriveren bestræber sig på at fremstille.

Bror D burde have sit sind mindre optaget af sig selv og tale mindre om sig selv. Han bør holde sig selv ude af syne og i samtale undgå at henvise til sig selv og gøre sine livssærheder til forbillede for andres efterlignelse. Han bør opelske ægte ydmyghed. Han er i fare for at anse sit liv og erfaring for bedre end andres.

[672]

Bror D kan være af værdi i Guds sag hvis der er en harmoni i karakteren af hans arbejde. Hvis han kan se og rette ufuldkommenhederne i hans særlige natur, som har tendens til at skade hans brugbarhed, kan Gud godkende det. Han bør undgå lange prædikener og lange bønner. Disse er ikke til hans eget gode eller for andres. Lang og voldsom brug af stemmeorganerne har irriteret hans strube og lunger og skadet hele hans sundhed, mere end hans nøjagtige opremsning af spise og hvilereregler har hjulpet ham. En overanstrengelse eller belastning af stemmeorganerne kan ikke så hurtigt helbredes og kan koste en talers levevej. En stille, ikke hastig, dog alvorlig måde at tale på vil have en bedre indflydelse på forsamlingen end at lade følelserne vækkes og styre stemmen og væremåden. Så vidt det er muligt bør taleren bevare det naturlige toneleje. Det er den overbragte sandhed der påvirker hjerterne. Hvis taleren gør disse sandheder til en realitet, vil han ved Guds Ånds hjælp, være i stand til at påtrykke tilhørerne det faktum at han er alvorlig, uden at anspænde de finere stemmeorganer eller lunger.

[673]

Bror D er dybt interesseret i sin hjemmeliv; alligevel er der fare for, i samtale, at opelske en vane koncentrere alle hans tanker på den ting som interesserer ham særligt, men som ikke interesserer eller gavner andre. Han prøver at fastholde et system som, i sig selv er korrekt; men her ser man igen, at de ting som er nyttige i sig selv kan være trættende og byrdefulde ved at dvæle for meget ved dem og forsøge under alle omstændigheder at få dem væk. Der er fare for at forsømme de vigtigere ting.

Brødrene D burde undgå at være for vidtløftige i deres arbejde. Deres indflydelse har været god for mennesket. Bror D er af naturen god til at lede i timelige ting. hans belæring og eksempel i denne retning har hjulpet dem som var ydmyge nok til at blive hjulpet. Men skinsyge, mistillid, oprør, beklagelser og knurren som har hersket i menigheden har været nedslående. Disse brødre skulle vogte sig imod at være for fordringsfulde.

For at udvikle kristen karakter, bør vi ikke blot opelske et liv i stille, bønnelig åndsnærværelse, heller ikke et liv med al ydre iver og en optaget spænding, medens den personlige fromhed forsømmes. Men nutiden kræver at vi skal vente på Herrens komme og årvågent arbejde for vore medmenneskers frelse. »Vær ikke lunkne i jeres iver; vær brændende i ånden; tjen Herren.« Gud vil ikke acceptere

den mest ophøjede tjeneste hvis den ikke først er helliget af sjælens overgivelse til ham og hans kærlighed. Hos en vis klasse er der fare for at systematisere tingene så Guds Ånd og Kristi religion fjerner sig og sikre sig en bestemt række tunge pligter og ceremonier.

Vi lever i midten af en kroget og trodsig slægt og vore pæne og nøjagtige planer kan ikke altid føres ud til alles fordel. Hvis vi står tilbage med vor værdighed skal vi undlade at hjælpe dem som behøver den mest. Kristi tjenere bør tilpasse sig til folks forskellige vilkår. De kan ikke fremføre bestemte regler hvis de vil hjælpe alle. Arbejdet må være forskelligt for at møde folk hvor de er. »Der er nogle, som I skal være barmhjertige imod: dem, der tvivler; frels dem, riv dem ud af ilden! Men der er andre, som I skal være barmhjertige imod med frygt, så I afskyer endog den kjortel, som er besmittet af kødet«

Apostlen rådgiver sine korintiske brødre: »Enten I nu spiser eller drikker, eller hvad I gør, så gør det alt til Guds ære! Bliv ikke til anstød for nogen, hverken for jøde eller græker eller for Guds menighed, ligesom også jeg i alt stræber at takkes alle, idet jeg ikke søger, hvad der gavner mit selv, men hvad der gavner de mange, for at de må blive frelste.« 1 Korinter 10:31-33. »Thi skønt jeg står fri over for alle, har jeg dog gjort mig til tjener for alle, for at jeg kunne vinde des flere.« 1 Korinter 9,19 »For de svage er jeg blevet svag for at kunne vinde de svage; for alle er jeg blevet alt for i alt fald at kunne frelse nogle.« vers 22 »Men vi, som er stærke, er skyldige at bære de svages skrøbeligheder og ikke gøre, hvad der er os selv til behag. Enhver af os skal gøre, hvad der behager hans næste og er til gavn og opbyggelse. Thi Kristus gjorde heller ikke, hvad der var ham selv til behag; men som der står skrevet: »Spotten fra dem, der spotter dig, er faldet på mig.« Romerne 15,1?3.

[674]

Bror og søster L fra Canada har gradvis mistet deres greb på Gud og deres kærlighed for himmelske og guddommelige ting idet de mere alvorligt griber om verdslige rigdomme. De har løsnet der greb om himlen og fæstnet det fastere om denne verden. For få år siden havde de interesse for sandhedens fremskyndelse og Guds arbejde. Mere for nylig har deres kærlighed til vinding vundet indpas og de har ikke følt interesse for at gøre noget for at frelse deres medmennesker. Selvfornægtelse og godgørenhed for Kristi skyld har ikke kendetegnet deres liv. De har kun gjort lidt for Guds

sag. Hvad har de gjort med deres talenter. De har gravet dem ned i jorden, investeret i jorder. De har ikke lagt dem ud til vekselernerne, så at når Mesteren kommer, han kan få sit eget med renter.

[675] De har et arbejde at gøre med deres hjerter og hus med hensyn til at, »samle sig skatte i himlen.« Deres hjerter har været over dette livs ting og evige hensyn har været sekundære. De bør arbejde alvorligt på at få verdenskærlighed ud af deres hjerter og bør give deres hengivenhed til ting ovenover, ikke til jordiske ting. Hvis Guds tjenere ville have i sinde at deres arbejde er at gøre alt i deres kraft, med deres indflydelse og deres midler, at frelse sjæle Kristus døde for, ville det være mere uselviske anstrengelser og ikke-troende ville oprøres; de ville overbevises om at der er en virkelighed i den sandhed der fremstille sådan og således bakke op om deres eksempel.

Bror og søster L burde have tillid til arbejdet for disse sidste dage og bør udvikle kristen karakter, så de kan modtage den evige løn når Jesus kommer. Bror L's fysiske og mentale livskraft svigter. Han kan ikke bære mange ansvar. Han bør rådføre sig med sine brødre som er forsigtige og redelige.

Bror L er en Guds forvalter. Han er blevet betroet midler og bør være vågen for hans opgave og give Gud de ting der er Guds. Han bør ikke undlade at forstå de krav Gud har på ham. Medens han lever og har sin fornuftige sans, bør han udnytte anledningerne og tilegne sig de ejendomme som Gud har betroet ham, i stedet for at overlade dem til andres brug og anvende dem efter hans livs afslutning.

Satan er altid parat til at udnytte menneskers svagheder og skavanker til hans egne formål. Han er en listig fjende og har overlistet mange hvis hensigter var gode for at hjælpe med i Guds sag med deres midler. Nogle har forsømt det arbejde som Gud har givet dem at udføre i forvaltningen af deres midler. Og når de er forsømmelige med at sikre Guds sag midler, midler som han har lånt dem, kommer Satan ind og vender midlerne til hans egne rækker.

[676] Bror L bør handle mere varsomt. Mennesker som ikke er af vor tro får midler fra ham på forskellige påskud. Han stoler på dem, tror at de er ærlige. Det vil være umuligt for ham at få alle de midler tilbage som han har ladet slippe ud af sine hænder til fjendens rækker. Han kunne gøre en sikker investering af sine midler ved at hjælpe Guds sag og således selv samle sig skatte i himlen. Han er ofte ude

af stand til at hjælpe når han ville, fordi han er forkrøblet og ikke kan befale midlerne til det. Når Herren kræver hans midler, er de ofte i deres hænder som han har lånt dem til, nogle af dem har aldrig tænkt sig at betale og andre føler ingen bekymring for denne sag. Satan vil udrette sine hensigter lige så grundigt igennem uærlige låntagere som på nogen anden måde. Alt dette er sandhedens og retfærdighedens fjende som arbejder for at forhindre fremskyndelsen af vor Forlørsers rige. Han arbejder igennem agenter for at gennemføre sine planer. Hvis han kan forhindre midler i at gå over i Guds skatkammer har han resultater i en gren af hans arbejde. De midler som skulle have været brugt til hjælp i den store sjælevindende plan har han beholdt i hans rækker til at hjælpe ham i hans arbejde.

Bror L bør have sine forretninger helt rene og ikke med løse ender. Det er hans privilegium at være rig i gode gerninger og at lægge for sig selv en god grundvold imod den kommende tid, så han kan give det evige liv. Det er ikke sikkert for ham at følge hans svigtende dømmekraft. Han bør rådføre sig med erfarne brødre og søge Guds visdom, så han kan gøre sit arbejde godt. Han bør nu være virkelig alvorlig for at skaffe sig »punge, som ikke ældes, en udtømmelig skat i Himmlene, hvor ingen tyv kommer nær.«

Bror M har gjort en fejltagelse i sit hjem. Han har ikke, i ord, givet udtryk for den hengivenhed for sin hustru som det var hans pligt at sige. Han har ikke opelsket en ægte kristen finkultur og belevenhed. Han har ikke altid være lige så venlig og hensynsfuld over for hendes ønsker og behagelighed som det er hans opgave at være. Hendes uenighed med ham i troen har ført til megen elendighed for dem begge. Bror M har ikke respekteret sin hustrus dømmekraft og råd som han skulle. I mange henseender er hendes dømmekraft og erkendelse bedre end hans. Hvis hun bliver rådført, kunne hun, ved sin klarere opfattelse og skarphedssans, hjælpe ham meget i hans forretningsanliggender og i omgangen med hans naboer. Han ville ikke stå tilbage på sin værdighed, føle at han forstår det hele selv. Hvis han ville tage imod råd fra sin hustru og ved hans venlige handlinger vise hende opmærksomhed og et ønske for at behage hende, ville han ikke gøre mindre end hvad hans pligt er. Hvis hendes råd er i strid med hans pligt over for Gud og Guds krav på ham, så kan han vælge at være uenig og på den fredeligste mulige måde give hans grund til at han ikke kan ofre sin tro eller sine principper. Det ville

[677]

være i bror M's interesse at få sin hustrus bedømmelse og råd med i timelige anliggender.

Når han er hård, rå og ikke kan tilpasse sig, kan han ikke have indflydelse på at vinde sin hustru for sandheden. Han bør fornye sig. Han behøver at blødgøres, at være øm, venlig og elskende. Han bør lade glædens og lykkens tilfredsheds sollys skinne i hans hjerte og så lade dets stråler skinne ind i hans familie. Han har bragt dem ind i sin familie hvis indflydelse snarere vil vise sig at være en forbandelse for hans hustru end en velsignelse. Ved dette har han lagt byrder på hende som kunne være undgået. Hun bør rådføres og hendes ønsker tages i betragtning, så vidt mulig uden at gå på kompromis med hans tro.

Bror M har valgt sin egen vej og har haft en bestemt vilje, der smager af hårdnakkethed. Han har ofte været ubøjelig. Sådan bør det ikke være. Han bekender sig til at tro en sandhed som har en helligende, blødgørende, lutrende indflydelse; det gør hans hustru ikke. Han bør vise at sandheden har en udøvende kraft over hans trodsige natur, som gør ham, tålmodig, venlig overbærende, øm, hengiven og tilgivende. Den bedste måde for bror M at være en levende missionær på i hans familie, er at han, i sit liv, giver eksempel på vor kære Forløser.

[678]

Overførsel af jordiske rigdomme

OVERFØRSEL AF JORDISKE RIGDOMME

Kære bror N: Jeg har følt mig meget bebyrdet over din sag siden vi mødte dig ved Tipton lejrmødet. Jeg kunne knap nok afholde mig fra at henvende mig personlig til dig da jeg talte til folk over Kristi ord: »Saml jer ikke skatte på jorden, hvor møl og rust fortærer og hvor tyve bryder ind og stjæler, men saml jer skatte i himmelen, hvor hverken møl eller rust fortærer og hvor ingen tyve bryder ind og stjæler. Thi hvor din skat er, der vil også dit hjerte være.«

Jeg huskede dit ansigtsudtryk som en der var blevet vist mig i et syn for nogen tid siden. Du mente at du havde en opgave i at forkynde ordet til andre; men dit eksempel, som det er nu, vil forhindre flere i at gribe sandheden end at din forkyndelse ville omvende til tro. Du bekender til at tro på et meget højtideligt og prøvende budskab; alligevel er din tro ikke underbygget af gerninger. Du har sandheden i teori, men du har ikke været omvendt ved den. sandheden har ikke helt taget greb i dit hjerte og blevet ført ud i dit daglige liv.

Du behøver omvendelse, forvandling ved fornyelse af dit sind. Når sandheden tager fat i dit hjerte, vil den virke en reformation i livet. Den vantroende verden vil da overbevises om at der er en kraft i den sandhed som har udført så stor en forandring i et så verdenselskende menneske som du. Du elsker denne verden. Dine skatte er her og dit hjerte er ved dine skatte. Og hvis ikke sandhedens kraft skal adskille din hengivenhed fra din gud, som er denne verden, vil du forgå med dine rigdomme.

Du har kun en lille fornemmelse af de sidste dages arbejdes ophøjede karakter. Du har ikke gjort opofrelser for sandheden. Du har en nøje, pengekær ånd, som har lukket dine øjne for de nødstedte og trængende. Din medfølelse er ikke blevet oprørt til at lindre den undertrykkes mangler, du har heller ikke haft hjerte til at hjælpe Guds sag med dine midler eller dele fornødenheder ud til den lidende. Dit

[679]

hjerte er ved dine jordiske rigdomme. Hvis du ikke overvinder din kærlighed for verdens ting vil du ikke få plads i Himlens rige.

Den rige unge mand spurgte Jesus hvad han skulle gøre for at han kunne få evigt liv. Jesus henviste til hans Faders bud, fortalte ham at lydighed mod dem var nødvendig for hans frelse. Kristus fortalte ham at han kendte budene og at hvis han adlød, dem ville han få liv. Læg mærke til svaret: »Mester! det har jeg holdt alt sammen fra min ungdom af.« Jesus så på denne bedragne unge mand med ømhed og kærlighed. Han er ved at afsløre for ham at han ikke holder de bud han ellers var så overbevist om at han adlød. Jesus sagde til ham: »En ting mangler du; gå bort, sælg alt det, du har og giv det til de fattige, så skal du have en skat i himmelen; og kom så og følg mig!«

Jesus drager denne unge mands opmærksomhed direkte til manglen i hans karakter. Han argumenterer med sit eget selvfornektende og korsbærende liv. Han har forladt alt for menneskets frelse og han beder den unge mand at komme og efterligne hans eksempel og forsikrer ham at han må få rigdommene i himlen. Sprang den unge mands hjerte af glæde over den forsikring at han faktisk kunne få rigdomme i himlen? Oh, nej! Hans jordiske rigdomme var hans afgud; de fordunklede værdien for den evige arv. Han vendte sig fra korset, vendte sig fra Forløserens selvopofrende liv, til denne verden. Han har et skjult og vedvarende ønske for den himmelske arv, alligevel vendte han sig modvilligt fra det han havde i udsigt. Det koster en kamp for at beslutte sig hvad han vælger, men han beslutter til sidst at fortsætte sin kærlighed for jordiske rigdomme.

[680]

Denne unge mand havde store besiddelser og hans hjerte var til dem. Han kunne ikke indvilge i at overføre sine rigdomme til himlen ved at trække sin hengivenhed tilbage fra dem og gøre godt med dem - velsigne enken og faderløse og således være rig på gode gerninger. Denne unge mands kærlighed for jordiske rigdomme var stærkere end hans kærlighed for sine medmennesker og den udødelige arv. Hans valg var gjort. Anledningen Kristus gav, at sikre sig rigdomme i himlen, blev forkastet, for han kunne ikke indvilge i de betingelser. Hans hengivenhedsstyrke for hans jordiske rigdomme sejrede og himlen, med al sin tiltrækkende herlighed, blev ofret for verdens rigdomme. Den unge mand var meget nedtrykt, for han ønskede begge verdener; men han ofrede det himmelske frem for det jordiske.

Men få ser ikke magten i deres kærlighed for rigdomme før prøven sættes ind over for dem. Mange som bekender at være Kristi efterfølgere viser da at de ikke er beredte for himlen. Deres gerning vidner om at de elsker rigdomme mere end deres næste eller deres Gud. Lige som den rige unge mænd, spørger de efter vejen til livet; men når vejen udpeges og omkostningen vurderes og de er overbevist om at de må ofre deres jordiske rigdomme og blive rige i gode gerninger, beslutter de at himlen koster for meget. De større rigdomme samles på jorden og mere svært er det for ejeren at se at de ikke er hans eget, men lånt ham til brug for Guds herlighed.

Jesus udnytter her anledningen til at give sine disciple en bemærkelsesværdig lektie: »Men Jesus sagde til sine disciple: »Sandelig siger jeg eder: det er vanskeligt for en rig at komme ind i Himmeriget.« »En kamel går lettere gennem et nåleøje, end en rig går ind i Guds rige!« Her ses rigdommens styrke. Rigdomenes magt over det menneskelige sind er næsten lammende. Rigdomme bedårer mange og får dem til at handle som om de var berøvet fornuft. Jo mere de har af denne verden, jo mere ønsker de. Deres frygt for at komme i nød, forøger de deres rigdomme med. De har en tilbøjelighed til at ophobe sig midler for fremtiden. De er nøjeregnende og egenkærlige, frygter at Gud ikke vil sørge for dem i deres fremtidige behov. Sådanne personer er i virkeligheden fattige over for Gud. Idet deres rigdomme har ophobet sig, har de lagt deres betroede midler i dem og har ikke haft tro på Gud eller hans løfter.

[681]

De fattige mennesker som har tro og tillid til Gud, som stoler på hans kærlighed og omsorg og som er rige i gode gerninger og bruger skønsomt den smugle han har til at velsigne andre med, er rig over for Gud. Han føler at hans næste har krav på ham at han ikke kan være ligegyldig og dog adlyde Guds bud: »Du skal elske din næste som dig selv.« Den fattige som er rig over for Gud betragter sine medmenneskers frelse af større betydning end al det guld og sølv verden har.

Kristus viser den vej som dem der har verdslige rigdomme og dog ikke rige over for Gud kan sikre sig sande rigdomme på. Han siger: Sælg hvad i har, giv almisse og saml jer skatte i Himlen. Det hjælpemiddel han foreslår de velhavende er en overførsel af deres hengivenhed fra jordiske rigdomme til den evige arv. Ved at investere deres midler i Guds sag og hjælpe til i frelsen af sjæle og ved at

velsigne den trængende med sine midler, vil de blive rige i gode gerninger og »samle sig skatte, der kan blive en god grundvold for den kommende tid, så de kan gribe det virkelige liv.« Det vil vise sig som en sikker investering. Men mange viser ved deres gerninger at de ikke vover at betro deres midler til himlens bank. De vælger at betro deres midler på jorden end at sende dem foran sig til Himlen, så deres hjerter kan være ved deres himmelske rigdomme.

[682] Min bror, du har et arbejde for dig, at bestræbe at overvinde begærlighed og kærlighed for jordiske rigdomme og især selvsikkerhed fordi du har haft tilsyneladende succes med at sikre dig tingene i denne verden. De stakkels rige mennesker, der bekender at tjene Gud, er genstand for medynk. Selv om de bekender sig til at kende Gud, fornægter de ham i deres gerninger. Hvor stort er sådanne menneskers mørke! De bekender sig tro i sandheden, men deres gerninger svarer ikke til deres bekendelse. Kærlighed til rigdomme gør menneskerne selviske, nøjeregnende og overlegne. Rigdom er magt og kærlighed til dette ofte fordærver og lammer alle dem som er pæne og gudlige mennesker.

Rigdomme bringer store ansvar med sig. At vinde rigdomme ved uretmæssig handel, ved bedrag i sit hverv, ved at undertrykke enkerne og de faderløse, eller ved at ophobe sig rigdomme og forsømme de trængendes behov, vil i sidste instans bringe retfærdig straf som beskrevet af den inspirerede apostel: »Og nu, I rige! klag og græd over den elendighed, som venter jer. Jeres rigdom er rådnet op og jeres klæder er mølædte; jeres guld og sølv er fortæret af rust og den rust skal være et vidne imod jer og æde jeres kød som ild; I har samlet jer skatte i de sidste tider. Se, den løn, I har forholdt arbejderne, der høstede jeres marker, den råber højt og høstfolkenes skrig er nået frem til Herren Zebaots< øren.«

De ydmygeste og fattigste af Kristi disciple, som er rige i gode gerninger, er mere velsignede og mere værdifulde i Guds øjne end mennesker som praler af deres store rigdomme. De er mere ærlige i himlens sale end de største konger og adelsmænd som ikke er rige over for Gud.

[683] Apostlen Paulus tilskynder Timoteus til at formane de rige: »Byd dem, der er rige i den nuværende verden, ikke at være hovmodige eller sætte deres håb til den usikre rigdom, men til Gud, som i rigt mål giver os alt, for at vi må nyde godt deraf; byd dem at øve godgø-

renhed, være rige på gode gerninger, gerne give og dele med andre og således samle sig skatte, der kan blive en god grundvold for den kommende tid, så de kan gribe det virkelige liv.« Denne formaning er anvendelig for dig, bror N og til de mange som bekender at tro sandheden for disse sidste dage.

Dem som samler sig midler investerer meget i jorder, medens de frarøver deres familier for livets bekvemmeligheder, handler ligesom sidsyge. De lader ikke deres familier nyde ting som Gud har givet dem rigeligt. Uanset om de har store besiddelser, er deres familier ofte tvunget til at arbejde langt ud over deres styrke for at opspare endnu flere midler til ophobning. Hjerne, ben og muskler bebyrdes til det yderste for indsamlingen og religion og kristne pligter forsømmes. Arbejde, arbejde, arbejde er målet fra morgen til aften.

De viser ikke et alvorligt ønske for at lære Guds vilje og for at forså hans krav på dem. Nogle som forsøger at lære sandheden til andre adlyder ikke selv Guds ord. Jo mere sådanne lærerer kender til Guds sag, des mindre ejendomme vil de have.

Mange af dem Gud har betroet rigdomme tager ikke hensyn til at de arbejder imod deres egne evige interesser ved at selvisk holde deres rigdomme tilbage. Apostlen viser dem at ved at blive rige i gode gerninger arbejder de for dem selv. De samler ind for sig selv, tilvejebringer en varig skat i himlen, så de kan tage vare på evigt liv. Ved at give af Guds sags fornødenheder og hjælpe den trængende, gør de trofast det arbejde som Gud har tiltænkt dem; og eftermægtet af deres selvfornektende og ædelmodige, kærlige handlinger vil blive nedskrevet i himlens bog. Hver retfærdighedshandling vil foreviges, skønt gøren af dem ikke mærker at han har gjort noget bemærkelsesværdigt. Hvis den daglige vandring hos dem som bekender sig til sandheden var et levende eksempel for Kristi liv, ville et lys skinne frem fra dem som ville lede andre til Forløseren. Himlen alene vil fuldt ud værdsætte de velsignede resultater, andres frelse, et konsekvent, harmonisk gudfrygtigt liv.

[684]

Min bror, du har meget at gøre i din familie med at vise dem at sandheden har udført et godt arbejde for dig og at den har haft en blødgørende, rensende, ophøjende indflydelse på dit liv og din karakter. Du bekender dig til troen at vi lever i de sidste dage og at vi giver det advarende og prøvende budskab til verden; viser du

dette i dine gerninger? Gud prøver dig og han vil afsløre dit hjertes sande følelser.

Herren har betroet dig med talenter i midler til fremme af hans sag, til velsignelse for den trængende og for at oplive den nødlidende. Du kan gøre langt mere godt med dine midler end du kan ved forkyndelse imedens du holder dine midler tilbage. Har du lagt dine betroede talenter til vekselerene, så når Mesteren kommer, skal han sige, »aflæg regnskab for din forvaltning,« kan du så uden betænkeligheder, give ham de fordoblede talenter tilbage, både hovedstol og renter, fordi du ikke har hobet dem op og har ikke gravet dem egenkærligt ned i jorden, men har gjort brug af dem? Se på dit tidligere livs historie. Hvor mange har du velsignet med dine midler? Hvor mange hjerter har du gjort taknemmelige ved din gavmildhed? Læs venligst det otteoghalvtredsinstyvende kapitel i Esajas. Har du løsnet ondskabens bånd? Har du forsøgt at løsne de tunge byrder, at lade den betyngede gå fri og bryde ethvert åg? Har du givet dit brød til den sultne og givet den fattige som var bragt til dit hjem. Har du klædt den nøgne?

[685] Hvis du har været rig i disse gode gerninger, kan du kræve disse løfter givet i denne kapitel: »Som morgenrøden bryder dit lys da frem, da læges hastigt dit sår, foran dig vandrer din retfærd, Herrens herlighed slutter toget. Da svarer Herren, når du kalder; på dit råb er hans svar: »Her er jeg!« »Rækker du den sultne dit brød og mætter en vansmægtende sjæl, skal dit lys stråle frem i mørke, dit mulm skal blive som middag; Herren skal altid lede dig, mætte din sjæl, hvor der er goldt og give dig nye kræfter; du bliver som en vandrig have, som rindende væld, hvor vandet aldrig svigter.« Men nu er du ikke berettiget til disse lovede velsignelser. Du har ikke været involveret i dette arbejde. Se tilbage på dit tidligere liv og tænk dig om hvor blottet det er for gode, ædle og gavmilde handlinger. Du har forkyndt sandheden, men du har ikke efterlevet den. Dit liv er ikke blevet ophøjet og helliget, men det har været kendetegnet ved egenkærlighed og gerrighed. Du har helt tjent selvet. Det er nu på høje tid at du ændrer din kurs og arbejder flittigt på at sikre dig himmelske skatte.

Du har mistet meget som du aldrig kan få igen. Du har ikke udnyttet dine anledninger for at gøre godt og din upålidelighed er kommet ind i himlens bøger. Kristi liv var kendetegnet af selvfor-

nægtelse og selvopofrelse og uegennyttig godgørenhed. Du har ikke et rigtigt syn på den nødvendige beredelse for Guds rige. Dine tanker er i det hele taget for ringe. Talen er noget frygteligt sludder; det koster ikke for meget. Gerninger, frugter vil bestemme træets karakter. Hvilke frugter har du båret? Apostlen Jakob formaner sine brødre: »Hvad nytter det, mine brødre! om en siger, han har tro, når han ikke har gerninger? kan troen måske frelse ham? Hvis en broder eller søster mangler klæder og dagligt brød og en af jer siger til dem: »Gå bort i fred, klæd jer varmt og spis jer mæt, men ikke giver dem det, legemet behøver hvad nytter det så?« Dine gode ønsker, min bror, vil ikke dække behovene. Gerningerne må bevidne din medfølelse og kærligheds oprigtighed. Hvor mange gange har du ikke anført den ovennævnte fremstilling i dine breve?

[686]

Du vurderer dig selv meget godt, men du har et arbejde at gøre som ingen andre kan gøre for dig. Din natur må forandres og du må forvandle dig helt. Du holder af sandheden i ordet, men ikke i gerninger. Du holder en smule af Herren, men dine rigdomme mere. Ville Mesteren sige til dig, hvis han fandt dig lige for øjeblikket: »Vel, du gode og tro tjener, ... gå ind til din herres glæde.« Hvilken glæde henvises der her til? »Som for at få den glæde, der ventede ham, udholdt korset uden at ænse skammen og som nu har taget sæde på højre side af Guds trone.« Glæden som var sat for Jesus var at se sjæle indløst ved hans herligheds offer, hans ære, hans rigdomme og hans eget liv. Menneskets frelse var hans glæde. Når alle de indløste skal samles i Guds rige, vil han se på sin sjæls møje og blive tilfreds.

Dem som er medarbejdere med Kristus, tager del med ham i hans selvfornægtelse og hans offer, at de må være redskaber til at bringe sjæle til Kristus og kan se dem frelst, frelst for evigt, for at prise Gud og Lammet som har indløst dem.

Pleasanton, Kansas, 15.okt., 1870.

Ingen prøvetid efter Kristi komme

INGEN PRØVETID EFTER KRISTI KOMME

[687] Bror O: I medens jeg skriver andres farer ned, kommer din sag mig i tankerne. I adskillige måneder har jeg søgt efter en anledning til at skrive til dig og til andre; men stadig mere arbejde har forhindret mig i at skrive alle *Vidnesbyrdene* jeg har fået om enkeltpersoner.

Dit tilfælde har ofte bebyrdet mit sind, men jeg har ikke følt mig afklaret for at skrive til dig. Jeg har skrevet rigtig mange vidnesbyrd som er blevet givet for andre, nogle af dem, ville i mange måder sigte til dig. Formålet med at udgive *Vidnesbyrdene* er at dem som ikke er udpeget personlig, som har lige så mange fejl som dem som irttesættes, kan advares ved irttesættelser til andre. Jeg tænkte det ikke ville være min opgave at henvende mig til dig personligt. Alligevel, når jeg skriver personlige vidnesbyrd til dem som er i fare for at forsømme deres pligt for Guds sag og således have en skade, et tab for deres egne sjæle, føler jeg mig ikke fri til at forlade dit tilfælde uden at skrive til dig.

Det sidste syn jeg fik var for over to år siden. Jeg blev da befalet til at give nogle generelle principper, i tale og i skrift og samtidig nærmere angive de farer, vildfarelser og synder for nogle personer, som alle må advares, irttesættes og rådføres. Jeg så at alle skulle ransage deres egne hjerter og liv nøje for at se om de ikke havde gjort de samme fejltagelser som andre blev rettet for og hvis advarsler blev givet andre at de ikke vedrørte deres eget tilfælde. Hvis det vedrørte dem, skulle de føle at rådet og irttesættelsen blev givet særlig for dem og skulle være så praktisk anvendelig for dem som om det var rettet særligt til dem.

Dem som har en naturlig kærlighed for verden og har været forsømmelige i deres pligter kan se deres egne fejl anført i andres tilfælde som er blevet irttesat. Gud påtænker at prøve alles tro som påstår at være Kristi efterfølgere. Han vil prøve oprigtigheden af alle deres bønner som udtrykker et alvorligt ønske om at lære deres opgave at kende. Han vil gøre opgaven tydelig. han vil give

en stor anledning til at udvikle det der er i deres hjerter. Kampen vil blive tæt mellem selvet og Guds nåde. Selvet vil stræbe efter herredømmet og vil være modsat underkastelsen af liv og tanker, vilje og hengivenhed, under Kristi vilje. Selvfornægtelse og korset står helt alene på stivejen til evigt liv og, på grund af dette, »og få er de, der finder den.« [688]

Gud prøver alles karakter. Han forsøger deres kærlighed for hans sag og for den sandhedsforkyndelse som de bekender at anse for uvurderlig værdi. Hjerteransageren bedømmer dem, ved de frugter de bærer, hvem der er Kristi sande efterfølgere? hvem der, ligesom deres guddommelige Forbillede, vil afskrive verdens ære og rigdomme og indvilge i ikke at have et omdømme, men foretrække Guds gunst og Kristi kors, så de i enden kan sikre sig ægte rigdomme, rigdomme samlet i himlen, gengældelsens løn - evig ære.

Dem som ikke virkelig ønsker at kende sig selv vil lade irettesættelser og advarsler gå videre til andre og vil ikke se at deres eget tilfælde komme frem og deres fejl og farer peges ud. Jordiske, selviske motiver forblænder sindet og virker således på sjælen at den ikke kan fornyes til det guddommelige billede. Dem som ikke, ved deres egne trodsige natur, modstår hans vilje, vil ikke overlades i mørke, men vil fornyes i kundskaben og sand hellighed og vil endda fryde sig ved Kristi kors.

Jeg er i rette tid blevet vist at Gud giver mig den byrde at sige til enkeltpersoner, som Natan sagde til David: »Du er manden!« Mange tror tilsyneladende på vidnesbyrd fremført til andre og, ligesom David, dømmes efter dem, skønt de burde nøje ransage deres egne hjerter, analysere deres eget liv og gøre praktisk afvendelse af de nøje irettesættelser og advarsler til andre.

Bror O, jeg er blevet vist at du har større hengivenhed til dine jordiske rigdomme end du er klar over. Du har været forvirret i din pligsopfattelse. Og når Guds Ånd arbejder på dit sind og vil lede dig til at gøre hvad der efter Guds vilje og krav, forhindrer andre påvirkninger der ikke er i harmoni med Guds arbejde for denne tid dig fra at adlyde den guddommelige viljes tilskyndelse; resultatet er at din tro ikke er fuldkommen i gerninger. Din hengivenhed bør vendes bort fra dine jordiske rigdomme. I modsætning til hvad du ønsker og planlægger efter, går midler fra tid til anden fra dig over til fjendens rækker og således mistes midler til Guds sag og du synes [689]

at være meget rådvild og i pine. Talenter er blevet betroet dig af Mesteren så du kan udnytte dem til hans ære. Du er hans forvalter og bør være meget forsigtig at du ikke forsømmer din pligt. Du er af naturen glad for verden og vil være tilbøjelig til at kræve de talenter der betroet i din varetægt som dine egne. Men, »aflæg regnskab for din forvaltning,« vil du høre her og der.

Guds børn er kloge når de alene stoler på den visdom der kommer ovenfra og når de ikke har anden styrke end den der kommer fra Gud. Adskillelsen fra verden og venskab med verden er nødvendig for os hvis vi vil forenes med Herren og underkaste os ham. Vor styrke og vor fremgang består i vor forbindelse med Herren, udvalgt og antaget af ham. Der kan ikke være enighed mellem lys og mørke. Gud har i sinde at hans folk skal være et særligt folk, adskilt fra verden og være levende eksempler i hellighed, så verden kan oplyses, overbevises eller dømmes efter hvordan den behandler det lys den får. Sandheden som er bragt til vor forståelse, lyset som har skinnet på sjælen, vil dømme eller fordømme hvis det er blevet forsømt eller vendt ryggen.

[690] I denne fordærvede tidsalder, foretrækkes vildfarelse og mørke fremfor lys og sandhed. Kristi bekendende efterfølgeres gerninger vil ikke stå prøven når de undersøges ved det lys der nu skinner på dem. Af denne grund, kommer mange ikke til lyset af frygt for at det skal vise at deres gerninger ikke er udført i Gud. Lys afslører og gør det onde klart der er skjult i mørket. Verdens mennesker og mennesker som er Kristi tjenere kan i virkeligheden have det samme ydre udseende; men de tjener to mestrer hvis interesser er i afgjort modsætning til hinanden. Verden forstår ikke eller ser ikke forskellen; men der er en umådelig stor forskel, en uhyre adskillelse mellem dem.

Kristus siger: »Fordi I ikke er af verden, men jeg har udvalgt jer af verden.« Kristi sande efterfølgere kan ikke nyde venskab med verden og samtidig har deres liv skjult hos Kristus. Kærligheden må drages bort fra jordens rigdomme og overføres til det himmelske skatkammer. Hvor svært var det ikke for den unge mand som havde store besiddelser at drage sin kærlighed fra sine jordiske rigdomme, selv når det gjaldt det evige livs løfte som hans belønning!

Når alt hvad vi har og er ikke er helliget Gud, lukker egenkærlige interesser vore øjne for arbejdets store betydning og de midler som Gud kræver holdes tilbage. Men han som har lånt os disse midler

for hans sags fremme vil ofte trække sin velsignende hånd tilbage og på en vis måde sprede de midler som er holdt tilbage og de vil mistes af indehaveren og mistes for Guds sag. De er ikke forbeholdt denne verden eller den kommende. Gud er frarøvet og Satan jubler. Herren vil have dig til at nøje ransage dit eget hjerte, bror O og få verdens kærlighed ud af det. Dø i selvet og lev for Gud. Så vil du være blandt dem som er verdens lys.

Jeg er blevet vist at du værnede om et fejlagtigt syn med hensyn til fremtiden, synspunkter der smagte af Kommende?Tidsalders pengegerrige trang. Nogen gange taler du om disse ideer over for andre. Men de er ikke i harmoni med legemet. Du gør ikke rigtig anvendelse af skifterne. [Når Jesus rejser sig i det allerhelligste, aflægger sin klædning som mellemmand og ifører sig hævnens klædebon i stedet for den præstelige dragt, vil arbejdet for syndere være fuldført. Det tidspunkt vil da være kommet, da ordet udgår: »Lad den, som gør uret, blive ved at gøre uret, ... og lad den retfærdige blive ved at øve retfærdighed og lad den hellige blive ved at leve helligt. Se, jeg kommer snart og jeg har min løn med mig for at gengælde enhver, efter som hans gerning er.«

[691]

Gud har givet sit ord, for at alle skal granske det og lære livets vej at kende. Ingen behøver at fare vild, dersom de vil underkaste sig de betingelser for frelse, som Guds ord indeholder. En prøvetid tilstås alle, for at alle må kunne danne en karakter med det evige liv for øje. Alle vil få en anledning til at bestemme sig for liv eller død. Menneskene vi blive dømt i overensstemmelse med det lys, der gives dem. Ingen vil blive gjort ansvarlig for deres mørke og deres vildfarelser, dersom lyset ikke er kommet tik dem. De har ikke syndet ved ikke at modtage, hvad der ej blev dem givet. Alle vil blive prøvet, før Jesus forlader sin plads i det allerhelligste. Alles prøvetid ophører, når forbøn for syndere afsluttes og hævnens klædebon tages i brug.

Mange hylder den anskuelse, at der vil blive en prøvetid, efter at Jesus afslutter sin gerning som mellemmand i den allerhelligste afdeling. Dette er Satans bestikkende påfund. Gud prøver og forsøger verden ved det lys, som det behager ham at give den forud for Kristi komme. Karakteren er da udviklet til liv eller død. Men prøvetiden for dem, der vælger at leve et liv i synd og ikke bryder sig om den

store frelse, der tilbydes, vil ophøre, når Kristi tjeneste afsluttes, umiddelbart før hans tilsynekomst i himmelens skyer.

[692] De, der elsker verden og hvis sind er kødeligt og i fjendskab med Gud, vil smigre sig med, at der vil blive tilstået en prøvetid, efter at Kristus åbenbares i himmelens skyer. Det kødelige hjerte, der nærer så stor uvilje mod at vise lydighed, vil lade sig bedrage af denne tiltalende anskuelse. Mange vil forblive i kødelig sikkerhed og fortsætte i oprør mod Gud, idet de smigrer sig med, at der da vil blive tid til at omvende sig fra synd og anledning for dem til at antage den sandhed, som nu er upopulær og kommer på tværs af deres naturlige tilbøjeligheder og ønsker. Når der intet er at vove og intet at tabe ved at vise lydighed mod Kristus og sandheden, mener de, at de vil benytte deres anledning til frelse.

Der er visse ting i skriften, som er vanskelige at forstå og som de ukyndige og ubefæstede ifølge Peters udsagn fordrejer til deres egen undergang. Her i livet vil vi måske ikke blive i stand til at forklare betydningen af ethvert skriftsted; men praktisk sandhed indeholder ingen livsvigtige punkter, som vil blive indhyllet i mystik. Når tiden for Guds forsyn kommer, hvor verden skal prøves angående sandheden for den tid, vil hans ånd påvirke menneskesind til endog under faste og bøn at granske skriften, indtil led efter led bliver udforsket og samlet i en fuldkommen kæde. Ethvert punkt, der umiddelbart angår sjæles frelse, vil blive gjort så tydeligt, at ingen behøver at fare vild eller vandre i mørke.

Efter som vi er fulgt med ned gennem profetiens kæde, er den åbenbarede sandhed for vor tid blevet klart indset og forklaret. Vi er ansvarlige for de privilegier, vi nyder og for det lys, der skinner på vor sti. De, der levede i tidligere slægtled, var ansvarlige for det lys, som fik lov at skinne for dem. Deres sind blev påvirket af forskellige punkter i skriften, ved hvilke de blev prøvet. Men de forstod ikke de sandheder, vi forstår. De var ikke ansvarlige for det lys, de ikke havde. De havde bibelen, ligesom vi har den; [693] men tidspunktet for udfoldelsen af den særlige sandhed vedrørende de afsluttende begivenheder i jordens historie falder i den sidste generation, der kommer til at leve på jorden.

Særskilte sandheder har været afpasset efter forholdene i de forskellige slægtled, som da levede. Den nærværende sandhed, som er en prøve for menneskene i dette slægtled, var ikke en prøve for

menneskene í længst forsvundne generationer. Dersom det lys, der nu skinner for os angående det fjerde buds sabbat, var blevet givet til fortidens generationer, ville Gud have holdt dem ansvarlige for dette lys.

Da Guds tempel blev opladt i himmelen, så Johannes i et helligt syn en klasse mennesker, hvis opmærksomhed blev vakt og som med ærbødig ærefrygt betragtede arken, der indeholdt Guds lov. Den særlige prøve angående det fjerde bud indtraf først, efter at Guds tempel blev opladt i himmelen.

De, der døde, før lyset blev givet angående Guds lov og angående kravene i det fjerde bud, gjorde sig ikke skyldige i synd ved overtrædelse af sabbaten, den syvende-dag. Guds visdom og nåde, idet han uddeler lys og kundskab i rette tid, efter som folket trænger til det, er uransagelig. Forud for sit komme for at dømme verden med retfærdighed udsender han en advarsel for at vække menneskene og gøre dem opmærksomme på deres tilsidesættelse af det fjerde bud, for at de må blive oplyst og kunne omvende sig fra deres overtrædelse af hans lov og bevise deres troskab mod den store lovgiver. Han har sørget for, at alle kan blive hellige og lykkelige, dersom de vil. Til denne slægt er der kommet tilstrækkeligt lys således at vi kan få at vide, hvori vore pligter og privilegier består og kunne glæde os over de dyrebare og højtidelige sandheder i deres enkelhed og kraft.

Vi er kun ansvarlige for det lys, der skinner over os. Guds befalinger og Jesu vidnesbyrd prøver os. Dersom vi er trofaste og lydige, vil Gud have behag i os og velsigne os som sit udvalgte ejendomsfolk. Når fuldkommen tro og fuldkommen kærlighed og lydighed er til stede og virker i deres hjerter, der følger Kristus, vil de have en mægtig indflydelse. Lys vil udgå fra dem, sprede mørket omkring dem og forædle og højne alle, der kommer inden for deres indflydelses område og bringe kundskab om sandheden til alle, som er villige til at lade sig oplyse og til at følge lydighedens beskedne sti.

De, der har et kødeligt sind, kan ikke fatte den hellige kraft i de livsvigtige sandheder, som deres frelse afhænger af, fordi de nærer stolthed i hjertet, kærlighed til verden, lyst til magelighed, egoisme, begærlighed, misundelse, vellyst, had og alle hænder ondt. Dersom de ville besejre disse ting, kunne de få del i den guddommelige natur. Mange forlader Guds tydelige sandheder og forsømmer at

følge det lys, der skinner klart på deres sti; de forsøger at udforske hemmeligheder, der ikke er tydeligt åbenbaret og giver sig af med gisninger, taler og diskuterer om spørgsmål, som det ikke kræves af dem, at de skal forstå, da de ikke har nogen særlig forbindelse med deres frelse. Tusinder har på denne måde ladet sig dåre af Satan. De har forsømt den nærværende sandhed og nærværende pligter, som er klare og forståelige for alle, som besidder evnen til at tænke; de har dvælet ved tvivlsomme teorier og ved skriftsteder, som de ikke kunne fatte og er kommet bort fra troen; de har en blandet tro.

Gud vil, at alle skal gøre en praktisk anvendelse af hans ords tydelige lære angående menneskets frelse. Dersom de efterlever ordet, som er klart og mægtigt i sin enkelhed, vil det ikke slå fejl, at de fuldkommer en kristelig karakter. De vil blive helliget ved sandheden og ved at lyde sandheden i ydmyghed vil de sikre sig et evigt liv. Gud ønsker tjenere, som er tro ikke blot i tale, men i handling. Deres frugter vil vise ægtheden af deres tro.

[695] Broder O, du vil blive udsat for Satans fristelser, hvis du vedblivende nærer dine urigtige anskuelser. Din tro vil blive en blandet tro og du vil stå i fare for at forvirre andres sind. Gud kræver, at hans folk skal være eet. Dine ejendommelige anskuelser vil vise sig at skade din indflydelse; og dersom du vedblivende nærer dem og taler om dem, vil de til slut skille dig fra dine brødre. Dersom Gud har lys, der er nødvendigt for hans folks frelse, vil han give det til dem, således som han har givet andre store og vigtige sandheder. Hermed bør du lade sagen hvile. Lad Gud virke på sin egen måde, for at han kan fuldbyrde sine forsætter til sin egen tid og på sin egen måde. Måtte Gud sætte dig i stand til at vandre i lyset, ligesom han er i lyset! *Vejl f menigh* bd. 1 side 237-240]

Lyset medfører ansvar

LYSET MEDFØRER ANSVAR

Jeg er blevet vist bror P's sag. Han har i nogen tid modsat sig sandheden. Hans synd var ikke at han ikke antog det som han oprigtig troede var forkert. Hans synd var at han ikke ihærdigt ransagede sig selv og fik en kundskab til det han modsatte sig. Han tog det for givet at sabbatsholdende, som en helhed, var i vildfarelse. Dette synspunkt var i harmoni med hans følelser og han så ikke nødvendigheden for at finde ud af sig selv, ved at omhyggeligt ransage skrifterne med alvorlig bøn. Havde han gjort dette kunne han nu være længere fremme end hans nuværende ståsted. Han har været for træg til at modtage vidnesbyrdet og for forsømmelig med at ransage skrifterne for at se om tingene var sådan. Paulus betragtede ikke dem værdige at rose, som modsatte sig hans lære så længe som de kunne før de var tvunget af overvægtige beviser for beslutning til for den lære han lærte og som han havde fået fra Gud.

Paulus og Silas arbejdede i jødernes synagoge i Tessalonika med nogen held; men de vantroende jøder var meget utilfredse og skabte forstyrrelse og lavede stor larm imod dem. Disse hellige apostle var [696] nød til at forlade Tessalonika under ly af natten og kom til Berøa, hvor de blev budt gladeligt velkommen. Til ros for berøanerne talte de således: »Jøderne dér var mere retsindige end de i Tessalonika, de tog imod ordet med al god vilje og granskede daglig skrifterne, om dette forholdt sig således. Så kom da mange af dem til tro.«

Bror P har ikke indset den livsvigtige betydning af spørgsmålet. Han har ikke følt byrden presse ham til at søge ihærdigt, uafhængigt af noget menneske, efter at finde hvad er sandt. Han har tænkt for meget over ældre P og har ikke følt nødvendigheden at lære af ham som er ydmyg og sagtmodig af hjertet. Han har ikke været lærvillig, men været selvsikker. Vor Frelser har slet ingen flere rosende ord for dem som er træge af hjertet til at tro i disse sidste dage, end han havde for den tvivlende Thomas, som pralede af at han ikke ville tro på beviser som disciplene fortalte og som de troede, at Kristus faktisk

var opstået og viste sig for dem. Thomas sagde: »Hvis jeg ikke får set naglemærkerne i hans hænder,« »og stikker min hånd i hans side, tror jeg det ikke.« Kristus tilstod Thomas det bevis som han havde erklæret at have; men han sagde irettesættende til ham: »Vær ikke vantro, men troende!« Thomas erkendte at han var overbevist. »Jesus siger til ham: »Fordi du har set mig, tror du; salige er de, som ikke har set og dog tror.«

[697] Bror P's position har gjort ham til en svag mand. I ganske lang tid kæmpede han imod næsten alt undtagen sabbaten. Samtidig havde han fællesskab med lovbrydere, der stadig påstås af adventister at være i bitter opposition med det fjerde buds sabbat. Han var ikke i stand til at hjælpe dem fordi han selv var rådvild. Hans indflydelse havde snarere bekræftet mange i deres vantro. Med al den hjælp, beviser og opmuntringer han har haft, har hans tilbagestående mishaget Herren, medens det har styrket deres hænder som i deres modstand til sandheden kæmper imod Gud.

Bror P kunne nu være en stærk mand der havde indflydelse sammen med Guds folk i Maine og *for hans værks skyld* værdsat det højt. Men han bøjer sig til den tanke at hans tilbageholdenhed er en særlig dyd, end det er en synd som han må angre. Han har været meget træg til at lære de lektier som Gud har i sinde at lære ham. Han har ikke været en dygtig elev og har ikke haft en vækst og erfaring i den nærværende sandhed, som skulle ruste ham til at bære ansvarsbyrder som han nu kunne bære dersom han havde benyttet sig omhyggeligt at det givne lys. Jeg fik vist den gang da bror P begyndte at anstrenge sig for at underkaste sig selv og holde sin appetit i ave; så kunne han lettere være tålmodig. Han har været let at opildne, lidenskabelig, irritabel og nedtrykt. Hans spise- og drikkevaner har meget at sige for hans tilstand. De lavere lidenskaber har overmagt, hersker over de højere sindskræfter. Mådehold ville gøre meget for bror P; og mere fysisk aktivitet og arbejde er nødvendig for hans sundhed. Da han gjorde sig anstrengelser for at styre sig selv, begyndte han at vokse, men modtog ikke den velsignelse af hans bestræbelser som ville give den vækst han kunne få hvis han var begyndt på et tidligere tidspunkt.

I stedet for at samle med Kristus i sandheden, drev han for langt tilbage; han ville ikke hjælpe sig selv og stod direkte i vejen for andres vækst og således spredte han. Hans indflydelse har stået

direkte i vejen for den udbredelse af værket som Gud havde sendt sine tjenere at gøre.

Bror P's ideer om orden og organisering har været direkte modsat Guds plan for orden. Der er orden i himlen og skal efterlignes af dem på jorden som er frelsens arvinger. Jo nærmere mennesker når himlens orden og system, jo nærmere bringes de til den acceptable tilstand over for Gud som vil gøre dem til indbyggere af himlens rige og gøre dem egnede for forvandlingen fra jorden til himlen som Enok havde inden hans forvandling. [698]

Bror P burde vogte sig. Der er mangel på orden i hans organisering. Han har ikke været i harmoni med beherskelse, den omsorg og flid som er nødvendig for at sikre sig harmoni og enhed i handlingerne. Hans erfaring, hans uddannelse i religiøse ting for år siden har været til stor skade for hans kære børn og især for Guds folk. De forpligtelser som himlen har pålagt en fader, især en prædikant, har han ikke erkendt. Et menneske som kun har en svag fornemmelse af sit ansvar som far til at opmuntre og håndhæve orden, disciplin og lydighed vil snuble som prædikant og som hyrde for hjorden. Den samme mangel som karakteriserer ledelsen der hjemme i hans familie vil kunne ses et mere offentligt sted i Guds kirke. Fejl vil forblive uløste på grund af de ubehagelige følger som følger med irettesættelse og alvorlig appel.

En stor fornyelse behøves i bror P's familie. Gud er ikke tilfreds med deres nuværende uorden og deres egne veje, følger deres egne handlemåde. Denne tilstand af tingene i hans familie er bestemt til at modvirke hans indflydelse hvor han end kendes. Det virker også sådan at dem som har vilje til at hjælpe ham ved at støtte hans familie mister lysten til det. Denne mangel er til skade for sagen. Bror P behersker ikke hans børn. Gud er ikke tilfreds med deres uordentlige, støjende måder, deres ufine opførsel. Alt dette er resultatet af, eller den forbandelse der følger efter en ubegrænset gavmildhed som adventister har påstået var deres velsignede privilegium at nyde. Bror og søster P har ønsket sig deres børns frelse, men jeg så at Gud ikke vil udføre et mirakel i deres forvandling så længe der påhvilede forældrene en opgave som de har så lidt fornemmelse af. Gud har overladt et arbejde til disse forældre at gøre som de har kastet tilbage til ham, at han så skal gøre det. Når bror og søster P mærker den [699]

byrde de burde føle for deres børn, vil de samle deres anstrengelser for at få orden, disciplin og gavnlige bånd i deres familie.

Bror P, du har været doven med at bære byrder som enhver fader bør bære i sin familie; og, som følge deraf, er moderens byrde meget tung at bære. Du har haft for let ved at undskylde dig selv fra pligterne og byrderne der hjemme og ude. Skønt du i frygt for Gud, med alvorligt sind med henblik på dommen, tager resolut de byrder som himlen har udtænkt du skal tage og når du har gjort alt hvad du kan fra din side, så kan du bede forstandigt, med Ånden og i tro, til Gud om at gøre det arbejde for dine børn som det er ud over et menneskes kraft at gøre.

[Bror P har ikke brugt sine midler på en retfærdig måde. Børns krav og ønsker har betydet mere for ham end sund dømmekraft. Han værdsætter ikke de midler han disponerer som han burde og han bruger dem ikke på en forsigtig måde til det som er virkelig nødvendig for at gøre hjemmet tiltalende. Dersom vi ikke værdsætter orden og system i de forhold som gælder familien, vil det få mange skadelige følger og lede til store ulemper. *Det kristne hjem* side 295] Der er brug for mange ting i familien for bekvemmeligheden og velværet. Manglen på påskønt orden og system i familiesagerens orden fører til ødelæggelse og bliver til skade. Hvert familiemedlem bør erkende at ansvaret påhviler den enkelte at gøre sin del for at give til bekvemmelighed, orden og regelmæssighed i familien. En bør ikke arbejde imod andre. Alle bør i enighed gå ind i det gode arbejde at opmuntre hinanden; de bør udvise venlighed, overbærenhed og tålmodighed, tale i lave, stille tonelejer, undgå forvirring og hver bør gøre sit yderste for at lette moderens byrder. Tingene bør ikke længere overlades i løse ender, alle undskylder sig fra at gøre pligter, lade andre gøre det som de kan og bør gøre det selv. Disse ting kan være bagateller; men når alle lægger det sammen, laver de stor uorden og bringer Guds truende blik ned. Det er forsømmelse af de små ting, bagatellerne som forgifter livets lykke. En redelig udførelse at det små lægger en sum af lykke sammen som kan ses i dette liv. Den som er tro i det små er også tro i meget. Den som er upålidelig eller uredelig i små sager vil være det i større sager. [Alle familiens medlemmer bør være klare over, hvad der forventes, at de hver især skal gøre i fællesskab med de andre. Alle, fra den seksårige og

[700]

opefter, bør være klar over, at det kræves af dem, at de bærer deres del af livets byrder. *Barnet i Hjemmet* side 116]

Der er betydningsfulde lektier for disse børn at lære og nu kan de lære dem bedre end senere hen. Gud vil arbejde for disse dyrebare børn i fællesskab med de deres forældres kloge bestræbelser og vil få dem ind og være elever i Kristi skole. Jesus vil have disse børn til at adskille sig fra verdens forfængeligheder, forlade syndens fornøjelser og vælge den ydmyge lydighedsvej. Hvis de nu vil give agt på den nådige indbydelse, tage imod Jesus som deres Frelser og følge efter for at kende herren, vil han rense dem fra deres synder og tildele dem nåde og styrke.

Kære bror P, de lektier du har lært under den forstyrrende indflydelse du udøvede i Maine har været yderst skadelig for din familie. Du har ikke været så forsigtig i din omgang med andre som Gud forlanger af dig. I din familie har du ikke dvælet ved sandheden, flittigt lært dine børn dens principper og Guds bud når du rejser dig og når du sætter dig, når du går ud og kommer ind. Du har ikke værdsat din gerning som far eller som prædikant. [701]

Du har ikke nidkært udført din opgave over for dine børn. Du har ikke helliget tilstrækkelig tid til familiebøn og du har ikke krævet hele hjemmets tilstedeværelse. Meningen husbond er *hus bånd*. [Faderen er familiens midtpunkt. Han er lovgiveren og gennem sin mandige holdning skal han vise stærke og helstøbte træk - handlekraft, ærlighed, tålmodighed, mod, utrættelig iver og praktisk sans. I en vis forstand er han også familiens præst, som lægger morgen og aftensofferet på alteret. Han må få moderen og børnene til at deltage i disse ofringer til at synge lovsange i taknemmelighed i Himlens Gud. Hver morgen og aften burde faderen ydmyge sine egne og børnenes synder. Dette gælder både de åbenlyse synder og alle de hemmelige, som kun Guds øjne har opfattet. Dersom husfaderen trofast praktiserer dette handlingsmønster når han er hjemme og husmoderen i hans fravær, vil det være til velsignelse for familien. *Det kristne hjem* side 159]

Grunden til at den nuværende tidsalders unge ikke er mere religiøst sindede er mangler i deres opdragelse. Det er ikke sand kærlighed når de får lov til at give efter for lidenskaber, eller når ulydighed imod jeres love går ustraffet. Som grenen hælder, hælder hele træet. Jeres kærlighed til magelighed er for stor. I er ikke flittige nok.

Vedvarende anstrengelser er nødvendige, vedvarende årvågen og alvorlig, inderlig bøn. Hav tankerne i en bedende sindsstemning opløftet til Gud; vær ikke dovne, men inderlige i ånden, tjen Herren.

[702] Du har ikke påskønnet sabbatens hellighed i din familie og ikke lært den til dine børn og indskærpet for dem vigtigheden af at holde den efter budet. Dine sanser er ikke klare og hurtige til at se den høje standard som vi må nå for at være lovholdere. Men Gud vil hjælpe dig i dine anstrengelser når du tager alvorligt fat i arbejdet. Du bør have fuldstændig kontrol over dig selv; så kan du have bedre held med at styre dine børn når de er uregerlige. Der er et stort arbejde for dig at udbedre de tidligere forsømmelser; men du er ikke pålagt at udføre dem i din egen styrke. Tjenende engle vil hjælpe dig i arbejdet. Giv ikke op på grund af arbejdet eller læg byrden til side, men tag fat i det med vilje til at udbedre dine store forsømmelser. Du må have et højere syn af Guds krav på dig med hensyn til hans helligdag. Det hele kan på en eller anden måde gøres på de seks dage som Gud har givet til dig, at blive gjort. Du bør ikke frarøve Gud en time af den hellige tid. Store velsignelser er stillet i udsigt for dem som værdsætter sabbaten højt og ser forpligtelser hvile på dem med hensyn til dens helligeholdelse: »Varer du din fod på sabbatten, [fra at træde oven på den, ikke regne den for noget,] så du ej driver handel på min helligdag, kalder du sabbatten en fryd, Herrens helligdag ærværdig, ærer den ved ikke at arbejde, holder dig fra handel og unyttig snak, da skal du frydes over Herren; jeg lader dig færdes over landets høje og nyde din fader Jakobs eje. Thi Herrens mund har talet.«

[703] [Når sabbaten begynder, bør vi sætte vagt over os selv, over vore handlinger og vore ord, for at vi ikke skal bedrage Gud ved selv at gøre brug, af den tid, som strengt hører Herren til. Vi bør ikke selv gøre eller tillade vore børn at gøre noget som helst af vort arbejde for vort levebrød eller noget, der kunne have været gjort i de seks arbejdsdage. Fredagen er beredelsens dag. Tiden kan da anvendes til forberedelse for sabbaten og til at tænke på den og tale om den. Intet, der i himmelens øjne vil blive betragtet som en overtrædelse af den hellige sabbat, bør lades usagt eller ugjort for så at blive sagt eller gjort på sabbaten. Gud kræver ikke blot, at vi afstår fra legemligt arbejde på sabbaten, men at tankerne oplæres til at dvæle ved hellige emner. Man overtræder faktisk det fjerde bud ved at samtale om

timelige ting eller ved at give sig af med løsmundet, intetsigende samtale. At tale om alt og hvad som helst, der måtte falde os ind, er at tale vore egne ord. Enhver afvigelse fra, hvad der er ret, påfører os trældom og fordømmelse.

Bror P du bør oplære dig til at indse, at det fjerde buds sabbat er hellig og du bør arbejde for at løfte banneret i din familie og overalt, hvor du ved dit eksempel har sænket det iblandt Guds folk. Du bør modarbejde den indflydelse, du har øvet i denne henseende, ved at tale og handle anderledes, end du har gjort. Du har tit forsømt at komme »sabbatsdagen i hu, så du holder den hellig«; ,du har ofte glemt det og ofte talt dine egne ord på Guds helligede dag. Du har været uforsigtig og har på sabbaten indladt dig i samtale med de vantro angående døgnets almindelige emner, såsom gevinst og tab, aktier, markens grøde og forsyninger. På denne måde skades din indflydelse ved dit eksempel. Du bør gøre en forandring.

De, der ikke er helt omvendte til sandheden, lader tit deres tanker frit beskæftige sig med timelige foretagender og selv om de måske hviler fra legemligt arbejde på sabbaten, udtaler deres tunger, hvad der er i deres sind, deraf kommer deres tale om kvæg, grøde, tab og vinding. Alt dette er sabbatsovertrædelse. Dersom tankerne dvæler ved timelige anliggender, vil tungen åbenbare det, for af hjertets overflødighed taler munden.

Prædikanter bør især være varsomme med deres eksempel i denne henseende. På sabbaten bør de samvittighedsfuldt indskrænke sig til at tale om religiøse emner om den nærværende sandhed, om øjeblikkets pligter, den kristnes håb og frygt, prøvelser, kampe og trængsler, om den endelige sejr over døden og om den løn, der er i vente.

[704]

Jesu tjenere bør stå som revsere af dem, der forsømmer at komme sabbaten i hu og holde den hellig. Venligt og højtideligt bør de irettesætte dem, der befatter sig med verdslig samtale på sabbaten og samtidig udgiver sig for at være sabbatsholder. De bør opmuntre til andægtighed over for Gud på hans hellige dag.

Ingen bør føle sig fri til at gøre unyttig brug af hellig tid. Det mishager Gud, at sabbatsholdere sover en stor del af sabbaten. De vanærer derved deres skaber og siger ved deres eksempel, at de seks dage er alt for kostbare for dem til at anvendes til hvile. De må tjene penge, selv om det sker ved, at de berøver sig den nødvendige søvn

som de så indhenter ved at sove hellig tid hen. De undskylder sig så ved at sige: »Sabbaten blev givet som hviledag. Jeg vil ikke berøve mig hvile for at overvære mødet, for jeg trænger til hvile.« Sådanne gør en urigtig anvendelse af den hellige dag. De bør og da navnlig på den dag, interessere deres familie for dens helligholdelse og samles i Guds hus med de få eller mange, efter som forholdene måtte være. De bør hellige deres tid og deres kræfter til åndelige beskæftigelser, for at den guddommelige indflydelse, der hviler over sabbaten, må følge dem gennem ugen. Af alle ugens dage er ingen så gunstig til andægtige tanker og følelser som sabbaten.

[705] Som det blev fremstillet for mig, betragter og overvåger hele himmelen på sabbaten dem, der anerkender det fjerde buds krav og holder sabbaten. Engle lagde mærke til deres interesse og høje agtelse for denne guddommelige indstiftelse. De, der helligede Gud Herren i deres hjerter ved en strengt andægtig sindsstemning og søgte at udnytte de hellige timer ved at holde sabbaten efter bedste evne og at ære Gud ved at kalde sabbaten en lyst, disse blev af englene særskilt velsignet med lys og sundhed og en særlig styrke blev dem skænket. Men på den anden side vendte englene sig bort fra dem, der ikke værdsatte helligheden ved den dag, Gud helligede og fratog dem deres lys og deres styrke. Jeg så dem overskyggede af en sky, modløse og ofte tungsindige. De følte en mangel på Guds Ånd. *Vejl f menigh* bd. 1 side 241-243]

Kære bror P, du bør til alle tider være forsigtig med din samtale. Har Gud kaldet dig til at være Kristi repræsentant på jorden og i hans sted bønfalde syndere om at forlige sig med Gud? Dette er et højtideligt, ophøjet arbejde. Når du stopper at tale fra prædikestolen er det arbejde netop begyndt. Du er ikke fritaget fra ansvar når du ikke er til møde, men bør stadig fastholde din helligelse for det sjælevindende arbejde. Du skal være et levende brev, der kendes og læses af alle mennesker. Mageligheden skal du ikke rådføre dig med. Fornøjelser skal der ikke tænkes på. Sjæles frelse er det altoverskyggende tema. Det er til dette arbejde at Kristi evangelietjener er kaldt til. han må fastholde gode gerninger uden for mødet og besmykke sin bekendelse med sin gudfrygtige samtale og varsomme opførsel. Efter at du har arbejdet bag prædikestolen og du sidder ned i selskab omkring ildstedet, har du ofte, ved din uhellige samtale, modarbejdet dine anstrengelser bag prædikestolen. Du må efterleve det du forkynder

for andre. Du må selv påtage dig pligterne selv, som du aldrig før har gjort, arbejdets byrde ansvarets vægt som burde hvile på enhver Kristi tjener. Stadfæst det der gives bag prædikestolen ved at følge det op i dit private liv. Gå ind i klog samtale over den nærværende sandhed, forvis dig åbent om de tilstedeværende personers tilstand og gør, i frygt for Gud, praktisk anvendelse af den betydningsfulde sandhed for dem som du er sammen med. Du har ikke været hurtig i øjeblikket, været i utide, til at irettesætte, dadle, formane, med al langmodighed og lære.

[706]

Som vagtmand på Zions mure, er en vedvarende årvågenhed nødvendig. Din årvågenhed må ikke formindskes. Opræn dig selv til at kunne appellere til familier omkring ildstedet. Du kan endda udrette mere i den retning end ved dit prædikestols arbejde alene. Hold øje med sjælene som en sjæl der måtte aflægge regnskab. Giv ingen anledning for ikke-troende til at formane dig til at udsætte denne pligt, men appeller til dem personligt. Tal redeligt med dem og bed dem om at overgive sig til sandheden. »Thi en Kristi vellugt er vi for Gud blandt dem, der frelses og blandt dem, der fortæbes. For disse sidste bliver vi en duft af død til død, for de første en duft af liv til liv.« I det apostlen ser værkets storhed og de tunge ansvar hvile på prædikanten, udbryder han: »Og hvem er duelig hertil? Vi bærer os nemlig ikke ad som så mange andre, der søger vinding ved Guds ord, men ud af et rent sind, ja, ud af Gud, taler vi i Kristus for Guds åsyn.«

Dem som fordærver ordet, rækker hveden og arverne ud, eller noget andet som kan anses evangelisk, skønt de modsætter sig Guds bud, kan ikke begribe apostlenes følelser da han skælvede under vægten af det alvorlige arbejde og vægten af ansvar som Kristi tjenere der har sjæles skæbne hvilende på sig - sjæle som Kristus døde for. For at kunne vurdere en selvbestaltet prædikant, kræves der kun et lille forbillede for at opfylde forventningerne og blive prædikant. Men apostlen vurderede de nødvendige kvalifikationer for at være prædikant højt.

En prædikants opførsel bag prædikestolen bør være forsigtig, ikke hensynsløs. Han bør ikke være skødesløs med hensyn til hans holdning. Han bør, i højeste grad, have orden og dannelse. Gud forlanger dette af dem som siger ja til et så ansvarsbetyngt et arbejde, at modtage ord fra hans mund og sige dem til folk, advare og irette-

[707]

sætte, rette og trøste, som tilfældet kræver. Guds repræsentanter på jorden bør være i daglig forbindelse med ham. Deres ord bør være udvalgte, deres tale være pålidelig. De tilfældige ord bruges ofte af prædikanter som ikke forkynnder evangeliet i oprigtighed og burde kasseres for altid.

Jeg fik vist, bror P, at du af naturen var irritabel, let at opirre og at du manglede tålmodighed og overbærenhed. Hvis din opførsel blev draget i tvivl, eller du blev tilskyndet til at tage standpunkt for sandheden, følte du stærkt at du ikke ville være for hurtig. Du ville ikke flytte dig et skridt fordi andre ønskede at du skulle. Du ville have din tid. Skulle dine tilhører gøre det samme, ville du anse dem for dadelværdige. Hvis alle skulle gøre som du har gjort, skulle Guds folk have et helt tusinde år til at gøre deres forberedelser for dommen. Gud har i sin nåde båret over med din træghed; men det vil ikke svare sig for andre at følge dit eksempel, for du er nu svag og utilstrækkelig hvor du kunne være stærk og velrustet for arbejdet.

Bror R kunne kun gøre lidt for dig. Hans arbejde blev tilrettelagt uklogt. Han begik især fejl ved at interessere sig for dem som gerne ville være lærere. Han kendte ikke noget til en prædikants arbejde i Maine og havde han arbejdet i nye marker hvor der ikke før havde været adventister, ville mange have fået kundskab til sandheden. Bror S har gået langsomt frem og fået et for Gud mere behageligt ståsted, med henblik på tålmodighed, overbærenhed og udholdenhed; og alligevel er der et meget større arbejde at udrette for han kan blive en god prædikant i Guds værks sag og fremme.

[708] Bror R interesserer sig nidkært for dit arbejde, men du nægter at blive hjulpet af ham. Du fik tilstået tid og styrke; og tingene blev tilpasset for din skyld for at fjerne dine fordomme og vinde dig til at antage sandheden, indtil din ladhed og vantro udtømte bror R's tålmodighed. Så blev karakteren af hans arbejde ændret og han pressede dig til en beslutning og handlede ud fra det lys og vidnesbyrd du havde fået. Denne alvorlige anstrengelse fra hans side, kaldte du anmassende og forstyrrede dig. Dit stædige temperament blev vist; du gjorde op mod denne behandling og forkastede de anstrengelser der blev gjort for dig. Her skadede du dig selv, gjorde bror R modløs og mishagede Gud. Dine følelser mod bror R var ikke kristne. Du var stolt af din modstand over for hans bestræbelser for dit gode. Herren velsignede bror R's arbejde ved at skabe en

forsamling i Mainestaten. Dette arbejde var hårdt og prøvende og du havde din del for at det var sådan. Du indså ikke hvor hårdt du gjorde arbejdet for dem Gud havde sendt til at bringe folket sandheden. De opbrugte deres kræfter på at bringe folk til standpunkt for sandheden, medens du og andre af prædikanterne stod direkte i vejen. Gud arbejdede igennem hans tjenere for at drage til sandheden og Satan arbejdede igennem dig og andre prædikanter for at svække modet og modvirke deres arbejde. De mennesker som bekendte sig at være vagtfolk og som, hvis de havde stået i Guds rådssamling, ville have været de første til at modtage advarselsordet og give det til folk, var blandt de sidste til at antage sandheden. Folk var foran deres lærer. De modtog advarslen før vagtfolkene fordi vagtfolkene var upålidelige og sov på deres post.

Bror P, du burde have haft broderlig forståelse og kærlighed for bror R, for han gjorde sig snarere fortjent til det end et kritisk ord. Du bør kritisere din egen opførsel strengt fordi du blev fundet i kamp med Gud. Men du har fornøjet dig selv og andre på bror R's bekostning ved at fortælle om hans bestræbelser for dig og din modstand mod hans arbejde og har nydt en hjertelig latter over den sag. [709]

Det passer sig for enhver Kristi prædikant at gøre brug af sund tale som ikke kan fordømmes. Jeg fik vist at et højtideligt arbejde skulle udrettes for Kristi tjenere. Dette kan ikke gøres uden deres medvirken. De må føle at de har et arbejde at gøre i deres egne sager som ingen andre kan gøre for dem. De må søge efter at få de nødvendige kvalifikationer, for at blive duelige Kristi tjenere, så de på Guds dag kan stå frikendt, fri for sjæles blod, have gjort hele deres pligt under frygt for Gud. Som deres løn, vil den trofaste underhyrde høre fra overhyrden: »Vel du gode og tro tjener.« Han vil da sætte herlighedens krone på deres hoveder og bede dem gå ind til deres Herres glæde. Hvilken glæde er det? Det er at sammen med Kristus at beskue de forløste hellige, se tilbage sammen med ham på deres sjæles rejse, deres selvfornægtelse og selvopofrelse, deres fralæggelse af magelighed, verdslig vinding og tungt arbejde og sjælspinen som mennesker ville modsætte sig Guds råd imod deres egne sjæle. Dette erindrer deres revselse af deres sjæle for Gud, deres gråd mellem indgangen og alteret og de bliver til en skuespil for verden, for engle og for mennesker. Alt dette er da til

[710] ende og frugterne af deres arbejde kan ses; sjæle frelst gennem deres bestræbelser i Kristus. Prædikanter som har samarbejdet med Kristus går ind til deres Herres glæde og er tilfredse. »Mens vi retter vort blik mod Jesus, troens Banebryder og Fuldender, som for at få den glæde, der ventede ham, udholdt korset uden at ænse skammen og som nu har taget sæde på højre side af Guds trone. Ja, på ham, som har tålt en sådan modsigelse af syndere, skal I tænke, for at I ikke skal blive trætte og modløse i jeres sjæle. I jeres kamp mod synden har I endnu ikke stået imod indtil blodet.« Prædikanter glemmer let deres frelses Anker. De tror de udholder meget, men de bærer og lider kun lidt. Gud vil arbejde for prædikanter hvis de vil arbejde for ham. Men hvis de føler at alt er i orden og ikke behøver en gennemgribende omvendelse og ikke se sig selv komme op til Guds målestok, kan Gud arbejde bedre uden deres arbejde end hvis de var med.

Gud forlanger at prædikanter skal komme op til standarden og vise sig selv anerkendt af Gud, arbejdsfolk der ikke bliver til skamme. Hvis de nægter denne strikse disciplin, vil Gud befri dem og vælge mennesker som ikke vil hvile før de er fuldt udstyret til alle gode gerninger. Vore hjerter er naturlig syndige og dovne i Kristi tjeneste og vi behøver hele tiden at blive overvåget, ellers kan vi ikke udholde hårdheden som gode Kristi soldater; og vi skal ikke føle nødvendigheden af de stræbsomme livskraftige slag imod plagende synder, så vil vi hurtig falde for Satans list og sætte en norm for os selv, i stedet for at godtage den rene ophøjede Guds?fastsatte standard.

[711] Jeg så at de sabbatsholdende prædikanter i Maine ikke sørgede for at være bibelstuderende. De har ikke for sig selv følt nødvendigheden af ihærdigt studium af Guds ord, så de kan blive fuldstændig udstyrede til alle gode gerninger; de har heller ikke følt nødvendigheden for at ansøre den nøje granskning af skrifterne over for deres tilhørere. Hvis der ikke havde været en syvende-dags adventist prædikant i Maine til at modsætte sig Guds råd, kunne alt hvad der var blevet udrettet være gjort med de halve anstrengelser og folk kunne være kommet ud af deres forstyrrede, forvirrede tilstand til orden og kunne nu have været stærke nok til at stå imod den modgående påvirkning. Mange steder som endnu ikke er blevet indtaget kunne have været besøgt og succesrigt arbejdet kunne gøres, hvilket ville have bragt til sandhedens kundskab.

Meget af det arbejde som er blevet brugt i Maine har været for syvende-dags adventist prædikanter, for at bringe dem til et rigtigt standpunkt.. Det har krævet hårdt arbejde at modvirke den indflydelse som de har udøvet når de modsætter sig Guds råd imod dem selv og stå i vejen for syndere. De ville ikke trænge ind i sig selv og de der ville, forhindrede de ved forskrift og eksempel. En fejltagelse er blevet gjort ved at gå ind i områder hvor der er adventister som ikke i almindelighed anser det for nødvendigt at blive hjulpet, men som tror at de er i god tilstand og i stand til at lære andre. Arbejderne er få og deres styrke må bruges til bedst mulig nytte. Meget mere kan gøres i Maine staten, i almindelighed, hvor der ikke er en adventist. Nye marker bør indtages; og den tid der hidtil er blevet brugt i opslidende arbejde for adventister som ikke har noget ønske om at lære bør helliges til disse nye områder, til at gå ud på hovedstrøg og stier og arbejde for ikke-troendens omvendelse. Hvis adventister vil komme og høre, lad dem komme. Lad vejen være åben for dem til at komme hvis de vil.